TRÒ CHƠI SỚM CHIỀU
ỦNG HỘ NHÓM DỊCH TẠI WEB CHÍNH CHỦ
LUVEVALAND
LUVEVALAND.CO
PHÙ CẨN
CHUYỂN NGỮ: TND TEAM

Trò Chơi Sớm Chiều

Phù Cẩn

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình

- Bạn đang đọc truyện Trò Chơi Sớm Chiều của tác giả Phù Cẩn. Lúc ấy Hoài Hâm đang đi thực tập, tranh thủ làm vào kì nghỉ hè năm ba, thiếu nữ thanh xuân để ý đến Phó giám đốc trẻ tuổi, dù chỉ nhìn thấy chốc lát, lại cảm giác bản thân dường như nảy lên xúc động khó hiểu

—— Người đàn ông ấy nhìn thật dịu dàng, nhã nhặn, hành động, cử chỉ toát ra vẻ điềm đạm, học thức, ngay cả phần cánh tay lộ ra một chút cũng vô cùng gợi cả

Dù biết trước là nguy hiểm nhưng nó lại khơi dậy hứng thú trong cô, Hoài Hâm bắt đầu để tâm hơn, đồng thời cũng nhận ra rằng, mối quan hệ trong công việc hiện giờ tựa như một hòn đá cản đường.

Đến một ngày, Hoài Hâm trang điểm thật đậm đến quán bar định bụng quẩy một trận lại tình cờ chạm mặt Úc Thừa.

Anh bước đến ngồi xuống cạnh cô, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, gương mặt anh tuấn kia càng lộ vẻ phong lưu sỏi đời.

Biết anh không nhận ra mình, Hoài Hâm dùng một thân phận khác tiếp cận anh, khẽ cười thì thầm bên tai Úc Thừa, "Chào anh, tôi có thể nếm thử Louis XIII của anh chứ?"

Hơi thở đan xen, nhiệt độ vờn quanh, mập mờ như gần như xa.

Nếu yêu thích truyện ngôn tình, bạn có thể đọc thêm Cố Chấp Ngọt hoặc Cả Thế Giới Không Ai Biết Anh Thích Em.

Mục lục

- Chương 1: Chương 1
- Chương 2: Chương 2
- Chương 3: Chương 3
- Chương 4: Chương 4
- Chương 5: Chương 5
- Chương 6: Chương 6
- Chương 7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Chương 18
- Chương 19: Chương 19
- Chương 20: Chương 20
- Chương 21: Chương 21
- Chương 22: Chương 22
- Chương 23: Chương 23
- Chương 24: Chương 24
- Chương 25: Chương 25
- Chương 26: Chương 26
- Chương 27: Chương 27
- Chương 28: Chương 28
- Chương 29: Chương 29
- Chương 30: Chương 30
- Chương 31: Chương 31
- Chương 32: Chương 32

- Chương 33: Chương 33
- Chương 34: Chương 34
- Chương 35: Chương 35
- Chương 36: Chương 36
- Chương 37: Chương 37
- Chương 38: Chương 38
- Chương 39: Chương 39
- Chương 40: Chương 40
- Chương 41: Chương 41
- Chương 42: Chương 42
- Chương 43: Chương 43
- Chương 44: Chương 44
- Chương 45: Chương 45
- Chương 46: Chương 46
- Chương 47: C47: Chương 47
- Chương 48: C48: Chương 48
- Chương 49: C49: Chương 49
- Chương 50: C50: Chương 50
- Chương 51: C51: Chương 51
- Chương 52: C52: Chương 52
- Chương 53: C53: Chương 53
- Chương 54: C54: Chương 54
- Chương 55: C55: Chương 55
- Chương 56: C56: Chương 56
- Chương 57: C57: Chương 57
- Chương 58: C58: Chương 58
- Chương 59: C59: Chương 59
- Chương 60: C60: Ngọn đèn
- Chương 61: C61: Anh trai
- Chương 62: C62: Động lòng
- Chương 63: C63: Ván bài
- Chương 64: C64: Lời bộc bạch
- Chương 65: C65: Bữa tiệc
- Chương 66: C66: Về nhà
- Chương 67: C67: Tương lai
- Chương 68: C68: Mở thư

- Chương 69: C69: Album ảnh
- Chương 70: C70: Khe hở
- Chương 71: C71: Hoa hồng
- Chương 72: C72: Tuổi tác
- Chương 73: C73: Hẻm núi
- Chương 74: C74: Gặp mặt
- Chương 75: C75: Say mê
- Chương 76: C76: Ẩm ướt
- Chương 77: C77: Đón gió
- Chương 78: C78: Thất tịch
- Chương 79: C79: Mất tích
- Chương 80: C80: Uyên ương
- Chương 81: C81: Tình thâm
- Chương 82: C82: Truy tìm vực sâu
- Chương 83: C83: Làm rõ
- Chương 84: C84: Kết thúc
- Chương 85: C85: Mùa đông ấm áp
- Chương 86: C86: Thăm bệnh
- Chương 87: C87: Hồng kông
- Chương 88: C88: Dây chuyền
- Chương 89: C89: Đưa cơm
- Chương 90: C90: Dính lấy nhau
- Chương 91: 91: Anh đã có được
- Chương 92: Nở rộ
- Chương 93: Đáng yêu
- Chương 94: Tình yêu
- Chương 95: Xấu hổ chết mất
- Chương 96: Kế hoạch
- Chương 97: Kết hôn
- Chương 98: Gặp gỡ
- Chương 99: Thụy Sĩ
- Chương 100: Giáng Sinh
- Chương 101: Tiểu Hâm

Chương 1: Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chưa thấy thời tiết nào kì lạ thế này.
Đang độ giữa hè, Bắc Kinh được dự báo là nhiều mưa thì lại nắng chói chang, còn Thâm Quyến cách đó mấy ngàn cây số được dự báo là trời xanh mây trắng thì lại mưa tầm tã.
Vừa đối chiếu xong bản cáo bạch* mới nhất, Hoài Hâm bước ra khỏi phòng họp nhỏ ồn ào với đôi mắt mỏi nhừ, cô ngồi xuống sofa mềm bên cạnh cửa sổ sát sàn nghỉ ngơi một lúc.
* Bản cáo bạch là tài liệu hoặc dữ liệu điện tử công khai những thông tin chính xác, trung thực, khách quan liên quan đến việc chào bán hoặc niêm yết chứng khoán của tổ chức phát hành.
Xuyên qua lớp cửa kính, logo khổng lồ của công ty điện tử "đầu rồng" nào đó xuất hiện trên cao ốc đối diện, xa xa lấp ló đỉnh nhọn "Măng xuân" của Hoa Nhuận, ánh nắng sau mưa soi chiếu một màu xanh lam như hòa làm một với đường chân trời của vịnh Thâm Quyến, cực kỳ xinh đẹp.
Nhóm người phía ngân hàng đầu tư MGS của Hoài Hâm bay từ Bắc Kinh đến Thâm Quyến hồi đầu tuần, liên tục tăng ca đến hai ba giờ sáng suốt mấy đêm liền.

Trước khi các tài liệu chính thức được đệ trình vào thứ hai tuần sau, mọi người luôn phải trong trạng thái sẵn sàng đợi lệnh ra trận, dồn hết sức lực làm việc, vì thế thời gian tan làm càng lúc càng muộn hơn.
Đây là một dự án chứng khoáng của Hongkong đang trong giai đoạn

đăng ký lên sàn, các đại diện các bên và lãnh đạo công ty thường xuyên phải họp tại Printer (bên thứ ba độc lập in bản cáo bạch) sửa đổi và trau chuốc bản cáo bạch suốt đêm, chọn lọc từng câu từng chữ một cách cẩn thận, kiểm tra lại những thiếu sót và bổ sung ngay lập tức, đảm bảo công ty có thể được niêm yết thành công tốt đẹp
* Những chú thích trong ngoặc là của tác giả.
Song, có vẻ như tiến độ hiện tại đã rơi vào giai đoạn dậm chân tại chỗ.
Chỉ một số liệu nhỏ trong bản cáo bạch thôi, mà cả ba bên luật sư, kiểm toán và ngân hàng đầu tư mỗi bên mỗi ý, không ai nhường ai.
Bên tai là tiếng tranh cãi không ngớt của các bên, Hoài Hâm bất lực xoa trán nhằm làm dịu huyệt thái dương đang căng cứng.
- - Thần tiên giao chiến, một cô nàng thực tập sinh nhỏ bé như cô cũng phải "tuẫn táng" theo.
Hoài Hâm tìm lễ tân xin một ly Americano hòa tan, nhấp một ngụm cà phê đăng đắng rồi quay về chỗ ngồi của mình.
Màn hình điện tử trên tường đang kết nối với các bên của Hongkong và Bắc Kinh, cuộc họp 24/24 được diễn ra, chỉ cần phát hiện ra vấn đề thì mọi người có thể đặt câu hỏi bất cứ lúc nào và tiến hành trao đổi trực tiếp.
Vấn đề trước đó hiển nhiên vẫn chưa được thống nhất: "Vì sao số liệu ban đầu của doanh số bán hàng cùng cửa hàng bên các anh lại không khớp với số liệu bên kiểm toán?"
"Của bọn tôi là bản mới nhất do CFO gửi, của các anh từ đâu ra?"
"Bọn tôi cũng do công ty cung cấp, nhưng dữ liệu logic phân dòng sản phẩm lại khác nhau.

Lúc sáng bọn tôi cũng đã giải thích rõ sản phẩm của công ty được chia thành ba nhóm tinh bột, rau củ quả và thịt, bánh bao cũng được xếp vào loại một, không cần phải tách riêng ra."
"Con số này không khớp với lợi nhuận gộp của danh mục sản phẩm đơn lẻ, ai chịu trách nhiệm..."
* Lợi nhuận gộp hay lãi gộp (Gross Profit) là phần lợi nhuận của công ty thu được sau khi đã trừ đi các chi phí liên quan đến việc bán sản phẩm, hàng hóa hay cung ứng dịch vụ của công ty.

Hoài Hâm sớm đã quen với khung cảnh ồn ào thế này.
Nhìn đống bản cáo bạch chất thành chồng trước mặt, cô tiện tay sửa sang lại ngay ngắn, sau đó dời ly cà phê sang một góc khuất để tránh đụng phải, nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc.

Bản cáo bạch dày cỡ một viên gạch, cô còn đang kiểm tra phần yếu tố rủi ro và tổng quan, chưa xem đến những phần sau, nghe thấy thế cô vội lật đến mấy chục trang sau, cầm bút đỏ vẽ hình tam giác đánh dấu phần phát triển và lợi nhuận gộp của các sản phẩm đơn lẻ, để sau này sẽ kiểm tra và đối chiếu lại.
Đúng lúc này, bỗng nhiên có người lên tiếng, "Dừng lại chút đã."
Trên màn hình điện tử là văn phòng từ phía Hong Kong, trong phòng không có bóng người, chỉ nghe thấy tiếng.
Người đàn ông dừng lại một chút, sau đó giọng nói trầm ấm lại vang lên, "Bây giờ không phải là lúc tranh cãi, từ đầu đã nói kiểm toán chịu trách nhiệm thì cứ để kiểm toán đến giải quyết, chúng ta không cần phải tốn thời gian vào vấn đề này nữa, có được không?"
Hoài Hâm sửng sốt, trong lòng như có một sợi lông vũ khẽ khàng lướt qua.
- - Giọng điệu cầu khiến thôi mà vẫn thấy êm tai.
Một nhà phân tích bên phía ngân hàng đầu tư nghe thấy thế thì cất giọng oán trách qua micro, "Nhưng anh Thừa à, nếu dựa theo phương pháp phân loại của bọn họ thì phần đánh giá phía sau của chúng ta đều phải đổi..."
"Cực cho mọi người rồi." Giọng nói lành lạnh trầm thấp nhưng vẫn lộ ra vẻ cương quyết, hờ hững đáp, "Lần sau nhớ bàn bạc cho kỹ."
Nhân viên phân tích muốn nói rồi lại thôi, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn xách laptop quay trở lại chỗ ngồi của mình.
Phòng họp chìm vào yên lặng, nhóm người vừa nãy còn tập hợp lại giờ đây đã tản ra, mỗi người tập trung kiểm tra phần văn kiện trước mặt mình, im lặng không nói gì.

Nhưng chưa tới hai mươi phút sau, bên phía luật sư và nhóm kiểm toán lại bắt đầu có chuyện.
Hoài Hâm chứng kiến từ đầu đến cuối, bỗng dưng lại thấy buồn

cười.
Mấy ngày qua, cô thấy thời gian bọn họ tranh cãi với nhau còn nhiều hơn thời gian giải quyến vấn đề.
Dưới cường độ áp lực cao, ai nấy đều muốn bớt việc, chẳng ai muốn đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Con người là loài động vật vừa phức tạp lại vô cùng đơn giản, phức tạp là khi thỉnh thoảng xuất hiện thiện ý, đơn giản chính là hình thành suy nghĩ ích kỷ không bao giờ thay đổi.
Khi lợi ích của bản thân gặp nguy cơ, làm gì có ai quan tâm đến quy tắc nữa chứ.
Printer đã thống nhất sẽ đặt cơm cho mọi người.

Lúc ăn cơm bên ngoài phòng họp, Hoài Hâm lại nghe thấy người phân tích nổi cáu lúc nãy thì thầm với đồng nghiệp bên ngân hàng đầu tư, "Anh Thừa hôm nay cũng thật là, sao lại giúp người ngoài thế không biết."
Đối phương cười nói, "Tiểu Văn này, cậu đừng để trong lòng làm gì.

Dù ai sửa đổi thì cuối cùng chúng ta vẫn phải thống nhất, tôi thấy vì nghĩ tình là người nhà nên sếp Thừa mới để chúng ta nhường một bước, nếu không cứ cãi qua cãi lại thì hiệu suất công việc lại càng thấp."

Sắc mặt Lưu Văn dịu đi đôi chút, người kia đảo mắt một vòng rồi nói tiếp, "Thôi, tranh thủ ăn nhanh rồi vào làm tiếp, biết đâu tối nay có thể về sớm."
Ánh mắt hai người đều rã rời, không ai nói thêm gì, lấy cơm rồi rời đi.
Bên ngoài phòng họp có khu pantry, nếu muốn thư giãn có thể sang bên đó ngồi ăn, nhưng nếu không có thời gian thì chỉ đành mang cơm về chỗ làm việc xử lý tại chỗ.
Vì cơm vừa được mang đến nên khu pantry vẫn còn khá vắng người, Hoài Hâm và một SA (Senior Associate - quản lý cấp cao) khá thân thiết là Diệp An Kỳ cũng sang bên đó, vừa ăn vừa tám chuyện.
Diệp An Kỳ là người chịu trách nhiệm chính trong dự án chứng

khoán Hong Kong của MGS Bắc Kinh, rất chạy việc và tỉ mỉ, mọi chuyện lớn nhỏ đều được đẩy hết cho chị ấy nên dạo gần đây chị ấy bận đến tối tăm mặt mày.
Nhưng chị ấy vẫn quan tâm hỏi thăm Hoài Hâm vài câu, xem cô đã thích ứng với cường độ công việc cao thế này không.
"Ổn lắm ạ, em cũng học được rất nhiều điều." Hoài Hâm cười nói, "Chị An Kỳ cần gì thì cứ giao cho em làm là được."
Cô nhóc trông rất lanh lợi, làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh cong cong cực kỳ xinh xắn.
Nhưng khi khoác lên bộ váy công sợ lại toát lên vẻ chín chắn, lúc làm việc lại nghiêm túc chăm chỉ, còn biết đối nhân xử thế, Diệp An Kỳ lại càng thêm có hảo cảm với Hoài Hâm hơn, đưa tay vỗ vai cô trấn an, "Chờ xử lý xong xuôi rồi có thể xả hơi một tí."
Theo lý thuyết, vào Printer này áng chừng đã được một tuần, tiến độ vừa qua một nửa, còn trông mong gì nữa đây.

Dù sao thì quá trình càng về sau sẽ càng khó nuốt, Hoài Hâm cười, không nói tiếp.
Xung quanh người đến người đi, cô chợt nhớ ra gì đó, "Chị An Kỳ ơi, em muốn hỏi chị cái này."
Diệp An Kỳ, "Hửm?"
Hoài Hâm hạ giọng, chỉ tò mò ở mức độ vừa phải, "Anh Thừa kia...!là ai thế chị?"
"À, Úc Thừa à, anh ta là VP (Phó tổng giám đốc) của MGS Hong Kong, là người phụ trách dự án lần này giống chị." Diệp An Kỳ đáp.
VP cao hơn SA một bậc, theo như bình thường thì Hoài Hâm đoán chừng người kia khoảng độ ba mươi mấy.

Nghe giọng thì không nhận ra là người nơi nào, nhìn chung thì có lẽ là kiểu đàn ông trưởng thành, sự nghiệp ổn định.
Nhờ quan hệ công việc của ba nên cô từng gặp kiểu người thế này vài lần, đa phần đều là người kiểu mẫu, sự nghiệp thành công, gia đình viên mãn, tạo cho mọi người một ấn tượng cực kỳ tốt.
Đến khoảng ba giờ sáng thì công việc cũng kết thúc.
Làm trong ngành tài chính là thế, công việc lương triệu tệ một năm thường không được thoải mái về thời gian, mà sinh viên theo ngành

này cũng không được lơ là, hễ thực tập xong là lại tiếp tục thực tập. Học kỳ đầu năm ba là mùa ứng tuyển, sẽ có một đợt ngân hàng đầu tư vốn nước ngoài tuyển dụng, thành tích của Hoài Hâm ở trên trường khá cao, tiếng Anh cũng lưu loát, nên đã thành công xin được một chân thực tập hè trong ngân hàng đầu tư vốn nước ngoài là MGS.
Hoài Hâm được điều đến văn phòng MGS ở Bắc Kinh, tính đến bây giờ thì cô chỉ vừa thực tập được hai tuần, nhưng lại đụng ngay thời kỳ cấp bách, trong thời gian ngắn nhất đã hiểu rõ trạng thái tăng ca ở ngân hàng đầu tư chỉ biết công việc chứ không biết giờ giấc.
Mọi người tốp năm tốp ba rời khỏi tòa nhà, trở về khách sạn.

Hoài Hâm cũng có một căn nhà nhỏ ở Thâm Quyến, trước khi rời khỏi Bắc Kinh cô đã sang chỗ ba mình lấy chìa khóa.

Cô tạm biệt đồng nghiệp rồi lên đường về nhà.
Vừa lên xe thì cơn buồn ngủ như vũ bão ập tới không sao ngăn được.
Tài xế rõ là trông cũng rất buồn ngủ, cũng chẳng có lòng bắt chuyện, Hoài Lâm cố gắng ghìm lại cơn buồn ngủ, trả lời những tin nhắn chưa đọc, rồi lại lướt vòng bạn bè một lượt, bấm like từng trạng thái một.
Trở lại giao diện Wechat, vẫn trống trải giống mấy phút trước.
Ba giờ khuya, từ trưa đến giờ, group chat gia đình được ghim trên đầu vẫn không có động tĩnh gì.
Độ cong nơi khóe môi dần phai, Hoài Hâm úp điện thoại lại đặt sang một bên, khép mắt nghỉ ngơi.
Căn hộ ở Thâm Quyến không lớn cho lắm, nhưng được cái vị trí đắc địa, ban đầu vốn là để ba mẹ cô đầu tư.
Sự thật chứng minh đầu tư bất động sản sinh lời theo thời gian là quyết định hoàn toàn đúng đắn, đã qua bao năm, ba cô đã ly hôn rồi tái giá, nhưng giá nhà ở Thâm Quyến vẫn tiếp tục tăng cao, nếu so với ngày xưa thì không chỉ tăng gấp đôi.
Lâu rồi không có người ở, nhớ mấy hôm trước lúc cô kéo va li vào, bệ cửa sổ còn đóng cả một lớp bụi, cô quen lối cởi giày, thay đồ ngủ rồi lên giường.

Trước đây cô có thói quen phải viết gì đó trước khi đi ngủ, chẳng hạn như tiểu thuyết, những câu chuyện tự cô chấp bút, nhưng dạo gần đây bận tối mắt tối mũi nên không có thời gian để ý tới mấy món này.
Chín giờ sáng hôm sau, Hoài Hâm bị tiếng chuông báo đánh thức, cô hít một hơi sâu, vuốt mấy sợi tóc lỉa chỉa sau một đêm.
Cô nhớ rõ tối qua vì quá buồn ngủ nên không tắm rửa gì, cô cầm khăn và quần áo vào phòng tắm.

Mười phút sau, Hoài Hâm ăn mặc chỉnh tề bước ra, tóc cũng đã được sấy khô.
Làm tài chính dù mệt cách mấy cũng phải chỉn chu, đặc biệt là những người làm bên mảng nghiệp vụ khách hàng như bọn cô, hình tượng luôn phải đứng đầu.
Cô trang điểm nhẹ nhàng, cầm chai nước hoa trên bàn xịt vài hơi.
Đó là một nhãn hiệu cao cấp, Frederic Malle, dòng Frederic Malle En Passant chính là mùi mà Hoài Hâm thích nhất.

Tầng hương đầu tiên là mùi tử đinh hương hòa vào làn gió mát dịu sau cơn mưa.

Tầng hương sau là mùi xạ hương và tuyết tùng, mang theo cảm giác mát lạnh sâu lắng.
Hương thơm là cách thức đánh dấu lãnh thổ của người khác, Hoài Hâm rất am hiểu con đường này.
Sau khi chuẩn bị xong xuôi từ đầu đến chân, cô bắt xe đến Printer.
Quy định nội bộ công ty là mười giờ sáng tập hợp, nhưng không tính những ngày tối hôm trước tăng ca quá trễ khiến mọi người không dậy nổi.

Dần dần, tỷ lệ nhân viên đi làm đúng giờ cùng giảm đi.
Hoài Hâm gần như là chạy đua suýt soát với giờ làm, thế nhưng trong văn phòng rộng mênh mông ấy ngoại trừ CFO và nhà phân tích đang có mặt thì chẳng còn ai.

Đêm hôm trước cô đã kiểm tra bản cáo bạch bản tiếng Anh lần thứ

ba được một nửa, bảng số liệu phía sau vẫn chưa xem xong.

Hoài Hâm gần như đã quen với việc nếu không được giao việc mới thì cô sẽ tự mình đối chiếu số liệu.
Điều hòa trong phòng họp hơi lạnh, sáng nay vì muốn ăn diện xinh đẹp nên cô mặc một chiếc váy chỉ dài đến đầu gối, bây giờ lạnh đến độ phải khép chặt hai chân, lấy áo khoác đắp lên đùi.
Ngoài cửa truyền đến tiếng đóng mở, Hoài Hâm mải đối chiếu số liệu nên không ngẩng đầu.
Đến khi chiếc ghế bên cạnh được kéo ra, mùi hương gỗ trầm dễ chịu thoảng qua cô mới nhìn sang bên cạnh.
Mấy ngày trước vị trí bên cạnh Hoài Hâm vẫn luôn là Trình Vi - một Associate khác trong nhóm, vì quen thức khuya dậy trễ nên bình thường đến giữa trưa anh ta mới xuất hiện.

Hoài Hâm ngẩng đầu lên, ra vẻ ngạc nhiên cất giọng trêu chọc, "Sao hôm nay anh Trình đến sớm..."
Âm cuối bất chợt nín bặt như chiếc xe vừa phanh gấp.
Người đàn ông với gương mặt điển trai, gọng kính viền bạc vắt ngang sóng mũi cao thẳng, trông cực kỳ anh tuấn lỗi lạc, ngũ quan sắc nét, hoàn toàn không ăn khớp với gương mặt của Trình Vi.
Hoài Hâm ngớ người.
Trông anh rất trẻ, dáng người cao ráo, chiếc áo thun màu đen trông cực kỳ thoải mái trong văn phòng chất đầy giấy tờ như thế này, phần tay ngắn phác họa đường cong nơi cánh tay.

Anh vừa đặt túi đựng laptop xuống, một tay kéo ghế, có vẻ như nghe thấy cô nói nên giữ nguyên tư thế nhìn sang cô, đúng góc độ từ trên cao nhìn xuống.
Tim Hoài Hâm hẫng mất một nhịp, cô nghe thấy người đàn ông lên tiếng, giọng trầm ấm vô cùng êm tai, "Cô quen tôi sao?"
Khi Úc Thừa tập trung nhìn ai đó, ánh mắt anh hơi cụp xuống, đôi mắt hoa đào đen láy tạo ra một độ cong hững hờ.
Ngay khoảnh khắc ấy, tròng kính phản xạ một luồng ánh sáng nhàn nhạt, Hoài Hâm lại cảm nhận được đôi mắt sâu thẳm của anh.
Hô hấp như ngừng lại, nhịp tim như trống đánh thùng thùng, bàn

tay đặt trên áo khoác của Hoài Hâm chợt siết chặt, lần đầu tiên cô nhận ra mình cũng chẳng mấy lành nghề trong giai đoạn thực tập này.
***
Tác giả:
Chức vị, Analyst (nhà phân tích) - Associate (quản lý) - SA (quản lý cấp cao) - VP (Phó tổng giám đốc) - ED (Giám đốc điều hành) - MD (Tổng giám đốc) - Partner (Đối tác)
Thừa tổng 27 tuổi đã làm VP, bây giờ đã 30, năm cuối thăng chứ lên VP, có thể xem là tuổi trẻ tài cao, có vài VP không thể tiếp tục thăng chức, đến 40 tuổi vẫn là VP.
***
Editor có lời muốn nói:
Hố này mình vẫn chưa có lịch đăng cụ thể vì còn Hoàng Thành và Thiên Nga, sau khi Hoàng Thành hoàn thì mình sẽ lên chương đều đặn hơn.
*Một góc vịnh Thâm Quyến

Click để xem ảnh
.

Chương 2: Chương 2

Giọng nói này nghe rất quen tai.
Anh Trình...!Anh Thừa?
Có thứ gì đó bất chợt lóe lên trong đầu, Hoài Hâm gần như đứng bật dậy khỏi ghế, nhanh chóng cúi gập người xin lỗi, "Xin lỗi Úc tổng, vừa nãy tôi tưởng là người khác."
Lúc cô đứng thẳng dậy mới phát hiện anh rất cao, phải ngước lên mới có thể đối mặt với anh.
Không chờ anh phản ứng lại, Hoài Hâm đã vươn tay nở nụ cười chuẩn mực, "Chào anh, em là thực tập sinh bên phía Bắc Kinh, em tên là Hoài Hâm, anh cũng có thể gọi em là Olivia."
Trong giới tài chính, thỉnh thoảng người ta cũng sẽ gọi nhau bằng tên tiếng Anh, cho đối phương thêm một lựa chọn sẽ tạo ấn tượng chu đáo hơn.

Úc Thừa nhìn cô, không nói nhiều chỉ đáp lại, "Hoài Hâm."
Tên cô lướt qua bờ môi của người đàn ông thật chậm, như đang thưởng thức một loại rượu có nồng độ vừa phải, đôi mắt ánh lên ý cười thản nhiên, anh cũng đưa tay ra, "Cứ tự nhiên thôi, gọi tên tôi được rồi."
Trong khoảnh khắc mấy đầu ngón tay chạm vào nhau, hơi ấm chỉ vừa được truyền đi thì anh đã rút tay lại, Hoài Hâm cũng vội vàng rụt tay về.
- - Nhiệt độ điều hòa hơi thấp, lòng bàn tay của cô mát rười rượi.
Cô định kéo dài câu chuyện, nhưng vì phút giây chần chờ ngắn ngủi ấy đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, thế nên cô cũng không cưỡng cầu.
Trong phòng họp rộng rãi, Úc Thừa ngồi xuống cách cô một ghế, lấy laptop, đeo tai nghe bluetooth, tiện tay cầm luôn phần bản cáo

bạch, dõi mắt lên màn hình bắt đầu kiểm tra.
Hoài Hâm quay lại chỗ ngồi.
Cô đưa đẩy ly nước trên bàn qua lại, rồi làm một vài động tác vô nghĩa, sau đó đánh mắt sang bên phải, lẳng lặng quan sát anh.
Úc Thừa có một góc nghiêng thần thánh, cặp mắt kính kia giống như vật trang trí làm tôn lên khí chất nhã nhặn cấm dục, nhưng lại càng thu hút người khác tò mò về anh hơn.
Có một số người, dù có ngồi yên một chỗ cũng toát lên khí chất ngời ngời.

Hoài Hâm chỉ lén nhìn anh qua khóe mắt nhưng lại thấy mình như mạo phạm anh, cô cụp mắt nhìn đống giấy tờ trước mắt, vài phút trước cô vừa mới đánh dấu mấy dấu chấm hỏi màu đỏ, nhưng phải suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra ý tưởng của mình lúc đó.
Khoảng chừng nửa tiếng sau, Diệp An Kỳ đến.
Tiếng chào hỏi vui vẻ của chị ấy và Úc Thừa đã kéo Hoài Hâm thoát khỏi trạng thái thất thần, cô ngẩng đầu nhìn sang, song tầm mắt đã bị Diệp An Kỳ che mất đến bảy, tám phần.
Chỗ ngồi trong văn phòng vốn không cố định, ai đến sớm thì ngồi trước, Diệp An Kỳ cởi áo khoác vắt lên thành ghế, nghiễm nhiên ngồi xuống ghế trống ở giữa Úc Thừa và Hoài Hâm.
Kiểm tra lại bản cáo bạch lần thứ ba thì cũng vừa lúc đến giờ cơm trưa.
Thư ký đứng ngoài hành lang nhô đầu vào rồi gõ cửa một cái, nhắc nhở mọi người đã đến giờ ăn trưa.
Sáng nay Hoài Hâm không ăn sáng nên bây giờ rất đói.

Thế nhưng mọi người trong văn phòng đều đang dán mắt lên màn hình làm việc, không ai có ý định đứng dậy.
Một mình Hoài Hâm bước ra ngoài.
Cô thấy ba món thịt bò, sườn heo và thịt gà được bày trên bàn, bên cạnh đó còn có hai món canh để mọi người chọn là canh gà ác hầm nấm và sườn heo hầm đông trùng hạ thảo.
Hoài Hâm không lấy đồ ăn ngay mà xoay người trở về.
Một lúc sau, cô khều tay Diệp An Kỳ, ánh mắt mang ý hỏi chị ấy đã

rảnh chưa, có tiện nói chuyện không.
Diệp An Kỳ quay sang, "Sao thế?"
"Cơm đến rồi ạ." Hoài Hâm lễ phép hỏi, "Em cầm cho chị một phần nhé?"
"Ừ, cám ơn em nha."
"Có thịt bò, sườn heo với thịt gà, chị ăn món nào ạ?"
"Thịt bò đi."
"Dạ ok chị."
Hoài Hâm dừng lại một chút, tầm mắt vượt qua Diệp An Kỳ, cất giọng lớn hơn, "Thế anh Thừa thì sao?"
Úc Thừa nhìn sang, một lần nữa, ánh mắt hai người chạm nhau. Anh đưa tay đẩy kính.

Chỉ một động tác cực kỳ đơn giản, nhưng anh lại mang đến cho người ta cảm giác ung dung đến lạ.

Hoài Hâm như ngừng thở, nhìn anh tháo tai nghe xuống.
"Sao thế?"
"Cơm giao đến rồi ạ." Hoài Hâm nhìn vào mắt anh lặp lại câu mình vừa nói, "Anh Thừa, anh thích món nào?"
Úc Thừa không suy nghĩ nhiều, chỉ gật đầu rồi nở nụ cười lịch sự, "Tôi chưa đói, cám ơn em."
"À, dạ vâng."
Hoài Hâm rủ hàng mi, trong lòng ngẫm nghĩ một lúc lại đứng dậy đi ra ngoài.
Cô cầm hai phần cơm bò đứng trước cửa nhưng không vội đi vào.

Mọi người đều bận việc nên chẳng có ai rảnh hơi ngó xem cô làm gì, Hoài Hâm nghiêng người tựa vào cửa, ngay lập tức đã tìm thấy mục tiêu của mình.
Sức hút giữa người với người quả là một thứ gì đó rất kỳ diệu, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt là đã có thể xác định được liệu hai người có hợp nhau không.

Chỉ một động tác hay một ánh mắt đã có thể hấp dẫn nhau.

Giống như bây giờ vậy.
Đặt tay lên ngực tự vấn, cô thừa nhận quả thật lòng hiếu kỳ đang dâng trào mãnh liệt trong cô.

Khát vọng tìm hiểu vừa mờ ảo vừa nguy hiểm, song lại là một trò chơi thú vị, khiến người ta tình nguyện buông xuôi phó mặc, say mê hưởng lạc.
Ngay lúc này, người đàn ông vừa tháo kính, khoanh tay trước ngực, gương mặt hơi cúi xuống đầy trầm tư.
Vẻ mặt hờ hững, đường nét anh tuấn, ánh đèn từ trên đỉnh đầu chiếu xuống tạo ra một bóng mờ nơi hốc mắt sâu, khiến người ta không sao nhìn thấu.
Một lát sau, có một cố vấn pháp luật bước đến dè dặt nói chuyện với anh.

Úc Thừa ngẩng đầu lên, không có mắt kính ngụy trang nên ánh mắt anh cực kỳ dịu dàng và ấm áp, tựa như núi tuyết lạnh giá lặng lẽ tan chảy sau làn gió xuân.
Hoài Hâm ngắm anh một hồi lâu mới đứng thẳng dậy, cất bước đi vào phòng làm việc.
Diệp An Kỳ vừa nhận được cơm đã cắm cúi ăn, ánh mắt chưa từng rời khỏi màn hình máy tính.

Hoài Hâm cũng yên lặng húp canh, đến khi đã lửng bụng, cô mới đặt muỗng xuống, từ tốn cầm khăn giấy lau miệng.
Người trong phòng bị mùi đồ ăn hấp dẫn nên lần lượt ra ngoài tìm cơm.

Hoài Hâm lấy điện thoại ra, tìm từ một hồi rồi nhắn Wechat cho Trình Vi, [Anh Vi ơi, anh có Wechat của anh Úc Thừa không ạ?]
Không lâu sau, đối phương gửi sang một dãy số liên lạc.
Tên Wechat là tên của anh, Úc Thừa Alvin, mục sinh sống là Hong Kong.
Ảnh đại diện của anh là ảnh du lịch của bản thân, không biết anh chụp khi leo núi ở đâu, đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa trông cô độc, đầy kiêu ngạo, tiếc là anh mặc đồ bảo hộ kín mít và đeo cả mắt kính

nên không nhìn thấy rõ mặt.
Hoài Hâm bấm kết bạn, sau đó gõ một tin nhắn tự giới thiệu, [Chào anh Thừa, em là Hoài Hâm, thực tập sinh bên nhóm Bắc Kinh ạ.]
Trái với suy nghĩ hẳn sẽ chờ đợi rất lâu mới nhận được trả lời, cô vừa đặt điện thoại xuống chưa đầy mười phút, phần mềm Wechat trên máy tính đã hiện lên một thông báo mới.
[Tôi đã đồng ý lời mời kết bạn của bạn, hiện giờ chúng ta có thể nói chuyện với nhau.]
Úc Thừa, [Xin chào.]

Con trỏ di đến khung chat vài lần, Hoài Hâm bắt đầu nhập tin nhắn, [Chào anh Thừa, nếu cần giúp gì anh có thể nói với em.

khoe răng]
Hai phút trôi qua.
Úc Thừa, [Ừm.]
Úc Thừa, [Cám ơn.]
Cuộc đối thoại dừng tại đây.
Hoài Hâm lướt qua một vòng, dừng lại vài giây rồi bấm vào vòng bạn bè của anh.
Ấn tượng đầu tiên...
Là một bức ảnh phong cảnh khá đơn giản, không hề có loại ảnh mà cô ngại nhìn thấy.
Ấn tượng sau đó chính là, Úc Thừa để chế độ chỉ hiện thị bài đăng trong vòng nửa năm.
Hoài Hâm động đậy ngón tay, lướt xuống dưới.
Tần suất đăng bài của anh ở mức độ vừa phải, không chỉ đăng mỗi nội dung tài chính như cô nghĩ, thậm chí còn rất có hơi thở sinh hoạt.
Ngoại trừ thỉnh thoảng đăng những bài nghiên cứu chuyên ngành và các dự án mới, những suy nghĩ về xu hướng thị trường và một vài điểm nóng chính trị, anh cũng sẽ đăng mấy bài linh tinh về cuộc sống chẳng hạn như, ánh hoàng hôn vô tình chụp được ngoài sân bay lúc đi công tác, hoặc ảnh check in khi đánh bóng quần cùng với bạn bè, và cả khi ra ngoại thành cưỡi ngựa vào ngày sinh nhật.
Sinh nhật của anh vừa mới qua không lâu, 20 tháng 6.

Khéo là chỉ trước cô hai ngày.
Song dù chỉ cách hai ngày nhưng đã có sự khác biệt hoàn toàn, cô là cung Cự giải, còn anh là cung Song tử, rất khó "xơi".
Lúc này Hoài Hâm mới nhớ đến chuyện điều tra trên LinkedIn, tìm kiếm cái tên Alvin Yu.
May thay cô đã tìm thấy.
Cột kinh nghiệm làm việc để trống, nhưng phần trình độ học vấn được điền là khoa Kinh tế đại học Yale.
Hồi sáng cô có dịp nghe thấy anh gọi điện thoại, phát âm tiếng Anh của anh rất êm tai, cô đoán anh đã từng đi du học.

Hoài Hâm nhẩm tính, anh vừa tròn ba mươi vào cuối tháng rồi, trông khá trẻ so với cô nghĩ.
Tim cô khẽ nhấc lên -- cô thấy anh chẳng giống người đã ba mươi, vẻ ngoài được bảo dưỡng thoạt nhìn chỉ lớn hơn mình cùng lắm là một khóa, ra ngoài đường bảo là đàn anh cũng sẽ có người tin ngay.
...
Thoắt cái mấy tiếng nữa trôi qua, Printer lại mang trà chiều đến.
Hoài Hâm đang kiểm tra đối chiếu báo cáo tài chính và mô hình cửa hàng một điểm đến được trích ra từ thông báo công khai và báo cáo nghiên cứu của công ty, nghe thấy tiếng động bèn dừng lại công việc trên tay.
Bánh ngọt đủ loại trông vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.
Cái lợi khi tham gia điều chỉnh bản cáo bạch chính là -- cơm nước luôn đến đúng giờ, ngoại trừ cơm trưa và cơm tối chất lượng còn có trà chiều và bữa khuya, hơn nữa còn rất phong phú, bọn họ chỉ hận không thể chiêu đãi mọi người một ngày tám bữa.
Trong nhà Hoài Hâm không có cân, không biết ăn uống thả cửa mấy ngày liền có lên ký nào không, nhưng chỉ cần dựa vào độ căng của lưng quần cũng có thể đoán béo lên không ít.

Những khi áp lực lớn hoặc ngồi lâu một chỗ cũng rất dễ thèm ăn.

Hồi trưa mới ăn cơm xong, nhưng giờ cô lại thấy đói, bèn đứng dậy ra ngoài lấy cho mình một phần bánh vị vani.

Bánh mềm, ngọt nhưng không ngấy, Hoài Hâm nhanh chóng ăn hết một phần.

Làm việc thêm một tiếng, cô lại không nhịn được xử thêm phần thứ hai.
Diệp An Kỳ không có ở đây, có lẽ là đang họp với nhân viên kiểm toán, Hoài Hâm lén nhìn sang bên phải, chỉ thấy một góc áo màu đen.
Bảo anh cần gì thì cứ tìm cô, nhưng đợi cả chiều mà vẫn không thấy động tĩnh gì.
Trà chiều mang đến đã lâu, nhưng anh chưa từng bước ra khỏi phòng.
Hoài Hâm duỗi người giãn gân cốt, cuối cùng lặng lẽ mở khung chat lên nhắn tin cho anh, [Anh Thừa, trà chiều có bánh vị ô mai, vani, việt quất và tiramisu, anh ăn vị nào để em lấy giúp anh một phần ~]
- - Không biết người này có chịu hồi âm không.
Không đến mười phút, Wechat lại có tin nhắn mới.
Úc Thừa, [Cám ơn, lát nữa tôi sẽ tự đi lấy.

mỉm cười]
"..."
Chỉ trong một ngày mà cô đã ủn tường hai lần.
Hoài Hâm nhìn chăm chăm tin nhắn kia, đầu ngón tay trắng muốt bực bội xoa xoa huyệt thái dương, sau đó cô khẽ tặc lưỡi, rồi lại lẳng lặng nở nụ cười.

Trông thì có vẻ ấm áp, nhưng thật ra lại là một người đàn ông lạnh lùng.
Cô tạm thời không muốn để ý tới anh nữa.
Diệp An Kỳ vừa gửi một phần tài liệu sang nhờ Hoài Hâm áp dụng phương pháp của mình để tính lại xem có khớp với số liệu bên kiểm toán cung cấp hay không.
Cô nhanh chóng trả lời "Em nhận được rồi", sau đó mở Excel kiểm tra cẩn thận.
Sau khi kiểm tra, cô nhận ra vài chỗ không khớp, Hoài Hâm đành ôm laptop xuống phòng họp kiểm toán để tiến hành đối chiếu.

Ước chừng khoảng nửa tiếng.
Sau khi trở về cô nhìn thấy Úc Thừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cầm một đĩa bánh đã ăn xong đến thùng rác trong góc.
Lúc Hoài Hâm đi ngang qua có để mắt nhìn sang.
- - Là vị việt quất.
***
Có khi mọi người quên mất nội dung là gì =)))))).

Chương 3: Chương 3

Cuộc họp của Diệp An Kỳ không kéo dài quá lâu, chẳng mấy chốc chị ấy đã quay về.
Về cùng chị còn có hai vị MD* (Tổng giám đốc) của MGS - Chung Huân và Tào Thành Chương, một người ở Bắc Kinh, một người ở Hong Kong, có thể xem như là sếp lớn của bên phía ngân hàng đầu tư.
* Managing Director (MD) và Executive Director (ED) đều được dịch là giám đốc điều hành, cũng có nơi dịch MD là tổng giám đốc, và tác giả cũng thế, nên mình sẽ để viết tắt tiếng Anh như tác giả để nhé.

(Thật ra là mình đang search điểm khác nhau (đa phần thì ý nghĩa đều như nhau, chỉ khác nơi dùng) thì trà sữa nó "té" xuống bàn lan ra màn hình rồi CPU, tắt nguồn lau dọn cả chiều mới xong nên quạo quá không tìm nữa =)))
Bên phía dự án không yêu cầu bọn họ túc trực tại hiện trường cả ngày, nhưng xuất phát từ trách nhiệm giám sát và chỉ đạo, mỗi ngày bọn họ vẫn đến Printer ngồi "ngáp ruồi" vài tiếng.
Vị MD đến từ Hong Kong này có thể xem là sếp của Úc Thừa, hai người chào hỏi nhau cũng thân thiết hơn hẳn.
Vì không đủ chỗ nên Diệp An Kỳ chủ động chuyển sang vị trí đối diện để nhường chỗ của mình lại.

Úc Thừa cũng đứng dậy, kéo cái ghế trống không ai ngồi phía sau lưng sang.
Hoài Hâm biết anh sẽ không ngồi giữa hai vị sếp, nếu không ngồi bên trái thì sẽ ngồi bên phải, cô vội gom đống tài liệu Diệp An Kỳ để lại thành một chồng gọn gàng, mỉm cười gọi anh, "Anh Thừa."

Ánh mắt Úc Thừa lướt sang, nhẹ nhàng như những bông tuyết đầu mùa dừng lại trên người cô một lát, anh cầm túi đi sang.
Mùi gỗ tuyết tùng và hương cỏ thơm mát nhẹ nhàng phả đến, Hoài Hâm nhận ra là mùi của một dòng nước hoa Byredo, với phong cách Bắc Âu tối giản, khí chất tao nhã, lịch lãm, mùi hương thoang thoảng vờn quanh nơi chóp mũi của cô.
Hoài Hâm liếm môi, bỗng dưng cảm thấy mình đang bị chòng ghẹo.
Trong thời gian làm việc phải giữ vững phong thái chuyên nghiệp, cô và anh gần như là tay chạm tay, nhưng dần dà cũng quen với trạng thái này.
Có lẽ ngày phát hành đã cận kề nên công ty càng quan tâm đặc biệt hơn, sau bữa tối thì Founder cũng có mặt, ngồi ở vị trí chủ tọa nghe mọi người báo cáo tiến độ của dự án.
Báo cáo dạng tự thuật của bộ phận nghiệp vụ thể hiện vấn đề cốt lõi của công ty, MD Bắc Kinh - Tào Thành Chương đề nghị một người đọc thật rõ ràng để mọi người có thể đóng góp ý kiến.

Ánh mắt anh ta đảo một vòng phòng họp, điểm đích danh, "Hoài Hâm, cô đọc đi."
Hoài Hâm đáp lại rồi hắng giọng bắt đầu đọc.
Cô sống ở Bắc Kinh từ bé, cũng từng ở lại Thâm Quyến một thời gian, ảnh hưởng hai nơi nên giọng của cô không hề mang theo khẩu âm địa phương.

Nhưng chất giọng mềm mại thỉnh thoảng lại khiến người khác hiểu lầm cô là người miền Nam.
Cô nhớ đến giọng nói ung dung trầm ấm của Úc Thừa, chợt nhận ra đến giờ mình vẫn chưa biết quê quán của anh.
Founder của công ty nghe hết bản báo cáo tự thuật, đưa ra một số đề xuất, chỗ nào cần công bố và chỗ nào không cần công bố, thông tin được cung cấp liệu có thừa hay không, các bên lại bắt đầu bàn bạc, suy tính lợi hại được mất rõ ràng, nội dung sau đó cũng được cắt giảm, tăng thêm và thay đổi không ít.
Mô hình kinh doanh của công ty hàng tiêu dùng này quả thật rất có tiềm năng, việc kinh doanh khá tốt, đứng top đầu trong số các công ty cùng ngành.

Thị trường chứng khoáng Hong Kong lại rất thích nghe những câu chuyện hấp dẫn, logic của founder rõ ràng, lời nói đầy quyết đoán, Hoài Hâm vừa note lại ý chính vừa âm thầm khâm phục.

Cuộc họp kết thúc, nội bộ ba bên lại bắt đầu một trận ác chiến mới.

Chung Huân và Tào Thành Chương cùng một CEO của công ty đi thẳng ra ngoài, bọn họ ngồi xuống sofa ngoài sảnh mở một bình rượu vang, vừa rít thuốc vừa trò chuyện.
Khoảng mười một giờ, hai người vòng về, hiển nhiên đã tiễn được người.
Lúc này Hoài Hâm mới để ý ban nãy Úc Thừa cũng đi ra theo, anh là người phụ trách dự án này, tiếp chuyện vài câu cũng là việc nên làm.

Nhưng không biết vì sao mà trên người anh không hề bị ám khói, trái lại vẫn giữ được hương thơm mát lạnh của Byredo.
Có lẽ tâm trạng đang vui nên Tào Thành Chương lại ngồi xuống tám chuyện nhà, chuyện phố với Chung Huân.
Hoài Hâm thấy hơi mệt nên muốn thư giãn một tí, lóng tai nghe trộm cũng hiểu được đại khái câu chuyện.
Hóa ra các sếp lớn cũng có buồn phiền về chuyện nhà cửa, lên chức, giáo dục con cái các kiểu.

Mà cũng đúng thôi, đều là người trần mắt thịt, đời người lại dài, không lo mấy chuyện này thì còn có cái gì để lo nữa chứ.
Một lúc sau, Chung Huân bỗng nhiên quay sang hỏi Úc Thừa, "Alvin này, cậu sinh năm bao nhiêu thế?"
"Tôi sinh năm 91."
"Trông không giống nhỉ, tôi cứ tưởng trẻ hơn cơ." Tào Thành Chương dừng lại rồi hỏi tiếp, "Hiện giờ cậu vẫn chưa có bạn gái đúng không?"
Hoài Hâm siết chặt cây bút trên tay, nghe anh trả lời, "Không có."
- - Hy vọng tận sâu đáy lòng đã được chứng thực, tựa như hòn đá rơi ùm xuống mặt hồ.

Chút nhẹ nhõm vẫn còn đang chìm dưới đáy hồ chưa kịp ngoi lên, ngay lập tức trái tim cô lại bị nhấc hẫng lên cao khi nghe Tào Thành Chương cười truy vấn, "Sao vẫn chưa chịu tìm thế?"
Lần này bầu không khí trở nên im lặng hẳn, không ai lên tiếng trả lời.
Hoài Hâm vô thức ngẩng đầu, phát hiện Úc Thừa chỉ lẳng lặng nở nụ cười.
Nụ cười kia nhẹ nhàng thoải mái, nhưng lại mang theo cảm giác lơ đãng, không hề bất ngờ, cũng không tỏ ra khó chịu khi bị người khác hỏi thăm chuyện riêng tư.

Khóe môi anh khẽ cong cong, dường như đang định mở miệng.
"Trời, mọi người mau đến xem tin này đi, thú vị cực kỳ!" Bất ngờ có một đồng nghiệp lên tiếng, "Trong dữ liệu công ty mới đưa lên sàn của Tân Uyển lại để tên mình thành tên của Thuận Sách, ha ha ha!"
Mọi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn sang bên đấy.
Tân Uyển và Thuận Sách đều là công ty về internet, bọn họ cùng thuê một công ty luật cho dự án IPO.

Vừa khéo là phần này là do bên phía luật sư chuẩn bị, form của bản giới thiệu đều như nhau, có thể là do muốn bớt việc nên đã rồi paste mà lại quên mất phải đổi tên.
Hồ sơ niêm yết của nhà mình lại để tên của nhà khác, đúng là không còn gì thê thảm hơn.

Sự việc lần này đã hoàn toàn dậy sóng.
Suốt một tuần liền làm việc với cường độ cao, tinh thần vốn rã rời bỗng nhiên hóng được một quả drama siêu to cũng khiến mọi người vực dậy bàn tán sôi nổi.
"Thoắt cái đã lên top 10 của hot search, chậc chậc."
"Có phải hot search này do bên Thuận Sách mua không? Ha ha."
"Công ty luật nào thế? Người phụ trách lần này chắc bị cho "cuốn gói" mất, chuyện quan trọng đến thế mà còn lầm được, không bị khách hàng ghim mới là lạ ấy."
"Mặt mũi của Tân Uyển chắc bay về nhà trốn luôn quá ha ha ha..."
Tào Thành Chương bắt chéo chân, vừa trêu vừa răn đe, "Chúng ta

tuyệt đối không được làm ra chuyện ngu ngốc giống bọn họ.

Mọi người phải làm việc nghiêm chỉnh vào, biết không?"
"Vâng thưa sếp!"
Bầu không khí trong phòng họp nhộn nhịp hơn bình thường, tốp năm tốp ba kể lại những tin đồn trong giới tài chính mà mình nghe được.
Được một lát, chủ đề này tạm dừng tại đây, Tào Thành Chương lấy lại tinh thần nghiêng đầu hỏi, "Alvin này, nghe nói trước đây cậu từng khởi nghiệp, có đúng thế không?"
Úc Thừa đáp, "Vâng, lúc học MBA tôi từng cùng bạn hợp tác một dự án."
Chung Huân nhoài người về phía thành ghế, hứng thú hỏi tiếp, "Là nền tảng phát sóng trực tiếp đúng không? Chắc là có nhiều hot girl mạng ứng tuyển lắm nhỉ?"
Mấy đầu ngón tay đang lướt trên bàn phím của Hoài Hâm chợt khựng lại.
Tào Thành Chương nhanh chóng tiếp lời, giọng điệu đúng kiểu đàn ông trêu nhau, "Làm gì có, lần trước người ta đã phủ nhận rồi, nói là làm ăn nghiêm túc."
Úc Thừa chỉ cười chứ không đáp lời, nét mặt cũng chẳng may may khác thường.
Tào Thành Chương dừng lại rồi hỏi, "À, cậu học MBA ở đâu?"
"Harvard."
"Nhóm chúng ta toàn là sinh viên giỏi nhỉ." Tào Thành Chương tặc lưỡi cảm thán, đưa tay chỉ đại, "Cậu nhìn đi, ngay cả thực tập sinh của chúng ta cũng là sinh viên Bắc Đại đấy."
Hoài Hâm ban đầu chỉ lóng tai hóng chuyện, không ngờ lại bị điểm mặt gọi tên.

Tầm mắt Úc Thừa lướt sang phía cô.
Diệp An Kỳ đúng lúc đi ngang qua, thuận miệng tâng bốc, "Olivia nhà người ta còn là tác giả viết tiểu thuyết trên mạng đấy, lại còn được xuất bản nữa cơ."
"Ui cha, tuổi trẻ tài cao nha." Chung Huân đánh giá cô một lượt, hào hứng hỏi, "Viết sách gì thế? Tựa là gì?"

"..."
Bất thình lình trở thành trung tâm của cuộc trò chuyện, Hoài Hâm thoáng bất ngờ.
Về chủ đề tác giả này, cô phải nghiêm túc tách biệt thế giới hiện thực và thế giới ảo, Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, nhoẻn cười, "Dạ...!chỉ là mấy truyện tình cảm thôi ạ."

Nói thẳng ra là tiểu thuyết ngôn tình.
Dường như không ngờ trong nhóm lại có nhân vật thế này, vẻ mặt kinh ngạc của mấy sếp lớn trông rất hài hước.

Trong tiếng cười nói rộn ràng, Hoài Hâm để ý thấy Úc Thừa cũng khe khẽ nhướng mày.
"À." Chung Huân hỏi, "Vậy chắc là kinh nghiệm tình trường cũng dữ dội lắm?"
Anh ta nói với giọng ẩn ý, Hoài Hâm cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc đáp lại, "Không ạ, em toàn tưởng tượng ra cả."
Chủ đề khựng lại tại đó, Chung Huân không hỏi thêm gì, chỉ nói vài câu rồi kéo Tào Thành Chương lảng sang chuyện khác.
Hoài Hâm dần bình tĩnh lại.
Cô có thú vui quan sát người khác, thường có thể nhận ra suy nghĩ của đối phương thông qua biểu cảm nho nhỏ của bọn họ, cô có trực giác rằng Úc Thừa có hứng thú với đề tài vừa rồi.
"Anh Thừa này." Hoài Hâm tranh thủ tận dụng thời cơ, vờ hỏi, "Anh học hệ chính quy ở đâu thế?"
"Yale."
"Thế, anh là...!người Hong Kong ạ?"
"Không phải, quê tôi ở trong nước, vùng Giang Triết."
* Khu vực Giang Tô và Triết Giang.
Hoài Hâm ồ lên.
Úc Thừa nhìn cô, lúc này anh đã tháo kính xuống.
Anh đổi tư thế ngả người vào lưng ghế, đôi chân thon dài bắt chéo, dịu dàng hỏi, "Em thích viết lách hả?"
"..."
Hoài Hâm hơi ngơ ra, sau đó lại mỉm cười.
"Dạ." Cô gật đầu, dè dặt hỏi lại, "Anh cũng thích ạ?"

Ánh mắt Úc Thừa hơi đảo, "Hồi cấp ba, đại học từng viết một ít."
"Tiểu thuyết luôn hay sao ạ?"
Anh mỉm cười không đáp, "Cũng có thể xem là thế."
"..."
Cô cứ tưởng câu trả lời của mình đã kín lắm rồi, không ngờ anh còn lập lờ hơn, ngay cả đề tài cũng không thèm để lộ.
Úc Thừa không có thời gian tám chuyện, nhanh chóng quay trở lại công việc.

Hoài Hâm rũ mắt, vừa lật bản cáo bạch bản tiếng Anh mới nhất vừa xoắn nghịch tóc mình, trong đầu lại nhớ đến đoạn hội thoại vừa nãy của bọn họ.
Cơ chế vận hành của thị trường luôn đi theo quy luật, chất lượng và tài nguyên luôn tỉ lệ thuận với nhau, nếu như kết quả không phù hợp thì nhất định đã xảy ra sai sót ở đâu đó.
Đàn ông có điều kiện như Úc Thừa, ba chục tuổi đầu vẫn không có người yêu thì không phải gay thì chính là một tay chơi lõi đời.
Hoài Hâm xoa mi tâm, nhếch môi nở nụ cười bất đắc dĩ.
Nếu được lựa chọn, cô tình nguyện chọn khả năng thứ hai.
Nhưng mà...!anh là tay chơi thật ư?

Anh tạo cho người ta một cảm giác không tài nào đoán nổi, tựa như một bộ đáp án tiêu chuẩn của một đề thi, giải thích thỏa đáng đâu vào đấy, không chút thiên vị.

Có lẽ đạo hạnh cô vẫn còn quá non.
Tình hình này coi bộ khó giải quyết, nhưng cô lại thấy thú vị hơn nhiều.
Hoài Hâm nhấp một ngụm nước, cầm thẻ nhân viên và điện thoại lên định đi vệ sinh.

Song cô không tắt laptop, vẫn để trạng thái màn hình luôn sáng.
Có đồng nghiệp là luật sư đi ngang qua, vừa liếc sang đã nhìn thấy chiếc laptop màu tím hơi lệch về phía bên phải.
Chỗ ghế trống không có ai ngồi, nhưng màn hình desktop luôn hiện lên hình ảnh cô gái mặc một chiếc váy hai dây trắng tinh khôi,

đường cong nơi cổ và bờ vai vô cùng tuyệt mỹ, mái tóc dài xoăn nhẹ buông lơi, cô mỉm cười thật tươi nhìn thẳng vào ống kính.

...
Tối đó tăng ca đến hai giờ, Hoài Hâm ra ngoài châm cà phê, tình cờ gặp được Diệp An Kỳ.
Đối phương xoa huyệt thái dương, hàng mày nhíu chặt, miệng thì lầm bầm, "Ây, có lẽ tối nay phải tăng ca đến khuya."
Hoài Hâm khựng lại, "Sao thế chị?"
"Bên phía an toàn thực phẩm có vấn đề." Diệp An Kỳ thở dài, không nói sâu thêm, "Em xong việc rồi thì cứ về trước đi."
Hoài Hâm mím môi, hỏi chị ấy, "Có chuyện gì cần em giúp không ạ?"
Chuyện này vốn sẽ do bên phía luật sư phụ trách.

Cô biết rõ nhưng vẫn hỏi cho có lệ.
Diệp An Kỳ cũng không tìm được việc gì thích hợp trong đống lộn xộn của chị cho cô làm, phất tay, "Không sao đâu, em cứ về đi."
"Dạ, chị An Kỳ cũng tranh thủ về sớm nghỉ ngơi nhé ạ." Hoài Hâm ngoan ngoãn đáp lại rồi rời đi.
Cô gọi xe trước, sau đó mới quay về chỗ ngồi khẽ khàng thu dọn đồ đạc.
Dọn đồ xong thì xe cũng đến.

Hoài Hâm đứng dậy, thuận mắt nhìn sang bên phải.
Chưa kịp lên tiếng, cô đã chạm phải ánh mắt lơ đãng lướt qua.
"Về à?" Anh mỉm cười, hiếm khi thấy anh bắt chuyện.
"Dạ." Hoài Hâm gật đầu, mỉm cười hươ hươ giao diện app đặt xe trên màn hình, "Tài xế đến rồi ạ."
"Ừ, chú ý an toàn."
"Vâng ạ." Hoài Hâm khẽ đáp, khi đi lướt qua người anh, cô len lén nhích lại gần, mái tóc dài buông xõa, "Anh Thừa vất vả rồi, mai gặp nhé ạ."
Sau khi lên xe, cô cầm đuôi tóc lên ngửi thử.
Ừm, hồi chiều cô đã phun dặm thêm vài lần, vẫn còn bám hương..

Chương 4: Chương 4

Thoắt cái đã đến ngày cuối cùng, hồ sơ đăng ký A1 dự tính sẽ được nộp vào 6 giờ tối.
Tối qua mọi người phải tăng ca đến tận bảy giờ sáng hôm nay, nhiều đồng nghiệp không thèm bước ra khỏi phòng họp mà lôi gối ra nằm gục xuống bàn ngủ luôn.

Vì thế lúc mười giờ Hoài Hâm hối hả chạy vào thì thấy không ít người đã có mặt trong văn phòng.
Úc Thừa cũng là một trong số đó.
Anh mặc một chiếc áo thun basic màu trắng, phối với quần tây đen, vai rộng eo hẹp, vừa nhìn đã biết đây là kết quả nhờ tập luyện trong thời gian dài, dáng người chuẩn chỉnh được phô bày một cách rõ ràng.

Khi anh cong đầu gối, ống quần hơi xếch lên một đoạn làm lộ phần mắt cá chân trắng trẻo.
Hoài Hâm ngồi xuống cạnh anh, "Chào buổi sáng, anh Thừa."
Anh đang tập trung kiểm tra lại mô hình tài chính*, chỉ hơi ngước lên gật đầu chào cô.
* Mô hình tài chính là bảng tổng hợp kết quả hoạt động của doanh nghiệp cùng với các yếu tố đầu vào và giả định cụ thể, nhằm giúp doanh nghiệp dự đoán kết quả hoạt động tài chính trong tương lai.

Nhìn chung thì hôm nay chẳng có mấy tài liệu cần phải chỉnh sửa, nhưng tiến độ tổng hợp lại bản cáo bạch bên phía Printer khá chậm.

Đoàn luật sự đề nghị nếu mọi người có vấn đề gì thì cứ nói một lần

một, đừng báo cáo lắt nhắt càng vẽ thêm việc cho nhau.
Đến chiều, phía Printer lại chiêu đãi đủ loại milkshake và sữa chua.
Dường như mọi người đã đạt được một sự ăn ý chung rằng, chỉ cần thư ký đến gõ cửa, ai nấy đều vội vàng tạm dừng công việc trên tay, ra ngoài lấy đồ ăn.
Thái độ của Úc Thừa hôm nay hơi khác thường, lúc Hoài Hâm đứng dậy, anh cũng tháo tai nghe xuống, đút một tay vào túi đi theo sau cô ra ngoài.
Ngoài hành lang nhộn nhịp đông người, Hoài Hâm thả chậm lại nửa bước, hào hứng xem thử anh sẽ chọn vị gì.
Vẫn là vị việt quất như cũ chứ.
Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh xoay người lại khẽ cười.
Làn mi dày như cánh quạt rủ xuống, ánh nắng rải rác bên ngoài cửa sổ len lỏi lạc vào ánh mắt anh, đôi mắt hoa đào hơi nheo lại như đang câu hồn.
Hoài Hâm, "Anh Thừa..."
"Bên này đông người." Úc Thừa khom người về phía cô, "Em muốn lấy vị gì? Để tôi lấy giúp em."
Hoài Hâm hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng trả lời, "Có những vị gì vậy ạ?"
Mọi người đang chen chúc nhau, đứng ở chỗ cô, không nhìn thấy đồ đặt trên bàn cũng dễ hiểu, Úc Thừa đáp, "Bơ, ô mai, yến mạch phô mai."
Hoài Hâm ngẫm nghĩ, mỉm cười lịch sự, "Em sao cũng được ạ."
Sau đó cô lại nói tiếp, "Giống anh là được rồi.

Em cám ơn anh Thừa nhé."
"..."
Cuối cùng, Hoài Hâm nhận được một ly milkshake vị bơ.
Lúc làm việc, cô chưa bao giờ có cảm giác thời gian trôi qua nhanh như thế.
Vừa ăn cơm xong, xem mấy trang tài liệu, đối chiếu với bên kiểm toán vài lần, đồng hồ đã gần điểm sáu giờ.
Chẳng mấy chốc, đoàn luật sư bên Head mỉm cười bước vào nói, "Chào mọi người, ngoại trừ bản cáo bạch, bọn tôi đã đăng tải tất cả

các tài liệu lên rồi."
Hồ sơ đăng ký có hơn mấy chục tài liệu đi kèm, trong đó bản cáo bạch là tài liệu quan trọng nhất, có thể sẽ được up riêng vào tối nay.
Có người reo hò ăn mừng, tuy đều đã kiệt sức nhưng cực kỳ vui vẻ.
Hầu hết mọi người đều tạm dừng việc trên tay, thả mình ngay tại chỗ ngồi thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng tinh thần.
Hoài Hâm cầm ly milkshake vị bơ đặt trên bàn lên hút một ngụm, khóe mắt lạc sang bên cạnh, trông thấy ly milkshake cạnh máy tính của anh không vơi đi là bao.
"Anh Thừa, anh không thích uống mấy thứ này hả?"
"Sao?"
Úc Thừa nương theo tầm mắt cô nhìn ly đồ uống, "À, không phải, tôi cũng thích uống lắm."
"Thế sao em không thấy anh uống?" Cô nói với giọng đầy tò mò.
"Dạo này tôi đang tập thể hình nên phải hạn chế calo nạp vào."
"À, ra thế." Hoài Hâm nhoẻn cười, chống cằm nhìn anh, thốt lên lời tán thưởng từ tận đáy lòng, "Anh biết cách kỷ luật bản thân ghê."
Úc Thừa nhìn cô thêm một lát.
Một thoáng sau, anh hỏi, "Em đang học năm ba đúng không?"
Hoài Hâm gật đầu, "Dạ, hết hè này là em lên năm tư rồi."
"Vẫn chưa hỏi em, trước đó em đã thực tập ở đâu?"
Hoài Hâm đoán có lẽ bây giờ anh cũng đang xả hơi không muốn đụng vào công việc nên thuận miệng hỏi thăm vài câu.

Cô đưa tay liệt kê từng chỗ thực tập cho anh nghe, cười nói, "Em thấy MGS là tốt nhất."
Úc Thừa cũng cười, "Ồ, vì sao thế?"
"Môi trường làm việc rất tốt, thực tập sinh cũng có nhiều cơ hội để rèn giũa." Hoài Hâm may mắn được lấy bản thân ra làm ví dụ, "Như em nè, vừa vào thực tập đã được tham gia vào dự án lớn, được đi theo mấy anh chị học tập."
Đúng là người đã quen với những lời nịnh nọt, như cô dự đoán, anh không hỏi sâu thêm mà chỉ mỉm cười, "Sau này em định theo con đường nào? Có suy nghĩ vào quỹ đầu tư tư nhân* không?"
* Quỹ đầu tư tư nhân: Đây là một hình thức quỹ chuyên đầu tư vốn dành cho các doanh nghiệp tư nhân hoặc một số loại công ty đại

chúng và dần trở thành công ty tư nhân.
Thời gian làm việc ở ngân hàng đầu tư nhiều, lương bổng cũng cao, có thể xem như là công việc hàng đầu trong lĩnh vực tài chính.

Quỹ đầu tư tư nhân thì lại khác, nếu làm tốt có thể kiếm được tiền lương xấp xỉ với tiền lương ở ngân hàng đâu tư, thậm chí còn nhiều hơn, thỉnh thoảng 8, 9 giờ tối đã tan làm, không cần phải cực khổ như thế này.

Vì thế không ít người xem ngân hàng đầu tư là bước đệm, làm việc chừng hai ba lăm liền nhảy việc sang quỹ đầu tư tư nhân.
Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, "Chuyện này...!trước mắt thì em vẫn thích làm ở ngân hàng đầu tư hơn, em muốn tìm hiểu sâu hơn."
"Thấy tình hình của bọn tôi mấy hôm nay ở Printer mà em vẫn còn hứng thú sao?"
Giọng người đàn ông trầm thấp mang theo vẻ trêu chọc, đôi mắt ẩn sau lớp kính cũng ánh lên ý cười.
"..."
"Mọi người đều là người từng trải, em không cần phải kiêng dè chỉ vì tôi ở đây." Anh nói, "Tôi thấy nếu em chưa trải nghiệm ở mảng buyer, em có thể xin thực tập thử xem sao."
Úc Thừa dừng lại một lúc, sau đó nhấn mạnh, "Nhất định phải chọn công việc mà mình thích nhất."
...
Founder của công ty đã đặt sẵn tiệc mừng công, còn mời một dàn nhạc giao hưởng đến, nói rằng muốn để mọi người thư giãn một chút.
Tảng đá lớn trong lòng gần như đã được dỡ bỏ, chỉ còn năm tiếng nữa là đến deadline nộp bản cáo bạch, lát nữa vẫn còn thời gian chỉnh sửa trong giờ cơm tối, Diệp An Kỳ khá thong thả, dọn dẹp đồ xong liền gọi mọi người rồi bắt xe đến nhà hàng.
Hoài Hâm đeo túi laptop đi theo sau, lúc chia xe cô vẫn giữ im lặng -- vì cô biết hiện tại mình không có lập trường để lên tiếng.
Úc Thừa ngồi xe của công ty, Hoài Hâm ngoan ngoãn lên taxi cùng Diệp An Kỳ.

Cô biết mấy bữa nay Diệp An Kỳ bận tối mắt tối mũi, thế nên cố ý nói vài câu bông đùa để điều tiết bầu không khí trên đường đi.

Mọi người tám chuyện một lát thì cũng đến nơi.
Đó là một nhà hàng bàn tròn kiểu Trung khá sang trọng, một bàn đủ chỗ cho 20 người, và có tổng cộng bốn bàn, toàn bộ sảnh ăn đều được bọn họ bao hết.

Theo lịch trình thì sẽ dùng bữa trước rồi lên lầu nghe hòa nhạc.
Hoài Hâm, Trình Vi, vài nhà phân tích và quản lý ngồi cùng nhau, Diệp An Kỳ bị kéo đến bàn trung tâm của Founder, Úc Thừa cũng ngồi xuống cạnh ông ấy.

Bữa tiệc bắt đầu, mọi người ăn uống vui vẻ, cả sảnh đều nhanh chóng hòa vang tiếng cười.

Sau đó không biết ai bắt đầu trước, mọi người lục tục tới lui mời rượu nhau, Hoài Hâm đi theo Diệp An Kỳ, nụ cười luôn giữ trên môi, không quên mời các sếp ở ngân hàng gửi lời cám ơn.
Vẫn phép tắc cũ, đối phương cụng ly, anh một câu, "Xin lỗi vì thái độ lần trước không được tốt", tôi đáp lại một câu, "Không sao, dự án quan trọng nhất, cám ơn anh đã góp sức".

Sau đó mọi người cạn ly, biến vũ khí thành tơ lụa.

Khoảng hơn tám giờ, Diệp An Kỳ kéo cánh tay Hoài Hâm thì thầm, "Chị thấy hơi choáng đầu, em đi cùng chị đến nhà vệ sinh nhé."
"Dạ."
Chị ấy là người phụ trách, phải mời rượu nhiều, mà bị mời rượu cũng nhiều, trong lúc nâng ly chạm cốc uống không ít rượu.

Hoài Hâm đỡ chị ấy, lo lắng hỏi thăm, "Chị An Kỳ không sao chứ?"
Diệp An Kỳ xoa huyệt thái dương, tựa người lên vách tường cạnh bồn rửa tay, "Không sao."
Giọng chị khàn khàn, Hoài Hâm dịu giọng nói, "Để em về hỏi xin mọi người thuốc giải rượu nhé."

"Ừ." Diệp An Kỳ thấp giọng, "Sao bên Printer vẫn chưa đưa bản cáo bạch mới ra nữa."
Ban đầu bọn họ đã bàn với nhau rằng sẽ đối chiếu lại bản cáo bạch một lần nữa trong bữa ăn, ai ngờ đến sáu giờ mấy hồ sơ kia đã đăng lên hết mà vẫn chưa thấy bên kia có động tĩnh gì, Diệp An Kỳ hơi sốt ruột, Hoài Hâm đành trấn an, "Biết đâu sắp có rồi ấy chị, em có xem qua một lần, chủ yếu chỉ có ba chỗ cần sửa lại số liệu, thật ra cũng không còn gì nhiều."
Diệp An Kỳ, "Thì đành phải chờ thôi chứ sao."
Không ngờ bọn họ lại chờ ròng rã một tiếng đồng hồ.
Gần mười giờ, bản cáo bạch song ngữ Trung - Anh mới nhất được gửi đến hòm thư của ba bên.
Hoài Hâm mở laptop lên, vào mail, đến khi dò xuống mấy chỗ cô yêu cầu sữa chữa bỗng dưng biến sắc.
"Hình như họ vẫn chưa sửa lại."
Lúc này Diệp An Kỳ mới tỉnh táo được một chút, cau mày bước tới, "Để chị xem nào."
Sửa chữa một bản cáo bạch là một công việc phức tạp nhường nào, luật sư, kiểm toán và người được tiến cử sẽ đánh dấu những nơi cần sữa chữa trên bản điện tử, công việc sau đó sẽ do Printer xử lý.

Một phần tài liệu vài trăm trang sẽ được chia thành nhiều phần, sau khi sửa xong sẽ được tổng hợp lại.
Vì tất cả đều là thao tác thủ công nên đôi lúc sẽ sai sót, hoặc làm lẫn lộn với các phiên bản trước.
Không những phần của Hoài Hâm có vấn đề mà bên luật sư và kiểm toán cũng phát hiện ra vài vấn đề.

Quan trọng hơn hết là, tình hình phát hành và quy mô gây quỹ vốn được bảo mật mấy số lại bị công khai trực tiếp.
Úc Thừa vốn đã lên lầu cùng Chung Huân, Tào Thành Chương và Founder nghe hòa nhạc, giờ vừa nghe điện thoại xong đã vội vàng quay trở lại phía bàn ăn, bàn bạc với bên Printer.
Sắc mặt anh lạnh lùng, hoàn toàn khác hẳn lúc chuyện trò vui vẻ khi ăn tối, "Ban đầu chúng tôi dự định mười một giờ sẽ nộp hồ sơ, nhưng bây giờ vẫn còn vài chỗ chưa sửa xong."

"Tôi không quan tâm quy trình vận hành bên anh phức tạp thế nào, cũng không muốn nghe mấy lời giải thích dư thừa, tôi chỉ muốn thấy kết quả."
Đặt điện thoại xuống liền bắt gặp ánh mắt của Hoài Hâm, anh bước qua hỏi cô, "Đã kiểm tra những phần khác chưa? Ngoại trừ những chỗ trước đó đề nghị sửa đổi thì còn vấn đề gì nữa không?"
"Dạ không, chỉ có mấy chỗ đó thôi ạ."
"Ừ." Úc Thừa gật đầu, "Vất vả cho em rồi."
...
Tối đó phía Printer sửa đến mười một giờ kém năm vẫn chưa đâu vào đâu, Diệp An Kỳ thở dài thườn thượt, trút giận lên bàn đồ ăn thừa.
Trong nhóm chat công ty, Tào Thành Chương gửi tin báo buổi hòa nhạc sắp kết thúc rồi, bảo bọn họ nhanh chân lên thưởng thức.
Thật ra tối nay không công bố bản cáo bạch cũng không sao, sáng mai đăng cũng được.

Nhưng hôm nay là một ngày cực kỳ quan trọng đối với Founder, ông ấy hy vọng có thể nhìn thấy công ty của mình được niêm yết lên thị trường vào ngày hôm nay.

Bọn họ cố gắng bao lâu nay, bận tối mắt tối mũi ròng rã bảy ngày trời, tốn không biết bao nhiêu thời gian, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, nên có hơi thất vọng.
Hoài Hâm bước sang vỗ vai Diệp An Kỳ, "Không sao đâu chị, chúng ta đã cố hết sức rồi."
Diệp An Kỳ ngước lên, mấp máy đôi môi muốn nói rồi lại thôi, "Nhưng lại làm phiền em quá.

Chẳng phải vừa nãy em bảo muốn lên tầng nghe hòa nhạc sao, đáng tiếc..."
"Không sao ạ." Hoài Hâm nói, "Mấy chuyện đó không quan trọng."
Lúc lên lầu, Tào Thành Chương và Chung Huân đã chuyển lời thay về tình hình thực tế, trông nét mặt của Founder vẫn khá ổn, đang cầm rượu nói chuyện với mấy quản lý cấp cao dưới trướng mình.
Tập thể ngân hàng đầu tư tập hợp lại thương lượng đối sách.

Một lát sau, Founder đến, Tào Thành Chương thay mặt mọi người xin lỗi, "Xin lỗi Ngô tổng, sơ suất của chúng tôi."
Qua mấy ngày tiếp xúc, Hoài Hâm có thể cảm nhận được Ngô Dịch Hoa là một người hùng tâm, quyết đoán, biết thúc giục nhân viên tiến về phía trước, nhưng cũng rất biết thông cảm với nhân viên.

Lúc này rõ là ông đã ngà ngà say, nghe Tào Thành Chương nói cũng chỉ mỉm cười khoát tay, "Không sao đâu."
Chung Huân ở bên nói vào, "Sáu giờ sáng mai bọn tôi sẽ đăng lên ngay lập tức, nhất định sẽ là công ty niêm yết sớm nhất."
"Đúng thế." Tào Thành Chương tiếp lời, "Thật ra thì không công bố tối nay cũng tốt, chúng ta có thể phòng ngừa đối thủ cạnh tranh đăng những thông tin xấu, khiến chúng ta trở tay không kịp."
"Được, các anh đều là người chuyên nghiệp, nghe theo các anh cả."
Ngô Dịch Hoa vỗ vai anh ta, nhìn mọi người một cái thật sâu rồi gật đầu ra hiệu, "Mọi người vất vả rồi."
Liên tục tăng ca mấy đêm liền, đọc qua bao phiên bản của bản cáo bạch, những con số ấy gần như đã khắc sâu vào đầu của Hoài Hâm.
Diệp An Kỳ cho cô về sớm nghỉ ngơi, không cần phải quan tâm những chuyện còn lại.
Lúc đón xe, vừa hay Úc Thừa đứng cạnh cô.
"Em về hả?"
Ý cười hiện lên trong đôi mắt anh, gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi, lơ đãng hỏi thăm.
"Dạ."
"Nhà em xa không?"
Hoài Hâm liếc sang, "Cũng bình thường ạ, chừng mười cây."
"Ừ, trễ rồi nên em chú ý an toàn, về đến nhà rồi nhớ nhắn tin báo mọi người."
Hoài Hâm nhìn anh, mỉm cười đáp, "Dạ, em cám ơn anh Thừa."
Một thoáng im lặng trôi qua.
Xe vẫn chưa đến, Hoài Hâm không để bầu không khí nhạt nhẽo này kéo dài quá lâu, "Đúng rồi anh Thừa, sau này anh vẫn ở Hong Kong ạ?"
"Ừ." Úc Thừa gật đầu, "Nhưng cũng thường đi công tác, chỉ thỉnh thoảng mới về đó thôi."

"Thế..." Hoài Hâm khẽ ngước chiếc cổ trắng ngần, nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói, "Cám ơn anh và chị An Kỳ đã chăm sóc em mấy ngày qua, hi vọng khi anh đến Bắc Kinh em sẽ có cơ hội mời anh một bữa."
Úc Thừa nhướng mày, tròng kính ánh lên vẻ lành lạnh.
Ánh đèn trong phòng hòa nhạc sáng lóa, đuôi mắt anh hơi nhếch lên, không sao nhìn thấu cảm xúc bên trong.
Một lát sau, anh dịu dàng đáp lại cô, "Ừ, không thành vấn đề.".

Chương 5: Chương 5

Hôm nay là lần đầu tiên trong tuần Hoài Hâm được ngủ thẳng một giấc ngon lành.
Mò mẫm lấy chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường xem thử, đã hơn mười hai giờ rồi.
Bản cáo bạch hẳn đã được phát hành.
Hoài Hâm loạng choạng bò dậy, chẳng thèm chải tóc đã vội bật máy tính lên, vào trang web sở giao dịch chứng khoáng, hồ sơ đăng ký đầu tiên đúng là cái tên quen thuộc ấy.
Cô bấm mở, tải xuống.
Tất cả số liệu đều đã được sửa lại chính xác, không còn sai sót nào nữa.
Hoài Hâm thở phào một hơi, ngồi phịch trên ghế như đống bùn nhão.
Tuy hôm nay là ngày làm việc, nhưng cả tổ dự án thống nhất sẽ nghỉ xả hơi một ngày.

Hiện tại đã đến giờ cơm, nhưng cô chẳng muốn ra khỏi nhà nên đặt đại đồ ăn bên ngoài.
Lướt vòng bạn bè, cô phát hiện không ít đồng nghiệp đã đăng bài chúc mừng dự án niêm yết thành công.
Đương nhiên cũng bao gồm cả Úc Thừa.
Hoài Hâm lần lượt bấm like từng bài, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại bình luận dưới mỗi bài đăng bằng một chuỗi biểu tượng [chúc mừng] [chúc mừng] [chúc mừng].
Mấy sếp lớn như Tào Thành Chương và Chung Huân chắc chắn sẽ không để ý đến cô, còn Diệp An Kỳ có lẽ đang cầm điện thoại nên trả lời lại rất nhanh.

Hoài Hâm mở khung chat riêng, hồ hởi nhắn tin chúc mừng dự án IPO đầu tiên do chị ấy phụ trách cơ bản đã thành công được bước đầu.
Hoài Hâm đặt mỳ Ý phô mai mà mình yêu thích và thêm một phần salad yến mạch cho bữa trưa, vừa vui vẻ nhâm nhi vừa đọc bình luận, Úc Thừa vẫn chưa trả lời lại.
Cô tặc lưỡi, ném hộp nhựa đựng thức ăn vào thùng rác.
Lâu lắm rồi cô không viết tiểu thuyết.
Hoài Hâm mở thư mục có tên "!" trong ổ đĩa C lên, bấm vào file word được lưu gần đây nhất.
Đây là một bộ truyện ngắn được cô viết dạo gần đây, thể loại ngôn tình "đô thị", từ quan hệ bạn giường chuyển sang người yêu.

Tuy đề tài này có hơi bạo, nhưng cô lại khá háo hức.

Cô chưa từng thử qua thể loại này nên về mặt lý thuyết thì có tính khả thi, còn xét về thực tiễn thì hơi khó nhằn, song cô vẫn có lòng tin vào bản thân.
Nhờ cuộc sống hôn nhân chẳng mấy hạnh phúc của ba mẹ mà Hoài Hâm đã sớm được khai sáng về phương diện tình cảm, cô đã bắt đầu yêu đương từ hồi cấp ba, bạn trai người nào cũng đều lớn hơn cô vài tuổi.

Cô thấy bạn trai cùng tuổi không đủ chín chắn, trong đầu nghĩ lung tung đủ chuyện, chẳng thú vị gì.
Nhưng Hoài Hâm lại có chứng thích sạch sẽ, khó mở lòng khi yêu, cũng không dám giao phó bản thân cho người khác.
Mối tình sâu đậm nhất của cô là sau khi vào đại học, người ấy là đàn anh cấp ba vừa có ngoại hình vừa có thành tích.

Tiếc là cuối cùng đối phương vì chọn du học, không chịu yêu xa nên mối tình đó cũng đứt gánh giữa đường.

Khi ấy cô quả thật đã dồn hết tình cảm vào cuộc tình này, hai người gần như hợp nhau về mọi mặt, cũng hiếm khi cãi vã, vì lý do chia

tay bất khả kháng này mà cô từng suy sụp một thời gian.
Cô kéo hội chị em đi mượn rượu giải sầu, học người ta xem phim buồn rồi khóc như mưa, buông lời trách móc đối phương, "Anh chưa bao giờ đặt em vào kế hoạch tương lai của mình."...!Cuối cùng đối phương vẫn bay sang Mĩ, hai người thậm chí còn không gặp nhau lần cuối ở sân bay.
Nhưng thời gian quả là một liều thuốc hiệu quả, mọi chuyện cũng dần nguôi ngoai.
Lần thất tình ấy đã dạy Hoài Hâm một điều - không có tổn thương nào mà không lành, quan trọng là bạn có đủ kiên nhẫn hay không.
Nhưng cô cũng nhận ra rằng, giữa nam nữ luôn có cái nhìn khác nhau trong chuyện tình cảm.
Có lẽ đàn ông lý trí hơn, luôn ưu tiên suy xét đến thực tế, đau dài không bằng đau ngắn, chia tay sớm bớt đau khổ.

Nhưng về sau, anh ta thỉnh thoảng sẽ tức cảnh sinh tình, nhớ lại mối tình dang dở ấy rồi lại bắt đầu hoài niệm.
Còn phụ nữ lại là "học trò" trung thành chủ nghĩa Adler, luôn hưởng thụ hiện tại, khi yêu thì hết lòng hết dạ, nhưng một khi đã bỏ được thì dứt khoát hơn ai hết, nếu đã buông thì sẽ không bao giờ quay đầu.
Đã trải qua nhiều mối tình nên cô gần như đã nhìn thấu mấy chiêu trò của đám đàn ông.

Bạn trai của một nhiệm kỳ nào đó đã nghĩ vì từng bị tổn thương tình cảm nên cô bây giờ chỉ xem tình cảm là trò vui qua đường, là bad girl không thể chối cãi, nhưng Hoài Hâm không đồng ý với suy nghĩ của anh ta cho lắm.
Khi yêu cô vẫn dồn hết tình cảm vào một mối quan hệ (chỉ là ít hơn người bình thường), cô không đùa bỡn tình cảm, không tìm bạn tình, cũng không bắt cá nhiều tay.
Đều là chuyện anh tình tôi nguyện, nếu không chơi nổi thì cũng đừng ham hố.

Thế nên Hoài Hâm tự cảm thấy mình không đến nỗi bị quy là dân chơi, cùng lắm chỉ có thể coi là cao thủ "cá biệt" mà thôi.

Mà "cao thủ" như cô khi đối mặt với một người đàn ông kinh nghiệm phong phú như Úc Thừa thì phải "hạ giá".
Thật ra cô thừa biết vì sao bản thân mình lại có hứng thú với Úc Thừa như thế.

Tình yêu cấp ba tựa như một bài thơ trên trang giấy trắng; mối tình thời đại học có thể xem như một tập thơ, chẳng qua cũng chỉ được vài trang; mà Úc Thừa ở trước mặt cô chính là một quyển sách đã được biên tập hoàn chỉnh với trang bìa tinh xảo.

Một quyển sách bí ẩn tản ra mùi trầm, hấp dẫn người ta nhanh tay lật ra.
Hoài Hâm chưa từng mở xem thử nên không biết nội dung bên trong thế nào, nhưng cô tin chắc hẳn là rất đặc sắc.
Cô chống cằm nhìn con trỏ văn bản nhấp nháy liên tục trong trình soạn thảo, linh cảm bỗng chốc ùa về.
Cô gõ tiêu đề, [Đêm mưa]
...
Hoài Hâm luôn có một niềm say mê gần như là cố chấp với chuyện mà mình yêu thích, mỗi lần sáng tác cô đều quên mất thời gian, chờ đến khi gõ đến từ cuối cùng thì cũng đã năm tiếng trôi qua.
Đúng lúc đến giờ cơm.
Cô đã đặt vé về Bắc Kinh lúc tám giờ tối, bây giờ vừa lúc ra sân bay, cơm tối có thể giải quyết ở sân bay luôn,
Hoài Hâm mang theo một đống đồ trang điểm và dung dịch dưỡng da, nên chỉ có thể ký gửi hành lý.

Sau khi qua cửa an ninh, nhóm chat gia đình vắng vẻ mấy bữa nay cuối cùng cũng có động tĩnh.
Ba, [Tinh Tinh về hả con? Thực tập thuận lợi hết chứ hả?]

Triệu Triệt, [Chị nói mười hai giờ khuya mới về đến, ba lại nhớ lộn rồi.]
Dì Triệu, [Tôi còn nói chờ Tinh Tinh về làm bánh su sữa chua nó thích nhất đây.]
Triệu Triệt, [*Mồ hôi đổ ròng ròng*]

Triệu Triệu, [Chị con thích bánh su vị vani cơ.]
Dì Triệu, [Ủa, như nhau cả mà.

nhe răng]
Hoài Hâm lướt màn hình vài lần, khóe môi khẽ nhếch lên, [Mẹ đừng làm chi cho mệt, tối nay con về trễ lắm, sáng còn phải đến công ty nữa, để sau đi ạ.]
Như đã đoán được cô sẽ nói thế, Triệu Viện Thanh trả lời lại rất nhanh, [Thế để sau vậy, chừng nào muốn ăn thì con cứ nói với mẹ.]
Hoài Hâm, [*bắn tim chíu chíu.jpg*]
Cô tìm đại một nhà hàng món phương Nam trong sân bay, gọi một tô mì thịt bò nóng hôi hổi, chầm chậm thưởng thức.
Trong Wechat, Triệu Triệt tìm cô nói chuyện riêng, [Chị ơi!!]
Hoài Hâm, [Sao?]
Triệu Triệt, [Cứu một mạng người hơn xây bảy kiểng chùa!!! Kẻ hèn này xin được dập đầu với chị trước!!!]
Hoài Hâm, [?]
Triệu Triệt, [Chị lạnh lùng với em quá hu hu hu! Em dâng cả tấm chân tình đến trước mặt chị, ấy vậy mà chị chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

òa khóc]
Hoài Hâm, [Có chuyện thì nói, có rắm thì mau xì.]
Triệu Triệt, [...]
Triệu Triệt, [Dạ.]
Triệu Triệt, [Chị có thể cho em mượn hai mươi ngàn tệ được không? *đáng thương*]
Triệu Triệu, [Con như em nợ chị đi, em muốn làm một chuyến du lịch mừng tốt nghiệp cấp ba.

tội nghiệp]
Hoài Hâm mím môi gọi điện sang, không biết bên kia có phải chột dạ hay không mà bắt máy rất nhanh.
Giọng khe khẽ như đang trốn trong phòng nói chuyện, "A lô, chị ạ?"
Hoài Hâm đi thẳng vào vấn đề, "Chẳng phải ba đã nói cho em ba mươi ngàn tệ đi du lịch sao? Giờ em muốn sang chụp hình với hoàng

tử Ai Cập hay là sang Ả Rập dùng trà chiều với hoàng gia hay gì, lại còn mượn thêm tiền cơ đấy?"
Triệu Triệt, "..."
"Chị ơi, em chỉ muốn đi chỗ nào ngon ngon thôi mà! Hai ba chục ngàn tệ thì chỉ có thể đi lòng vòng ở Đông Nam Á thôi, chắc chị cũng không muốn chuyến du lịch tốt nghiệp duy nhất của đứa em trai cưng vì tài chính không đủ mà tràn ngập tiếc nuối đâu nhỉ!"
"..."

Hoài Hâm, "Em còn chuyến du lịch tốt nghiệp đại học và tốt nghiệp cao học nữa đấy."
Bên kia im lặng vài giây, lại bắt đầu cười nói tí tởn, "Chưa chắc đâu, em có đậu đại học hay không vẫn còn là một ẩn số."
Hoài Hâm, "..."
Không biết phải trả lời sao với nó.
"Mà em định đi đâu?"
"Mấy nước châu Âu như Pháp, Ý, Vatican gì gì đó.

Đi vòng vòng cũng chừng mười ngày."
"Ờ." Hoài Hâm hỏi, "Đi với ai?"
Triệu Triệt ấp úng, "Thì...!mấy người bạn thân."
Hoài Hâm híp mắt, "Con gái à?"
"Ây...!đúng vậy."
"Chỉ có em và bạn ấy?"
Đầu bên kia im lặng vài giây, sau đó kêu gào, "Ơ, chị đoán chuẩn thế, sao chị đoán được hay vậy?!"
Hoài Hâm hừ lạnh, "Rõ như ban ngày mà."
Triệu Triệt hiển nhiên đang vắt óc tìm từ, "...!Chị ơi, em và bạn ấy thật sự chỉ là bạn thôi, không xảy ra chuyện gì đâu, trước đó bọn em cũng không thân..."
Hoài Hâm khẽ cười, "Xem ra là em muốn xảy ra chút gì đó nhỉ.

Muốn yêu đương trước kỳ thi tốt nghiệp hả?"
Triệu Triệt, "..."
Thà cậu giữ im lặng còn hơn.
"Chị, em..." Cậu chàng cắn răng suy nghĩ một lúc, sau đó dứt khoát

nói, "Em không mượn tiền chị nữa, chị đừng nói chuyện này cho ba mẹ biết nha!"
Hai bên im lặng không nói gì.
Một lúc sau, Hoài Hâm lên tiếng, "Chị có thể cho em mượn tiền, nhưng chị có một chuyện muốn hỏi."
Triệu Triệt dè dặt nói, "Chị hỏi đi?"
Hoài Hâm co ngón trỏ lại gõ lên mặt bàn, dùng câu trần thuật cực kỳ rõ ràng và logic, "Nếu không đậu đại học thì em định trả hai mươi ngàn tệ này bằng cách nào?"
Triệu Triệt, "..."
...
Lúc đến Thâm Quyến trời xanh mây trắng, lúc rời đi trời vẫn đẹp như thế.
Chuyến bay cũng cất cánh đúng giờ không hề bị hoãn, cảm giác mọi việc tiến hành thuận lợi khiến Hoài Hâm cũng vui lây.
Trên giao diện chat với Triệu Triệt hiển thị giao dịch chuyển khoản hai mươi ngàn tệ do cô gửi đến, và meme [Quỳ xuống tạ ơn ba yêu] của Triệu Việt gửi sang.
Hoài Hâm nhìn meme vui mắt này một hồi, khẽ cười lắc đầu, sau đó tắt điện thoại.
Mấy năm qua, quan hệ giữa cô và Triệu Triệt vẫn luôn như thế.
Cậu trêu chọc nịnh nọt cô, mà cô cũng một nhắm một mở dung túng mấy trò ngang bướng của cậu.
Lúc Hoài Hâm mười sáu tuổi, Triệu Triệt bước vào nhà họ Hoài, khi ấy ba mẹ cô chỉ vừa ly hôn tròn ba tháng, thời gian không dài cũng chẳng ngắn.
Trước khi ly hôn, bọn họ đã bất hòa nhiều năm, khi ấy Hoài Hâm học cấp ba nên áp lực học hành cực kỳ nặng nề, chẳng còn sức đâu truy cứu chuyện này có gì bất thường hay không.
Có ý với nhau từ trước cũng được, gặp được tình đầu ý hợp trong thời gian ngắn cũng chẳng sao.

Hôn nhân của ba mẹ cô kết thúc là vì bọn họ không thể nắm tay nhau đi tiếp, không trách ai được.
Có đôi khi Hoài Hâm lại nghĩ, hồi cô còn nhỏ bọn họ từng yêu nhau

như thế, từng cùng nhau xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, ít nhiều gì cũng khổ cực đi đến bước này, công ty đã vào giai đoạn ngày một phát triển.

Có lẽ lúc ấy chẳng ai ngờ đến, lúc ly hôn lại gây ầm ĩ khó coi đến thế.
Sau đó Triệu Viện Thanh dẫn Triệu Việt mười ba tuổi vào cửa.
Mẹ kế của Hoài Hâm xuất thân từ một vùng quê nhỏ, lưu lạc về phía bắc, cuối cùng cũng trụ lại được thành phố lớn như Bắc Kinh, từng có một cuộc hôn nhân chẳng mấy hạnh phúc, cũng đã có một đứa con chung với đối phương.
Sau khi gặp Hoài Diệu Khánh, cuộc đời bà bỗng chốc biến thành câu chuyện chim sẻ biến thành phượng hoàng.

Không có những tình tiết máu chó như trong phim truyền hình, ngày thứ hai sau khi gặp nhau, Hoài Hâm đã đổi xưng hô gọi mẹ.

Triệu Triệt và cô rất ít khi cãi nhau, thậm chí có thể nói là khá thân thiết.
Hoài Diệu Khánh rất vui vì cô biết bao dung, xoa đầu khen cô hiểu chuyện.

Còn mẹ ruột Liễu Huy biết chuyện thì giận điếng người, chỉ thẳng mặt mắng cô là đồ vô ơn.
Khen chê tốt xấu gì Hoài Hâm đều nhận hết.
- - Vì cô chẳng quan tâm.
Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, dù sao cô cũng phải chọn đứng về một phía.

Cô nghĩ có lẽ mình là một người thực tế đến tỉnh táo.
...
Nếu không tính khâu quan trọng của Printer, thì giờ tan làm bình thường của ngân hàng đầu tư ước chừng một, hai giờ.
Không sai, chính là rạng sáng.
Nếu may thì có thể về nhà lúc mười hai giờ.

Hai tuần gần đây giờ giấc sinh hoạt và nghỉ ngơi của Hoài Hâm đã bị xáo trộn, ngay cả cái ly sứ trắng đặt trên bàn cũng thoang thoảng mùi cà phê.
Thời gian thắm thoắt thoi đưa.
Hiển nhiên Hoài Hâm vẫn chưa quên Úc Thừa, nhưng người ta đang ở Hong Kong, dù cô có muốn làm gì cũng lực bất tòng tâm.

Nhưng chưa kịp nghĩ xem sau này còn có cơ hội hặp lại anh không thì anh đã tự đưa mình đến cửa.
Kỳ thực tập hè qua được một nửa, trong lúc mọi người đang uống trà chiều trong phòng nghỉ, Diệp An Kỳ bỗng dưng lên tiếng, "Alvin đến Bắc Kinh công tác rồi."
Hoài Hâm nhướng mày, "Bây giờ hả chị?"
"Ừ, đang trong phòng họp đó."
"Ồ."
Hoài Hâm cười, lấy khăn lau miệng, "Chị An Kỳ, em về làm việc trước nhé."
***
Từ giờ bộ này sẽ được lên sóng thường xuyên hơn nè.^^ Hứa luôn!=)).

Chương 6: Chương 6

Yên vị trước bàn làm việc, Hoài Hâm bấm mở khung chat với Úc Thừa.
- - Không thể tin được, tin nhắn mới nhất được hiển thị trong lịch sử chat lại chính là lúc cô hỏi anh muốn ăn bánh không, và anh đã từ chối khéo rằng anh sẽ tự mình lấy.
Đôi mắt Hoài Hâm khẽ cong, cô bắt đầu soạn tin, [Anh Thừa, nghe nói anh đến Bắc Kinh ạ? Không biết tối nay anh có thời gian ăn một bữa với em không, em đang lăn tăn một vài vấn đề trong chuyện chọn nghề muốn được xin ý kiến từ anh.]
Muốn phát triển tình cảm từ mối quan hệ sếp - nhân viên là một chuyện vô cùng khó khăn, và con đường thuận lợi duy nhất chính là "xin ý kiến".
Úc Thừa trả lời khá nhanh, nhưng đáp án không mấy khả quan, [Sau năm giờ tôi còn có cuộc họp với khách hàng.]
Hoài Hâm, [Dạ *khóc*]
Úc Thừa, [Nếu 3 giờ rưỡi em rảnh thì chúng ta có thể xuống quán cà phê dưới lầu trò chuyện một lúc.]
"..."
Hừ, đúng là cao thủ ngắt câu.:)
Trò chuyện một lúc còn hơn là tay trắng quay về.
Hoài Hâm, [Dạ được, vậy hẹn anh lát nữa nhé.

nhe răng]
Trước giờ hẹn chừng hai mươi phút, Hoài Hâm ngẫm nghĩ vài giây rồi xách túi trang điểm vào nhà vệ sinh dặm lại lớp make up.
Hai ba tuần không gặp, lúc bước vào quán cà phê, không hiểu sao lòng cô lại thấy nôn nao.

Hoài Hâm đến sớm năm phút, có vẻ như anh vẫn chưa đến, cô bèn đi một vòng tìm chỗ ngồi trước.

Không ngờ giờ này mà quán đã kín chỗ, may là có một bàn vừa tính tiền, cô nhanh chân bước tới giành chỗ.
Cô chụp ảnh gửi cho Úc Thừa, [Anh Thừa, em ngồi ở ngay góc quầy thu ngân nhé.]
Anh không trả lời lại, Hoài Hâm ngồi thần ra một lúc, sau đó mở Wechat lên lướt vòng bạn bè.

Chưa kịp bấm vào xem ảnh, cô bỗng nghe thấy có người gọi tên mình.
Giọng nói này đã lâu lắm rồi mới được nghe lại.
Hoài Hâm ngẩng đầu, ánh mắt chợt khựng lại trong tích tắc.
- - Người đàn ông mặc âu phục đi giày da bước đến, áo gile thẳng thớm ôm sát người làm tôn lên vòng eo mạnh mẽ.
Tóc anh ngắn hơn trước, tuy không vuốt kiểu lòe loẹt nhưng cũng đủ khảo nghiệm nhan sắc.

Gương mặt tuấn tú, đường nét rõ ràng, cặp mắt kính vắt ngang sống mũi trông vừa nhã nhặn lại vừa cấm dục.
Đúng là đẹp đến vô thực, chỉ cần dựa vào gương mặt này thôi, dù anh có là tay chơi sành đời thì cô vẫn bất chấp xông lên!
"Chào anh Thừa." Hoài Hâm đứng dậy, nở một nụ cười tiêu chuẩn, "Lâu rồi không gặp."
Úc Thừa nhìn sang, ánh mắt ánh lên ý cười, "Ừm, dạo này thế nào?"
"Tốt lắm ạ."
Hoài Hâm đang lần chần không biết có nên hỏi lại "anh thì sao" không, đối phương đã lên tiếng, "Em muốn uống gì?"
"Dạ." Cô hấp háy đôi mắt, đáp, "Cappuccino ạ."
"Tôi biết rồi."
Anh không ngồi xuống mà xoay người đi về phía quầy order.
Hoài Hâm cứ tưởng anh muốn uống cà phê nên tiện thể mua cho cô luôn, không ngờ anh chỉ cầm một ly Cappuccino quay về.
"Quên hỏi em uống size nào, nhưng nhớ ra đã chiều rồi nên chỉ mua

size vừa, được chứ."
Hoài Hâm vội vàng nhận lấy, "Dĩ nhiên là được rồi ạ, em cám ơn anh Thừa."
"Không có gì."
Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc âu phục, hiển nhiên đã bị hớp hồn ngay lập tức.

Chỗ trống dưới bàn không đủ chỗ cho đôi chân dài của anh, Hoài Hâm chỉ cần nhìn xuống là có thể nhìn thấy đôi giày da bóng mẩy, quần tây đen được cắt may khéo léo ôm trọn bắp chân kéo dài về phía trên...!phần sau đó đã bị mặt bàn che khuất.
Khụ, quả là vẻ đẹp "tay ôm đàn che nửa mặt hoa*".

* Một câu thơ trong Tỳ bà hành - Bạch Cư Dị, dùng để miêu tả vẻ đẹp e ấp của người phụ nữ, hoặc vẻ đẹp mơ màng, như ẩn như hiện.
Anh không có ý quan sát cô, chỉ cười hỏi, "Em có lăn tăn gì trong chuyện chọn nghề thế, có ngại nói với tôi vài câu không?"
Hoài Hâm liếm môi, hoàn hồn.
Cô kể ra những điều lăn tăn mà mình đã sớm chuẩn bị từ trước, mong được "người trong nghề" cho ý kiến.
Úc Thừa kiên nhẫn lắng nghe cô nói, sau đó phân tích ngắn gọn súc tích về ưu khuyết điểm của tất cả các ngành thuộc lĩnh vực tài chính, rồi tổng kết lại, "Quan trọng vẫn phải xem đam mê và tính cách của em thích hợp làm công việc gì."
"Em hiểu rồi ạ."
Hoài Hâm cái hiểu cái không gật đầu, lại "thỉnh giáo" anh, "Thế hồi trước anh làm sao để chọn đường phát triển cho mình ạ? Em nghe nói anh từng khởi nghiệp khi đang học MBA."
Hơn nữa lại còn hợp tác với mấy cô hot girl mạng.

"À, lần khởi nghiệp ấy là mở một công ty MCN (Multi-Channel Net work, mạng đa kênh)."
Úc Thừa nhìn cô, như đã thấu suy nghĩ trong lòng cô, như cười như không, "Đều là con trai với nhau cả, chuyên phát sóng trực tiếp e-

sport."
"À, ra là thế." Hoài Hâm cũng cười theo, vờ như sực hiểu ra.
"Cũng ăn nên làm ra lắm, nhưng sau khi tốt nghiệp MBA tôi đã bán công ty đó." Giọng anh cực kỳ dịu dàng, nụ cười vẫn giữ bên môi, "Vì quả thật tôi không thích môi trường làm việc ấy, cảm thấy ngân hàng đầu tư hợp với tôi hơn."
Hoài Hâm nghiêng đầu, "Thế anh vẫn tiếp tục làm việc ở ngân hàng đầu tư hả?"
Úc Thừa bắt chéo chân, ngả người về sau.
"Chuyện năm, mười năm sau thì ai biết trước được." Anh cười bâng quơ, "Đời còn dài mà."
...
Kỳ thực tập hè ở MGS chỉ kéo dài hai tháng.

Đối với Hoài Hâm, tám tuần này là quãng thời gian đặc sắc nhất, khiêu chiến sức chịu đựng nhất trong đời mình...!Đồng thời cũng là tám tuần lễ dài nhất.
Trước khi kết thúc thực tập cô còn phải thuyết trình dự án trước các sếp, còn phải làm mô hình M&A cho công ty mục tiêu.

Tối đó cô thức trắng đêm, nốc hết ba ly cà phê, sáng hôm sau cô đã trình bày bài PPT của mình trong phòng họp với tinh thần tỉnh táo và sảng khoái nhất.
Nhưng khi nhìn thấy số tiền lương thực tập 100 ngàn tệ hiện lên trong tài khoản, cô lại thấy vui đến tung trời.
Cuộc sống vốn bận tối tăm mặt mày bất chợt có một ngày được rảnh rỗi, bỗng dưng lại thấy hụt hẫng.

Còn nửa tháng nữa mới tựu trường, cuối cùng Hoài Hâm đã có thời gian ở nhà, ngày ngày trốn trong nhà, vùi đầu gõ chữ bên bậu cửa sổ.
Triệu Triệt và cô bạn gái đã kết thúc chuyến du lịch Châu Âu, nhân ngày ba mẹ đi làm không có ở nhà, cậu chàng kéo Hoài Hâm đến trước máy tính xem ảnh của bọn họ.
"Ồ, xinh đấy." Cô thuận miệng khen một câu, "Ánh mắt khá đó."
Triệu Triệt ưỡn ngực dõng dạc đáp, "Đương nhiên rồi, em là em trai

của ai chứ?"
"Ồ." Hoài Hâm nhướng mày, "Đổi sang trò này hồi nào thế?"
Cô ngẫm nghĩ, "Định để chị cậu quên hai chục ngàn tệ kia chứ gì?"
Triệu Triệt, "..."
Cậu chàng ủ rũ lầm bẩm, "Quả nhiên chị "ghẻ" còn hơn cả chị ruột."
Đầu ngón tay Hoài Hâm khựng lại, đảo mắt gọi cậu, "Này."

Triệu Triệt, "Sao?"
"Rốt cuộc là cậu có thi lên đại học nổi không hả?"
"..."
"Không đậu thì cậu định làm gì để trả nợ đây, hay là giờ viết giấy nợ trước nhé?" Hoài Hâm dịu dàng nói, "Chị cậu kiếm tiền cũng cực khổ lắm chứ bộ."
Triệu Triệt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, không kiềm được cốc cô một cái, "Này! Trong mắt chị, em trai chị chỉ có thế thôi sao???"
Hoài Hâm như cười như không, ẩn ý trong mắt hiện lên rõ rãng,
Triệu Triệt vội chìa tay ra, "Được rồi, chị không cần phải trả lời đâu!"
Cậu chàng thở dài, "Hè này em tranh thủ đi làm thêm, chắt bóp kiểu gì cũng đủ thôi."
"Thôi được rồi." Hoài Hâm xoa đầu cậu, "Cậu cứ lượng sức mà làm, không trả liền cũng chẳng sao, chị nhớ tiền lãi là được rồi.

Cậu không cần vì trả nợ mà đi làm trai bao đâu."
Triệu Triệt, "..."
...
Triệu Triệt vẫn đậu đại học.
Nhưng cậu chàng không phải kiểu trò giỏi chăm ngoan, nhưng nhờ tư chất thông minh nên đậu được một trường trực thuộc 985* khá ổn, hoàn toàn vượt ngoài mong đợi của Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện.

* Đề án 985 hay còn gọi là Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998.

Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số

năm và tháng ghép lại thành 985.

Gồm các trường Thanh Hoa, Bắc Kinh, Khoa học Kỹ thuật Trung Quốc, đại học Phúc Đán...
Gần đến khai giảng Hoài Hâm cũng nhận được offer của MGS, có thể nói là song hỷ lâm môn.
Chương trình học năm 4 không nhiều, nhưng đợt nghỉ hè vừa rồi quá mệt, cô không định thực tập trong năm học, chỉ muốn chuyên tâm học hành, đồng thời hưởng thụ quãng đời sinh viên trên ghế nhà trường nhiều hơn.
Một cuối tuần rảnh rỗi, mấy chị em chơi thân rủ nhau đến phố Tam Lý Truân uống rượu "dẩy đầm".

Hoài Hâm viết tiểu thuyết được nửa được thì bị "tắc", vừa hay đang định đi tìm linh cảm.
Thật ra cô đã "rửa tay gác kiếm" từ lâu, mỗi lần ở cùng bạn khác phái đều không uống rượu, tiệc tùng của người không thân cũng không đi, cực kỳ cẩn thận, đảm bảo rằng người nhìn thấy gương mặt lem nhem của mình vào sáng hôm sau vẫn luôn là những chị em thân thiết.
Đặt chân trở lại nơi xa hoa trụy lạc quen thuộc, Hoài Hâm có hơi bỡ ngỡ, nhưng cảm giác này cũng nhanh chóng tan biến sau hai điệu nhảy.
Cô vốn mang theo laptop, chỉ cần linh cảm ùa về sẽ ngồi xuống gõ lại ngay, bây giờ lại thấy đúng là vẽ vời thêm chuyện, trái lại càng thêm vướng víu.
Đám chị em của cô vào đến đây tựa như cá con được hòa mình vào biển cả, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng ai.

Hoài Hâm ngồi trên quầy bar gọi một ly Dry Martini*, nhâm nhi từng ngụm một.
* Martini là một món cocktail được pha chế từ rượu gin và vermouth, và được trang trí bằng ô liu hoặc vỏ chanh xoắn.

Nhiều người nói thứ này tầm thường, đến giờ cô cũng chẳng thấy nó

ngon, nhưng sống ở đời khó tránh được những khuôn phép quy củ.

Có lẽ cái mà bọn họ thích không phải là rượu mà là suy nghĩ của bản thân sau khi uống rượu.
Hoài Hâm đặt túi đựng laptop sang bên cạnh, tạm thời vẫn chưa biết đi đâu.

Cô chán chường đung đưa chân theo điệu nhạc sôi động, phục vụ đi tới thì thầm bên tai cô rồi chỉ về một góc khuất nói rằng, có một anh muốn mời cô một ly cocktail.
Hôm nay cô ăn mặc rất giản dị, áo ngắn tay và quần đùi hết sức bình thường, hoàn toàn không thể so với thời kỳ đỉnh cao trước đây của cô, song cô vẫn bỏ công make up hợp với style đi bar, cộng thêm ngoại hình ưa nhìn nên có người mon men đến bắt chuyện cũng là điều dễ hiểu.
Ánh đèn trên đỉnh đầu không ngừng nhấp nháy, Hoài Hâm nheo mắt nương theo phương hướng phục vụ chỉ, trông thấy một dáng người cao to, ngũ quan sắc sảo, và anh đang đang ngoái đầu nhìn mình.
Nom anh chàng này có vẻ là huấn luyện viên thể hình, ước chừng 25 tuổi đổ lên.
Đây không phải gu Hoài Hâm, nhưng cô cũng không tỏ thái độ ra mặt, nâng ly lên mỉm cười ra hiệu từ xa với anh ta.
Ly cocktail chưa vơi được một nửa thì người đàn ông kia đã bước tới.
Một phần quan trọng trong việc viết lách là thu thập tài liệu sống, đúng lúc đang chán, Hoài Hâm lịch sự tán gẫu với anh ta vài câu.
Không khác mấy với phán đoán ban nãy của cô, người này quả thật là huấn luyện viên thể hình, nhưng tính cách nhạt nhẽo không mấy thú vị, nói chuyện chưa tới mười phút đã bí đề tài, bắt đầu giới thiệu cô đến trung tâm của anh ta làm thẻ tập.
Vì nguyên nhân vòng tròn giao tiếp nên hiếm khi Hoài Hâm gặp phải kiểu người lỗ mãng thế này.
Cô gắng nhịn cười, nói thêm vài câu với đối phương.

Mà có lẽ đã nhận ra cô không mấy mặn mà với mình nên anh ta biết điều rút lui.

Mới rảnh tay được một tí, phục vụ lại đi đến.
Lúc này, phục vụ chỉ về phía lầu hai, là một người đàn ông trung niên đeo kính bụng bia.

Đối phương từ trên tầng nhìn xuống, khi ánh mắt chạm nhau, ông ta nhếch môi nở nụ cười trông ớn óc.
Hoài Hâm vừa nhìn đã nổi cả da gà, chỉ liên tưởng đến một câu, "Cô bé, ảnh đại diện chính là ảnh thật của tôi đấy", cô vội vàng từ chối.
Vì muốn rửa sạch đôi mắt vừa bị ô uế, cô dứt khoát ôm túi đựng laptop xông lên sàn nhảy quẩy vài bài.
Dưới ánh đèn là biển người đang lắc lư trong tiếng nhạc xập xình.
Hoài Hâm mải mê ngắm nhìn bọn họ, ánh mắt cũng dần mê ly theo nhịp điệu lắc lư, cảm nhận cơn sảng khoái của loại rượu mà mọi người đều bảo tầm thường kia mang đến.

Tốt quá, không cần phải bận tâm vì điều gì.
Phải giải quyết khó khăn trước mắt thế nào, bữa cơm tiếp theo ăn ở đâu, ngày mai phải đi đâu...!không cần phải bận tâm nữa.
Trong chớp mắt, bọn họ chỉ còn lại bản thân.
Eo và hông đong đưa theo điệu nhạc, không khí nặc nồng mùi mồ hôi, lúc Hoài Hâm gần như quên đi tất cả, cô lờ mờ trông thấy một gương mặt cực kỳ quen thuộc..

Chương 7: Chương 7

Kể từ khi chia tay Lục Dư Gia, Hoài Hâm không ngờ sẽ có ngày hai người cùng ngồi xuống một bàn ôn lại chuyện xưa thế này.
Xuất phát vì lí do khách quan nên có thể nói bọn họ chia tay trong hòa bình.

Khi ấy cảm thấy chia tay rồi là thôi, anh ta lại đi đến một nơi xa như thế, đời này có lẽ cũng sẽ chẳng bao giờ gặp lại.
Nhưng mỗi khi tự vấn bản thân, cô lại thấy canh cánh trong lòng.
Đầu tiên, lời chia tay do anh ta đề nghị, lý do là sau khi cân nhắc tình hình hiện tại cảm thấy không thể tiếp tục ở bên nhau nữa blabla..., chuyện này hoàn toàn khác hẳn quan điểm sống trọn vẹn từng khoảnh khắc của Hoài Hâm.
Tiếp theo, quả thực cô không tìm ra được khuyết điểm của anh ta ở những phương diện khác.
- - Đẹp trai, hài hước, giàu có, giỏi giang, là hình tượng đàn anh con nhà giàu chỉ có thể gặp chứ không thể cầu hoàn mỹ nhất.

Bọn họ rất hợp nhau.

Những thứ anh ta thích, cô cũng thích, mà những những cô thích, dù anh ta không thích thì vẫn sẽ cố gắng tiếp nhận.
Quãng thời gian quen Lục Dư Gia vừa thoải mái lại vừa vui vẻ, tựa như hai bạn nhỏ hợp cạ cùng nhau dạo chơi ngoại thành, nhìn thấy nhành hoa dại xinh đẹp ở ven đường, người này í ới gọi người kia lại, cùng nhau chụp ảnh lưu lại kỉ niệm.
Cách thức hai người bọn họ ở cạnh nhau khi ấy là thế, đến mức sau khi Lục Dư Gia rời đi, có một khoảng thời gian dài Hoài Hâm không

kịp thích ứng, chợt phát hiện hóa ra có rất nhiều chuyện nếu để một mình mình hoàn thành sẽ vô cùng mệt mỏi.
Khi Hoài Hâm vào năm nhất thì anh ta đã lên năm tư, thoắt cái đã hai năm, nhẩm tính thì đúng là đến lúc anh ta về nước rồi.
"Em dạo này thế nào?"
"Sao lúc nãy anh lại sờ mông tôi?"
Hai người đồng thời lên tiếng.
Hoài Hâm lúng túng, Lục Dư Gia cũng ngơ ra một lúc, sau đó bật cười.
"Trông thấy em, đang định gọi nhưng tiếng nhạc lớn quá em không nghe, anh thấy có người lấn tới nên tiện tay kéo em lại thôi." Lục Dư Gia nhíu mày, "Vậy mà em còn bắt lỗi anh."
Lúc còn yêu nhau anh ta hay nói cô như thế.
Hoài Hâm xoa mũi, trong lòng cũng thả lỏng, "Ồ."
"Ồ cái gì, em chưa trả lời anh đấy." Lục Dư Gia gõ lên mặt bàn, giọng cũng dịu xuống, "Mấy năm qua em sống tốt không?"
Không đợi cô trả lời, anh ta nhoài người về phía trước, như đang cố gắng quan sát trạng thái của cô, rồi khẽ nở nụ cười, "Mấy năm không gặp, em vẫn xinh như xưa."
Hoài Hâm nhìn Lục Dư Gia, cảm giác thoải mái khi ở cùng anh ta bất chợt tìm về, khóe môi hơi cong lên, cô nhìn anh ta, "Mấy năm không gặp, cách thức bắt chuyện của anh vẫn quê mùa như xưa."
Nhắc tới cũng khéo, bọn họ quen nhau chính tại quán bar.
Khi ấy vừa tốt nghiệp cấp ba, Hoài Hâm cảm thấy cuối cùng mình cũng được đặt chân vào thế giới của người trưởng thành, tính cô lại buông thả, tự do, và quán bar chính là nơi cực kỳ mới lạ đối với cô, cứ hai ngày ba bữa lại chạy đến bar.

Không ngờ lại gặp được đàn anh hồi cấp ba ở đây.
Hai người từng học cùng trường cấp ba, giờ đây lại học cùng trường đại học, ở một thành phố lớn như Bắc Kinh khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác mên mến vì đồng cảnh ngộ, chung chí hướng.

Anh ta lân la đến bắt chuyện, mời cô uống rượu, mỉm cười nói câu đầu tiên, "Lâu rồi không gặp, đàn em vẫn xinh như hồi cấp ba."
Hoài Hâm biết nếu cho mấy lời này vào tiểu thuyết thì nhất định sẽ

có độc giả thấy gai người, nhưng thú thật, có gai hay không đều được quyết định bởi gương mặt.

Nếu người đó là Ngô Ngạn Tổ thì lại OK quá ấy chứ.
Khi ấy cô chỉ quan tâm đến gương mặt tuấn tú kia của Lục Dư Gia, nghe anh ta nói mà cảm động muốn rơi lệ.
"..."
Lục Dư Gia bị cô cà khịa quê mặt, mím môi nhún vai, gọi phục vụ mang đến hai ly Long Island Iced Tea*.
* Long Island Iced Tea là một loại cocktail được pha chế từ 5 loại rượu chính là Tequila, Vodka, Rum, Gin, Triple kết hợp với Cola thêm vài viên đá và một lát chanh.
Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, anh ta kể lại đoạn thời gian ở nước ngoài, còn cô chia sẻ cuộc sống của mình ở Bắc Kinh.
Tuy hai câu chuyện hoàn toàn khác biệt, không chút liên quan, nhưng hai người bọn họ đều là người biết cách kể chuyện, một đoạn nhạc dạo cũng có thể kể đến kịch tính, chọc nhau cười ngã nghiêng.
Lúc Lục Dư Gia kể đến đoạn anh ta làm tình nguyện viên ở một cô nhi viện, giáo viên bảo anh ta hát một bài thiếu nhi tặng bọn trẻ, mà anh lại chẳng biết bài gì, ngay cả giai điệu bài "Chỉ có mẹ tốt nhất trên đời" cũng quên sạch sành sanh, đành phải hát Quốc ca.
Kết quả mọi người nghe xong đều cảm thấy giai điệu bài hát này làm phấn chấn lòng người, vì để tăng thêm ấn tượng mà anh ta đã đề nghị rằng mình có thể dạy mọi người cùng hát.
Giáo viên khó xử hỏi anh ta có khó học không.
Lục Dư Gia nhiệt tình bày tỏ chỉ cần ghi lại phát âm là được.

Em cũng có thể giúp mọi người tải bài hát xuống, mọi người nghe nhiều, tập nhiều là sẽ thuộc thôi.
Giáo viên cảm động đồng ý.
"Đây có lẽ là viện mồ côi duy nhất ở Mỹ phát bài Nghĩa dũng quân tiến hành khúc* trong giờ cơm đấy." Lục Dư Gia cười.
* Tên quốc ca của Trung Quốc.
Hoài Hâm buồn cười, tỏ vẻ bó tay chịu thua.
Hai người vừa nâng ly chạm cốc vừa trò chuyện đến quên trời, sau vài lượt thì ly cocktail đã thấy đáy.

Bọn họ ngồi trên tầng hai, tầm nhìn khá đẹp, chỉ cần nhìn xuống là thấy sàn nhảy xập xình bên dưới.
Hoài Hâm hơi thấm men say, khoan khoái ngả người tựa vào lan can, khẽ híp mắt nhìn anh ta mỉm cười.
Lục Gia Dư nhìn cô, ý cười dần hiện rõ.
Dường như anh ta do dự trong chốc lát, sau đó lại nhoài người đến, hỏi nhỏ, "Hỏi em một câu nghiêm túc."

Hoài Hâm nhìn vào mắt anh ta, bắt chước ám hiệu anh ta vừa lộ ra, "Hỏi gì cơ?"
Lục Gia Dư sửng sốt, suýt nữa đã bật cười thành tiếng, khó khăn lắm mới giữ được vẻ bình tĩnh chín chắn, "Này, hỏi em chuyện này."
"...!Hửm?"
"Sau khi anh đi, em đã quen bao nhiêu người bạn trai rồi?"
Anh ta ngẫm nghĩ, rồi nhanh chóng đổi giọng, "Không đúng, phải hỏi trước là, bây giờ em có bạn trai không?"
Đầu óc cô đã mơ mơ màng màng, khâu tiếp nhận thông tin cũng chậm hẳn, Hoài Hâm khựng lại vài giây mới trả lời, giọng nói rõ ràng, "Tôi tưởng anh có thể nhận ra."
Cô xòe hai tay, đôi mắt trong veo như chú nai con vô tội, "Bỏ ngỏ được một thời gian rồi."
"Thì anh...!muốn xác nhận lại thôi mà, tránh bị quê một trận." Lục Dư Gia cũng xuôi tay theo, cười nói, "Dù sao anh cũng vừa về nước, chưa kịp quen với lối sống bên này."
Anh ta khẽ vuốt ve mu bàn tay, vờ điềm nhiên hỏi, "Còn câu hỏi trước đó thì sao?"
Hoài Hâm ung dung nâng ly nhấp một ngụm, sau đó mới đặt ly xuống, nháy mắt, "Anh thử đoán xem."
"..."
Lục Dư Gia không tiếp lời cô, anh ta nhìn cô hồi lâu rồi khẽ cười, "Anh đoán không ra."
Hoài Hâm cũng cúi đầu mỉm cười.
Sợi tóc đen nhánh tinh nghịch rơi xuống, lướt qua gương mặt trắng như trứng gà bóc, đôi mắt sáng long lanh, bờ môi đỏ hồng, một gương mặt xinh đẹp ngời ngời, cũng cực kỳ lanh lợi.
"Được rồi, bật mí cho anh biết nhé, hai người." Hoài Hâm lại ngẩng

đầu lên, dè dặt vuốt tóc ra sau tai, "Đại khái chừng ba bốn tháng."
Lục Gia Dư làm bộ kinh ngạc, "Lâu thế à?"
"Anh dựa vào đâu mà nói thế?" Cô hừ một tiếng, hàng mi cong cong khẽ chớp, "Chưa nhập học em đã yêu anh, tính tới tính lui cũng ròng rã một năm trời."
"Công nhận đúng là thế." Anh ta lại nhếch môi, "Bọn họ thế nào?"
Hoài Hâm chống cằm, nhìn anh ta như vừa phát hiện ra lục địa mới.
Một lát sau, cô cho một đáp án hơi bẹo người, "Tốt lắm."
"Ồ." Lục Dư Gia liếc cô, âm cuối ngân dài, "Hài hước? Đẹp trai? Nhà giàu? Giỏi giang?"
Đây đều là những lời khen cô dành cho anh ta.
Hoài Hâm buồn cười, "Anh biết dát vàng lên mặt quá đấy."
"Anh đã nói gì đâu.

Tại em bảo tốt thì anh chỉ nghĩ đến những điểm này thôi." Anh ta tỏ vẻ vô tội.

Hoài Hâm hứ một tiếng, nhìn anh ta, ý cười dần rõ ràng, khóe môi cũng cong lên theo.
Có lẽ thời gian bên nhau quá vui vẻ nên cô đã quen với cảm giác này.
"Nói thật đi." Lục Dư Gia truy vấn, dường như anh ta có chấp niệm với đề tài này, "Bọn họ thế nào?"
Dừng lại một lúc, anh ta nhướng mày như đang nói đùa, "Có bằng anh không?"
"Thú thật là..."
Đôi mắt Hoài Hâm lúng liếng, nhích lại gần nhìn anh ta chăm chú.
Hai bên có thể cảm nhận được hơi thở vấn vít lấy nhau, cô cụp mắt, khẽ khàng hít thở như đang khiêu khích.
"Anh vẫn tốt hơn."
"..."
Vừa dứt lời, điện thoại của Lục Dư Gia đặt trên bàn bỗng nhiên đổ chuông.
Không khí mập mờ bị quấy nhiễu, không ai trở tay kịp, hai người đồng loạt nhìn sang, màn hình smartphone độ phân giải cao hiện lên hai chữ "Bạn gái" cực kỳ rõ ràng.

Lục Dư Gia vội vàng cầm điện thoại lên, gương mặt lộ vẻ lúng túng mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Khóe môi Hoài Hâm giần giật, không hỏi anh ngại gì, chỉ hất cằm nói, "Anh nghe máy đi."
"Thế..." Anh ta há miệng, "...!Anh tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện nhé."
Hoài Hâm, "Ừm."
Lục Dư Gia đứng dậy, rồi lại quay đầu nhìn cô, "Em ngồi đây chờ anh chút."
Chẳng biết anh ta dặn cô như thế để làm gì.

Chờ anh ta đi xa, Hoài Hâm cuối cùng không kiềm được trợn trắng mắt, xách túi đựng laptop rời khỏi tầng hai ngột ngạt chết người này.
Thời kỳ bỏ ngỏ chỉ không tốt ở mỗi điểm này.
- - Mấy chiêu thả thính cũng bị mai một.

Cả quá trình như gần như xa, nhưng không hề để lại chứng cứ mập mờ nào.
Thiệt cho cô suýt nữa đã cắn câu, muốn nghiêm túc thử lại lần nữa với anh ta.
Lòng Hoài Hâm như cuồn cuộn sóng cả, bao loại rượu hỗn hợp trộn lẫn vào nhau gây nên cảm giác khó chịu.

Cô mở điện thoại, đám chị em gửi tin nhắn tìm cô, còn gọi mấy cuộc điện thoại.
Cô báo bình an với bọn họ rồi bước xuống gần khu VIP dưới tầng một, bấy giờ mới thấy đỡ đau đầu hơn.
Tìm thấy chỗ vắng người, Hoài Hâm gọi phục vụ mang rượu đến, vừa nhâm nhi vừa ngả ra ghế đệm mềm.
Tâm trạng lúc này của cô quả thật vô cùng khó tả.
Đối với người kinh nghiệm phong phú như Hoài Hâm thì đoạn nhạc đệm vừa nãy chẳng tính là gì.

Nhưng có lẽ vì đó là người quen, đúng lúc lại khiêu khích trúng dây

thần kinh nào đó của cô, khiến cô có cảm giác như mình vừa mới bị chơi một vố.
Tiểu thuyết gia luôn có khả năng thấu cảm mạnh mẽ, và cũng rất giỏi vận dụng cảm xúc của bản thân.
Chuyện vừa nãy có vài nét tương đồng với đoạn tình tiết mới nhất trong tiểu thuyết của cô, đúng lúc Hoài Hâm đang không biết phải viết tiếp thế nào.

Cô ngồi ở nơi ngập chìm sắc và men, thay tình tiết vào chuyện của mình, thử cảm nhận tâm trạng của nhân vận phụ kia.

Ồ...!hình như có hơi...!chưa đủ đô.
Có lẽ cảm xúc của nữ phụ sẽ tiêu cực và bức bối hơn so với cô, Hoài Hâm lại nốc thêm một ngụm rượu, tưởng tượng nếu người mình yêu sâu đậm lại nói với mình những lời như nam phụ nói với nữ phụ.
...!Giấu giếm sự thật, tước đoạt quyền biết rõ mọi chuyện của cô, tự ý quyết định cho tương lai của bọn họ, tự cho cái quyền muốn tốt cho cô.
Ầm, cảm xúc trào dâng, khả năng thấu cảm bắt đầu được kích hoạt.
Đôi mắt ngân ngấn nước, hai hàng lệ trượt xuống gò má, Hoài Hâm gần như chìm đắm trong cảm xúc không thể thoát ra, vừa cúi đầu vừa rút khăn giấy ra lau.
Linh cảm tuôn trào như suối, càng lúc càng rõ ràng, nhưng cô vẫn thút thít thêm một lát, cảm thấy đã đến lúc rồi.
Đang định lấy laptop ra lưu lại dòng cảm xúc này, bên sofa chợt lún nhẹ xuống, hơi thở mang theo hương Vodka mát lạnh phả thẳng đến.
"Không vui sao?"
"..."
Hoài Hâm thấy mình hình như, hình như đã say mất rồi.
Ngồi trong quán bar vừa khóc vừa tìm linh cảm gần như là một cảnh tượng có một không hai, mà càng quái dị hơn nữa chính là cô còn gặp phải cái người vốn không có khả năng xuất hiện ở đây.
Trên tay cô còn cầm khăn giấy che mặt, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

Cô vô thức ngẩng đầu lên, bất ngờ chạm phải ánh mắt sâu thẳm

của Úc Thừa.
"Vừa rồi tôi thấy cô ngồi đây khóc đến đau lòng." Lúc nói chuyện, giọng anh dịu dàng tự nhiên, không hề có cảm giác tiếp cận sỗ sàng, chỉ có ý quan tâm hỏi han, "Sao thế?"
Đầu óc Hoài Hâm ngừng vận hành chỉ trong một giây, mất hai giây khởi động lại, ba giây xác nhận đây không phải là mơ, bốn giây sau mới khẳng định đúng là Úc Thừa đang nói chuyện với mình.
"..."
Dưới ánh đèn mờ ảo, cô lại trang điểm đậm, hơn nữa mặt mày cô giờ đã lem nhem, bụm mặt bịt mũi rất mất hình tượng, anh nhất thời không nhận ra cô cũng là chuyện bình thường.
Nhưng...!nhưng mà...
Hoài Hâm đảo mắt nhìn đống khăn giấy lau nước mũi bị vò lọn vứt rải rác trên sàn, nội tâm như đang kêu gào thảm thiết...
Ở đây toàn là mấy chị em xinh đẹp thân hình nóng bỏng ăn mặc gợi cảm.

Khẩu vị của anh khác người thật đấy!!.

Chương 8: Chương 8

"Hu hu hu, tôi vừa mới...!vừa mới chia tay người yêu..."
Vì khóc nãy giờ nên giọng Hoài Hâm đã khàn đi, lại còn nghèn nghẹn giọng mũi, trông cực kỳ chân thật.
Cô vẫn giữ nguyên cánh tay bụm mặt, bắt đầu nức nở kể lại chuyện tình buồn trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, "Anh ta...!hu hu...!vừa nãy...!tôi mới phát hiện ra anh ta ngoại tình..."
Úc Thừa ngồi bên cạnh, tay áo sơ mi trắng được xắn lên hơn nửa, cả người như chìm vào bóng sáng bóng tối.

Hoài Hâm không dám nhìn anh, nhưng mùi Vodka lạnh lẽo cứ thoang thoang nơi chóp mũi như nhắc nhở cô về sự tồn tại của anh.
Hoài Hâm đem chuyện mình vừa gặp lại Lục Dư Gia ra, pha thêm chút tình tiết trong tiểu thuyết của mình, "xào nấu" thành một câu chuyện có đầu có đuôi, đồng thời hóa thân thành một cô bé yếu đuối bất lực khi bị cắm sừng.
"Tôi biết phải làm sao đây...!hu hu hu...!Không có anh ấy tôi quả thật không biết phải làm sao..."
Một tờ khăn giấy được đưa sang.
Úc Thừa cất giọng dịu dàng, "Nín đi."
Hoài Hâm hơi ngẩn ra, chần chờ giây lát mới nhận lấy, siết chặt tờ khăn giấy trong tay.
Không biết anh đến đây có mục đích gì.

Trong những trường hợp thế này thường là lúc dễ tấn công nhất, nếu là đàn ông bình thường thì họ đã sớm ra tay rồi, nhưng anh lại không có hành động gì.
Úc Thừa vẫn bình tĩnh nhìn cô chăm chú, tựa như chỉ muốn dành sự

an ủi chân thành nhất cho cô.
Ánh đèn lóa mắt nhấp nháy liên tục, Hoài Hâm giả vờ gạt lệ hòng bôi bôi xoa xoa phần mắt khói lem nhem, khi chắc chắn rằng mặt mình hiện giờ đã biến thành tình trạng "người không ra người" rồi, cô mới thẳng thắng dẹp bỏ mọi vật cản, nhìn vào mắt anh.
Úc Thừa chẳng có phản ứng gì trước màn lộ diện dung nhan bất ngờ của cô, song ánh mắt vẫn đen láy sâu thẳm như trước.
Một hồi sau, tờ khăn giấy thứ hai được đưa sang, "Nín đi."
Anh dừng lại một lúc, chất giọng trầm thấp hờ hững vang lên, "Vì loại người này mà khóc không đáng đâu."
Có lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ nói về chủ đề tình cảm, mà hơn hết là trong tình huống "chó ngáp phải ruồi" kỳ quái thế này.
"Nhưng mà...!nhưng mà tôi không kiềm lòng được...!tôi thích anh ấy biết bao nhiêu...!cớ sao anh ấy lại đối xử với tôi như thế?!" Hoài Hâm nhận tờ khăn giấy từ tay anh, tự thấy diễn xuất của mình đã có thể ôm giải Oscar về nhà, vừa khóc thút thít vừa lẩm bẩm, "Anh này, chắc chắn anh chưa trải qua chuyện này nên hẳn không thể hiểu được cảm nhận của tôi đâu..."
"Ai nói là không?" Úc Thừa nhìn cô, ánh mắt đầy thâm ý.
"...?"

Anh...!anh từng bị cắm sừng thật sao?!
Hoài Hâm ngớ người, suýt nữa đã thoát vai, nhưng may là cô đã tỉnh táo lại kịp thời, vừa hít mũi vừa giả vờ kinh ngạc trợn to đôi mắt ngân ngấn nước, tìm kiếm sự đồng cảm, "Anh...!anh cũng giống tôi hả?"
Cô quan sát anh một lượt, ngập ngừng, "Nhưng mà...!trông anh...! đâu có giống..."
"Coi như cô đang khen tôi vậy." Úc Thừa mỉm cười, thở dài, "Nhưng đó là sự thật."
"Hồi mới tốt nghiệp bận công tác, ngày nào cũng làm đến tối muộn, không có thời gian nói chuyện với bạn gái.

Cô ấy nói tôi không thể cho cô ấy những thứ cô ấy cần, thế là đi tìm người khác." Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt tuấn tú của anh như được phủ thêm một lớp cô đơn.

Hoài Hâm quả thật không ngờ anh từng được trải nghiệm kiểu "kinh nghiệm" này.
Thế nên...
Cũng chính vì bị mối tình đầu tổn thương nên anh mới không còn mong đợi vào tình yêu chân thành nữa sao.
Khi ấy hẳn là anh cũng khó khăn lắm, mới chân ướt chân ráo bước vào môi trường làm việc, đứng trước áp lực phải có chỗ đứng ổn định, chuyện tình cảm lại gặp khó khăn.

Không những phải đối đầu với áp lực công việc nặng nề, mà còn phải tự liế.m láp vết thương, ngẫm lại cũng thấy bức bối đến khó thở.
Trong lúc nhất thời, giọng cô thậm chí còn mang theo chút đau lòng, "Dù...!dù tình cảm có trục trặc thì cũng không nên ngoại tình chứ! Thiệt quá đáng!"
Có lẽ nhận ra cảm xúc của cô còn căm phẫn hơn cả anh, Úc Thừa nhìn sang, đôi mắt hoa đào ẩn chứa ý tứ sâu xa.
Hoài Hâm nhận ra hình như mình hơi lo chuyện bao đồng, khẽ ho một tiếng, mặc "áo giáp" vào rồi lại rấm rứt hỏi, "Anh...!anh kể mấy chuyện này cho tôi nghe làm gì? Tôi có quen biết gì anh?"
"Chắc là vì nhìn cô tôi lại nhớ đến bản thân nên hơi đồng cảm."
DJ đã đổi sang bản nhạc mới, tiếng nhạc chát chúa vang lên, hai người phải áp sát nhau mới nghe rõ đối phương nói gì.

Úc Thừa dán bên tai cô, "Bất kể hiện tại có khó khăn thế nào rồi cũng sẽ có lúc vượt qua hết thảy."
Hoài Hâm không hiểu vì sao anh lại tiếp cận cô trong khoảng cách gần thế này mà không hề mang đến cảm giác lỗ mãng.

Giọng nói bình thản và hơi thở ấm nóng phả xuống gò má, khiến vành tai cô tê dại lạ lùng.

"Tin tôi đi, rồi cô cũng sẽ buông bỏ được thôi." Anh ngước mắt mỉm cười, thong thả bắt chéo chân, "Đàn ông tốt còn bao la, cách khiến bản thân vui vẻ cũng nhiều vô số."
Nếu như trong tiểu thuyết mà đến phân đoạn này, hiển nhiên nữ

chính sẽ ngây thơ hỏi một câu...
"Thế...!người đó có phải là anh không?"
Và Hoài Hâm cũng đã hỏi như thế.
Úc Thừa cụp mắt, hỏi ngược lại cô, "Cô thấy sao?"
Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, hàng mi ướt đẫm, "Tôi thấy...!không giống lắm."
Úc Thừa nhìn cô, nom có hơi bất ngờ, lại giống như cảm thấy khá thú vị, "Vì sao?"
"Không sao cả, trực giác thôi."
Lúc vừa trông thấy anh cô chỉ cảm thấy bất ngờ, bây giờ mới chợt vỡ lẽ.
- - Quả thật có người thích ra tay với mấy cô em thất tình trong quán bar, thừa lúc đối phương đang yếu đuối nhất, chỉ cần an ủi vài câu, cạn vài ly, chẳng mấy chốc là có thể kéo người ta đến khách sạn.
Còn anh, từ đầu đến giờ vẫn không hề lộ ra vẻ suồng sã.
Hơn nữa, theo như hiểu biết của cô về anh, anh sẽ không nông cạn đến mức này.

Cô nhất thời nghĩ không thông.
"Trông anh có vẻ là kiểu người thành công trong công việc."
Úc Thừa nhướng mày, chờ cô nói tiếp.

Hoài Hâm hít mũi, ánh mắt trông đến là vô tội, "Kiểu người thế này luôn xem thời gian là vàng là bạc, dù có đồng cảm như anh nói thì cũng không thể kiên nhẫn nói nhiều với tôi như vậy, bởi vì tôi bây giờ chẳng đẹp đẽ gì cho cam."
Úc Thừa bật cười.
Anh hơi cúi mắt, thuận thế nhìn cô vài giây, trong mắt hiện lên ý tán thưởng, "Đẹp hay không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn là một cô gái lém lỉnh."
Trong thời gian đổi bài, sự yên lặng xung quanh làm bật lên giọng nói cực kỳ êm tai của anh.
"Bị cô đoán được rồi.

Vừa nãy tôi có đánh cược với mấy người bạn." Úc Thừa nhún vai, thẳng thắn mở khóa màn hình điện thoại, bên trên là đồng hồ bấm giờ hiển thị đã hơn sáu phút, "Bọn học cược trong vòng mười phút xem tôi có thể khiến cô chủ động để lại phương thức liên lạc hay không."
Anh dừng một lúc, bổ sung thêm, "Trong tình huống không có bất kỳ hành động tiếp xúc da thịt nào."
Hoài Hâm túm chặt vạt áo của mình.
- - Cô biết ngay mà!
Anh làm gì rảnh rỗi đến độ chạy đi dỗ một cô gái, quả nhiên thế giới người trưởng thành toàn là bẫy rập! Hơn nữa còn tự thiết lập độ khó lên một tầm cao mới, không được chạm vào cô, tạo cảm giác hơn người, thiếu điều viết lên mặt hai chữ "dân chơi"!
"Vậy anh hoàn toàn không hề bị cắm sừng đúng không? Anh nói thế cũng là vì...!muốn làm quen với tôi?"
"Ừm, nhưng chia tay là thật vì công việc của tôi quá bận." Anh ngả người ra sau, lười nhác gác tay lên lưng ghế, liếc sang cô, "Thế cô bị cắm sừng thật à?"
Chuông báo động trong lòng cô reo vang ầm ĩ, nhận ra dường như mình đã quá đắc ý khi vạch mặt anh nên cảm xúc đau buồn cũng trôi tuột đi không còn lại gì.
Cô lấy khăn giấy định che mặt nhưng lại thấy làm thế như giấu đầu lòi đuôi.
Úc Thừa nhếch môi, "Đừng lau nữa, lau nữa là trầy da đấy."
Anh hất cằm chỉ về phía tầng hai, "Vừa nãy tôi đã thấy cả rồi."
"Thấy gì cơ?" Hoài Hâm vò tờ giấy thành cục.
"Thấy cô nói chuyện với "bạn trai cũ"."
Ngay từ đầu anh đã trông thấy cô với trang phục hoàn toàn lệch tông so với nơi này, áo thể thao trắng nổi bần bật trong đám đông, nên anh có để mắt tới vài lần.
Sau đó từ xa nhìn thấy cô cùng một chàng trai trẻ đi lên tầng, nom có vẻ nói chuyện rất hợp rơ.

Rồi chàng trai kia rời đi trước, trông hai người không giống như cãi nhau.

Úc Thừa dời tầm mắt, mười mấy phút sau, anh lại thấy cô ngồi cách đó không xa khóc đến thở không ra hơi.
Cô bảo cô vừa chia tay người yêu, bị cắm sừng.
Nhưng...
"Trông cô không giống người sẽ nuốt giận khi biết bạn trai cũ ngoại tình." Úc Thừa nhướng mày, "Tình huống vừa rồi ít nhiều cũng phải tặng cho cậu ta một bạt tai mới đúng."
"Hơn nữa, một người đang kích động thì hẳn sẽ nói năng rất lộn xộn." Anh nhích lại gần cô, hơi thở vờn quanh, "Còn cô lại cho tôi một cảm giác như đang kể lại một câu chuyện."
Lời cô kể vừa logic vừa có trật tự, thậm chí từ ngữ cũng được lựa chọn kỹ càng, không bị lặp ý.
Cảm giác tê dại từ gò má truyền đến, Hoài Hâm im lặng vài giây rồi đáp, "Được rồi, tôi thừa nhận anh nói rất có lý."
Cô học theo anh nhún vai, nâng ly rượu trên bàn lên nhấp một ngụm, "Tôi là tác giả đang bí ý nên đến đây tìm linh cảm."

Úc Thừa nhìn cô, đánh giá đúng trọng tâm, "Rất mới lạ."
Hoài Hâm không nói gì.
Cô cười hỏi anh, "Này, công việc của anh làm gì mà bận đến thế."
Trông thấy vẻ mặt có vẻ hứng thú nhưng không muốn trả lời của anh, Hoài Hâm nhướng mày, "Hay để tôi đoán thử nhé?"
"..."
Hoài Hâm cụp mắt, nhìn mấy ngón tay thon dài của anh, "Đôi tay này mà cầm dao mổ hẳn sẽ đẹp lắm."
"..."
Cô lại quan sát gọng kính bằng bạc, "Giáo sư đại học lịch sự nho nhã."
"..."
Lại nhích đến gần ngửi lấy mùi hương trên người anh, "Vodka on the rocks của Kilian, ừm, tôi thích mùi này, giống như một luật sư quyết đoán mạnh mẽ trên tòa án."
"..."
"Khí chất tinh anh, thoạt nhìn thì có vẻ như cái gì cũng có, nhưng lại thấy không giống, khiến người ta cảm giác khó nắm bắt, cho nên kết luận của tôi là..." Cô dùng ngón trỏ chỉ vào anh, nói bằng giọng

đầy thần bí, "Chân tướng chỉ có một, anh làm nghề tài chính."
Úc Thừa nhướng mày, như cười như không nhìn cô, cuối cùng lên tiếng, "Tác giả ai cũng khéo ăn khéo nói như cô hết sao?"
"Tôi xem như anh đang khen tôi nhé." Hoài Hâm thong thả nhấc chân lên, "Công việc anh bận rộn thế sao còn có thời gian đến quán bar?"
"Chuyện này có liên quan gì đến nhau đâu." Úc Thừa cười khẽ, "Ví dụ như dù có bận có mệt cách mấy cũng phải ăn đủ một ngày ba bữa chứ."
Ngụy biện.
Ánh mắt Hoài Hâm nhàn nhã đảo một vòng quanh khung cảnh ngập ngụa sắ.c tình, cuối cùng nhìn xuống màn hình điện thoại đang sáng đèn của anh, 9 phút 40 giây, "Chưa tới giờ mà."
Anh nương theo tầm mắt của cô, hứng thú hỏi lại, "Sao?"
"Bây giờ cho anh phương thức liên lạc cũng được thôi." Cô áp lại gần, đôi mắt đen lúng liếng, "Kiểu này cũng tính là tôi chủ động đúng không?"
Úc Thừa nheo mắt, không tiếp lời.
Không biết đã có ai nói với anh rằng anh rất quyến rũ khi làm hành động đó hay không.

Hoài Hâm cười hỏi lại, "Tiền cược nhiều không?"
Úc Thừa nhìn cô hồi lâu, khóe môi nhếch lên đầy hững hờ, "Cũng tạm, một bình Louis XIII."
"Chi bằng giành lấy nó đi?" Hoài Hâm quấn lấy lọn tóc đen như nhung bên tai, chất giọng dịu dàng đặc trưng của vùng Giang - Chiết, "Tôi muốn nếm thử.".

Chương 9: Chương 9

Tranh thủ thời gian Úc Thừa quay về lấy rượu, Hoài Hâm lôi gương ra soi.
Lớp trang điểm đậm đã nhòe đi quả thật cực kỳ thê thảm, thay đổi đến độ ngay cả mẹ ruột e là cũng chẳng thèm nhận cô.

Nên dù có để tâm để mắt thế nào thì Úc Thừa cũng sẽ không tài nào nhận ra.
Có điều có thể bình tĩnh ngồi đây tán dóc với cô nãy giờ thì đúng là làm khó cho anh rồi.
Hoài Hâm mở khóa màn hình điện thoại, mục ghim trên cùng chính là QQ mà Úc Thừa vừa kết bạn với cô.
Hai người đều đã có Wechat của đối phương, nhưng lại ăn ý trao đổi phương thức liên lạc khác.

Lúc anh đứng dậy quay về chỗ của mình, cô gọi anh lại rồi hỏi tên anh.
"Alvin." Anh đáp.
Hoài Hâm ngẩng đầu nhìn anh, bĩu môi nói rằng anh chẳng có thành ý gì, ngoài đường có bao nhiêu là Alvin, tốt xấu gì cũng phải để lại cái họ chứ.
Úc Thừa hờ hững nhếch môi, hỏi thế cô tên gì.
"Lisa."
Úc Thừa buồn cười, ngoài đường cũng chẳng thiếu gì người tên Lisa.
- - Nếu cô gái này mà nhạt nhẽo thì anh sẽ không nán lại đây trò chuyện với cô lâu như thế.
Lúc cầm chai Louis XIII quay lại thì người đã trốn đâu mất rồi, chỗ sofa cô vừa ngồi còn hơi lõm xuống, nhiệt độ vẫn còn khá ấm, Úc

Thừa mở điện thoại lên thì thấy mấy tin nhắn cô vừa mới gửi đến.
[Vừa nãy mới soi gương, OMG, xấu đến ma chê quỷ hờn *khóc chạy* *khóc chạy* *khóc chạy*, vậy mà anh cũng chịu được.]
[Là một mỹ nữ có lòng tự trọng, tôi đành phải rút lui sớm, lần sau nếu có duyên ắt sẽ gặp lại.

chắp tay]
...
Hoài Hâm ngồi vào taxi, như không thể chờ thêm được giây phút nào, cô vội vàng lấy khăn giấy tẩy trang ra lau lau tẩy tẩy trên mặt.

Mười phút sau, gương mặt trắng mịn như trứng gà bóc xuất hiện.

Bấy giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm, thầm khen chiêu "ve sầu thoát xác" này của mình đúng là đỉnh của chóp.

Thú thật, với gương mặt này của cô, chỉ cần nán lại ngồi với Úc Thừa lâu hơn một chút thì e rằng hình tượng này sẽ được khắc sâu vào đầu anh, sau này dù có làm bạn qua mạng chắn chắn sẽ có một vé xếp xó trong danh sách bạn bè.
Đám chị em vừa nãy kéo nhau đi "dẩy" đầm cũng đã ai về nhà nấy, thứ được đánh đổi sau mỗi một đêm thỏa thích bay nhảy chính là tinh thần rệu rã, Hoài Hâm mệt như cún, vừa về đến trường là nằm đơ ra giường.
Hôm sau tỉnh dậy đã là giữa trưa, Hoài Hâm mò mẫm tìm điện thoại, ngồi dậy bắt đầu trả lời tin nhắn.
Trên góc trái phần mềm QQ hiển thị số 2 màu đỏ, lòng cô đã tỏ như trăng, bấm vào xem tin nhắn tối qua anh gửi cho mình.
Úc Thừa trả lời tin nhắn cô tự chê mình xấu kia, [Không hề, cùng lắm là "ôm tỳ bà che nửa mặt hoa" thôi.]
Sau đó anh gửi một tấm ảnh sang, thân bình màu vàng của Louis XIII lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo, [Chẳng phải cô bảo muốn uống sao, tôi tạm thời cất lại, lần sau chờ cô đến rồi cùng nâng ly.]
Hoài Hâm lười biếng đáp lại một câu "OK", lịch sự kết thúc cuộc trò chuyện đầy xã giao trên khung chat.
Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ khẽ vén một góc màn tràn vào, cả

căn phòng như được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt ấm áp, Hoài Hâm thấy bầu không khí cũng dễ chịu hơn, hít một hơi thật sâu, rời giường chuẩn bị cho tiết học buổi chiều.
Hoài Hâm biết, Úc Thừa sẽ không bao giờ để ý đến một người mà mình tùy tiện thêm bạn ở quán bar, trong danh sách bạn bè của anh có vô số người như cô, và cô cũng biết "lần sau" của anh có lẽ là một chuyện xa vời, mà có khi bình rượu ấy đã được anh và đám bạn xử sạch từ tối qua rồi cũng nên, thế nhưng...
Chuyện này thú vị ở chỗ...!thông tin giữa đôi bên có một sự bất đối xứng.
Cô biết tên anh, công việc của anh, nắm rõ toàn bộ thông tin trong cuộc sống của anh, mà anh chỉ nghĩ cô là một tác giả.
Cảm giác nấp sau màn nắm rõ mọi chuyện thế này rất dễ "hốt thuốc đúng bệnh".
Tuy vào năm tư việc học đã bắt đầu ổn định, nhưng cô vẫn chưa phải lo đến chuyện việc làm.

Cuộc sống mỗi ngày của Hoài Hâm đều vô cùng phong phú và đặc sắc.

Dường như sau khi rảnh rỗi người ta thường sẽ chú ý đến cuộc sống bản thân hơn, thỉnh thoảng cô sẽ đi shopping cùng vài người bạn thân, hoặc dạo phố, xem phim.
Một buổi sáng cuối tuần nào đó, một cô bạn đam mê nghệ thuật gọi điện cho Hoài Hâm, nói rằng cô ấy lấy được hai vé xem triển lãm tranh, hỏi cô có muốn cùng ăn trưa rồi đi xem luôn không.
Tối hôm trước Hoài Hâm vừa đi karaoke về, giờ đang nằm ì trên giường dưỡng sức, lười đến độ ngay cả ngón út cũng chẳng buồn nhấc lên, thế là đành từ chối cô bạn, hẹn sang dịp khác.
Cô ngủ một giấc đến ba giờ chiều, sau khi thức dậy vẫn cố "nướng" thêm vài phút mới tựa lên đầu giường lướt vòng bạn bè.
Cô bạn kia vừa mới đăng trạng thái mới cách đây ba phút.
Ảnh đăng kèm là ảnh phòng triển lãm nghệ thuật - "500 năm hội họa phương Tây", có vẻ là một buổi triển lãm cao cấp.
Hoài Hâm phóng to ảnh lên, bất chợt ngây người.
- - Lấp ló trong đám người trên tấm ảnh, cô nhìn thấy Úc Thừa.

Anh mặc một chiếc áo dài tay màu đen form rộng đơn giản, trông rất thoải mái.
Anh cũng đến xem triển lãm tranh sao?

Kể từ lần chia tay ở quán bar đến nay, đã gần hai tuần hai người không liên lạc với nhau, lòng Hoài Hâm bắt đầu nhộn nhạo, cô lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan đến buổi triển lãm tranh.
Đây là một buổi triển lãm quốc tế trưng bày hơn 92 tuyệt tác hội họa phương Tây được bảo tàng mỹ thuật Fuji, Tokyo và viện bảo tàng Prado tại Madrid, Tây Ban Nha sưu tầm.

Theo dòng thời gian trải dài từ thời kỳ Phục Hưng, Baroque và Rococo, đến Tân cổ điển, chủ nghĩa lãng mạn, chủ nghĩa hiện thực, đến trường phái ấn tượng và trường phái hiện đại, có thể nói là quy mô cực kỳ hiếm có ở trong nước.
Vừa bỏ lỡ buổi triển lãm vừa bỏ lỡ cơ hội gặp mặt Úc Thừa, Hoài Hâm hối hận nhân đôi, nhưng vé đã tặng cho người khác mất rồi.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, bèn hỏi cô bạn kia có mã QR xem triển lãm bằng công nghệ VR hay không.
Ban đầu cô cũng chẳng ôm hy vọng gì, nhưng không ngờ lại có thật.
Hoài Hâm mua một vé xem triển lãm bằng VR trên mạng, sau đó đi theo bản đồ vào trong.
Cô không hứng thú mấy với thời kỳ Phục hưng và Baroque, vì chủ đề tôn giáo chiếm giữ phần lớn, lại nặng về học thuật, có lẽ là do khác biệt về gen văn hóa nên cô không đánh giá cao những thứ ngôn ngữ nghệ thuật quá mức cứng nhắc này.
Thoắt cái đã dạo đến khu chủ nghĩa tân cổ điển, cô nhìn quanh một vòng, với độ phân giải cực nét, công nghệ VR khiến người xem có thể thoát khỏi giới hạn bản thân, bước đến một chiều không gian cao hơn để cảm nhận ý nghĩa tinh thần ẩn trong những kiệt tác này.
Chủ nghĩa lãng mạn là khu vực quan trọng nhất, đây là phong cách yêu thích của Hoài Hâm.

Và họa sĩ người Đức - Friedrich cũng chính là họa sĩ cô thích nhất.
Có lẽ vì cuộc đời ông từng lâm vào hoàn cảnh bi thảm, nên người

đời đánh giá tranh của ông mang đến cảm giác cực kỳ lạnh lẽo, xa lạ, tối tăm, và cô đơn.
Những bức tranh phong cảnh theo trường phái lãng mạn của ông đa phần là về phế tích suy tàn, mộ đá, cây khô, núi non trùng điệp, đại dương mênh mông và trời tuyết trắng xóa vô tận, tất cả đều khuếch đại vẻ tàn khốc của chủ nghĩa lãng mạn, sự khắc nghiệt của thiên nhiên và sự nhỏ bé của con người.
Nhưng Hoài Hâm luôn có thể nhìn thấy hy vọng lấp ló sau mỗi bức tranh của Friedrich.
Ví như tác phẩm "Những ngọn đồi và những cánh đồng đã được cày gần Dresden" được sáng tác vào năm 1825 trước mắt này đây.

(Hills and Ploughed Fields near Dresden)
Khi ấy ông đã gần năm mươi, sau bao lần bị tra tấn bởi căn bệnh trầm cảm, vậy mà khi cầm bút lên ông đã có thể vẽ nên một cảnh tượng như thế.
Dresden trong chiều hoàng hôn, sườn đồi phủ cỏ xanh mướt, những tán cây trơ trọi in bóng tà dương, vài nét bút màu vàng thắp sáng cả bầu trời xanh và vùng biển thẳm, vài chú chim không biết tên tung cánh bay về nơi xa, gợi lên một khung cảnh đầy tĩnh mịch.

Tựa như thời gian đã dừng lại ngay khoảnh khắc ấy, cuối cùng cũng có một ánh mắt ngóng nhìn về nơi xa.
Nhưng nếu để tâm một chút sẽ thấy, nơi chạc cây đã nảy mầm xanh, cây khô tìm được mùa xuân, khát vọng được sống đã được thắp sáng.

Cô híp mắt nhìn hồi lâu, sau đó cap lại màn hình, đăng một trạng thái mới lên QQ, kèm theo dòng chữ -- Eternity.
Vĩnh hằng.
Cô cố tình ghi chú thêm tên triển lãm "500 năm lịch sử hội họa phương Tây".
Đăng bài xong, Hoài Hâm lẳng lặng ngồi chờ, không có thêm bất kỳ động tác nào.
Tình cờ chạm mặt là phân cảnh thường thấy nhất trong tiểu thuyết và phim truyền hình, Hoài Hâm cũng rất rành chiêu này, nhưng cô

không trông mong vào cái gọi là vận mệnh.

Có lúc chỉ là vô tình để lỡ, nếu không tự mình tiến lên giành lấy thì sao có thể viết tiếp câu chuyện "tương lai".

Hiển nhiên, nước cờ hôm nay của cô đã đi đúng.
Sau mười phút đăng bài, QQ của cô nhận được tin nhắn mới.
Alvin, [Cô cũng tham quan triển lãm tranh này sao?]
Hoài Hâm cầm điện thoại lên trả lời, [Cũng?]
Lisa, [Anh cũng đi à? *thắc mắc*]
Alvin, [Ừ, hôm nay vừa hay đang rảnh nên tôi đến xem.]
Hoài Hâm đảo mắt, gửi lại một tin nhắn hơi lạnh nhạt, [Ồ, khéo thế.]
Alvin, [Friedrich, cô xem đến chủ nghĩa lãng mạn rồi hả?]
Alvin, [Nhanh thế.]
Lisa, [Tôi không mấy hứng thú với những trường phái trước đó.]
Bên kia im lặng một lúc rồi đáp, [Khéo thật, tôi cũng thế.]
Sở thích hai người giống nhau là điều mà trước đó Hoài Hâm không hề hay biết.

Cô vừa xem triển lãm vừa trò chuyện cùng anh, sau đó chụp lại sơ đồ triển lãm gửi cho anh, [Anh xem cái này đi.]
The Chasseur in the Forest - Thợ săn trong rừng.
Trong cánh rừng nguyên sinh của nước Đức, từng gốc thông cao lớn chen chúc thành từng cụm, phủ kín đen đặc một góc trời, giữa rừng có một dải đường mòn phủ tuyết trắng ánh thêm một lớp ánh sáng vàng cam, người thợ săn đứng lặng im ở giữa bãi đất trống, trông cô đơn và nhỏ bé vô ngần.
Hoài Hâm hỏi, [Lần đầu nhìn thấy anh có cảm giác thế nào?]
Úc Thừa hỏi lại cô, [Cô thì sao?]
Lisa, [Tôi thấy nó cực kỳ yên tĩnh, bình yên.

Ánh sáng phủ xuống lớp tuyết khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tôi nghĩ có lẽ ông ấy đang muốn trở về nhà.]

Dường như anh đang cười, [Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người

đánh giá như thế đấy.]
Alvin, [Nếu cô bạn tác giả đây thử tìm hiểu một chút sẽ biết đây là tác phẩm của Friedrich vẽ sau khi Đức đánh lui đội quân của Napoleon, người trong tranh là một kỵ binh Pháp bị lạc trong rừng.]
Hoài Hâm khẽ cười.
Lisa, [Anh có thể đừng vạch trần tôi thế được không! *phồng má*]
Alvin, [Ha ha ha, Ok.]
Alvin, [Vậy cô phân tích sâu thêm một tí được không? Tôi xin rửa tai lắng nghe.]
Lisa, [Hừ hừ, được thôi.]
Lisa, [*Hắng giọng*]
Lisa, [Tôi đây phân tích tiếp nhé.]
Lisa, [Người "thợ săn" này thật xui xẻo, chúng ta đều biết anh ta hẳn sẽ phải chết, đúng không? Nhưng tôi thấy nó cũng không hề mâu thuẫn với sự ấm áp mà tôi đã nói.]
Hoài Hâm dừng một lúc rồi gõ chữ tiếp, [Bởi vì, chẳng phải "chết" cũng là một hình thức "về nhà" hay sao? Anh ta lạc vào rừng rậm, thoát khỏi chiến trường đầy khói súng, thi thể đầy đất, những cơn ác mộng ngày xưa.

Tôi đoán lòng anh ta lúc ấy có lẽ cũng rất bình yên, rõ ràng đây chính là kết cục tốt nhất.]
Lisa, [Thế nên mới nói tranh của Friedrich chỉ cần dùng 2 chữ đã có thể miêu tả một cách khái quát, vĩnh hằng.]
Chết là sự yên lặng vĩnh hằng, là vẻ đẹp vĩnh hằng.
Lisa, [Sao? *đắc ý*]
Lisa, [Hoàn hảo chứ?]
Bên kia đáp lại bằng icon ngón cái.
Alvin, [Lau mắt mà nhìn.]
Hoài Hâm cong tít đôi mắt, kéo kéo sợi dây mảnh trên bờ vai.
Cô đã điều chỉnh bộ biến giọng, thay đổi âm thanh, sau đó bấm nút ghi âm, "À, tôi đã nói với anh là tôi đang xem triển lãm online chưa?"
"Triển lãm online?" Anh cũng trả lời lại bằng tin nhắn thoại.
"Ừm, tôi muốn đi xem nhưng không có vé, đành phải xem online."
"Hóa ra là thế." Hơi thở của người đàn ông truyền qua tai nghe hết

sức rõ ràng, giọng nói trầm thấp, "Cô nên nói với tôi sớm, tôi sẽ giúp cô lấy thêm một vé."
Cũng chẳng phải muốn hẹn cô xem triển lãm, quả là một lời khách sáo làm sao.
Hoài Hâm khẽ cười, "Thế à? Tiếc thật đấy."
Cô cầm điện thoại, đôi môi khẽ chạm vào micro, mấp máy khi đóng khi mở, "Nhưng tôi còn một cách nữa."
"Cách gì?"
Hoài Hâm khẽ cong môi, cụp mắt đáp, "Anh có muốn gọi thoại cho tôi không? Chúng ta có thể cùng thưởng thức một tác phẩm, chắc hẳn sẽ thú vị lắm đấy.".

Chương 10: Chương 10

Úc Thừa không trả lời lại ngay như những lần trước.
Hoài Hâm lại ấn vào nút ghi âm, cất giọng yêu kiều, "Sao thế? Chỗ anh có người hả?"
Mấy phút sau, bên kia mới đáp lại bằng tin nhắn văn bản, [Không có.]
Lại qua một lát, màn hình hiển thị lời mời cuộc gọi thoại.
Thình thịch thình thịch, nhịp tim cô như trống vỗ, Hoài Hâm chống cằm nằm nhoài trên giường, ấn nút đồng ý.
Cô vẫn dùng máy biến âm, giọng nói hết sức nhẹ nhàng, "Anh đang đến đâu rồi?"
"Tôi vừa đi đến khu chủ nghĩa lãng mạn." Giọng Úc Thừa cũng mang theo ý cười, nếu lắng tai còn có thể nghe thấy chút biếng nhác bên trong, "Đang đuổi theo cô."
Đầu ngón tay cái Hoài Hâm chợt khựng lại.
Cô di chuyển tầm nhìn VR quanh một vòng, cười nói, "Thế tôi đứng chờ anh ở bức Saturn ăn thịt con trai của Goya nhé?"
"Ừm." Anh nhanh chóng đáp lại, trêu cô, "Nhưng Saturn ăn thịt con trai không được lãng mạn cho lắm."
Dù gì đây cũng là bức tranh kinh dị nổi tiếng thế giới.
"Đúng vậy, lần đầu nhìn thấy tôi còn tưởng bọn họ phân loại sai rồi cơ."
Anh lại cười khẽ tỏ vẻ đồng ý.
Hoài Hâm phát hiện người đàn ông này không giống với lúc làm việc.

Tuy đã sớm biết vẻ mặt điềm đạm kia là giả vờ, nhưng cô lại không ngờ cái ẩn sâu bên trong lại khác biệt đến thế.

Tựa như một bản nhạc Jazz nhẹ nhàng, lững thững du hí nhân gian.
Ông bà có câu, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.
Càng phóng khoáng tự do lại càng hấp dẫn cô.
"Nhưng tôi thấy bức tranh này cũng khá thú vị."
"Thú vị chỗ nào?" Nếu như cô không đoán sai, có lẽ anh đang nhướng mày.
"Mông của con trai Saturn mẩy thật đấy." Hoài Hâm nói.
"..."
Úc Thừa bật cười khe khẽ.
"Tác giả ai cũng đều duyên dáng thế à?" Anh hỏi.
"Người khác thì tôi không biết." Hoài Hâm liếm môi, giọng điệu có phần kiêu ngạo, "Nhưng bây giờ có lẽ anh đã gặp được gương mặt tiêu biểu của giới rồi đấy."
Anh cười thêm một lúc, sau đó mới nói, "Tôi đến rồi, đi tiếp nhé."
"Được."
Lướt qua chủ nghĩa lãng mạn, bọn họ sang trường phái hiện thực.
Vừa hay hai người đều không thích trường phái này, thế là tiếp tục đi về phía trước.
Người yêu thích trường phái ấn tượng nhiều hơn hẳn, đa số đều tập trung trước bức Ao súng của Monet.

* Monet có hơn 100 tranh vẽ hoa súng.
Hoài Hâm thuận miệng nhắc đến chuyện cô đã từng xem qua bức tranh này ở buổi triển lãm tại Nhật, không ngờ Úc Thừa lại đáp rằng anh ấy cũng thế.
Trong lòng chộn rộn ngứa ngáy, Hoài Hâm nheo mắt, bật cười sang sảng, "Xem ra chúng ta có duyên thật đấy."
Phong cách phác họa mô tả chi tiết ánh sáng khiến bọn họ khá thích thú, nhưng vì đã xem nhiều lần nên cũng không còn mới lạ gì, hai người vừa trò chuyện vừa di chuyển rời khỏi sảnh trưng bày này.
Tấm ảnh đầu tiên lọt vào tầm mắt ở sảnh trưng bày kế tiếp chính là bức "Sự dai dẳng của ký ức" nổi tiếng của danh họa Dalí, hình ảnh chiếc đồng hồ rũ rượi vắt ngang trên chạc cây khô trông vô cùng kỳ quái.
"Ớ." Hoài Hâm chuyển tầm mắt, "Hai bức tranh đối diện khá thú vị."

Úc Thừa nói, "Vậy thì sang bên đó xem sao."
Tất cả đều là tranh của họa sĩ thuộc trường phái siêu thực người Tây Ban Nha - Salvador Dalí, một bức là Niềm vui được soi sáng và một bức là Hai tên hề*.
* Illumined Pleasures và Two Harlequins.
Hoài Hâm vừa nhìn đã nói ngay, "Tôi rất thích."
"Vì sao? Cô xem hiểu ư?"
"Không."
"..."
Hoài Hâm đáp đầy đương nhiên, Úc Thừa lại bật cười.
Cô vẫn mạnh miệng biện hộ cho mình, "Vì không hiểu nên mới thích ấy, chẳng phải mọi người đều say mê với những thứ mà mình không tài nào hiểu nổi hay sao.

Vì bọn họ cảm thấy đó là sức mạnh và sự hấp dẫn đến từ một chiều không gian cao hơn."
"Vả lại, khi nhìn thấy hai bức tranh này anh không cảm nhận được tiếng cười châm biếm vang lên trong lòng hay sao.

Có lẽ nó vừa hay hợp với cái tính tự cho mình thanh cao trong lòng tôi."
Cách một màn hình, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được dáng vẻ nhếch môi của anh, "Lúc nào cô cũng có lý cả."
Hoài Hâm đắc ý, "Đúng không?"
Trong sảnh người đến người đi, vô số người dừng lại trước bức tranh rồi lại rời đi, tựa như thủy triều hết lên rồi lại xuống.
"Em bao nhiêu tuổi rồi?"
Hoài Hâm nằm trên giường đung đưa đôi chân đang nhấc lên cao, bất cẩn móc vào chiếc chuông treo trên tấm màn giường, kéo theo âm thanh lanh lảnh vang lên, cô không nghe rõ anh hỏi gì, "Sao cơ?"
Úc Thừa hỏi lại, "Tôi hỏi em bao nhiêu tuổi rồi."
"24 ạ."
Cô không già mồm, báo cho anh một số tuổi vừa phải, không phải độ tuổi ngây thơ không có kinh nghiệm, nhưng cũng không phải độ tuổi chín chắn trưởng thành.
"Em là tác giả toàn thời gian à?"

"Xem như là thế..." Hoài Hâm dừng lại, đổi giọng, "Những lúc chán thì sẽ tìm vài công việc part time."
"Tìm linh cảm giống lần trước sao?" Giọng anh hơi hời hợt.
"Ừm."
"Thế bình thường em làm những công việc nào?"

"Anh đang tra hộ khẩu đấy à?" Cô vờ giận dỗi hỏi một câu nhuốm ý trêu chọc, sau đó lại nói tiếp, dịu dàng thư thái, "Nhiều lắm, bồi bàn, nhân viên bán hàng xa xỉ, lễ tân khách sạn, giáo viên..."
"Làm cả giáo viên sao? Dạy con nít à."
"...!Đúng thế, cấp 2 cấp 3 gì cũng có." Cô chợt nâng cao âm cuối, "Sao? Trông tôi không giống giáo viên à?"
"Ai biết được." Anh cố ý hiểu sai ý cô, "Tôi đã thấy mặt mũi em trông ra sao đâu."
"Ồ..."
Hoài Hâm ngân dài giọng, "Anh chỉ cần biết tôi là một mỹ nhân, không phải kiểu dạy hư tụi nhỏ là được."
Hơi thở bên đầu bên kia như ướp đầy ý cười, "Ừm."
Triển lãm Lịch sử 500 năm hội họa phương tây, bọn họ trò chuyện suốt hai tiếng.

Lần đầu tiên Hoài Hâm được trải nghiệm cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ khi "nấu cháo" điện thoại như thế.
Lúc rời khỏi phòng triển lãm, Úc Thừa nói anh phải về nhà.
"Ồ, vậy tôi cũng đi ăn tối đây." Hoài Hâm không nhắc đến những chuyện khác.
Hình như anh đã ra đến vỉa hè, tiếng còi ô tô càng lúc càng rõ ràng.
Yên lặng chừng vài giây, giọng nói trầm thấp chợt truyền đến, "Khi nào quay lại Flipped? Bình Louis XIII vẫn còn giữ lại đấy."
Đó là tên quán bar mà bọn họ gặp nhau.
Hoài Hâm cười, "Chưa biết nữa." Môi cô áp lại gần micro, khẽ khàng để lại một câu trong biển người rộn ràng, "Có lẽ phải chờ đến lần "part time" sau vậy."
...
Vừa đặt điện thoại xuống, bạn cùng phòng đã trở về.
Hoài Hâm nằm trên giường nhìn xuống, "Sao cậu về sớm vậy?"

"Ừ, nay thầy Vương cho về sớm." Chử Thi Nhiên quay lại nhìn cô, "Trái lại là cậu đấy, nằm ườn cả ngày chưa chịu bước xuống giường à?"
"Ừm." Hôm nay trống tiết, Hoài Hâm khoan khoái nhướng mắt, lăn thêm một vòng trên giường.
Chử Thi Nhiên lườm cô, "Ôi ôi có điều bất thường, trông cái mặt ý xuân dạt dào kìa."
"Làm gì có." Hoài Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, vờ vịt nói, "Tại mình thấy hôm nay mặt trời đẹp quá thôi."
"Hừ, có ma mới tin cậu.

Hoàng hôn đến nơi rồi làm gì còn mặt trời."
"Hì hì."
"Chắc chắn là có chuyện gì rồi, lại còn ra vẻ thần thần bí bí nữa chứ." Chử Thi Nhiên tặc lưỡi nhìn cô chăm chăm, sau đó ngồi xuống mở máy tính.
Bầu không khí yên tĩnh hài hòa trong phòng ký túc xá không kéo dài được bao lâu, cánh cửa bỗng dưng bật mở, cô bạn cùng phòng Lữ Du khóc lóc chạy vào, vừa lau nước mắt vừa khóc rấm rứt.
Động tĩnh ầm ĩ, cuộn khăn giấy trên bàn chẳng mấy chốc đã bị rút sạch.
"Sao thế?"

Chử Thi Nhiên và Hoài Hâm xoay người hỏi.
"Hu hu hu..." Lữ Du ấm ức nhìn hai cô bằng đôi mắt đỏ hoe, vừa mở miệng đã không giữ được bình tĩnh, "Vương Khả Hàn...!ngoại tình hu hu hu..."
Chử Thi Nhiên, "Trời má! Là cái gã đàn anh khoa Toán kia sao? Là cái gã quen cậu từ năm ba sao?"
"Ừ...!hu hu hu!"
"Sao cậu phát hiện ra?" Hoài Hâm nhíu mày.
"Thì...! mình đọc được lịch sử trò chuyện trong Wechat của anh ta và cô ả kia, gọi ả là cục cưng đồ các kiểu, lễ tình nhân còn lì xì 520..." Lữ Du nghẹn ngào, "Anh ta chỉ lì xì cho mình 99 tệ, tối đó còn nói có tiết, không ngờ, không ngờ lại ở bên con nhỏ khác hu hu hu!"

"Mình chất vấn anh ta, anh ta lại nổi cáu với mình...!nói..." Suýt nữa Lữ Du đã nói không nên lời, một lúc sau mới nói hết câu, "Đến giờ vẫn chưa từng thích mình, chỉ muốn chơi qua đường mà thôi, anh ta đã chán ngấy rồi, bây giờ đúng dịp thì chia tay luôn..."
"Quá đáng thế!" Chử Thư Nhiên tức tối đập bàn, "Mình đã sớm nói với cậu thằng cha này không xài được rồi, nhưng cậu đâu có tin!"
Chử Thi Nhiên là người thẳng thắn, giờ gặp chuyện này thì rất bất bình, nói chuyện cũng không nể nang, Hoài Hâm đứng dậy lấy khăn lau nước mắt cho Lữ Du, dịu dàng dỗ dành, "Thôi nín đi, cậu còn có tụi mình mà."
Lữ Du ôm chặt Hoài Hâm, thở không ra hơi, "Hu hu hu, chỉ có mấy cậu là tốt nhất thôi!"
Hoài Hâm nhìn Lữ Du, cưng chiều xoa đầu cô nàng, "Cá con* này."
* Tiểu Du đồng âm với Cá con.
Lữ Du cất giọng nghèn nghẹn, "...!Hở?"
"Có cần mình giúp cậu xả giận không?"
"..."
Phòng ký túc xá rơi vào yên tĩnh.
Lữ Du ngơ ra, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Hoài Hâm.
Làm bạn cùng phòng suốt bốn năm nay, bọn họ hiểu nhau rất rõ.
Hoài Hâm có vẻ ngoài khiến người ta phải trầm trồ mỗi khi nhìn thấy, trên Weibo còn có một cách nói rất thịnh hành, chính là vẻ quyến rũ ẩn sâu dưới gương mặt ngây thơ, rất hợp với cô.
Tuy có dáng vẻ ngây thơ, nhưng từng cái cau mày hay mỗi một nụ cười của cô đều có thể khiến người khác liên tưởng đến những chuyện sâu xa.

Tên cô luôn có mặt trên các confession, dưới lầu ký túc xá cũng có không ít đàn anh và đàn em ôm hoa, mang quà đến tỏ tình.
Nhưng Lữ Du và Chử Thi Nhiên đều biết cô không hề vô hại như vẻ ngoài ngây thơ của mình.
- - Ẩn sâu trong cô là một cô ma nữ không sợ đại loạn, tinh quái lại mang theo chút giả tạo, biết rõ cô có nhiều mưu mẹo, nhưng không ai đành lòng ghét cô.
Nhóm bạn trai cũ của Hoài Hâm là một minh chứng, tuy số lượng một bàn tay đếm không hết, nhưng ai cũng khen cô không dứt

miệng, thậm chí còn một lòng một dạ sau khi chia tay.
Chỉ so về điểm ấy thôi thì Lữ Du tự thấy mình không bằng cô bạn.
Cô nàng không thể nào thoải mái dạo chơi trong biển đàn ông, cũng không biết cách giải phóng vẻ quyến rũ của mình đến cực hạn như Hoài Hâm.
Hàng mi Lữ Du còn mang theo ánh nước, ngơ ngác hỏi, "Hâm Hâm này, ý cậu là...!cậu muốn "chơi" tên bạn trai...!à không tên bạn trai cũ của mình sao?"
Cô nàng hỏi rất thẳng thừng, nhưng ý chính là thế.

Hoài Hâm nhìn cô, khe khẽ gật đầu, "Ừm."
Cá con không giống những người khác, cô nàng rất ngây thơ, thế nên tên khốn nạn khoa Toán kia chỉ mất một tuần lễ đã theo đuổi thành công.
Trước đây Hoài Hâm đã từng gặp gã ta, tuy cũng khá ưa nhìn nhưng lắm mưu nhiều kế, rõ rành rành là một tên ưa "giăng lưới".

Nhưng khi ấy Cá con đã bị tình yêu làm chếnh choáng đầu óc, vốn chẳng nghe vào mấy lời khuyên nhủ này.
Không biết bây giờ cô nàng có còn hành xử theo cảm tính, có còn bênh tên khốn nạn kia nữa không...
"Được đó! Xử hắn cho mình!" Lữ Du nhảy cẫng lên, hung hăng quệt nước mắt, nắm chặt tay, "Hâm Hâm à, cậu phải ngược tên khốn đó lên bờ xuống ruộng đến mẹ ruột không nhận ra nhé!"
Hoài Hâm sửng sốt, rồi lại bật cười.

Hây, cô gái nay đã lớn rồi.
Cô hấp háy đôi mắt, vờ liếc mắt đưa tình, "Được rồi, mình cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"
...
Hoài Hâm lấy được Wechat của Vương Khả Hàn từ Lữ Du.
Tên này rất đỏm dáng, ảnh đại diện là ảnh gã ta chụp nghiêng trong bộ vest, nom rất chín chắn.
Cô lấy nick phụ của mình đóng giả thành cô đàn em trường hàng xóm, đổi ảnh đại diện là một cô nàng đáng yêu trên mạng.

Cài đặt chế độ chỉ xem được trạng thái trong ba ngày gần nhất, sau đó đăng thêm một trạng thái mới, cũng là 9 tấm ảnh của một tài khoản trên Xiaohongshu.
Ảnh trên vòng bạn bè được cô cố tình chọn những tấm không lộ mặt, nhưng phần vai và cần cổ có tỉ lệ vàng, trông rất có khí chất.
Hoài Hâm add anh ta, ra vẻ ngưỡng mộ nói rằng mình từng đến Bắc Đại xem thi đấu bóng rổ, trận ấy anh ta là đội trưởng, cô thấy anh ta chơi bóng rất ngầu, nhưng lại ngại xin Wechat trực tiếp nên mới hỏi thăm bạn bè, sau đó dè dặt hỏi anh ta có thể làm quen không.
Chưa đầy mười phút, lời mời kết bạn đã được chấp nhận.
Vương Khả Hàn, [Chào em]
Lisa, [A a a a a a em kết bạn được với đàn anh rồi!!!]
Lisa, [Mèo con vui vẻ.jpg]
Vương Khả Hàn, [Ha ha.]
Vương Khả Hàn, [Ảnh đại diện là em à ~]
Lisa, [Đúng ạ.囧]
Lisa, [Nhưng em thấy hơi xấu, bạn em đều bảo không đẹp...]
Vương Khả Hàn phóng to ảnh lên -- Cô gái có đôi mắt hạnh long lanh to tròn, cầm ly trà sữa trên tay, cười đến là ngọt ngào.
Thế này mà xấu ư?
Ha ha...!Lại gặp một cô nàng xinh đẹp nhưng lại tự ti rồi.

Kiểu con gái thế này rất dễ mắc câu, cũng rất dễ khống chế.
Chờ đấy, để anh đây ra tay!
Vương Khả Hàn, [Không đâu, xinh lắm ấy.

nhe răng]
Vương Khả Hàn, [Em tên gì ha ha ha, để anh tiện lưu lại ~]
Lisa, [Tất Sam ạ ~]
Lisa, [À, Từ Sam này là đa âm, có thể đọc là Sa nữa cơ.

cười ngờ nghệch]
***
Tác giả
To Vương Khả Hàn: Mi có dám đảo ngược hai chữ đó rồi đọc to lên không.

Chú ý: Trò chuyện với Úc Thừa, Hoài Hâm đều dùng máy biến âm..

Chương 11: Chương 11

Vương Khả Hàn, [*nice*]
Vương Khả Hàn, [Cái tên thật đặc biệt ~]
Lisa, [Hi hi, cám ơn đàn anh đã khen! *vui vẻ che mặt*]
Lisa, [À...!em có một câu không biết có nên hỏi không nữa.]
Vương Khả Hàn, [Hả?]
Vương Khả Hàn, [Em hỏi đi.]
Lisa, [Sao đàn anh lại có thể chơi bóng ngầu đến thế ạ?!!]
Lisa, [Em chết mất thôi! Chết mất thôi! Chết mất thôi!]
Lisa, [*rơi lệ* *rơi lệ* *rơi lệ*]
Vương Khả Hàn, [!]
Vương Khả Hàn, [Ha ha ha, làm gì có.]
Vương Khả Hàn, [Chỉ tạm được thôi.]
Hoài Hâm nhắn đến đây rồi thong thả bỏ điện thoại xuống, đi xuống lầu ăn cơm.

Hai tiếng sau, cô mới đăng nhập vào tài khoản phụ.
Lisa, [A a a a a ngại quá, vừa nãy phải tham dự Ngày hội sinh viên nên em quên trả lời tin nhắn!!]
Lisa, [Đàn anh khiêm tốn quá.

hi hi]
Chừng hai mươi phút sau, Vương Khả Hàn nhắn lại, [Ngày hội sinh viên?]
Lisa, [À à, đó là buổi diễn văn nghệ của khoa bọn em.]
Lisa, [Vừa nãy em hồi hộp muốn xỉu luôn, may là không bị lạc nhịp.]
Vương Khả Hàn, [Giỏi thế.

Dữ dội]
Lisa, [Là bài Where I lost you của Accusefive ấy, anh đã nghe bao giờ chưa?]
Đương nhiên là anh ta từng nghe rồi.
Theo lời Lữ Du, đây là bài hát mà anh ta thích chọn nhất mỗi khi đến KTV.
Hoài Hâm ung dung gõ lên màn hình điện thoại, thấy anh ta đáp lại, [!]
Vương Khả Hàn, [Top 1 trong playlist của năm đấy.]
Vương Khả Hàn, [Ha ha ha.]
Lisa, [!!!]
Lisa, [Khéo thế!!!]

Lisa, [*Mèo con xoay vòng.jpg*]
Vương Khả Hàn, [*kính râm*]
Tạm dừng ở đoạn này là tốt nhất, không cần phải nhắn thêm gì.

Vương Khả Hàn chỉ đáp lại một nhãn dán, rõ ràng là anh ta chắc chắn cô vẫn còn muốn nói chuyện nên anh ta đang làm giá.
Hoài Hâm bỏ đi tắm, sau đó đọc sách một lát, quả nhiên nhìn thấy tên kia không nhịn được nữa đã gửi tin nhắn đến, [Bình thường em thích nghe bài này hả?]
Lisa, [Cũng không hẳn, em thích nhiều thể loại nhạc lắm!]
Hoài Hâm chọn mấy bài mà mình thấy ưng trong playlist trên NetEase Cloud của Vương Khả Hàn do Lữ Du cung cấp, gửi sang cho anh ta, [Mấy bài này em đều thích, cứ nghe đi nghe lại mãi.

Ha ha ha.]
Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ kinh ngạc của Vương Khả Hàn, [Khéo thật đấy.]
Vương Khả Hàn, [Đó đều là những bài anh thích.]
Lisa, [!!!]
Lisa, [Xem ra bọn mình có duyên lắm đấy!!! *che mặt*]
Gửi tin này đi đã là 11 giờ 30, Hoài Hâm khóa màn hình, ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau thức dậy đã thấy anh ta nhắn tin lại từ tối hôm qua, thế là lại có cớ để tiếp tục nói chuyện.
Thật ra cái kiểu ỷ mình đẹp trai tự cao tự đại như Vương Khả Hàn rất dễ xử lý.
Đầu tiên chỉ cần bạn khen anh ta, anh ta sẽ nảy sinh tâm thái "Lại có thêm một người muốn quỳ dưới chân mình", sẽ xem thường bạn ở một mức độ nào đó.

Lúc này bạn không thể luôn đặt mình ở góc độ thấp hơn, mà phải vừa để lộ điểm sáng của mình vừa tìm kiếm điểm tương đồng giữa hai người, gợi lên hứng thú của anh ta, thỉnh thoảng cũng sử dụng chút chiến thuật đưa đẩy, tỏ ra thờ ơ không quan tâm.

Khi thấy không được như mong đợi, anh ta sẽ chủ động tìm bạn.
Trò chuyện cò cưa gần hai tuần, Vương Khả Hàn gần như đã thân thiết với cô hơn, mối quan hệ đã được nâng lên thành bạn bè, thỉnh thoảng sẽ gửi cho nhau những bài viết thú vị trên Weibo và Zhihu.
Hoài Hâm càng ngày càng thạo thao tác chuyển đổi giữa tài khoản chính và phụ, khi cô vừa đăng nhập vào tài khoản chính thì nhận được tin nhắn từ Diệp An Kỳ, [Em bé ơi, cuối tuần này dự án Ocean của chúng ta sẽ tổ chức lễ rung chuông* đấy.]
* Lễ rung chuông được tổ chức khi một công ty chính thức được niêm yết trên sàn chứng khoán.
Ocean chính là tên dự án chúng khoán Hong Kong mà bọn họ từng làm ở Printer, Hoài Hâm trả lời, [Wow! Chúc mừng, chúc mừng!!!]
Diệp An Kỳ, [Nghĩ đến công em từng góp vào đây cũng không nhỏ, chị đã nói chuyện với bên phía công ty kia, giành được một ghế cho em đấy.

nhe răng]
Hoài Hâm, [OMG!!!]
Hoài Hâm, [Em vui quá đi mất!!!]
Cô đã thôi việc, hơn nữa chỉ là thực tập sinh, theo lẽ thì không cần thiết phải làm thế, hành động này của Diệp An Kỳ khiến Hoài Hâm rất cảm động, "Chị tốt quá đi!!! *khóc* Mãi yêu chị!!!]
Diệp An Kỳ, [Ha ha, không có gì! Chuyện chị nên làm mà.]

Diệp An Kỳ, [Mấy hôm trước Ngô tổng còn hỏi thăm em đấy.]
Diệp An Kỳ, [Ông ấy bảo em cũng trạc tuổi con gái của ông ấy.]
Hoài Hâm nói chuyện với chị ấy một lúc, chợt nhớ ra -- Úc Thừa là người phụ trách dự án này, chắc chắn anh sẽ đến dự lễ rung chuông, thế thì cô có thể gặp lại anh rồi.
Từ buổi triển lãm tranh lần trước đến nay, khung chat trên QQ của hai người cũng im lặng hẳn.
Hoài Hâm biết chuyện này không hề dễ dàng.

Úc Thừa chẳng phải là người dễ thân, đoán chừng ngoài điểm khiến anh cảm thấy thú vị ra thì sức hấp dẫn về các mặt khác của cô đều bằng 0, chưa đến mức khiến anh chủ động.
Để đôi bên nam nữ nhanh chóng thân thiết tổng cộng chỉ có hai cách.
Thứ nhất, linh hồn giao thoa.

Thứ hai, tình d.ục.
Trước mắt thì cách thứ hai tạm thời bỏ qua, cách thứ nhất chính là cách mà cô đang đi theo, nhưng có điều hơi gian nan.
Đã đến lúc tìm kiếm cảm giác tồn tại, quấy rầy anh thôi, ha ha.
Tối thứ bảy - đây là thời điểm khá thong thả của ngân hàng đầu tư, Hoài Hâm chủ động nhắn tin QQ hỏi Úc Thừa có bận không.
Alvin, [Vẫn ổn, vừa về đến nhà.]
Chừng hai giây sau.
Alvin, [Em thì sao?]
Lisa, [Vừa ăn xong, đang định xem phim!]
Alvin, [Ra rạp xem à?]
Alvin, [Dạo này có phim gì được đánh giá cao không?]
Lisa, [Ha ha ha, không phải đâu, đây là công việc của tôi.]
Anh gửi sang một nhãn dãn, có vẻ khá tò mò.
Lisa, [Gần đây tôi tìm được một công việc viết bình luận cho phim, thỉnh thoảng phải tìm vài bộ phim cũ để xem.]
Lisa, [Tôi đã xem hết mấy bộ có điểm Douban* cao rồi, bây giờ không biết phải xem bộ nào tiếp theo.]
* Là một ứng dụng đánh giá âm nhạc, phim ảnh...!nổi tiếng của

Trung Quốc.
Lisa, [Anh có bộ nào muốn xem mà chưa xem được có thể giới thiệu cho tôi không?]
Alvin, [Điểm douban cao à, để tôi nhớ lại xem.]
Alvin, [Nước Mỹ một thời*? Thời lượng hơn 4 tiếng, tôi vẫn chưa có thời gian để xem.]
* Once Upon a Time in America (1984), đạo diễn: Sergio Leone, điểm Douban: 9.2.
Thời lượng đúng là dài, nhưng nhắm vào đề tài thì Hoài Hâm lại có tính toán khác.
Lisa, [À, tôi xem rồi.

chim cánh cụt ngáo ngơ.jpg]
Alvin, [Bố già* thì sao?]
* The Godfather (1972), đạo diễn: Francis Ford Coppola, điểm Douban: 9.3.
Alvin, [Nhưng tôi nghĩ có lẽ em sẽ không thích.]
Lisa, [Ặc, bị anh nói trúng rồi, tôi cố xem được nửa tiếng, lúc thấy bọn họ ném cái đầu ngựa đẫm máu lên giường người đàn ông kia thì tôi nghỉ xem luôn.]
Alvin, [Ha ha ha.]
Alvin, [Hơi sâu sắc một chút có Phải sống*, bộ này tôi chưa xem.]
* To Live (1994), đạo diễn: Trương Nghệ Mưu, điểm Douban: 9.3.
Lisa, [Tuy tôi đánh giá cao về giá trị nghệ thuật của bộ phim này.]
Lisa, [Nhưng đang đêm hôm khuya khoắt...]
Lisa, [Chắc là không cần đâu.

ngại ngùng]
Lisa, [Tôi muốn được ngon giấc.

mỉm cười]
Lisa, [Xin lỗi sếp.jpg]
Alvin, [Ha ha ha ha.]
Alvin, [Hồi học cấp 3 với đại học tôi hay xem theo danh sách Douban, giờ thì ít xem rồi.]

Alvin, [Em có bộ nào muốn xem mà chưa xem không?]
Chỉ chờ câu này của anh thôi, quyền chủ động đã đến tay rồi.
Cứ mỗi cuối tuần là Hoài Hâm đều ở nhà.

Cô đứng dậy đi khóa cửa, vừa gõ chữ, [Tôi nhớ đến một bộ!!! Lúc công chiếu có bảo sẽ đi xem, nhưng tiếc là bỏ lỡ mất.]
Lisa, [Không phải phim cũ, mới hai năm đây thôi.]
Alvin, [Nói nghe xem nào.]
Lisa, [Cẩm nang xanh, bộ phim đoạt giải Oscar cho Phim xuất sắc nhất, anh xem chưa?]
* Green Book (2018), đạo diễn Peter Farrelly, điểm Douban: 8.9.
Cô không hề chuẩn bị trước, chỉ muốn thử vận may, nghĩ hết bộ này đến bộ khác, nhưng đúng là khéo, quả thật Úc Thừa cũng chưa xem bộ này.
Hoài Hâm cười tít mắt, bấm vào nút biến âm, dịu dàng hỏi, "Trên tất cả nền tảng đều có bộ phim này, chi bằng chúng ta cùng xem online nhé?"
Dừng lại vài giây, cô lại thong thả thêm một câu, "Giống như lần trước ấy."
Không phải cô tự luyến, cô thấy mình quả thật là một cô gái diệu kỳ, cô rất có lòng tin có thể khiến anh vui vẻ và hài lòng như lần xem triển lãm hôm trước.

Làm việc ở ngân hàng đầu tư phải gánh quá nhiều áp lực, đêm đến về nhà chỉ mong có thể giải tỏa cơn stress, có giai nhân bầu bạn xem phim cùng, cớ gì ại không chịu.
Khung chat vẫn yên lặng, anh không trả lời.
Hoài Hâm ngồi trên chiếc sofa nhỏ ở trong phòng ngủ, cầm điều khiển mở TV.

Sau khi màn hình sáng lên, cô lại bình tĩnh gửi tin nhắn cho anh, [Tôi thấy phim này rất hợp với tính anh."
Màn hình hiển thị "Đối phương đang soạn tin", một lát sau, Úc Thừa đáp lại, "Tính tôi thế nào?"

Giọng anh cực kỳ dịu dàng, phối hợp với màn đêm dần buông càng

trở nên buông thả, quyến rũ.
Hoài Hâm cười khẽ, "Anh xem là biết ngay thôi mà."
Một thoáng im lặng trôi qua.
Lại một lát sau, Úc Thừa mới nhắn lại, "Em hay xem phim cùng người khác lắm à?"
Một câu hỏi khá thờ ơ, Hoài Hâm nhún vai, "Đúng thế, có đoạn nào tâm đắc cũng có thể trao đổi ngay lập tức, giao thoa linh hồn với người khác không phải là một chuyện vui vẻ hay sao?"
"Hiển nhiên..." Cô ngân dài giọng, ra chiều tiếc nuối, "Nếu anh Alvin đây không muốn thì thôi, đêm dài đằng đẵng, tôi đành đi tìm người khác xem cùng vậy."
Hoài Hâm bắt chéo chân chờ khoảng 5 phút, bên kia đã gửi sang lời mời gọi thoại.
"Sao thế? Nãy giờ bận chỉnh máy à?"
"Bị em đoán trúng rồi." Giọng người đàn ông nhuốm đầy ý cười sâu xa, "Lâu rồi không xem phim ở nhà, quý cô Lisa cũng phải cho tôi chút thời gian chuẩn bị chứ."
"Không cần gấp." Hoài Hâm cười tươi, "Đêm còn dài mà."
Hai người đeo tai nghe lên, bắt đầu mở phim.
Mở màn phim với giai điệu That old black magic được phát ra từ hộp đêm khiến người xem cùng lắc lư theo nhạc.

Phân cảnh gây gổ đánh nhau tại quán bar trong điệu nhạc Jazz thư giãn và thoải mái, tuy không mấy hài hòa nhưng lại theo một vẻ hài hước châm biếm.
Bộ phim này có bầu không khí rất mạnh mẽ, lập tức đã kéo khán giả hòa mình vào mạch phim.

Nam chính Tony là bảo vệ của quán bar, vì quán bar phải tạm ngừng kinh doanh để sửa chưa nên anh ta tạm thời thất nghiệp, đành phải tìm một công việc khác để trang trải chi tiêu.
Hình tượng nhân vật Tony được xây dựng theo hình mẫu hài hước mang đậm chất Mỹ, vì muốn cược thắng 50 đô mà anh ta đã thi ăn hot dog trong nhà hàng Tây với người khác, một lần ăn hết 26 cái, về đến nhà đắc ý dúi số tiền cược mà mình thắng được vào tay vợ.
*Mình chưa xem phim này, nhưng có đọc một review thì thấy chỉ

thắng cược 25 đô thôi.
Trong một lần tình cờ được người khác giới thiệu, anh ta trở thành vệ sĩ kiêm tài xế cho Don Shirley - một nghệ sĩ da màu được hưởng một nền giáo dục cao cấp, hoàn thành chuyến lưu diễn piano xuôi về miền Nam nước Mỹ.

Vợ Tony cược rằng anh ta sẽ không chịu nổi công việc này, cùng lắm là một tuần sẽ bỏ việc, không ngờ Tony lại nghiêm giọng uốn nắn vợ, nói rằng điều này phụ thuộc vào số tiền mà anh ta nhận được.
Hoài Hâm bật cười vì kiểu thực dụng thức thời thế này.
Một tài xế người Mỹ gốc Ý mang theo thành kiến trần tục đã được diễn viên Viggo Mortensen thể hiện cực kỳ sống động.
Lúc mới bắt đầu, nghệ sĩ piano da màu lịch thiệp và tài xế giang hồ da trắng hiển nhiên không ưa gì nhau.

Don lúc nào cũng lịch lãm, ngồi yên một chỗ, Tony thì vừa lái xe vừa hút thuốc hoặc nhai nhồm nhoàm, trông cực kỳ bỗ bã.

Khi Don lịch sự bảo anh ta dập thuốc lá, Tony bắt đầu giở trò câu giờ, rít một hơi sâu rồi ném đầu thuốc lá ra khỏi cửa sổ xe, trợn trắng mắt, sau đó cầm miếng sandwich mà vợ mình chuẩn bị cho Don cắn trả thù một miếng thật to.
Nhưng anh ta là kẻ trong nóng ngoài lạnh, lại lắm mồm, ngồi một chút đã không nhịn được bắt đầu tám chuyện với Don, mà Don lại chỉ muốn có một không gian yên tĩnh để được nghỉ ngơi, toàn bộ hành trình anh thường xuyên phải bóp trán xoa mày, cực kỳ đau đầu.
Hoài Hâm và Úc Thừa không hẹn mà cùng bật cười.
Những mâu thuẫn và tranh chấp liên tục nổ ra, nhận thức về thế giới quan khác nhau ngấm ngầm va chạm suốt dọc đường đi, nhưng cũng nhanh chóng được xóa bỏ trong tiếng nhạc nền dịu dàng.

Nhạc Jazz vẫn luôn xuất hiện từ đầu đến cuối bộ phim.
Hoài Hâm trêu, "Sao? Có thấy giống anh không?"
Úc Thừa cũng cười, chậm rãi đáp lại, "Ừ, tôi thừa nhận là em nói đúng."

Dừng một lúc rồi anh nói tiếp, "Nhưng cũng có hơi giống em.".

Chương 12: Chương 12

Hoài Hâm chưa từng đọc bình luận về bộ phim này, không ngờ nó lại hài hước đến thế, những tiếng cười cũng được lồng vào một cách duyên dáng.
Giữa Tony và Don có sự chênh lệch khá lớn về trình độ văn hóa, điều này có thể nhận ra qua từng chi tiết được phát huy cực kỳ tinh tế xuyên suốt mạch phim.
Ví dụ như Don đã dặn đi dặn lại Tony rằng, trước mỗi buổi biểu diễn nhất định phải kiểm tra dương cầm có đúng là dương cầm Steinway như trong hợp đồng thỏa thuận hay không, nhưng Tony lại bất cẩn hạ bút để rồi lại sai chính tả từ "Steinway".
Tony kể vợ mình từng mua một đĩa nhạc của Don, hình như tên là Orphan (cô nhi), ảnh bìa là một đám trẻ con đang ngồi quây quần nướng đồ bên đống lửa.

Khóe môi Don giần giật, anh lạnh mặt giải thích đó là "Orpheus", một vở nhạc kịch của Pháp, và đám kia không phải là trẻ con mà là ác quỷ đến từ địa ngục.
"..."
Bầu không khí lại chìm trong lúng túng.
Khi mỗi một chi tiết gây cười xuất hiện, Hoài Hâm đều có thể nhanh chóng hiểu ra, vừa bật cười thì bên tai cũng vang lên tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

Trong khoảnh khắc ấy, cô bỗng cảm thấy thoải mái biết bao.

Tựa như có thứ gì đó đã kết nối cảm xúc của bọn họ với nhau, cùng được khai sáng, cùng hướng về một phía.

Trong phim, Don và Tony là hai con người hoàn toàn trái ngược nhau.
Một người có học thức, xem thường lời nói và hành vi thô tục của Tony; một người lại thấy đối phương là người da màu nhưng lại thích tỏ vẻ thanh cao, không được bình dân.

Hai con người khác nhau hoàn toàn từ chủng tộc, giai cấp, học vấn, tính cách, lại buộc phải ở cùng nhau trong một thời gian dài, dần dà cũng bắt đầu hiểu đối phương hơn.
Tony chịu trách nhiệm bảo vệ Don, và Don cũng sẽ giúp Tony văn chương cục mịch viết thư cho vợ, mỗi lần gửi thư đều có thể dỗ vợ vui như mở cờ trong bụng.
Địa điểm đầu tiên của chuyến lưu diễn chính là Pittsburgh, khi mấy đầu ngón tay của Don rơi xuống những phím đàn trắng đen tạo ra khúc nhạc nhẹ nhàng bay bổng kia, Tony không sao giấu được cảm xúc và vẻ kinh ngạc trong đáy mắt.

Thông qua bản nhạc của Don, anh ta có thể cảm nhận được tâm hồn của đối phương, thậm chí còn thẳng thắn khen ngợi trong thư gửi về cho vợ rằng, "Anh thấy anh ta chính là một thiên tài."
Trong tiếng nhạc dìu dịu, hai người đều ăn ý không lên tiếng.
Chiếc xe con màu xanh lại bắt đầu băng băng trên con đường mòn thăm thẳm, góc quay từ trên cao nhìn xuống khiến tầm mắt được bao quát hơn, cánh rừng xanh thẳm trải dài tít tắp một khoảng xa cuộn sóng vàng óng.

Hoài Hâm thoải mái vùi mình xuống sofa, hỏi Úc Thừa, "Anh có từng giống thế không? Lái xe rong ruổi khắp miền đông nước Mỹ, radio trên xe phát nhạc rock ầm ĩ, vui vẻ tận hưởng, không cần phải bận lòng chuyện gì."
Cô cố tình hỏi dò, muốn anh lưu lại hồi ức vui vẻ và dễ chịu khi ở cạnh mình, để anh tạo mối liên hệ giữa hai người.
"Có chứ."
Hơi thở nhẹ nhàng của người đàn ông truyền qua tai nghe như mang theo ý cười mơ hồ, "Hồi đại học, tôi và mấy người bạn thân từng thuê xe xuôi nam, lái đến tận Mexico và Cuba."

Hoài Hâm hỏi, "Anh học ở Mỹ sao?"
Úc Thừa hơi dừng lại, "Ừ, tôi sang đó từ hồi cấp ba, đến khi đi làm mới về nước."
Anh nói, tuổi hai mươi chẳng lo nghĩ gì, lại lớn gan, hành trình đều không hề được lên kế hoạch từ trước, thỉnh thoảng đến nơi rồi mới phát hiện không giống như trên hướng dẫn, nhưng lại không thể quay lại đường cũ.
Bọn họ đi qua rất nhiều nơi, những thành phố sầm uất như New York, Los Angeles, các "thị trấn đại học" như Boston, Pittsburgh, hay băng qua các khu thắng cảnh Miami, Orlando, bọn họ cũng từng dạo qua những thành phố và thị trấn lãng mạn như Nashville, Paterson.
Bọn họ từng ở khách sạn năm sao, cũng từng chen chúc nhau trong motel, từng nhâm nhi rượu vang và thưởng thức beefsteak, cũng từng đánh nhanh thắng nhanh với gà rán và bia.

Bọn họ có cơ hội gặp rất nhiều người da màu, cũng từng có những tình bạn sâu sắc khó quên.
"Em thì sao? Khi 20 em đang làm gì?" Cô có thể cảm nhận được dư vị của Úc Thừa qua giọng nói của anh.
"Tôi ấy à." Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, giọng điệu tinh nghịch, "Bận yêu đương, bận theo đuổi người mình thích."
* Nếu tính theo tuổi thật của Hoài Hâm thì hiện giờ cô chỉ mới 20 - 21 mà thôi.

=))))
Đáp án này quả thật rất hợp với phong cách của cô, tự do thích gì làm nấy.

Úc Thừa cụp mắt, hai người nở nụ cười ngầm hiểu.
Tình tiết đặc sắc trong phim vẫn tiếp tục xuất hiện.
Lướt qua những phân đoạn hài hước, sau khi đưa khán giả bước vào những cảnh phim hấp dẫn, bộ phim bắt đầu hé mở góc khuất ẩn sâu bên trong.
Đi được gần một phần ba chặng đường bộ phim, mâu thuẫn chủng tộc dần dần lộ ra.
Xung đột đầu tiên xảy ra vào đêm trước buổi biểu diễn ở thành phố

Louisville của tiểu bang Kentucky, Don đến quán bar uống rượu thì gặp một nhóm người da trắng kéo đến kiếm chuyện.
Dù được nhận nền giáo dục tiên tiến, có địa vị cao trong giới nghệ thuật, nhưng anh vẫn không thoát khỏi sự phân biệt đối xử và định kiến trắng trợn của xã hội này dành cho mình.

Anh vừa cô độc vừa kiêu ngạo, nhưng chỉ biết im lặng nén giận, chỉ có thể càng cố gắng biểu diễn piano hết mình.
Don không được phép dùng nhà vệ sinh của người da trắng, anh buộc phải chạy qua chạy lại giữa khách sạn và sân khấu biểu diễn để sử dụng nhà vệ sinh; anh không được thử đồ trong cửa hàng thời trang cao cấp, trừ phi anh mua thẳng nó; anh hẹn hò cùng đàn ông lại bị người đạo Cơ đốc lột sạch đồ và đánh đập mà không cách nào chống trả.
Chiếc xe chết máy trên đường, Don đóng vest mang giày da đứng đợi ở ven đường, và nhóm nông dân da màu trong những bộ quần áo sờn rách đang vất vả canh tác nhìn nhau, dường như ở nơi sâu thẳm trong linh hồn đã có một tiếng nổ rền vang nhưng lại không hề phát ra âm thanh.
Hoài Hâm cũng cảm nhận được.
Cô có thể đồng cảm với sự cô đơn không chốn dung thân khi bị cả thế giới quay lưng, cảm nhận được nỗi chua chát ấy.

Thật ra Úc Thừa nói rất đúng, bộ phim này có gì đó khá giống cô, vô tình vơ đại lại vơ được chút đồng cảm.
Tony là người chứng kiến hết thảy mọi chuyện, anh ta đã thấy Don bị kỳ thị hết lần này đến lần khác, không biết từ khi nào, từ một khán giả chỉ đứng nhìn và thậm chí còn là kẻ đầu sỏ, anh ta dần dần trở nên đồng cảm với Don.

Tiến sĩ Don Shirley là một nghệ sĩ vĩ đại, anh không đáng bị đối xử vô nhân đạo như thế.
Cao trào của bộ phim được bộc phát trong một phân cảnh đêm mưa nào đó.
Trong cơn kích động, Tony đã tặng cho cảnh sát kỳ thị người da màu

một cú đấm, cả hai đều bị tống vào đồn.

Sau khi tìm mọi cách để được thả ra, bọn họ lại xảy ra tranh chấp. Don lạnh lùng chế giễu mình đã từng chịu bao lần đối đãi bất công như thế, nhưng chưa bao giờ xảy ra xung đột tay chân, mà Tony chỉ mới nghe có mấy lời giễu cợt đã không kiềm lòng được, bởi vì anh ta không phải là người da màu.
Tony lại đáp, tôi còn giống người da màu hơn cả anh.

Mỗi ngày tôi đều phải làm việc vất vả để kiếm tiền nuôi mấy miệng ăn trong nhà, còn anh cơm ngon áo đẹp, đi vòng quanh thế giới đánh đàn cho người giàu.

Tôi thậm chí còn hiểu rõ cuộc sống của dân tộc anh hơn cả chính bản thân anh.
Trong cơn mưa tầm tã như trút nước, Don siết chặt nắm đắm nhìn Tony đăm đăm, vành mắt dần ửng đỏ.

Anh cắn răng đáp, "Đúng vậy, tôi đây cơm ngon áo đẹp."
"Những người da trắng thượng lưu thuê tôi chơi piano cho họ bởi vì nó khiến bọn họ cảm thấy mình trở nên tao nhã hơn.

Nhưng chỉ cần tôi bước xuống sân khấu, trong mắt bọn họ, tôi lại trở về thân phận một thằng mọi da đen không hơn không kém."
"Tôi chịu đựng điều đó một mình, bởi vì tôi không được chấp nhận bởi chính dân tộc của mình, cũng chỉ vì tôi không giống bọn họ."
- - Vậy, nếu tôi không đủ đen, cũng không đủ trắng, không đủ đàn ông, vậy thì anh nói cho tôi nghe đi, rốt cuộc tôi là gì?
Not black enough, and not white enough.
Rốt cuộc tôi là ai.
Trước đó Hoài Hâm còn nghĩ cô và Úc Thừa có thể thỉnh thoảng trò chuyện trong lúc xem phim, trao đổi quan điểm với nhau, rồi lại vờ lơ đãng biểu đạt cái nhìn của mình, nhờ đó mà tạo ra cuộc trao đổi sâu hơn...
Nhưng bây giờ cô lại thấy không cần thiết.
- - Chỉ cần xem cùng một phim, nghe cùng một bản nhạc và cùng

cảm nhận những lời tâm tình, cô đã có thể cảm nhận được hai trái tim đang kề cận nhau, cả hơi thở cũng hòa lấy nhau.
Không cần ngôn ngữ giao thoa, cô tin cảm xúc của anh vào lúc này cũng giống như cô.
Rung động đến tâm can.
Vấn đề khiến Don dằn vặt bao lâu nay càng thêm tan nát cõi lòng dưới cơn mưa tầm tã.
Tony ướt sũng người lẳng lặng nhìn anh.

Vào khoảnh khắc ấy, cuối cùng anh ta cũng đã đặt bản thân mình vào hoàn cảnh của người khác để hiểu đối phương hơn.
Sau buổi biểu diễn cuối cùng, Tony lái xe đường dài trong cơn bão tuyết, tranh thủ từng giây từng phút, chỉ mong có thể về nhà kịp lúc để đón giáng sinh cùng gia đình.
Khi giai điệu du dương của bài Have Yourself a Merry Little Christmas vang lên, chiếc xe con màu xanh đã dừng lại bên đường.

Tony ngủ thiếp đi trong tấm chăn đỏ ở băng ghế sau, còn Don bước xuống xe từ ghế lái, khom người vỗ nhẹ vào anh ta, "Đến nhà rồi."
Trong chớp mắt, bầu không khí bỗng trở nên yên lặng.
Có gì đó lành lạnh trượt xuống mặt cô, Hoài Hâm lau loạn xạ, trong lòng cũng dịu đi.
Cô cũng đang quấn chăn, nằm co ro trên sofa, nhìn màn hình không chớp mắt.
Tony về đến nhà, vừa đẩy cửa ra đã trông thấy mọi người trong gia đình đang quây quần bên bàn ăn chúc mừng giáng sinh.

Trên bàn đốt nến, đồ ăn cực kỳ phong phú, bọn nhỏ vui vẻ chạy vòng quanh, Tony ngước lên, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của vợ mình.
Anh ta ôm hôn vợ mình, đoàn tựu cùng gia đình, bộc lộ nỗi mong nhớ.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên, Tony bước ra, trông thấy tiến sĩ Don Shirley đứng ngoài cửa với vẻ phong trần mệt mỏi.
Tony giới thiệu Don với người nhà, căn phòng trở nên im lặng, Don

đứng thẳng người, ý cười trên gương mặt dần phai đi.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người bắt đầu hò reo chào mừng, mời anh vào nhà.
Hoài Hâm ôm đầu gối, gác cằm lên khuỷu tay nhìn màn hình chăm chú, vừa hít mũi vừa nghĩ sao mà nước mắt chảy hoài chẳng chịu dừng thế này.
- - Đây quả là một đêm giáng sinh tuyệt mỹ.
Chờ đến khi phần credits cuối phim dần hiện lên, nhạc nền nhỏ dần, nhưng cảm giác ấm áp trong không khí vẫn chưa tan đi.

Hoài Hâm đã điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, hắng giọng khẽ nói, "Tôi thấy phim này rất hay, anh thì sao?"
Một bi kịch khá nhẹ nhàng, song cũng là hài kịch sâu sắc.
Có vài thứ đã chạm đến tâm hồn, cô không biết đó là gì, chỉ cảm thấy muốn khóc một trận đã đời.
Tuy nói ra thì hơi già mồm, nhưng sự nhạy cảm và tâm tư tinh tế của một tác giả khiến cô hy vọng khoảnh khắc này có thể dừng lại lâu hơn.
Có lẽ Úc Thừa cũng nghĩ như thế.
Một lúc lâu sau, anh lên tiếng, "Em muốn uống rượu không?"
Hoài Hâm ngồi dậy, "Sao cơ?"
Úc Thừa dịu dàng nói, "Có muốn uống rượu không? Chúng ta trò chuyện một lát."
Trải nghiệm nâng ly chạm cốc online thế này quả thật Hoài Hâm chưa từng thử qua.

Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện Thanh vẫn chưa về, chỉ có Triệu Triệt ở nhà.

Nhưng cậu chàng đang ở trong phòng mình, Hoài Hâm quang minh chính đại xuống hầm rượu thó một chai.
Cô không chút chột dạ mà khui chai Lafite năm 94 của ba cô.
Hoài Hâm trêu đây là "Nhậu online", Úc Thừa cười, bình thản đáp, "Hình như tôi luôn được trải nghiệm cảm giác thú vị mỗi khi ở cạnh em."

Động tác rót rượu của Hoài Hâm chợt khựng lại, nửa đùa nửa thật, "Anh Alvin hẳn là quen rất nhiều người nhỉ, chẳng lẽ người khác không cho anh cảm giác này sao?"
"Có chứ." Anh đáp, "Muôn hình muôn vẻ."
Dừng một lúc, anh cười nói, "Nhưng quả thật em rất khác với mọi người.".

Chương 13: Chương 13

Chuyện Úc Thừa từng có những chuyến đi thời sinh viên là chuyện mà Hoài Hâm không ngờ đến.Trong lúc phim đang chiếu, anh chỉ thỉnh thoảng lộ ra vài ba câu, nhưng đã đủ để cô mường tượng được khung cảnh khi ấy ra sao.
Đó hẳn là quãng thời gian cực kỳ vui vẻ.
Nghĩ thế, ham m.uốn tìm hiểu về anh lại càng mạnh thêm.
Hoài Hâm nhấp một hớp rượu, vẫn chưa quen vị, hơi chát, "Tôi rất thích bộ phim này."
Bên kia truyền đến tiếng vang lanh lảnh của ly thủy tinh, Úc Thừa đáp, "Tôi cũng thế."
Anh dừng lại một thoáng, "Em thích bộ phim này ở điểm nào?"
"Ấm áp."
Tình bạn cùng chung chí hướng giữa Tony và Don, tình yêu kiên trì thư từ không quản gió mưa của vợ chồng Tony, vẻ mặt thành kính hôn lên tấm ảnh của vợ trước khi đi ngủ của Tony, và cả hình ảnh mọi người trong gia đình quây quần bên nhau vào đêm giáng sinh, tuy trêu chọc nhau nhưng lại ngồi sát lại gần nhau.

Mỗi một phân cảnh đều khiến cô xúc động.
"Tôi bỗng thấy...!khao khát có được một ánh đèn mỗi khi về nhà giống như Tony vậy."
Hoài Hâm hỏi anh, "Thế còn anh? Anh thích gì ở bộ phim?"
Anh im lặng vài giây, lại cười đáp, "Cô đơn."
Hoài Hâm cụp mắt, khẽ chạm ly cùng anh, dòng rượu chảy xuống cổ họng, vừa ấm vừa đắng chát.
Cô cất giọng dịu dàng trưng cầu ý anh, "Có ngại tâm sự thêm cùng tôi không?"

Một lát sau, chất giọng trầm ấm của Úc Thừa truyền đến, "Được."
"..."
Đây là câu chuyện mà Úc Thừa muốn kể cho Lisa nghe, trước đây cô cũng chưa từng nghe qua.
Anh sang Mỹ từ hồi cấp ba.

Khi ấy quyết định khá vội vàng và đột ngột, thậm chí anh không có thời gian tạm biệt bạn bè thân thiết ở bên này.

Nơi đây hoàn toàn xa lạ và mới mẻ, anh chỉ có thể chậm rãi tìm hiểu từng bước một,
Nhưng thật ra Úc Thừa thích nghi rất nhanh, tiếp thu tiếng Anh cũng rất tốt, anh nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống mới.

Thời khóa biểu được xếp kín lịch, anh tham gia các câu lạc bộ của trường, mỗi cuối tuần đều ra ngoài cưỡi ngựa, leo núi, làm quen thêm nhiều bạn mới.
"Nhưng tôi biết rõ quãng thời gian ấy vẫn rất lưng chừng."

Anh khẽ than, "Dù có nói tiếng Anh lưu loát cách mấy, tôi vẫn có khoảng cách với bọn họ." Anh là một kẻ ngoại lai.
"Tương tự, dù tôi có cố gắng duy trì mối quan hệ với bạn bè cũ ở trong nước cỡ nào, thì vẫn có vài người dần dần biến mất khỏi tầm mắt tôi."
Hoặc có thể nói rằng, anh đã dần dần phai mờ trước mắt họ, đã không còn tồn tại trong trí nhớ bọn họ.
Tuy Úc Thừa không nói lý do xuất ngoại, nhưng Hoài Hâm lại nghĩ đến...
Mười sáu tuổi, đó là độ tuổi đang dần thay đổi thế giới quan mỗi ngày, nhưng anh lại bị buộc cắt đứt liên hệ với xã hội, buộc bản thân phải thích ứng với hoàn cảnh mới.
Nếu nói theo cách của Don, anh không đủ Asian, cũng không đủ American.

Anh không biết xác định vị trí của bản thân mình đang nằm ở đâu, bản sắc bị xáo trộn.

Hoài Hâm có thể nhận ra qua giọng nói mơ hồ của Úc Thừa, anh vẫn muốn về nước, nhưng có nhiều chuyện phức tạp hơn dự tính của anh.
Trong lúc nhất thời, hai người không ai lên tiếng, không khí yên lặng bao trùm hai đầu dây điện thoại.
Hoài Hâm cảm nhận hơi thở đều đặn của anh, dường như nghĩ đến điều gì, anh chầm chậm lên tiếng, cảm xúc không mấy rõ ràng, nhưng tiếng nói lại rất khẽ, rất nhẹ, "Nhưng tôi chỉ có một khái niệm duy nhất về từ "nhà"."
"..."
Lòng Hoài Hâm ngứa râm ran, mấy đầu ngón tay vô thức cuộn lại.
"Thật sao? Thế thì tốt rồi." Cô cúi đầu, mỉm cười.
Dư vị bộ phim kéo dài suốt mười mấy phút, hai người nói chuyện một lúc cũng dần thoát khỏi cảm xúc của mạch phim, sau đó lại chẳng biết phải nói gì, Hoài Hâm muốn hỏi chuyện cũng bắt đầu chần chừ.
Trong công việc, cô biết rất nhiều tin tức về anh, nhưng với tư cách là "Lisa", cô lại không thể giản lược trình tự tìm hiểu sâu thêm về anh.
Hoài Hâm nhớ đến hành trình đi phượt nước Mỹ của Úc Thừa, vội tìm đề tài, "À, anh học ở phía đông hay phía tây?"
"Phía đông."
Cô hỏi một câu, anh đáp lại một câu, không cung cấp thêm bất cứ thông tin dư thừa nào,
Hừ, cái tên này.
Hoài Hâm cười, sau đó quyết định hỏi thẳng, "...!Princeton à?"
"Không phải."
"MIT?"
"Cũng không phải."
"Harvard?"
Úc Thừa buồn cười, "Đại học ở phía đông nhiều vô kể, sao em chỉ chọn mấy trường nổi tiếng thế?"
Hoài Hâm cong tít đôi mắt, "Tôi đâu biết, tôi chỉ không sao tưởng tượng được một người biết ăn nói lại có học thức như anh có thể học ở trường nào."

Trong tiếng cười khẽ khàng của người đàn ông, âm thanh gợi cảm tựa như viên đá nhỏ đáp xuống mặt hồ, dập dờn gợi lên những gợn sóng lăn tăn.
Anh cất giọng trầm trầm, "Nãy giờ toàn là em hỏi tôi, có phải hơi bất công rồi không?"
"Thế..." Hoài Hâm đảo mắt, "Anh có muốn chơi một trò chơi không?"
"Trò gì?"
"Chúng ta thay phiên nhau hỏi đối phương, một bên có thể hỏi liên tục một bên khác đến khi nào đối phương không chịu trả lời nữa thì đổi lượt."
Một trò chơi hơi hướm đánh cược -- thăm dò ranh giới phòng thủ tâm lý của đối phương ở đâu, đồng thời cũng tìm hiểu tâm ý của đôi bên.
Úc Thừa cười, ung dung đáp lại, "Được thôi."
Hoài Hâm chớp mắt, "Trước khi bắt đầu, anh hãy cho tôi biết đáp án của câu hỏi vừa rồi đi."
"Ừm." Anh nói, "Đáp án cuối cùng của em là đáp án chính xác."
"..."
Đúng cái khỉ nhà anh, anh học MBA mới là Harvard được chưa.

Dám lừa bạn qua mạng à.
Hoài Hâm rũ mắt, môi nhếch lên như cười như không, dịu dàng cất lời, "Anh giỏi thật đấy."
Bên kia im lặng vài giây, Hoài Hâm le lưỡi, dẫn dắt câu chuyện một cách tự nhiên, "Anh hỏi trước đi, không thôi lát nữa lại bảo tôi bất công."
Cuối cùng Úc Thừa cũng lên tiếng, "Ừm."
"Tôi chỉ muốn biết..." Anh cất giọng uể oải nhưng lại ẩn ý sâu xa, "...!Là trường nào đã đào tạo cái miệng của bé ngọt như thế?"
"..."
Hoài Hâm liếm môi, khóe môi khẽ hiện lên một nụ cười e thẹn.
A a a a a a a phòng thủ lung lay rồi -- thằng cha này đỉnh thật đấy!
"...!Thanh Hoa." Cô vờ điềm tĩnh đáp.
"Thế bé cũng giỏi phết."
"..."

"Câu tiếp theo." Úc Thừa dịu dàng hỏi, "Em thích màu gì?"
Hoài Hâm đáp, "Tím nhạt."
"Em thuộc cung gì?"

"Cự giải."
"Không nhìn ra đấy." Anh đưa ra lời đánh giá.
"Ừm, bạn bè tôi đều bảo tôi khá giống cung Song Tử." Lời Hoài Hâm mang theo ẩn ý.
"Đúng là hơi giống." Úc Thừa chỉ cười chứ không bình luận gì thêm, sau đó lại hỏi, "Những lúc bình thường ngoại trừ sáng tác thì em thích làm gì?"
"Nhiều lắm."
Hoài Hâm hào hứng liệt kê từng cái một với anh, "Phim, nhạc, uống rượu, vận động, thăm thú cửa hàng, xem triển lãm, đi du lịch, được người khác chụp ảnh..."
"Được người khác chụp ảnh?"
"Đúng vậy, nghĩa là nhiếp ảnh gia sẽ chủ động mời mình làm mẫu chụp ảnh nghệ thuật." Cô nói điềm nhiên, "Tôi xinh xắn thế này, chụp ảnh chính là một loại hưởng thụ đối với cả hai bên."
Hoài Hâm tưởng Úc Thừa sẽ tiếp tục hỏi như mấy câu hỏi trước đó, song lần này anh lại dừng lại, hỏi cô, "Ảnh nghệ thuật kiểu gì?"
Cô mừng thầm, giọng điệu đáp lại cũng mang theo chút ngả ngớn, "Anh nghĩ là kiểu gì?"
"Tôi không biết." Úc Thừa hơi dừng lại, thong thả đáp, "Có lẽ là kiểu có thể treo đầu giường."
Ảnh nghệ thuật bình thường có treo đầu giường cũng bình thường. Biết rõ nhưng không nói thẳng ra chính là phong cách dí dỏm cao cấp nhất.
Hoài Hâm cười, "Được rồi, lần sau tôi sẽ tặng anh một bức để treo đầu giường nhé."
Hai người ăn ý lướt qua đề tài này, Úc Thừa lại hỏi thêm vài câu không mấy quan trọng, ví dụ như món ăn yêu thích, món quà có ấn tượng nhất, ca sĩ yêu thích hiện tại, và cả chuyện có làm chuyện gì khác người để tìm linh cảm cho tiểu thuyết hay không.
"Có chứ.

Linh cảm là một thứ gì đó rất khó nắm bắt." Hoài Hâm nói, như oán trách lại như than vãn, "Có lúc anh đang gõ đến đoạn cao trào thì tự dưng lại bị bí ý, không biết phải làm sao để kết nối các tình tiết với nhau; có khi đang bận việc khác thì ý tưởng lại tuôn trào như suối."
"Tôi thường đến nhiều nơi trên thế giới để tìm linh cảm, quan sát những người và những việc khác nhau." Nói xong, cô lại bật cười, đổi giọng, "Thật ra là mượn danh nghĩa viết tiểu thuyết để đi du ngoạn khắp nơi, vui chơi giải trí, hưởng thụ cuộc sống.

Kỳ nghỉ đông này tôi còn định đi..."
"Nghỉ đông?" Anh nhạy bén chộp ngay cách cô dùng từ.
"Ặc, ý tôi là...!kỳ nghỉ đông của học trò." Hoài Hâm cắn m.ôi dưới, phản ứng nhanh, "Chẳng phải tôi nói tôi là giáo viên sao? Đám trẻ suốt ngày cứ lải nhải chuyện nghỉ đông bên tai tôi mãi."
Lúc bấy giờ Úc Thừa mới lên tiếng, anh khẽ cười rồi nói theo cô, "Em định đi đâu?"
"Tứ Xuyên.

Đạo Thành Á Đinh." Hoài Hâm nhanh nhảu nói, "Anh từng đi chưa? Nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp, có nhiều người đến đó vẽ vật thực lắm."
"Thật à." Anh đáp, "Tôi vẫn chưa đi, lần sau trekking có thể đi thử xem sao."
"Anh từng đi trekking rồi à?" Cô có hơi bất ngờ.
"Ừm.

Tân Cương và Tây Tạng tôi đều đi cả rồi, đi nhiễu Phật*."

* Đi Kora hay còn gọi là đi nhiễu Phật là đi trọn vòng quanh một địa điểm linh thiêng nào đó để thể hiện lòng thành kính và niềm tin của người theo đạo Phật.

"Anh tự đi một mình hay sao?"
"Ban đầu không quen nên tìm bạn đồng hành, về sau thì chỉ có một mình tôi."
"Anh đi nhiều lần lắm hả? Thích không?"

"Cũng thích."
"Sao thế?"
Hoài Hâm khó mà mường tượng được anh có thể hòa nhập với hoàn cảnh như thế.

Nghe bạn bè trong hội rỉ tai nhau, dọc đường đi có thể xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nào là tín hiệu yếu, khó liên lạc, có đôi khi phải ngủ tạm trong mấy ngôi miếu tồi tàn.

Trải nghiệm kiểu thế quả thật không hợp với một người như anh.
Vài giây sau Úc Thừa mới lên tiếng, giọng điệu hờ hững, "Tôi không biết phải nói sao."
Cô nửa đùa nửa thật, nhưng phần lớn vẫn giữ thái độ nghiêm túc, "Dù gì cũng phải có một lý do chứ."
"Có lẽ là vì cảm thấy không ai quấy rầy mình, khá yên tĩnh."
Câu trả lời này không mấy bất ngờ.
Ví như mấy người bận rộn trong cuộc sống tấp nập này, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có một thời điểm cảm thấy thế giới này thật ồn ào, muốn được yên tĩnh một mình, muốn được tự do đi đâu đó.

Hoài Hâm vẫn còn tò mò anh đã từng đến nơi nào, từng gặp gỡ những ai, nhưng lại nghe Úc Thừa cười nói, "Đã giao kèo là tôi hỏi em, sao bây giờ lại thành em hỏi tôi rồi."
Hoài Hâm xoa mũi, xấu hổ cười, "À, vậy anh hỏi tiếp đi."
Sau đó cô chợt nhớ ra -- theo cách hỏi lướt qua rồi thôi của anh thì anh có hỏi cả đêm cô cũng không gỡ được ván nào.
Quy tắc quá đơn giản nên cô tự đào hố cho mình rồi.
"Thôi." Đầu bên kia chợt dừng lại, dường như anh biết cô đang nghĩ gì, ngân dài giọng, "Tôi sợ làm thế sẽ tạo ấn tượng không được ga lăng với quý cô tác giả đây mất."
Úc Thừa có ý trả lại quyền chủ đạo cho cô, Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, thích thú đảo một vòng, "Anh...!không sợ khiến tôi hiểu lầm anh làm thế là vì không có hứng thú với tôi sao?"
- - Theo quy định là sẽ hỏi đến khi nào đối phương không muốn trả lời mới thôi.
Anh chủ động nhường cô như thế có thể hiểu rằng anh ga lăng,

nhưng cũng có thể hiểu theo cách anh không muốn tìm hiểu cô sâu thêm.

Cô cố tình bắt bẻ, muốn xem thử anh sẽ trả lời thế nào.
"Nếu không có hứng thú với em..."
Úc Thừa cười, giọng cười biếng nhác, nhưng giọng nói lại trầm ấm khiến tim cô rơi mất một nhịp, "...!Thế thì TV nhà tôi vừa nãy lẽ ra phải hỏng rồi.".

Chương 14: Chương 14

"Nếu không có hứng thú với em thì TV nhà tôi vừa nãy lẽ ra phải hỏng rồi."
"..."
Hoài Hâm nhấp một ngụm rượu, cố gắng ghìm lại nhịp tim đang chạy loạn kia, vài giây sau, cô duỗi đầu lưỡi khẽ liếm môi.
"Anh Alvin, em có thể gọi anh như thế không?"
Giọng anh như ngấm ý cười, "Ừm."
"Bình thường anh thích làm gì?"
"Xem phim, uống rượu, xem triển lãm, vận động, du lịch, chụp ảnh..."
Hoài Hâm nhướng mày, "Đợi đã, đây chẳng phải là sở thích của em hay sao!"
"Cũng là của tôi."
"Khéo lắm đúng không?" Dường như anh đang nhún vai, khóe môi cong cong, "Tôi cũng thấy thế."
"..."
"À, mà cũng không giống lắm." Anh lại nói.
Hoài Hâm, "Hả?"
Úc Thừa rủ mí mắt, nhàn nhạt cất lời, "Tôi thích chụp ảnh cho người khác, không thích bị người khác chụp."
"..."
Trời ơi! Trình thả thính của anh đỉnh đến mức cô không muốn gọi đó là thả thính luôn ấy.
Hoài Hâm đắm chìm trong kho.ái cảm gặp được kỳ phùng địch thủ, vừa ôm gối vừa hưng phấn đấm vào gối ôm mấy cái, khóe môi vô thức cong lên mà cô không hề hay biết.
"Anh thích bộ môn thể thao nào?"

"Em đoán xem?" Úc Thừa hỏi lại.
"Ừm...!em đoán là...!trượt tuyết?"
"Vì sao?" Có vẻ như hơi bất ngờ nên giọng anh cũng dấy lên một vài gợn sóng.

Không biết điện thoại đã lướt sang Wechat từ khi nào, Hoài Hâm đúng lúc trông thấy ảnh người đàn ông đeo kính trượt tuyết trên giao diện trò chuyện, cô túm một lọn tóc rủ xuống bên tai mình, nghịch ngợm xoắn lại vài vòng, đợi đến khi cảm xúc dâng lên mới cười đáp, "Thú thật thì em chỉ đoán bừa mà thôi."
"Bởi vì em muốn nhìn thấy." Cô hấp háy đôi mắt, "Dáng anh đẹp như thế, tưởng tượng đến cảnh anh chơi trò đó hẳn là phải ngầu lắm."
Úc Thừa lấy lại bình tĩnh mới chậm rãi mỉm cười, "Vừa nãy tôi còn nghĩ, không lẽ tiểu thuyết gia lại biết thuật đọc tâm."
Hoài Hâm nắm chặt đuôi tóc, rồi lại thả ra, cất giọng trêu, "Em cũng muốn sở hữu thuật đọc tâm để nhìn thấu anh lắm chứ.

Nhưng đáng tiếc, anh trai đây quá bí ẩn, không tiếp xúc gần thì khó mà hiểu thấu."
"..."
Cô vốn chỉ định thử xem giới hạn của anh ở đâu, nên vội quay lại vấn đề, "Thế nên em vẫn chọn cách nghe đáp án trực tiếp là tốt nhất."
Một lát sau, giọng nói trầm thấp của Úc Thừa vang lên, "Em đoán đúng trượt tuyết rồi, còn cả cưỡi ngựa và off road."
"Off road? Là lái xe vượt địa hình sao?"
"Ừ, đi xuyên qua sa mạc, mấy nơi như Cam Túc, Ninh Hạ."
"Nghe thú vị phết." Hoài Hâm khẽ huơ ly rượu, chất rượu đỏ sậm dập dờn theo động tác của cô, "Em chưa thử trò này bao giờ, kíc.h thích lắm không?"
Anh cười, âm cuối như nhuốm men rượu, hơi khàn, "Cực kỳ kí.ch thích."
"Khoảnh khắc khi xông thẳng lên cồn cát, cả người em như mất đi trọng lượng, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình

đập thình thịch."
Hoài Hâm bị hấp dẫn bởi những gì anh miêu tả, ngồi thẳng người dậy, hào hứng nói, "Đợi có dịp em cũng phải rủ bạn bè đi cùng mới được!"
"Thật ra em có hơi tò mò về công việc của anh đấy."
"Tò mò cái gì?" Anh khẽ cười, "Chẳng phải lần trước em đã đoán trúng rồi sao?"
"Nhưng em vẫn không biết lĩnh vực cụ thể là gì mà." Hoài Hâm phồng má, "Ngành tài chính rộng như thế, khác nghề là khác hẳn."
Lần này Úc Thừa không nói lan man ở ngoài nữa mà thuận theo ý cô, "Tôi làm việc ở ngân hàng đầu tư."
"À, em từng nghe qua, có phải giúp công ty lên sàn chứng khoán kêu gọi vốn không?"
"Đúng vậy, bao gồm việc bảo lãnh phát hành chứng khoán, M&A, tái cơ cấu doanh nghiệp."
"Nghe chuyên nghiệp phết." Hoài Hâm nghịch tua rua trên tấm chăn mỏng phủ trên đùi, hàng mày hơi nhếch lên, "Vậy nếu sau này nếu em viết đến mấy tình tiết liên quan thì có thể mời anh Alvin làm cố vấn không?"
"Quý cô Lisa phải trả tiền phí cố vấn cho tôi đấy." Anh thích thú lên tiếng, dịu dàng nói, "Bọn tôi thu phí không rẻ đâu."
"Thế à." Hoài Hâm ồ một tiếng, "Thế anh muốn em trả bao nhiêu?"
Cô chớp mắt, nũng nịu, "Cùng anh xem vài bộ phim hay triển lãm tranh được không, anh thấy sao?"
...
Hoài Hâm không ngờ thanh danh ngàn năm của mình cũng có ngày chết vì điện thoại cạn pin.
Đương lúc trò chuyện sôi nổi thì màn hình bỗng tối đen như mực. Như có hàng ngàn hàng vạn con thần thú chạy vụt qua, khung cảnh phải nói cực kỳ hùng vĩ.

Cô vội vội vàng vàng ngồi bật dậy tìm cục sạc, cắm điện, chờ điện thoại khởi động lại.
Bên ngoài phòng ngủ vang lên tiếng cửa mở rồi lại đóng.
Đồng hồ đã điểm mười một giờ, Hoài Hâm kéo cửa phòng ra xem, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện

Thanh vừa bước vào nhà.

"Ba mẹ về rồi ạ?"
Cô gật đầu chào, định cầm bình rượu vang và ly rượu đã rửa sạch đến hầm rượu tầng hai.

Hoài Diệu Khánh chợt gọi cô lại, "Tinh Tinh à."
"Sao thế ba?"
"Tối rồi sao còn uống rượu một mình vậy con?"
Lời ông không mang ý trách cứ, nhưng vẻ mặt thì hơi kỳ lạ, Hoài Hâm dừng bước, hơi cong môi, "Vừa nãy con xem phim, buồn miệng nên uống chút thôi."
Liếc nhìn Triệu Viện Thanh, cô cụp mắt, nói thêm, "Được không ba?"
Hoài Diệu Khánh xoa mũi, "À, được chứ, dĩ nhiên là được rồi."
Hoài Hâm đáp lại, cô lên tầng hai cất đồ rồi trở về phòng mình, điện thoại cũng vừa được khởi động lại.
Trên QQ hiện lên thời gian cuộc gọi của cô và Úc Thừa là 2 giờ 59 phút, chỉ còn thiếu một chút nữa là tròn rồi.

Sau khi cuộc gọi đột ngột bị ngắt kết nối, Úc Thừa gửi cho cô một tin "?".

Hoài Hâm thở dài, giải thích ngắn gọn tình huống vừa rồi, lòng thầm dự đoán cuộc điện thoại này e là không thể tiếp tục được nữa.
Quả nhiên Úc Thừa nhanh chóng trả lời lại rằng, đúng lúc bên anh có khách đến, anh phải ra tiếp khách, hẹn lần sau nói tiếp.
Hoài Hâm nhìn chăm chăm vào khung nhập tin nhắn trắng xóa, tâm trạng hơi phức tạp.
- - Dù sao kiểu gì anh cũng phải offline, nếu đang nói chuyện hăng say mà bị cắt ngang thì thật ra điện thoại hết pin sập nguồn tính ra cũng không thiệt cho cô, thậm chí màn kết thúc này khá là...!thể diện ấy chứ.
Tuy không biết bao giờ mới được làm Lisa lần nữa, nhưng vừa nghĩ đến cuối tuần có thể gặp được anh trong lễ rung chuông, cô lại thấy trong lòng được an ủi chút chút.
Thời gian thực tập ở ngân hàng đầu tư đã tạo cho Hoài Hâm thói

quen thức khuya, bây giờ cô vẫn chưa buồn ngủ, vừa hay cô vẫn còn sức đăng nhập vào tài khoản phụ tìm Vương Khả Hàn.
Cô chia sẻ vài lời giải thú vị có nhiều lượt like trên Zhihu cho anh ta, trò chuyện thêm vài câu rồi chuẩn bị logout.

Cuối cùng cũng thấy Vương Khả Hàn không nhịn được nữa, mở lời mời cô đi xem phim.
Lisa, [Xin lỗi đàn anh, dạo này em đang bận thực tập, bận tối mắt tối mũi luôn.

QAQ]
Lisa, [A a a a a muốn đi quá đi, nhưng tiếc thật...]

Đối phương cũng đành thôi, bảo không sao, hẹn lần sau vậy.
Hoài Hâm đắp mặt nạ, ra khỏi phòng ngủ, đến trước cửa phòng Triệu Triệt, gõ cửa.
"Ai đấy?" Tiếng Triệt Triệt vọng ra.
Hoài Hâm, "Chị cậu đây."
"À."
Ngay lập tức cánh cửa đã được mở, Triệu Triệt cun cút khom lưng đón cô vào phòng, "Ôi, ngọn gió nào đưa chị đến đây thế?"
"Không có gì, đến dạo xíu thôi." Hoài Hâm bình tĩnh đáp, "Tiện thể hỏi thăm số tiền hai mươi ngàn kia."
Triệu Triệt, "..."
Ngọt ngào đến mấy cũng tan thành mây.
Bố cục phòng của Triệu Triệt khác phòng cô, trang trí cũng khác hẳn -- phòng ngủ của Hoài Hâm sạch sẽ, với màu xám theo phong cách đơn giản tươi mát, còn phòng Triệu Triệt thì poster dán đầy tường. Nào là ngôi sao NBA, idol nổi tiếng trên mạng, và cả mấy bằng khen hồi còn đi học.
Hoài Hâm tùy ý dạo một vòng, cậu chàng đang xem video trên ipad, trên bàn bày đủ loại chocolate, bánh quy và đồ ăn vặt.

Cô nhìn lướt qua, chợt ánh mắt dừng lại trên một cái túi nho nhỏ màu tím.
Giọng Triệu Triệt vang lên ngay sau đó, "Chị này, em bỗng nhớ ra lát

nữa bạn em sẽ tìm em có chút việc, hẳn là sẽ gọi điện đến."
Hoài Hâm ngước lên nhìn cậu, Triệu Triệt khép hai tay trước người, ẩn ý bóng gió đã quá rõ ràng.

Cô đứng im một lúc, cười tỏ ý đã hiểu, "Được rồi, vậy chị về phòng đây." Dừng một lúc, "Đừng thức khuya quá."
Triệu Triệu mỉm cười đưa mắt nhìn cô rời đi, "Vâng ạ!"
Một tuần sau đó Hoài Hâm đều ở trong trạng thái vừa học vừa mong chờ -- cô chưa từng tham dự lễ rung chuông của công ty lên sàn lần nào.

Trong tưởng tượng của cô, đó hẳn là một buổi lễ cực kỳ long trọng, khiến người ta nhớ mãi không quên.
Buổi lễ được tổ chức vào chủ nhật.

Tối thứ bảy, Hoài Hâm và nhóm đồng nghiệp ngân hàng đầu tư MGS gặp nhau ở Hongkong, cùng ăn một bữa.

Mấy tháng không gặp, mọi người trò chuyện sôi nổi một lúc lâu, đặc biệt là Diệp An Kỳ, thấy cô thì vui ra mặt, hỏi thăm chuyện học hành của cô.

Hoài Hâm bèn kể cho chị nghe vài chuyện thú vị, thuận tiện hỏi han tình hình gần đây của chị thế nào.
Hai người nói chuyện một lúc, Diệp An Kỳ lại chúc mừng cô đã nhận được offer của MGS, hỏi cô có dự định gì.

Thật ra Hoài Hâm đã quyết định sẽ đổi hướng thử xem sao, thế là cô thẳng thắn nói ra nguyện vọng của mình.

Diệp An Kỳ tỏ ý đã hiểu, nhưng vẫn hy vọng cô có thể trở về làm việc cùng mình.
Vì ngày mai có sự kiện quan trọng nên hôm nay Hoài Hâm đi ngủ sớm để dưỡng da.

Sáng hôm sau đồng hồ báo thức vang lên đúng giờ, cô nhanh chóng sửa soạn đâu vào đấy, trang điểm nhẹ nhàng, cầm túi xách rời khỏi khách sạn.
Diệp An Kỳ là người phụ trách của ngân hàng đầu tư, phải đến sớm để chuẩn bị nên không đi cùng Hoài Hâm được.

Chị gửi địa chỉ và thời gian cụ thể cho cô, Hoài Hâm có mặt trước mười phút, nhận tên và hoa cài ngực tại lối vào.
Đúng lúc này Diệp An Kỳ vừa bước ra, mỉm cười vẫy tay với cô trong dòng người tới lui, "Ở đây! Chị còn sợ em không tìm được địa chỉ chứ."
Sảnh giao dịch ở tầng một cũng chính là nơi rung chuông và đọc diễn văn, chỉ có khách quý, lãnh đạo sở giao dịch và chủ tịch của phía phát hành mới có thể vào, các khách mời khác đều ở khu quan sát trên tầng hai theo dõi buổi lễ.
Ghế ngồi được sắp xếp khá nhiều, khách mời và nhân viên công tác lục tục tiến vào.

Hiện trường cực kỳ náo nhiệt, bầu không khí cũng dần sôi động hơn.

Trên băng rôn màu đỏ dưới sảnh tầng một hiện lên dòng chữ Công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Nhiễm Hoa cực kỳ gây chú ý.

Diệp An Kỳ đưa Hoài Hâm lên tầng hai, chỉ về phía xa xa, "Lát nữa nhóm chúng ta sẽ ngồi ở đó, em sang trước đi, chị còn phải ra ngoài tiếp khách một lát."
Hoài Hâm đưa mắt tìm kiếm một vòng, lại nghe chị nói, "Thấy Alvin chưa? Anh ấy đứng bên kia kìa, em tìm anh ấy đi."
Cái tên này tựa như một chiếc chìa khóa, không hiểu sao vừa nhìn sang cô đã tìm thấy anh ngay.
- - Người đàn ông cao dong dỏng đứng trước khu quan sát ở bên trái, đường nét gương mặt sắc nét, khóe môi cong lên trò chuyện với người bên cạnh.

Tóc mái của anh được vuốt lên, âu phục thẳng thớm, làm nổi bật khí chất xuất chúng, anh tuấn, thần thái tỏa sáng.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của bọn cô, Úc Thừa hơi động nhìn về phía Hoài Hâm, đúng lúc chạm phải ánh mắt của cô.
Hoài Hâm ngoắc ngoắc ngón út, chỉ thấy lúc này đây ánh mắt giao nhau lại chân thật đến thế.

- - Lần trước gặp nhau quan hệ giữa bọn họ vẫn còn nhạt như nước lã.

Bây giờ gặp lại bỗng dưng lại thấy khác hẳn.
Dù anh chẳng biết gì hết, nhưng cô vẫn âm thầm vui vẻ.

Tim Hoài Hâm hẫng mất vài nhịp, nhẹ nhàng, sung sướng..

Chương 15: Chương 15

Hoài Hâm bước tới chỗ anh, hiển nhiên Úc Thừa cũng đã nhìn thấy cô, giơ tay ra dấu, "Ở đây."
"Em chào anh Thừa, chúng ta lại gặp nhau rồi."
Hôm nay trông cô rất xinh.
Chiếc đầm vest màu đen trên người khá cứng nhắc, song vẫn tôn lên vòng eo thon thả và bắp chân trắng nõn của Hoài Hâm.

Suối tóc đen dài xõa bên tai, mềm mại mượt mà, đôi mắt trong veo, nơi đuôi mắt lộ vẻ duyên dáng yêu kiều, khi nhìn vào lại long lanh sáng ngời.

Úc Thừa nhìn sang, ánh mắt khựng lại trong tích tắc, rồi anh gật đầu chào cô.

Lối đi nhỏ hẹp, anh ngồi xuống, nhường chỗ cho cô bước qua.
Khách vẫn chưa đến đông đủ, đồng nghiệp bên phía ngân hàng đầu tư đương nhiên đã quen ngồi cùng nhau, Hoài Hâm thoáng nhìn vị trí phía sau chỗ anh đặt laptop, thế là cô bước sang, góc này hơi lệch so với tầm nhìn trung tâm, khẽ hỏi mình có thể ngồi ở đây không.
"Được chứ, cứ tự nhiên."
Hoài Hâm đặt túi xách xuống, ngồi vào chỗ.
Hoa cài áo có vẻ như không được cài chặt, cô vừa khom người thì hoa cũng rơi theo xuống đất.

Hoài Hâm cúi xuống, mái tóc dài bung xõa lướt qua đùi của người đàn ông ngồi bên cạnh, hương hoa dành dành thoang thoảng lan

tỏa.
Hoa cài áo rơi vào khe giữa hai chiếc ghế, dáng ngồi của Hoài Hâm thế này khá bất tiện, xoay sở một hồi vẫn không lấy được, lúc đang định đứng dậy đổi tư thế thì có một cánh tay rắn chắc vươn sang, dễ dàng nhặt lấy đóa hoa cài ngực kia.
Sự chú ý của cô đã bị người nọ cướp mất, cô giữ nguyên tư thế nhìn sang, nơi đáy mắt dần dần gợn sóng.
Đóa hoa cài áo nằm gọn trong lòng bàn tay mạnh mẽ của người đàn ông, tựa như một món đồ trang trí mà ai cũng có thể sở hữu.

Ánh đèn chiếu thẳng vào đôi mắt đen láy của Úc Thừa khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm thu hút.
Hoài Hâm ngồi thẳng người, xòe bàn tay trắng nõn mềm mại về phía anh, nhoẻn môi cười, "Cám ơn anh."
Úc Thừa cụp mắt, không nói lời nào đặt đồ vào tay cô.
Trà bánh được bày biện ở một bên khu quan sát, nào là Champagne, thức ăn và đồ uống đầy đủ.

Trước khi buổi lễ bắt đầu, thỉnh thoảng các khách mời lại đứng dậy tìm đồ ăn.

Hoài Hâm nhìn sang vài lần rồi thôi, cô đã nhận ra Úc Thừa không quan tâm đến chuyện này.
Trong lòng thầm tính không biết nên bắt đầu gợi chuyện từ chủ đề nào, chẳng ngờ anh lại là người bắt chuyện trước, đầu tiên là chúc mừng cô nhận được offer của MGS, sau đó hỏi, "Hoài Hâm, tôi nhớ em là sinh viên Bắc Đại đúng không?"
Hương nước hoa Cologne thoang thoảng từ xoang mũi lan ra, lòng bàn tay Hoài Hâm khẽ vuốt ve làn váy, à một tiếng rồi gật đầu, "Dạ, học viện quản lý Quang Hoa ạ."
* Học viện quản lý Quang Hoa thuộc đại học Bắc Kinh.
"Giờ em vẫn còn thực tập chứ?"
"Dạ không, hiện em đang tập trung vào việc học." Hoài Hâm cười, giọng nói ngọt ngào, "Dạo này anh Thừa có bận không?"
"Ừ." Úc Thừa hơi nhếch môi lộ đường cong hơi nhạt, "Vẫn thế thôi."

Người trong hội trường càng lúc càng đông, chẳng mấy chốc buổi lễ sẽ được bắt đầu, có lẽ anh cũng lười lấy laptop ra chỉ để check dăm ba cái mail, anh dừng lại vài giây rồi hỏi tiếp, "Sau lần nói chuyện vừa rồi, em đã có hướng đi mới cho sự nghiệp của mình chưa?"
"Ừm...!em thấy anh nói đúng, phải chọn công việc mà mình thích."
Hoài Hâm nhìn sang anh, chân thành nói, "Em thích ngành hàng tiêu dùng, sau này hẳn là sẽ không đổi ngành nữa, nếu có cơ hội em sẽ cố gắng xin vào PE (Quỹ đầu tư tư nhân) thử xem sao."
Anh gật đầu tán thành, động viên cô, "Ừ, cố lên."
Đúng lúc này, tiếng chuông vang lên.
Diệp An Kỳ vội vàng ngồi xuống một bên khác của Úc Thừa, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía đại sảnh ở tầng một.
Khách quý và chủ buổi lễ bước lên đài, đại diện lãnh đạo của sở giao dịch và founder - nhà phát hành Ngô Dịch Hoa xuất hiện đọc diễn văn, khu vực dành cho truyền thông liên tục lóe lên ánh đèn flash, tiếng chớp nháy của màn trập vang lên không dứt, sự phấn khích bị kiềm nén dần dâng trào trong bầu không khí yên tĩnh.
Hoài Hâm chăm chú lắng nghe Ngô tổng phát biểu không sót một chữ, cảm nhận sự nhiệt huyết và hăng hái trong những ngày làm việc ở Printer chợt ùa về lần nữa.
Không có những lời khoác lác, cũng không có những lời hứa hẹn hoa mỹ, ông chỉ bày tỏ quyết tâm sẽ cố gắng phát triển sự nghiệp thật tốt.
Đứng ở hiện trường buổi lễ chúc mừng Nhiễm Hoa được đưa lên sàn, cuối cùng Hoài Hâm đã hiểu động lực khiến lớp lớp người làm trong ngân hàng đầu tư có thể tiếp tục công việc từ đâu đến rồi.

Kim đồng hồ dần dịch chuyển điểm đúng chín giờ rưỡi, mọi người đều tập trung tinh thần, dùi trống hạ xuống, tiếng chuông vang vọng, trên màn hình điện tử khổng lồ bỗng chốc xuất hiện một rừng chữ số lít nha lít nhít.
"Quốc tế Nhiễm Hoa" chính thức lên sàn giao dịch!
Tiếng vỗ tay trên đài và dưới khán đài vang vọng như sấm, như thủy triều dâng trào, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, giá cổ phiếu đã dần tăng với tốc độ ổn định và vững vàng.
Lúc này đây, Hoài Hâm bỗng có một loại cảm giác không nói thành

lời, cả người lâng lâng như đang trên chín tầng mây không mấy chân thực, gần như vô thức quay sang muốn nhìn xem cảm xúc hiện tại của Úc Thừa thế nào, cô muốn chia sẻ niềm hạnh phúc này với anh.
- - Nhưng người đàn ông này lại bình tĩnh hơn cô nghĩ.
Anh cũng vỗ tay như bao vị khách mời bên cạnh, song vẻ mặt cực kỳ thản nhiên, khóe môi hơi nhếch lên, tựa như đây chỉ là một sự kiện bình thường, đáng để vui vẻ, nhưng cũng chẳng mấy bất ngờ.
Đúng rồi.
Trái tim Hoài Hâm lại an vị tại chỗ cũ.
Anh xông pha trong cái nghề này đã mười năm, có sóng gió gì mà chưa từng gặp đâu.
Anh vốn là người đứng trên đỉnh kim tự tháp, từ gia thế, trình độ đều thuộc hàng top, lại thêm kinh nghiệm làm việc mười năm, khác xa với thân phận của cô một trời một vực, sự chênh lệch cực kỳ rõ ràng.

Nhưng cô lại không biết trời cao đất dày...
Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hoài Hâm, Úc Thừa đánh mắt nhìn sang.
Ánh mắt khẽ chạm nhau, Hoài Hâm chớp hàng mi, rồi cong cong đôi mắt, mỉm cười nhìn anh.
Nhất định...
Cô nhất định phải có được anh.
Để xem có bao nhiêu trắc trở.
Có thể có bao nhiêu trắc trở chứ.
...
Sau lễ gõ chuông là thời gian chụp ảnh tập thể, dòng người trong sảnh như cơn sóng xô vào bờ, nhà phát hành, sở giao dịch, tổ chức trung gian, và các tổ chức khác.

Ngân hàng đầu tư, văn phòng luật sư và kiểm toán trò chuyện cũng trao đổi niềm vui, cùng chúc mừng cho chiến thắng chung của bọn họ.
Hoài Hâm đi theo Úc Thừa và Diệp An Kỳ, ké được hai tấm ảnh.
Hôm nay cô mang giày cao gót, đi được một lát thì chân đã bắt đầu

đau, cô lấy từ trong túi xách hai miếng băng cá nhân đã chuẩn bị sẵn ra dán vào gót chân.

Đợi Diệp An Kỳ rảnh tay cũng đưa cho chị ấy một miếng.
"Đúng là chỉ có em chu đáo vậy thôi." Diệp An Kỳ cười, "Em nghỉ rồi chị chẳng quen tẹo nào, bạn mới tới pha cà phê không ngon bằng em."
Vừa hay Úc Thừa đứng bên cạnh, nghe thế thì thích thú xen vào một câu, "Có gì khác nhau?"
"Có chứ.

Hoài Hâm canh tỉ lệ đường và sữa rất chuẩn, nhiệt độ cũng vừa phải." Diệp An Kỳ quả thật đã xem cô như người của mình, tâm đắc khoe, "Hơn nữa em ấy còn từng học vẽ Latte art đấy.

Hệt như một tác phẩm nghệ thuật vậy, đẹp lắm."
Có vẻ đây là một đáp án khá bất ngờ, Hoài Hâm thấy anh nhướng mày nhìn mình.
Cô mỉm cười, như nhuốm chút ngại ngùng, "Vì sở thích nên trước đây em từng đi học một khóa."
Ánh mắt Diệp An Kỳ chuyển về phía sân khấu, Ngô Dịch Hoa đang chụp ảnh cùng nhóm quản lý cao cấp.
"À đúng rồi." Chị thu hồi tầm mắt, "Em viết tiểu thuyết sao rồi? Hình như hồi trước em nói vừa đào một "hố" mới hả?"

Thật ra thì Hoài Hâm vẫn luôn viết sau khi kết thúc kỳ thực tập hè, đến giờ vẫn chỉ lọ mọ được chừng một trăm mấy chục ngàn chữ.

Nhưng tình tiết của "hố" này hơi phức tạp, tiến độ vẫn chưa quá nửa.
"Dạ, vẫn còn đang viết ạ." Cô làm mặt nhăn nhó, cố ý nói, "Em vẫn thấy lúc làm ở MGS là lúc cảm hứng dạt dào nhất."
Sảnh trưng bày không lớn mấy, mọi người chen chúc lấy nhau, lúc di chuyển không tránh khỏi chuyện va chạm, có người vội bắt chuyện nên không nhìn đường, thấy sắp va vào Hoài Hâm, Úc Thừa đưa tay ra ngăn lại, hơi cau mày, "Cẩn thận."

Hoài Hâm suýt nữa là ngã, phải vịn lấy cánh tay của anh mới đứng vững lại được.

Cô nhanh chóng đứng thẳng người, ngước mắt nói với anh, "Cám ơn anh Thừa."
Vóc người anh khá cao, tuy Hoài Hâm cao 1m65, lại mang thêm giày cao gót, nhưng cô cũng chỉ đứng tới sườn mặt của anh, phải ngửa đầu lên mới nhìn thấy anh.

Úc Thừa chỉ cần hơi cúi xuống, cô đã có thể nhìn thấy từng sợi mi của anh, và cả ánh mắt hờ hững kia.
Hoài Hâm rất thích dáng vẻ hờ hững, từ trên cao nhìn xuống của anh lúc này, cô quyến luyến ngắm thêm vài giây rồi mới ra vẻ tự nhiên cụp mắt.
Ngay sau đó, cô chợt nghe Úc Thừa hỏi, "Bình thường khi viết tiểu thuyết thì em tìm tư liệu bằng cách nào?"
"Dạ...!Chủ yếu là nghiên cứu những người hoặc những việc có thể tiếp xúc trong cuộc sống, với cả tìm tư liệu trên mạng nữa."
"Chỉ thế thôi sao?"
"Dạ?" Hoài Hâm nhìn anh, vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu.
Xung quanh khá ồn, Úc Thừa nhìn cô một lúc rồi lại lắc đầu, "Không có gì."
...
Diệp An Kỳ dự lễ rung chuông xong thì tiện thể gặp khách hàng ở Hong Kong, Hoài Hâm đành lên kế hoạch bay về một mình.
Lúc qua cổng an ninh, vừa khéo trông thấy Úc Thừa đang kéo một chiếc vali nhỏ đi từ một cổng khác đến.

Hai người nhìn nhau, đều nhận ra vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương.
Úc Thừa đang nghe điện thoại, khẽ gật đầu chào cô, Hoài Hâm nhìn theo hướng anh đi, xác định hai người ngồi cùng một chuyến bay.
Người làm bên ngân hàng đầu tư "bay như chim" là chuyện thường ở huyện, nhưng may mắn gặp được anh thế này khiến cô rất thỏa mãn.

Một lúc lâu sau Úc Thừa mới cúp điện thoại.
Anh nhìn sang cô, hỏi, "Chỉ có em thôi sao, mấy người bên tổ Bắc Kinh đâu?"
Ý anh hỏi tổ ngân hàng đầu tư chi nhánh Bắc Kinh sao không về cùng cô, Hoài Hâm đáp, "Mấy anh chị còn bận chuyện khác, có người thì ngồi chuyến bay khác ạ."
"Ồ, ra thế."
Úc Thừa ngồi ở khoang thương gia, không khéo là Hoài Hâm cũng muốn được ngủ bù một giấc nên cũng đặt vé hạng thương gia.

Khi hai người một trước một sau đi vào phòng chờ VIP, Hoài Hâm bỗng thấy hơi lúng túng.
Cũng may là Úc Thừa không có phản ứng gì trước việc cô cứ tò tò đi theo sau anh như "hình với bóng", anh tìm đại một bàn rồi ngồi xuống, nhìn Hoài Hâm bối rối tìm chỗ ngồi, hiền hòa vẫy tay ngoắc cô đến, "Đến đây ngồi này."
Hoài Hâm khẽ cong môi, lọ dọ bước tới.
Úc Thừa lôi laptop ra làm việc, trông anh rất tập trung, còn cô không có chuyện gì làm nên lấy điện thoại ra lướt Weibo một vòng.

Một lát sau, QQ hiện lên thông báo có tin nhắn mới, rất ít bạn học liên lạc với cô qua app này, Hoài Hâm tò mò bèn bấm vào.
Alvin, [*hình ảnh*]
Một tấm ảnh máy bay cất cánh được chụp khi bọn họ đi ngang qua ô cửa sổ sát sàn ban nãy.

Trời xanh mây trắng, bầu trời của thành phố ven biển lúc nào cũng xinh đẹp như thế.
* Sân bay Hong Kong nằm trong khu Chek Lap Kok trên đảo Lantau, được xây dựng bằng cách san bằng một đỉnh núi cao 100m chỉ còn cách mặt nước biển 7m, sau đó dùng đất đá để mở rộng diện tích hòn đảo lên đến gấp 4 lần diện tích ban đầu.

Ấn tượng với mình là sân bay này khá lớn, an toàn khi quá cảnh, đầy đủ tiện nghi, nhưng lúc tìm cổng lên máy bay cũng xỉu luôn.

(Có lẽ đây là sân bay đầu tiên được đặt chân đến sau khi ra nước ngoài nên đến giờ mình vẫn còn rất ấn tượng.)
"..."
Hoài Hâm hoàn toàn không ngờ anh lại chủ động gửi tin nhắn cho cô, kiểu mặt đối mặt thế này quả thật kích thích, tựa như là...!đang vụng trộm vậy.
Cô ngước lên lén nhìn anh một cái, ánh mắt người đàn ông vẫn tập trung trên màn hình laptop.

Suýt nữa là cô không nhịn được bật cười.
Ai có thể ngờ được chứ, một người đang nghiêm túc làm việc, nhưng thực ra là đang tán dóc với bạn gái quen trên mạng.
Lisa, [Ở đâu thế?]
Lisa, [Anh đi công tác à? *khoe răng*]
Alvin, [Ừ, Hong Kong.]
Alvin, [Giờ chuẩn bị bay về Bắc Kinh.]
Hoài Hâm cố giữ vẻ nghiêm túc trên mặt, mấy đầu ngón tay trắng nõn lại gõ chữ, [Ồ, sếp bận thế sao lại có thời gian nhớ đến em vậy ~]
Màn hình hiện thị "Đối phương đang nhập tin nhắn", sau đó khung chat hiện lên một tin nhắn mới.
Alvin, [Nhớ em mà cũng cần lý do ư.]
***
Bữa Lisa bảo tự thân trải nghiệm để tìm cảm hứng, nên nay anh già hỏi bé Hâm bình thường tìm tư liệu sáng tác bằng cách nào =))).

Chương 16: Chương 16

Alvin, [Nhớ em mà cũng cần lý do ư.]
"..."
Đậu xanh,đỉnh thật đấy.
Hoài Hâm phải cố gắng lắm mới có thể ghìm lại khóe môi đang có xu hướng nhếch lên và cơ mặt giần giật vì quá khích.
Lisa, [*Mèo con lăn lộn.jpg*]
Chưa kịp bình tĩnh lại, anh đã nhắn tiếp, [Mấy hôm nay bận gì thế, không thấy em online thường xuyên.]
Lisa, [Em bận viết tiểu thuyết.]
Lisa, [Viết đến đoạn quan trọng thì bị bí ý.

QAQ]
Alvin, [Nhắc tới mới nhớ, đúng là có chuyện khéo thật.]
Lisa, [Hở?]
Alvin, [Cô bé thực tập sinh ở công ty tôi cũng thích viết tiểu thuyết giống em, nghe đâu còn được xuất bản nữa.]
Lisa, [!]
Lisa, [Thật ư!]
Lisa, [Hành tẩu giang hồ bao năm nay, hiếm khi nào em gặp được đồng đạo lắm đấy.]
Phòng chờ dành cho khách VIP có thể tự do gọi món, chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm chiều, Hoài Hâm đứng dậy, nhỏ giọng hỏi, "Anh Thừa, em đi lấy đồ ăn, anh ăn gì không? Em lấy giúp anh nhé."
Úc Thừa ngẩng lên, im lặng vài giây rồi đáp, "Phiền em lấy giúp tôi một ly cà phê nhé, cám ơn em."
"Dạ vâng."
Quầy lấy món cách chỗ bọn một khoảng, vừa hay bị gốc cột che

khuất, là một góc chết.

Sau khi gọi món, Hoài Hâm đứng một bên chờ, lúc này mới mở QQ, thong thả ấn nút ghi âm tin nhắn thoại, "Cô thực tập sinh này của anh hẳn còn là một cô nhóc nhỉ."
"Đúng thế." Anh cũng trả lời bằng tin nhắn thoại, lơ đãng đáp, "Hình như mới hai mươi thôi, vẫn còn nhỏ lắm."
"Xinh không?"
"..."
Thế mà anh lại chần chờ.
Hoài Hâm thót tim, sầm mặt hỏi, "Không xinh à?"
"Cũng không phải thế." Một lúc sau Úc Thừa mới trả lời, giọng nói trầm thấp như ngậm ý cười, "Bình thường thì đáp án chuẩn của mấy câu hỏi kiểu này chỉ có một thôi, nhưng tôi không rõ dáng vẻ em thế nào, nên không thể thiên vị rõ ràng được."
Hoài Hâm dừng lại chừng một giây, che miệng khẽ cười.
Đáp án tiêu chuẩn chính là - Không xinh bằng em.
"Hơn nữa cô nhóc kia rất có năng lực, đa tài đa nghệ, IQ lẫn EQ đều cao, không có gì để chê." Úc Thừa nói.
Cũng có ngày nghe được đánh giá trực tiếp từ chính miệng anh, Hoài Hâm vui như muốn cất cánh bay lên trời.
Cô à một tiếng, giọng ngân dài, "Anh trai đây muốn xử công bằng cho em và cô em xinh đẹp kia à."
"Em hơi tò mò, bên cạnh anh có bao nhiêu cô em gái kiểu đó thế?"
"Làm gì có em gái xinh đẹp nào...." Miệng lưỡi đàn ông đúng là quỷ quyệt, nói dối không chớp mắt, đã thế còn nói với cái giọng bình thản như không phải thả thính, "Tấm hình vừa nãy chỉ gửi cho mình em thôi."
"Thật à." Hoài Hâm nhếch môi cười, nũng nịu đáp, "Thế thì đó là vinh hạnh của em rồi."
Trông thấy đồ ăn sắp có, cô nhắn tin bằng văn bản, [Ấy, hình như có họ hàng đến chơi, em đi xem thử.]
Alvin, [Ừ, đi đi, cũng sắp đến giờ tôi lên máy bay rồi.]
Bọn họ cực kỳ ăn ý với nhau.
Không ai nhắc đến chuyện gặp mặt, chỉ câu được câu chăng thả thính, tán tỉnh nhau, dường như chỉ cần liên lạc online như thế là

đủ, người này có tồn tại ngoài đời hay không không quan trọng. Dường như có một lằn ranh giới vô hình chắn ngang giữa hai người họ, không ai bước đến gần nó.

Hoài Hâm bưng mâm đựng đồ ăn trở về chỗ ngồi, đưa ly cà phê đến trước mặt Úc Thừa, lại cầm gói đường và sữa đặc không đường đặt bên cạnh, cười nói, "Anh Thừa, em không biết khẩu vị của anh nên lấy thêm mấy thứ này."
"Cám ơn em."
Úc Thừa nhận lấy, ánh mắt rơi xuống ly đồ uống đang bốc khói, khóe môi hơi cong lên, chợt cất giọn, "Có thể biểu diễn cho tôi xem không?"
"Dạ?" Cô hấp háy đôi mắt.
"Vẽ latte art ấy." Nụ cười của anh càng thêm sâu, tò mò hỏi, "Chẳng phải em nói em từng học một khóa sao?"
"À, cái này ấy à, không thành vấn đề."
Hoài Hâm lại kéo ly cà phê ra giữa bàn, vui vẻ hỏi, "Thế em bắt đầu nhé?"
"Ừm." Úc Thừa gấp laptop lại, xoa huyệt thái dương, dáng vẻ như muốn nghiêm túc thưởng thức.
Hoài Hâm rót mấy hộp sữa vào một cái ly nhựa, vì điều kiện có hạn nên dụng cụ cũng không được chuẩn cho lắm, cô chỉ cố trình diễn một cách đơn giản nhất.
- - Đầu tiên, cô nhắm vào điểm chính giữa của ly cà phê, chầm chậm rót sữa vào từng chút một, rồi từ từ nâng cao ly lên, từng vòng tròn từ trong ra ngoài hiện ra, tạo thành hiệu ứng gợn sóng hình tròn.
Sau đó, cô chầm chậm di chuyển tay lại gần, vừa lắc thân ly vừa đung đưa theo đường kính, điều khiển sao cho dòng rót nhỏ lại.

Toàn bộ quá trình không mấy phức tạp, nhưng ánh mắt cô nhóc cực kỳ chăm chú, cầm chắc ly cà phê, động tác cực kỳ trôi chảy và điêu luyện, bước cuối hoàn thành cũng cực kỳ đẹp mắt.
Cô đặt ly cà phê xuống trước mặt Úc Thừa, trên mặt ly đã xuất hiện một trái tim vừa mới "ra lò".

Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, nói, "Em không biết nhiều hình cho lắm."
Tầm mắt Úc Thừa dừng trên người cô một thoáng, anh đẩy gọng kính, khẽ cười gật đầu, "Không tệ, rất chuyên nghiệp."
...
Hoài Hâm vừa ăn xong tô mì rau thì nghe thấy thông báo chuyến bay của bọn họ chuẩn bị làm thủ tục lên máy bay.

Phòng chờ dành cho khách VIP có xe buýt đưa đón riêng, Úc Thừa như đã ngầm chấp nhận chuyện cô sẽ đồng hành cùng anh suốt hành trình bay, nên khi xếp hàng anh cũng chờ cô đi lên rồi mới lên xe sau.
Xe buýt loại nhỏ chỉ chở vài ba hành khách chạy dọc theo sân bay, Úc Thừa tựa bên cửa sổ, tháo mắt kiếng xoa xoa sống mũi, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.
Hoài Hâm quay mặt đi.
Bọn họ ngồi song song với nhau, anh cách cô khá gần, đến mức chỉ cần cánh tay khẽ cử động là sẽ chạm nhau.

Bên tai vang lên giai điệu một bài nhạc Jazz nhẹ nhàng, cô nghiêng người, mắt không chớp nhìn thẳng sang.
Khung xương của anh khá nổi bật, góc nghiêng rõ ràng, sống mũi cao nên hốc mắt khá sâu.
Hai mí mắt vừa đều vừa đẹp, là một đôi mắt hoa đào đầy quyến rũ, hàng mi dài như cánh quạt tạo nên một vệt bóng mờ nơi mí mắt.
Hoài Hâm yên lặng ngắm nhìn anh thật kỹ, trong lòng lại trộm nghĩ.
Có lúc thích chẳng cần có lý do gì, có thể vì những tiêu chí bình thường như ngoại hình, khí chất, gặp sắc nảy lòng tham.

Nhưng cái khiến người ta gợi nên chấp niệm chính là những thứ sâu sắc hơn đang ẩn giấu dưới lớp mặt nạ bằng da kia.

"Kít..."
Chiếc xe buýt mini đột ngột dừng lại.
Hoài Hâm không kịp vịn lấy tay đỡ, suýt nữa đã nhào người về phía trước.

Trong cơn tròng trành, Úc Thừa mở mắt ra, ánh mắt hai người đột ngột va vào nhau trong không trung.
Có xẹt ra lửa hay không thì Hoài Hâm không biết, cô chỉ biết tim mình đã bị mũi tên của thần Cupid bắn trúng, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ.
DM, đẹp trai muốn xỉu luôn.
Lốp xe dừng lại dưới lực ma sát cực mạnh, "tia lửa" kia bỗng chốc tan biến, Hoài Hâm vẫn va người về phía trước theo quán tính, cô nhanh chóng đưa tay ra đỡ, nhưng không may là vẫn không thoát được, cô nhe răng há miệng xoa trán than, "Đau quá đi mất..."
"Không sao chứ?" Bên cạnh vang lên giọng nói chậm rãi.
"...!Ừm." Cô chầm chậm đáp lại, "Em không sao."
Phía trước hình như có xe đột ngột rẽ ngoặc, không có chuyện gì to tát.
Tài xế bẻ lái, chẳng mấy chốc chiếc xe buýt đã dừng lại bên cạnh chỗ máy bay đang đậu.
Nhóm người nối đuôi nhau bước lên cầu thang lên máy bay, Hoài Hâm kéo theo một chiếc vali size 20, đang định xách đi lên thì nghe thấy Úc Thừa đi phía sau thản nhiên nói, "Đưa tôi cầm cho."
Hoài Hâm chưa kịp phản ứng lại đã thấy anh đưa tay xách chiếc vali bước đi nhẹ nhàng.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên, đi theo sau anh.
Vali nhẹ nhàng tiếp đất xuống sàn cabin, tiếp viên hàng không xin phép kiểm vé, Úc Thừa hỏi cô, "Em ngồi đâu?"
"Ghế 6C ạ."
Ghế của anh là 5B, vừa khéo dùng chung lối đi nhỏ với cô.
Úc Thừa gật đầu, sau đó giúp Hoài Hâm cất vali đâu vào đó.

Khi anh nâng vali bỏ vào ngăn đựng hành lý bên trên, cơ bắp nơi cánh tay khẽ căng lên thấp thoáng sau lớp áo sơ mi, và cả khi anh ngước cằm lên, phần quả táo Adam lộ ra đường cong gợi cảm vô cùng rõ ràng.
Hoài Hâm bấm chặt mấy đầu ngón tay, thầm than trong lòng - đỉnh quá, đỉnh quá, đỉnh quá đi mất.
Tiếp viên hàng không đứng bên cạnh thức thời lên tiếng, "Nếu anh

và chị đi cùng nhau thì có thể đổi chỗ ạ, hiện ghế 5C vẫn còn trống ạ."
"Ồ, thế tôi lên đó ngồi vậy." Hoài Hâm đi tới ghế 5C, quay sang nhìn Úc Thừa, "Anh Thừa, em có thể ngồi ở đây không?"
Người đàn ông vừa ngồi xuống, nghe thấy thế thì trừng cô một cái, "Đương nhiên, ghế trống thì em cứ ngồi thoải mái."
Hành trình bay từ Hong Kong đến Bắc Kinh chưa đến bốn tiếng, sau khi máy bay cất cánh, Hoài Hâm không có chuyện gì làm nên tìm đại một bộ phim để giết thời gian.
Là một bộ phim hài Tết khá ăn khách.

Xem cho vui thì được, nhưng cũng chỉ có vài tình tiếp lặp đi lặp lại, Hoài Hâm chẳng mấy hứng thú, cô thả hồn đi lúc nào chẳng hay, ánh mắt vô thức nhìn sang phía Úc Thừa.
- - Anh lại đang dùng laptop, chốc chốc lại gõ chữ, ánh mắt sâu thẳm, trông giống như đang làm việc hơn vừa nãy.
Qua một lúc sau, bữa tối đã đặt trước với tiếp viên được mang lên.

Trước đó Hoài Hâm đã ăn mì nên không thấy đói, nói rằng lát nữa sẽ gọi sau.

Nhưng cô có để ý đến khẩu vị của Úc Thừa -- Giữa hai sự lựa chọn mì thịt bò và cơm cá tuyết thì anh chọn món đầu tiên, mousse xoài và bánh tart việt quất thì anh chọn món sau.

Cô cười khẽ, khẩu vị của anh vẫn giống như trước.
Bộ phim chiếu Tết vẫn còn đang phát trên màn hình, Hoài Hâm nhàm chán ngồi xem một lúc, đúng là mở đầu hoành tráng về sau càng chán, phim càng lúc càng nhạt, cô thiếp đi lúc nào chẳng hay.
Cô nằm mơ...!mình đi Los Angeles chơi nhảy dù, trước lúc nhảy xuống, huấn luyện viên đứng phía sau la ầm lên, "OMG, mau quay lại đây, đai an toàn bị lỏng rồi", Hoài Hâm vừa rơi tự do vừa gào lên trong hoảng sợ.
Cô cảm giác như bị mất trọng lượng.
Hồn cô như bị đẩy mạnh ra ngoài, song sợi dây chuyền lại ghìm chặt lấy cổ họng cô, khiến cô không sao thở nổi.

Sau đó bỗng nhiên đổ xuống cơn mưa kẹo bông màu tím nhạt, và vô số bong bóng meme đầu chó trên Wechat lơ lửng khắp không trung làm bạn đồng hành trong suốt quãng đường rơi tự do với cô.
Hoài Hâm túm đại một cây kẹo bông nếm thử, không ngờ nó lại có vị cá Kahawai thối đóng hộp, nhưng ở độ cao một trăm ngàn feet lại không thể nôn ra tại chỗ.
Ngay sau đó, cô giật mình tỉnh dậy.
"..."
Giấc mơ ảo ma gì thế này.
Mùi cá hộp như còn lảng vảng chưa tan, Hoài Hâm nằm trên ghế nhìn trần khoang hành khách, cả người toát mồ hôi lạnh, chậm rãi lấy lại nhịp thở.
Bên cạnh chợt vang lên tiếng lách cách.
Là Úc Thừa.
Anh gấp laptop lại, nhìn sang cô, "Khó chịu ở đâu sao?"
"...! Dạ không." Nhịn khát trong thời gian dài, nên khi nói chuyện cô mới nhận ra giọng mình hơi khàn.

Mọi thứ trong mơ đều cực kỳ chân thực, ngay cả cảm giác không trọng lượng ấy cũng rất rõ ràng, cô gượng ngồi dậy, đầu vẫn còn váng vất, "Em chỉ gặp ác mộng thôi."
Giọng Úc Thừa cực kỳ dịu dàng, "Sắp hạ cánh rồi."
Anh quay đầu gọi tiếp viên đến lấy giúp mình một ly nước ấm.
"Cám ơn."
Hoài Hâm vén tóc ra sau tai, cầm ly nước nhấp từng hớp nhỏ, nhịp tim sau đó mới dần dần ổn định lại.
Khi máy bay hạ cánh, Úc Thừa lại giúp Hoài Hâm lấy vali từ hộc hành lý xuống, lúc xách xuống xe thang cũng do anh cầm thay, Hoài Hâm chỉ việc đi theo sau anh.
Từ nhà ga sân bay ra chỗ bắt xe, Úc Thừa hỏi cô muốn về đâu.

Hoài Hâm đoán nếu tiện đường hẳn anh sẽ cho cô quá giang một đoạn, nhưng tiếc là đích đến của hai người nghịch đường nhau, một người hướng đông, một kẻ hướng bắc, nên đành thôi.
Phải công nhận một điều rằng, anh là một người cực kỳ ga lăng.

Tuy Hoài Hâm đã nghỉ làm ở MGS, anh vẫn xem cô như người nhà, là đàn em cần quan tâm.

Anh chờ đến khi cô yên vị trên xe rồi mới rời đi.
Trước khi tạm biệt nhau, Hoài Hâm lấy món quà mà mình đã ấp ủ từ lâu tặng cho anh, một bé búp bê nhỏ bằng len thủ công mặc đồ trượt tuyết màu trắng, tay ôm ván trượt, trông vừa đẹp trai lại vừa đáng yêu.
Lúc trông thấy hộp quà, Úc Thừa hơi ngớ người, có lẽ anh tưởng cô mua, nhưng Hoài Hâm nói rằng dạo gần đây cô đang học chọc len, nên đã làm tặng đồng nghiệp trong ngân hàng đầu tư mỗi người một cái, Tào tổng, Chung tổng, cả chị An Kỳ đều có phần.
Bấy giờ anh mới nhận lấy.
Xe đã đến, hai người không kịp nói thêm, Úc Thừa chỉ nói, "Có chuyện gì thì cứ tìm tôi."
"Dạ!" Hoài Hâm vẫy tay chào anh qua khung cửa sổ, nở nụ cười tươi roi rói, sợi tóc đen nhánh tung bay theo làn gió, "Tạm biệt anh Thừa ạ!"
...
Hoài Hâm về đến nhà thì nhận được tin nhắn Wechat từ Úc Thừa, [Búp bê xinh lắm.

mặt cười]
Hoài Hâm, [Không có gì! Anh thích là mừng rồi!]
Hoài Hâm, [Xem như đây là lời cám ơn anh Thừa đã chăm sóc em trong thời gian qua! *nhăn răng*]
Qua một lúc, Úc Thừa trả lời, [Ha ha, không có gì, chuyện nhỏ thôi.]
Úc Thừa, [Cám ơn món quà của em.]
Hoài Hâm cười tít mắt, nhưng cô chẳng dây dưa, chỉ dùng một nhãn dán hoạt bát nhưng vẫn có chừng mực để kết thúc cuộc trò chuyện này.
***
Học kỳ này tuy ít môn, nhưng thời gian lại trôi qua khá nhanh, qua giữa kỳ, chương trình học bắt đầu tăng tốc, áp lực việc học cũng tăng theo.

Hoài Hâm bắt đầu "tu" trở lại, hội chị em hẹn đi quẩy cô cũng xin kiếu, thời gian biểu cũng được điều chỉnh đến mười hai giờ, cố gắng học tập ngày ngày tiến lên.
Nếu là mấy tháng trước cô sẽ không nghĩ đến chuyện nói chuyện với Vương Khả Hàn sẽ trở thành một trong những thú vui ít ỏi của mình. Anh ta cực kỳ buồn cười, đã sến lại còn hay ra vẻ, là gương mặt vàng trong làng sến sẩm.
Lần trước, sau khi thi giữa kỳ môn Tiền tệ và Ngân hàng, lúc tám chuyện trên trời dưới đất, cô làm bộ than thở, [Công thức toán khó quá trời, có một câu em nghĩ mãi mới ra được.

QAQ]
Vương Khả Hàn trả lời, [Ha ha, xoa xoa không khóc nè, cho em mượn bờ vai của anh đấy ~]
Vương Khả Hàn, [Lần sau chúng ta cùng nhau tự học, anh sẽ kèm cho em!]
Qua một lúc, anh ta lại gửi một tấm ảnh mồ hôi đầm đìa sau khi chơi bóng xong, tự nhận là góc nghiêng 45 độ đẹp trai nhất, [Gửi tấm ảnh trai đẹp sang an ủi em nè ~]
Hoài Hâm, "..."
Oẹ, an ủi cái đầu mi ấy.
Quá trình đưa đẩy vui biết bao nhiêu, thế nhưng Vương Khả Hàn dần dần tham lam hơn.

Gã ta liên tục hẹn gặp mặt cô, Hoài Hâm từ chối hết lần này đến lần khác cũng khiến gã bắt đầu nghi ngờ.
Dĩ nhiên dù có nghi ngờ thì chưa chắc anh ta đoán được cô đến "câu" anh ta -- anh ta vẫn chưa tới trình độ đó.

Cái mà Vương Khả Hàn lo chính là...!có thể avatar không phải là ảnh thật của cô.
Hành động che che giấu giấu của Hoài Hâm đã được anh ta lý giải thành...!cô đàn em này dùng ảnh đại diện giả nên không dám gặp trực tiếp, thế nên chỉ dám nén lòng hâm mộ mà giao lưu với mình trên mạng.

Tuy phần tình cảm này rất cảm động, tính cách của cô đàn em cũng khá thú vị, nhưng nếu điều kiện "phần cứng" không đủ thì Vương Khả Hàn cũng đành phải dừng tay, thời gian và công sức suốt hai tháng qua xem như đổ sông đổ biển.
Hoài Hâm lấy lí do sắp đi thực tập nên không có thời gian gặp mặt, anh ta bèn nghĩ tới cách thăm dò khác.
Vương Khả Hàn, [Hôm trước anh vô tình thấy một chiếc kẹp nơ bướm rất xinh, cảm thấy nếu để em cài lên thì nhất định là đẹp phải biết.]
Vương Khả Hàn, [Cho anh xin địa chỉ, anh gửi tặng em.]
Vương Khả Hàn, [Không được từ chối đâu đấy.

đeo kính râm làm mặt ngầu]
Tặng cô một món đồ cài tóc, lại bảo cô đeo lên rồi chụp cho anh ta xem có đẹp không.
Nếu đối phương vẫn kiếm cớ không chịu chụp, thế thì chân tướng ra sao cũng không cần phải đoán nữa.

Anh ta phải dừng lại kịp thời để đổi sang mục tiêu mới.
Vương Khả Hàn đã tính đâu vào đấy, không ngờ vừa đưa ra yêu cầu thì Lisa đã đồng ý ngay.

Anh ta hơi bất ngờ, lòng hiếu kỳ lại được khơi dậy.
Lisa gửi sang một địa chỉ, khu ký túc xá dành cho sinh viên đại học Thanh Hoa, vì trong trường có điểm nhận thay nên không có biển số nhà.

Vương Khả Hàn hơi khựng lại một lúc, sau đó đặt một món cài tóc nhỏ trên Taobao gửi về địa chỉ này.
Qua mấy ngày, anh ta thật sự nhận được một tấm ảnh đáp lễ.
- - Lisa cài kẹp nơ bướm của anh ta tặng, mặc chiếc váy lolita bé xinh, bắp chân trắng nõn nà xếp thành chữ bát ngồi trước gương, mỉm cười ngọt ngào bắn tim với anh ta.
Khi ấy Vương Khả Hàn cảm giác như có một luồng sức mạnh xông thẳng lên đầu, anh ta đầu hàng, cam chịu làm tù binh.
Anh ta thở dài gửi tin nhắn cho cô, [Đẹp lắm, mắt anh đúng là

chuẩn thật.]
Lisa, [A a a a a em thích lắm ấy.

xấu hổ]
Lisa, [Quà đàn anh tặng xinh quá!]
Lisa, [*mèo con đỏ mặt.jpg*]
Hoài Hâm vừa gửi tin đi, phần mềm Xiaohongshu lại hiện lên một tin nhắn từ Kim Cô Lương, [Sao rồi? Anh ta tin chứ?]
Hoài Hâm ung dung bắt chéo chân, trả lời cô nàng, [Thành công mỹ mãn!!]
Vương Khả Hàn vẫn còn đang chìm đắm trong bầu không khí tình yêu bên kia, có đánh chết anh ta cũng không thể ngờ rằng, mình đã dây vào một "đường dây" gây án.

Hai tháng trước Hoài Hâm đã liên lạc với blogger tên Kim Cô Lương này, kể sơ lược tình huống của Lữ Du, xin phép được sử dụng mấy tấm ảnh hằng ngày trên Xiaohongshu của cô nàng.
Ban đầu cô chỉ mượn ảnh để gây chú ý với Vương Khả Hàn, không ngờ đối phương cũng là một cô nàng chất chơi, sau khi biết được mọi chuyện thì nổi giận đùng đùng, hai người bắt tay vẽ nên một kịch bản hòng trừng trị tên đàn ông xấu xa này.

Thỉnh thoảng Kim Cô Lương sẽ gửi cho cô vài tấm ảnh xinh xắn làm tài liệu, Hoài Hâm phụ trách thả thính đối phương, tận dụng mọi cách để đưa đẩy.
Quà của Vương Khả Hàn cô tạm nhờ một người bạn ở Thanh Hoa nhận giúp, sau đó gửi cho Kim Cô Lương.
Dưới sự đồng tâm hiệp lực của hai người, kế hoạch cuối cùng cũng thành công ở bước đầu tiên.
Kim Cô Lương: [Tiếp theo chúng ta làm gì nữa đây.

hôn hôn]
Bé Hoài, [Bước thứ hai --]
Bé Hoài, [Thả câu, chờ cá đớp mồi.

Đợi đến khi nó ghim vào thịt thì thu cần câu.]

Bé Hoài, [*Không nên tới gần phụ nữ, vì sẽ gặp bất hạnh.jpg*]
Kim Cô Lương, [Ha ha ha ha, cưng ác quá đi, mị thích lắm!]
Kim Cô Lương, [Mau cho mình xem phản ứng của anh ta đi.]
Bé Hoài, [Hai mươi phút trôi qua rồi mà anh ta vẫn còn đang vuốt đuôi, khen cậu đẹp đấy.]
Bé Hoài, [Chờ chút, để mình cap màn hình cho cậu xem.

nhe răng]

Bé Hoài, [*Hình ảnh*]
...
Kim Cô Lương, [Ha ha ha ha, cười muốn xỉu luôn!!!]
Kim Cô Lương, ["Em rất xứng với anh" là cái vẹo gì thế.]
Kim Cô Lương, [Má nó.

nhe răng]
Kim Cô Lương, [*Không nên tới gần phụ nữ, vì sẽ gặp bất hạnh.jpg*]
Hôm nay là chiều cuối tuần, Hoài Hâm học một lúc rồi đăng nhập vào QQ.
Cô vốn định tìm Úc Thừa tán dóc một hồi, không ngờ vừa online thì khung chat của anh đã hiện ra.
Lần này trực tiếp hơn trước -- "Đối phương mời bạn tham gia cuộc gọi thoại".
Ánh mắt Hoài Hâm khựng lại, cô chạy vọt ra ngoài đóng cửa phòng lại, sau khi bảo đảm không gian cực kỳ yên tĩnh, cô mới ấn nút đồng ý.
Đầu bên kia truyền đến giọng nói ấm áp của người đàn ông, "Có tiện nói chuyện không?"
"Chẳng phải anh đã gọi sang rồi sao?" Hoài Hâm nhếch môi.
"Vẫn phải hỏi trước chứ." Anh ung dung nói, "Dù sao quý cô tác giả đây cũng bận rộn đủ đường, tôi đâu thể tự tiện quấy rầy được."
Hoài Hâm ồ lên một tiếng, cố ý hỏi, "Thế...!nếu em định nói chuyện với người khác thì sao?"
"Thế đâu có được." Giọng anh hơi trầm, nhưng lại ẩn chứa ý cười, "Phải tuân theo quy tắc trước sau chứ, tôi vất vả xếp hàng, phải bảo

bọn họ chờ đi."
Cô khẽ hừ một tiếng, không nhận ra có vui vẻ vì được lấy lòng hay không, Úc Thừa mỉm cười, vờ hỏi ý, "Trò chuyện một lát nhé?"
Thái độ của anh cực kỳ tự nhiên, Hoài Hâm lại nhận ra có điều bất thường, nhưng cô không vạch trần, chỉ vờ miễn cưỡng đồng ý, nhưng anh muốn làm cái gì mới được.
Anh để cô tự quyết, gì cũng được, Hoài Hâm ngẫm nghĩ một lúc, hỏi anh muốn xem Friends không.
Series sitcom từng nổi đình nổi đám một thời vào những năm 2000, gần đây lại được quay thêm một số đặc biệt, fan phim vô cùng kích động.
Nhưng phải công nhận, bộ phim này quả thật rất hay, có vài tình tiết dù đã cũ nhưng nó vẫn hiện rõ mồn một trước mắt, hễ nghĩ đến lại lại khiến người ta bật cười.

Hoài Hâm rất thích bộ phim này, tổng cộng 10 mùa với hơn 200 tập, cô xem đi xem lại cũng phải 4, 5 lần, có thể đọc ngược lời thoại một cách lưu loát.
Úc Thừa cũng xem không dưới một lần, đây là một bộ phim hài Mỹ điển hình.

Anh sang New York vào hồi cấp 3, lúc ấy bộ phim này đã kết thúc cũng gần được ba năm, nhưng độ hot vẫn không giảm, mỗi ngày đều có người đi tìm quán cà phê Central Park.
Anh đồng ý.
Hai người đều thuộc lòng tình tiết trong phim, Hoài Hâm thấy anh cũng chẳng quan tâm xem tập nào bèn chọn đại một tập, là tập cuối của mùa 4, trong đám cưới lần 2 của Ross ở London, Monica và Chandler bất cẩn xảy ra tình một đêm.
Hoài Hâm cực kỳ thích CP này, quá trình từ quan hệ bạn bè tiến lên quan hệ bạn tình, rồi sau đó trở thành người yêu của hai người vừa hài hước vừa ngọt ngào -- Sau khi trải nghiệm lần đầu tiên tuyệt vời ấy, bọn họ rất muốn tiếp tục mối quan hệ này, nhưng một bên thì cảm thấy bạn bè với nhau mà làm vậy thì không đúng, một bên lại sợ người quen phát hiện.
Nhưng cảnh khiến khán giả bất ngờ nhất chính là cảnh Monical chui

ra khỏi chăn của Chandler, tiếng vỗ tay và tiếng hò hét vang lên ầm trời.

Tập ở London còn có một phân đoạn đặc sắc - Rachel phát hiện mình vẫn còn yêu Ross, muốn nói cho anh biết lòng mình trước hôn lễ, nhưng lần lữa mãi cũng không dám nói nên lời.

Nhưng không ngờ, khi tuyên thệ trong hôn lễ, Ross vuột miệng gọi tên cô dâu thành Rachel, cô dâu cực kỳ mất mặt, cuối cùng hai bên chia tay trong không khí chẳng mấy vui vẻ.
Hoài Hâm thật sự tò mò, "Anh nghĩ Ross có thật là một người vô tâm không? Hay là nói anh ta vẫn nhớ mãi không quên Rachel?"
Úc Thừa cười khẽ, "Con người đều luôn giấu những ham m.uốn không thực tế vào tiềm thức bản thân, đồng thời cũng sẽ cố gắng kiềm chế nỗi nhớ nhung vào những lúc tỉnh táo nhất."
Phải kiềm chế bản thân từng giây từng phút, đừng nói đến trường hợp long trọng như hôn lễ, xác suất xảy ra sai lầm phải bằng không mới đúng.
"Vậy nghĩa là vẫn còn quan tâm?" Hoài Hâm nhún vai, tặc lưỡi, "Nhưng cuối cùng anh ta vẫn lấy người khác."
"Con người rất phức tạp, cảm xúc nhất thời không giống với tình yêu và hứa hẹn dài lâu.

Cói đôi khi chính bản thân chúng ta cũng đang tự lừa mình dối người."
Biến "thích" thành "yêu", lầm tưởng ham mu.ốn nhất thời thành khát vọng được ở bên nhau mãi mãi.
Lúc này, giọng Úc Thừa cực kỳ bình tĩnh và lý trí, Hoài Hâm hơi cúi mắt, khóe môi nhếch lên, "...!Thế anh đã từng lầm tưởng bao giờ chưa?"
"Chưa từng." Có lẽ anh đang cười, "Vì đối với tôi, điều thứ hai chưa bao giờ tồn tại."
Giọng Úc Thừa hờ hững, như dấu ấn mờ nhạt trên cát chưa kịp hình thành đã bị sóng biển xóa sạch.

Hoài Hâm muốn hỏi tại sao, nhưng chưa kịp lên tiếng, cô cắn môi,

bất ngờ bị tình tiết hài hước trên màn hình giành lấy sự chú ý.
Sau khi từ London trở về New York, Monica và Chandler bắt đầu trò chơi hẹn hò lén lút, kết quả trong một lần đang trao nhau nụ hôn nồng nhiệt thì lại bị Pheobe và Rachel bắt gặp.

Chandler đành phải nói dối rằng mình vừa học được phong cách chào hỏi của châu Âu, trước khi đánh bài chuồn còn dùng cách này hôn hai người kia muốn tắt thở.
Một làn sóng cười ào đến, âm thanh nền và phản ứng của khán giả được thu trực tiếp tại trường quay, bầu không khí thoải mái này khiến suy nghĩ của Hoài Hâm càng bay đi xa, có vài đoạn chỉ nghe thấy giọng cười trầm thấp của Úc Thừa từ bên kia truyền đến.
Hoài Hâm cũng cười theo, dẹp mọi chuyện sang một bên, thoắt một cái đã xem được hơn một tiếng.
Khi chuẩn bị sang tập 6, cô mới kêu dừng.
"Này, anh đã thấy khá hơn chút nào chưa?"
"Hả?" Úc Thừa hỏi lại.
"Chẳng phải vừa nãy anh không được vui hay sao?"
Điện thoại im lặng một lúc lâu, sau đó mới vang lên giọng cười thật thấp của người đàn ông, "Bị em nhìn ra rồi."
"Đương nhiên." Hoài Hâm không hỏi sâu, chỉ đắc ý hừ lạnh, tâng bốc mình không chút keo kiệt, "Tác giả cần phải có một trái tim thấu suốt mọi việc."
Thế nên cô mới cố ý chọn một bộ sitcom nhẹ nhàng để cười cùng anh, dỗ anh vui.
Ý cười bên môi Úc Thừa càng sâu, càng lúc càng mất khống chế.
Một giây trước khi cúp máy, Hoài Hâm nghe thấy anh nói, "Bé à, hình như tôi bắt đầu lầm tưởng rồi, làm sao đây?".

Chương 17: Chương 17

Ánh tà dương vẽ nên một bức tranh sơn dầu trên không trung, ráng chiều vàng cam chiếm lấy một góc trời phủ xuống thành phố.
Úc Thừa cúp điện thoại, ngồi trên băng ghế ngoài bãi cỏ trong bệnh viện, phóng mắt nhìn đám mây lững thững trôi trên bầu trời xa xa.
Đám trẻ con đá banh trên bãi cỏ úa vàng, ba mẹ đứng một bên trông chừng, một cảnh tượng ồn ào, vui vẻ biết bao nhiêu.
Úc Thừa nhìn một hồi, sau đó thu hồi tầm mắt, lôi hộp thuốc lá trong túi áo ra.
Đi quá vội nên quên mang theo bật lửa, anh đành đứng dậy mượn lửa từ người qua đường.
Châm thuốc, đốm lửa lập lòe ở giữa những ngón tay của anh.

Úc Thừa bắt chéo chân, vẻ mặt mệt mỏi tựa lưng vào ghế, chầm chậm rít thuốc.
Vài sợi khói mỏng lượn lờ trên gương mặt anh tuấn, bóng chiều tà đổ xuống, phủ một tầng sáng mờ mờ lên người anh.

Úc Thừa nheo mắt, lại ngước lên nhìn mấy bóng người tí hon đang nhảy nhót gần đó.
Không biết qua bao lâu, điếu thuốc trên tay đã tàn, anh ném nó vào thùng rác, xoay người đi vào trong tòa nhà.
Trong phòng bệnh trên tầng, màn cửa nửa che nửa hở, một chậu cây cảnh được đặt trên bậu cửa sổ.

Mái tóc đen như gỗ mun của người nằm trên giường bệnh nay đã lấm tấm vài sợi bạc, người nọ vẫn ngủ say.

Thoáng chốc, cửa phòng được mở ra, Úc Thừa khẽ khàng bước đến.
Anh ngồi xuống ghế cạnh giường, cụp mắt, chăm chú ngắm nhìn những nếp nhăn nơi khóe mắt của người nằm trên giường.
Tờ giấy trong tay đã nhăn nhúm, anh vuốt phẳng lại, đặt lên đầu giường.
Bệnh nhân, Hầu Tố Hinh.
Chẩn đoán, Alzheimer.
Úc Thừa lẳng lặng ngắm nhìn bà hồi lâu, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay chai sần của bà, chậm rãi vu.ốt ve.
Bà ngủ rất say, già đi rất nhiều so với lần trước anh gặp.

Nhưng không ai ngờ, chỉ sau nửa năm ngắn ngủi, tình hình đã trở nên nghiêm trọng hơn, bà bắt đầu xuất hiện triệu chứng mất trí nhớ lâu dài, không nhận ra người quen, và đây là lần thứ hai bà trốn khỏi viện dưỡng lão.

Viện trưởng Khâu sốt ruột gọi cho anh, bảo anh phải trở về một chuyến.
Bệnh tình của Hầu Tố Hinh chuyển biến xấu cực kỳ nhanh.
Hai hôm trước Úc Thừa bận công tác ở Thượng Hải, bận tối mắt tối mũi không ngơi nghỉ suốt ngày đêm, chỉ chợp mắt được vài tiếng, anh xin phép nghỉ về quê, Chung Huân còn kín đáo phê bình anh vài câu, bảo anh nhanh chóng xử lý công việc bên đây.

Úc Thừa mím môi, vùi đầu xuống, phần lưng áo vest trũng xuống.

Anh áp trán lên mu bàn tay đầy vết nhăn của bà, khẽ khàng hít thở.
Anh nhớ đến rất nhiều chuyện.
Hồi ức đã được cất giấu kỹ lưỡng bỗng chốc ùa về khi anh nhìn thấy bà, lạ lẫm nhưng lại rất quen thuộc.
Anh nhớ đến lần đầu tiên gặp bà ở cô nhi viện.
Bà của thuở còn trẻ vẫn theo phong cách mộc mạc tựa như trấn nhỏ này, đứng bên hành lang nhìn anh chăm chú.
Úc Thừa ngồi trong phòng, còn bà đứng ngoài cửa sổ.
Anh sầm mặt, bên môi bà lại mang theo ý cười.
Hai người im lặng đấu mắt, người phụ nữ lại cong môi, bước đến

gần anh, cách một hàng rào bằng sắt, bà hỏi anh bằng tiếng địa phương, "Bé ơi, con tên gì?"
Anh chẳng nói chẳng rằng.
Cậu bé đã sáu tuổi, nhưng tay chân lèo khèo trông như thiếu dinh dưỡng, nhìn bà bằng đôi mắt đen láy mang theo vẻ bất hảo, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đó là sự đề phòng và sợ hãi.
Cậu bé bị cha mẹ ruột bỏ rơi, từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện.
Hầu Tố Hinh vừa nhìn thấy anh đã thích, bà và chồng lấy nhau mấy năm nhưng vẫn không có con, thấy thời kỳ sinh nở tốt nhất đã qua, mẹ lại sốt ruột nhưng không biết phải làm sao.

Hai vợ chồng bèn bàn với nhau sẽ nhận con nuôi.
Vào thời điểm ấy, quan niệm này đã được xem là khá cởi mở ở một thành phố nhỏ của vùng Giang Chiết.

May là người dân ở đây thuần phác, cũng đỡ được biết bao lời gièm pha.
Úc Vệ Đông bận trông cửa hàng nên để bà đi xem trước, Hầu Tố Hinh cất tấm khăn quàng cổ vừa đan xong, ăn mặc tươm tất, lần theo địa chỉ tìm đến.
Cô nhi viện này không lớn lắm, mặt tường bên ngoài đã cũ, lác đác chỉ vài căn phòng cũ kĩ, trong viện có một bãi cỏ xanh mướt, dưới tán cây được lắp một khung bóng rổ.

Nhưng không biết có phải do không có người chơi hay không mà đã đóng một lớp bụi mỏng.
Vừa xoay người bà liền trông thấy anh.

Cách đó xa xa.
Nếu không phải tự mình trải nghiệm, có lẽ Hầu Tố Hinh sẽ không tin vào duyên phận, nhưng bà luôn có cảm giác có ai đó đưa đường dẫn lối bà đến đây.
Đôi mắt cậu bé rất đẹp, đen lay láy tựa như một viên minh châu, tràn ngập ánh sáng rực rỡ.
Vẻ ngoài cũng rất xinh trai, nếu béo lên một tí thì sẽ càng khôi ngô hơn.

Bà bèn hỏi, "Con tên gì?"
"..."
Một khoảng im lặng trôi qua.
Hầu Tố Hinh nhìn cậu bé, càng nhìn càng thấy thích.
Cậu bé không nên ở một nơi không nhìn thấy bầu trời như ở đây, một đứa trẻ như cậu phải giống như những em bé khác, vui vẻ cắp sách đến trường.
Ngay lúc ấy, bà đã có quyết định của riêng mình.
Không chờ chồng đến để hội ý, không cần đi tiếp để xem còn đứa bé nào nữa không, vì bà đã quyết định.
Hầu Tố Hinh đi tới, khẽ mỉm cười trước hàng rào sắt hoen gỉ, chiếc khăn quàng cổ bằng lụa màu xanh navy trên cổ lộ ra tia sáng dìu dịu.
Nhận ra hành động của bà, cậu bé chợt nhúc nhích.
Nói đúng hơn là co rúm người lại.

Cậu bé vừa trốn vừa lùi về phía sau, lưng tựa vào chân giường, rút vào góc khuất.
Một khoảng im lặng lại ùa đến.
Hầu Tố Hinh muốn nói thêm, bên tai lại truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, là giáo viên chăm sóc ở nơi này, một cô nhóc chừng hai mươi tuổi, tóc được tết lại gọn gàng, mỉm cười đi tới, "Sao rồi chị Hầu? Nếu xong rồi chúng ta vào xem hồ sơ nhé..."
Cô nàng đứng lại cạnh bà, vừa hay nhìn vào bên trong.
"À, chị đang ở chỗ A Trình à."
Hóa ra cậu tên A Trình.
Hầu Tố Hinh vô thức quay đầu cậu bé.
- - Cậu vẫn rút người trong góc, mím chặt môi, hai tay ôm lấy đầu gối.

Đôi mắt đen láy ánh lên vẻ sợ hãi len lén nhìn bà, nhưng bà vừa nhìn sang, cậu vội vàng cúi gầm đầu.
"Ừ.

Thế vào xem hồ sơ xem sao."

Giọng nói ngọt ngào của cô giáo trẻ nhẹ nhàng thoảng qua khung cửa sổ, Úc Thừa giương mắt, bóng bà đã khuất xa.
Cậu lại nhìn về phía cánh cửa, tay cầm yên lặng như đã bị khóa lại.
Đầu ngón tay cuộn chặt chạm vào lòng bàn tay, cơn đau ập đến, sau đó cậu lại buông thỏng.

Trong căn phòng mờ sáng, Úc Thừa cụp mắt, cố gắng hấp thu hơi ấm từ tấm chăn mỏng.
Một hồi lâu sau.
"A Trình." Nghe thấy bên ngoài cửa sổ có người gọi tên mình, cậu ngẩng phắt đầu lên.
Vẫn là người phụ nữ kia.
Quần áo trên người hơi lỗi thời, chất liệu bằng linen sẫm màu, nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, không chút chỉ thừa.

Tựa như gương mặt bà, sạch sẽ thanh thoát.
Hầu Tố Hinh bước đến gần lần nữa, co ngón tay lại gõ lên bậu cửa sổ, mỉm cười nhìn cậu.
Đó là khung cảnh mà cả đời này Úc Thừa cũng sẽ không bao giờ quên.
Bà dịu dàng, cực kỳ dịu dàng hỏi cậu, "Con có muốn về nhà cùng mẹ không?"
...
Trong lòng bàn tay có động tĩnh.
Úc Thừa hoàn hồn, im lặng nhìn người đang nằm trên giường bệnh.
Hầu Tố Hinh đã tỉnh lại, ánh mắt bà hơi mê mang.

Từ đỉnh trần bệnh viện dời xuống, bà trông thấy gương mặt người đàn ông trẻ tuổi.
Có vài giây mơ hồ, thời gian như dừng lại, Hầu Tố Hinh chậm rãi lên tiếng, tìm lại giọng nói của bản thân, "...!A Trình?"
Úc Thừa không dám chớp mắt, ánh sáng trong đôi mắt dần khuếch tán.
"Mẹ." Anh khẽ đáp lại, lẳng lặng cầm lấy xấp giấy đặt trên tủ đầu giường cất vào.

"Ấy trời, mẹ chỉ té một cái thôi mà sao con lại chạy về đây thế?" Bà hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, vừa vui vừa buồn, "Chẳng phải con đang bận rộn công việc ở Hong Kong sao?"
"Con nghỉ phép, vừa hay đang rảnh nên trở về thăm mẹ."
Hàng mày anh hơi cau lại, "Mà mẹ nữa, đối với con thì chuyện của mẹ chưa bao giờ là phiền phức cả."
Hầu Tố Hinh cong cong đôi mắt, ngoan ngoãn nhận sai như một đứa trẻ, "Là mẹ nói sai."
Mi mắt Úc Thừa giần giật, anh cầm tay bà, dịu dàng nói, "Viện trưởng Khâu gọi cho con nói rằng mẹ không nói gì với bác ấy mà đã bỏ đi rồi."
"Lần trước con nói với mẹ thế nào, nếu ở trong viện dưỡng lão mà thấy chán thì hãy nói với Tiểu Lưu, cô ấy sẽ chơi với mẹ." Anh lấy bình nước ấm trên đầu giường rót một ly nước mới, đỡ Hầu Tố Hinh ngồi dậy, đút bà uống, "Nhưng mẹ lại chẳng nghe lời con, kết quả thế nào, té rồi đó thấy chưa?"
"Lớn tuổi rồi nên hơi lụm khụm" Hầu Tố Hinh xoa mặt, chột dạ cúi đầu, một thoáng sau lại ngẩng lên lén nhìn sắc mặt người đàn ông, đành chịu thua, "Được rồi, lần sau mẹ không thế nữa, nếu muốn ra ngoài sẽ gọi Tiểu Lưu đi cùng, được không?"
Úc Thừa nhìn bà chăm chú, gật đầu, "Dạ."
Lần trước anh có hỏi bà muốn sang Hong Kong với anh không, nhưng bà không chịu, thế nên anh không nhắc lại chuyện này nữa, "Sau này con sẽ tìm thêm thực phẩm chức năng cho mẹ, để viện dưỡng lão cấp kèm cho mẹ, mẹ phải ngoan ngoãn uống hết nhé, được không ạ?"
Hầu Tố Hinh gật đầu.
Ở nơi quen thuộc, hoàn cảnh quen thuộc, và người mẹ thân yêu, Úc Thừa cảm thấy thời tiết giao mùa sang đông cũng không lạnh như mình nghĩ.
Hầu Tố Hinh kéo tay anh quan sát tỉ mỉ, "Trông sắc mặt con kém quá, dạo này ngủ không ngon sao?"
"Dạ."
"Ngành tài chính này làm gì mà khiến người ta mệt mỏi thế..." Bà bỗng im bặt, cười ngại ngùng, "Lúc trước con từng giải thích với mẹ mấy lần rồi, nhưng thú thật mẹ không hiểu cho lắm."

"Không sao đâu mẹ." Úc Thừa nói, "Con giải thích cho mẹ thêm một lần nữa là được."

Anh nhỏ giọng giải thích cho bà nghe, Hầu Tố Hinh cái hiểu cái không, thỉnh thoảng lại tò mò đặt câu hỏi.
Một buổi chiều yên ả, bọn họ giống như những đôi mẹ con bình thường khác, cùng nhau chuyện trò những chủ đề thường ngày.
"Tết vừa rồi chẳng phải con đã hứa lần sau trở về sẽ dẫn theo bạn gái sao?" Hầu Tố Hinh liếc Úc Thừa một cái, có hơi bất mãn vì anh thất hứa, "Cũng đến tuổi rồi, đâu thể lúc nào cũng một mình vậy được?"
"Con cũng muốn lắm chứ." Úc Thừa nhún vai, ra chiều tiếc nuối trêu bà, "Nhưng không có cô nào chịu ưng con hết."
"Nói tầm bậy..." Hầu Tố Hinh trừng mắt nhìn anh, "A Trình nhà mình đẹp trai thế này, sao lại không có ai ưng?" Dừng một lát, "Mẹ thấy là do công việc của con thì có, bận như thế thì làm gì có thời gian để ý tới con gái nhà người ta."
Đuôi mắt Úc Thừa nhếch lên, anh siết chặt một tờ giấy trong xấp giấy tờ kia, hạ giọng như đang thương lượng, "Hay là mẹ ôn lại tay nghề xưa đi, đan vài chiếc khăn quàng cổ xinh đẹp cho con, để con tặng cho người mình thích, biết đâu người ta thấy thế lại ưng con."
Hồi xưa Hầu Tố Hinh từng kiếm sống nhờ công việc này, khăn quàng cổ do bà tự đan rất đẹp, kỹ thuật phức tạp nào bà cũng rành, nhưng sau khi cửa hàng của Úc Vệ Đông ngày một ăn nên làm ra, bà phải ra tiệm để phụ giúp chồng.
Mấy năm trước, thành phố nhỏ này đã được quy hoạch làm điểm du lịch, du khách ngày càng nhiều, thu nhập của cửa hàng nhà họ Úc cũng nhiều hơn, đứng số một số hai trong khu.
Dạo gần đây sức khỏe của bà không còn được như trước, Úc Vệ Đông mời người giúp mình quản lý cửa hàng, để Hầu Tố Hinh an tâm nghỉ ngơi.
Ban ngày bạn già thường bận rộn không có ở nhà, nên bà thường đến viện dưỡng lão gần đó để chơi, lại còn có người nói chuyện cùng.

Đến vài lần rồi bà cũng ở lại đó luôn.

Nhưng cuộc sống thường ngày hơi chán, nếu có thể ôn lại tay nghề xưa thì cũng tốt.

Hầu Tố Hinh ngẫm nghĩ thấy con trai mình nói có lý, "Về rồi mẹ sẽ làm cho con, bảo đảm con gái người ta mà thấy là thích ngay."
"Dạ." Úc Thừa mỉm cười.
Đang nói chuyện, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, sau đó được người đẩy vào.
Y tá dẫn theo một người tầm sáu mươi bước vào, nhưng so với Hầu Tố Hinh đang nằm trên giường bệnh thì người này tinh thần quắc thước, sống lưng thẳng tắp.
Úc Thừa đứng dậy, xoay người lại chào, "...!Ba."
Úc Vệ Đông khựng lại, cất giọng khách sáo, "Tiểu Thừa, sao con lại về đây?"
Úc Thừa không nói, ông lại bình tĩnh hỏi, "Ba mẹ con vẫn khỏe hết chứ?"
"..."
Bầu không khí trong phòng bệnh như đình trệ, y tá không hiểu chuyện gì, khom người đi ra ngoài.

Hầu Tố Hinh xếp lại chăn đệm, lên tiếng, "Ông già nhà ông đến rồi đấy à, tối nay mang món gì đến cho tôi vậy?"
Lúc này Úc Vệ Đông mới quay sang nhìn bà.
Ông đặt hộp cơm bằng inox xuống tủ đầu giường, nói, "Toàn là món bà thích cả, sườn, cà rốt, măng tây, tôi còn bảo đầu bếp trong tiệm bỏ thêm cải xoăn đấy."
"Được đấy!" Hầu Tố Hinh đảo mắt, bỗng nhiên kêu lên, "Ông không biết A Trình ở đây, nên không mang phần nó đến à."
Mùi thơm thức ăn chầm chậm tỏa ra, Úc Vệ Đông chuyên tâm bày món, không nói năng gì.
Tay Úc Thừa buông thõng bên người, âu phục giày da giờ đây hoàn toàn không hề phù hợp với hoàn cảnh trước mắt, anh im lặng một lúc, sau đó lên tiếng, "Ba mẹ từ từ ăn nhé, con ra ngoài tìm quán ăn."
Hầu Tố Hinh nghe thế thì quay sang nhìn anh, áy náy đáp, "Đừng đi xa quá nha con, đi sớm về sớm nhé."

Anh gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại..

Chương 18: Chương 18

Gần đến cuối kỳ, việc học càng lúc càng thêm nặng nề.
Chỉ còn một tuần nữa là đến mùa thi, ngày nào Hoài Hâm cũng chạy đến thư viện học bài.
Trời ngày một lạnh dần, những "trang bị" cần thiết cho mùa đông đều được cô phủ hết lên người, biến mình thành một con gấu bông khổng lồ.
Đến chiều, ôn bài được một nửa thì thấy hơi mệt, cô bèn quyết định đến quán cà phê thư giãn một chút.

Trong lúc chờ bánh ngọt được mang ra, điện thoại bất chợt rung lên.
- - Là tin nhắn từ Wechat của Lục Dư Gia.
Thật ra bọn họ chỉ vừa add nhau cách đây hai tháng.
Hôm ấy, anh ta chủ động gửi lời mời kết bạn, không nhắc đến chuyện chia tay không mấy êm đẹp trước đó, trái lại nhắn cho cô một tin vô thưởng vô phạt, [Đoán xem anh phát hiện cái gì trong nhà này!]
[Vật phẩm đu idol của em đấy! Trong hộp có quá trời poster và merch đây ha ha.

đầu chó]
* Merch: là những hàng hóa liên quan đến các nhóm nhạc thần tượng, idol.

Merch là tên viết tắt của merchandise, tức là bất cứ thứ gì được mua và bán tại cửa hàng.
Hoài Hâm thờ ơ đánh giá mấy dòng tin nhắn tràn ngập vẻ lấy lòng kia, nhớ đến cái lần mình và anh ta từng đi xem concert của nhóm

nhạc nam M4.
Chiều hôm ấy trời mưa tầm tã, mà chỉ còn ba tiếng nữa là concert ngoài trời sẽ bắt đầu.

Hoài Hâm đứng bên cửa sổ vừa ngắm nhìn màn mưa giăng lối vừa chắp tay trước ngực, miệng thì lẩm bẩm, "Cầu trời đừng hủy concert, đừng có dời ngày..."
Lục Dư Gia thấy cô như thế cũng bước tới, nửa quỳ trên sofa, bắt chước cô "cầu nguyện".
Khi ấy Hoài Hâm cũng bật cười trước hành động này của anh ta, thầm nghĩ dù concert có bị hủy thì cô cũng không còn buồn mấy.
Cô biết anh ta không thích mấy trò này, thậm chí cũng chẳng có hứng thú với M4, nhưng mỗi lần cô chia sẻ, anh ta đều kiên nhẫn lắng nghe, vẫn chưa từng nói mình chẳng hiểu gì.
Hoài Hâm tiện tay cho Lục Dư Gia vào danh sách bạn bè.
Vừa thêm bạn, anh ta liền gửi ảnh cho cô, [Em xem này, đây là đồ anh tìm thấy ở nhà.

Hồi trước em bảo nhiều đồ quá không cất ở ký túc xá được, bảo anh giữ giùm ấy, anh vừa đếm lại, không thiếu một món!]
Dường như anh ta rất đắc ý.
Hoài Hâm buồn cười, nhưng nghĩ đến những hành động không đúng mực trước đó của gã, cô vào tường nhà anh ta xem một vòng.
Ảnh nền là một câu thơ của Borges, [Anh có thể níu giữ em bằng điều gì đây, anh dâng cho em một con đường cằn cỗi, chiều hoàng hôn tuyệt vọng, và ánh trăng vùng ngoại ô xác xơ.]
Anh ta cài đặt chế độ chỉ có thể xem trạng thái của ba ngày trước đó, không có bài đăng mới.
Có phải thanh niên thời nay đều thích chơi trò này không nhỉ, cứ tỏ vẻ thần bí, không muốn để bạn mới add tìm hiểu con người thật của mình.
Thế là Hoài Hâm hỏi thẳng, cô chẳng muốn đạp lên ranh giới đạo đức thêm lần nào nữa, [Bạn gái anh thế nào? Có xinh không? *hì hì*]
Có lẽ Lục Dư Gia cũng khá bất ngờ khi nhận được đáp án "ông nói gà bà nói vịt" này.

Anh ta chỉ gửi sang một chuỗi dấu chấm lửng, "..."
Lục Dư Gia, [Không có ai hết, chia tay rồi.

nhe răng]
Anh ta vờ tức giận, [Anh tốn công cực khổ tìm đồ cho em, em chỉ để ý mỗi chuyện này thôi sao?!]
Hoài Hâm, [Thì em phải hỏi mới biết chứ, anh có chịu tự khai đâu.

nhe răng]
Cô cố tình nhắn một câu chẳng mặn mà gì, gửi đi rồi thấy thoải mái hẳn, mím môi nhấp một ngụm trà sữa, ăn cùng một miếng bánh phô mai - Ừm, ngon thật đấy.
Lục Dư Gia, [Thôi được rồi, lần trước là anh sai, được chưa? *nhe răng*]
Lục Dư Gia, [Nữ vương ơi, anh xin lỗi mà.

quỳ rạp.jpg]
Anh ta đúng là thẳng thắn phết.

Hoài Hâm híp mắt hừ khẽ, bấy giờ mới đáp lại với giọng từ bi, [Cho em xem trong hộp có gì? Anh còn giữ vé fansign Tế Vũ Vi Phong không?]
Tế Vũ Vi Phong là tác giả có cả chục triệu fan hâm mộ, nổi tiếng nhờ bộ tiểu thuyết Dịch Sở, đó chính là thần tượng thuở thiếu thời của cô.
Khi ấy Hoài Hâm đu idol cực kỳ nhiệt huyết, figure, merch gì đều có cả, chất đầy tủ kính trong nhà, suýt nữa là không đủ chỗ để.
Lục Dư Gia, [Còn chứ, còn chứ.]
Lục Dư Gia, [*hình ảnh*]
Lục Dư Gia, [Hoàn hảo không chút hư hao.

kính râm ngầu]
Hoài Hâm, [Wow.jpg]
Hoài Hâm, [Đúng là có đủ cả! Em còn tưởng mất rồi cơ!!!]
Không cho anh ta cơ hội tự khen bản thân, cô vội hỏi, [Khi nào gửi lại cho em?]

Lục Dư Gia, [Anh còn chưa kịp cầm nóng tay mà em đã muốn qua cầu rút ván hả? *Đắng lòng*]
Lục Dư Gia, [Tốt xấu gì đây cũng là ký ức chung của chúng ta...]
Hoài Hâm, [Chẳng lẽ anh lại muốn chia đôi sao? *hi hi*]
Hoài Hâm lí lẽ, [Đây vốn đều là đồ em mua, lúc ấy anh chỉ giữ giùm mà thôi.]
Lục Dư Gia, [...]
Lục Dư Gia, [Thế cũng phải gặp nhau trực tiếp chứ? Gửi qua đường bưu điện chẳng có ý nghĩa gì hết!]
Hoài Hâm mỉm cười.
Gì nữa đây - Ra nước ngoài một cái là bày đặt màu mè.
Lục Dư Gia cứ bám theo làm phiền, một hai đòi gặp cô một lần, nhưng Hoài Hâm không đồng ý.
Đã hai năm rồi, anh ta chẳng còn hiểu cô nữa - lòng tín nhiệm của cô cực kỳ ít ỏi, nếu đã hoang phí thì chỉ còn cái nịt.

Lục Dư Gia bất lực, đành gửi chuyển phát nhanh cho cô.
Lúc nhận bưu phẩm, Hoài Hâm nhìn lướt qua phần địa chỉ, anh ta ở quận Hải Điện, công viên Khoa học và Công nghệ Thanh Hoa, cách đại học Bắc Kinh khá gần.
Sau đó, hai người vẫn trò chuyện với nhau câu được câu chăng, thỉnh thoảng anh ta sẽ chia sẻ chút chuyện vặt trong sinh hoạt, hoặc là gửi cho cô mấy bài hát hay hay, và những bài đăng trên Weibo và Zhihu.
Phải công nhận rằng, anh ta vẫn hài hước như xưa, cực kỳ am hiểu chiêu "nước sôi nấu ếch", kiên nhẫn có thừa.
Những lúc xem trích đoạn, Hoài Hâm cũng sẽ bật cười, nhưng xem xong rồi thôi, cô không có ý định tìm hiểu sâu thêm, chỉ giữ Lục Dư Gia lòng vòng trong ranh giới bạn bè.
Sự thật chứng minh quyết định của cô hoàn toàn đúng đắn, chưa đầy hai tháng, cũng chính là ngày hôm nay.

Giống với lần anh ta add cô trước đó, Hoài Hâm vẫn ngồi tại quán cà phê ấy, cầm ly Cappucino trên tay, nhận được tin nhắn của Lục Dư Gia, [Tinh Tinh, anh và bạn gái cũ quay lại rồi.]
Hoài Hâm rũ mắt, không buồn không vui nhấp một ngụm cà phê, trả

lời tin nhắn, [Chúc mừng anh nhé ~]
Thật ra tin nhắn này đến có hơi đột ngột.
Lần trò chuyện gần nhất là cách đây ba ngày, anh ta nói cổ phiếu năng lượng mà anh ta mới mua gần đây đang gặp "bẫy", khóc tu tu than thở với cô.
* Bẫy: rủi ro khi giao dịch cổ phiếu.

Ví dụ, các nhà đầu tư mong giá cổ phiếu sẽ tăng, nhưng thực chất nó lại giảm, và ngược lại.

Mình tìm hiểu thì khá giống Bull trap (Bẫy tăng giá), và Bear trap (Bẫy giảm giá).
Hoài Hâm đương nhiên sẽ chế giễu anh ta, đồng thời tiện tay gửi một đoạn bình luận hài hước về cổ phiếu: Lúc xem mắt có thể dựa vào loại cổ phiếu gặp "bẫy" mà phán đoán phẩm chất của người đàn ông -- [Người đầu tư vào nguồn năng lượng mới là người khá ngây thơ, dễ cảm động bởi chuyện xưa, phải quan sát thêm xem có ngốc thật hay không.]
Lục Dư Gia, [*Tức giận*]
Hoài Hâm, [Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.]
Hoài Hâm, [Còn cái này nữa, mắc cười chết đi được.]
Hoài Hâm, [Người đầu tư vào ngân hàng và bất động sản là người không chấp nhận cái mới, có khuynh hướng gia trưởng.

Hiển nhiên, nếu anh ta có thể lôi ra một xấp giấy tờ bất động sản chứng minh, ok có thể gả.

Nếu không thì cứ tiếp tục làm bạn thôi.]

Lục Dư Gia, [Ha ha ha ha ha ha.]
Lục Dư Gia, [Anh còn cổ phiếu bảo hiểm nữa, người ta nói sao.

ngoáy mũi]
Hoài Hâm paste lại nội dung, [Người này cực kỳ đáng tin, cần cù chịu khó, có chí lớn, tầm nhìn xa chắc cũng tầm mười năm, thậm chí là trăm năm, nếu gặp người đàn ông như thế thì không cần phải suy

nghĩ, mau mau gả cho anh ta thôi!]
Lục Dư Gia im lặng vài giây, cuối cùng cũng hiểu ra, [Má!!!!!! *Bye*]
Hoài Hâm không trả lời lại nữa.
Thế nên hai tin nhắn mới và cũ hiện lên trước sau trông cực kỳ lạc quẻ.

Hoài Hâm suy nghĩ một lát, hỏi, [Xóa nhau nhé?]
Chừng mười phút sau, Lục Dư Gia mới đáp lại, [Đừng mà.

Đắng lòng]
Anh ta muốn trêu vài câu để điều tiết không khí, [Trò chuyện bình thường thôi có gì đâu phải giấu.

Nhe răng]
Đầu ngón tay Hoài Hâm nhấc lên vài giây, có hơi bất ngờ.
Thực ra lời này của anh ta có ý khác, quan hệ hai người rõ ràng trong sáng, bạn gái anh ta sẽ không để ý, nhưng thật ra lại mang theo ẩn ý uy hiếp - nếu Hoài Hâm một mực đòi xóa bạn bè nghĩa là cô đang chột dạ.
Từ khi gặp lại đến nay, quyền chủ động đều nằm trong tay anh ta, quen bạn gái mới, chia tay, trò chuyện với cô, quay lại với bạn gái cũ, Hoài Hâm vẫn luôn trong thế bị động.

Bây giờ ngay cả ý nghĩ muốn nhắm mắt làm ngơ cũng bị anh ta giành trước.
Cô không thích cái cảm giác này, cũng không muốn bị sự ảo tưởng của anh ta kéo mình vào chuyện của người khác, cô thẳng tay chuyển tài khoản anh ta sang chế độ miễn làm phiền.
Sau đó là thời gian bận rộn ôn tập cho kỳ thi cuối kỳ.
Thỉnh thoảng Hoài Hâm sẽ lên QQ hỏi thăm Úc Thừa đang làm gì, nhưng có vẻ như anh rất bận, ít nói kiệm lời, thậm chí còn mang theo thái độ xử lý công việc.

Cô thử vài lần, nhưng vẫn không tìm được cơ hội cùng xem phim như lần trước.
Ngày thi môn chuyên ngành cuối cùng, biên tập "lặn" tăm mấy

tháng nay bất ngờ tìm cô, hỏi tiểu thuyết mới viết đến đâu rồi.
Hoài Hâm, [*Khổ lắm*]
Hoài Hâm, [Nửa tháng rồi không viết thêm được chữ nào, em còn đoạn kết nữa, tầm năm mươi ngàn chữ thôi.]
Biên Biên, [*Òa khóc* Bọn chị phải hiệu đính lần một trước Tết, em yêu có thể gửi cho chị trong cuối tuần này được không? *Đáng thương*]
Hoài Hâm mềm lòng, chỉ xem hai cái icon kia đã không đành lòng, [Mỗi ngày em viết mười ngàn chữ, cuối tuần sẽ nộp cho chị nhé.

Đỏ mặt]
Biên tập trở mặt còn nhanh hơn lật sách, [Muah! Cục cưng của chị là thiên sứ từ nơi nào đến thế! Yêu em nhiều!!! *hôn* *hôn* *hôn*]
Biên Biên, [Vậy chị đi chơi trước đây, em tập trung viết đi nhé!!!]
Hoài Hâm, [?]
"..."
Chờ đã, cô vừa đồng ý chuyện gì thế?!
Tuy cô rất muốn đào hố chôn mình, nhưng nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, Hoài Hâm vẫn cắn răng giữ lời hứa.
Cô gần như chuyển đến sống trong thư viện, cuối kỳ đã qua, thư viện không còn đông như trước, phóng mắt nhìn quanh toàn là bàn ghế trống, chỉ có cô vẫn ngồi đó múa bút thành văn, "tóc treo nhà, dùi đâm chân".
* "Tóc treo nhà" là nói về Tôn Kính thời nhà Tấn, mỗi ngày đọc sách đọc đến đêm khuya, vì sợ ngủ thiếp đi, bèn lấy tóc buộc lại, rồi treo sợi dây buộc tóc lên xà nhà.

Còn "dùi đâm chân" là chỉ Tô Tần thời Chiến Quốc, ông vì gắng sức đọc sách, lúc đêm thâu sợ ngủ gật quên việc đọc sách, bèn dùng dùi đâm vào bắp đùi.

Tốc độ tay của Hoài Hâm chỉ ở mức trung bình, thế nên mỗi ngày gõ mười ngàn chữ đúng là chẳng còn thời gian cho các hoạt động khác, trừ thời gian tìm cảm hứng và nghỉ ngơi, cô phải gõ từ sáng sớm đến tối muộn.

Ròng rã năm ngày liên tục, suýt nữa là cô phát điên.
May là cuối cùng cô vẫn nộp bản thảo đúng hạn, cũng nhận được nụ hôn siêu to siêu khổng lồ từ biên tập nhà mình -- Hoài Hâm mệt lữ nằm lì trên giường, cảm giác như bị người ta ép thành khô.
Cô ngả đầu ngủ suốt một ngày một đêm.
Lúc thức dậy thì đã là chiều hôm sau, tin nhắn từ nhóm chat đại học ùn ùn kéo đến, còn "nhắc" tất cả các thành viên trong lớp.
Hoài Hâm tranh thủ lướt xem một vòng, hóa ra là bạn bè muốn tổ chức liên hoan, chốt vào sáu rưỡi tối nay ở Vinh Lý Ký, mọi người đang thống kê lại số người tham gia.
Lớp trưởng khá thân với cô, nhắn tin riêng hỏi, [Cưng ơi, cậu đi không?]
Tối nay Hoài Hâm không bận gì nên đồng ý, thuận miệng hỏi, [Có bao nhiêu người chốt đi rồi?]
Hạ Vũ Phi, [Hơn mười người, hết phòng bao rồi, nên mình đã đặt một bàn lớn ở một góc cách xa đại sảnh, *cười ngây ngốc*]
Hoài Hâm, [Ok! Mình sẽ đến đúng giờ.

hôn]
Cô xuống giường, trang điểm một chút, trạng thái làm việc nghỉ ngơi phản khoa học suốt năm ngày đã biến mất, cô xách túi ra cổng trường đón xe trong tinh thần cực kỳ sảng khoái.
Hôm nay Hoài Hâm mặc một chiếc váy da đen ngắn chỉ vừa phủ qua mông, khoác thêm áo cọc tay bên ngoài, giày Martin, mũ beret, mái tóc đen óng được uốn xoăn, trông rất có phong cách gái Hàn.

Cô còn khoác thêm một chiếc áo phao bên ngoài, nâng cao tỉ lệ dáng người.

Lúc cô đến Vinh Lý Ký, thời gian vẫn còn sớm, chỉ lác đác vài người.
Bình thường đi học mọi người đều học cùng cả khoa, thế nên khái niệm về "lớp" cũng không mấy đậm sâu, có vài người bạn cô còn thấy khá lạ mặt, mọi người chào hỏi rồi tự giới thiệu một lần nữa.
Lớp trưởng Hạ Vũ Phi vẫn nhiệt tình chào hỏi, ở đây khá nhiều người miền Nam, Vinh Lý Ký lại chuyên về ẩm thực Giang Nam, rất hợp khẩu vị bọn họ.

Nhưng bàn tiệc đặt ở sảnh chính nên hơi ồn, nếu không cuộc trò chuyện sẽ càng vui hơn.
Không biết ai mang theo rượu vang, thế là mở rượu góp vui.

Qua gần nửa bữa tiệc, mọi người dần thân với nhau hơn, bắt đầu tám chuyện trên trời dưới đất.
Hạ Vũ Phi ngồi cạnh Hoài Hâm, ghé vào tai cô thì thầm, "Cưng ngồi đây xem chừng giúp mình nhé, mình đi thanh toán."
"Ok."
Hạ Vũ Phi vừa đứng dậy chợt sững người, rồi cười nói, "Ấy, Ân Mạn đến rồi à, mình còn tưởng cậu không đến được chứ."
Hoài Hâm nghe thấy thì nương theo tầm mắt của cô ấy nhìn sang, đặt đôi đũa trên tay xuống.
Cô chưa từng gặp Ân Mạn, nhưng lại khá quen với người đứng cạnh cô ta.
Lục Dư Gia đeo một chiếc túi bucket LV, tay xách nách mang đùm đuề túi lớn túi nhỏ, tất cả đều là những nhãn hiệu nghe nhiều quen tai, có vẻ như vừa đi dạo phố cùng bạn gái.
Ân Mạn ăn mặc xinh đẹp, mỉm cười đi tới, "Tiệc Vũ Phi tổ chức thì mình phải đến chứ." Sau đó cô ta chỉ Lục Dư Gia sau lưng, hỏi ý kiến mọi người, "Bạn trai mình cũng đến, mọi người không ngại chứ?"
Dù gì cũng dùng quỹ lớp, nhóm bạn học không mấy quan tâm.

Bọn họ chỉ quan tâm hóng hớt, nhốn nháo để hai người nhanh ngồi xuống.
Hoài Hâm nhìn sang bên cạnh, đúng lúc Lục Dư Gia cũng nhìn sang, sau đó lẳng lặng thu tầm mắt lại, đi theo Ân Mạn tìm chỗ ngồi xuống, vừa hay chỉ cách Hoài Hâm một người.
Thật ra bữa tiệc đã đi đến hồi kết, trên bàn chỉ còn lại cơm thừa canh cặn, Hạ Vũ Phi hỏi Ân Mạn và Lục Dư Gia có cần gọi thêm món không, người trước từ chối ngay, "Không cần đâu, bọn mình ăn tạm là được rồi."
Mọi người đều có lịch trình sau bữa tiệc, lục tục có người đứng dậy ra về trước, nhưng cũng còn lại vài người ngồi lại tán dóc, trong đó

nhóm con gái chú ý đến anh bạn trai ngoại hình xuất sắc của Ân Mạn, tò mò hai người quen nhau thế nào.
"Bạn trai mình hả." Ân Mạn liếc Lục Dư Gia, cầm cổ tay anh ta cười nói, "Bọn mình quen nhau trong một lần đánh bài với vài người bạn."
Cô ta chẳng ngại ngần chia sẻ, "Anh ấy vừa cao ráo vừa đẹp trai, đánh bài lại giỏi, add Wechat rồi mới biết anh ấy rất hài hước, biết nói chuyện, thế nên đưa đẩy vài lần thì vừa ý nhau."
Ân Mạn nói xong mỉm cười ngọt ngào, Lục Dư Gia cưng chiều xoa đầu cô ta, mọi người ngồi đây đều la lên oai oái, trêu bọn họ có chừa đường sống cho dân FA không.
Hoài Hâm cũng cười theo, cô ngồi một lúc rồi đứng dậy nói với Hạ Vũ Phi, "Mình đi vệ sinh một lát."
Ân Mạn phía sau vẫn tiếp tục chia sẻ chuyện tình cảm của mình, trong giọng nói không giấu được vẻ đắc ý khoe khoang, Hoài Hâm thong thả bước đi, chẳng mấy chốc không còn nghe thấy gì nữa.
Cô ra khỏi phòng vệ sinh, đứng trước gương dặm lại lớp trang điểm.
Cất son vào, đeo balo lên lưng, đang định xoay người lại thì suýt nữa đâm sầm vào người ta.
- - Lục Dư Gia đang tựa vào tường, nhìn cô trừng trừng không chớp mắt, rõ ràng là đang chờ cô.
Hoài Hâm chẳng vờ làm lơ, chỉ ngước lên hỏi, "Có chuyện gì sao?"
Lục Dư Gia há miệng, khẽ hỏi, "Sao em không trả lời tin nhắn của anh?"
"Thế à?" Hoài Hâm vén tóc bên tai, hờ hững đáp, "Có lẽ là nhiều tin nhắn quá nên không thấy, xin lỗi anh."
Ánh mắt Lục Dư Gia tối sầm lại, bước lên trước vài bước, như muốn nhận thua, "Tinh Tinh, em cứ nhất quyết phải thế sao?"
Hoài Hâm buồn cười, muốn hỏi vậy anh ta là thế nào.
"Không thể làm bạn bè sao? Không thể nói chuyện vui vẻ như trước được sao?"
Hoài Hâm mỉm cười.
Cô biết, Lục Dư Gia còn rõ hơn mình, đây chỉ là viện cớ, cái anh ta muốn chính là trò chơi mập mờ của người trưởng thành, thăm dò có chừng mực, vờ tha bắt thật.
Nhưng thứ cho cô nói thẳng, anh ta quả thực không đủ tư cách.

"Không cần đâu." Hoài Hâm lướt qua anh ta, đi thẳng về phía đại sảnh.
Lục Dư Gia chợt kéo tay cô lại.
"Nhưng anh không muốn mất em."
Ánh mắt Hoài Hâm bỗng thay đổi, đang định tránh đi thì nghe thấy có ai đó hoảng hốt kêu lên, "Hai người đang làm gì thế!"
- - Ân Mạn đứng cách đó không xa, vừa hay trông thấy hết cảnh tượng vừa rồi.
Lục Dư Gia vội vàng buông tay, nghiêm túc giữ khoảng cách với Hoài Hâm.
Cô cau mày, thấy mình nên giải thích vài câu, "Tôi..."
"Cô là Hoài Hâm đúng không?!"
Không ngờ Ân Mạn lại ngắt lời cô, giận dữ bước tới, tiếng giày cao gót giẫm xuống nền đá vang lên tiếng lộc cộc.
Cô ta kéo Lục Dư Gia về bên mình, ôm tay anh ta như muốn tuyên bố chủ quyền, "Sao cô mặt dày thế hả, anh ấy đã có bạn gái rồi mà cô còn níu kéo!"
Lời tố cáo không phân rõ trắng đen không hề khiến Hoài Hâm bối rối, "Xin lỗi nhưng hình như lúc nãy là bạn trai cô kéo tôi không buông kia mà."
Ân Mạn nghẹn lời, trừng mắt, "Đó là do cô quyến rũ anh ấy trước nên anh ấy mới kéo tay cô."
"..."
Hoài Hâm im lặng, người bị hại lại thành kẻ có tội, đầu óc chỉ toàn yêu đương này ít nhất cũng phải tu luyện từ trăm đến ngàn năm mới được đấy.
Sắc mặt Lục Dư Gia thối hoắc, nắm vai Ân Mạn tính khuyên ngăn nhưng lại bị cô ta hất ra.
"Đừng tưởng tôi không biết hai người từng yêu nhau!"
Ân Mạn nhìn Hoài Hâm trừng trừng, khóe môi nhếch lên một nụ cười khẩy, "Hai tháng trước chúng tôi vẫn chưa chia tay nhau, nhưng cô đã lợi dụng đủ đường để trò chuyện với anh ấy, ngày ngày chia sẻ chuyện thường ngày của mình, gửi truyện cười, gửi ảnh, sao không biết giữ ý tứ hả?"
Hoài Hâm khựng lại, lạnh lùng nhìn Lục Dư Gia, người kia rõ ràng

càng lúng túng, đưa tay ôm Ân Mạn toan dỗ cô ta, "Em à, đừng nói nữa."
Ai ngờ lại trúng ngay kíp nổ, "Còn anh nữa!"
"Lúc quay lại anh thề thốt rằng trong lòng chỉ có mình tôi, nhưng rồi sao?! Hôm ấy tôi kiểm tra list nhạc trên NetEase Cloud Music của anh, thấy anh follow cô ta, mấy bài hát lưu lại cũng đều là bài hát cô ta thích!"
Hành lang thưa khách qua lại, nhưng ai đi qua cũng nhìn sang phía bên này.
Hoài Hâm xoa huyệt thái dương, đây đúng là tai bay vạ gió.
- - Mà cô cũng có sai.
Cái sai lớn nhất của cô chính là không nên add Wechat của Lục Dư Gia, gã này đúng là đồ phiền phức.
"Ân Mạn à." Hoài Hâm bất lực, "Trước khi đứng trên bục đạo đức chỉ trích tôi, cô đã tìm hiểu kỹ chưa?"
"Cô có cần tôi gửi hết lịch sử trò chuyện giữa chúng tôi cho cô xem không, xem xem lúc biết anh ta có bạn gái, tôi có gửi bất kỳ ám hiệu nào không?"
Lục Dư Gia quả thật đã giẫm phải vùng cấm của cô, cô chẳng thèm để lại thể diện cho anh ta, "Đối với tôi, anh ta không khác mấy tiền nhiệm kia là bao.

Còn chuyện anh ta làm, dù có chứng minh anh ta đã vượt quá giới hạn thì đó cũng chẳng liên quan gì đến tôi."
Bạn trai vẫn nhớ mãi không quên bạn gái cũ, có vẻ như Ân Mạn đã bị đâm một cú chí mạng, tức tối nói, "Trước đó ở Flipped cô có dám cam đoan cô không cùng anh ta nói chuyện riêng chứ?! Tôi đã thấy hết, hai người uống rượu, cô còn kéo tay anh ta cười cười nói nói..."
Ân Mạn hít sâu một hơi, tiện tay cầm một ly rượu vang từ chỗ nhân viên vừa lướt qua, bất ngờ hất thẳng lên mặt Hoài Hâm, "Cô có ý đồ xấu mà còn muốn giũ sạch tội lỗi sao?!"
"Ào..."
Hoài Hâm phản ứng nhanh nhẹn, vô thức tránh đi, nhưng vì khoảng quá gần, lại không kịp chuẩn bị nên vẫn bị dính đôi chỗ.

Rượu vang chảy dọc theo tóc, vừa cay vừa nồng.

Không chỉ có mỗi nhân viên bị dọa mà ngay cả Lục Dư Gia mặt mày cũng trắng bệch, Hoài Hâm nhắm mắt, thầm nghĩ may là hôm nay mình mặc váy đen, không lộ rõ, vẫn giữ được chút thể diện.
Cô định lên tiếng, nhưng chợt phát hiện cổ họng như bị nghẹn lại.

Bất kể thế nào cũng không mở miệng được.
"Hoài Hâm."
Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên từ sau lưng.
Cô máy móc xoay người lại, đối mặt với gương mặt hờ hững của Úc Thừa, anh hỏi, "Sao thế?"
Lâu rồi không gặp, thế mà lại gặp anh ở đây.
Úc Thừa đóng vest thẳng thớm đứng trước mặt, Hoài Hâm bỗng thấy mình thật chật vật -- Haiz, vừa nãy cô vẫn còn bình tĩnh lắm mà.
"Em..."
Người đàn ông bước đến gần, hơi khom người, mùi hương ấm áp của gỗ nhàn nhạt lan tỏa.
Anh lấy một chiếc khăn tay từ áo vest ra đặt lên tay cô, rủ mí mắt, "Lau đi."
Khăn lụa mềm mại trong lòng bàn tay như còn lưu lại hơi ấm từ anh, Hoài Hâm chần chờ, cúi gầm đầu một lúc, sau đó lẳng lặng lau sạch rượu trên mặt.
Từ góc nhìn của anh chỉ có thể nhìn thấy hàng mi cong vút ướt sũng của cô, chiếc khăn lướt qua gương mặt mềm mại trắng nõn, sau đó đến chiếc cổ thon dài và phần xương quai xanh ẩm ướt, trông cô như đang cực kỳ ấm ức.
Úc Thừa ngước lên, ánh mắt dừng lại trên mặt Lục Dư Gia nửa giây, sau đó chuyển sang người Ân Mạn.
"Bạn này."
"..."
Anh mỉm cười ung dung, từ trên cao nhìn xuống., "Ba mẹ cô có nói với cô rằng đây là hành vi vô giáo dục hay không?".

Chương 19: Chương 19

Giọng người đàn ông vừa trầm vừa ấm, nhưng mọi người có mặt đều câm như hến, không ai dám hé nửa lời.
Ân Mạn quan sát Úc Thừa bằng ánh mắt hoài nghi, nhất thời cũng chẳng đoán được quan hệ giữa anh và Hoài Hâm là gì -- Người đàn ông này trông cực kỳ anh tuấn, áo quần bảnh bao, vừa nhìn đã thấy khí chất bất phàm.
Lục Dư Gia lộ vẻ mặt phức tạp, nhìn Úc Thừa đăm đăm, muốn lên tiếng nhưng đôi môi cứ mím chặt lại, bực bội túm lấy ống tay áo của bạn gái.
Ân Mạn kịp thời nhận ra đây là nơi công cộng mọi người đều nhìn thấy, dù có giận cỡ nào thì hành vi hắt rượu lên người người khác quả thật có hơi quá khích.

Nhưng cô ta thật sự không nhịn được cơn tức kia, lồng ngực phập phồng như muốn nói gì đó, song lại bị Lục Dư Gia ngăn lại.
"Hoài Hâm, chuyện hôm nay thật sự xin lỗi em, anh sẽ giải thích rõ ràng chuyện giữa chúng ta với Mạn Mạn..."
Sau đó anh ta nhìn Hoài Hâm thêm một lúc, rồi kéo Ân Mạn rời đi.
Lúc này Hạ Vũ Phi chạy đến từ hướng hai người họ rời đi, choàng áo khoác lên người Hoài Hâm.
Từ xa cô nàng đã thấy phía bên đây có tranh chấp, nhưng không biết vì chuyện gì, "Cậu không sao chứ?"
Hoài Hâm lắc đầu, "Cám ơn cậu, mình không sao."
Hạ Vũ Phi âm thầm quan sát người đàn ông cao to bên cạnh, "Đây là?"
Hoài Hâm à một tiếng, sắc mặt tươi hơn một chút, ngẩng đầu nhìn Úc Thừa.

Cùng lúc đó, anh cũng cúi xuống, bình tĩnh nhìn cô.
Hoài Hâm quả thật không ngờ tối nay lại gặp anh ở đây.

Anh làm việc ở Hong Kong, bay sang Bắc Kinh vốn là chuyện có thể gặp chứ không thể cầu, lần này chắc hẳn là anh đến đây công tác.
Nhìn nhau chỉ vài giây, Hoài Hâm hấp háy đôi mắt đong đầy ý cười, "Là sếp mình."
Ánh mắt cô trong veo, sợi tóc mai hơi ướt, nhưng không hề che giấu vẻ đắc ý và vui mừng khi được người khác che chở, nháy mắt đã trở nên vừa ranh mãnh vừa lém lỉnh.
Hàng mi Úc Thừa khẽ rung, anh thoáng dừng lại vài giây, sau đó hơi hạ tầm mắt.

Đôi mắt hoa đào xuyên qua lớp thấu kính, đẹp đến lóa mắt.
"Vừa rồi sao thế?" Anh lên tiếng hỏi thăm.
"..."
Chuyện này nói ra thì hơi khó, dẫu ra sao cô cũng không thể để hình tượng bị sụp đổ, Hoài Hâm ngắt đầu bỏ đuôi, kể ngắn gọn chuyện của mình cho anh nghe, đến cuối còn hít mũi mấy cái, mặt ủ mày chau.
Bây giờ cô đang là "Oliva", không phải là "Lisa", tuy chuyện này hoàn toàn là do cô xui xẻo bị Lục Dư Gia làm vạ lây, nhưng có nhiều chi tiết không cần để Úc Thừa biết.

Tóm lại, cô chỉ cần bày tỏ mình là một cô gái đàng hoàng, không chen chân vào chuyện tình cảm của người khác là được rồi.
Hoài Hâm kết chuyện với giọng mũi nghèn nghẹt, "Cô ấy hiểu lầm em..."
Úc Thừa nhìn cô hồi lâu, sau đó mới lên tiếng, "Em có trở về tiệc họp lớp không?"
"Chắc là không rồi ạ." Hoài Hâm cúi đầu nhìn mình, tự giễu, "Em thế này không tiện cho lắm."
"Định về nhà hả?"
"Dạ." Hoài Hâm khẽ ngước lên.
"Vậy để tôi bảo tài xế công ty đưa em về, vừa nãy tôi đã gọi rồi, giờ

hẳn là tài xế đã đến trước cửa."
Tâm trạng Hoài Hâm như đang ngồi tàu lượn siêu tốc từ trên đỉnh núi lao thẳng xuống đáy vực, buột miệng hỏi, "Ấy, thế còn anh Thừa thì sao?"
Úc Thừa dừng bước, không nói gì, nhưng bên cạnh lại truyền đến một giọng nói ngọt ngào, "Thừa tổng, anh đi đâu mà lâu thế?"
Một người phụ nữ xinh đẹp, chín chắn, nom chừng 27, 28 tuổi, vòng eo mảnh mai, trang điểm kỹ càng, váy đỏ ôm sát người, đôi hoa tai kim cương lấp lánh bên vành tai.
Trang phục trông không giống trong trường hợp bàn công việc.
Hoài Hâm nhìn bọn họ, cô gái kia cũng nhận ra tình hình bên này, mỉm cười bước đến chỗ Úc Thừa, "Có chuyện gì sao?"
"Không."
Úc Thừa trả lời, trước khi rời đi còn nói với Hoài Hâm, "Tôi đã gửi số điện thoại của tài xế qua Wechat của em rồi."
"Dạ." Cô đáp.
Anh gật đầu, sau đó cùng cô gái kia sóng vai rời đi.
Hạ Vũ Phi trở về bàn tiệc thu dọn tàn cuộc, Hoài Hâm không để quên gì nên không trở về cùng cô nàng.
Tâm tư của cô vẫn còn lưu luyến trong cảnh tượng vừa rồi.
Cô ra khỏi hàng lang, vô thức nhìn qua đại sảnh.
- - Chẳng thấy anh đâu.
Hoài Hâm bèn gọi điện cho tài xế, hẹn gặp ở trước cổng chính nhà hàng.

Sau khi lên xe, cô mới phát hiện trên tay mình vẫn nắm chặt chiếc khăn tay của Úc Thừa, tuy nhiên đã bị dính rượu, hơi sẫm màu.
Cô duỗi tay khẽ mơn trớn, trộm nghĩ, không biết có giặt sạch được hay không.
...

Hoài Hâm về nhà, tắm rửa sạch sẽ, chuyện đầu tiên cô làm chính là xóa kết bạn với Lục Dư Gia.
- - Cô sẽ không bao giờ vấp ngã tại chỗ này thêm lần nào nữa.

Hoài Hâm lần lữa một hồi lâu, sau đó gửi tin cho Úc Thừa, [Anh

Thừa này, hôm nay cám ơn anh đã giúp em.]
Hoài Hâm, [Khăn tay của anh ở chỗ của em, nhưng nó dơ rồi, sau khi giặt sạch em trả cho anh nhé?"
Đợi hai tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy anh trả lời lại.
Đang mơ màng đi vào giấc ngủ thì bất chợt tin nhắn của anh được gửi đến, [Ừ, không sao, không cần gấp.]
Thoát app Wechat, nhìn sang QQ, Hoài Hâm cụp mắt, hàng mi rũ xuống tạo thành một bóng mờ.
Có lẽ là do viết tiểu thuyết đã lâu, trong đầu cô dễ dàng nảy ra vô số lý do, tất cả đều hướng đến một vấn đề cực kì khiến người ta tò mò.
Lại qua một lúc lâu sau.
Hoài Hâm đưa tay quấn sợi tóc vài vòng, cuối cùng vẫn không bấm vào app.
Thời gian nghỉ đông được hơn một tháng, Hoài Hâm đã sớm lên kế hoạch trước Tết sẽ đi du lịch Tứ Xuyên một mình, ngắm cảnh, hưởng thụ khoảng thời gian yên bình, đồng thời tìm cảm hứng cho quyển sách tiếp theo của mình.
Thế là cô lên mạng tham khảo hành trình, bắt đầu lên kế hoạch.
Tối hôm đó, cô tìm Hoài Diệu Khánh nói chuyện, ban đầu ông không mấy đồng ý, "Con gái đi một mình nguy hiểm lắm! Ít ra cũng phải tìm bạn đi cùng chứ con?"
Hoài Hâm cười, "Ba à, chẳng phải trước đó con đã từng đi du lịch một mình đó sao? Cũng có sao đâu ạ?"
Hoài Diệu Khánh nghẹn họng.
- - Đó là trước đây mỗi lần cô nhắc đến toàn là lúc ông đang bận bịu, nghe tai này sang tai khác rồi quên ngay, đến khi nhớ lại thì Hoài Hâm đã quay về rồi.
Nhưng bây giờ chuyện này lại được quăng tới trước mặt, sao ông có thể mặc kệ cho được?
"Tóm...!tóm lại là không được, con định đi đâu?"
"Đạo Thành - Á Đinh ạ."
"Chỗ đó đẹp thì đẹp thật, nhưng cao hơn mực nước biển rất nhiều, không có người đi theo chăm sóc, chẳng may con bị sốc độ cao thì phải làm thế nào? Bên đó đường núi gập ghềnh, con không rành đường xá không thể tự lái xe một mình, mà nếu thuê tài xế lái

thay...!ở nơi vắng vẻ chỉ có hai người, nguy hiểm lắm..."
Ông "bô" vẫn nói mãi không chịu ngừng, đôi mắt Hoài Hâm ánh lên ý cười, cô bước tới ôm vai ông, "Ôi ba ơi ba! Ba cho con đi đi mà!"
"..."
Cô giở trò nhõng nhèo, "Con muốn đi mà!"
"..."

"Con hứa luôn, con hứa sẽ không để bản thân xảy ra chuyện đâu."
Hoài Hâm nói, "Con sẽ nhờ bạn tìm tài xế đáng tin nhất, tối đến sẽ không tự tiện hành động một mình, ngoan ngoãn ở trong khách sạn, có được không ba?"
Cánh tay Hoài Diệu Khánh bị cô lắc qua lắc lại như sợi dây nhảy, ông cau mày, toan trì hoãn chiến thuật của cô, "Đợi lát nữa..."
Đúng lúc ấy, Triệu Viện Thanh bưng đĩa trái cây từ trong bếp bước ra, ngồi xuống cạnh hai cha con, "Con gái lớn rồi, cứ để nó tự quyết định đi, ông đừng giữ nó khư khư bên mình như thế."
"Đâu phải ông không biết năng lực của con bé thế nào, năm ngoái chẳng phải nó còn tự đi New Zealand sao.

Chuẩn bị đâu vào đấy, lại còn mua quà về cho cả nhà nữa."
Vẻ mặt Hoài Diệu Khánh vô cùng phức tạp, muốn nói rồi lại thôi.
Chuyến đi New Zealand kia Hoài Hâm tiền trảm hậu tấu, máy bay hạ cánh mới thông báo với ông.

Ông tức suýt ngất xỉu, nhưng cũng không thể cho người bắt con bé về, nên chỉ đành bảo nó giữ liên lạc mọi lúc mọi nơi.
Trong chuyến đi, Hoài Hâm rất biết ý, thỉnh thoảng sẽ gửi vào nhóm chat gia đình vài ảnh phong cảnh ven đường, ảnh vui chơi, ảnh thức ăn ngon và vài chuyện thú vị.

Hoài Diệu Khánh vừa nguôi giận vừa thấy vui vẻ một cách khó hiểu.
Con gái như đã lớn thật rồi.
Con bé có chủ kiến của mình, cũng có thể gánh vác được nhiều chuyện, không còn là cô bé con năm nào hễ nghe tiếng sấm là chạy nhào vào lòng ba mà trốn nữa.
Vợ và con gái mỗi người một bên mè nheo với ông, Hoài Diệu Khánh

nhắm mắt, không biết phải làm sao.
- - Ông biết Hoài Hâm đã quyết tâm tới cùng.

Con nhóc này bướng rất bướng, nếu muốn gì thì phải làm cho bằng được, không cần biết là do tự thân cố gắng hay là quấn quít, mè nheo người bên cạnh.
Ông đành thở dài, "Được rồi, dù thế nào thì con phải nhớ giữ an toàn đấy."
Hoài Hâm nghe thấy thế thì vui đến nhảy cẫng lên, hôn Hoài Diệu Khánh một cái như ban thưởng.
Ông vô thức che mặt lại, trông thấy vẻ mặt đắc ý vì gian kế thành công của con gái, đành bó tay với cô, "Thôi, đi ngủ đi, khuya lắm rồi."
...
Từ khi được nghỉ đến nay, Hoài Hâm rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cô đã xem được vài bộ phim, thiết kế xong hành trình du lịch. Tết năm nay rơi vào giữa tháng hai, cô dự định sẽ xuất phát vào cuối tháng một, chuyến đi kéo dài chừng bảy, tám ngày.
Khăn tay Úc Thừa là hàng đắt tiền, mà vết rượu vang một khi thấm khô sẽ càng khó giặt hơn.

Tối đó Hoài Hâm đã tự mình giặt một lần, sau đó lại mang ra tiệm giặt ủi giặt lại lần nữa, cuối cùng cũng sạch sẽ như lúc ban đầu.
Đó là một chiếc khăn cài túi áo vest màu tím đơn giản, khá xinh đẹp, cô không nỡ mang nó đi trả.

Nhưng ngẫm lại, nếu tóm được người rồi thì cô muốn bao nhiêu chiếc khăn thế này mà chẳng có?

Nghĩ thế, cô đã bình tĩnh trở lại.
Hoài Hâm bấm vào Wechat Úc Thừa, [Anh Thừa, khăn tay đã được giặt sạch rồi ạ!]
Hoài Hâm, [Hay là anh cho em xin địa chỉ, em gửi sang cho anh nhé? *nhe răng*]
Không lâu sau, anh trả lời, [Tôi không có chỗ ở cố định ở Bắc Kinh, gửi đến Hong Kong thì bất tiện, lần sau gặp lại nhau rồi gửi tôi sau

cũng được, không cần phải gấp.]
Anh nói nhẹ như mây, dường như chẳng mấy sốt ruột.
Nhưng Hoài Hâm biết, nếu người ta đã nói thế thì có nghĩa là người ta chẳng quan tâm món đồ này có được trả lại hay không.
Anh hẳn là có rất nhiều mẫu khăn thế này, thiếu một cái cũng chẳng mất mát gì.

Hơn nữa chiếc khăn này đã bị người khác dùng qua, chắc là anh không muốn đòi lại.
Hoài Hâm cúi nhìn chiếc khăn tơ lụa mềm mượt trên tay, khẽ cười.
- - Cũng tốt, chí ít cô cũng đã đạt được ước nguyện giữ nó lại.
Đã một tuần trôi qua từ khi gặp Úc Thừa ở Vinh Lý Ký, Hoài Hâm thầm nghĩ đây là lúc lên QQ tìm anh.

Không ngờ chưa kịp hành động thì bên kia như có cảm ứng, tin nhắn được gửi sang.
Alvin, [Cùng xem phim nhé?]
Hoài Hâm nhếch môi, gõ chữ, [Khéo thật đấy.]
Lisa, [Em cũng đang định tìm anh đây.

chớp mắt]
Anh gửi tin nhắn thoại sang, giọng điệu uể oải, "Thật sao?"
Cô cũng chẳng chịu thua, làm nũng, "Đương nhiên rồi, hai ta ăn ý lắm đúng không?"
Úc Thừa khẽ khàng hít thở, mỉm cười, "Thế bé muốn xem phim gì?"
"Để em xem nào."
Khóe môi Hoài Hâm cong cong, mang theo ý xấu.
Một thoáng sau, cô ấn nút ghi âm, hàng mi chớp chớp, hơi luyến láy âm cuối, thốt lên hai chữ.
"Sắc, Giới."
Vài giây sau, cô cười hỏi, "Anh xem chưa?"
***
Nhật ký Ngỡ gà hóa thóc của Hoài Hâm: Đố mọi người anh già có để ý "bạn" của Lisa trong quán bar lần đầu gặp nhau và "bạn" của Hoài Hâm là một người không? =))).

Chương 20: Chương 20

Tuy không phải cuộc gọi trực tiếp, nhưng khoảnh khắc im lặng thoáng qua ấy đủ khiến Hoài Hâm siết chặt điện thoại trên tay.
Ngón trỏ của cô hơi co lại, chầm chậm, khẽ khàng gõ lên mặt bàn.
Con tim nơi lồng ngực rộn ràng tăng tốc, Hoài Hâm híp mắt, thay vì nơm nớp lo được lo mất, cô lại thấy cực kỳ phấn khích vì sắp được đánh một trận trực diện.
Cô đã để lại đường lui cho đôi bên.
Cùng lắm thì đổi sang phim khác thôi -- Kho phim bao la, kiểu gì chẳng tìm được một bộ vừa ý.
Mà cô cũng đang âm thầm đánh cược.
Cược rằng cô đã nắm chắc tiến độ phát triển của mối quan hệ này, cược anh sẽ dung túng để mặc ranh giới bị phá vỡ, tình nguyện đắm chìm vào đáy biển sâu thẳm.

Úc Thừa không để Hoài Hâm phỏng đoán quá lâu.
Chỉ vài phút ngắn ngủi, anh đã gọi sang.
Hoài Hâm nằm ườn trên giường, khe khẽ nhịp giò, cười hỏi, "Sao, anh nhớ ra chưa? Đã xem phim này chưa?"
Xem rồi hay chưa không quan trọng, quan trọng là bọn họ muốn để đối phương nghĩ thế nào.

Người đàn ông khẽ cười, giọng điệu có vẻ khá thích thú, "Nếu tôi bảo chưa xem thì em có tin không?"
Hoài Hâm sững sờ, đường cong nơi khóe môi lại nhếch lên cao, "Thật ư? Còn có phim mà anh Alvin chưa xem sao?"
Hiển nhiên anh đã quá rành chiêu này, không trả lời mà hỏi ngược lại cô, "Thế em xem rồi ư?"

Giọng cô đáp lại tuy nhẹ nhàng nhưng rất quyết đoán, "Đương nhiên là chưa rồi, nếu không thì lúc nãy chẳng hỏi anh làm gì."
Úc Thừa lại cười, không ừ hử gì với lời giải thích này của cô.

Bọn họ tìm link trên mạng, Hoài Hâm chưa kịp lên tiếng thì anh đã mở miệng trước, "Em muốn xem bản nào?"
Giọng nói trầm ấm, ngữ khí tự nhiên tựa như chỉ đơn giản hỏi ý của cô, Hoài Hâm chợt thấy xao xuyến, nhưng phản ứng lại ngay lập tức, trêu anh, "Dĩ nhiên là bản uncut rồi."
Lời cô mang theo chút oán trách, trách anh biết rõ còn cố hỏi.
Anh không nói gì thêm.

Nhạc dạo vang lên, khúc giao hưởng làm nền cho khung cảnh đường phố Thượng Hải những năm 40 của thế kỷ 20, bầu không khí cực kỳ trang nghiêm.

Ngay khi mọi người đang tò mò, hai chữ màu đỏ bất ngờ hiện lên trên màn hình.
Sắc, Giới.
Lust, Caution.
Hoài Hâm quả thật chưa xem phim này.
Nói đúng hơn là, cô không biết bối cảnh phim này ra sao.

- - Hồi học cấp 3, có lần cô ở tạm nhà bạn thân, nhân lúc trời tối sao mờ bọn cô đã lén search bản uncut để xem.
Và hiển nhiên, hai người chỉ xem mỗi cảnh giường chiếu.
Hai cô gái trốn trong chăn, mặt mày đỏ bừng bừng, hú hét đầy kích động.
Giờ nhớ lại chỉ thấy buồn cười, lúc ấy sự chú ý đều lệch hẳn sang hướng khác, làm gì nhớ được tình tiết phim như thế nào.
Những năm ấy chiến tranh liên miên, dân chúng lầm than, tranh chấp giữa các đảng phái, quân phiệt hoành hành.
Nó không hề đơn giản như sự bình lặng bên ngoài, ở bất kỳ góc khuất nào đó đều có nguy hiểm rình rập, biến số ẩn giấu dưới lúm đồng tiền của những người phụ nữ, sóng ngầm cuồn cuộn dưới mỗi một câu hát sai nhịp trong vở kịch hoàng mai, hay mỗi một lá bài

trên bàn bài.
Mỗi một động tác bí mật, mỗi một ánh mắt khó hiểu, tất cả đều truyền tải ý nghĩa riêng.

Lòng người khó đoán, lòng tin lại càng khan hiếm, ngay từ đầu ngài Dịch đã biết Vương Giai Chi tiếp cận mình là có ý đồ.
Một nữ sinh viên ngụy trang làm phu nhân nhà giàu, song cô lại để lộ quá nhiều sơ hở và lỗ hổng.
Tuy đã nhận ra nhưng ngài Dịch không hề vạch trần, chỉ mỉm cười thưởng thức diễn xuất vụng về của cô, xem cô thận trọng lặp lại những lời nói dối kia.

Cùng cô uốn mình theo những tư thế ái â.n, chìm đắm trong thế giới nh.ục dục.
Vương Giai Chi thừa hưởng thiên phú trời ban, tuy cô chỉ mới tham gia vào cuộc chơi, nhưng vẻ phong tình ẩn giấu từ khóe mắt đến hàng mày có thể tóm chặt lấy ông.

Dịch vốn chẳng mấy quan tâm, nhưng rồi dần dần cũng bắt đầu thấy hứng thú, muốn chơi cùng cô một ván.
Thời cuộc biến động, Vương Giai Chi chưa kịp ra tay thì đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt.

Cô đã hy sinh quá nhiều, cô không cam lòng, thế là vài năm sau, cô lại quay trở lại bên cạnh bà Dịch một lần nữa, nhờ vào mối quan hệ này để bước vào nhà họ Dịch.
Bao mập mờ nảy mầm từ ba năm trước cũng thuận theo tự nhiên mà chớm nở.
Cảnh đầu tiên ập đến bất ngờ, nhưng lại không giống với cảm nhận trong trí nhớ của Hoài Hâm.
Ngài Dịch cũng chẳng hề dịu dàng, thậm chí phải nói là cực kỳ thô bạo.

Ông ta tháo thắt lưng, trói chặt cổ tay Vương Gia Chi từ phía sau, túm tóc cô, vẻ mặt lãnh đạm không hề bị cám dỗ bởi tình d.ục, lạnh lùng, tàn bạo như đang xuống tay hành hình.

Mưa gió vần vũ, một trận kéo đẩy thăm dò đến cực hạn.

Có một thoáng Hoài Hâm nhìn thấy một vết nứt trên gương mặt ông ta, như thể chỉ cần cúi xuống sẽ trông thấy mặt biển sâu thăm thẳm.
Khi Dịch lạnh lùng ném áo khoác lên người Vương Giai Chi rồi bỏ đi, Hoài Hâm kéo tấm chăn mỏng đắp lên người, bỗng nhiên thấy cả người lạnh toát.
Tiếng hít thở của Úc Thừa ở bên tai, khi gần khi xa.
Không một ai lên tiếng.
Ngài Dịch trời sinh đa nghi, thân là quan lớn của chính phủ bù nhìn, lúc nào ông ta cũng ở trong trạng thái căng thẳng cực độ.

Trong mối quan hệ với Vương Giai Chi cũng là cô tiến tôi lui, thật thật giả giả không tài nào phân biệt được.
Sau một khoảng thời gian dài chờ đợi của Vương Giai Chi, lần gặp thứ hai cuối cùng cũng đến.
Trong căn phòng mờ tối, âm u, ngột ngạt, ông ta vẫn khống chế cô trong lòng bàn tay, lần này hai người mặt đối mặt, ông ta bóp chặt cằm cô, từ đầu đến cuối vẫn không để cho cô ôm mình.
Ông ta muốn nhìn cô, cũng như chưa bao giờ giao phía sau lưng mình cho bất kỳ kẻ nào.

Ngôn ngữ cơ thể, những cuộc vần đuổi của xá.c thịt tr.ần trụi đều không hề mang lại cảm giác vui thích của tình yêu.

Sự do dự và sợ hãi liên tục hiện lên gương mặt ướt đẫm mồ hôi, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay.

Mạnh mẽ và yếu ớt chỉ cách nhau một sợi dây mỏng manh.
Hai người nhìn nhau ở một khoảng cách nhất định, mà ánh mắt ấy đã đẩy Hoài Hâm rơi vào hầm băng.
- - Đau quá.
Đau đớn và kh.oái cảm cùng lúc nổ tung, vào lần va chạm cuối cùng, Vương Giai Chi liều mình ôm chặt lấy ông ta, hai người ôm

chặt nhau trong tư thế trẻ sơ sinh, một khoảng dài thở d.ốc, bật khóc, tựa như hai chú cá sắp chết cạn.
Khoảnh khắc khi hai người ôm nhau, trong khoảng cách gần gũi, trên gương mặt của ngài Dịch đã mất đi vẻ đề phòng, mà vẻ mặt của Vương Giai Chi cũng trở nên trống rỗng.
Trong nháy mắt, cô quên đi gánh nặng mà mình đang gồng gánh, quên đi đau khổ của cuộc đời, quên đi bản thân mình từng bị ba bỏ rơi, quên đi tình yêu mà mình nỗ lực vun đắp với người mình cảm mến.
Hoài Hâm siết chặt góc chăn, ngồi co ro trong một góc sofa, chầm chậm điều hòa nhịp thở.
Cổ họng bị thít chặt, cô không sao cất nổi lời trêu chọc trước cảnh tượng này.
Không biết cô từng nghe ở đâu đó một câu nói, "Khi va chạm xá.c thịt, tâm ý không nhất thiết đồng điệu, nhưng khi da thịt chạm vào nhau thì tâm hồn cả hai cũng vô thức tiến lại gần nhau hơn."
Phân cảnh thứ ba khá là tàn khốc, sự giãy giụa trong tâm lý gần như đã bị xé toạc ra.

Khẩu súng treo trên tường cách đầu giường không xa, Vương Giai Chi lấy gối che mắt Dịch, ông chẳng hề phản kháng.
Nhưng qua một lúc, ông trở nên đau đớn, bất an, như không thở nổi.
Hoài Hâm vừa thấy đau lại vừa thấy lạnh, hồi xưa còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, không để ý đến nhiều chi tiết như thế.

Sự đấu tranh dữ dội giữa lý trí và tình cảm, cảm giác mông lung khi không tìm được đáp án.

Sinh trong thời loạn lạc tựa như lục bình trôi nổi bấp bênh không nơi nương tựa, chỉ có khi ôm chặt lấy nhau mới có cảm giác chân thật.
Hơi thở nặng nề của Úc Thừa vang lên bên tai, chầm chậm, tựa như hòn đá lớn chìm vào biển sâu, Hoài Hâm giật mình, ôm lấy đầu gối, tưởng tượng lúc này mình cũng được người khác ôm vào lòng sưởi ấm.
Trong hội quán geisha, Vương Giai Chi hát tặng ngài Dịch bài Thiên

nhai ca nữ, "Chàng hỡi, như kim đã xỏ chỉ, mãi chẳng xa rời." Dịch uống ly trà cô châm, ánh mắt khi im lặng mang theo tình ý dịu dàng, và cả giọt lệ ngân ngấn nơi khóe mắt.

Trong ngày thực hiện kế hoạch ám sát, Vương Giai Chi đã thả Dịch đi.

Khi bước ra, cô biết mình sẽ không thoát khỏi cái chết, bước chân trở nên nhẹ nhàng và thoải mái.

Thật ra Dịch từng cho cô biết bao cơ hội, nhưng nếu đã không cùng chí hướng thì khó mà mưu nghiệp cùng nhau, giữa bọn họ vẫn có một khoảng cách sâu tựa như biển.
Phân cảnh cuối cùng của bộ phim chính là ngài Dịch nhìn căn phòng mà Vương Giai Chi từng ngủ một lần cuối.
Bao lời muốn nói, nơi trần gian khói lửa, lại không cất nổi thành lời.
Nhạc cuối phim vang lên, danh sách diễn viên lần lượt được hiển thị, tuy nhiên, vẫn không có ai lên tiếng, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập.
Hoài Hâm thừ người ra, nghiêng người người dựa vào thanh vịn sofa, thảng thốt.
Một lúc sau, bên kia mới có động tĩnh.
"Lisa."
Giọng Úc Thừa hơi khàn, nhưng vẫn êm tai như trước.
Hoài Hâm không ngờ một cái tên mà mình tiện miệng bịa ra được anh xướng lên lại có thể khiến mình xao xuyến như thế.
"Sao thế?" Cô khẽ hỏi lại.
Tâm hồn của cô hiện giờ vẫn còn lãng đãng đâu đấy.
"Em tên là Lisa thật sao?"
Câu hỏi này như một đòn cảnh cáo quật tỉnh Hoài Hâm, quả thật khiến người ta trở tay không kịp, thời gian còn lại chỉ đủ để cô bật lên một âm nghi vấn, "Hửm?"
"Ý tôi là, ít ra em cũng phải có tên tiếng Trung chứ?" Úc Thừa dừng một lát, dịu dàng hỏi, "Người nhà và bạn bè em đều gọi em là Lisa sao?"

Tuy đang trêu, nhưng giọng điệu không hề có ý cười, giọng nói bình tĩnh khiến người ta cảm thấy anh đang nghiêm túc.
"Đương nhiên..." Hoài Hâm cắn môi, đổi giọng ngay phút chót, "...!là không rồi."
Cô cười, "Thế anh tên thật là Alvin à?"
Tựa như có một sợi dây đàn vắt ngang trong không trung bỗng nhiên đứt ngang, bầu không khí im lặng chừng vài giây, tiếng nói trầm khàn của Úc Thừa truyền qua tai nghe, "Thật."
"Thế à." Hoài Hâm chớp mắt, "Xem ra chúng ta đều thành thật với nhau nhỉ."
"Đúng thế." Anh thở dài, lại như đang cười.
"...! Tết này anh có dự định gì không?" Sợ chủ đề này bị chuyển đột ngột gây ra lúng túng, Hoài Hâm bổ sung thêm, "Học trò của em vừa được nghỉ đông, giờ đang lên kế hoạch đi chơi, còn gọi cho em xin nghỉ học."
"Thật à?"
Úc Thừa là một người lịch thiệp.

Dù có nhận ra ý đồ của cô hay không thì anh vẫn sẽ tiếp lời, "Tết năm nay chắc sẽ khác."
Hoài Hâm cứ nghĩ anh nói về chuyện luồng không khí lạnh lâu rồi mới xuất hiện, bèn nói theo, "Sắm thêm vài bộ đồ, chớ để dính lạnh rồi bị cảm."
Anh nhàn nhạt đáp lại, có hàm ý sâu xa.
"Lần trước em nói kỳ nghỉ đông này em định du lịch ở đâu?"
"Đạo Thành - Á Đinh." Hoài Hâm đáp, "Xuất phát từ Thành Đô, đi dọc theo Khang Định, Tân Đô Kiều và Lý Đường, rồi vòng qua Á Đinh, cuối cùng quay trở về Thành Đô."
"Khi nào xuất phát?"
"Nếu không có gì thay đổi thì 26 tháng 1."
"Chỉ còn 1, 2 tuần nữa thôi."
"Ừm."
Cô ngừng lại một lúc, vờ trêu anh, "Hỏi kỹ thế là muốn đi cùng em à?"

Úc Thừa cười, rõ là chẳng để lời của cô vào lòng, "Biết đâu được."

Hoài Hâm chắc chắn bản thân hoạt động trong phạm vi an toàn, cố ý nói, "Nếu anh có đến thật cũng chẳng sao, em không ngại có thêm một người bạn đồng hành vừa đẹp trai vừa biết nói chuyện trên đường tìm kiếm cảm hứng đâu."
"Em đi một mình à?"
Có lúc Hoài Hâm rất thích thái độ mập mờ gián tiếp thế này của Úc Thừa, úp úp mở mở, đôi bên đều ăn ý anh tiến tôi lui.
"Đúng thế." Cô ngân dài giọng.
"Trước đây em đều đi một mình sao?" Úc Thừa lơ đãng hỏi, "Mấy chỗ rừng núi hoang vu em cũng chẳng mang theo bạn trai à?"
"Không có."
"Không sợ hả?"
"Sợ thì có sợ, nhưng chỉ lúc đầu thôi." Hoài Hâm rất thẳng thắn, "Đi nhiều rồi cũng quen.

Có nhiều nơi phong tục thuần hậu, không hề nguy hiểm như mọi người nghĩ đâu."
"Mấy chuyện này thì bước đầu tiên lúc nào cũng khó khăn nhất.

Nhưng sau khi bước ra thế giới bên ngoài, rồi sẽ phát hiện ra tự do không trói buộc cực kỳ quý giá, chỉ có bản thân và tiếng gọi của tự nhiên là bảo vật ngàn vàng khó cầu."
"..."
Hoài Hâm hơi khựng lại, bắt đầu uể oải, "Hơn nữa, em thật sự vẫn chưa nghĩ ra anh chàng đẹp trai nào sẽ nhận được cơ hội vinh quang được cùng em đi du lịch."
Cách điện thoại, Úc Thừa nghe thấy cô khẽ thở hắt ra, rồi cô hỏi, "Sao thế? Anh muốn làm người bạn đồng hành đầu tiên của em sao?"
Tựa như âm thanh hoa loa kèn Casablanca bung nở, ngọt ngào, xinh đẹp rực rỡ.
"..."
Úc Thừa mỉm cười.
Cô thẳng thừng không xem ai ra gì, đúng là một cô nhóc con, nhanh mồm nhanh miệng đắc ý một cái là quên sạch mọi thứ.
Anh cũng chẳng thể làm người lịch thiệp mãi được.

"Trước khi mời tôi, em phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy." Úc Thừa nhếch môi, khẽ gõ tay xuống bàn, như cảnh cáo cũng như đang nhắc nhở cô, "Đến lúc đó tôi sẽ không chỉ biết mỗi tên em là Lisa đâu."
***
Editor:
Đấy, anh đưa ra lời cảnh cáo rồi đấy.

Mời anh đi cùng là anh còn biết nhiều hơn cái tên Lisa đấy.

Bé Hâm hãy ra tín hiệu ét ô ét đi nào.

=)))
Mọi người mua vé chuẩn bị đi du lịch Á Đinh nhé.

.

Chương 21: Chương 21

Hoài Hâm bị phản công bất ngờ suýt nữa không chống đỡ nổi, xuýt xoa cảm thán đúng là gừng càng già càng cay.
Cô hé môi, trộm nghĩ dù sao cũng bị anh trêu, giờ có vụng về chuyển chủ đề cũng chẳng sao, cô bĩu môi mang theo giọng điệu lỡ rồi chơi tới luôn, "Ây, hôm đó em có thấy anh."
Úc Thừa cuối cùng vẫn chiều theo cô, anh hỏi, "Sao cơ?"
Hoài Hâm không nói rõ địa điểm, chỉ nói lướt qua, "Anh đi cùng một người phụ nữ trên đường."
Cô không biết anh và cô kia đi những đâu, nhưng vì để anh không nghi ngờ thân phận của mình, mà trước Vinh Lý Ký là đường lớn, Hoài Hâm nghĩ nếu bọn họ cùng bước vào quán thì hẳn cũng sẽ cùng đi trên đường.
Chưa biết chừng còn đi nơi khác nữa cơ.
Đầu bên kia yên lặng một lúc, Úc Thừa mỉm cười, giọng điệu bình thản, "Vậy sao em không đến chào tôi?"
Hoài Hâm xoắn chiếc chăn mỏng đang phủ trên đùi.
- - Sau khi xem phim xong, trạng thái của cô không được tốt cho lắm, mỗi lần nghe anh hỏi đều phải khựng lại vài giây mới nghĩ ra câu trả lời.
"Phụ nữ đều thích sĩ diện mà." Hoài Hâm trêu, "Không phải anh luôn miệng nói không biết dáng vẻ em thế nào à? Em sợ anh không nhận ra em, lại phải mắc công giải thích.

Hơn nữa, gặp bạn gái anh thì ngại lắm."
"Em không thử sao biết."
Anh cười khẽ, ung dung đáp, "Biết đâu trong lòng tôi em là trường hợp đặc biệt, không cần nhìn vẻ ngoài mà chỉ cần em mở miệng là

tôi sẽ nhận ra ngay."
Sợi dây đàn trong lòng Hoài Hâm như được ai đó gẩy nhẹ, cô che miệng cười khúc khích, "Ồ, đặc biệt đến thế luôn sao?"
"Thế chẳng may em sang đó rồi bạn gái anh không vui thì sao?" Cô ngân dài giọng, vờ như vô tình lộ ra vẻ ghen tuông, "Lại phải mắc công anh đi dỗ."
Úc Thừa đáp lại vô cùng tự nhiên, "Cô ấy không nhỏ nhen thế đâu."
"..."
Hay lắm, không hề phủ nhận chuyện hẹn hò.
Hoài Hâm siết chặt nắm đấm.
Cô đang định lên tiếng thì Úc Thừa đã ném ra thêm một câu, "Nếu hôm đó thấy tôi sao không nói ngay lúc ấy?"
Tiết tấu này hơi loạn, Hoài Hâm thở hắt ra, ra vẻ không mấy bận tâm, "Ban đầu em định nói nhưng hôm đó gặp chút chuyện nên quên mất." Cô ngừng một lúc, lại nhắc đến, "Với lại chẳng phải đợt trước anh bận lắm mà, nói được vài câu là anh lại offline, em sợ làm phiền anh thôi."
Hoài Hâm cố tình nhấn nhá mấy chữ cuối cùng, giọng đệu lên án, như ghim kim trong bông.
Úc Thừa cụp mắt, thong thả tháo kính xuống đặt sang một bên, lúc này mới lên tiếng.
"Quý cô Lisa này, có vẻ như em đã hiểu sai ý tôi rồi."
Hoài Hâm sững sờ, ngơ ngác hấp háy đôi mắt.
"Người được thiên vị mới có tư cách nhỏ nhen."
Giọng anh như gần thật gần, mang theo ý cười rõ ràng, "Nếu bữa đó em đi sang, lúc ấy tôi dỗ ai vẫn chưa biết đâu."
"..."
Đệt mợ.
Gục mất thôi.
Thằng cha này đúng là trùm mà.
Cổ họng như nghẹn lại, thở ra không được, mà nuốt xuống cũng không xong, Hoài Hâm chẳng có tiền đồ nhếch khóe môi, cười trộm.
Hừ, tên đàn ông đáng ghét này, rất biết bắt đúng trọng tâm, lúc nào cũng khiến người ta cam tâm tình nguyện.

Cô tằng hắng một cái, nghiêm giọng nói, "Em hơi bị tò mò đấy."

"Sao?" Anh hạ thấp giọng.
"Anh Alvin đây giỏi thả thính như thế, không biết trong đó có công của bao nhiêu cô nhỉ?"
Úc Thừa nhướng mày, như cười như không, "Em muốn biết à?"
"Chứ sao, dù gì em cũng lỡ mang tiếng là kẻ nhỏ nhen rồi." Hoài Hâm lấy lời anh bật lại anh.
"Ừm, để tôi nhớ lại xem."
Úc Thừa như ngẫm nghĩ một hồi, bất chợt lên tiếng gọi cô, "Bé này."
"Hửm?"

Hoài Hâm cảm giác như mình bước vào một cái hồ có hai tầng băng hỏa, còn cô bị anh dồn vào giữa, một bên lạnh, một bên nóng.

Bên nóng như muốn thiêu đốt, bên lạnh lại như muốn đóng băng.

Úc Thừa cười, dịu dàng thương lượng với cô, "Vậy tính hết công cho một mình bé thôi nhé, được không?"
"..."
Trong khoảnh khắc ấy, Hoài Hâm đã hoài nghi có phải mình đã đi quá xa rồi hay không.
Cô không nên trêu gã này.

Mợ nó không có lấy một câu thật lòng, vậy mà anh lại khiến cô rung rinh.
Hoài Hâm im lặng một lúc, sau đó cười nũng nịu, "Thế á, thế thì đó là vinh hạnh của em rồi."
Hoài Hâm xoa huyệt thái dương, cô thấy ra tay kết thúc cuộc gọi này trước sẽ là một lựa chọn sáng suốt, "Ừm, hình như em vừa nghe thấy chuông cửa vang lên..."
"Họ hàng em lại đến nữa à?"
"..."
"Không chắc, có thể là biên tập nhà em."
Hoài Hâm hơi dừng lại, tâm trạng có hơi phức tạp, "Vài bữa nữa em đi Đạo Thành, bên đó toàn là đường núi, mạng mẽo đôi khi sẽ..."
"Ừ, tôi biết rồi." Úc Thừa nhếch môi, "Nếu em không trả lời tin nhắn của tôi thì là do tín hiệu không tốt chứ không phải là đang giận tôi."

"..."
Đầu ngón tay Hoài Hâm khựng lại trên màn hình, chưa kịp phản ứng lại, bên tai đã nghe thấy lời giải thích hời hợt của anh, "Đó là con gái chủ tịch của một công ty niêm yết, bọn tôi chỉ cùng nhau ăn một bữa mà thôi."
"..."
"Với lại, trước mặt tôi, dù bé có nhỏ nhen hơn nữa cũng chẳng sao."
...
Tối hôm đó Hoài Hâm vùi vào chăn, đấm thùm thụp lên gối.
- - Cô biết ngay mà, đấu với mấy lão già này như bảo hổ lột da, tựa như đi trên dây thừng, vừa vui vừa kí.ch thích, nhưng cũng dễ chết như chơi.
Không được rồi.
Tình hình này đã vượt quá mức cho phép, phàm tâm không yên, lục căn không tịnh, phải kiềm chế lại thôi.
Đúng lúc chuẩn bị đi du lịch, cứ để gió núi phần phật ở độ cao 5000 mét so với mực nước biển của Á Đinh làm thanh tỉnh đầu óc thôi.

-- Hoài Hâm ra quyết định, trong bảy ngày đó, dù Úc Thừa có nhắn tin gì thì cô cũng sẽ không để ý đến anh, hừ.
Dẫu sao thì cô cũng đã có tín hiệu yếu làm bia đỡ đạn rồi.
***
Thời gian thắm thoắt thoi đưa, chớp mắt một cái đã đến ngày xuất phát.
Hôm ấy là thứ sáu, Triệu Việt ra ngoại ô chơi với bạn, trong nhà không có ai, Hoài Hâm sửa soạn hành lý đâu vào đó, khoác áo phao ra sân bay.
Sau khi qua cửa kiểm tra an ninh, lên máy bay rồi cô mới nhận được tin nhắn của Hoài Diệu Khánh trong nhóm chat gia đình, [Tinh Tinh à, có phải hôm nay con đi Tứ Xuyên không?]
Hoài Hâm, [Dạ, lát nữa là máy bay cất cánh rồi.]
Bấy giờ Triệu Triệt cũng mới ló mặt, [À đúng rồi, hôm nay chị phải xuất phát này!]
Triệu Triệt, [Ây, em mà biết sớm thì hôm nay không đi chơi với tụi nó để tiễn chị rồi.

nhe răng]
Hoài Hâm, [*Đầu chó*]
Hoài Hâm, [Xúc động đậy.]
Triệu Viện Thanh, [Chúc con mọi việc thuận lợi! Chú ý an toàn nhé! *Ôm*]
Hoài Hâm, [Dạ con biết rồi, cả nhà cứ yên tâm.]
Được tiếp viên hàng không thân thiện nhắc nhở, cô tắt nguồn, cất điện thoại vào.

Máy bay bắt đầu chầm chậm lướt đi trên đường băng, Hoài Hâm xuyên qua ô cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bắc Kinh hiếm có ngày quang đãng, nhưng bầu trời thỉnh thoảng trong xanh cũng khiến mọi người bất ngờ.
Con người có lẽ cũng như thế.
Cô hời hợt nhếch môi, ngả lưng ra thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần.
Chuyến bay kéo dài khoảng ba tiếng, kỹ thuật lái máy bay của cơ trưởng này khá mượt, toàn bộ hành trình không chút xốc nảy, khi hạ cánh vừa nhẹ vừa êm.
Lần này lại chẳng có ai xách hành lý giúp cô, ba lô của Hoài Hâm bị nhét sâu bên trong, cô nhón chân móc kéo một hồi mới lôi xuống được, chen chúc theo dòng người đi ra ngoài.
Vì trời lạnh nên quần áo mang theo đều là đồ đông, cộng thêm chai chai lọ lọ mỹ phẩm skin care và đồ trang điểm nên size vali của cô không được nhỏ cho lắm.

Sân bay nườm nượp người qua kẻ lại, Hoài Hâm đứng chờ ở khu băng chuyền hành lý một lúc lâu mới thấy vali của mình.
Hiện giờ đã là buổi chiều, cô dự định sẽ loanh quanh ở Thành Đô một ngày, dạo chơi chợ đêm các kiểu, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.
Hướng dẫn viên là người địa phương do bạn cô tìm giúp, kiêm luôn cả công việc tài xế, và là nữ.

Bạn cô cứ nhắc đi nhắc lại rằng, hướng dẫn viên địa phương hiếm

khi có nữ, đúng lúc người ta đang rảnh, cậu may lắm đó.
Hai người liên lạc với nhau, chốt giờ hẹn 8 giờ sáng sẽ xuất phát.
Đêm hôm trước Hoài Hâm dạo một vòng Ngõ lớn Ngõ nhỏ*, tiếc là vì quá khuya nên các cửa hàng ven đường hầu hết đều đóng cửa, chỉ còn lại lác đác vài quán bar vẫn còn văng vẳng tiếng hát trữ tình của các ca sĩ phòng trà.
* Là khu có các con ngõ được tái dựng lại, có các tòa nhà xây theo kiến trúc thời Thanh.

Nơi đây có phố ẩm thực, các cửa hàng thủ công mỹ nghệ và nhà hàng địa phương.
Hoài Hâm đứng trước cửa ra vào, người giữ cửa giơ một tấm bảng, trên bảng được vẽ hình đồ ăn nhẹ và bia bằng nét vẽ hoạt hình, bên cạnh còn viết ưu đãi giảm giá cực kỳ hấp dẫn.
"Một người sao?" Người giữ cửa nhiệt tình hỏi thăm trong tiếng ca ồn ào.
Ánh đèn mờ ảo hắt lên gương mặt Hoài Hâm, cô gật đầu, nhìn khung cảnh náo nhiệt bên trong, trầm ngâm vài giây rồi lại lắc đầu, "Xin lỗi, tôi không vào nữa."
Hoài Hâm quyết định đi nghỉ sớm.
Lúc đi học cô cũng chưa bao giờ đi ngủ sớm như thế.
Vì sáng mai phải dậy sớm, với lại đi đến tối sẽ lên đến độ cao 3000 mét so với mực nước biển, hướng dẫn viên địa phương gửi tin nhắn dặn cô phải ngủ đủ giấc.
Sáng sớm hôm sau, hai người gặp nhau trước cửa khách sạn.
Hướng dẫn viên địa phương tên là Chu Yến, đã ngoài 30, cách nói chuyện khá già dặn, giúp Hoài Hâm kéo vali, hỏi cô đã mang đầy đủ đồ dùng cần thiết khi lên cao nguyên chưa.
Người Tứ Xuyên ai nấy đều trắng trẻo, da lại đẹp.

Trong lúc xe chạy từ trung tâm thành phố lên cầu vượt, Hoài Hâm còn trao đổi kinh nghiệm dưỡng da với chị ấy.

Chu Yến chia sẻ vài điều quan trọng, nghe cũng không có gì đặc biệt, Hoài Hâm đoán có lẽ là do khí hậu ảnh hưởng.
Hành trình ngày đầu tiên cơ bản là ở trên đường.

Hoài Hâm hiếm có dịp được thư giãn đầu óc thế này, chốc chốc lại ngắm cảnh ven đường, có nơi vẫn phủ một màu xanh mơn mởn, nhưng trông về phía xa thì tuyết đã phủ trắng một vùng, hai màu đối lập hòa vào nhau, trùng trùng điệp điệp, tạo nên một vẻ đẹp tuyệt diệu.
Thỉnh thoảng lại nổi lên vài thị trấn, lấp ló sau rặng núi.
Hoài Hâm lôi chiếc máy ảnh Mirrorless của mình ra chụp vài tấm, rồi lại mở bài hát mình thích qua loa bluetooth trên xe -- Khung cảnh bên ngoài cửa sổ vụt qua như tên bắn, cô chợt hiểu được tâm trạng của Tony và Don trên chuyến đi xuôi về miền Nam nước Mỹ trong Green book.
* Mirrorless là dòng máy ảnh không gương lật, ra đời sau máy ảnh DSLR, được xem là con lai giữa máy ảnh chuyên nghiệp (DSLR) và máy ảnh kỹ thuật số gọn nhẹ (compact).
Từ Thành Đô đến Tân Đô Kiều đa phần là đường lộ lớn, ngồi xe đường dài cứ tròng trành mãi nên rất dễ buồn ngủ.

Cô ngắm một hồi rồi ngủ lúc nào không hay, khi tỉnh lại thì xe vẫn còn đang chạy, Chu Yến đang dõi mắt về phía trước, tập trung quan sát đường sá.
Bọn cô mang đồ dự trữ khá đầy đủ, nào là đồ ăn vặt, nước và cả bình thở oxy.

Hoài Hâm mở chai nước khoáng, hỏi chị ấy muốn uống không.
"Chị thấy hơi khát, cám ơn em nhé." Chu Yến cười nhận lấy.
Hoài Hâm nhấp một ngụm nước mới thấy cổ họng không còn khô nữa.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, có đoạn còn chẳng có lan can, nhưng làn xe chạy lại rất rộng, Hoài Hâm còn dám thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn ra vách núi và khe vực sâu thăm thẳm.
Suốt quãng đường không ngừng không nghỉ, độ cao dần dần tăng lên nhanh chóng.
Phong cảnh ven đường dọc quốc lộ 318 rất đẹp, khi qua khỏi Khang Định thì độ cao đã lên đến hơn hai ngàn mét, chạy đến hơn ba giờ

chiều thì bỗng lên đến bốn ngàn mét.
Chu Yến là người địa phương, thường xuyên qua lại, chị chỉ lo cho Hoài Hâm nên hỏi cô có cần sử dụng bình oxy hay không.
Nghe nói nếu hít oxy nhiều quá cũng sẽ "say", không tốt, giống như uống nhiều thuốc sẽ bị "lờn", Hoài Hâm thấy bản thân ngoại trừ hô hấp hơi nặng nề thì không thấy khó chịu chỗ nào, ngẫm nghĩ một lúc cô quyết định không sử dụng bình oxy.
Thắng cảnh đầu tiên chính là núi tuyết Chiết Đa.
Phía tây là cao nguyên Thanh Tạng, cũng chính là Tây Tạng, vì thế người dân nơi đây hầu hết đều là dân tộc Tạng.
Dù gì cũng là điểm du lịch, bốn phía bao quanh đài ngắm cảnh là quầy bán đồ ăn vặt, ở giữa là một khối bia đá khổng lồ, được khắc bốn chữ Tây Xuất Chiết Đa*, bên cạnh là chú thích bằng tiếng Tạng và độ cao so với mặt nước biển là 4298 mét.
* Hiểu nôm na là lấy điểm xuất phát là núi Chiết Đa đi về phía tây (theo quốc lộ 318) hướng về cao nguyên Thanh Tạng.

Núi Chiết Đa cũng có thể xem là cột mốc đầu tiên khi bước vào ranh giới của Kham Tây Tạng (Khang Ba).
Nghe nói đây là đá tự nhiên được vận chuyển từ núi Chiết Đa xuống.

Đằng trước còn có người Tạng dắt hai con bò Tây Tạng để du khách chụp ảnh cùng.
Chỗ đài quan sát vẫn còn có thể đi lên, dọc đường đi được phủ đầy cờ lungtan rực rỡ sắc màu, cách đó khoảng chừng một trăm mét có một gò đá Mani khá lớn.

Chu Yến nói với Hoài Hâm, đá Mani được gọi là Đá thiêng, có thể trấn tà tiêu tai, cầu bình an.
Bọn cô đi ngược chiều gió, bước lên bậc thang đá, dải cờ lungtan phất phới tung bay trong làn gió, rặng núi phía xa xa phủ đầy tuyết trắng, và những lá cờ ngũ sắc chính là vật điểm xuyết độc nhất.
Đi được nửa đường Hoài Hâm đã bắt đầu cảm thấy khó thở, đầu vừa choáng vừa đau, là biểu hiện của việc cơ thể không cung cấp đủ oxy.

Chu Yến đưa tay đỡ cô, vỗ lên lưng giúp cô thuận khí, "Cứ từ từ, đi chậm thôi, từ từ sẽ đến, chúng ta còn nhiều thời gian mà."
Nghỉ ngơi tại chỗ chừng năm phút, Hoài Hâm bắt đầu thích ứng.
Ở trên cao nguyên là thế, làm gì cũng phải nhẹ nhàng từ tốn, không được vận động mạnh -- nhưng kỳ lạ là, thời gian dường như cũng trôi chậm lại.
Hai người bọn cô cuối cùng cũng leo lên đến đỉnh, đi tới cạnh gò đá được khắc kinh văn.
Gió phần phật thổi qua, Chu Yến giúp Hoài Hâm chụp ảnh, cô cười tươi roi rói, mái tóc bị làn gió nghịch ngợm làm rối tung.
"Tách".

Hình ảnh đã được ghi lại.
Hoài Hâm từ trên cao nhìn xuống, núi sông, đồng bằng, tuyết trắng, những cung đường quanh co khúc khuỷu, và cả dòng xe li ti như kiến trên đường.
Những lúc thế này mới thấy thiên nhiên hùng vĩ biết bao.
Mà con người lại cực kỳ bé nhỏ.

Tâm hồn cũng vì thế trở nên tĩnh lặng.
Cô chụp rất nhiều hình, khóe mắt ươn ướt vì gió thổi quá mạnh.
Chu Yến phát hiện có góc đẹp hơn, hỏi cô có muốn sang đó không, Hoài Hâm lắc đầu, đáp, "Xuống thôi chị."
Lúc nào cô cũng tùy hứng như thế, không có thứ gì có thể níu chân cô.

Nhưng đôi lúc, dù có là phong cảnh ven đường thì cô cũng sẽ không bao giờ quên.
Quay trở lại bên bia đá "Tây Xuất Chiết Đa", Hoài Hâm bắt đầu thấy hơi đói.
Mùi thơm của xiên nướng và đậu hủ áp chảo bay đến, cô vui vẻ mua hai hộp, lại mua thêm một phần trà bơ.

Vị ngọt ngọt mặn mặn, đậm đà vừa miệng, cô không thể miêu tả chính xác, nhưng tóm lại là rất ngon.
Lúc Hoài Hâm cầm ly trà bơ lên chụp hình, cô chợt nhớ đến Úc

Thừa.
- - Nếu không phải vẫn còn đang trong thời gian "bơ" anh thì cô đã chia sẻ khoảnh khắc này với anh rồi.
Lại dạo quanh một vòng, ăn đã no bụng, ngắm cũng đã mắt, hai người bàn nhau tiếp tục lên đường.
Ngồi vào buồng xe ấm áp, Hoài Hâm thoải mái cởi áo phao ra, ngả lưng vào ghế.

Tín hiệu chập chờn khi có khi không, Wechat cũng không thể cập nhật thường xuyên như trước.

Hoài Hâm nằm một lát, điện thoại chợt rung lên.
Có người gọi đến.
Là một dãy số lạ, cô cầm lên, híp mắt nhìn vài giây mới nghe máy, "Alo?"
"Alo, Sam Sam, cuối cùng anh cũng gọi cho em được rồi!" Bên kia vang lên giọng trách móc.
Hoài Hâm ngơ ra một lúc mới nhận ra người này đang gọi mình.
Sam Sam, Tất Sam, là acc clone của cô...
Ngất mất thôi! Vừa thi cuối kỳ xong thì cô bận gõ chữ suốt năm ngày, sau đó lại bận lên lịch trình nên không vào acc clone, dường như đã quên mất Wechat kia còn có một tên Vương Khả Hàn đang chờ được "sủng hạnh".
Hoài Hâm hỏi dò, "...!Alo, đàn anh ạ?"
"Đúng là em rồi!" Vương Khả Hàn có vẻ ấm ức, "Anh gửi Wechat cho em mà em không trả lời, sau đó anh mới nhớ ra trên bưu phẩm có số điện thoại của em nên mới gọi thử, sao em không chịu để ý đến anh?"
"À, chuyện là..." Hoài Hâm ngập ngừng đáp, "Dạo gần đây em đang đi du lịch nên không cầm điện thoại thường xuyên."
Vương Khả Hàn nghi ngờ, "Thật không? Em đi đâu?"
"Tây Tạng ạ, tín hiệu bên này yếu lắm nên không nhận được tin nhắn." Hoài Hâm ngoan ngoãn nói, "Xin lỗi anh, em không cố ý đâu."
Trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng vang lên tiếng rè rè chập chờn, Vương Khả Hàn tin cô nên không hỏi nữa.

Anh ta dừng một chút, rồi lại dùng cái giọng làm nũng kia, "Mấy ngày không gặp em rồi, mình gọi video nhé?"
Hoài Hâm rợn cả da gà.
Trước đây đều là Kim cô lương gửi ảnh mình cho anh ta, nếu bây giờ mà gọi video sẽ bị lộ mất, cô từ chối, "Xin lỗi đàn anh, mạng mẽo bên em chán lắm, gọi video cứ bị cà giật."
"Thế thì nói chuyện nhé?" Vương Khả Hàn nói, "Không được từ chối anh đâu đấy! Mấy ngày rồi chúng ta chưa được nói chuyện với nhau!"
Hoài Hâm, "..."
Cô nhăn mũi, cố gắng hít một hơi thật sâu hòng ghìm lại cơn cuộn trào trà bơ trong dạ dày.
"Được, anh muốn nói gì nào?"
"Nói gì cũng được." Vương Khả Hàn cười hì hì, "Giọng em hay quá, anh nghe mãi không chán."
"..."
Oẹ, ọe.
"Ha ha ha, cám ơn đàn anh ạ."
Hoài Hâm giả vờ như sóng yếu, vừa để di động ra xa vừa lo lắng hỏi thăm, "Alo?...!Alo! Đàn anh có nghe thấy không?"
Cô nói được một nửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn nút kết thúc cuộc gọi.
Sau đó cô lên acc clone Wechat gửi tin nhắn cho anh ta, [Đàn anh ơi, cuộc gọi tự động ngắt máy ạ.

gào khóc]
Lisa, [Hay là để em về rồi gọi lại cho anh nhé?]
Đầu bên kia im lặng vài giây, ngay sau đó tiếng chuông điện thoại lại vang lên ầm ĩ.
Hoài Hâm nhắm mắt, ấn từ chối.
Hay thật, đúng là kiên nhẫn, anh ta như muốn phải nói chyện với cô ngay lúc này vậy.
Anh ta gọi thêm lần nữa, cô vẫn ấn từ chối.
Gọi đến, từ chối.

Lại gọi đến, lại từ chối.
...
Hai bên cứ gọi rồi từ chối mãi.
Không biết đã là lần thứ mấy, Hoài Hâm không thể nhịn được nữa, không thèm nhìn mà đã bắt máy, "Đàn anh à!"
Cô gần như gào lên, "Tín hiệu bên em yếu lắm!"
Sự im lặng bỗng ùa đến, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.
Lồng ngực Hoài Hâm phập phồng lên xuống, mấy đầu ngón tay siết chặt điện thoại đến trắng bệch, lửa giận trong đầu vẫn còn nổ lốp bốp, cố gắng ghìm xuống chờ anh ta đáp lại.
Một lúc sau.
Bên kia cuối cùng cũng có hồi âm, nhưng không ngờ lại là một giọng nói trầm thấp hoàn toàn khác hẳn, mang theo ý tứ sâu xa.
"Đàn anh nào?".

Chương 22: Chương 22

"Đàn anh nào?"
Có lẽ là do triệu chứng sốc độ cao nên đầu óc Hoài Hâm cũng dễ bị đứng "máy", cô há hốc miệng, chỉ đáp lại một câu giả ngơ, "Hả?"
"Em tưởng tôi là ai?" Anh thích thú hỏi lại.
Lời nói ra như nước đổ khó hốt, nhưng cũng may, ngoại trừ xưng hô "Đàn anh" thì chẳng lộ thông tin sơ hở nào hết, Hoài Hâm chột dạ, không hiểu sao có hơi lúng túng, "Em nhận nhầm người."
Úc Thừa lại không chịu buông tha, ung dung đâm trúng tim đen của cô, "Đàn anh ư? Tôi tưởng em tốt nghiệp rồi."
"..."
Hoài Hâm đảo mắt một vòng, cuối cùng cũng lấy lại phản ứng, nối lại mạch suy nghĩ đã đứt phăng, "Đúng vậy, em đã tốt nghiệp.

Nhưng người đó là đàn anh hồi đại học nên em đã quen gọi thế rồi."
"Ồ." Úc Thừa tỏ vẻ đã hiểu, "Xem ra quan hệ cũng thân nhỉ, tốt nghiệp rồi mà vẫn còn liên lạc."
"Đúng thế." Hoài Hâm đáp như lẽ đương nhiên.
"Nhưng nghe giọng em lúc nãy..." Anh thong thả đổi hướng, "...!hình như không chào đón anh ta cho lắm."
"..."
Ông anh này có thể đừng nhìn thấu mọi việc như thế được không.
"Bởi vì..." Hoài Hâm vuốt tóc, thở dài, "Dạo này anh ta mê em như điếu đổ, muốn tiến thêm một bước nữa."
Cô lấy dẫn chứng thực tế, bắt đầu nhẩm đếm, "Như vừa rồi ấy, một hai phải gọi đến khi em bắt máy, một lần chín cuộc gọi liền."
"Ồ, thế à." Giọng Úc Thừa hơi trầm xuống, nhưng vẫn thoang thoảng ý cười, "Thế em có suy nghĩ chấp nhận anh ta không?"

Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, "Anh ta không phải gu của em."
"Thế gu em là gì?" Anh hỏi tới cùng.
"Là người có thể cùng em xem triển lãm, xem phim, bên ngoài đẹp trai bên trong hài hước, dù có ra ngoài du lịch thì vẫn muốn gọi điện cho anh ấy." Cô dịu dàng nói, "Tiếc là đàn anh vẫn chưa đủ tiêu chuẩn ấy."
Úc Thừa khẽ cười.
"Ừm, nghe khó thiệt."
"Đúng không?" Hoài Hâm nhướng đuôi mắt.

Ánh mắt lại bị phong cảnh ngoài cửa sổ hấp dẫn, không khỏi buông tiếng thở dài, "Ở đây đẹp quá."
"Thật à, đẹp cỡ nào?"
"Gửi ảnh chậm lắm, để em miêu tả cho anh nghe!"
"Ừm!"
"Con đường màu xám uốn lượn theo những dãy núi hùng vĩ nhấp nhô, xa xa lại phủ rợp một màu xanh, từng cụm mây lờ đờ nhẹ trôi.

Tuyệt nhất là núi tuyết, phóng tầm mắt nhìn khắp vùng cũng chỉ thấy một màu trắng xóa."
Có lẽ chính cô cũng không biết giọng mình hay thế nào, dịu dàng nũng nịu, nhả chữ rõ ràng, tựa như có những hạt thủy tinh va vào nhau.
Úc Thừa ngồi trên xe, lắng nghe cô miêu tả.
"Ở đây rất ít xe, ít người qua lại, tưởng tượng như chỉ có mình bọn em ở nơi rừng sâu núi thẳm thế này, không khí lành lạnh nhưng rất trong lành, bầu trời xanh ngắt, đẹp còn hơn cả cảnh trong phim hoạt hình của Hayao Miyazaki* luôn ấy."
* Hayao Miyazaki là nhà làm phim hoạt hình, họa sĩ truyện tranh, nhà biên kịch và là người đồng sáng lập xưởng phim hoạt hình Studio Ghibli.
Giọng Hoài Hâm có vẻ như đang rất vui, lại cảm khái, "Những sáng tác ở nơi này hẳn đều sẽ là truyện cổ tích."
Chu Yến nghe cô miêu tả, cười nói, "Cô nhóc biết kể chuyện quá."
"Nghe có vẻ đẹp đấy." Trong điện thoại, giọng nói Úc Thừa hơi trầm, "Không biết nếu được nhìn tận mắt sẽ thế nào."

Hoài Hâm lại chia sẻ chuyện mình vừa leo núi Chiết Đa, miêu tả món đậu hủ áp chảo và trà bơ mà mình mua ở đó ngon thế nào.

Có lẽ tín hiệu ở đây không tốt thật, thỉnh thoảng sẽ bị ngắt nửa chừng, khi xe vừa rẽ ngoặt thì cuộc gọi cũng tự động ngắt kết nối. Hoài Hâm chọc vào màn hình hai lần, không thấy gì, lại nhìn mức sóng, có hẳn ba vạch, trông đâu giống sóng yếu đâu chứ.

Cô khó hiểu, "Ầy, sao lại cúp ngang thế này?"
Chu Yến ngồi phía trước nhìn cô qua kính chiếu hậu, hỏi, "Bạn trai à?"
"Dạ?" Hoài Hâm ngước mắt lên.
"Ý chị là vừa nãy em gọi cho bạn trai hả?" Chu Yến cười, "Trông em hào hứng, vui vẻ ra mặt luôn ấy."
"À." Hoài Hâm đảo mắt, không phủ nhận.
"Bạn học sao? Chị thấy em vẫn còn nhỏ lắm."
"Đồng nghiệp ạ." Dù sao Úc Thừa cũng chẳng biết, cô thoải mái chiếm hời từ anh, "Anh ấy là sếp chỗ em thực tập."
Chu Yến nhướng mày nhìn cô, "Ù ôi, đỉnh thật đấy."
Hoài Hâm đắc ý cười hì hì.
Chu Yến lại hỏi, "Em thích điểm nào của anh ấy?"
"Anh ấy cực kỳ đẹp trai."
Chu Yến buồn cười, "Mấy cô nhóc bọn em chỉ để ý mấy điểm này thôi."
Hoài Hâm nghiêng đầu ghé lên cửa sổ, thích thú ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài.
Làn gió mơn man trên gương mặt, sợi tóc đen mượt lướt qua bờ môi son, cô ngoái đầu mỉm cười, "Anh ấy rất đẹp trai, lúc cười lại càng đẹp!"
"Rồi, chị tin rồi." Chu Yến vừa xoay vô lăng vừa lái xe đi dọc theo đường núi, cười trêu, "Còn gì nữa không? Có mỗi đẹp trai không thôi à, bạn trai em mà biết bạn trai em buồn đấy."
"Còn chứ..." Hoài Hâm ngẫm nghĩ, khóe môi lại cong lên, "Anh ấy rất tài giỏi, thông minh, lúc nghiêm túc làm việc thì cực kỳ quyến rũ.

Là người biết thưởng thức nghệ thuật, thông thái, kiến thức phong

phú."
"..."
"Rất quan tâm em.

Dịu dàng, săn sóc, kiên nhẫn, EQ cao."
"..."
Xe rẽ ngoặc, tiếng gió lạnh lẽo gào thét, nuốt hết mọi tạp âm thừa thãi.
Hoài Hâm híp mắt, tháo tai nghe xuống, độ cong nơi khóe môi hơi thu lại.
Cô yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng tiếp.
"Anh ấy rất để ý và quan tâm đến em, có gì tốt cũng nghĩ đến em đầu tiên, dù em làm sai chuyện gì cũng sẽ bao dung, không có lấy một câu nặng lời, lúc nào cũng xem em là trẻ con."
Cô cụp mắt, lẩm bẩm, "Khi có sấm sét sẽ ôm em vào lòng, khi em sợ tối sẽ ở cạnh em không để em cô đơn, từng ngày, từng phút, từng giây đều khiến em cảm giác mình được yêu."
Chu Yến liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu.
"Thích thật đấy."
Trong xe bỗng nhiên yên tĩnh lại.
Hoài Hâm quay đầu, nhìn về phía núi non trùng điệp.
Một lúc sau, cô khẽ nói, "Chị Chu ơi, chúng ta tìm chỗ nghỉ một lát nhé."
"Em muốn xuống xem một chút."
...
Đến tối khi xe vào trấn nhỏ ở Tân Đô Kiều, điện thoại mới liên tục nhận được tin nhắn.
Tân Đô Kiều
Đa phần là tin nhắn thăm hỏi từ bạn bè, hỏi cô đi chơi vui không, Hoài Hâm trả lời từng người, đùa với bọn họ vài câu.
Trong nhóm chat gia đình vẫn dừng lại ở đoạn tin nhắn chào buổi sáng, không có động thái mới.
Sau cuộc gọi QQ bị cúp ngang, Úc Thừa không gọi lại mà nhắn tin cho cô, bảo cô cứ đi chơi vui vẻ, cũng mong chờ cô sẽ chia sẻ ảnh chụp với mình.
Hoài Hâm nhếch môi, trả lời, [Được ạ.

ngại ngùng]

Đêm đó cô ở lại Tân Đô Kiều.

Tuy điều kiện không được tốt cho lắm, nhưng là nơi mới đến nên vẫn còn khá mới lạ.
Ngày đầu tiên lên cao nguyên thì tốt nhất không nên tắm tối, Hoài Hâm sửa sang lại ảnh chụp ngày hôm nay, mở file điện tử, nhưng mới ghi lại vài linh cảm vừa tìm được bỗng dưng lại thấy buồn ngủ, cô bèn lên giường nằm.
Tối hôm ấy, cô lại nằm mơ.
Mơ hồi nhỏ được ba đưa mình đi dự tiệc.
Khi đó điều kiện nhà cô vẫn chưa được khá giả như bây giờ, công ty chỉ vừa thành lập được vài năm, vẫn còn trong giai đoạn phát triển.

Ba mẹ thường xuyên về trễ, mỗi tối Hoài Hâm đều một mình ở nhà chờ bọn họ đến khi ngủ thiếp đi.
Bọn họ làm cái gì, bận chuyện gì, cô hoàn toàn không biết.
Cô chỉ thấy bọn họ trở về trong trạng thái liêu xiêu, mùi cồn gay mũi lảng vảng hòa vào màn đêm, nghe thấy bọn họ cãi nhau, tiếng động ầm ĩ khiến cô phải run rẩy trong bóng tối.
Cô bé ngây thơ túm lấy tay áo ba mình hỏi rằng ba có thể dẫn mình đi theo được không, nhưng lại bị ba im lặng hất tay ra.
Ông quá bận, cũng quá mệt, không còn sức để quan tâm đến cô.
Thế nên khi phát hiện mình và ba cùng xuất hiện trong bữa tiệc, dù có đang nằm mơ thì cô vẫn thấy bất ngờ.

Vì cơ hội giống thế này lại càng ít ỏi.
Cô bé con ngoan ngoãn ngồi trên ghế, chán chường chống trán.
Bởi vì Hoài Diệu Khánh dẫn cô đến nên đối tác cũng dẫn theo một cậu bé trạc tuổi cô, nhưng trông có vẻ không dễ chơi cùng.

Cậu nhóc mập mạp, mặt mày hung hăng ngồi một chỗ, giương nanh múa vuốt xử đống đồ ăn, dầu mỡ bắn tứ tung.
Người lớn đang bận bàn chuyện làm ăn, không ai chú ý đến bên

này, thằng nhóc kia liếm mấy đầu ngón tay rồi đứng dậy đi về phía Hoài Hâm.
Cô ngơ ngác nhìn thằng nhóc ấy, đôi chân mập mạp bước đến đầy quái dị, sau đó cậu ta cầm một cái bánh gato trên bàn, ụp thẳng lên đầu cô.
"Ba, ba ơi ba! Ba xem nó phá kìa!!!" Thằng nhóc chỉ về phía cô, ác ý hét ầm lên.
Tầm mắt Hoài Hâm lung lay.
Là Hoài Diệu Khánh túm cô lên, bóp chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, đôi môi mấp máy, nhưng lời nói lại khiến cô cảm thấy cực kỳ xa lạ, "Chẳng phải ba đã bảo con ngoan ngoãn ngồi đó sao! Sao lại phá như thế!?"
Hoài Hâm vốn chẳng nhìn rõ, bơ từ trên trán kéo xuống chảy vào mắt cô.

Lần đầu tiên cô nhận ra một chuyện, hóa ra bánh gato cũng có lúc không ngọt.
Cô nhóc tám tuổi cố dùng sức lau sạch mặt, ném trả lại kẻ đầu têu đang đứng gần mình.
"Rõ ràng là cậu..."
"Ba! Nó ăn hiếp con!" Thằng nhóc òa khóc trước, vừa hét vừa la, trông như ấm ức lắm vậy.
Đối tác biến sắc, kéo con mình lại lau sạch mặt cho nó, sau đó quay sang nghiêm giọng nói Hoài Diệu Khánh.

Bọn họ đang bàn bạc, nhưng có vẻ như kết quả không mấy lạc quan, bầu không khí hòa hợp bỗng chốc như đóng băng, cuối cùng chia tay không hề vui vẻ.

Sau khi đối phương rời đi, Hoài Diệu Khánh chợt quay đầu, nhìn Hoài Hâm đang đứng yên một chỗ.
Ông giơ tay lên.
Hoài Hâm nhớ rất rõ, đó là lần đầu tiên ba đánh mình.

Dấu tay hằn sâu đến độ ngày hôm sau vẫn chưa tan, bạn học nhìn thấy còn xì xào bàn tán.

Ngay khi bình tĩnh lại, ông hối hận xoa đầu cô xin lỗi không ngừng, "Ba xin lỗi, ba xin lỗi, là lỗi của ba."

Hoài Hâm nhếch môi, giòn giã đáp lại, "Không sao, con tha thứ cho ba."
Giấc mơ đến đây thì dừng lại.
Hoài Hâm nghiêng người co ro trong chăn, từ từ mở mắt ra, bên tai vẫn còn tiếng tim đập dồn dập.
Vô số ký ức hỗn loạn cắt ghép với nhau, cũng may đa phần đều là những đoạn phim trắng đen không có tiếng, cô chỉ nhìn thấy hình ảnh sống động và hành động mạnh mẽ, chứ không còn cảm giác tự mình trải nghiệm như lần đầu.
Hoài Hâm hít sâu một hơi, ngồi dậy.

Cô lấy lại bình tĩnh, khóe môi hơi trễ xuống.
- - Trời đang lạnh mà cô vẫn đổ được mồ hôi thì đúng là hiếm thấy.
Cô thu dọn hành lý xong xuôi rồi tiếp tục lên đường.

Hôm nay bọn họ sẽ đi qua Lý Đường rồi đến Đạo Thành.

Phong cảnh ven đường thay đổi vô cùng đa dạng, từ rừng thông xanh ngắt, núi đá vôi sừng sững, sông băng lạnh lẽo, tuyết trắng mênh mông.

Chu Yến đưa cô đến mấy đài quan sát trên sườn núi để cô chụp ảnh.
Đêm ấy bọn cô ở lại trấn Riwa*.
* Trấn Riwa cách khu thắng cảnh Á Đinh tầm 3km.

Theo mình tìm hiểu thì trấn Riwa đã được tỉnh Tứ Xuyên đổi tên thành Shangri la vào năm 2002.

Khác với Shangrila ở Vân Nam.
Chu Yến đã thiết kế hành trình trekking cung dài tại khu thắng cảnh Á Đinh cho Hoài Hâm vào ngày thứ tư, đây là một khu bảo tồn thiên nhiên.

Trước tiên cô sẽ ngồi xe ngắm cảnh lên núi chừng một tiếng, đi qua làng Á Đinh và đập Long Đồng và Trát Khoáng Băng, sau đó lại đi bộ đến Trùng cổ tự, ngồi xe điện đi chừng 6,7 cây số mới đến Lạc Nhung Ngưu Trường, hành trình trekking sẽ bắt đầu từ đây.
Trùng Cổ tự
Lạc Nhung Ngưu Trường
Hành trình trekking cung dài khoảng 10 cây số, địa thế khá dốc, nếu đi thong thả thì tầm năm đến sáu tiếng.

Mùa đông đường lại trơn, có thể sẽ phải đi chậm hơn.

Đoạn đường giữa có thể cưỡi ngựa, nhưng Hoài Hâm quyết định đi bộ xuyên suốt hành trình.
Chu Yến chờ cô ở khách sạn, dặn đi dặn lại rằng cô phải nhớ kỹ phải đến điểm đón xe trước giờ hẹn, nếu để lỡ chuyến cuối cùng cô sẽ mắc kẹt ở trên núi, vì toàn bộ hành trình tổng cộng là năm mươi cây, dù trời vẫn còn sáng thì cũng chẳng về kịp, hơn nữa còn rất nguy hiểm.
Thực ra mùa đông không phải là mùa du lịch cao điểm của Á Đinh, phóng mắt nhìn sang cổng ra vào của thắng cảnh chỉ thấy khách du lịch xếp hàng rải rác.

Hoài Hâm mua trang bị leo núi ở cửa hàng mua sắm gần đó - gậy leo núi, đinh gắn giày, bên cạnh đó còn mang theo cả kính bảo hộ và mũ chắn gió, chuẩn bị đầy đủ cho bất kỳ tình huống nào.
Cô vác một ba lô nhỏ, mang theo hai bình oxy và cả dung dịch gluco, trước khi xuất phát cô đã uống trước một chai.
Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời sáng trong, vài đám mây trắng bồng bềnh lướt qua nền trời xanh ngát.
Địa hình ban đầu vẫn còn là đường bằng phẳng, người ta đã dựng sẵn đường bậc gỗ rất dễ đi, độ cao so với mực nước biển hơn 4000 mét, ánh mắt trời ấm áp phủ xuống, Hoài Hâm mặc đồ vải bông dày nên thấy có hơi nóng.
Đoạn đường hai cây số đầu tiên khá thuận lợi, cô đi khá thong thả, thỉnh thoảng dừng lại chụp vài bức ảnh.

Dọc đường đi có một cái hồ không biết tên, mặt hồ đã đóng băng. Du khách ở bên hồ khá đông, có lẽ mọi người đều mệt nên nghỉ chân tại đây.

Hoài Hâm nhờ một người chụp giúp mình một tấm ảnh kỷ niệm.

Sau đó cô không nán lại lâu mà tiếp tục hành trình.
Đoạn đường phía sau bắt đầu dốc hơn, đa phần đều phải leo dốc, có nhiều chỗ đã kết băng rất trơn, Hoài Hâm phải cực kỳ cẩn thận mới có thể bảo đảm từng bước ổn định.
Cô chưa từng thấy cung đường núi nào phức tạp như thế.
Có nhiều chỗ thậm chí còn chẳng có bậc thang, đều là đá to đá nhỏ, chỉ có thể leo tay không.

May mà có lang cang bảo vệ nên cũng xem như an toàn.
Hoài Hâm không phải là người thích vận động, sức khỏe chỉ tầm trung, đến đây thì cô bắt đầu thở oxy, đồng thời cảm thấy ba lô trên người nặng hẳn, đi một đoạn sẽ nghỉ một hồi.
Có du khách dáng người cường tráng đi lướt qua cô, nhìn trang bị của người này, cô đoán anh ta là người leo núi chuyên nghiệp.

Hoài Hâm cũng không gấp, tập trung đi đường mình.
Có vài đoạn ngoặt nằm ngay bờ vực, nhưng nơi vách đá mọc cây, cành lá xum xuê che đi nguy hiểm.

Một bên khác là khu sinh thái tự nhiên, được ngăn cách bởi hàng rào treo đầy cờ lungtan, Hoài Hâm tò mò nhìn sang, bỗng nhiên bắt gặp một bóng màu vàng nâu lướt qua.
Là linh dương.
Khung cảnh người và thiên nhiên hòa vào nhau, sự tĩnh lặng nguyên thủy.

Hoài Hâm tận hưởng bầu không khí nơi đây, suy nghĩ cũng dần dần lắng xuống.

Tựa như một cuộc lưu đày tự do, ở một nơi mênh mông rộng lớn thế này, cô chẳng cần phải nghĩ ngợi gì, chẳng cần phải để ý chi.

Điện thoại bỏ trong ba lô, không ai quấy rầy.
Hoài Hâm chụp ảnh lưu niệm như bình thường, ghi lại những khoảnh khắc xinh đẹp nhất.
Càng lên cao độ khó cũng tăng lên gấp mấy lần, đường núi ngày một dốc hơn, thỉnh thoảng cô lại bất cẩn trượt chân đập đầu gối xuống nền tuyết.
Song cô lại không thấy đau, có lẽ do quá lạnh nên cơn đau đã tê liệt.

Tóm lại là không sao, Hoài Hâm xoa vài cái rồi lại tiếp tục lên đường.
Còn chừng khoảng một cây nữa là sẽ đến khu thắng cảnh nổi tiếng - Hồ Sữa, tuy nhiên dân bản xứ đều nói chặng đường một cây này là đoạn đường khảo nghiệm người ta nhất.

Độ dốc khá cao, có nhiều chỗ thậm chí còn dốc đến sáu, bảy mươi độ, cộng thêm phản ứng sốc độ cao, mỗi một bước đi đều cực kỳ mất sức.
Hoài Hâm bắt đầu hối hận vì những thứ mình chuẩn bị đều không có đất dụng võ, hơn nữa giờ lại trở thành gánh nặng, cô thấy sức mình không thể gượng được nữa, chống gối thở hồng hộc.
Đầu choáng, khó chịu, mắt mờ, gió lạnh liên tục quất tới, Hoài Hâm khó nhọc lôi bình oxy từ trong ba lô ra, gắn vòi vào, đưa vào mũi.
Sau lưng có tiếng vải vóc ma sát vào nhau, và cả tiếng đinh giày chạm vào nền tuyết giòn tan, có lẽ là có người đi lên.
Đường đi vốn hẹp, Hoài Hâm không muốn choáng đường người ta, cô hơi nghiêng người hòng muốn nhường cho đối phương đi trước.
Không ngờ cô lại bước hụt.
Vẫn chưa hồi phục sau cú ngã ban nãy, giờ lại giẫm phải đá trơn, nháy mắt cả người cô liền mất thăng bằng, ngã sang một bên.
Bình oxy trượt khỏi tay, bay thành một đường vòng cung rơi khỏi vách đá, Hoài Hâm vươn tay muốn bắt lấy nhưng lại vồ hụt.

Cô hoảng hốt tựa như bản thân rơi xuống như bình oxy, dòng máu

trong người cũng đông lại.
Cơn gió cắt da cắt thịt liếm qua mặt cô, cô muốn hét lên, nhưng lại không phát ra âm thanh.
Cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt hiện lên, nhịp tim như ngừng lại.
"Cẩn thận!"
Ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, có người kéo mạnh cô từ phía sau.
Hoài Hâm như được túm mạnh theo hình vòng cung, theo quán tính ngã vào lòng người kia.
Hai người lảo đảo vài bước, lưng người đàn ông đập thẳng vào vách núi lởm chởm, cô có thể nghe thấy âm thanh sắc lẹm vang lên.
Hoài Hâm hết hồn, sợ điếng người.
Trong chớp mắt, cô đã mất đi khả năng nói chuyện, đầu óc trống rỗng, không biết bản thân đang ở nơi nào.

Cô ôm chặt vòng eo của người đàn ông kia, tựa như đang cố gắng bắt lấy chiếc phao cứu mạng của mình, dù thế nào cũng không buông tay.
Không biết đó là tiếng thở d.ốc của ai, nhưng đã hòa làm một cùng làn gió.
***
Jeongie:
Mọi người nhớ đoạn hai người đang gọi cho nhau mà bị ngắt ngang không, mà cột sóng Hoài Hâm vẫn còn 3 vạch, suy ra người kia đang ở nơi sóng yếu.

Đoán xem ai vừa cứu bé Hâm nào..

Chương 23: Chương 23

Hoài Hâm sợ điếng người, toàn thân rét căm căm, run lẩy bẩy.
Trong lòng vẫn còn hãi hùng khiếp vía.
Tư thế ôm này khiến cô và người đàn ông càng gần nhau hơn, tai cô áp lên lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim đầy mạnh mẽ, từng chút từng chút gõ vào lòng cô, rồi dần dần bình ổn lại.
Thoáng chốc, một luồng sức mạnh vừa phải lướt xuống vai cô, đỉnh đầu cảm nhận được hơi thở ấm nóng của người đàn ông, "...!Cô không sao chứ?"
Giọng nói cực kỳ dịu dàng, dường như lo rằng sẽ làm cô hoảng sợ.
Cả người Hoài Hâm rúng động, cô ngẩng phắt đầu lên.
Hai người nhìn nhau, gương mặt nhỏ nhắn của cô bị đông cứng đến tái mét, chóp mũi và đuôi mắt lại hoe đỏ.

Úc Thừa cúi nhìn, hàng mày cau lại.
"...!Hoài Hâm?"
Sững sờ khoảng ba giây, Hoài Hâm buông tay ôm anh ra, bối rối để xuôi bên người.
Cô vẫn đứng cách anh rất gần, hai chân run rẩy, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.
"..."
"Sao em lại ở đây?" Chất giọng trầm khàn vang lên trong tiếng gió thét gào.
"Em...!đến đây du lịch." Cô vẫn còn ngơ ngác, giọng nói vừa khẽ vừa yếu, "...!Cám ơn anh Thừa."
Tay anh đặt trên vai cô, Hoài Hâm mấp máy đôi môi, cóng đến độ chẳng còn cảm giác gì, cô hỏi nhỏ, "Anh có sao không?"
"Không sao?" Úc Thừa cụp mắt, một lát sau mới hỏi, "Còn em?"

Hoài Hâm xoa ngực, thở phào, "...!Em cũng không sao."
Úc Thừa buông tay, nhưng vẫn cúi nhìn cô chăm chú, ánh mắt không lộ rõ cảm xúc, "Chỉ có mình em thôi sao?"
"Dạ." Hoài Hâm cắn môi, "Anh cũng thế ạ..."
Anh gật đầu, "Ừ."
"..."
Lại qua một lúc lâu, Hoài Hâm mới dần bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn suýt nữa ngã xuống núi.
Cô nhìn Úc Thừa, đồng thời cũng nhận ra mình đang gặp phải một vấn đề cực kỳ nan giải.
Anh đã đến, hơn nữa còn "đối đầu trực diện" với cô...
Ông trời ơi, xác suất chuyện này xảy ra còn bé hơn cả trúng số độc đắc nữa ấy chứ.
Vì sao lại thế? Sao anh lại đến đây? Vì sao bọn họ lại tình cờ gặp nhau tại chỗ này vậy hả!
Quỹ tích giữa cô và "Lisa" hoàn toàn tương đồng, đều viết tiểu thuyết, dù hai người thật sự không liên quan gì đến nhau thì cũng quá mức trùng hợp rồi.
Không được, thân phận Lisa này không thể bị lộ được, cô phải tranh thủ sắp xếp lại tuyến thời gian.
Hoài Hâm suy nghĩ nhanh nhẹn, khẽ nói, "Hôm qua em mới vừa bay từ Bắc Kinh đến, bay thẳng đến sân bay Đạo Thành luôn.

Nghe dân bản xứ nói thắng cảnh Á Đinh đẹp lắm nên hôm nay mới đến xem sao, không ngờ lại gặp được anh Thừa, đúng là khéo thật."
"Đúng là khéo thật." Úc Thừa nhìn cô, dừng lại chừng hai giây, "Nhưng ở đây cao hơn mực nước biển rất nhiều, đến thẳng đây càng dễ sốc độ cao hơn."
"Dạ." Cô gật đầu, "Em có uống thuốc phòng ngừa rồi ạ."

"Sao em không đi cùng bạn?" Úc Thừa hỏi.
"Bọn họ nói mùa đông bên này quá lạnh.

Nhưng em lại rất thích." Ánh mắt Hoài Hâm sáng rực, lẳng lặng nhấn mạnh, "Với lại trước đây em chưa bao giờ đi du lịch một mình nên muốn trải nghiệm cho biết."

"Thế à."
Hoài Hâm nhướng mắt, được đà dẫn chủ đề trở lại bên anh, "Mà sao anh Thừa cũng ở đây vậy?"
"Ra ngoài giải sầu thôi." Anh mỉm cười bâng quơ.
Hoài Hâm mím môi.
Thật ra cô muốn hỏi anh rằng hôm nay không phải là ngày đi làm hay sao.
Với lại chẳng phải ngân hàng đầu tư ngay cả cuối tuần đều bận đến bục mặt hay sao, sao anh lại rảnh rỗi mà đến đây.
Nhưng nhìn vẻ mặt của anh, cô thấy đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện phiếm.
"Ồ." Cô thử hỏi dò, "Thế chúng ta đi chung nhé?"
"Ừm." Úc Thừa không nói thêm nhiều, chỉ đến khi Hoài Hâm nhặt gậy leo núi vừa rơi lúc nãy lên anh mới cất giọng, "Hành động vừa nãy của em cực kỳ nguy hiểm."
"...!Ặc." Hoài Hâm cúi đầu nhận lỗi, "Tại lúc đó em đi không nổi nữa."
"Bây giờ đã khỏe hơn chưa?" Anh hỏi.
"Dạ, nghỉ ngơi một lúc đã khỏe rồi!"
"Thế thì đi thôi." Úc Thừa cúi người nhìn cô, đôi mắt hoa đào sâu thẳm, "Tôi đi sau em."
Dừng lại vài giây, anh nói, "Em cứ đi từ từ thôi, đừng cuống."
Như có một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, Hoài Hâm cuộn chặn ngón tay, thỏ thẻ dạ một tiếng.
Đường đi quả thật rất hẹp, có nhiều chỗ chỉ miễn cưỡng đủ hai người sóng vai bước qua, nhưng người đi trước người đi sau vẫn ổn hơn.
Sau cơn nguy hiểm trước đó, Hoài Hâm không dám ỷ y nữa, cô cẩn thận bước từng bước một, vì thế tốc độ cũng chậm hẳn lại.

Thật ra trong lòng cô vẫn thấy hơi ngại, chân anh dài mà cứ đi sau lưng mình chắc là vướn tay vướn chân lắm.
Hơn nữa thể lực giữa nam và nữ lại chênh lệch khá lớn, vừa bò qua một đoạn dốc đứng, Úc Thừa chẳng có phản ứng gì, nhưng Hoài Hâm lại mệt muốn chết.

Cô bắt đầu thấy khó thở, đành lấy bình oxy cuối cùng ra.
Úc Thừa để cô nghỉ ngơi một lúc, Hoài Hâm nhìn sang anh, lên tiếng xin lỗi, "Xin lỗi anh Thừa, em làm phiền anh rồi."
"Không sao." Thái độ anh vẫn dịu dàng, trông có vẻ không để trong lòng, "Em chú ý bản thân đã."
Thật ra đã gần lên đến đỉnh rồi, chỉ cần ngẩng đầu lên là sẽ thấy ngay.

Nhưng đường núi quanh co khúc khuỷu, có nhiều chỗ rất hiểm trở, hơn nữa càng lên cao, nhiệt độ càng xuống thấp, nước chảy từ các khe núi cũng bắt đầu kết thành băng.
Khi đứng ở một sườn dốc, đế giày Hoài Hâm lại trượt, song chưa kịp la lên thì một luồng sức mạnh từ phía sau đã đỡ lấy cô.
"Cẩn thận."
Úc Thừa cách cô rất gần, tay anh đặt ở trên eo cô, tuy cách một lớp quần áo khá dày, nhưng cô có thể phán đoán qua cảm giác.

"...!Cám ơn anh."
Hoài Hâm đứng dậy, mở to đôi mắt đen láy rối rít cảm ơn, anh chỉ gật đầu đáp lại.
Một đoạn đường chỉ vài trăm mét, thấy đích đến đang ở trước mắt, Hoài Hâm cố gắng đi đến cuối, vừa hít oxy vừa đi, cuối cùng cũng lên đến đỉnh.
"..."
Phải công nhận rằng, cảm giác khi được đứng trên đỉnh núi đúng là sảng khoái tột cùng.
Tầm nhìn thông thoáng, phía dưới là đường yên ngựa màu nâu xám khổng lồ, hồ Sữa xanh thẳm lẳng lặng nằm đó, mặt hồ đã kết một lớp băng mỏng trắng tinh, tựa như một viên bảo thạch màu xanh trong suốt, sáng long lanh không lẫn tạp chất.
* Hồ Sữa
"Đẹp quá đi mất." Hoài Hâm không kìm lòng được cất lời khen ngợi.
Ở đây có tổng hai cái hồ, đằng trước còn một hồ nữa, tên là hồ Ngũ sắc.

Đều có thể nhìn thấy từ hai phía.

Cẩn thận nhìn về phía xa, phía bên kia hồ đúng là có người, nhỏ đến mức chỉ còn lại mấy chấm li ti, nếu không so sánh sẽ không nhận ra hồ nước này lớn như thế.

Tựa như một nơi tự do chỉ có hai người bọn họ.
Cô nhớ đến trong Love letter, Watanabe Hiroko đã hét to với núi tuyết trắng xóa, như đang đối mặt với Itsuki Fujii - người mình từng yêu.
Anh có khỏe không? Em rất khỏe.
Ở một nơi đẹp thế này, nếu không hét lên một câu thì tiếc thật.
Hoài Hâm liền chụm tay thành hình chiếc loa, buông tiếng vang nơi núi rừng, "A a a a..."
Tiếng vang vọng lại rõ ràng, như ném đá xuống mặt biển, tạo ra từng vòng từng vòng sóng âm.
Cô vô thức nhướng mày nhìn sang Úc Thừa.
- - Người đàn ông đứng phía sau cũng đang nhìn cô một cách chăm chú.

Trong đôi mắt kia còn ánh lên vẻ bất ngờ, dường như không ngờ cô lại có thể làm những hành động tùy ý như thế.
Hoài Hâm cong cong đôi mắt, mặc cho làn gió đang nghịch tóc mình, mỉm cười nhìn thẳng về phía anh.
Gương mặt xinh đẹp, ánh mắt lại trong veo, nhưng lại mang lại cảm giác ngây thơ, lung linh và rạng rỡ.
"Để em chụp giúp anh một tấm nhé anh Thừa." Cô bước tới vài bước, đến gần anh hơn, sợi tóc đen óng tung bay trong gió, vô tình lướt qua cằm anh.
Úc Thừa cụp mắt nhìn cô, nói, "Chụp cho em trước đã."
Hoài Hâm quay lưng về phía hồ nước, vốn dĩ chụp cho cô trước cũng khá hợp lý.
Cô ngoan ngoãn đáp lại.
Ánh mắt rơi xuống chiếc máy ảnh DSL được treo trước ngực người đàn ông, Hoài Hâm cong môi, im lặng lui về sau tạo dáng.
Úc Thừa cầm máy ảnh lên, chụp ảnh cho cô.
Tiếng màn trập khe khẽ vang lên trong không gian lộng gió, ước chừng được vài kiểu, anh đưa sang cho cô xem thử, hỏi cô có ưng

không.

Hoài Hâm dựa sát vào người anh nhìn vào màn hình.

Dáng người càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn.
Khi đuôi tóc mềm mượt lại một lần nữa lướt qua, Úc Thừa lẳng lặng đẩy sang một bên, chợt nghe thấy giọng nói giòn giã của cô, "Anh chụp nghệ thật đấy."
Chỉ là một câu khen xã giao, Hoài Hâm phồng má, nhớ đến kỹ thuật chụp ảnh của mình, "Nếu em chụp xấu thì anh đừng giận nhé."
Úc Thừa khẽ cười, "Không đâu."
Áo lông nặng nề, nếu muốn tháo máy ảnh DSL xuống thì hơi phiền, nhân lúc anh chưa đưa điện thoại sang, Hoài Hâm nhanh tay lấy chiếc máy ảnh Mirrorless của mình từ trong túi ra.
Cô cười nói, "Dùng cái này của em đi, tiện hơn."
Úc Thừa khựng lại, gật đầu rồi đổi vị trí với cô.
Cách máy ảnh, Hoài Hâm có thể nhìn thẳng vào anh không chút kiêng dè.
Ánh mắt chiếu thẳng vào gương mặt anh tuấn, sống mũi cao thẳng, và bờ môi mỏng hơi tái khẽ nhếch lên.
Anh nhìn vào ống kính, cũng nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt sâu thẳm và tĩnh lặng, song lại rất đẹp.
Hoài Hâm giơ máy ảnh lên, khuỷu tay vừa lúc đặt ở vị trí trái tim.

Hình như tuyết bắt đầu rơi, cách một lớp vải, cô vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được âm thanh tựa như tiếng trống dồn dập ở nơi nào đó.
Một lúc sau, cô đứng dậy, cười nói, "Xong rồi."
"Anh Thừa muốn xem lại không?"
"Không cần đâu, chụp vậy là được rồi." Dường như Úc Thừa không mấy quan tâm chuyện mình có ăn ảnh hay không.

Anh đưa tay đón lấy vài bông tuyết lác đác rơi xuống, trầm ngâm một lúc, anh lên tiếng, "Tuyết rơi rồi, chúng ta dạo một vòng rồi về nhé?"
Tiếc là không thể nán lại lâu, Hoài Hâm đáp, "Được ạ."

Úc Thừa liếc cô một cái, giải thích thêm, "Nếu tuyết lớn thì đường sẽ rất khó đi."
Anh có kinh nghiệm leo núi Tây Tạng, ở phương diện này thì Hoài Hâm cực kỳ tin tưởng anh, cô đội mũ bông lên, gật đầu nói, "Em hiểu rồi, nghe theo anh cả."
Úc Thừa không nói gì thêm.

Hai người sang hồ Ngũ Sắc tham quan một lúc.

Chưa kịp xuống núi thì tuyết đã bắt đầu nặng hạt.
* Hồ Ngũ sắc
Viên ngọc bích trong suốt như chìm vào thế giới trắng muốt, mấy đỉnh núi màu hoàng thổ cũng dần dần phủ đầy những chấm nhỏ, giấu đi vẻ sắc bén vốn có, trở nên mềm mại hơn.

Một vẻ đẹp khiến người ta không biết dùng từ nào để miêu tả, tâm hồn tựa như được gột rửa.
Có điều, đúng là nên về rồi.
Đoạn đường đến tầm năm cây số, leo thẳng lên đỉnh núi, độ cao so với mực nước biển gần năm ngàn mét.

Đoạn đường về thì xuống dốc là chủ yếu, Hoài Hâm dần phát hiện ra -- lượt về còn khó đi hơn cả lượt đi.
Vì bậc thang khá dốc, mỗi lần bước xuống một bậc là đầu gối cô lại âm ỉ đau, nếu không nhờ có tay vịn thì khó mà khống chế được mình sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng thật sự là đường quá trơn, dù cho Hoài Hâm vẫn luôn cực kỳ cẩn thận thì vẫn có lúc trượt chân.
Chỉ cần sơ ý một chút, mặt giày chổng lên trời, cả người ngã bệt trên mặt băng.
"..."
Tuy đã có áo phao làm đệm nên không đau mấy, nhưng thú thật là cô cảm thấy mình rất mắc cười.
Hoài Hâm ngồi im không nhúc nhích, ngước mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, gương mặt vẫn còn mê mang sau cú té, chóp mũi dính vài

bông tuyết, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thoáng lộ vẻ ngốc nghếch.
Úc Thừa từ trên cao nhìn xuống, quan sát cô giây lát, rồi anh bỗng nhiên bật cười.
Đôi mắt hoa đào khẽ cong, hàng mi giãn ra, anh đưa tay che miệng, nhưng không sao ngăn được, lồng ngực cũng phập phồng run run.
Hoài Hâm chẳng biết chọc trúng huyệt nào của anh, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười thoải mái đến thế.
Hiển nhiên là ở trước mặt cô, không phải trong điện thoại.
Tâm trạng của cô cũng nhờ thế mà nhẹ nhàng hẳn, tựa như quên hết mọi thứ, khóe môi bất giác cong lên theo.
Úc Thừa cười một lúc, anh hơi khom người, vươn tay ra trước mặt cô, nhưng hai vai vẫn còn run run, "...!Xin lỗi em, để tôi kéo em lên."
Tuy cách một lớp bao tay, nhưng cô vẫn cảm nhận được bàn tay thon dài của anh.
Chân Hoài Hâm run lẩy bẩy, vừa đứng dậy lại lảo đảo gần như ngã vào lòng anh, cô vô thức níu lấy cánh tay anh.
Tuyết lớn tung bay, ánh mắt mơ màng của cô lại miêu tả dáng hình anh tuấn của người đàn ông thêm rõ rệt.

Hoài Hâm bình tĩnh lại, vội vàng buông tay ra.
"Mau về thôi." Cô lấy lại bình tĩnh, mím môi đáp.
Con đường phía trước toàn là đá tảng, sắc mặt Úc Thừa hơi nặng nề, anh gật đầu, "Đi thôi."
Hai người bước từng bước trên con đường về gần như không nhìn thấy điểm cuối.
Không hiểu vì sao mà Hoài Hâm lại nhớ đến bức tranh Thợ săn trong rừng của Friedrich.
Sự cô độc đến tột cùng bỗng chốc hóa thành yên lặng.
Tại nơi chỉ có thể nghe thấy tiếng gió và tuyết, cô và Úc Thừa bỗng dưng lại ăn ý không nói lời nào.
Hoài Hâm tự thấy mình không biết trời cao đất dày là gì, một thân một mình chạy đến nơi này, nếu lúc ấy rơi xuống vách núi thật thì có lẽ cũng chẳng ai biết.
Không ai hay biết.

Có lẽ sau nhiều ngày, chờ đến khi xác cô đã lạnh, cục cảnh sát mới nhận được điện báo.
Suýt nữa lại trượt chân, Úc Thừa đỡ cô một cái, gằn giọng, "Sao em đi đường mà không chịu tập trung thế?"
Lúc này trông anh rất giống khi hồi cô còn thực tập, giọng điệu nghiêm túc như đang giải quyết công việc.

Hoài Hâm trở tay nắm lấy tay áo của anh, cau mày tỏ ra vô cùng khó chịu, "Em mệt quá, không thở nổi."
Chất giọng mềm mại lại hơi khàn, trạng thái của cô quả thật không tốt cho lắm.
Bọn họ từ đỉnh núi đi xuống, gần như đi liên tục không ngừng nghỉ, tuy xuống dốc nhưng thể lực cũng tiêu hao rất nhiều, lúc này lại xuất hiện triệu chứng sốc độ cao.
Hoài Hâm theo thói quen đưa tay kéo khóa ba lô, chợt nhớ ra bình oxy của mình đã dùng hết.

Cô dừng lại, mong ngóng nhìn anh.
Úc Thừa thở dài, nhanh tay lắp nắp chụp vào đưa cho cô, "Em dùng của tôi đi."
***
Tác giả:
Hê hê hê hôn gián tiếp rồi!!!.

Chương 24: Chương 24

Khi thở oxy, cô phải áp sát vào vòi bình.
Hai người cùng nhau chia sẻ bình oxy, mức độ thân mật chẳng thua gì khi uống chung một chai nước khoáng.

Hơn nữa, cô mới vừa thấy anh dùng xong.
Hoài Hâm cúi đầu nhận lấy, giọng lí nhí như tiếng muỗi vo ve, "Cám ơn anh."
Cảm giác hoa mắt chóng mặt kéo đến, lồng ngực như có một tảng đá chắn ngang, tầm mắt cũng dần mơ hồ, chỉ thấy nơi nơi đều là tuyết, trắng xóa cả một vùng.

Cô hít lấy vài hơi oxy, nhưng hơi thở vẫn còn nặng nề.
Hoài Hâm trả bình oxy lại cho anh, lơ đãng cúi đầu, chợt phát hiện mình vẫn níu lấy cánh tay anh không buông.
Đầu óc cô vẫn còn mơ màng, mấy đầu ngón tay trắng bệch, nhưng không chịu buông.
Một lúc lâu sau, Úc Thừa cất bước.
- - Và anh cũng không hề hất tay cô ra.
Hai người kề vai đón gió hứng tuyết đi thẳng về phía trước, hai hàng dấu chân in hằn xuống nền tuyết phía sau lưng ngày một dài thêm, tựa như đang dựa sát vào nhau.
Mỗi một bông tuyết đều có trọng lượng, lúc rơi xuống trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực ra thì góp ít thành nhiều, khi tuyết tan ra lại thấm vào quần áo, hơi lạnh xộc thẳng vào trong.

Chiếc mũ nhung kia của Hoài Hâm tuy đáng yêu màu mè, song lại không có khả năng chống lạnh, dần dần cũng bị nước tuyết tan

thấm ướt.
Cô bắt đầu phát run.
Hồi sáng khi lên núi nắng hãy còn rất gắt, nóng đến muốn lột bớt đồ ra, bây giờ đã quấn hết đồ lên người rồi mà vẫn còn thấy lạnh.
Găng tay cũng vậy, nhưng có còn hơn không.
Lại tiếp tục máy móc bước về phía trước, không biết qua bao lâu, chẳng biết điểm cuối ở nơi nào.

Hoài Hâm cúi đầu liên tục hà hơi sưởi ấm cho đôi bàn tay đông cứng của mình, tư thế co rúm lại càng khiến cô rút ngắn khoảng cách với Úc Thừa hơn, nửa người gần như đã tựa vào bên tay anh, trộm lấy hơi ấm từ anh.
Ngay sau đó, cô nhận ra người bên cạnh đã dừng bước.
"Em lạnh à?" Anh hỏi.
"...!Dạ."
Úc Thừa nhìn cô, sau đó tháo ba lô xuống, cởi áo khoác chống rét bên ngoài ra.
Anh cụp mắt, đưa áo cho cô, "Em mặc vào đi."
Ánh mắt Hoài Hâm rơi xuống bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng kia, làn da trắng bệch vì rét lạnh, những đường gân hằn lên trên mu bàn tay.
"Nhưng còn anh..." Cô chần chờ.
"Em mặc vào đi." Úc Thừa cau mày, dứt khoát phủ áo khoác lên người cô.
Hoài Hâm ngậm miệng lại, ngoan ngoãn nghe lời anh mặc vào.

Phần cổ áo khoác của anh có nút rút dây dùng để điều chỉnh mũ áo, lúc này đây nó lại cọ lên trên cổ cô, hơi ngứa.
"Đưa túi cho tôi."
Hoài Hâm bối rối nhìn anh tháo ba lô của cô xuống, sau đó đeo lên vai mình.
Cô biết mình mang đồ bao nhiêu, thêm ba lô của anh nữa, nhất định là nặng lắm, song anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nghiêm nghị, hàng mi dài phủ một lớp tuyết li ti, nhưng anh vẫn không lộ cảm xúc.
"Em uống nước không?"
"...!Dạ, được."

Hai người thay phiên bổ sung đường và dưỡng khí, sau đó Úc Thừa tiếp tục tiến về phía trước.
Hoài Hâm hít hai hơi thật sâu, nhanh chóng đuổi theo anh.

Chốc chốc lại mượn cớ bước chân loạng choạng mà túm lấy cánh tay anh.
Gió rét quất thẳng vào mặt, cảm giác gần như đã bị tê liệt, đôi mắt ngân ngấn nước vì gió lạnh liên tục phà đến, dần dần hai người cũng quen với thời tiết cực đoan này.
Còn chừng một cây số, cũng có thể là hai, ba cây số, cô không biết còn bao lâu, nhưng được ủ ấm bên trong áo khoác chống rét của anh, cuối cùng cô cũng tìm lại được cảm giác ấm áp bị mất tích từ nãy đến giờ.
Bước chân liêu xiêu, giữa khung cảnh tuyết trắng xóa, tầm mắt Hoài Hâm dừng lại ở phía chân trời xa xa, nhìn thấy con đường bằng gỗ dần dần hiện ra trong quầng sáng nhàn nhạt, cô cứ ngỡ đó là ảo giác của mình.
"Sắp đến rồi, cố một chút nữa thôi."
Giọng nói trầm ấm của Úc Thừa truyền đến, nhưng cô lại không nghe rõ anh nói gì.
Hoài Hâm thờ hồng hộc đáp lại, tinh thần cũng được vực dậy.
Đoạn đường cũng trở nên bằng phẳng như lúc đến, chính là đoạn đường "êm" nhất.

Tuy nhiên Hoài Hâm lại không cầm chắc gậy leo núi, liên tục ghim vào khe giữa những tấm ván gỗ, khiến bước đi của cô càng thêm khó khăn.

Úc Thừa liếc sang, nói, "Đưa cho tôi."
Cuối cùng cũng về đến trước cổng thẳng cảnh Lạc Nhung Ngưu Trường, anh vứt hết bình oxy và những trang bị leo núi dùng một lần.

Hai người đội tuyết bước vào phòng chờ xe, hoàn cảnh ở đây tốt hơn ở trên núi gấp mấy lần.

Song nhiệt độ vừa tăng lên, cả người cô cũng ướt đẫm.
Trái tim Hoài Hâm cũng nóng lên, ngay khi Úc Thừa quay sang đối mặt với cô, cô cũng buông lỏng cánh tay níu chặt tay anh -- Trước đó cô dùng sức trong vô thức, mấy đầu ngón tay giờ đây cũng buốt đau.
Suốt hành trình, anh chăm sóc cô rất tận tâm.
Áo khoác của anh vẫn còn khoác trên người cô, giũ đi hơi lạnh từ băng tuyết, càng làm nổi bật dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của Hoài Hâm.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hít mũi rồi cất giọng nhẹ nhàng, "Cám ơn anh Thừa...! Anh đưa ba lô em cầm cho."
Anh cúi xuống, giọng nói dịu dàng pha lẫn chút mệt mỏi sau khi ngâm mình trong gió tuyết, "Không cần đâu."
Hoài Hâm há miệng, định bụng nói thêm gì đó.
Nhưng chưa kịp lên tiếng, anh lại nhìn cô rồi hỏi, "Em có mang khăn theo không?"
"Dạ không." Hoài Hâm thành thật lắc đầu.
Úc Thừa lấy một chiếc khăn bông trắng từ trong ba lô đưa cho cô, khẽ nói, "Khăn mới đấy, em lau đi."
- - Anh là thế.
Hoài Hâm thầm thở dài.
Anh vốn là người chu đáo, ân cần, từ bên trong cốt cách thể hiện rõ sự giáo dục rất tốt.

Nhưng anh cũng hiểu phụ nữ quá rõ, muốn gì có đó, mỗi một chi tiết đều lộ vẻ galant vừa đủ.
Nếu như, cô nghĩ, nếu như có người may mắn được anh yêu thương, có phải người ấy sẽ được hưởng thụ đãi ngộ này suốt đời hay không.
Hoài Hâm cầm khăn mãi không lau, Úc Thừa nhìn cô vài giây, đôi mắt sâu thẳm hơi cúi xuống.
"Sao thế, muốn tôi giúp em à?"
Anh nhếch môi, giọng điệu như cười như không, có chút thích thú, nhưng lại không hề ngả ngớn.
Hàng mi Hoài Hâm khẽ run, cô cúi đầu, lau tóc và mặt.

Anh không nói gì thêm, hai người im lặng hồi lâu.
Một lát sau, một chiếc xe điện cỡ nhỏ chạy đến trạm.

Bọn họ lên xe, sóng vai nhau ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Hoài Hâm giúp anh lấy hai chiếc ba lô trên vai xuống đặt giữa băng ghế.

Cô ngẫm nghĩ, lại lấy hai chai siro trong ba lô của mình ra, đưa anh một chai, "Đề phòng cảm mạo."
Úc Thừa đảo mắt nhìn sang, "Không cần đâu."
Cô không lấy lại, ngập ngừng nói, "...!Hay là anh cứ uống một chai đi."
Vẻ mặt cô nhóc trông cực kỳ tha thiết, còn có chút căng thẳng, Úc Thừa hơi khựng lại, cười nhẹ nhận lấy, "Ừm, cám ơn em."
"..."
Hoài Hâm mím môi, mỉm cười ngại ngùng, "Trải nghiệm hôm nay quả thật vô cùng đặc biệt."
Trước đây cô hiếm khi nào đến mấy khu bảo tồn tự nhiên kiểu này một mình, ít nhất đều là những chỗ đã được khai thác thành khu du lịch, đa phần là những điểm có cảnh quan thành phố.

Hôm nay đến đây mới biết, dù có chuẩn bị kỹ càng đến đâu thì cũng sẽ có những lúc không chu toàn.
Úc Thừa liếc sang, đồng tình tiếp lời, "Lần đầu tiên nên có thể thông cảm."
Hoài Hâm xoa chóp mũi, vẫn còn lạnh, "Trước đây anh Thừa thường đi du lịch lắm hả?"
"Ừm, hồi còn học MBA với lúc vừa về nước."
"Anh đã đi những đâu rồi?" Cô tò mò.
Úc Thừa lại nhìn sang cô, đáp, "Vài nơi ở bờ tây nước Mỹ, trong nước thì có Tây Tạng, Tân Cương, Vân Nam."
Đôi mắt Hoài Hâm sáng bừng, "Ớ, em cũng từng đi Vân Nam rồi!"
"Thích hả?" Úc Thừa hỏi.

ngôn tình tổng tài
"Dạ! Mấy con ngõ nhỏ ở thành cổ nơi đó luôn mang đến cảm giác

tươi mát." Cô thuận miệng đáp, "Gợi lên linh cảm trong em."
Úc Thừa cười, giọng điệu hơi lười nhác, "Đúng rồi, quên mất em cũng là tiểu thuyết gia."
"Cũng ư?" Hoài Hâm ngồi thẳng dậy, mơ màng chớp mắt, "Còn ai nữa ạ?"
Anh nhìn cô, hơi nhếch môi, "Một người bạn."
"Thật ư?" Hoài Hâm lộ vẻ hào hứng, nhưng dường như không biết có nên hỏi nhiều hay không, "Vậy nếu về sau có cơ hội, hy vọng anh Thừa có thể giới thiệu người đó với em nhé."
"Được."
Xe điện chạy được nửa tiếng thì đến trạm trung chuyển, phải đổi sang xe buýt lớn.

Hoài Hâm theo Úc Thừa lên xe, vì đây là chuyến cuối cùng nên hơi đông khách, hai người vẫn ngồi cạnh nhau.
Khoảng cách ghế ngồi trên xe buýt gần hơn so với xe điện, cộng thêm quần áo nặng nề, cơ bản là hai người ngồi sát nhau, tay chạm tay.
Tín hiệu bắt đầu mạnh dần, Hoài Hâm xem điện thoại, lần lượt trả lời tin nhắn.
Chu Yến hỏi cô có cần đến chân núi đón cô hay không, Hoài Hâm ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp không cần.
Hành trình trở về mệt hẳn, xe cứ xóc nảy tròng trành, Hoài Hâm thiếp đi lúc nào không hay.
Cô cứ tỉnh tỉnh mê mê, thỉnh thoảng lại cảm giác mình đang tựa lên vai ai đó.

Vài lần chỉnh lại tư thế, nhưng sau đó lại trộm nghĩ - Kệ đi, chỉ cần Úc Thừa không đẩy cô ra thì cô cũng chẳng sợ gì.
Dù sao da mặt cô cũng dày, lưu manh không sợ gì, hê hê.
Lúc tỉnh dậy thì đã là một tiếng sau, đồng hồ điểm tám giờ, trời đã dần sụp tối.

Úc Thừa gọi cô dậy, Hoài Hâm mơ mơ màng màng hé mắt, thấy người xung quanh đều lục tục đứng dậy lấy ba lô và áo khoác trên giá đỡ hành lý chuẩn bị xuống xe.

Cô dụi mắt, nhanh chóng tỉnh táo lại, đi theo Úc Thừa cùng dòng người bước xuống xe.
"Tối nay em ở đây à?" Anh hỏi.
"Vâng ạ."
Hoài Hâm báo địa chỉ với anh, là một homestay.

Lúc trước vì thấy nó gần chỗ xuất phát đến khu thắng cảnh nên cô mới chọn ở đây.

Homestay có tổng ba tầng, không nhiều phòng lắm, nhưng ưu điểm là có phong cách địa phương, bà chủ cũng nhiệt tình và hiếu khách, buổi sáng còn mời cô ăn khô bò Tây Tạng mà chị tự làm.
Úc Thừa nhướng mày, khe khẽ bật cười, "Tôi cũng ở chỗ này."
"Hả?"
Hoài Hâm quả thật không ngờ tới lại có chuyện trùng hợp như thế, cô cũng cười, mím môi hỏi, "Thế anh Thừa định ở lại đây mấy ngày vậy ạ?"
"Chừng ba bốn ngày.

Tôi vẫn chưa quyết định." Úc Thừa hỏi lại, "Còn em?"
Hoài Hâm nghĩ rất nhanh, đáp lại, "Em cũng cỡ đó."
Từ đây về homestay còn vài cây số, Úc Thừa hỏi cô, "Xe của em đến chưa?"
"Xe?" Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, hỏi dò, "Em...!có xe ư?"
Dường như anh không ngờ đến chuyện này, "...!Em không thuê xe sao? Cũng không tìm tài xế ư?"
"Không ạ." Hoài Hâm ngây thơ đáp, "Em từ sân bay Đạo Thành đi thẳng đến đây."
"Còn từ homestay đến khu thắng cảnh thì sao?"
"Em cũng bắt xe đến." Cô đáp với vẻ đầy đương nhiên.
"Vậy còn hành trình về sau thì sao?" Anh như đang muốn bật cười, nhưng nghĩ lại thấy hơi quá đáng, ánh mắt hơi phức tạp, "Em tính ở Á Đinh mãi à?"
Dù sao thì Đạo Thành và Á Đinh cũng cách nhau hơn trăm cây số, không có xe thì khó mà di chuyển.

Mặt Hoài Hâm ửng đỏ, không biết có phải là do khó chịu vì hết lạnh rồi lại nóng hay không.
"Em không tính tới chuyện này." Cô đáp.
Úc Thừa cúi nhìn cô một lúc, vẻ mặt khó đoán.
Đúng là lần đầu, không biết tính toán, ngay cả xe cũng không thuê.
Anh thở dài, "Em ướt cả rồi, về homestay với tôi trước đã."
"Dạ."
Xe Úc Thừa thuê là Ford Shelby Raptor - một chiếc địa hình hạng nặng trông rất ngầu, do anh tự cầm lái chứ không có hướng dẫn viên địa phương đi cùng.

Hoài Hâm nhớ lại mấy khúc địa hình đường núi gập ghềnh quanh co kia, chợt nhận ra kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại của anh có lẽ còn vượt xa so với suy nghĩ của cô.
Đây lại là lần đầu tiên được ngồi xe anh, hơn nữa anh còn làm tài xế cho cô, đúng là thích thật.
Hoài Hâm đưa tay che khóe môi đang cong lên ngồi vào ghế phụ, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai bên đường hiện ra một màu xanh biếc trông rất vui mắt, phong cảnh như tranh.

Nếu chẳng phải đang ngại Úc Thừa còn ở bên cạnh thì cô đã đắc ý ngâm nga vài câu rồi.
Nhưng quần áo ẩm ướt cứ dính lên người thật khó chịu, đi cả ngày trời, ngoại trừ bữa trưa gặm đỡ miếng sandwich ngụi ngắt ngụi ngơ kia thì dạ dày cô trống trơn, bây giờ mới bắt đầu thấy đói.
"Anh Thừa ơi, lát nữa chúng ta cùng đi ăn được không?" Cô hỏi.
Úc Thừa đang ghìm tay lái, nghe thế thì khựng lại nhìn sang cô.
"Nói sau đi." Anh đáp, "Về tắm thay đồ trước đã, đừng để bị cảm."
"Dạ." Hoài Hâm liếc sang bên cạnh, nghiêm túc nói, "Anh cũng thế nhé."
Úc Thừa lại nhìn cô, không ừ hử gì.
Chưa tới mười phút đã về đến homestay, Úc Thừa dừng xe, xách ba lô xuống giúp Hoài Hâm, cô đi theo anh vào trong, sẵn tiện chào bà chủ một câu.

"Em gái đi chơi về rồi hả? Sao rồi?" Đối phương thân thiết hỏi.
"Vui ạ, cảnh đẹp lắm chị." Hoài Hâm cười.
Bà chủ đảo mắt một vòng quanh Úc Thừa và cô, phát hiện ba lô màu tím nhạt đang được vác trên vai người đàn ông, "Ồ..., em và khách phòng 89 quen nhau à?"
Hoài Hâm vô thức nhìn sang, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Úc Thừa.
Trái tim cô khẽ thắt lại vài giây, "...!Dạ, đúng vậy."
"Ui cha, quần áo hai người ướt hết cả rồi, mau về phòng thay đồ đi!"
May mà bà chủ không níu bọn họ lại trò chuyện quá lâu, trước khi đi còn rót cho mỗi người một tách trà bơ nóng hổi để làm ấm người.
Lúc lên lầu, Hoài Hâm như vô tình nhắc tới, "Anh Thừa này, anh ở phòng 89 hả?"
"Ừm." Úc Thừa đi đằng trước, anh quay đầu lại nhìn cô chăm chú, "Còn em?"
Homestay này chỉ có ba tầng, bà chủ lại rất đáng yêu, luôn tin số sáu là số đẹp, nếu dùng để bắt đầu số phòng sẽ rất may mắn, thế là hai tầng trên được lấy là bảy và tám.

Nhưng cả homestay chỉ có rải rác vài phòng nên cũng chỉ lấy số tượng trưng.
"Em ở 86." Cô đáp.
Cách một khoảng, nhưng cũng chung một tầng.
Vừa lên tầng ba, qua khỏi cầu thang là phòng của Hoài Hâm.

Úc Thừa dừng ở trước cửa, trả ba lô lại cho cô.
"Em cám ơn anh Thừa."
Hoài Hâm ngẩng lên, hỏi anh, "Khi nào anh ra ngoài ăn tối có thể gọi em một tiếng không?"
Giọng điệu vô cùng tự nhiên.
Cô đã viết bao nhiêu bộ truyện, hiểu rõ khi nào đủ chín để cài cắm "điềm báo"* và "dựng cảnh" mà độc giả không cảm thấy đột ngột.

Cô chắc chắn Úc Thừa sẽ không từ chối.
* Foreshadowing là kỹ thuật viết văn phổ biến, dùng những "bật mí"

nho nhỏ để báo trước một điều gì đó sẽ xảy ra.
Quả nhiên, anh chỉ chớp hàng mi, rồi gật đầu, "Được."
Khép cửa phòng lại, Hoài Hâm cởi áo khoác Úc Thừa ra treo lên kệ áo.
- - Bây giờ cô mới để ý, nhưng cố tình không trả lại cho anh, dù gì anh cũng chẳng đòi.
Cuối cùng đã trút bỏ đống quần áo len dày cộm, cô thoải mái tắm một trận bằng nước nóng.

Tuy nhiên cô không dám tắm lâu, chỉ tắm sơ rồi thay đồ sấy tóc.
Vì đề phòng cảm lạnh, Hoài Hâm còn pha một tách trà gừng để làm ấm người.
Chuẩn bị xong từ đầu đến chân mà vẫn chưa nhận được Wechat từ Úc Thừa.

Cô chun mũi, gửi tin nhắn cho anh, [Anh Thừa ơi, chừng nào anh đi ăn thế?]
Hoài Hâm, [Em thấy hơi đói rồi.

QAQ]
Tin nhắn vừa được gửi đi, không biết từ đâu truyền đến tiếng "ọc ọc".

Hoài Hâm sờ xuống chiếc bụng đói meo, phụng phịu chọc vào màn hình điện thoại.
Hừ, nếu anh mà nhắn kiểu, "Nếu đói thì em ăn trước đi" thì cô sẽ đi thật, không thèm chờ anh nữa đâu!
"Tích."
Điện thoại rung lên, Úc Thừa gửi sang một tin nhắn thoại.
Hoài Hâm ấn mở, nghe anh nói, "Bây giờ."
"..."
Giọng người đàn ông trầm thấp, lại như đang ngậm ý cười, "Tôi đang ở ngoài cửa phòng em, ra đây đi.".

Chương 25: Chương 25

"Tôi đang đứng trước cửa phòng em, ra đây đi."
Hoài Hâm vụt dậy khỏi ghế, cảm động sắp khóc đến nơi rồi.
Cô dùng tốc độ nhanh nhất gom lấy đồ dùng cần thiết khi ra ngoài rồi mở cửa, Úc Thừa đang đứng ngoài hành lang với dáng vẻ vô cùng thoải mái.
Vài sợi tóc vẫn còn ướt loà xoà bám trên trán, nhưng trông tinh thần anh có vẻ tốt hơn khi vừa xuống núi, mặt mày sáng láng, ý cười dịu dàng nhìn cô, "Đi nhé?"
"Dạ!"
Hoài Hâm nhanh nhẹn rút thẻ phòng, khóa cửa.
Cô đói đến mức da bụng dính vào da lưng, thế nên giọng điệu cũng chẳng còn chút kiêng dè vai vế, "Chúng ta lên trấn ăn nhé?"
"Được." Úc Thừa không phản đối.
Gần đây có một thị trấn nhỏ gọi là Shangrila, dân số ước chừng mấy ngàn người.

Ở đó cửa hàng nào cũng có, nào là salon làm tóc, hiệu thuốc, tiệm massage, nhà hàng, quán bar đủ kiểu, tuy nhỏ nhưng lại rất đẹp, mang phong cách địa phương.
Hai người không ai ăn được cay, đành tìm một quán súp bò hầm dinh dưỡng.
Lúc gọi món, Úc Thừa nhường cô gọi trước, Hoài Hâm thì chẳng còn quan tâm gì, nhìn mấy món có tên giống thịt thì chọn luôn, sau đó gọi thêm rau và tàu hủ ky.
Cô đưa menu lại cho Úc Thừa, "Anh Thừa xem còn muốn chọn món gì không?"
Úc Thừa nhìn lướt qua, "Cứ thế thôi."

Dừng một lúc, anh lại hỏi nhân viên, "Có món nóng nào có sẵn không?"
"Dạ có ạ." Nhân viên là một chàng trai khá nhanh nhẹn, nom khá trẻ, có lẽ vẫn còn là học sinh, "Có bánh nang, bánh gạo nếp đường đen, lạp xưởng thì là...!còn cả mì sốt tương mè đang chuẩn bị ra lò nữa ạ."
Úc Thừa lại nhìn sang Hoài Hâm, nhẹ nhàng hỏi, "Em muốn ăn gì?"
Hoài Hâm biết những chuyện thế này cô không cần phải kiểu cách bảo anh tự quyết định, thế là cô đáp, "Thêm một tô mì đi, bánh gạo nếp nữa."
Nhân viên, "Vâng ạ!"
Lúc nãy có đi ngang qua một tiệm trà sữa, mặt tiền của tiệm trang trí khá hợp mốt, lòng Hoài Hâm chộn rộn, "Anh Thừa ơi, em ra ngoài mua ly trà sữa nhé."
Đang định hỏi anh có uống không, nhưng cô chợt nhớ ra hồi công tác ở Printer, anh nói mình đang tập gym nên phải kiểm soát năng lượng.

Anh không đụng vào đồ ngọt, rất biết tự kiểm soát bản thân.
Thế là Hoài Hâm không hỏi nữa.
Năm phút sau, cô cầm trà sữa trở về, ngồi xuống bàn.
Úc Thừa nghe thấy động tĩnh thì ngước lên, thấy cô đặt một ly nước uống xuống trước mặt mình, đôi mắt cong cong, "Sữa chua việt quất, mua cho anh đấy."
Anh nhướng mày, lên tiếng, "Cám ơn em."
Hoài Hâm ngại ngùng đỏ mặt, "Không biết anh thích vị gì, em chọn đại không biết đúng không."
"Thế à." Úc Thừa nhìn cô chăm chú vài giây, mỉm cười ung dung, "Vậy em khá là hiểu tôi đấy."
Anh rất nể tình mở nắp hút một ngụm.

Hoài Hâm ngất ngây trước nụ cười vừa nãy của anh, chẳng biết phải nói gì, mím đôi môi đáp lại một tiếng.
Cùng lúc đó mùi thơm cũng xộc tới, mì sốt tương mè và bánh gạo nếp đường đen đã được mang lên, Úc Thừa dời đồ ăn đến trước mặt Hoài Hâm, "Em ăn đi."

Cô và anh khác quê, từng đi qua nhiều nơi, nhưng bất ngờ là khẩu vị lại khá giống nhau.

Hoài Hâm vẫn luôn thấy món ngon là một cái gì đó rất thần kỳ, hai người ăn cùng nhau, dù không nói gì cũng có thể cùng cảm nhận được sự hạnh phúc.
Một bữa cơm ngon có cả sắc lẫn vị.
Trong lúc ăn, Úc Thừa hỏi cô về dự định cho học kỳ sau, Hoài Hâm thẳng thắn cho anh biết chuyện mình đã đậu phỏng vấn của công ty đầu tư Bác Nguyên và nhận được cơ hội thực tập trong học kỳ tới.
Đây là một cơ hội hiếm có, vì Bác Nguyên là quỹ đầu tư tư nhân lớn nhất trong nước, quy mô quản lý tài sản đạt đến gần 500 tỷ, chưa từng mở kỳ thực tập hè, cũng không đến trường tuyển dụng, sinh viên chỉ có thể được giữ lại thông qua con đường thực tập dài hạn.
Úc Thừa khẽ cười, khen cô vài câu.
Lúc rời khỏi quán ăn cũng đã gần mười giờ tối, màn đêm buông xuống, song cả con đường vẫn nhộn nhịp như trước.
Nhiệt độ về đêm xuống thấp, Hoài Hâm quấn chặt áo phao, cài cúc áo kín kẽ từ trên xuống dưới.

Trong lúc bất cẩn, khăn quàng cổ trượt xuống bên dài bên ngắn, cô vất vả kéo nó về vị trí ban đầu, nhưng rồi lại làm tóc kẹt vào khóa kéo.
Hoài Hâm đứng yên "đấu vật" với khóa kéo, khó khăn lắm mới "giải cứu" được tóc mình, vừa cúi đầu lại phát hiện khăn quàng cổ sắp sửa rơi xuống.
Trên đỉnh đầu chợt có một luồng hơi thở phả xuống.
- - Là Úc Thừa.
Anh đứng trước mặt cô, đưa tay giữ lấy phần khăn dài hơn, tránh để nó rơi xuống đất.
Hoài Hâm ngước cằm, chưa kịp lên tiếng lại thấy anh hơi cúi mắt nhìn xuống, chậm rãi quấn lại từng vòng từng vòng khăn cho cô.
Gió đêm mơn man, gương mặt anh tuấn của người đàn ông lại lộ ra nét dịu dàng.
Hương tuyết tùng nhàn nhạt lướt qua chóp mũi.
Hoài Hâm nhìn anh không chớp mắt, tựa như có thứ gì đó đã dừng

lại.
Một ý nghĩ quái gỡ mà từ khi bắt đầu viết tiểu thuyết đến nay cô ít khi nào gặp phải -- một con thỏ béo ú trong trang phục ảo thuật rơi vào dải băng Mobius, dù có đi ngược đi xuôi thì cũng không thể thoát ra ngoài.
"Chuyện là..." Trước khi anh buông tay ra, Hoài Hâm thỏ thẻ hỏi, "Anh Thừa ơi, chúng ta đi dạo một vòng rồi hẵng về có được không?"
Úc Thừa nhìn vào mắt cô, anh dừng lại một chút, hỏi cô, "Em muốn đi đâu."
"Đâu cũng được ạ, đi dọc theo con đường này là được rồi."
Anh buông tay, gật đầu, "Được."
Thật ra ở đây cũng chẳng có gì đặt biệt, đều là những cửa hàng bình thường, mấy quán ăn giờ này hầu như đã đóng cửa gần hết, nhưng hiệu thuốc và tiệm massage vẫn còn sáng đèn, trong siêu thị đa phần là đồ ăn vặt và trang phục mùa thu, có trưng bày cả dây chuyền, nam châm hít tủ lạnh lưu niệm theo phong cảnh địa phương.
Hoài Hâm trông thấy mấy túi khô bò Tây Tạng loại nhỏ - trước đó cô đã được nếm thử ở homestay, thấy cũng khá ngon, thế là mua hai túi, định bụng để dành ăn vặt trên đường.
Đến khi chuẩn bị tính tiền, bất ngờ lại bị một bàn tay thon dài giành trước.
Úc Thừa thanh toán xong, rất tự nhiên nhận lấy túi mua hàng từ tay thu ngân, nói với Hoài Hâm, "Đi thôi."
Hoài Hâm nhìn chăm chú bóng lưng thẳng tắp của anh, ánh mắt lại dời xuống mấy đầu ngón tay đang túm lấy túi nilon, cô hơi khựng lại, sau đó mới nhếch môi đi theo sau.
Cô sóng vai bên cạnh anh, tiếp tục rảo bước về phía trước không mục đích.
Chừng vài phút sau, bọn họ trông thấy một quán bar cách đó không xa, ánh đèn mờ ảo vờn quanh, thấp thoáng nghe thấy tiếng hát của ai đó truyền đến, hình như là đang hát dân ca.
Hoài Hâm chợt nổi hứng, cô biết chắc chắn Úc Thừa cũng muốn vào xem, nhưng lại ngại hỏi thẳng, cô đành hỏi loanh quanh trước.
"Anh Thừa này."

"Hửm?"
"Sao anh lại có thời gian ra ngoài du lịch thế?" Cô quả thật hơi tò mò, "Công việc ở ngân hàng đầu tư thong thả lắm ạ?"
"Bận chứ." Anh cười.
"Thế sao..."

"Tôi thôi việc rồi."
Hoài Hâm dừng bước, suýt chút nữa đã trượt chân.
Hiển nhiên cô đã nhận được một tin chấn động không hề nhỏ, khe khẽ chớp hàng mi, "Hả?"
Úc Thừa cũng dừng lại theo cô, nghiêng đầu nhìn Hoài Hâm, thích thú hỏi lại, "Ngạc nhiên lắm à?"
"Không phải, chỉ là...!chỉ là em thấy hơi bất ngờ..."
Đúng lúc họ vừa đi đến trước cửa quán bar kia, bên trong đang hát một bài tình ca của thập niên 90.

Úc Thừa nhấc cằm, đôi mắt đào hoa ẩn ý cười, "Vào trong nói chuyện nhé?"
...
Đây là một quán bar mang đậm phong cách tộc Tạng.
Không gian không lớn, nhưng khá đông khách, trên cột gỗ được tô điểm bởi những chiếc cờ rực rỡ sắc màu, còn có những chuỗi bóng đèn nhỏ xíu, trông vô cùng ấm áp.
Hai người tìm một chỗ ở trong góc, ông chủ nhiệt tình chào đón, tự đề cử loại rượu bán chạy nhất của bar.
Úc Thừa nghe xong quay sang hỏi Hoài Hâm, "Em uống được không?"
"Nếu em không muốn thì chúng ta không uống." Anh nói thêm.
"Dạ được ạ." Hoài Hâm gật đầu, đôi mắt đen lay láy sáng bừng dưới ánh đèn, "Có thể uống một chút ạ."
"Vậy thì gọi hai chai bia trước nhé?" Anh hỏi ý cô.
Hoài Hâm dạ, ánh mắt vẫn còn nấn ná trên menu vài giây mới chịu dời đi.
Úc Thừa khẽ cười, hạ giọng hỏi, "Em muốn gọi thêm gì nữa?"
Vậy mà cũng bị anh nhìn ra!
Ban đầu Hoài Hâm có hơi bối rối, nhưng nghĩ chuyện cũng đã rồi, cứ

thuận theo ý mình thôi, thế là cô chỉ vào menu rồi nói, "Cái tên...!Mùa xuân Đạo Thành này nghe hay phết."
"Ừm." Úc Thừa nói với ông chủ, "Vậy cho chúng tôi thêm hai ly này."
Hai ly chứ không phải một ly.
Hoài Hâm có chút rung động, bắt đầu cảm thán anh đúng là một người tuyệt vời.
Khi bạn phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ, muốn thử nhưng lại sợ giẫm phải "mìn", lúc ấy nếu có người làm cùng bạn, đó chính là một sự cổ vũ vô cùng lớn.

Cảm giác này rất thần kỳ, cũng không phải bất cứ người đàn ông nào cũng có thiên phú mà lĩnh hội.
- - Và hiển nhiên, người đàn ông nào mà có được năng lực này thì cũng cực kỳ nguy hiểm.
Chất lượng phục vụ ở đây khá tốt, bia vừa order đã nhanh chóng được mang lên.
Nhân viên khui giúp bọn họ, Úc Thừa cầm ly thủy tinh, thong thả rót bia.

Rót cho cô trước rồi lại rót cho mình sau.
Anh nâng ly với cô, Hoài Hâm hiểu ý chạm vào ly anh.
Tiếng ly chạm nhau lanh lảnh vang lên.
Ca sĩ hát dân ca trên sân khấu đã đổi sang một bài mới, tiết tấu nhẹ nhàng, có vẻ không thích hợp để trò chuyện.

Thế là hai người ăn ý lẳng lặng uống rượu.
Đến khi chai bia đầu tiên đã cạn, chai thứ hai vơi đi một nửa, Úc Thừa mới tiếp tục chủ đề bị tạm dừng ban nãy.
"Tôi từ chức rồi, dạo này rảnh nên ra ngoài giải sầu."
Hoài Hâm mấp máy đôi môi, nhưng không hề lên tiếng.
Thú thật cô không hiểu sao anh lại từ chức, lương một năm mấy triệu tệ mà nói bỏ là bỏ, công việc vừa danh giá lại vừa ổn định.
Úc Thừa như đã đoán được cô nghĩ gì, cất giọng bình thản, "Thật ra thì tôi đã suy nghĩ rất kỹ khi đưa ra quyết định này."
"..."
"Nếu nói một cách đơn giản là, tôi thấy hơi chán." Anh nâng ly nhấp

một ngụm, hiếm khi nào thẳng thắn với suy nghĩ của bản thân, "Chiếm dụng quá nhiều thời gian, dường như nó đã không còn đáng giá như thuở ban đầu."
"Vậy sau này anh có dự tính gì?" Hoài Hâm không nhịn được bèn hỏi.
Úc Thừa nhìn cô, bờ môi khẽ cong, đôi mắt ánh lên ý cười.
Chiếc bàn vuông vừa nhỏ vừa hẹp, anh hơi rướn người về phía trước, dừng lại gần sát bên tai cô, "Mày em cau chặt thế, sợ tôi không tìm được việc à?"
Giọng người đàn ông khá trầm, nhưng lại vô cùng quyến rũ và êm tai trong hoàn cảnh mờ ảo mập mờ thế này, nơi cổ Hoài Hâm bỗng truyền đến cảm giác tê dại, cố gắng kiềm chế để không bật ra trong cơn phản xạ.
"...!Không phải đâu."
Cô liếm môi, cân nhắc tìm từ, nhưng một lúc sau, Úc Thừa đã ngả người về ghế ngồi, ung dung cất giọng, "Tôi nghỉ ngơi hai tháng, chờ qua Tết sẽ đến công ty mới nhận việc."
"Hở?" Suýt nữa cô đã không bắt kịp tốc độ của anh, "Thế nên là...?"
"Sau này em sẽ biết." Úc Thừa cười nhẹ, cầm lấy bật lửa trên bàn lên nghịch, trông rất thờ ơ.
Hoài Hâm đã ngà ngà say, chỉ nghĩ anh đang tìm cớ nên biết ý không hỏi nữa.
Ca sĩ đổi sang một bài tình ca sâu lắng, giai điệu nhẹ nhàng vang lên, cô không gợi mở thêm chủ đề nào nữa, chỉ chống cằm thưởng thức âm nhạc.
Màn hình điện thoại Úc Thừa chợt sáng lên trong đêm, hiển thị có tin nhắn đến, anh chỉ nhìn lướt qua rồi cầm lên trả lời.
Hoài Hâm vừa ngẩn người vừa phồng má, chợt nhớ ra một chuyện.
Tuy khi đóng vai "Lisa" cô không hay chia sẻ hành trình cho Úc Thừa, có thể xem là trong cái rủi có cái may, nhưng buộc phải có một cái kết, để phân biệt rõ ràng giữa người thật là cô đây.
Sau khi trở về homestay, Hoài Hâm thay đồ rồi chui vào chăn, đăng nhập QQ gửi tin nhắn cho Úc Thừa.
Cô bấm vào nút tin nhắn thoại, dịu dàng nói, "Báo cho anh một tin, mai em sẽ về Bắc Kinh."
Vài phút sau, anh trả lời, "Nhanh thế à?"

Giọng điệu thong thả ấm áp, không đoán ra ý anh, Hoài Hâm nói luôn, "Đúng thế, thật ra mấy cảnh đáng xem cũng đã xem gần hết, linh cảm cũng đã gom đủ, nên em quyết định trở về."
"Thế à." Úc Thừa như đang cười, lại hỏi thêm, "Em đi Á Đinh chưa?"
"Đi rồi, em đi cung* đường ngắn, cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian." Hoài Hâm dứt lời thì dừng lại một chút, cố gắng dán môi sát với micro, hơi thở nhẹ nhàng phả vào, "Mấy ngày rồi không liên lạc, anh Alvin có nhớ em không?"
* Cung ngắn: Trùng Cổ Tự, Trùng Cổ Ngưu Trường, Hồ Trân Châu tầm 1,5 km với độ 4080 so với mực nước biển.
Không chờ anh trả lời, cô tự hỏi tự đáp, hấp háy đôi mắt, "Còn em thì nhớ anh lắm, háo hức muốn về nhà để được xem phim cùng anh đây."
Một lát sau, Úc Thừa gọi sang.
Hoài Hâm nhận máy.
"Bé Lisa này." Anh lên tiếng, chất giọng trầm thấp, "Có lẽ tôi phải nhận lỗi với em thôi."
"Hở?" Tim cô chợt thắt lại, nhanh chóng phản ứng lại, vờ cáu nói, "Đừng nói là anh không nhớ em nha!"
"Làm gì có." Úc Thừa cười khẽ, "Ngày nào tôi cũng ngóng trông tin nhắn của bé đây."
"Hôm qua không nhận được tin nên đã mất ngủ đấy."
"..."
Tôi chắc kèo là anh mất ngủ vì sốc độ cao thì đúng hơn.
Song Hoài Hâm vẫn hưởng thụ hừ một tiếng, hỏi, "Thế thì anh nhận lỗi gì chứ?"
Úc Thừa im lặng vài giây, đáp, "Thật ra tôi cũng đi Tứ Xuyên - Tây Tạng, hiện giờ đang ở Á Đinh."
"Hả?"
"Vốn định tối nay sẽ liên lạc với em.

Không ngờ em lại về sớm thế." Anh tỏ vẻ tiếc nuối, "Làm sao đây? Không thể gặp bé trong thời gian này, cũng không thể xem phim cùng bé rồi."
Nửa thật nửa giả, Hoài Hâm chỉ đoán được đại khái ý của Úc Thừa.

Thật ra anh cũng không muốn chạm mặt Lisa - Một nơi rộng lớn thế này, gặp được là duyên phận, có gặp hay không cũng không quan trọng, dù sao bọn họ vẫn tuân thủ nghiêm ngặt với ranh giới kia, không ai nhắc đến chuyện gặp nhau ngoài đời.
Nhưng ít nhiều gì cũng phải nói một tiếng, vì ban đầu đến đây cũng là ý của cô.
Vừa hay Úc Thừa có thời gian nghỉ ngơi sau khi từ chức, muốn ra ngoài giải sầu, lại nghe cô giới thiệu, anh thấy hứng thú nên mới tới.

Tuy nhiên cô nghĩ mình cũng không hẳn là lý do chính khiến anh đến đây.
Nghĩ như thế, cô thấy mọi việc cũng có logic hơn.
"Thế thì đúng là không khéo thật." Giọng Hoài Hâm mang chút tiếc nuối, "Nếu anh nói sớm thì em đã đổi hành trình rồi."
Úc Thừa dịu dàng nhận hết lỗi về mình, "Ừm, tại tôi cả."
Hoài Hâm vờ suy nghĩ vài giây, âm cuối cao lên, "Thôi được rồi, em tha thứ cho anh đó."
"Thật không?" Anh cười yếu ớt.
"Thật, chứ biết sao giờ." Cô ẩn ý, "Ai biểu anh đẹp trai làm gì."
Bọn họ vẫn ăn ý bỏ qua chủ đề kia, lại tám vài chuyện trên đường.

Hoài Hâm đã hiểu, hóa ra Úc Thừa cũng xuất phát cùng ngày với cô, lộ trình cũng gần giống, khó trách lại gặp nhau.
Từ lúc từ quán bar trở về cũng đã khuya, thêm cuộc gọi này, bây giờ đã qua mười hai giờ, Hoài Hâm đang định hỏi anh ngày mai có kế hoạch gì, chợt nghe bên kia có tiếng động, hình như là tiếng mở cửa.
"Anh đang làm gì thế?" Cô tò mò.
"Ra ngoài lấy đồ."
"Lấy gì?"
"Thuốc ngậm phòng sốc độ cao."
"Đi...!đâu lấy thế?" Không hiểu sao Hoài Hâm lại thấy bất an, "Không phải anh đang ở khách sạn sao?"
Đầu bên kia yên lặng một lúc, sau đó giọng nói của người đang ông nhẹ nhàng vang lên, "A, vừa nãy tôi chưa nói với em à.

Tôi gặp một người quen, hôm nay hai người bọn tôi cùng leo núi, người ta đang giữ đồ của tôi nên đồ đạc đều để trong túi cả."
Hoài Hâm, "..."
"Em khoan hẵng cúp máy." Úc Thừa đủng đỉnh nói, "Chờ chút tôi tìm cô ấy lấy thuốc đã."
***
Tác giả:
Ha ha ha ha sói xám xấu xa quá.
Tiểu Hâm: Sắp "trượt tay lái rồi", ét ô ét!
Chắc hẳn các bạn cũng đã nhận ra, anh già đã sớm phát hiện thông qua các manh mối trước đó, nhưng anh chỉ giả vờ không biết.

Anh không vạch trần em bé là vì đang hưởng thụ cảm giác em bé đóng hai vai để tiếp cận mình, càng thêm hứng thú hơn, khó khăn lắm mới tìm được một kho báu mà đúng không.
***
Khoảng cách 9 tuổi không phải chỉ để thể hiện anh già hơn bé đâu bé ơi.

=))).

Chương 26: Chương 26

Hoài Hâm, "..."
Hoài Hâm, "..."
Hoài Hâm, "!"
"Đợi đã." Hoài Hâm tự phục khả năng phản ứng của mình, trong tình huống nước sôi lửa bỏng thế này mà cô vẫn tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến, "Người quen sao? Nam hay nữ?"
Úc Thừa hơi dừng lại, bâng quơ hỏi, "Bé để ý à?"
"Đương nhiên rồi."
Hoài Hâm nhướng mày, hỏi lại, "Chẳng phải chính anh cho phép em nhỏ nhen một chút cũng không sao mà."
Úc Thừa buông rèm mi, đôi môi khẽ cong, không ừ hử gì.
Hoài Hâm đảo mắt một vòng, "Chẳng lẽ là nữ thật sao?"
Lúc này anh mới chịu lên tiếng, "Nếu phải thì sao?"
"Ai đấy?"
"Để ý vậy à?" Úc Thừa cười, "Tôi chỉ đi lấy đồ thôi."
Không biết có phải ảo giác hay không mà Hoài Hâm láng máng nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài hành lang, có lẽ chỉ một giây sau sẽ có người đến gõ cửa.
Cô bực bội vò tóc, nhưng vẫn giọng điệu lại được ngụy trang một cách điêu luyện, "Anh à, giờ này đã khuya, có khi người ta đã ngủ rồi ấy chứ."
"Hẳn là chưa đâu." Anh dịu dàng nói, "Bọn tôi vừa từ thị trấn về mà."
Hoài Hâm nghẹn họng, nhanh chóng hùng hồn đáp lại, "Dù có là thế thì đêm hôm khuya khoắt sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy."
Úc Thừa cười.
Giọng anh vô cùng êm tai, trầm khàn ung dung, tựa như cơn sóng

nhẹ nhàng lướt qua.
Anh hỏi, "Chẳng lẽ bé không muốn tôi đi?"
"..."
"Vì sao?" Anh vẫn giữ ý cười, mang theo vẻ quyến rũ, cơn tê dại chạy quanh vành tai của cô, "Nói cho tôi biết lý do, tôi sẽ không đi nữa."
"..."
Hoài Hâm vuốt đuôi tóc mềm mại của mình, thỏ thẻ, "Em chỉ hơi lo thôi."
"Hửm?"
"Bây giờ nửa đêm canh ba..."
Giọng cô vốn đã ngọt ngào, lại biết cách "uốn" giọng, mềm mại như sợi tơ, nhẹ nhàng vấn vít, "Chẳng may anh đi rồi không trở về được thì phải làm sao?"
"..."
Hoài Hâm bật cười khe khẽ, "Em vẫn muốn tiếp tục cuộc gọi này cơ."
...
Cúp điện thoại, Hoài Hâm thở phào một hơi.
Được lắm, chơi đến độ đau cả tim.
Diễn xuất đỉnh cao, ảnh hậu Kim Mã hẳn phải thuộc về cô mới đúng!
May là tâm lý của cô khá vững, gặp nguy không hoảng không loạn, thành công thoát được một kiếp.

Bất kể Úc Thừa nghĩ thế nào, cô cũng xem như giữ được mặt mũi mà cúp điện thoại, cũng chẳng buồn để ý anh có đến hay không, tóm lại là không cần phải đối mặt với chuyện bị vạch trần ngay tại hiện trường là được.
Hoài Hâm chờ ở trong phòng một hồi lâu.
Anh không đến.
Không biết là mất mát hay là yên lòng, cô đặt báo thức cho sáng ngày mai, lại xoa dầu gió lên chỗ bị té hôm nay, rửa mặt sạch sẽ, tắt đèn lên giường.

Sáng hôm sau, Hoài Hâm thức dậy trong điệu nhạc du dương, đây là khúc dương cầm yêu thích của cô.

Bản Ánh trăng của Debussy vô cùng dịu dàng, khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh ánh trăng lạnh lẽo chảy xuống núi tuyết về đêm, rất thích hợp dùng để báo thức, không giật đùng đùng như những bản chuông khác.
Có lẽ hôm nay Úc Thừa vẫn sẽ loanh quanh vài nơi gần Á Đinh, Hoài Hâm cũng không vội liên lạc với anh, cô báo tình hình của mình cho Chu Yến trước -- Có lẽ mấy ngày tới Hoài Hâm sẽ không cần dùng xe, bảo chị ấy tạm thời dừng lại chờ tin, tiền vẫn sẽ được thanh toán tương ứng.

Lúc xuống lầu, cô lại được chị chủ nhiệt tình kéo lại mời ăn một miếng bánh nướng.

Sau một đêm, Hoài Hâm đã khôi phục trạng thái rất tốt, định giải quyết nốt cung đường trekking ngắn ở khu thắng cảnh Á Đinh.
Lại ngồi lên chiếc xe buýt quen thuộc, giờ cô đã có kinh nghiệm nên đồ đạc mang theo cũng nhẹ nhàng hơn.

Cung đường ngắn không cần phải ngồi xe điện, lấy Trùng Cổ Tự làm điểm xuất phát, lộ trình cả đi lẫn về chỉ tầm ba cây số.
Trời hôm nay không có một gợn mây, cũng chẳng có tuyết, có nắng nhưng không quá gắt, nhiệt độ vô cùng dễ chịu.

Tới gần trưa thì Hoài Hâm đã hoàn thành lộ trình, cô bắt xe quay về thị trấn Shangrila ăn cơm.
Một mình đi du lịch, một mình nghe nhạc, một mình ăn cơm -- cô rất quen thuộc với kiểu một mình này.
Hoài Hâm thường nghĩ không biết mình rốt cuộc là người thế nào.

Có đôi khi chính cô cũng nghĩ không ra.
- - Rõ ràng là người thích cuộc sống sôi động, nhưng lại có thể bình tĩnh tận hưởng sự cô đơn, không mong có người đến quấy rầy mình. Cứ yên tĩnh như thế cũng rất tốt.

Mùa đông là mùa du lịch thấp điểm, đường phố ban ngày chẳng có mấy mống khách.
Hoài Hâm dừng chân bên đường một lúc, lòng trắc ẩn bỗng dưng dâng trào, cô quyết định ủng hộ cho doanh thu của tiệm trà sữa kia thêm một ly (thực ra là do cô thèm).

Sau đó, Hoài Hâm thong thả thả bộ trở về homestay, lên giường đánh một giấc đến chiều.
Sập tối, Úc Thừa gửi tin nhắn cho cô.
Úc Thừa, [Hoài Hâm, em có ở phòng không?]
Úc Thừa, [Tôi để quên vài thứ trong túi áo khoác, có lẽ tôi sẽ phải sang phòng em lấy nó.]
Hoài Hâm, [Á, em xin lỗi, em hiện không có ở trong phòng!]
Cô đưa mắt nhìn đồng hồ.
Mới sáu giờ, chưa tối lắm.
Hoài Hâm, [Anh Thừa, khoảng 9 giờ tối em sẽ về, về rồi em mang sang cho ngay anh được không?]
Anh trả lời lại rất nhanh, [Ừ, tới lúc đó tôi sang lấy là được, cám ơn em.]
Trước đó cô quả thật không để ý trong túi này ngoại trừ viên ngậm phòng sốc độ cao thì còn có gì khác, Hoài Hâm tò mò nhìn thử, bất ngờ phát hiện bên trong có không ít thứ.
Một điếu xì gà, hai viên kẹo bạc hà, một chiếc nhẫn, và cả một chiếc bật lửa loại có nắp đậy.
Khó trách trên người anh lúc nào cũng thoang thoảng hương thơm giống tuyết tùng nhưng lại không phải, tầng hương đậm hơn một chút, hóa ra là mùi thuốc lá.
Chiếc nhẫn kia là nhẫn bạc, Hoài Hâm hoảng hốt nhớ lại, hình như cô chưa bao giờ thấy anh đeo nó.

Nhẫn có thiết kế khá đơn giản, bên ngoài trông hơi thô, hình như thường xuyên được vuốt ve.

Nhìn kỹ mới phát hiện ra đây không phải là nhẫn kiểu nam.
Kích cỡ nhỏ hơn hẳn, nhưng cũng không rõ lắm, lòng Hoài Hâm đánh thịch một cái - Là của cô nàng nào tặng mà anh lại giữ đến

bây giờ?
Dưới tia sáng mờ ảo, cô quan sát thì thấy hình như mặt trong chiếc nhẫn có khắc chữ gì đó, đưa lại gần nhìn cho kỹ mới rõ.
20/06/1991
Lại còn khắc cả ngày sinh của anh, không sai vào đâu được.
Hoài Hâm cụp mắt, lấy khăn giấy cẩn thận lau sạch chiếc nhẫn, xóa đi dấu vân tay của mình, sau đó cất lại vào túi áo.
Đến gần chín giờ, Hoài Hâm gặp nhân viên homestay, nhờ cậu ta mang áo khoác trả cho vị khách ở phòng 89.
Nhân viên đi được một lúc, Úc Thừa đã gửi Wechat sang, [Đã nhận được áo khoác, cám ơn em.]
Không có sau đó.
Anh không hỏi vì sao đã hẹn rồi mà cô lại nhờ người ngoài mang đồ trả cho anh.
Đây vốn là một mắc xích để dẫn dắt anh hỏi cô hôm này đã làm những gì, đi những đâu, tiếc là không thể phát huy tác dụng.

Hoài Hâm tiếc nuối nhếch môi, cởi cúc áo định đi tắm một cái.
Mỗi một phòng của homestay đều có một ban công nhỏ, Hoài Hâm chưa ra ngoài đó bao giờ.

Trước khi vào phòng tắm, cô khoác hờ áo đẩy cửa bước ra ban công, hờ hững phóng tầm mắt nhìn ra xa.
Ngay lập tức, cô chợt trông thấy người đàn ông ngồi bên ngoài phòng cách đó không xa.
Không khí lạnh dần xâm chiếm màn đêm, Úc Thừa mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, ngồi vắt chân trên ban công, chiếc quần chín tấc dài vừa phải, làm lộ phần mắt cá chân trắng trẻo.
Trước mặt anh là cảnh núi tuyết, anh tựa lưng vào ghế, giữa những ngón tay kẹp một điếu thuốc đang cháy lập lòe.
Làn khói mỏng nhẹ nhàng lướt qua, người đàn ông híp mắt lại, vẻ mệt mỏi và lạc lõng thấp thoáng trên gương mặt.

Thoáng sau, anh cụp mắt, khẽ rít một hơi.
Ánh sáng chảy dọc theo động tác của anh, rèm mi dày hờ hững buông xuống, gương mặt anh tuấn chìm vào bóng đêm ánh lên vẻ

thâm trầm khó đoán.
Hoài Hâm không biết sao cô lại cảm thấy cô độc đến lạ kỳ.

Cô cứ ngỡ tim mình loạn nhịp vì hành động nhìn trộm này, nhưng sau đó lại cảm thấy hình như cô đã phát hiện ra một bí mật nào đó.
Hơi lạnh lướt qua mặt Hoài Hâm, cũng quất thẳng vào lòng cô, cô vịn vào khung cửa sổ lạnh lẽo, rón rén lùi về sau.
Tiếng lạch cạch khẽ khàng vang lên trong đêm.
Đầu ngón tay Úc Thừa khựng lại, dời điếu thuốc đi, thoáng nhìn về phía bên kia.
Ban công vắng lặng, không có bóng người, chỉ còn lại tiếng gió lạnh lẽo gào thét.
Anh dụi tắt điếu thuốc, đứng lên xoay người đi vào nhà.
Chiếc áo khoác dài được treo trên móc áo vẫn còn lưu lại mùi thơm thoang thoảng không biết từ đâu, Úc Thừa mò mẫm trong túi một hồi, lấy chiếc nhẫn kia ra.
Trong phòng không bật đèn, anh lại quay trở lại đứng bên cửa sổ, mượn ánh trăng mà quan sát.
Có vài vết lõm, trông khá cũ kỹ, Úc Thừa nhìn một hồi, chậm rãi gập tay lại siết chặt lấy chiếc nhẫn như muốn sưởi ấm món đồ lạnh lẽo ấy.
Một lúc lâu sau, anh cụp mắt, đeo nhẫn vào ngón út của bàn tay trái.
Vừa khít.
Úc Thừa ngồi bên mép giường, rút thêm một điếu thuốc từ trong hộp ra, châm lửa, gác tay lên đùi, chầm chậm nhả khói.

Màn hình điện thoại đặt ở đầu giường chợt sáng lên, thông báo tin nhắn mới được hiện lên, và cả hai cuộc gọi nhỡ trước đó.

Anh liếc nhìn, một lúc sau mới quay đi.
Nhưng tiếng chuông nhắc nhở vẫn liên tục vang lên trong phòng.
Người bên ngân hàng đầu tư vẫn đang cật lực khuyên anh suy nghĩ lại.

Tin nhắn liên tục được gửi đến cực kỳ kiên nhẫn.

Úc Thừa cắn điếu thuốc, mất kiên nhẫn xoa hàng mày, chỉnh điện thoại về chế độ yên lặng.
Tác dụng xả stress của thuốc lá giờ đây dường như đã vô hiệu đối với anh.
Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, anh sẽ nhớ đến con ngõ nhỏ dài vô tận, mặt đường thường được phủ rêu xanh kín mỗi khi đến mùa mưa.
Nhà cửa san sát nhau, hơi ẩm tràn ngập trong không khí, cứ đến giờ tan học, người phụ nữ nghe tiếng bước chân của cậu sẽ buông kim khâu trên tay xuống, đứng đợi trước cửa đón cậu về.
"A Trình, sao nay con lại về sớm thế?"
Hầu Tố Hinh khom người thật sâu xoa đầu cậu.
Úc Thừa vẫn chưa quen với việc để bà đụng chạm, cậu khó chịu đứng yên tại chỗ.
Cậu là một cậu bé lầm lì ít nói, không nói không rằng, hai tay cậu siết chặt quai ba lô, cúi gầm đầu bước vào nhà, quen cửa quen nẻo đi tới bàn học rồi ngồi xuống.
Điều kiện nhà bọn họ không được tốt cho lắm.
Một căn phòng nhỏ chừng mười mấy mét vuông, tường loang lổ không được vuông vức, phòng khách ngoài bàn ăn thì có kê thêm một cái TV nhỏ, chỉ vài bước đã đến phòng bếp, phía sau theo kiểu không gian nửa mở, cực kỳ chật hẹp, hai người chen chúc khó di chuyển, chỉ có phòng ngủ được phân ra thành một gian độc lập, bên trong có kệ sách Hầu Tố Hinh vừa mới mua.
Dáng ngủ Úc Vệ Đông không được đẹp, nửa đêm hay trở mình, Hầu Tố Hinh sợ ông đè Úc Thừa nên bày thêm một cái giường đơn nhỏ cho cậu.
Thật ra đó chỉ là một cái ghế bố, Úc Thừa thường mất ngủ, nửa đêm nhìn trần nhà đến ngẩn người, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ngáy vang như sấm của người đàn ông ngày càng lớn.

Nhưng cậu không dám động đậy, sợ khung sắt cũ kỹ lâu ngày không sửa lại phát ra tiếng cọt kẹt đánh thức người đã ngủ say trên giường.
Hôm nay Úc Vệ Đông về nhà rất sớm.
Chưa vào đến nhà đã nghe giọng ông ồn ào, nhà ông Vương đầu ngõ lại ghi nợ không chịu trả tiền, đã thế còn mặt dày.

Hầu Tố Hinh an ủi ông vài câu, giọng điệu nhẹ nhàng bảo ông nói nhỏ lại đừng làm phiền con trai đang học bài.
Úc Vệ Đông ngậm điếu thuốc bước tới.
Lúc đi ngang qua Úc Thừa, ông khom người nhìn xem cậu đang viết gì.
Úc Thừa vô thức kéo dài khoảng cách với ông, trông như một chiếc cung đã được kéo căng.
Cậu bé ngước lên, đôi mắt đen láy ánh lên vẻ đề phòng, kháng cự, và cả vẻ người lạ chớ đến gần.
Úc Vệ Đông cứng người, gương mặt già nua hơi sầm xuống, cảm giác thất bại hiện rõ trên gương mặt, ông nhìn cậu vài giây, lầu bầu đứng thẳng người, "Ráng học cho giỏi đấy."
Sau đó ông bước ra ngoài.
Úc Thừa nhìn bóng lưng biến mất sau lối rẽ, cậu lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.
Trong phòng bếp truyền đến tiếng nồi niêu loảng xoảng, chẳng mấy chốc mùi đồ ăn thơm phưng phức xộc thẳng vào mũi.

Lại thêm một lát, Úc Thừa nghe thấy Hầu Tố Hinh gọi mình, "A Trình ơi, ra ăn cơm thôi con."
Cậu đậy nắp bút, đứng dậy, lúc bước ra còn tiện tay đóng cửa phòng.
Trong phòng khách, Úc Vệ Đông đã ngồi sẵn ở bàn ăn, Hầu Tố Hinh đang lục đục trong bếp dọn thức ăn ra.

Úc Thừa đi tới, duỗi đôi tay sạch sẽ về phía bà, đưa lòng bàn tay lên trên.
Hầu Tố Hinh sững ra vài giây mới hiểu ý cậu, cười tươi rói, "A Trình muốn giúp mẹ mang thức ăn ra có đúng không nào?"
Bà đưa ba bộ chén đũa sạch cho cậu, "Cầm cái này cho mẹ nhé, cái này không nóng."
Úc Thừa ngoan ngoãn mang chén đũa ra ngoài bàn ăn, bới cơm chia đều từng người, sau đó kéo ghế ở một góc khuất ngồi xuống.
Úc Vệ Đông liếc sang cậu, không nói gì.
Đến khi Hầu Tố Hinh cũng ngồi xuống giữa hai người, ông mới ho

một tiếng, nói, "Mau ăn cơm thôi."
Úc Thừa cúi gầm đầu lẳng lặng ăn cơm.

"Hình như tôi chưa nghe thằng nhỏ nói bao giờ." Úc Vệ Đông đinh ninh mình đã nói rất nhỏ, vừa thì thầm với vợ vừa lén nhìn về phía Úc Thừa, "Con nhà mình có phải bị câm không?"
"Nói gì thế." Hầu Tố Hinh thẳng tay đập lên tay ông một cái, mỉm cười gắp đồ ăn cho Úc Thừa, "Ăn cái này đi A Trình, nếm xem tay nghề của mẹ có được không."
Dưa leo xào, điểm thêm màu vàng của trứng gà ta.
Úc Thừa ngước mắt nhìn bà vài giây, cầm muỗng múc hết mấy món đó cho vào miệng.
"Ôi, ngoan quá." Gương mặt Hầu Tố Hinh ngập tràn ý cười.
Thằng bé về nhà cũng đã hai tuần, nhưng vẫn không thèm nói câu nào với ông.

Úc Vệ Đông buồn bực nuốt cơm, ăn xong rồi cũng chẳng buồn để ý đến Úc Thừa, ngồi trên sofa xem TV.
TV đời cũ âm thanh khá ồn, Úc Thừa quay về phòng ngủ.
Cậu muốn đi tắm.
Đóng cửa phòng, Úc Thừa nhìn gương cởi áo.
Vết thương tụ máu bầm hiện lên, cậu nhếch môi, chậm rãi đưa tay định chạm vào.
Đúng lúc này, sau lưng truyền đến tiếng vang khe khẽ, Úc Thừa ngẩng đầu, bất ngờ chạm phải ánh mắt hốt hoảng trong gương của Hầu Tố Hinh.
Bà đứng trước cửa, Úc Thừa vô thức xoay người lấy đồ che lại trước ngực.
"A Trình, những vết thương này...!là sao thế con?!"
Giọng bà bất chợt cất cao khiến cậu giật mình, Úc Thừa co người lùi về phía sau như một con thú nhỏ bị hoảng sợ.
"Sao lại nhiều vết thương như thế..." Bước chân Hầu Tố Hinh như đóng đinh tại chỗ, sau đó bà chợt vỡ lẽ, "Bạn học ăn hiếp con hả?"
Úc Thừa lẳng lặng nhìn bà, đôi mắt đen lay láy sáng long lanh như mặt hồ dưới ánh đèn phủ thêm một lớp hơi nước.
Hầu Tố Hinh lại mở hộp bút của cậu ra -- Hôm qua bà cho cậu hai

đồng, là tiền tiêu vặt một tuần, nhưng giờ lại không thấy đâu.
Úc Thừa cúi gầm đầu, sợ hãi nhận lỗi.
"Xin lỗi." Cậu trúc trắc nói, "...!Mất tiền rồi."
Hầu Tố Hinh ngồi thụp xuống, ôm đầu gối khóc rống lên.
Úc Thừa nhìn bà, lại giữ im lặng.
Cậu biết bà may vá rất cực khổ, đan khăn quàng cổ và áo len cho người ta, còn làm vớ, giày và mũ của con nít để bán.

Giày thì phải tự mình may, ra công mất một ngày một đêm, một đôi bán được bảy tệ.
Úc Thừa dè dặt bước tới cạnh bà, như muốn chạm vào bà lại không dám, "Xin lỗi...!mẹ."
Hầu Tố Hinh bỗng ngẩng lên, giơ tay về phía cậu.

Úc Thừa nhắm chặt mắt, chuẩn bị tinh thần nhận lấy bạt tai này.
Nhưng không.
Đó là một cái ôm rất chặt, gần như là ngạt thở.
Bà ôm cậu vào lòng, khóc đến đau lòng.

Nước mắt nóng hổi trượt vào cổ cậu, lướt xuống những vết thương kia, đau âm ỉ lại nhói lên.
"Là lỗi của mẹ." Bà nghẹn ngào nói, "Lẽ ra mẹ phải đến đón Tiểu Trình tan học mới đúng."
...
Tiếng chuông nhắc nhở vẫn còn vang vọng bên tai, kéo suy nghĩ của Úc Thừa quay về thực tại.
Anh nhớ đến cuộc gọi của viện trưởng Khâu ban tối.
Đối phương báo cáo theo định kỳ, khách sáo vài câu, nhưng vẫn cứ vòng vo không chịu vào chủ đề chính, Úc Thừa nhanh chóng ngắt lời ông, nhẹ nhàng nói, "Có gì bác cứ nói đi ạ."
Đầu bên kia chần chờ vài giây, im lặng một lúc mới tìm được từ để nói, "Hôm nay mẹ cậu muốn ra ngoài, tôi bảo Tiểu Lưu đi theo, nhưng bà ấy..."
"Bà ấy thế nào?"
"...!Bà ấy không nhớ Tiểu Lưu."

"...".

Chương 27: Chương 27

"Cốc cốc cốc."
Hoài Hâm tắm rửa xong xuôi, thay sang bộ đồ mặc ở nhà thoải mái, cầm một bịch trái cây đi sang gõ cửa phòng 89.
Vừa nãy cô có nhắn Wechat cho Úc Thừa, nhưng anh không trả lời, nên cô đành sang thẳng đây.
Chờ một lúc không thấy ai mở cửa, Hoài Hâm lại gõ thêm vài cái, vẫn không có người đáp lại.
Cô đoán chắc anh lại ra ngoài rồi, đang định không biết có nên gọi cho anh không thì cửa phòng bỗng bật mở.
Ánh mắt Hoài Hâm như bị đóng đinh, bao lời muốn nói cũng bị nghẹn lại ở cổ họng.
Trong phòng tối om om, loang lổ tranh tối tranh sáng, mùi khói thuốc thoang thoảng bay ra, cô đứng trước cửa ra vào cũng thấy gay mũi.
Ánh trăng tràn vào bậu cửa sổ, quạnh quẽ, chán nản.
Người đàn ông vẫn mặc bộ đồ ban nãy, vì đứng ngược sáng nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Anh hơi rủ hàng mi, từ trên cao nhìn xuống cô.
Nhìn thoáng qua cặp mắt kính vắt ngang sống mũi cao thẳng, có thể lờ mờ nhận ra ánh mắt cực kỳ hờ hững, không lộ ra chút cảm xúc.
Xưa nay Hoài Hâm là người biết để ý sắc mặt người khác.
Cô xoắn chiếc túi nhựa trên tay, khe khẽ nuốt nước miếng.
"Anh Thừa...!Hồi nãy lên thị trấn em có mua chút trái cây, định hỏi anh có..."
Trời đã về đêm, cả homestay đều chìm trong yên tĩnh, trên hành lang cũng chẳng còn ai, Hoài Hâm cố gắng giữ giọng nói sao cho

thật tự nhiên, "Em gửi tin nhắn Wechat cho anh nhưng không thấy trả lời, nên đành sang đây..."
Úc Thừa đưa mắt nhìn cô, cuối cùng cũng lên tiếng, "Cám ơn em."
Giọng anh vẫn dịu dàng như xưa, nhưng không hiểu sao có hơi khàn, tựa như khi thủy triều rút xuống mức thấp nhất, cơn sóng lướt qua bãi cát ngầm.

Hoài Hâm nhấc chiếc túi nilon lên, "Có việt quất, táo, thơm, xoài, đều được rửa rồi cắt ra sẵn cả rồi, ngọt lắm ạ."
Úc Thừa nhận lấy, lặp lại lần nữa, "Cám ơn em."
Cửa phòng anh khép hờ, tựa như chỉ sau một giây sẽ đóng lại ngay.

Anh nhìn cô, như không còn lời nào muốn nói, chỉ lịch sự chờ cô lên tiếng tạm biệt trước.
"...!Anh Thừa này."
Hoài Hâm túm chặt ống quần, lí nhí nói, "Anh cùng em lên trấn được không?"
Hàng mi Úc Thừa khẽ chớp, "Sao cơ?"
"Hôm nay leo núi em bị đập đầu, muốn đi mua thuốc bôi." Hoài Hâm mím môi, "Nhưng giờ đã khuya rồi, em hơi sợ."
"..."
"Nếu không tiện thì thôi vậy." Cô bổ sung ngay lập tức, cắn môi nói, "Em...!em đi một mình cũng được."
Tầm mắt Úc Thừa dừng trên người cô vài giây, sau đó anh buông cánh tay đang nắm tay nắm cửa xuống.

"Được rồi, em chờ tôi mặc áo khoác đã." Anh quay người đi vào phòng.
Hoài Hâm len lén thở phào một hơi, "Vậy em cũng về phòng thay đồ!"
"Ừm, đi đi, gặp nhau ở đầu cầu thang."
Thị trấn Shangrila không tiện đỗ xe, hai người chọn cách đi bộ sang đó.

Trên đường đi Úc Thừa vẫn không nói gì nhiều, Hoài Hâm cũng không cố tìm chủ đề bắt chuyện với anh, chỉ chia sẻ ngắn ngọn quá

trình trekking cung đường ngắn của mình.
Giọng cô nhẹ nhàng thoải mái, có vẻ như rất đắc ý, "Em chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ mà thôi, lại còn được một chị đi chung đường khen đấy."
Hoài Hâm nghe thấy tiếng cười khẽ của Úc Thừa.
Cô lẳng lặng quan sát vẻ mặt anh, hình như đã quay về với trạng thái lúc bình thường rồi.
"Tiến bộ rõ rệt, rất đáng khen." Úc Thừa thong thả đáp, sau đó lại đổi giọng, "Nhưng thói quen vấp té vẫn như trước, không thay đổi gì."
"..."
"Đâu thể trách em được." Hoài Hâm xoa mũi, lúng túng "bào chữa" cho bản thân, "Có nhiều người đi đường bằng phẳng vẫn bị vấp mà."
Anh cúi đầu khẽ cười, không ừ hử gì.
Đến tiệm thuốc, cô mua bông tẩm cồn và Iodophor, mua thêm vài loại thuốc bôi ngoài da.

Hoài Hâm lướt mắt sang, bỗng nhìn thấy một thứ khá hay ho.
"Ôi, ở đây cũng có nước sắc hoa kim ngân này." Cô đi tới, giơ một cái chai lên cho Úc Thừa xem, "Hồi bé em thích uống cái này lắm."
"Vì sao?"
"Em cũng không biết nữa, nhưng nó rất ngọt, cảm giác không giống thuốc."
Hoài Hâm như phát hiện ra lục địa mới, chụp ảnh chai thuốc.

Úc Thừa kiên nhẫn nhìn cô loay hoay một hồi, sau khi tính tiền, hai người sóng vai nhau đi xuống lầu.
Đối diện tiệm thuốc là rạp phim tư nhân, mở cửa đến một giờ sáng.
Hoài Hâm thuận miệng đề cập, "Không biết doanh thu kiểu cửa hàng này thế nào?"
Người học ngành tài chính luôn nhạy cảm với những con số, hình thức kinh doanh, mô hình one-stop shop, biên lợi nhuận gộp, doanh thu hàng năm v.v...!Úc Thừa liếc nhìn cô, tiếp lời, "Với mức sống ở đây thì hẳn không cao lắm, chỉ là doanh nghiệp nhỏ doanh thu tầm trung mà thôi."

"À, ra thế." Cô nghiêng người về phía anh, "Thế chúng ta có nên giúp bọn họ tăng doanh thu trong ngày không anh?"
"..."
Giọng điệu nghiêm túc mang theo chút nài nỉ, nhưng đôi mắt cô trong veo và ranh mãnh, giống như đây là một đề nghị hiển nhiên.
Úc Thừa nhướng mày, bật cười.
"Em muốn xem phim à?"
"Dạ, được không anh?" Hoài Hâm hơi ngước mắt, "Em muốn xem thể loại nào nhẹ nhàng tí, có thể thư giãn được ấy."
Cô tạm dừng, nhỏ giọng giải thích, "...!Tại em thấy giờ vẫn còn sớm."

Úc Thừa cụp mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khó nhìn ra suy nghĩ, như đang mang theo một loại nghiền ngẫm nào đó, lại giống như là quan sát tỉ mỉ.
Một lúc sau, anh bâng quơ đáp lại, "Thế thì xem thôi."
Ông chủ rạp chiếu phim tư nhân ở trước quầy đã để ý hai người khá lâu, thấy họ đi tới thì vội vàng bước ra mỉm cười chào đón, "Chỗ bọn tôi có rất nhiều phim, chỉ cần có thể tìm được trên mạng thì ở đây đều có hết, hai người muốn xem phim gì?"
Trong máy tính của ông có một folder, bên trong lưu trữ những bộ phim mà khách hàng thường xem, Hoài Hâm nhanh chóng tìm một cái tên trong đó, "Coco đi, nghe nói bộ này hay lắm."
Nói xong, cô nhìn về phía Úc Thừa với đôi mắt mong chờ.
Đây là một bộ phim hoạt hình do hãng Pixar sản xuất cách đây ba bốn năm về trước.

Trong lúc công chiếu đã nhận được vô số lời khen ngợi.
Người đàn ông đang cúi đầu trả lời tin nhắn, nghe thấy thế chỉ nhìn lướt qua, không có ý kiến gì, dường như chẳng mấy để ý.
Ông chủ cười tít mắt chốt với hai người, "Được rồi, vậy thì chọn bộ này nhé, mời hai bạn theo tôi."
Ông đưa hai người đến một phòng chiếu phim rộng vừa phải, màn hình khá lớn, trang trí trong phòng rất mới, trông rất sạch sẽ, băng ghế sofa mềm mại, nhưng hình như đây là ghế tình nhân, ở giữa không có tay vịn hay có gì ngăn cách.

Úc Thừa vẫn đang xem điện thoại, vừa gõ chữ vừa ngồi xuống.

Hoài Hâm cũng tự nhiên ngồi ở một bên, cách anh không đến nửa cánh tay.
Một lát sau, nhạc nền vang lên, phim bắt đầu chiếu.
"Chúc hai bạn xem phim vui vẻ!" Ông chủ có tâm đóng cửa lại giúp bọn họ.
Đèn trong phòng được tắt đi, lời bộc bạch của nhân vật chính Miguel hòa cùng điệu nhạc vui vẻ, sự chú ý của Úc Thừa cuối cùng đã quay lại màn hình lớn.
Hoài Hâm cảm nhận được ánh mắt của anh nhìn sang đây, nên vô thức quay đầu lại.

Hai người trao nhau một ánh mắt trong bóng tối, không ai lên tiếng.
Đây quả là một câu chuyện giàu trí tưởng tượng.
Miguel được sinh ra trong một gia đình làm nghề đóng giày ở Mexico, cậu có một niềm đam mê mãnh liệt với âm nhạc, nhưng tiếc là bị cả gia đình kịch liệt phản đối.

Vào ngày lễ hội của người chết, theo truyền thống thì mỗi nhà sẽ phải bái tế tổ tiên, nhưng vì cãi nhau với người nhà, Miguel bất ngờ lạc vào thế giới của người chết.
Ở đây, cậu có một cuộc hội ngộ bất ngờ với người thân đã khuất của mình, phát hiện ra rằng bọn họ sống trong thế giới này với một hình thức khác, đồng thời vào ngày lễ của người chết này, bọn họ phải nhờ vào "tấm vé thông hành" là tấm ảnh trên bàn thờ của gia đình để được trở lại dương thế thăm người thân còn sống.
Trên đường thám hiểm, Miguel gặp được một linh hồn nhạc sĩ nghèo túng tên là Hector, bởi vì không có người thờ ảnh nên không thể nào quay về đoàn viên với gia đình trên dương thế, vì thế ông đã nhờ Miguel mang hình mình về thờ.
Âm thanh và hình ảnh phối hợp rất khớp, sinh động nhẹ nhàng, hơn nữa còn là phim ca nhạc nên thường có những phần trình diễn kèm theo.
Hoài Hâm xem đến mê mẩn, sau đó chợt nhớ ra, đây là lần đầu tiên cô và Úc Thừa vai kề vai xem phim cùng nhau như thế này.

Khác hẳn với vừa xem online vừa gọi điện, anh của bây giờ vô cùng chân thật, hơi thở vấn vít bên người, nhẹ nhàng, chậm rãi.
Cứ ngỡ đây chỉ là một câu chuyện phiêu lưu ở thế giới linh hồn của một cậu bé, nhưng ai ngờ bỗng nhiên lại xuất hiện một tình tiết vô cùng kỳ diệu -- Nếu trên dương thế không còn ai nhớ rõ người đã khuất, vậy thì linh hồn của bọn họ sẽ hoàn toàn tan biến ở thế giới linh hồn, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.
Lúc Miguel và Hector đến thăm nhà bạn mình, ông bạn già yếu ớt nằm trên giường, lắng nghe bản nhạc dạt dào tình cảm nhất trong đời mình, sau đó bình thản nhắm mắt lại.

Ông ấy hóa thành vô số cánh hoa cúc vàng óng rồi tan biến theo cơn gió nhẹ nhàng.
"Ông ấy sao thế ạ?" Cậu nhóc trợn tròn hai mắt.
"Ông ấy đã bị lãng quên." Hector đáp.
"Nếu trên dương thế không còn ai nhớ đến cháu, thì cháu sẽ thật sự biến mất khỏi thế giới này."
Sinh lão bệnh tử là quy luật thông thường, dù có kháng cự cũng không thể nào trốn tránh.

Thật ra chết và ly biệt không đáng sợ, đáng sợ nhất là bị người khác lãng quên.
Bị người mình yêu thương hoàn toàn quên mất.
Hector đã trở thành linh hồn vuốt ve tấm ảnh cũ đã bị hỏng từ mấy chục năm về trước, trong ảnh là hình dáng của một cô bé, khi ấy vẫn còn là một cô nhóc thắt bím, mà giờ đây đã trở thành cụ già tóc trắng như mây.
"Ta vẫn luôn mong ngóng đến một ngày có thể gặp lại con bé." Giọng ông vừa nhỏ vừa buồn bã, "Hi vọng con bé vẫn còn nhớ đến ta."
Hector không may qua đời khi đang trên đường lưu lạc, ông không có cơ hội nhìn thấy dáng vẻ khi lớn lên của con gái mình.

Nhưng ông đã viết một ca khúc cho con bé, mỗi khi nhớ con ông sẽ khẽ ngâm nga.
Remember me.

Hãy nhớ đến cha.
Though I have to say goodbye.
Dẫu cho cha có phải nói lời chia xa.
Dont let it make you cry.
Đừng để lời tạm biệt khiến con phải rơi lệ.
For even if Im far away.
Dù cho cha có đi xa.
I hold you in my heart.
Con vẫn luôn ở trong tim cha.
Hoài Hâm nhìn khung cảnh trên màn hình, bỗng bật khóc.
Cô co ro lại thành một ụ nhỏ, cố gắng kiềm chế nhưng không sao ngăn được nước mắt của mình, hình ảnh Hector trẻ tuổi quỳ một chân dưới đất đàn guitar hát tặng con gái hiện lên trong tầm mắt đã nhòe đi.
Giờ phút này, tình cảm chân thật nhất, rung động nhất đã đâm thẳng vào trái tim cô.

I sing a secret song to you each night we are apart.
Cha luôn hát khúc hát bí mật dành tặng cho con mỗi đêm xa cách.
Know that Im with you the only way that I can be.
Hãy nhớ rằng cha luôn muốn ở bên con bất cứ lúc nào cha có thể.
Until youre in my arms again.
Đến khi nào con quay về trong vòng tay của cha.
Đó là cách duy nhất mà cha cố gắng tồn tại.
Trong phòng chiếu phim nho nhỏ, tiếng khóc rấm rứt lại vang lên một cách rõ ràng.
Hoài Hâm vô thức che miệng, cô thấy ngại ngùng nhưng không cách nào thoát khỏi cảm xúc này -- Cô luôn thấy tiếc cho những cuộc gặp gỡ ngắn ngủi và vô duyên như thế.

Dù biết chỉ là phim, nhân vật chỉ theo cốt truyện, nhưng cô vẫn không ghìm được sự tiếc thương dành cho số phận của họ.
Có đôi khi đồng cảm quá nhiều cũng chưa chắc là chuyện tốt, những cảm xúc mong manh của cô đôi khi chỉ là biểu hiện đạo đức giả trong mắt người khác.

Không biết vì sao, có lẽ là do quá lạnh nên Hoài Hâm ôm đầu gối run lẩy bẩy, đồng thời duỗi tay muốn lẳng lặng lau khô nước mắt.

Song, động tác có hơi khó khăn.
Trong bóng tối, bỗng nhiên có một cánh tay chìa sang.
Bàn tay thon dài ấm áp mang theo sự an ủi chầm chậm khoác lên mu bàn tay cô, một cái chạm chỉ vài giây ngắn ngủi.
"Em lạnh à?" Anh nói, "Ngồi sát lại đây đi."
Giọng người đàn ông hơi trầm, gần như không thể nghe thấy, cô chỉ cảm giác có một luồng hơi thở ấm nóng lướt qua vành tai vẫn chưa tan đi.

Mắt Hoài Hâm ngân ngấn nước, theo bản năng nhích sang bên cạnh, bất ngờ đụng phải anh.
Trên thành ghế có một chiếc chăn mỏng, anh giũ nó ra rồi kéo sang phủ lên đùi cô.
Hơi thở mang theo hương gỗ trầm ấm bao lấy Hoài Hâm, trong chớp mắt, cô như nhận được sự che chở và cảm thông, cuối cùng không kiềm được bụm mặt bật khóc.
Cô nhớ đến rất nhiều chuyện.
Cô nhớ đến bà ngoại đã mất của mình.

Hồi cô còn nhỏ, ba mẹ bận dốc sức làm việc, mỗi khi hè đến bà sẽ đi xe lửa đến chăm cô, lần nào cũng mang theo một mẻ bánh đậu xanh vừa mới nướng, được gói cẩn thận bằng một lớp giấy báo, khi lấy ra vẫn còn hơi ấm và cả mùi mực của giấy gói bên ngoài.
Cô cũng rất hâm mộ Coco, vì ba cô chưa bao giờ hát cho cô nghe.

Thế giới của ông ấy có quá nhiều thứ để bận tâm, nhưng lại không thể dành một phần cho cô.
Còn mẹ cô, sau khi ly hôn đã có gia đình mới, nhanh chóng quên đi mình từng có một đứa con gái.

Một đứa con gái từng cãi nhau, từng bất hòa, nhưng vẫn một lòng yêu thương bà.
Người yêu mới, gia đình mới, cô luôn bị bọn họ lãng quên, chỉ biết

sợ hãi trốn ở một góc trong ký ức, lại muốn tìm một người nương tựa cả đời.
Hai mươi năm qua Hoài Hâm rất ít khi khóc, cô đã quá mệt vì luôn phải giả vờ.

Càng thế cô lại càng khóc đến thở không ra hơi, trông cực kỳ ấm ức.
Một lúc lâu sau, hơi thở ấm áp dần dần tiến lại gần cô - Úc Thừa nghiêng người sang.
Khăn giấy mềm mại chạm vào đuôi mắt ướt át của Hoài Hâm, anh giơ tay, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt nóng hổi kia, cất giọng trầm khàn, "Nín đi nào, cô bé."
Hoài Hâm hoảng hốt ngước lên, bất ngờ chạm phải đôi mắt sâu thẳm của Úc Thừa.
Tựa như lạc vào biển sương mù, mịt mờ nhìn không thấu.

Trong nháy mắt ấy, cô như nhìn thấy cảm xúc bi thương đồng dạng hiện lên trong mắt anh.
Úc Thừa nhìn cô thật sâu, sau đó lại cong khóe môi, nhỏ giọng như đang nỉ non.
"Khóc được là tốt rồi.".

Chương 28: Chương 28

Sáng hôm sau, Hoài Hâm thức dậy ngắm mặt trời mọc.
Phủ một chiếc áo khoác mỏng lên người, cô ngồi bên khung cửa sổ, lặng nhìn vầng thái dương đỏ rực chầm chậm nhô lên, tỏa ánh nắng ấm áp xuống đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa.
Và dường như nó cũng sưởi ấm luôn cả người đang ngắm cảnh.
Ý nghĩa của chuyện đi du lịch chính là đây, tâm bình khí tĩnh, gác lại những chuyện không vui, để linh hồn được gột rửa.
Hoài Hâm đang ngồi, chợt nghe thấy bên phòng sát vách vang lên tiếng "lạch cạch", có người đi ra ban công.
- - Úc Thừa khoác một chiếc áo khoác dạ form dài, tựa người lên lan can phóng tầm mắt về phía xa xa.
Dường như anh đang nhận một cuộc điện thoại quan trọng.
Hàng mi dài buông xuống, chân mày cau lại, gương mặt anh tuấn ánh lên nét lạnh lùng, tình hình trông có vẻ rất căng thẳng.
Anh đang nghe, một lúc sau, bên kia nói gì đó, Hoài Hâm thấy hàng mày Úc Thừa giãn ra, vẻ mặt cũng dịu xuống tựa như sắc trời sau khi tản mây đen.
Không biết rốt cuộc là có chuyện vui gì.
Lát sau, Úc Thừa cúp điện thoại.
Hoài Hâm quay đầu, ngọt ngào cất giọng chào, "Chào buổi sáng anh Thừa."
Hiển nhiên anh cũng nhìn thấy cô, cách hai căn phòng, khoảng cách xa xa, bờ môi anh hơi cong lên, "Chào buổi sáng."
"Hôm nay anh có kế hoạch gì không?" Cô đứng dậy, âm cuối hơi cao.
"Bên này thăm thú cũng đã hòm hòm, chuẩn bị thu dọn đồ đạc chiều sẽ lái xe đến Đạo Thành." Úc Thừa dừng lại hỏi cô, "Còn em

thì sao?"
"Em chắc là cũng sẽ sang Đạo Thành." Hoài Hâm nhăn nhó mặt mày, "Nhưng vẫn chưa biết giải quyết chuyện xe cộ thế nào."
Dừng tạm một lúc, cô lại nói tiếp, "Taxi ở đây không chịu chạy đường dài, thuê xe thì lại khó..."
Ý đồ của cô rõ mồn một, nhưng lại không nói huỵch toẹt ra, ngang nhiên giở trò tinh quái.
Úc Thừa như cười như không nhìn cô, cong khuỷu tay chống lên lan can, thong dong hỏi lại, "Muốn để tôi làm tài xế cho em à?"
Đôi mắt hoa đào của anh cong cong mang theo vẻ thích thú, ung dung nhìn cô.
Hoài Hâm không ngờ anh lại thẳng thắn như thế, cảm giác như mình đã bị đánh tụt mất một cột máu.

Cô hắng giọng, cố gắng giữ vững nụ cười trên môi, không thèm dài dòng quanh co nữa, chống người lên lan can, thẳng thắng hỏi nhờ anh, "Có được không ạ?"
Trong ánh nắng sớm hãy còn non, cả người cô nhóc như được bao phủ bởi chùm ánh sáng màu vàng ấm áp, chiếc mũ len trắng tinh khôi làm nổi bật mái tóc màu nâu hạt dẻ, làn da trắng trẻo mịn màng, đôi mắt trong veo có hồn, hàng mi cong khẽ chớp.
Úc Thừa nhìn cô một lúc, lơ đãng mỉm cười.
Anh từ tốn tháo kính xuống nhét vào túi áo trước, mười ngón tay thon dài đan vào nhau đặt lên trước, nói với cô bằng chất giọng ấm áp, "Chuyến xe sẽ xuất phát vào lúc hai giờ chiều, nếu quý khách đây muốn lên đường thì nhớ phải xuống lầu đúng giờ đấy."
Dứt lời anh liền quay vào phòng.
Hoài Hâm cúi đầu, giật giật nhúm tua rua trên khăn quàng cổ của mình, qua một lúc, ở góc độ không ai thấy, đôi môi cô khẽ cong lên.
...
Lúc chuyển hành lý xuống lầu vẫn chưa đến hai giờ, thế là cô ngồi tám chuyện với chị chủ ở quầy lễ tân.
Mấy hôm nay chị chủ cứ thấy cô cùng ra cùng vào với Úc Thừa, hóng hớt hỏi, "Em gái này, em với anh khách phòng 89 có quan hệ gì thế?"

Hoài Hâm vén tóc ra sau tai, đáp lại đầy tự nhiên, "Anh ấy là sếp của em."
"Ồ, cùng đi du lịch à?"
"Không, tình cờ gặp nhau thôi chị."
Đúng lúc đó, Úc Thừa từ trên lầu bước xuống, chị chủ vờ điềm tĩnh nhìn sang, tiếng nói cũng im bặt.
Hoài Hâm biết rõ chị ấy muốn nói gì, cô nửa tựa lên quầy, mỉm cười không chớp mắt nhìn người đàn ông anh tuấn đang sải bước đi tới.
"Dọn đồ xong rồi à?" Úc Thừa hỏi.
"Dạ."
Hoài Hâm bước đi nhịp nhàng, sau khi chào chị chủ thì đi theo anh đến chiếc xe việt dã kia.
Cốp xe sau rất rộng, tất cả vali đều có thể đặt ở đó hết.

Hoài Hâm nhìn Úc Thừa đặt vali của cô lên trên của mình, khóe môi cô hơi nhướng lên, im lặng mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.
Trước khi rời đi, Hoài Hâm không quên báo lại lịch trình của mình với Chu Yến, sau khi xe xuất phát, cô lẳng lặng liếc nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên Chu Yến đang chạy theo sau, Hoài Hâm thấy thế thì yên lòng thu hồi tầm mắt.
Trong xe khá yên tĩnh, Úc Thừa lên tiếng, "Nếu em muốn nghe nhạc trên điện thoại thì có thể kết nối với bluetooth."
Hoài Hâm à một tiếng, hỏi lại anh, "Anh Thừa có muốn nghe bài nào không?"
"Gì cũng được, em cứ chọn đi."
Anh lúc nào cũng hoà nhã như thế, tựa như chẳng có gì đặc biệt có thể thu hút anh, tính tình điềm đạm không ai có thể bắt bẻ được.

Nhưng Hoài Hâm biết, người càng xử sự khéo léo thì càng khó gần.
Cô không nói gì, sau khi kết nối bluetooth, cô chọn đại một bài trong playlist, âm nhạc sôi động nhanh chóng vang lên trong xe.
Sentimentos - ca khúc Latin thể loại Lounge music, một sự kết hợp hài hoà giữa âm thanh điện tử và đàn piano truyền thống.
Âm nhạc mang đậm phong cách Argentina, nhẹ nhàng, thư thái, phóng khoáng, lãng mạn.

Nhưng tiếng đàn violin ở cuối lại như chất chứa một nỗi buồn vương vấn, giai điệu lưu luyến khiến người ta quyến luyến không thôi. Ngôn ngữ hình thể phong phú, sức dãn đến cực hạn, đoạn điệp khúc như được lồng vào một điệu tango nhịp nhàng, mỗi một âm điệu phát ra như những cú xoay tròn đầy choáng ngợp của vũ công, như những lời thì thầm của đôi tình nhân, tiến thoái giữa mập mờ và chân tình.
Chiếc xe việt dã chạy băng băng trên con đường thẳng tắp, bên ngoài cửa sổ, núi tuyết phủ một màu trắng xoá, những cánh rừng và cánh đồng cỏ ngát xanh vẫn tràn đầy sức sống, cảnh sắc hai bên đường vùn vụt lướt qua, Hoài Hâm hơi nhếch môi, tựa lưng vào ghế thưởng thức cảnh đẹp.
Úc Thừa liếc sang cô, hỏi, "Em thích nghe nhạc này à?"
"Cũng tạm ạ." Hoài Hâm nhìn sang, "Em thiên về giai điệu hơn, em cũng thích nhạc Jazz nữa."
"Thế à." Anh mỉm cười đầy ý vị.
Cả một vùng đất mênh mông được phủ trong làn áo bạc, con đường màu xám quanh co uốn lượn, Úc Thừa tư thái thong dong, cho xe rẽ vào một ngã ba, hàng cây bên đường rậm rạp tươi tốt che khuất tầm nhìn, rõ ràng anh đã lái chệch hướng với đường quốc lộ.

Hoài Hâm ngơ ngác tròn xoe đôi mắt, ghé vào cửa sổ nhìn một vòng xung quanh, "Ơ, chúng ta đi đâu thế ạ?"

"Yên tâm." Giọng người đàn ông hơi trầm, nhưng lại mang theo vẻ thích thú, "Không bán em đâu."
"..."
Chẳng mấy chốc, cô đã trông thấy cái mái đỏ của một căn nhà cấp bốn, anh dừng xe bên đường, đẩy cửa bước xuống.
Trong nhà có người nhanh chóng bước ra, nhiệt tình chào hỏi Úc Thừa.

Hoài Hâm cũng xuống xe, ánh mắt lướt qua chuồng ngựa và dãy đồi núi nhấp nhô đối diện con đường, bấy giờ mới vỡ lẽ.
Là một trại ngựa.
Đây hẳn là một trong những địa điểm nằm trong lịch trình của anh,

có vẻ như anh đã liên lạc với ông chủ của nơi này từ trước.

Đối phương cho người dắt mấy thớt ngựa ra, cười nói, "Cậu cứ chọn tùy thích."
Hoài Hâm thấy cực kỳ mới mẻ, trước đây cô chỉ cưỡi ngựa vài lần ở trại ngựa, chưa từng được huấn luyện chính quy.

Nghe nói ngựa nơi đây khá hoang dã, không biết cô có điều khiển được nó hay không.
Úc Thừa hạ tầm mắt, hỏi cô, "Em biết cưỡi chứ?"
Cô nâng mi, chần chờ gật đầu.
Ông chủ quan sát Hoài Hâm một lúc, vẫy tay với cô, "Cô bé cứ yên tâm.

Nếu cô không biết cưỡi thì tôi sẽ dắt ngựa cho cô, anh Úc Thừa có thể tự cưỡi một mình."
Ở chỗ này không bằng những câu lạc bộ cưỡi ngựa ở Bắc Kinh, không có đồng phục cưỡi ngựa, chỉ có mũ bảo hiểm và găng tay, cùng với một áo đệm giảm xốc.
Hoài Hâm đứng trong nhà mặc đồ bảo hộ, nhưng không biết thắt dây thế nào cho đúng, loay hoay một hồi vẫn không xong.
Lúc cô đang tìm hiểu, một luồng hơi thở ấm áp bỗng chốc phả xuống đỉnh đầu, ngay sau đó người ấy cúi xuống, giúp cô thắt lại dây nón bảo hiểm.
Hoài Hâm ngước lên, ánh mắt chạm phải gương mặt anh tuấn kia.
Người đàn ông hơi cúi mắt, ánh mắt chăm chú rơi xuống cạnh gò má cô.

Anh cách cô rất gần, hơi thở mơn man nơi cằm Hoài Hâm thoang thoảng mùi gỗ tuyết tùng mát rượi.
Như gần như xa, tựa như đang cố tình trêu chọc cô.
Hoài Hâm khựng lại, đứng im không nhúc nhích, vài giây sau cô mới đưa tay lên, cố định vị trí mũ bảo hiểm, nhưng vừa khéo, ngay khi người đàn ông rút tay lại, tay cô sượt qua mu bàn tay của anh.
Độ ấm giao nhau, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi.
Úc Thừa ngước lên, đôi mắt sâu thẳm "chiếu tướng" tầm mắt cô.

Hoài Hâm chỉ cười, "Cám ơn anh Thừa."
Hai người lên ngựa.
Hoài Hâm chọn một thớt ngựa màu trắng, trông rất ngầu.

Nghe nói chú ngựa này rất ngoan và dịu dàng, không dễ phát điên, mà thớt ngựa Úc Thừa chọn chính là chú ngựa yêu thích của ông chủ, sở hữu bộ lông đen tuyền và chiếc bờm cực kỳ xinh đẹp và mượt mà, trông rất mạnh mẽ.
Úc Thừa từng học một khóa cưỡi ngựa hồi đại học, trước đây anh đã từng nhắc đến, thế nên anh có thể cưỡi một cách thành thạo và điêu luyện.

Hoài Hâm lần khần một lúc mới leo lên lưng ngựa lần nữa, vừa mới bắt đầu thì có hơi khó chịu và hoảng sợ, về sau cô cũng dần quen.
Ông chủ tự mình đưa bọn họ lên núi, trước khi xuất phát thì nói sơ qua về mệnh lệnh và vài điều lưu ý.

Ông dắt hai thớt ngựa, một là của Hoài Hâm, một là để lát nữa ông cưỡi, Úc Thừa tung mình lên ngựa, thong thả đi bên cạnh hai người.
Ra khỏi chuồng ngựa, băng qua một con đường lớn rộng rãi, lại men theo con đường quanh co lên núi.

Sườn núi không dốc mấy, nhưng đường đi lại khá nhiều đất đá vụn, móng ngựa thường xuyên bị trượt, Hoài Hâm vô thức siết chặt yên ngựa, tập trung tinh thần cúi đầu nhìn đường.
"Nghiêng người về phía trước, thả lỏng nào."
Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp điềm đạm của Úc Thừa, giây lát sau lại mang theo ý cười, "Phải tin tưởng bạn đồng hành của em, bọn chúng rất giàu kinh nghiệm."
Hoài Hâm ủ rũ đáp lại, cô làm theo lời anh, bỗng dưng cảm thấy trọng tâm đã có chỗ đỡ, không còn cảm giác như sắp sửa ngã xuống nữa.
Sau khi lên núi, cô phát hiện ra đây là một thảo nguyên rộng lớn, đồng cỏ xanh thăm thẳm, trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, đúng là một thiên đường để cưỡi ngựa.

Úc Thừa nắm dây cương cho ngựa đi tới chỗ cô, Hoài Hâm sợ anh lo lắng cho mình nên chủ động lên tiếng, "Anh Thừa cứ đi trước đi, em không sao đâu."
Anh nhìn cô chăm chú vài giây, thấy cô vẫn ổn nên gật đầu, "Được rồi, vậy tôi dạo một vòng nhé."
Úc Thừa nhấc chân đá nhẹ vào bụng ngựa, chú ngựa đen nhấc móng phi như bay, trong chớp mắt đã chạy vụt ra ngoài, tư thế hiên ngang, kéo theo một làn gió lướt qua người Hoài Hâm.
Má ơi, đẹp trai muốn xỉu.
Hoài Hâm trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng dần xa của anh.
Ông chủ bật cười, nói xen vào, "Kỹ thuật của anh Thừa rất tốt."
Ngựa của Úc Thừa đã biến thành một điểm nhỏ xíu trong tầm mắt cô, Hoài Hâm nhìn về phía đó, lại cúi đầu nhìn bản thân, rồi lại nuốt nước miếng, cô đã cảm nhận được sự chênh lệch về thực lực.
Con người vốn vô cùng tò mò với những kích thích xa lạ, càng thấy nguy hiểm thì lại càng háo hức muốn thử.

Hoài Hâm nói với ông chủ, "Hay là chú thả con ra đi, để con tự cưỡi một vòng nhé?"
Trước kia cô cũng từng cưỡi ngựa, vẫn còn nhớ sơ sơ.
Ông chủ dắt cô đi áng chừng cũng được một trăm mét rồi, lòng cũng ngứa ngáy muốn cưỡi ngựa, bèn hỏi lại cô, "Con cưỡi được chứ?"
"Dạ." Hoài Hâm gật đầu.
"Được thôi."
Ông chủ trả dây cương lại cho cô, nhảy lên một thớt ngựa khác, thong thả rời đi, sau đó cũng dần tăng tốc.
Hai người đều đã đi xa, Hoài Hâm nhớ lại cách ông chủ vừa dạy, dò dẫm đá vào bụng ngựa.
Bạch mã hừ hừ vài tiếng, cúi đầu bất động.

"Ơ?"
Cô làm sai cách rồi ư?
Hoài Hâm lại kéo dây cương, "Đi..."
Bạch mã vẫn đứng yên tại chỗ lười biếng quẫy đuôi, bày ra dáng vẻ

yên phận với đời.
Hoài Hâm, "..."
Nghe danh mi ngoan ngoãn dịu hiền, nhưng cũng không cần phải ngoan đến mức này chứ, bảo sao ông chủ lại an tâm đến thế.
Cô lại đá vào bụng ngựa, hoài nghi bản thân đá quá nhẹ nên nó không có cảm giác, lần này cô mạnh chân hơn một chút.
Bạch mã đi vài bước tượng trưng, sau đó chuyển động tại chỗ, rồi lại biến thành một pho tượng bất động.
Hoài Hâm, "..."
Rốt cuộc là sai ở đâu thế???
Mỗi lần cô có ý định giục nó là nó sẽ xoay qua loa vài cái rồi kết thúc.

Có một lần nó quay đầu lại, nhìn cô trừng trừng.
Hoài Hâm tức đến bật cười - Cô hiểu rồi, đây là một con ngựa "drama"*.
* Phát âm giống từ "ngựa" - [mă].
Sau khi thử 10086 cách, Hoài Hâm đành bỏ cuộc.
Cô lại ngẩng đầu lên -- Hay lắm, xem ngựa nhà người ta hừng hực sức sống chưa kìa.
Cơn gió rét lạnh ùa đến, thảo nguyên mênh mông không một bóng người, chẳng hiểu sao cô lại thấy hiu quạnh.
Hoài Hâm thầm nghĩ, có khi cô lại trở thành cô gái đầu tiên chán đến độ ngồi nghịch điện thoại ngay trên lưng ngựa.
Tín hiệu ở đây không tốt lắm, cô refresh hai lần, Wechat không có tin nhắn nào mới.

Cô đành tuỳ tiện lướt vòng bạn bè mới được tải lại trước đó.
"Sao chỉ có mình em ở đây?"
Giọng nói êm tai thình lình vang lên, Hoài Hâm ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt tràn ngập ý cười của Úc Thừa.
Anh cho ngựa tiến lại gần vài bước, nhướng mày nhìn cô, ý gì không cần nói cũng biết.
Hoài Hâm thấy anh là bực bội, phồng má phàn nàn tố cáo, "Con ngựa này chẳng nghe lời em gì cả!"
Úc Thừa mím môi, ý cười càng đậm.

"Muốn phi à?" Anh cười hỏi.
"Dạ, nhưng em thử rồi, vô dụng..."
Vừa dứt lời, Úc Thừa xoay người xuống ngựa.
Hoài Hâm tưởng anh muốn để mình thử ngựa của anh, tuy cô có hơi sợ nhưng lại rất tò mò, trong lúc cô đang đấu tranh tư tưởng, người đàn ông đã vịn yên ngựa nhảy lên...!ngồi ngay sau lưng cô.
Úc Thừa duỗi tay kéo dây cương, tư thế này khiến lưng cô hoàn toàn dán sát vào lồng ngực anh, rơi vào một vòng ôm thoang thoảng mùi trầm hương.
Trang phục không dày, Hoài Hâm gần như được anh ôm chặt lấy, nhịp tim dồn dập như trống bỏi.
Cô muốn nói gì đó nhưng không sao mở miệng được.
Đúng lúc này, Úc Thừa hơi nghiêng người về phía trước, gần như là kề sát bên tai cô, giọng nói từ tốn vang lên theo làn hơi phả ra, "Để tôi xem thử nó bướng thế nào.".

Chương 29: Chương 29

Trong những quyển tiểu thuyết do Hoài Hâm chắp bút, tình tiết mà cô thích nhất chính là những cái ôm từ phía sau của các cặp đôi, tư thế này cực kỳ có cảm giác an toàn, cũng vì thế mà trở thành hình ảnh được xuất hiện thường xuyên nhất.
Khi cơ thể Úc Thừa áp sát vào, cô vô thức nhớ ngay đến chuyện này, trái tim hẫng mất một nhịp rồi sau đó mới trở lại bình thường.
Không chờ cô lấy lại tinh thần, chú ngựa dưới thân đã bắt đầu co chân chuẩn bị chạy.
"Á..."
Hoài Hâm hoảng sợ hét lên một tiếng.
Lưng ngựa xóc nảy, cả người cô như muốn bay lên trời, nhưng rồi lại bị cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông siết chặt lấy kéo về chỗ cũ, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Trong tầm mắt đong đưa, Hoài Hâm không sao hiểu được làm cách nào mà anh có thể khiến con ngựa này chạy đi như thế.
- - Kích thích quá đi.
Gió lạnh thấu xương quất thẳng vào mặt, mỗi một lần xóc nảy đều mang theo cảm giác mất trọng lượng cực kỳ rõ ràng.

Về mặt sinh lý thì đây là cảm giác trực tiếp, mấy ngón tay Hoài Hâm siết chặt lấy yên ngựa, hơi thở dần trở nên gấp gáp trong cơn tăng tốc.

Nhưng xét về mặt tâm lý, cô lại cảm giác như có một thứ gì đó đã phá tan xiềng xích, trở nên nhẹ nhàng và thoải mái hơn.
"Đừng sợ." Môi Úc Thừa dán bên tai cô, giọng điệu trầm ấm dịu

dàng vang lên trong tiếng gió gào thét không hiểu sao lại mang theo chút quyến luyến.
Hoài Hâm bị anh kéo hờ, hai cơ thể gần như áp sát vào nhau, cô thấy mình sắp ngất đến nơi.
Một phần là do hoảng sợ...!phần khác là vì...!quá kích thích.
Lát nữa cô phải ghi lại chuyện này, cho vào tiểu thuyết mới của mình mới được!
Anh ôm lấy cô, độ ấm xuyên qua lớp vải bông truyền vào trong, cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả xuống phần cổ cô, truyền đến cảm giác tê dại.
Núi tuyết trắng xóa phía xa xa, bọn họ tự do tự tại rong ruổi trên thảo nguyên bao la bát ngát, thoải mái nhẹ nhàng.

Lâu lắm rồi Hoài Hâm mới có cảm giác này, tựa như linh hồn cũng được phóng thích, lưu lạc khắp chân trời góc bể.
Không chút ràng buộc.
Mọi rắc rối, phiền não đều được xóa tan.
Cô rất vui.
Ngay lúc này đây, Hoài Hâm chẳng muốn suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì, chỉ muốn được lưu lại thời khắc hồn nhiên vui vẻ thế này mãi mãi.
...
Không biết đã qua bao lâu, tốc độ của bạch mã dần dần chậm lại.
Mặt Hoài Hâm đã cóng đến độ chẳng còn có cảm giác gì, nhưng đôi gò má hây hây đỏ như vừa được phủ một lớp phấn, môi hồng răng trắng, gương mặt vẫn mang theo cơn kích động, dáng vẻ dạt dào hứng thú.
Từng bước từng bước vững vàng, cuối cùng không còn xóc nảy nữa, ý thức dần quay về, Hoài Hâm cũng bắt đầu nhận ra tư thế này có hơi tế nhị.
"Anh Thừa, anh làm sao mà nó chạy hay thế?" Cô cắn môi, giận dỗi nói, "Lúc nãy nó chẳng chịu nghe lời em."
"Em phải thúc chân vào bụng nó."
Úc Thừa làm mẫu, bạch mã lại bắt đầu tăng tốc.
"Ồ."
Hoài Hâm quay mặt lại, mỉm cười, "Hóa ra là thế."

Úc Thừa cụp mắt, đối diện với ánh mắt của cô.
Ở khoảng cách rất gần, đôi mắt đen láy của anh tương phản với sắc trời, sâu thẳm không sao nhìn thấu.

Hoài Hâm hé môi, mấp máy một lúc rồi nhìn thẳng vào anh và nói, "Anh Thừa này."
"Hửm?"
"Cám ơn anh nhé, em thấy vui lắm." Chất giọng dịu dàng còn mang theo chút véo von, vô cùng êm tai.
Ánh mắt Úc Thừa hơi dao động, anh nheo mắt, chưa kịp lên tiếng thì nghe thấy tiếng ông chủ gào to cách đó không xa, "Anh Úc, hai người cưỡi ngựa sao rồi?"
Nhẩm tính thời gian thì cũng đã đến giờ phải quay về rồi.
Úc Thừa cho ngựa quay đầu trở lại điểm xuất phát, sau đó anh đổi sang chú ngựa đen của mình vừa nãy.
Hoài Hâm cũng đã bắt đầu quen dần, trong lúc thúc ngựa vừa rồi cô cũng đã nắm được các bí quyết và điểm quan trọng, chẳng mấy chốc đã có thể tự mình điều khiển ngựa.
Ông chủ thấy cô tiến bộ vượt bậc thì cất giọng khen ngợi, "Cô nhóc học nhanh quá."
Úc Thừa nhếch môi như cười như không, vẫn giữ vẻ mặt hờ hững.
Hoài Hâm không để tâm ánh mắt anh có ý gì, chỉ níu dây cương mỉm cười, đón lấy ánh mắt của anh, "Là do thầy dạy tốt ạ."
Chơi một trận đã đời, tâm trạng Hoài Hâm như chim được xổ lồng, nhưng xương cốt lại muốn rã ra từng khúc, trở lại chân núi, cởi bỏ đồ bảo hộ, rửa tay rửa mặt sạch sẽ liền lên xe, co ro ngồi trên ghế.
Lần này mới thực sự là lên đường trở về, hôm nay bọn họ sẽ đến Tân Đô Kiều, quãng đường hơn ba trăm cây, kiểu gì cũng phải chạy một mạch đến tối.
Trời đã về chiều, mặt trời xuyên qua tầng mây phía xa, ánh tà dương rực rỡ phủ xuống những dãy núi vô tận, từng áng mây chầm chậm trôi theo cơn gió, bóng sáng bóng tối như đan vào nhau.
Thời điểm thế này rất dễ buồn ngủ, mới đầu Hoài Hâm còn nghiêng đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nhưng rồi lại thiếp đi lúc nào chẳng hay.

...
Lúc tỉnh dậy thì trời đã nhá nhem tối, xe vẫn còn đang băng băng trên đường cao tốc.
Hoài Hâm dụi mắt, khàn giọng hỏi, "Mấy giờ rồi?"
Hỏi xong rồi cô mới nhận ra giọng mình hơi tùy tiện, vội quay lại nhìn người đàn ông bên ghế lái.
"8 giờ rưỡi rồi." Úc Thừa cũng chẳng bận tâm, nhìn cô rồi dịu giọng nói, "Ghế sau có nước khoáng, em lấy uống đi."
"Dạ." Hoài Hâm ngoan ngoãn đáp lại, làm theo lời anh, lúc vặn nắp còn than thở, "Tối thế rồi cơ à?"
Úc Thừa không đáp lại, cô ngắm một bên mặt anh, một thoáng sau, cô chợt cong tít đôi mắt, đưa chai nước mình vừa mới mở sang cách bờ môi anh một khoảng vừa tầm.
"Lái xe lâu thế chắc anh cũng mệt rồi nhỉ?" Hoài Hâm nói với giọng điệu vô cùng tự nhiên, "Anh uống nước đi."
Úc Thừa khựng lại, hàng mi rủ xuống, ánh mắt đảo một vòng.
Anh không nhúc nhích, chỉ nói, "Nhích lên một tí."
"Dạ?" Cô giật mình.
"Tôi nói là...!em nhích lên một tí." Anh chậm rãi lặp lại, nhấn nhá từng chữ một.
"..."
Ý anh là muốn cô...!đút ư?
Chỉ trong một thoáng ấy, Hoài Hâm suýt nữa đã mất bình tĩnh, vẻ mặt lúng túng đang nghĩ xem nên đáp lại thế nào thì Úc Thừa đã đưa tay lên, nhận lấy chai nước trên bàn tay căng cứng giữa không trung của cô.
"Em không nhích lên tôi không thấy đường." Anh cười đáp
"..."
Khỉ thật, lại bị trêu rồi.
Đối thủ cao tay hơn, sau một thoáng đớ lưỡi, Hoài Hâm nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, không thèm so đo với anh nữa, hào hứng chống cằm thưởng thức dáng vẻ uống nước của anh.
Úc Thừa hơi nâng cằm, hàng mi rủ xuống, quả táo Adam chậm rãi nhấp nhô vẽ nên một đường cong cực kỳ gợi cảm.
Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh nhìn sang, thoải mái hỏi, "Sao thế?"

Hoài Hâm chỉ cười, "Chờ anh trả chai nước lại cho em thôi."

Anh không nói gì, lúc buông chai nước suối xuống còn nhếch môi, "Cám ơn em."
Hoài Hâm nhận lấy, đóng nắp chai, nhưng chỉ vài giây sau, cổ tay trắng muốt lại duỗi ra.
- - Đầu ngón tay siết chặt miếng khăn giấy, khẽ khàng chạm vào khóe môi người đàn ông.
Muốn nói rồi lại thôi, cô chỉ chạm nhẹ rồi rời đi ngay.
"À, vừa nãy nước bị bắn ra ngoài." Ánh mắt Hoài Hâm rơi xuống vạt áo anh, ngón tay cũng lướt xuống theo, nói với vẻ đương nhiên, "Anh Thừa cứ tập trung lái xe đi, để em lau giúp anh."
...
Bọn họ lái xe đến tầm chín giờ hơn thì đến Tân Đô Kiều.
Vì phải đi gấp rút cho kịp giờ nên bọn họ không hề dừng lại nghỉ ngơi dọc đường, thế nên bữa tối cũng chỉ được giải quyết bằng chút đồ ăn vặt đã mua ở trấn Shangrila trước đó.
Lúc đến khách sạn, Hoài Hâm đói muốn xỉu, tiếp tân làm thủ tục nhận phòng cho cô trước, Úc Thừa vừa nhận một cuộc điện thoại nên nói với cô, "Em lên trước đi, lát nữa chúng ta đi ăn sau."
Hoài Hâm gật đầu, kéo va li vào thang máy.
Khách sạn này không lớn lắm, decor không khác mấy so với khách sạn cô từng ở cách đây mấy ngày, điều kiện cũng tàm tạm.

Phòng cô nằm ở cuối hành lang tầng hai, cô quét thẻ vào phòng, đi một vòng kiểm tra, bàn và giường đã cũ lắm rồi.
Cửa sổ chưa đóng, màn đêm phủ xuống kèm theo làn gió nhẹ nhàng se lạnh.
Ray cửa hơi rỉ, Hoài Hâm phải cố hết sức mới có thể đóng cửa lại được.
Ở trong phòng không lâu thì nhận được Wechat của Úc Thừa, anh bảo cô đi xuống thẳng sảnh khách sạn.
Anh dặn dò cẩn thận, [Tối trời lạnh, em mặc ấm một tí.]
Lúc xuống lầu, Hoài Hâm phát hiện va li của Úc Thừa vẫn còn đặt bên cạnh anh, có vẻ anh vừa nói chuyện điện thoại xong chưa kịp lên lầu.

Như nhận ra cô đã đói nên tranh thủ thời gian.
Úc Thừa gửi va li ở quầy tiếp tân, mặc áo khoác vào rồi cùng Hoài Hâm ra khỏi khách sạn.

Theo hướng dẫn trên điện thoại thì cách đây vài trăm mét có một quán Tứ Xuyên khá ngon, hai người không có lựa chọn nào khác, thế là thả bộ đi dọc về hướng đó.
Đã qua giờ cơm từ lâu, nhưng trong quán vẫn còn rất đông khách, đa phần là bàn tròn to.

Bọn họ tìm một bàn nhỏ cỡ bốn người ngồi, cầm menu gọi món.
Qua mấy ngày ở chung, hai người đã hình thành một loại ăn ý -- Úc Thừa vẫn để Hoài Hâm chọn món trước, cô ngâm cứu vài lượt rồi nhanh chóng quyết định, sau đó lại hỏi anh có muốn gọi gì thêm không.
Bốn mặt của quán Tứ Xuyên đều được làm bằng kính, có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Màn đêm dần sâu, sắc trời sầm sì, không biết là may hay là "xu" mà nhân viên vừa ghi món xong thì bên ngoài bỗng chốc đổ mưa to.

Mùa đông ở đây hiếm khi có mưa, nhưng hễ mưa là mưa tầm tã, mưa tối đất tối trời.
Hoài Hâm và Úc Thừa ngồi bên cửa sổ sát sàn, cô quay đầu nhìn màn mưa nặng hạt, chỉ thấy vài ngọn đèn đường leo lét trong màn đêm đen như mực.
Mùi đồ ăn thơm nức mũi và bầu không khí ấm áp trong quán khiến Hoài Hâm được an ủi phần nào, quán này lên món khá nhanh, chẳng mấy chốc một tô canh thịt dê đã được bưng lên.

Hoài Hâm húp hết một chén canh nóng mới thấy dạ dày dễ chịu hơn một chút.
Món Tứ Xuyên tuy cay nhưng lại rất dậy mùi, gà xào ớt, thịt lợn xé sợi xào cay đều rất đúng vị, Hoài Hâm ăn đến ngon miệng.

Cô thật sự rất đói, trái lại, tướng ăn của Úc Thừa rất tao nhã, từ tốn gắp thức ăn, nhai kỹ nuốt chậm.

Nhưng hai người đều có một điểm chung chính là không thích nói chuyện trong lúc ăn cơm.
Ăn cơm là để bản thân thưởng thức món ngon chứ không phải vì bất cứ thứ gì.
Đồ ăn đã được mang lên đầy đủ, Hoài Hâm hì hục chiến đấu một buổi mới bắt đầu thấy lửng dạ, cô thỏa mãn dựa lưng vào ghế.
Đúng lúc đó, Úc Thừa lại có điện thoại gọi đến.
Hoài Hâm cũng lôi điện thoại ra kiểm tra tin nhắn, nhìn thấy Triệu Triệt gửi tin nhắn trong nhóm chat gia đình, [Chị đi chơi thế nào rồi! Mấy ngày nay không thấy trồi lên, đi đến đâu rồi chị? *Wow*]
Hoài Hâm, [Tân Đô Kiều, đã lượn được một vòng sắp về đến Thành Đô rồi.]
Hoài Hâm, [Chắc là sắp về rồi.

Nhe răng]
Triệu Triệt, [Ồ!]
Triệu Triệt, [Thế thì tiểu nhân xin được ngồi nhà cung nghênh người trở về.

Nhe răng]
Lại còn "Tiểu nhân" cơ đấy, chẳng lẽ cô còn không biết thằng nhóc này có ý đồ gì sao?
Hoài Hâm vào khung chat riêng với Triệu Triệt, hỏi cậu, [Lại có chuyện gì thế? *Nhe răng*]
Triệu Triệt, [Đúng là không gạt được chị chuyện gì hết.

Đổ mồ hôi]
Hoài Hâm, [*Nhe răng*]
Triệu Triệt, [Chị cũng biết chuyện em có bạn gái mà nhỉ.

Toát mồ hôi lạnh]
Hoài Hâm, [Ừ.]
Triệu Triệt, [Kỳ nghỉ đông lần này em muốn để cô ấy sang nhà

chúng ta vài ngày ăn Tết, nhưng không biết phải nói với ba mẹ thế nào...]
Hoài Hâm, [Em ấy không ăn Tết với gia đình à? *Khó hiểu*]
Triệu Triệt, [Từ Giao thừa đến tết Nguyên tiêu hơn mười ngày đều gọi là ăn Tết mà, bọn em đã bàn em đến nhà cô ấy chơi vài ngày, cô ấy cũng sẽ đến nhà chúng ta chơi vài ngày.

Nhe răng]
Đã nghĩ đến chuyện dẫn người ta về nhà, xem ra tình cảm cũng thắm thiết lắm.
Hoài Hâm giần giật khóe môi, đáp, [Được rồi, chờ chị về chị sẽ nghĩ cách nói giúp em.]
Triệu Triệt, [A a a a a a a a a a a a!]
Triệu Triệt, [Yêu chị!!!]
Triệu Triệt, [Chị của em đúng là tiên nữ.jpg]
Triệu Triệt, [Mong chờ.jpg]
Đúng là biết nịnh thật, Hoài Hâm chợt phì cười.

Cô ngước lên, lơ đãng chạm phải ánh mắt của Úc Thừa.
Anh đã cúp điện thoại.
Hoài Hâm cười, chủ động giải thích, "Là em trai em."

Đôi mắt Úc Thừa khẽ chớp, nhưng anh vẫn không lên tiếng.
Mưa vẫn chưa chịu tạnh, vẫn còn dư thời gian trò chuyện, thế là Hoài Hâm thuận miệng nhắc đến, "Anh Thừa này, anh có anh chị em nào không?"
"Không." Úc Thừa hỏi lại, "Nhà em có hai chị em à?"
"Xem là thế ạ." Cô ngẫm nghĩ rồi thẳng thắn nói, "Nhưng đó là con riêng của mẹ kế, nhỏ hơn em ba tuổi."
Úc Thừa khẽ giật mình, "Tôi xin lỗi."
"Không sao ạ, chuyện đã lâu rồi nên em cũng quen." Hoài Hâm phất tay, thoải mái nói, "Bọn em bây giờ giống như một gia đình vậy.

Có chuyện gì cũng chia sẻ với nhau."
Úc Thừa nhìn cô, gật đầu nói, "Vậy thì tốt."
Anh nâng ly trà nhấp một ngụm, im lặng không có ý hỏi tới.

Hoài Hâm mấp máy đôi môi, trộm nghĩ đúng là tiếc thật.
- - Khi giao tiếp ở ngoài đời, quả thật rất khó để thân thiết với đối phương.

Có một quy tắc ngầm gần như bất thành văn rằng, nếu đôi bên đều tạm dừng trước một chủ đề thì có nghĩa là họ chỉ giữ phép lịch sự, chứ không hề có ý đi sâu thêm.
Muốn hiểu anh, muốn tiếp cận anh, nhưng cô lại không biết phải mở miệng thế nào.
Suy cho cùng thì bọn họ không thân thiết đến thế, nên làm gì cũng khó.
Nhưng mà, mượn thân phận Lisa lại là một cách hay.
Nghĩ như thế, Hoài Hâm càng thêm quyết tâm phải bảo vệ acc phụ này đến cùng, phải cẩn thận hơn, không được để bị lộ.
Mưa vẫn chưa có dấu hiệu tạnh, trái lại càng thêm nặng hạt.

Ăn xong rồi, tiền cũng đã tính, nhưng không biết phải ngồi ở đây chờ đến khi nào, Hoài Hâm đến quầy thu ngân hỏi thăm, nhưng chủ quán cũng không có cây dù nào dư để cho họ mượn.
Bên ngoài mưa như trút nước, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng sấm sét đùng đoàng cực kỳ đáng sợ, Hoài Hâm cau chặt hàng mày nhìn ra bên ngoài, quyết định quay lại chỗ ngồi đợi, xem ý Úc Thừa thế nào.
Nhưng đi chưa được vài bước, bóng đèn trên đỉnh đầu bỗng nhiên nhấp nháy vài cái thật nhanh rồi chợt tắt ngúm.
Cả quán ăn đều chìm trong bóng tối.
- - Cúp điện rồi.
Trong quán bỗng chốc trở nên hỗn loạn.
Cô không nhìn rõ đường, chỉ nghe thấy tiếng sợ hãi của mọi người, tiếng chén đũa vỡ nát, và cả tiếng bước chân đầy rối loạn.
Hoài Hâm đứng yên tại chỗ chưa kịp nhúc nhích, bỗng nhiên bị ai đó xô một cái suýt nữa đã ngã.

May là cô nhanh tay vịn vào một cái bàn gần đó mới đứng vững.
Không chỉ mỗi quán ăn, vì mưa quá to nên nước mưa chảy vào làm hỏng toàn bộ hệ thống cung cấp điện.

Thị trấn ngoài cửa sổ cũng chìm vào màn đêm đen như mực, đèn đường tắt ngóm, không còn bất cứ tia sáng nào.
Điện thoại Hoài Hâm còn đặt ở bàn ăn không mang theo bên mình, cô vô thức sờ vào túi, bỗng cảm thấy bất an.

Giữa những bóng người đan xen vào nhau, cô mò mẫm trong bóng tối, lần theo con đường trong trí nhớ quay trở về.
Lòng cô vô cùng sốt ruột, cứ sợ không tìm thấy Úc Thừa hoặc nếu anh đã rời đi thì cô phải làm sao, thế là bước chân càng thêm tăng tốc, nhưng không biết đạp phải cái gì mà cô mất trọng tâm ngã nhào về phía trước.
Trái tim cô như nhảy ra khỏi cuống họng, trước khi hét lên, bên hông bỗng truyền đến một luồng sức mạnh kéo cô lại.
Hoài Hâm bất ngờ rơi vào một vòng ôm cực kỳ ấm áp.
Nơi chóp mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, nhưng cô lại bối rối đến độ không thể phán đoán chính xác, giãy dụa muốn đứng dậy.
Giữa biển người xa lạ, trong cơn mưa tầm tã, bóng đêm đen như mực, bầu không khí ấm áp, tất cả các giác quan khác đều như bị chôn vùi, chỉ còn lại nhịp tim rộn ràng, giữa đêm khuya thanh vắng.
Một thoáng bối rối, lòng bàn tay cô như khẽ chạm vào một nơi vô cùng mềm mại.
Hình như là đôi môi của đàn ông..

Chương 30: Chương 30

Chương bị lỗi vui lòng thông báo tới dịch giả để sửa lỗi!.

Chương 31: Chương 31

Nãy giờ cô nói nhiều như thế mà anh vẫn không đáp lại một câu.

Người đàn ông khuất mình sau bóng tối, hàng mi hơi rủ xuống nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Song, như được màn đêm bên ngoài cửa sổ làm nền, đôi mắt anh càng thêm sâu lắng, tựa như đầm sâu không thấy đáy.
Hoài Hâm ngước lên nhìn anh chăm chú, như cảm thấy lạnh, cô che lại bờ vai nhỏ nhắn đang run lên, "Anh Thừa?"
Úc Thừa quan sát cô đầy ý tứ, vài giây sau, anh nghiêng người mời cô vào trong.
"Em không biết tôi ở phòng này sao?" Anh hỏi.
"Dạ không." Hoài Hâm hơi mất tự nhiên, đáp, "Tại em thấy chỉ có phòng này gần nhất..."
Úc Thừa gật đầu, cất giọng nhàn nhạt, "Trong phòng tắm có sữa tắm và dầu gội của tôi, em cứ dùng tự nhiên."
"...!Cám ơn anh."
Cô bước vào phòng tắm, lúc vừa khóa cửa thì nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên bên ngoài phòng.
Ầm một tiếng, trái tim Hoài Hâm cũng nảy thót lên theo.
Sau đó là tiếng bước chân chậm rãi đi vào, trong phòng trở nên yên tĩnh hẳn.
Hoài Hâm mấp máy đôi môi, đảo mắt nhìn một vòng.
Có lẽ anh vừa mới tắm xong, trong phòng tắm vẫn còn vương hơi nước, mặt kính hãy còn đọng sương.
Phòng tắm rất sạch, ngoại trừ đồ dùng tắm rửa đặt trên bàn thì không còn gì hết.

Hoài Hâm dần bình tĩnh lại, đặt thẻ phòng đang bị nắm chặt trong tay lên mặt bàn lavabo, kế đến cởi áo choàng tắm treo lên, sau đó bước vào bồn tắm, kéo rèm nhựa.
Thú thật cô có hơi mông lung -- chuyến du lịch đã gần đi đến hồi cuối, chuyện gặp nhau sau này phải trông chờ vào ý trời, thế nên cô mới bạo gan "sải" một bước dài như thế.
Nhưng khi thả mình vào dòng nước ấm áp, trái tim Hoài Hâm đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.
- - Cô chắc chắn phán đoán của mình không hề sai.
Anh không phải hạng người tuỳ tiện, thế nên hiện tại cô vẫn đang ở trong khu vực an toàn.

Tuy chiến lược có lẽ hơi kích động, nhưng hiệu quả thì không tệ đến mức như trong tưởng tượng.
Hoài Hâm nhanh chóng xả sạch bọt sữa tắm nhơm nhớp trên người, toàn thân trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.

Cô dùng máy sấy vắt trên tường sấy khô tóc và khăn tắm, tóm lại là cố ý tạo ra động tĩnh thật lớn, một lát sau mới lề mề mở he hé cửa phòng tắm.
Trong phòng không bật đèn, tối om om, Hoài Hâm hỏi dò, "Anh Thừa ơi?"
Vài giây sau mới có người đáp lại, "Sao thế?"

Cô nhô đầu ra, tỏ vẻ đáng thương, "Em đi gấp quá nên quên mang đồ thay rồi."
Mượn ánh trăng, Hoài Hâm đã nhìn rõ hiện trạng căn phòng.
Úc Thừa ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, hai chân bắt chéo, điếu thuốc lá lập lòe giữa những kẽ tay.
Anh chỉ châm thuốc chứ không hút, gương mặt anh tuấn ánh lên nét hờ hững.

Anh vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoài Hâm vừa gọi thì đánh mắt sang.
Úc Thừa gác điếu thuốc lên chiếc đĩa bên cạnh, đứng dậy bước tới chỗ cô.

Anh rất cao, đứng ngoài cửa phòng tắm có thể xem như là từ trên cao nhìn xuống cô.

Ở góc nhìn như thế, đôi mắt hoa đào vừa đen láy vừa sâu thẳm.
"Sao thế?" Úc Thừa mỉm cười, rõ là giọng điệu mềm mỏng, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác hơi hung hăng.
Hoài Hâm quấn khăn tắm, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt anh.
Cô lặp lại đầy máy móc, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn trước, "Em...!không mang theo quần áo."
Úc Thừa cụp mắt, buông rèm mi nhìn cô, một thoáng sau anh đã lấy lại dáng vẻ tự nhiên, cười nhẹ, "Em có mang thẻ phòng không?"
Kế hoạch A là nhờ anh về phòng cô lấy quần áo, đều là đồ dùng cần thiết của con gái, cô cố tình dẫn dắt anh đi về hướng đó, "Có, em..."
Quả nhiên, anh hỏi, "Quần áo em để ở đâu?"
"Trong vali, em đã mở sẵn đặt trên kệ." Trong phòng tắm mờ sương, đôi mắt Hoài Hâm long lánh ánh nước, "Là bộ pyjama màu hồng phấn..."
Cô ngẫm nghĩ một lát, có lẽ thấy mình làm phiền anh nên nhẹ giọng nói, "Anh Thừa cứ cầm đại một bộ, em về phòng sẽ thay lại sau."
Đuôi mắt Úc Thừa hơi nhướng lên, anh nói, "Phiền quá."
Giọng anh trong trẻo, dịu dàng lại rất bùi tai, dù là lời từ chối nhưng cũng thể hiện vẻ lịch thiệp của bản thân.
Hoài Hâm có hơi mất mát.
- - Không sao, kế hoạch A không thành thì còn kế hoạch B, mượn áo choàng tắm, tự mình về phòng là được.
Cô bèn cắn môi hỏi, "Vậy...!anh có áo choàng tắm nào dư không ạ?"
Úc Thừa đi tới trước tủ đồ, liếc sơ một vòng, ung dung đáp, "Xin lỗi em, chỉ có một chiếc duy nhất, hiện đang ở trên người tôi."
Nãy giờ trong đầu Hoài Hâm đang ngổn ngang trăn trở với suy tính của bản thân, nếu Úc Thừa không nói cô cũng không phát hiện ra anh đang mặc một chiếc áo choàng tắm màu đen, phần cánh tay hơi căng ra làm hiện lên đường cong đầy rắn chắc của cơ bắp, cổ áo hơi mở, xương quai xanh gợi cảm thoáng ẩn thoáng hiện.
Ánh mắt hai người khẽ chạm vào nhau, cái nhìn ấy càng đẩy suy nghĩ người ta đi xa hơn.

Hoài Hâm lẳng lặng nuốt nước miếng, lảng ánh mắt sang chỗ khác.
Kế hoạch B cũng thất bại, vậy...
Kế hoạch C, chỉ đành quấn khăn tắm quay về phòng thôi.

Câu nói kia đúng là vừa nói đã thành sấm, đến sao về vậy, nhất thành bất biến không có gì mới mẻ.

Hoài Hâm vẫn chưa đạt được mục đích, dứt khoát chơi chiêu vò mẻ chẳng sợ nứt, dẩu môi khẽ nói, "Thôi vậy."
Cô nắm tay nắm cửa toan bước ra ngoài, nhưng ngay sau đó đã bị Úc Thừa ngăn lại.
"Đợi đã."
Hoài Hâm không biết vẫn còn có cơ hội lật ngược tình thế, nhịp tim bỗng tăng tốc, trái tim lơ lửng giữa không trung.
Tiếng vải xột xoạt lướt qua, bàn tay thon dài của người đàn ông vươn tới cầm lấy một cái móc áo, cô nương theo tầm mắt nhìn sang, đầu óc bất chợt nổ tung.
- - Là áo sơ mi của anh.
Cô có thể nhận ra qua logo trên cổ áo, đây là chiếc sơ mi đen mà anh từng mặc trong buổi lễ rung chuông hôm ấy.
"Em mặc áo này đi." Úc Thừa cười, hàng mi phủ một bóng sáng mờ, chốc lát anh lại bổ sung, "Áo sạch đấy."
"..."
Hoài Hâm bất chợt nhận ra mình chơi hơi lớn rồi.

Cô khích tướng bất thành, trái lại còn bị đối phương chiếu tướng.
Bây giờ cô đã rơi và tình thế tiến thoái lưỡng nan, khó lòng giải quyết.
"Anh Thừa..." Môi xinh khẽ hé, thực chất não bộ đã hoạt động hết công suất, muốn đáp lại anh một đòn phản kích thoả đáng.
Không ngờ, chưa kịp nói dứt câu, bóng đèn trong phòng tắm "bụp" một tiếng rồi tắt ngúm.
Cúp điện rồi.
Chẳng biết mưa lại bắt đầu rơi từ khi nào, từ trong phòng ra ngoài phòng đều chìm trong bóng tối.
Vòi sen vẫn còn rỉ nước tí tách, giữa không gian yên tĩnh thế này,

âm thanh càng trở nên vang vọng.

Trong gương phản chiếu bóng người lờ mờ, trên tấm giấy bóng kính ngoài phòng tắm cũng hiện lên một bóng đen mờ, Hoài Hâm siết chặt chiếc khăn mỏng trên người, khép hai chân lại lùi về sau một bước.
Cô sợ bóng tối.
Từ nhỏ đã sợ.
Vì thường xuyên ở nhà một mình, ba mẹ thì lúc nào cũng đến giữa khuya mới trở về, trên tường luôn xuất hiện những bóng đen đung đưa qua lại, không có ai ở cùng, cô rất sợ.

Thế nên cô chỉ có thể cố gắng mở mắt thật to, cố gắng chờ ba mẹ về nhà.
"Hoài Hâm." Úc Thừa bỗng gọi tên cô.

"...!Dạ?" Cô đáp lại, âm cuối run run.
"Em ra đây đi." Mọi cảm xúc đều được xóa tan, trong giọng nói của anh chỉ còn lại sự dịu dàng.
Đáy lòng như một mặt nước phẳng lặng sáng như gương, bây giờ bỗng nhiên lại có một hòn đá bị ném vào, dấy lên bao gợn sóng lăn tăn.

Hoài Hâm mấp máy đôi môi, cất bước ra ngoài.
"Em nhìn thấy tôi chứ?" Anh hỏi.
"Không...!không thấy...!anh ở đâu?"
Cô gắng mò mẫm trước mặt, cứ ngỡ đã đi được một đoạn khá xa, nhưng vì một tay bận giữ chặt khăn tắm nên thực tế thì cô vẫn đang loay hoay tại chỗ, bước chân chậm chạp.
Trong bóng tối, cánh tay đang duỗi ra bỗng nhiên bị ai đó nắm chặt. Lòng bàn tay người nọ vô cùng ấm áp, anh thở dài, "Tôi ở ngay đây."
Ngón tay Úc Thừa vừa thon dài, sạch sẽ, đốt ngón tay rõ ràng, hơn nữa lại còn truyền hơi ấm đến cho cô.

Cảm giác ấm áp này không những xua tan cơn rét lạnh trên cơ thể

mà còn chạy thẳng vào tim cô.
"Em sợ tối à?" Anh quan tâm hỏi han.
"...!Dạ."
Hoài Hâm nắm chặt bàn tay ấy, rồi lại dè dặt ghìm lại sức lực, không muốn để anh nhận ra.
Cô tựa như biến thành người khác, vừa rơi vào bóng tối liền trở nên im lặng, vẻ hoạt bát bình thường cũng biến đâu mất tăm.
Một thoáng im lặng.
Chắc hẳn anh chưa từng gặp tình huống nan giải như thế này, Úc Thừa nắm tay cô, mò mẫm theo khung tủ quần áo, thỉnh thoảng lại có âm thanh đồ vật va chạm.
"Anh...!anh đang làm gì thế?" Cô thút thít hỏi.
Đầu tiên là tiếng quần áo bị lật qua lật lại trên kệ tủ, sau đó bỗng có một lớp áo khoác dày dặn phủ lên người cô, hơi ấm theo đó lan tỏa khắp nơi.
"Tìm đồ cho em mặc." Giọng anh từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống.
Hoài Hâm vùi vào lớp áo khoác, rầu rĩ ừm một tiếng.
"Về phòng nhé?" Úc Thừa khẽ cất giọng trưng cầu ý cô.
"Em..."
Giọng cô vừa nhỏ vừa mềm mỏng, chẳng hiểu vì sao, đầu ngón tay cọ vào lòng bàn tay anh bất giác gãi nhẹ một cái.
Hơi thở mang theo hương tuyết tùng càng lúc càng đến gần, ngay sau đó, vai cô bị người ta nắm lấy, Úc Thừa dò dẫm mở cửa trong bóng tối, đưa cô bước ra ngoài.
"Phòng em là 1024 đúng không? Có biết hướng nào không?" Anh cất giọng trầm ấm.
"Ở...!ở bên kia." Cô chỉ về một phía.
Úc Thừa khẽ bật cười, tiếng cười sao mà êm tai đến thế.
"Em chỉ hướng nào? Tôi cũng chẳng thấy đường." Anh nén cười, hơi thở phả bên tai cô, "Em dẫn tôi đi nhé, có được không?"
"...!Dạ."
Anh mở đèn pin điện thoại, một luồng sáng mỏng manh lóe lên, Hoài Hâm cuộn ngón tay lại, rề rà bước từng bước nhỏ về phía phòng mình.

Úc Thừa vẫn luôn ôm lấy vai cô tránh cho chiếc áo lông kia trượt xuống, lực vừa đủ để người ta an tâm.
"Tích", tiếng quét thẻ từ vang lên.
Hai người cùng bước vào phòng, giống như bước vào một không gian riêng tư nào đó, trái tim Hoài Hâm bắt đầu lơ lửng không trọng lượng.
Cô duỗi tay ra lần mò trong bóng tối, mượn tia sáng leo lét, cuối cùng đã tìm được valo đang đặt trong tủ đồ.
"Tìm được áo ngủ chưa?" Úc Thừa hỏi.
Hoài Hâm mò mẫm theo trí nhớ của mình, chẳng mấy chốc như đã tìm ra, túm chặt lấy, "...!Ở đây này."
Cô quay sang, rồi nhớ đến mình không nhìn thấy mặt anh, cắn môi, "Em..."
Úc Thừa tắt đèn pin, vỗ vai cô, "Em lên giường thay đi."
Anh mỉm cười quay lưng đi, "Tôi không nhìn trộm đâu."
Dù có đang ở trong tối cũng không muốn để anh nhìn, nhưng lại càng không muốn anh rời đi.

Trời ơi, sao anh lại hiểu rõ lòng cô như thế chứ.
Hoài Hâm bình tĩnh lại, cầm áo ngủ đi ra.

Ngay sau đó, trong phòng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vải sột soạt ma sát vào nhau, mềm mại, nhồn nhột.
Cô thay đồ xong được một lúc rồi mới lên tiếng hỏi dò, "Anh Thừa ơi...!anh còn ở đó không?"
"Đây." Anh ngừng một lúc, khẽ cười, "Tôi vẫn luôn ở đây."
"Ồ."
Hoài Hâm ôm chiếc áo khoác lông lên, "Em thay đồ xong rồi.

Em trả áo khoác lại cho anh đây."
"Ừm."
Úc Thừa quay lại, lờ mờ nghe thấy tiếng bước chân lịch bịch tới gần, gấp gáp mà đáng yêu.
Anh lơ đãng liên tưởng đến dáng người hơn mét sáu của cô, tuy không đến nỗi thấp, nhưng lại có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ cần dùng một cánh tay cũng đủ để ôm trọn cô vào lòng.

Hoài Hâm lò dò bước tới, nhưng có lẽ có sự sai sót về phán đoán phương hướng trong bóng tối nên bước chân không đồng đều, khiến cô bất cẩn nhào thẳng vào lòng anh.
Hoài Hâm khe khẽ rên lên, áo khoác lông rơi xuống đất, cô lại vấp chân, bất thình lình không kịp phản ứng nên vô thức đưa tay ôm lấy vai anh.
Úc Thừa thuận thế đỡ lấy cô.
Đuôi tóc mềm mượt của cô bất ngờ lướt qua phần xương quai xanh của anh, tỏa ra hương hoa dành dành thơm ngát sau khi tắm.
Hơi thở ấm áp vấn vít bên tai, nhẹ nhàng phả đến.

Và cả vòng eo mềm mại yêu kiều chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm trọn lấy.
Anh định nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng lại nghe cô gái trong lòng mình nghẹn ngào, "...!Anh Thừa ơi, chân em đau quá.".

Chương 32: Chương 32

Trong bóng đêm, bầu không khí trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở khẽ khàng.
Hoài Hâm có cảm giác người đàn ông hơi cúi xuống, dần ngang tầm với cô.

Thoáng cái, vầng trán của anh dịch sát vào người cô, rút ngắn khoảng cách giữa đôi bên.

Hơi thở ấm áp chầm chậm phả xuống, như có như không quét qua vành tai của Hoài Hâm.
Căn phòng chìm vào màn đêm sâu thẳm, mập mờ dần lan toả.
"Đau lắm à?" Anh thấp giọng hỏi.
Hoài Hâm vịn tay anh không nhúc nhích, tiếng tim đập càng lúc càng vang to như tiếng trống.
Chính lúc Úc Thừa khom xuống cô mới nhận ra, anh làm thế là để cô đỡ mất sức.
Trước đó và cả trước trước đó nữa, cô chưa từng gặp người đàn ông nào vừa dịu dàng lại biết săn sóc như anh.
Hoài Hâm thảng thốt cảm thấy có gì đó đã thay đổi -- bắt đầu từ lần đầu tiên gặp anh, mục đích của cô vô cùng rõ ràng, nhưng đến lúc này, trọng tâm của mục đích dường như đã có sự thay đổi.
Trước đó là vì muốn tìm kiếm khoái cảm chinh phục, sau này lại trở thành ham muốn độc chiếm.
Giờ thì hay rồi, biết rõ là hoa trong gương, là trăng dưới nước, chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng cô vẫn muốn có được, vẫn muốn nắm chặt trong tay.
Hoài Hâm không đáp lại, bàn tay đang đặt trên eo cô chợt siết chặt.

"Hửm?"
Âm thanh trầm thấp như muốn thiêu rụi con tim Hoài Hâm, và cả nhiệt độ từ lòng bàn tay của anh truyền đến, giọng cô vừa khẽ vừa run, "Đau ạ."
Cô chỉ bị vấp chân, hơi sái nhẹ một xíu, không đau lắm.

Vốn chỉ muốn làm quá lên một tí, nhưng giờ phút này cô lại không muốn buông tay.
Hoài Hâm dựa sát lại gần, rúc vào lồng ngực anh.
Cô thỏ thẻ, âm cuối như gắn một cái móc câu, lặp lại một lần nữa, "...!Em đau quá."
Mây mù đã tan, bên ngoài cửa sổ dần được nhuộm sáng bởi ánh trăng bàng bạc, nhẹ nhàng nhấn nhá phát hoạ gương mặt anh tuấn của người đàn ông, có lẽ anh đang nhìn cô chăm chú, nhưng ánh mắt lại quá sâu, chỉ cần khẽ chạm phải cũng khiến người ta hoảng hốt.
Bất thình lình, Úc Thừa khom lưng, bế bổng cô lên.
Cánh tay mạnh mẽ của anh len qua bắp chân Hoài Hâm, cô khẽ hô lên, vội vòng tay ôm chặt cổ anh.
Úc Thừa chẳng để tâm đến tiếng kêu thất thanh của cô gái, bước chân vững vàng vượt qua chướng ngại vật trên sàn nhà, đi thẳng vào phòng trong.
Trên người anh vẫn thoang thoảng mùi tuyết tùng mát lạnh, vòng eo thon nằm gọn trong lòng bàn tay anh, một bên mặt Hoài Hâm áp vào hõm cổ của anh, bắp chân trắng nõn đung đưa giữa không trung theo từng bước chân anh.
Đầu óc váng vất, ngỡ như cơn sốc độ cao lại ghé thăm một lần nữa.

Bị xoay mòng mòng giữa hai tầng băng và lửa, cô như muốn tan chảy.
Úc Thừa cúi người, đặt Hoài Hâm nằm lên giường.
Hai tay anh chống hai bên thành giường, mắt hơi rủ xuống, không có thêm bất kỳ động tác nào.
Khoảng cách giữa hai người gần đến độ chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến, ánh mắt anh bỗng sẫm lại.
Hoài Hâm khẽ rướn chiếc cổ yêu kiều nhìn anh, bất giác nín thở,

ngay khi mấy đầu ngón tay lẳng lặng nhúc nhích, anh bỗng lên tiếng, "Có biết mấy giờ rồi không?"
Giọng anh hơi khàn, hơi thở gần sát bên tai, sao mà êm tai đến lạ kỳ.

Động tác Hoài Hâm khựng lại, mặt hồ phẳng lặng bỗng vang lên một tiếng "bõm", lại thêm một viên đá rơi xuống gợi lên bao tầng sóng dập dìu.
"Mai phải dậy sớm lên đường đấy." Ngón tay anh vô tình lướt qua mái tóc xõa trên gối, hơi thở như nấn ná trong giây lát, sau đó dứt khoát rời đi, "Em ngủ đi."
Úc Thừa đứng dậy bước ra ngoài, nhưng trái tim Hoài Hâm vẫn không ngừng nhảy nhót, không còn ý nghĩ tìm cách giữ anh lại nữa.
Chỗ cửa ra vào vang lên tiếng mở cửa của anh, trái tim Hoài Hâm lại nảy lên, cô cất giọng, "...!Anh Thừa ngủ ngon nhé."
Một thoáng yên lặng.
"Ngủ ngon." Anh đáp khẽ rồi đóng cửa phòng lại.
Chỉ còn lại căn phòng tối mờ.
Và, trái tim của cô cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.
...
Tờ mờ sáng hôm sau, Hoài Hâm khoan khoái thức dậy.
Tiếng chim hót ríu rít bên ngoài cửa sổ, chưa kịp thích ứng với nắng sớm, cô đưa tay che mắt cản lại tia sáng ban mai, đứng dậy rửa mặt thay đồ.
Cô và Úc Thừa đã hẹn trước giờ xuất phát.
Sắp xếp vali đâu vào đấy, ngay khi vừa bước ra khỏi phòng, cô bất ngờ chạm mặt người đàn ông từ chỗ rẽ ngoặt phía đối diện bước đến.
Anh cúi nhìn, mỉm cười nhìn cô, "Chào buổi sáng."
Mọi chuyện tối qua như đã tan biến theo cơn gió, Hoài Hâm mấp máy đôi môi, cô ngước mắt nở nụ cười, "Chào buổi sáng anh Thừa."
Hôm nay bọn họ sẽ trở về Thành Đô, lái xe chỉ mất chừng vài tiếng, rất nhanh.
Đạo Thành - Á Đinh quả là một nơi thần kỳ, ở đó cùng lúc sở hữu cảnh đẹp của bốn mùa, và cô đã được chiêm ngưỡng mọi cảnh sắc

trong chuyến đi lần này.

Hoài Hâm quen đường leo lên ghế phụ, kết nối bluetooth rồi phát nhạc.
Không biết vì sao mà suốt đoạn đường hai người đều trở nên ít nói.
Mấy đầu ngón tay Hoài Hâm khẽ cuộn lại, cô nghiêng đầu tựa lên thành ghế, yên lặng ngắm nhìn phong cảnh tuyệt sắc bên ngoài cửa sổ.
Lúc về đến Thành Đô đã gần một giờ chiều, vừa lúc ăn bù bữa trưa.

Mấy hôm trước Úc Thừa từng nói sẽ về thẳng Bắc Kinh, thế nên hai người đặt vé cùng một chuyến bay, ăn xong sẽ cùng nhau ra sân bay.
Sau khi qua cửa kiểm tra an ninh, Úc Thừa nhận một cuộc gọi, Hoài Hâm nghe anh nhắc đến chuyện thuê nhà ở Bắc Kinh, cuối tuần này sẽ chốt.
Chờ anh cúp máy, cô kiềm lòng chẳng đặng mà hỏi anh, "Anh Thừa này, sau này anh không về Hong Kong nữa ạ?"
Đôi mắt đen láy của Úc Thừa nhìn sang, Hoài Hâm vội mím môi, vờ ngoan ngoãn đáp lại, "Em không cố ý nghe lén ạ..."
Anh không ừ hử gì, chỉ điềm đạm đáp lại, "Ừm, về sau tôi sẽ ở lại Bắc Kinh làm việc."
Mi mắt Hoài Hâm run run, chợt thấy phía trước sáng bừng -- hồi trước là vì khoảng cách địa lý quá xa, có muốn liên lạc với anh cũng không tìm được cớ, bây giờ thì càng tiện hơn rồi.
Cô giấu đi vẻ vui mừng, muốn hỏi anh làm ở công ty nào, nhưng chợt nhớ lại lần trước anh đã từng lảng đi không trả lời, vì thế cô cũng im lặng không nhắc đến nữa, chỉ nhắn nhủ, "Vậy sau này có rảnh thì cùng ăn một bữa nhé."
Cô vẫn ở Bắc Kinh, anh biết điều này.
Tiếng thông báo vang lên, nhân viên bắt đầu cho hành khách xếp hàng kiểm tra thẻ lên máy bay trước cửa ra máy bay.

Trong dòng người vội vàng, Úc Thừa cúi nhìn cô vài giây, chưa kịp mở miệng lại phát hiện người đi phía sau sắp sửa va vào đây.

Anh nắm cổ tay Hoài Hâm kéo cô về phía sau lưng mình, nhanh chóng tránh sang một bên, "Cẩn thận."
Ngón tay anh vừa thon vừa dài, Hoài Hâm cụp mắt, nhưng càng giấu đầu lại hở đuôi, "...!Cám ơn anh."
Úc Thừa nhìn sang, ánh mắt hai người chạm vào nhau, dừng lại trong tích tắc, anh buông tay cô ra một cách tự nhiên.
Bọn họ đi theo dòng người tiến về phía trước, Hoài Hâm nghe thấy anh đáp, "Ừm, sẽ có cơ hội thôi."
...
Máy bay hạ cánh, nhận lại hành lý xong xuôi, hai người bắt xe ở bãi xe dưới tầng hầm.
Vì đang là giờ cao điểm nên rất khó bắt xe, bọn họ bèn đi cùng một chiếc.

Hoài Hâm hỏi anh, "Anh Thừa này, anh đã tìm được nhà chưa?"
"Đã ký hợp đồng rồi, nhưng vẫn chưa chuyển đến." Úc Thừa biết rõ cô muốn hỏi gì, "Đưa em về trước nhé, tối nay tôi đến khách sạn ở tạm."
Hoài Hâm rủ hàng mi, "...!À, được ạ."
Sau đó là một khoảng im lặng rất lâu.
Lúc gần về đến nhà, điện thoại Úc Thừa có cuộc gọi đến, có thể do anh ấn nhầm nút nên bất cẩn bật chế độ loa ngoài.
Chất giọng nhẹ nhàng của phụ nữ vang lên trong xe, "Thừa tổng à, chúng ta đã hẹn gặp nhau vào tối thứ bảy rồi đấy, đừng thất hẹn nhé..."
Anh chuyển sang loa trong, âm thanh cũng biến mất.
Bên kia lại nói gì đó, Úc Thừa chỉ cầm điện thoại mỉm cười đáp lại vài câu, trong điện thoại thoáng truyền đến tiếng cười nũng nịu của phụ nữ.
Xem ra là đã chốt kèo đâu vào đấy cho cuộc hẹn sắp tới.
Hoài Hâm ngồi một bên, ngón tay vô thức siết chặt quai ba lô.
Giọng nói này rất quen tai, còn gọi anh là "Thừa tổng", hình như...!là cô gái cô từng gặp ở Vinh Lý Ký thì phải?
Cô nhớ đối phương rất xinh đẹp, dáng người sexy, cách ăn mặc cũng rất sang trọng.
Úc Thừa chỉ trò chuyện thêm một lúc rồi cúp điện thoại, đúng lúc xe

cũng dừng lại trước khu nhà của Hoài Hâm.
Cô không nhìn anh mà đẩy cửa bước thẳng xuống xe.

Lúc xoay người lại nghe thấy anh gọi cô lại, "Hoài Hâm."
"Dạ?" Cô gác tay lên chốt cửa, hấp háy đôi mắt.
Đây là khu biệt thự, xe lạ không được chạy vào, đường đi lại rắc rối phức tạp, từ đây đến nhà cô phải đi thêm một đoạn nữa.
Anh nhìn cô chăm chú, hồi lâu sau nở nụ cười, "Về đến nhà nhớ nhắn tin cho tôi."
***
Khi cô về nhà, hiếm có dịp mọi người tề tụ đông đủ như thế.
Hoài Hâm kéo va li đi vào, Hoài Diệu Khánh đứng dậy khỏi sofa, "Về rồi à? Đi chơi vui không con?"
"Vui ạ."
Nom mặt mày con gái hồng hào, khí sắc rất tốt, Hoài Diệu Khánh cũng an lòng.

Triệu Viện Thanh đứng bên cạnh đón cô, "Tinh Tinh à, mẹ rửa trái cây cho con ăn nhé."
"Cám ơn mẹ!"
Vào phòng, Hoài Hâm mở vali bắt đầu dọn quần áo ra, chẳng mấy chốc đã thấy có cái "đuôi nhỏ" đi theo vào -- Triệu Triệt vờ gõ cửa phòng, cố rặn một câu tiếng Anh ngọng ngịu, "May I come in?"
"Of course."
"Sao rồi, kỳ này bà chị đi chơi có vui không?" Triệu Triệt khoanh tay dựa một bên, nhướng mày, "Có gặp được anh đẹp trai nào rồi được trải nghiệm đoạn tình cảm oanh oanh liệt liệt gì không?"
Hoài Hâm như cười như không nhìn cậu, "Có chứ."
"Thật á?"
"Thật sao không?" Cô đủng đỉnh đáp lại, ánh mắt lại nhìn sang cậu trong tích tắc, "Bên em sao rồi? Nói với ba mẹ chuyện có bạn gái chưa?"
"Vẫn chưa nữa." Nhắc đến chuyện này, Triệu Triệt rầu thúi ruột, "Em sợ mẹ em phản đối..."
"Vì sao?"

"Chị cũng biết mẹ em luôn nghiêm khắc với em mà, trước đó cũng từng liên tục nhắc đến tiêu chuẩn kén vợ gả chồng với em, mẹ bảo mẹ thích kiểu người dịu dàng nhã nhặn." Triệu Triệt le lưỡi, "Mà em lại thấy bạn gái em chẳng liên quan gì đến mấy từ đó cả."
Xem ra là một cô gái thích bày trò, Hoài Hâm bật cười, "Con bé có biết em nói về mình như thế không?"
"Em..." Đàn ông khi yêu luôn có một niềm khát khao sống cực kỳ mãnh liệt, "Ý em là cô ấy hoạt bát đáng yêu ấy!"
Cuối tuần, ba người hẹn gặp nhau, bạn gái Triệu Triệt tên là Tống Hoan, ngoại hình ngọt ngào, tính tình rất tốt, thân thiết kéo tay Hoài Hâm gọi chị ơi.
Ai lại không thích mấy cô bé dễ thương như thế chứ, Hoài Hâm nhanh chóng xác lập đồng minh với cô nàng, rồi lại bàn bạc vài mánh nhỏ khi đến thăm nhà, còn bật mí một vài sở thích của Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện Thanh.
Trước khi tạm biệt, Tống Hoan tặng Hoài Hâm một chiếc vòng tay do chính mình tết, Hoài Hâm giờ trong tình thế há miệng mắc quai, đành vỗ ngực bảo đảm chuyện này cứ để cô thầu.
Đến tối khi cả nhà quây quần ăn cơm, cô vờ nhắc đến chuyện này, Triệu Triệt ngồi bên cạnh Hoài Hâm hỏi dò, "Ba, mẹ, con có bạn gái rồi."
Phản ứng của Hoài Diệu Khánh vẫn còn tốt chán, nhưng Triệu Viện Thanh lại lườm cậu, vẻ mặt khó đoán, "Thật à?"
Thằng con lúc nào cũng không khiến bà bớt lo này lắm trò mưu mẹo, tâm địa gian xảo, từ hồi cấp hai đã bắt đầu yêu sớm, bà biết hết nhưng không nói ra, Triệu Triệt còn tưởng mình giấu rất giỏi, đáp lại hùng hồn, "Vâng, là mối tình đầu của con, con rất thích cô ấy."
"Ồ, thế à?" Triệu Viện Thanh mỉm cười, "Thế mấy bức thư tình bản nháp kẹp trong sách kia là sao?"
Triệu Triệt, "...".

Ngôn Tình Tổng Tài
Hoài Hâm, "..."
Mới xuất trận đã bị vả mặt, chỉ trách đồng đội như heo.
Cô nhanh chóng nói vào, "Mẹ à, con gặp bạn gái của Tiểu Triệt rồi,

tính tình con bé tốt lắm, hai đứa cũng xứng đôi nữa."
Thái độ của Triệu Viện Thanh đối với Hoài Hâm khác hẳn so với Triệu Triệt, nghe cô nói thế, vẻ mặt bán tính bán nghi lúc nãy cũng đổi thành nụ cười tươi rói, "Thật hả con?"
Bà lại quay sang lườm Triệu Triệt, "Lúc nãy nói sớm là con nghiêm túc chẳng phải là được rồi sao."
Triệu Triệt, "..."
Không mẹ ơi, rốt cuộc mẹ có hiểu lầm gì với con thế!
Không muốn đối mặt với sự bất công rõ rành rành thế này, cậu đành phải mỉm cười tiếp nhận sự thật.
Nhưng phải thừa nhận một điều, trên phương diện này, bà chị già của cậu đúng là rất đáng tin cậy.
Hoài Hâm rất có sách lược, chỉ nói mấy câu rồi thôi, chờ Triệu Viện Thanh và Hoài Diệu Khánh hỏi rõ quá trình quen biết đến lúc yêu nhau của hai đứa nó xong mới nói thêm vào, "Vừa hay cũng gần đến Tết rồi, nhà mình có thể gọi Hoan Hoan đến đây đón Tết cùng mà."
Triệu Triệt ồ một tiếng, ra vẻ như đề nghị này không tồi, hỏi thăm, "Được không ba mẹ?"
Hoài Diệu Khánh chần chừ một lát rồi đồng ý, nhưng Triệu Viện Thanh vẫn còn băn khoăn.
"Con bé không đón Tết với gia đình sao?"
"Nghỉ bao nhiêu ngày lận mà, mùng 5 mùng 6 đến cũng được."
Tuy lúc nãy Triệu Viện Thanh đã được Hoài Hâm tẩy não, nhưng vẫn thấy chuyện này tiến triển có hơi nhanh, bà nhìn Hoài Diệu Khánh, "Chuyện chưa đâu vào đâu cả mà đã đến nhà chơi, hình như không tốt lắm nhỉ?"
Triệu Triệt nhăn mặt, ra hiệu cầu cứu với Hoài Hâm.
"Hai đứa nó yêu nhau cũng lâu rồi, không phải kiểu quan hệ vừa ổn định đâu ạ." Hoài Hâm dừng tạm, lại cười nói tiếp, "Huống chi nhà mình cũng không phải gia đình cổ hủ, chỉ đến thăm nhà chút thôi đâu có sao đâu ạ.

Mẹ cứ yên tâm nhé."
Triệu Viện Thanh muốn nói lại thôi, Hoài Diệu Khánh nhìn bà, chốt

lại, "Cứ tùy Tiểu Triệt đi, nếu nó muốn mời người ta đến thì chúng ta không có ý kiến gì."
Triệu Triệt hớn hở ra mặt, nhào tới hôn mỗi người một cái, "Ba mẹ là nhất!"
Bao lời Triệu Viện Thanh muốn nói đều bị chặn ngang họng, dù có muốn cũng không thốt thành lời.
Ăn cơm xong Hoài Hâm về phòng, tựa vào sofa thả lỏng bản thân, nhưng bất giác lại nhớ đến cuộc điện thoại phát loa ngoài của Úc Thừa ngày đó...
Nếu dựa theo thời gian thì bây giờ hẳn là anh đang ăn cơm cùng cô gái kia.
Hoài Hâm dán mắt vào màn hình hồi lâu, lạnh lùng nhếch môi - hừ, đồ đàn ông tồi, cô phải quấy rầy anh mới được.
Hoài Hâm mở QQ, đang lúc định bấm vào khung chat với anh, lại phát hiện ra hai phút trước Úc Thừa vừa gửi tin nhắn cho mình, [Đang làm gì thế?]
Ơ kìa, tình huống này là sao???
Lisa, [Vừa ăn xong, đang nằm trên sofa đây.]
Lisa, [Anh Alvin đang làm gì đấy?]
Cô cứ tưởng anh sẽ trả lời chậm, không ngờ chưa đầy vài phút đã nhận được trả lời, chỉ mấy chữ nhẹ nhàng, [Chuẩn bị ăn cơm đây.]
Mấy đầu ngón tay Hoài Hâm chợt khựng lại.
- - Hẹn hò còn không quên à ơi với đối tượng mập mờ, hừ, đồ tồi.
Hoài Hâm đã chủ tâm trêu anh, bèn ấn nút micro, nũng nịu hỏi, "Anh đi du lịch về rồi hả?"
Chừng năm phút sau, anh trả lời lại bằng hai tin nhắn thoại.
Hoài Hâm hơi bất ngờ -- chẳng lẽ tên này lại dám gửi tin nhắn thoại trước mặt người ta, không lẽ lại vì cô mà chạy đến góc xó xỉnh nào để trả lời tin nhắn?
Nghĩ thế lại thấy lâng lâng, dường như cô là người đặc biệt...!Hừ, tức chết mất, đồ tồi này.
Hoài Hâm đeo tai nghe lên.
"Đúng vậy." Anh vẫn rất bình tĩnh, "Chỗ em giới thiệu rất tuyệt."
Mặc kệ anh làm thế nào, Hoài Hâm chỉ muốn tìm cách ngăn cản, nói chuyện trên trời dưới đất, "Người bạn mà anh vô tình gặp trên núi sao rồi?"

Úc Thừa trả lời lại ngay lập tức, còn vờ không hiểu, "Sao cơ?"
Gã này rốt cuộc là đang làm gì thế? Vì sao hẹn hò rồi mà còn phân tâm bỏ đi ra ngoài!
Hoài Hâm bối rối, nhưng vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện này.
"Ý em là..." Cô ngân dài giọng, cố ý nhấn nhá, giọng điệu làm người mơ màng, "Hai người có xảy ra chuyện gì gì không?"
Úc Thừa thong thả đáp, "Không có, tối hôm ấy bé không cho tôi đi nên tôi cũng không đi."
"Tôi nghe lời như thế." Anh cất giọng khàn khàn, hỏi, "Em có thưởng gì không?"
Hoài Hâm bóp chặt một bên gối ôm, tâm trạng ngổn ngang cảm xúc.
Ăn tối dưới ánh nến lãng mạn với mỹ nhân mà còn nhiệt tình trò chuyện với cô như thế, tay cũng nắm rồi, ôm cũng ôm luôn rồi, thậm chí còn cùng tắm một phòng tắm mà còn dám điêu rằng không có chuyện gì.

Gã tồi này nói dối quá điêu luyện.

Cô đang tự ghen với bản thân, nhưng khi nghe anh nói thế cô lại buông tay chịu trói, thay vào đó là thoải mái hưởng thụ.
Hoài Hâm nhếch môi, trong lòng vẫn còn bướng bỉnh không cam lòng, "Anh muốn thưởng gì?"
"Để tôi nghĩ đã." Giọng người đàn ông tràn ngập ý cười.
Một lúc sau, anh gửi sang một tấm hình.
Hai hộp đựng thức ăn đặt trên bàn đá cẩm thạch màu trắng, chỉ vừa mới mở ra, trông không giống ở nhà hàng cho lắm.
"Vừa dọn nhà xong, giờ mới được ăn cơm, mệt quá."
Chẳng hiểu sao cô lại nghe thấy giọng Úc Thừa cực kỳ đáng thương, "Phần thưởng là...!tôi muốn em chủ động gọi điện nói chuyện với tôi một lát, có được không?".

Chương 33: Chương 33

...!Đợi...!đợi đã nào!
Vừa mới chuyển nhà xong, đang ăn cơm ở nhà, vậy là anh không đi hẹn hò ư?!
Không biết sao mà Hoài Hâm vừa buồn cười lại phải cố nín lại, nhưng cũng chỉ gồng được vài giây cô đã chịu thua, che miệng bật cười thành tiếng.
Đáng ghét thật, người đẹp rõ ràng đã dặn đi dặn lại bảo anh đừng thất hẹn rồi cơ mà.

Sao lại không đi kia chứ, đúng là.
Hoài Hâm hắng giọng, gọi sang cho anh.
Chuông vừa đổ hai tiếng đã có người bắt máy.
Cô vội "đánh phủ đầu", cười không ngớt, "Hiếm lắm mới nghe anh nói nhớ em đấy."
"Nào có." Chất giọng trầm khàn của người đàn ông tựa như đang thoảng bên tai, "Vừa nghỉ ngơi là tìm bé ngay, đến cơm tôi còn chẳng kịp ăn đây."
"Thế cơ cà?" Hoài Hâm che miệng, trách yêu, "Anh khéo nịnh quá."
"Tôi nói thật đấy." Anh thả chậm ngữ điệu.
Cô không nói gì chỉ cười khẽ, vừa nghe Úc Thừa lấy chén dĩa nhựa vừa hỏi bâng quơ, "Sao anh lại chuyển nhà thế?"
"Vì lí do công việc." Úc Thừa chỉ cung cấp lượng thông tin vừa đủ.
Tán tỉnh chơi chơi thì được, nhưng muốn xâm nhập lãnh địa cá nhân thì không.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn phân rõ giới hạn.
Hoài Hâm rủ mi mắt, lại thấy buồn cười.

Tâm trạng cô hôm nay khá tốt, không thèm so đo với anh, thong dong trò chuyện câu được câu chăng, thỉnh thoảng lại im lặng một lúc, để anh tập trung ăn cơm.
- - Chuyển nhà từ Hong Kong đến Bắc Kinh là một "hạng mục" khá lớn, cô biết anh hẳn là rất mệt.
Không biết vì sao, có lẽ là "giác quan thứ sáu" của phụ nữ trong truyền thuyết nên Hoài Hâm cảm thấy Úc Thừa thật ra không vui như anh biểu hiện.

Anh muốn có người bầu bạn bên cạnh.
Thế là sau khi anh ăn xong, cô hỏi, "Cùng xem phim nhé."
"Được." Úc Thừa khẽ cười.
"Anh muốn xem gì?"
"Không muốn xem mấy bộ nặng nề, em cứ chọn đi."
Cô hiểu ý anh, "Được."
Cuối cùng cô chọn một bộ phim Đức tên là Cô bé Heidi, câu chuyện kể về cuộc sống của cô bé ngây thơ hoạt bát cùng với ông nội là người chăn cừu ở trên thảo nguyên vùng núi Alps, với khung cảnh trời xanh mây trắng, những cánh đồng cỏ xanh bát ngát, một câu chuyện nhẹ nhàng, như một bản dạ khúc đầy dịu êm.
Khi những dòng credit cuối phim chầm chậm hiện lên màn hình, hai người im lặng trong chốc lát.

Hoài Hâm nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm tựa như mặt hồ tĩnh lặng. Bầu không khí hiện giờ quá tốt, cô không nỡ phá hư, nhưng trong lòng lại đang canh cánh một suy nghĩ không thể nào xua tan được, nó khiến cô phải thốt thành lời, "Sao thế? Có thể tâm sự với em không?"
Hoài Hâm không nói rõ, thậm chí còn có hơi mơ hồ, nhưng cô biết Úc Thừa hiểu ý mình.
Điện thoại rơi vào im lặng một lúc lâu, sau đó là tiếng thở dài khe khẽ.
"Có đôi khi tôi lại hy vọng em đừng nhìn thấu mọi việc như thế." Anh hạ giọng, lời nói ẩn ý sâu xa, ngữ điệu lại cực kỳ dịu dang, "Nhưng khi nghe bé hỏi, thú thật trong lòng tôi lại thấy rất vui."
Hoài Hâm biết mình đã đánh giá sai về anh -- cô cảm thấy anh

giống một quyển sách có trang bìa hoàn hảo, bên trong là tập thơ với những câu từ lãng mạn được đánh dấu bằng sợi ruy băng đỏ.

Chỉ cần mở ra chắc hẳn sẽ cảm nhận quãng thời gian tươi đẹp và rực rỡ nhất.
Đáng tiếc, anh không phải.
Qua một thời gian tiếp xúc, anh mang đến cảm giác anh tựa như một câu đố thấm đẫm mùi mực, tuy chỉ có một câu ngắn gọn, được chắp vá bằng vài từ đơn giản, nhưng dù thế nào cũng đoán không ra, nhìn chẳng thấu.
Cô chưa bao giờ thật sự đến gần anh, dù có chạm đến cũng chỉ cảm thấy mấy đầu ngón tay chạm vào hư không, cô thực sự biết về anh rất ít.
Anh giấu mình vào một hạt đào, lúc mới nếm thử thì thấy có vị ngọt ấm, nhưng ai biết khi cắn vào thì liệu có gãy răng hay không.

Hạt đào có nhiều rãnh nhỏ, nhưng bên trong liệu có rỗng hay không? Hoài Hâm không biết, càng không dám tùy tiện thử.
"Thế...!là vì..."
Cô cũng chỉ là một cô bé vừa qua hai mươi, những chuyện bày tỏ lòng mình thế này vẫn còn khá vụng về, mà cô cũng chẳng biết phải nói lảng sang chuyện khác thế nào.

Tài ăn nói bình thường như bị bỏ quên ở đâu mất rồi.
Nhưng hình như Úc Thừa cũng chẳng để ý đến chuyện này, anh hỏi, "Tôi đã nói với em tôi lớn lên ở đâu chưa?"
"Chưa ạ." Hoài Hâm nín thở, "Anh chưa từng kể."
"Em từng thấy mấy con ngõ ở vùng Giang - Chiết bao giờ chưa?"
"...Ừm."
"Từ nhỏ tôi đã sống ở cuối con ngõ, sáng sáng mẹ sẽ làm bánh bao cuộn hoa và cháo cho tôi, sau đó tôi phải đi bộ qua vài căn nhà trong xóm để đến trường."
Úc Thừa khẽ cười, giọng nói không sao đoán được suy nghĩ của anh, "Không biết bà ấy làm thế nào mà tôi luôn cảm thấy cháo bà nấu rất ngon."
Chẳng qua cũng chỉ là cháo trắng bình thường mà thôi, anh nói.

Ngay cả cải xoăn cũng chẳng có, nhưng sau này dù đã nếm qua biết bao món ngon, anh lại phát hiện mình không thể tìm được hương vị ngày xưa.
Mấy đầu ngón tay Hoài Hâm chợt khựng lại, thoáng siết chặt.
Cô thật sự không ngờ tuổi thơ anh lại là tình huống như thế.

Cô biết cuộc sống sau khi sang nước ngoài từ cấp ba của anh, nhưng lại không ngờ đến quãng thời gian trước đó lại hoàn toàn không hề khớp với nhau, tựa như một bản nhạc đang diễn đến một đoạn nào đó, bỗng nhiên tạch một tiếng rồi thình lình tách ra thành hai đoạn chẳng hề liên quan đến nhau.
"Anh...!nhớ nhà hả?" Cô dè dặt hỏi.
"Nếu chỉ nhớ nhà thôi thì tốt rồi." Úc Thừa cười, nghe giọng anh cô không tài nào đoán được tâm trạng của anh hiện tại thế nào.
Suy cho cùng bọn họ chỉ là bạn trên mạng cùng nhau xem vài bộ phim, chẳng qua là tức cảnh sinh tình, cảm thấy bầu không khí hiện tại phù hợp nên anh mới trải lòng một tí, nhưng với giao tình của bọn họ lại không đủ để anh tiếp tục đi sâu vào câu chuyện của mình.
Tối nay khi kết thúc cuộc gọi, hiếm khi có chuyện không ai đưa đẩy dây dưa, Úc Thừa chỉ điềm đạm nói rằng, cám ơn em tối nay đã kiên nhẫn ở bên cạnh tôi.
It means something.
Good night.
...
Thoắt cái đã đến đêm giao thừa, Hoài Diệu Khánh làm việc đến ngày cuối cùng mới được nghỉ, sáng nay Triệu Viện Thanh và dì giúp việc đã bắt đầu dọn dẹp, dán câu đối xuân, quét bụi, cúng ông Táo, gọi hai đứa nhỏ trong nhà phụ một tay.
Bữa tối hôm ấy vô cùng phong phú, Hoài Hâm chụp một tấm gửi QQ cho Úc Thừa, rồi lại nhắn tin chúc mừng năm mới qua Wechat cho anh.
Cô nhắn thêm một đoạn văn dài phía sau bày tỏ thành ý của mình.
Lúc điện thoại rung lên cũng là lúc Úc Thừa vừa bước vào biệt thự nhà họ Phan, ngoài cổng vô cùng vắng vẻ, ngoại trừ một đôi sư tử

đá oai phong được thỉnh về để tránh tà mấy năm trước thì chỉ có lác đác vài chậu hoa, vài chiếc lồng đèn đỏ được treo sơ sài, vẻn vẹn một câu đối xuân "Thuận buồm xuôi gió, điềm lành đến; Vạn sự như ý, phúc đến nhà", vừa nhìn đã biết chỉ làm cho có lệ.

Anh vừa bước lên bậc thang cuối cùng liền nghe thấy tiếng bình bịch bên trong.
Úc Thừa bình tĩnh đẩy cửa bước vào, lấy một đôi dép bông dành cho khách mang vào, cởi áo khoác, thong thả đi vào phòng khách.
Cô em gái sắp lên tám tên Phan Diệu đang quỳ dưới đất khóc lóc, Phan Tấn Nhạc nghiêm mặt ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa hút thuốc, chú út Phan Tấn Sùng ngồi bên cạnh nhỏ nhẹ an ủi, Hứa Tông lạnh mặt, anh cả Phan Tuyển ngồi xem kịch hay như thể chuyện chẳng liên quan đến mình, những người còn lại vẫn dửng dưng dùng cơm, chỉ có dì giúp việc đưa hai đứa trẻ đến dỗ con bé.
Tình huống trước mắt cực kỳ mới mẻ, người lo lắng nhất hoá ra lại là quản gia và hai người hầu.
Cả nhà thấy Úc Thừa về nhà cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ có dì giúp việc gật đầu chào anh, hỏi thăm, "A Thừa về rồi à."
Hỏi ra mới biết, em gái một hai đòi đốt pháo hoa ở biệt thự sườn núi, song Hong Kong lại nghiêm cấm bắn pháo hoa, dạo gần đây vài quỹ dưới tay Phan Tấn Nhạc xảy ra vấn đề nên ông bực bội trong người, không rảnh quan tâm đến những chuyện khác.
Con bé vừa quậy vài câu ông đã nổi cơn tam bành, ném vỡ chén đĩa.
Chén sứ vỡ vụn từng mảnh rơi xuống sàn nhà cẩm thạch bóng loáng, người hầu cúi đầu tìm nhặt mảnh vỡ, bầu không khí trong phòng chợt lạnh xuống.
Úc Thừa điềm nhiên như không có chuyện gì ngồi xuống ghế, mỉm cười chào hỏi vài người.
"Con chào ba mẹ, chào chú út, chào anh cả..."
Phan Tấn Nhạc nhìn anh một cái, sắc mặt cũng dịu lại.
Úc Thừa không nghĩ vì anh xuất hiện nên ông mới thế, anh lại thấy ông ấy càng thiên về kiểu không muốn làm xấu mặt trước mặt người ngoài nên mới nén cơn giận xuống.
Phan Tấn Sùng cũng tỏ vẻ hiền hòa hỏi han vài câu.

Trái lại ánh mắt của Phan Tuyển thỉnh thoảng lại lia về phía Úc Thừa, muốn nói lại thôi, không ừ hử gì.
Bữa cơm đầy ngột ngạt kết thúc, đám con cháu giỏi nhìn sắc mặt người khác, ai nấy đều tìm cớ rời đi.
Ăn xong, Phan Tấn Nhạc lên lầu, gọi cả Úc Thừa đi theo.
Lâu rồi anh không về nhà, hai cha con ngồi trong thư phòng hỏi thăm câu được câu không.
Sắp sang ngưỡng sáu mươi, Phan Tấn Nhạc đã bắt đầu tìm người nối nghiệp từ sớm.

Gia đại nghiệp đại, trừ Phan Tuyển và Úc Thừa là hai đứa con trai danh chính ngôn thuận thì ông ta vẫn còn vài người con riêng bên ngoài.

Ông ta là thương nhân, sẽ không thiên vị vì quan hệ huyết thống ruột thịt, chỉ xem trọng năng lực.
Có đôi khí quá tham vọng cũng chẳng phải là chuyện tốt, nhưng hoàn toàn không có dục vọng lại càng khiến người ta phản cảm.

Úc Thừa là loại người thuộc vế sau, anh tình nguyện tự mình lập nghiệp chứ không muốn dính dáng gì đến gia tộc, thế nên mấy năm nay anh đã dần dần bị Phan Tấn Nhạc gạt ra khỏi đường đua.
Ông thừa nhận Úc Thừa làm việc rất có thủ đoạn, nhưng xưa nay ông không thiếu con trai có năng lực.
Úc Thừa xuống lầu, bước ra ngoài đình hóng mát, bỗng nhìn thấy hai bóng người một lớn một nhỏ đang ngồi trên xích đu nói chuyện.
Phan Diệu dụi mắt trông có vẻ vẫn còn ấm ức lắm, còn Phan Tuyển xoa đầu cô bé thờ ơ dỗ dành.
Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, người nọ ngẩng đầu, nhướng mày nhìn anh, "Cuối cùng cũng chịu về nhà rồi à?"
Phan Tuyển là con trai của Phan Tấn Nhạc và vợ trước, không lớn hơn anh là bao.

Khi Úc Thừa mười bốn tuổi trở lại nhà họ Phan, khi ấy Phan Tấn

Nhạc và vợ đang trong quá trình ly hôn, và anh chính là quả cân nặng ký của Hứa Tông.
Khi anh bước vào cửa, ánh mắt Phan Tuyển nhìn mình cực kỳ buồn nôn -- đó là một thằng con riêng, mặt dày giúp người mẹ kỹ nữ lên ngôi "hậu" tranh gia tài.
Hiển nhiên Phan Tuyển không hề biết Hứa Tông vốn chẳng nuôi Úc Thừa được ngày nào, ngày xưa vứt bỏ thẳng tay, sau này thấy anh có ích thì lại tìm về.

Con trai trong thời kỳ phản nghịch lại rất đơn giản, trong lòng Phan Tuyển chỉ toàn là hận thù, mỗi lần nhìn anh tựa như đang nhìn một cây đinh chướng mắt.
Tiếng còi vang lên bên ngoài biệt thự, nắng trưa vàng rượm phủ khắp, chàng thiếu niên quần áo gọn gàng đeo chiếc ba lô đơn giản bước vào cửa.

Phan Tuyển nhìn anh trong vầng sáng và bóng râm hòa vào nhau trong đình nghỉ mát, thầm nghĩ thằng đó dựa vào đâu lại dám tỏ vẻ thẳng thắng không nhiễm bụi trần như thế, và tối hôm đó anh ta đã tặng chàng trai ấy một món quà lớn.
Một xấp ảnh dày cộm.
- - Hình ảnh Hứa Tông năm xưa ôm bụng bầu quỳ xuống níu ống quần người ta cầu xin, Phan Tấn Nhạc và bà Phan khi ấy chỉ lạnh lùng lướt qua người bà ta mà không thèm nhìn một cái.
Để anh cảm nhận xuất thân của bản thân hạ tiện thế nào.
Phan Tấn Nhạc đưa Úc Thừa đến trường quý tộc Hong Kong - nơi Phan Tuyển đang học để hoàn thành chương trình cấp ba còn đang dở dang.
Đột ngột tiếp xúc với hệ thống giáo dục ở đây khiến Úc Thừa không tránh khỏi việc đuối sức, nhưng anh lại chẳng có ai giúp đỡ -- Phan Tuyển cho bạn bè cô lập anh, ngoại trừ mấy công tử tiểu thư nhà giàu ra thì chẳng ai dám nói chuyện với anh.

Nhưng bọn họ cũng khinh thường thân phận của anh.
Khi chơi polo, mấy thớt ngựa xông thẳng tới quần lấy nhau, Úc Thừa chật vật ngã xuống vẫn chưa đủ, bọn họ còn thay móng ngựa, cho

ngựa phóng qua giẫm lên người anh.
Hại anh gãy tay.
Đám con nhà giàu kiêu căng vung gậy, hả hê cất tiếng cười giòn giã dưới cơn nắng gắt.
Ngày hôm ấy, Hứa Tông hồn vía lên mây khi gặp anh trong bệnh viện, bà không ngờ anh lại ra nông nỗi này.

Hiện giờ bà chính là phu nhân nhà họ Phan danh chính ngôn thuận, làm sao lại để con trai phải chịu nhục nhã thế này.
Hứa Tông trách Úc Thừa vô dụng, làm mất thể diện mà bà gầy công khổ dựng bao lâu nay.

Sau đó lại rơi vài giọt nước mắt giả tạo để trình diễn tiết mục mẹ con tình thâm -- Bà vẫn còn phải dựa vào thằng bé này để làm vui lòng Phan Tấn Nhạc.
Nhưng tất cả đã quá muộn.
Dù Phan Tấn Nhạc có cảm thấy Úc Thừa có tiềm năng thì cũng không muốn nhìn thấy con cháu trong nhà làm ầm ĩ, bị người ngoài chê cười.
Úc Thừa chưa kịp tháo băng thì đã bị ông ta đưa thẳng sang Mỹ.

Trước khi đi, Phan Tấn Nhạc chỉ lạnh nhạt dặn dò, ráng học cho giỏi.

Còn Hứa Tông nhìn anh bằng ánh mắt đầy phức tạp, tựa như đang nhìn một đứa con vô dụng.
Bà đứng cách anh vài bước, hờ hững nói, "Cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân tôi."
Úc Thừa như một chú chim non rời khỏi lồng son, bị người ta hắt hủi ném sang Mỹ, một nơi vô cùng xa lạ với anh.
Có lẽ cuộc đời anh đã quá bấp bênh, thế nên Úc Thừa thích ứng rất nhanh, không hề có chuyện "chói nước", trái lại dựa vào sự cố gắng của bản thân mà dần dần làm quen với hoàn cảnh, không chỉ đạt được thành tích ưu tú của khoa, mà tính cách cũng trở nên chín chắn và cởi mở hơn.
Khi nghe trợ lý báo cáo lại, Phan Tấn Nhạc cũng phải bất ngờ vì sự

trưởng thành của anh.

Phan Tuyển ở bên cạnh cười khẩy, "Đúng là dân đen dễ nuôi."
Ban đầu Phan Tấn Nhạc cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua mấy lời thế này, nhưng khi ở trước mặt Hứa Tông, ông thẳng tay cho Phan Tuyển một bạt tay.
Trong lòng lại bắt đầu có suy nghĩ, không biết có nên rước người trở về dạy dỗ đàng hoàng hay không.
Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ lướt qua rồi thôi.
- - Úc Thừa không thân với ông, loại người này nếu bồi dưỡng thành công có khi lại trở thành một tai họa ngầm, còn không bằng nuôi một con chó trung thành.
Đến khi tốt nghiệp đại học Úc Thừa mới trở về, song anh lại không dựa vào bất kỳ ai, thậm chí còn không liên lạc với Phan Tấn Nhạc, âm thầm xin vào một ngân hàng đầu tư nước ngoài, khiến Phan Tấn Nhạc lại bắt đầu cân nhắc đến suy nghĩ từng xuất hiện trước đây.
Ngân hàng đầu tư có thể xem là một điểm xuất phát khá ổn trong sự nghiệp.

Sau khi Phan Tuyển tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành tài chính cũng được sắp xếp đến một ngân hàng nào đó, tích lũy kinh nghiệm vài năm rồi mới quản lý quỹ của gia tộc.
Sau ba năm làm việc tại MGS, Phan Tấn Nhạc từng khéo léo nhắc nhở Úc Thừa có rất nhiều lựa chọn dành cho anh, nhưng Úc Thừa lại thờ ơ.

Và anh chọn ra nước ngoài học MBA.
Chung quy thì nó cũng đã không theo hướng mình, Phan Tấn Nhạc hơi thất vọng.
Lại không ngờ Úc Thừa ở nước ngoài lại rất biết chơi, anh hợp tác với bạn mở một công ty, được nửa đường thì rút lui, kiếm được vài trăm triệu.
Phan Tuyển là đứa có tư chất bình thường, lại thiếu quyết đoán, mấy đứa con riêng bên ngoài lại có máu tham vọng, dễ dàng thoát khỏi khống chế của ông, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Úc Thừa là ứng cử viên sáng giá nhất, thế nhưng, anh lại tiếp tục phụ sự kỳ vọng

của Phan Tấn Nhạc.
Úc Thừa quay trở lại MGS làm việc.
Người khác chỉ lấy ngân hàng đầu tư làm bàn đạp, còn anh thì biến nó thành công việc chính thức của mình, giúp xí nghiệp đầu tư, đưa lên sàn chứng khoán, cực kỳ nhiệt tình với sự nghiệp của bản thân.
Phan Tấn Nhạc không thể lên án với con đường vốn chẳng có sai lầm nào của Úc Thừa, ông chỉ không còn đưa anh vào phạm vi suy lo nghĩ của mình nữa.
Bao năm nay Úc Thừa rất ít khi về nhà, quả thật cảm thấy có hơi xa lạ với nơi này.
Anh hờ hững nhìn sang Phan Tuyển, mỉm cười, "Anh cả, lâu rồi không gặp."
Trong sân có trồng một loại hoa màu vàng nhạt không biết tên gọi là gì, nhưng lại thoang thoảng mùi hoa lài.

Cô nhóc ngồi trên xích đu, bầu không khí ấm áp hơn hẳn những lúc hai người bọn họ đối đầu nhau.
Đã bao năm trôi qua, bọn họ không còn là những chàng thiếu niên khi xưa.
Cái nhìn của Phan Tuyển về Úc Thừa cũng chẳng phải bất biến.
Đầu tiên là ba nuôi Úc Thừa chạy đến Phan gia nhờ giúp đỡ, nói người bạn già của mình đổ bệnh, tuy nhiên Hứa Tông lại lạnh lùng đóng cửa không chịu gặp, lúc ấy anh ta mới vỡ lẽ về thân thế long đong của người em trai này.

Song anh ta vẫn căm thù thân phận con riêng.
Buồn cười ở chỗ là sau này mới nhận ra rằng, ngoài Úc Thừa ra, ba anh ta không chỉ có mỗi một đứa con trai là mình.

Suốt một quãng thời gian dài anh ta lại chỉ xem Úc Thừa như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, còn mấy tên kia thì chưa bao giờ đối đầu trực diện với anh ta.
Úc Thừa vẫn giữ thái độ bình tĩnh khoan dung, tốt tính đến mức người ta phải cứng lưỡi, tựa như dù người ta có làm gì thì anh cũng sẽ không tức giận.
Trước khi lên đại học, Úc Thừa từng trở về nước một chuyến, Phan

Tấn Nhạc và Hứa Tông đưa anh và Phan Tuyển đến chùa thắp nhang lạy Phật, Duyên Giác phương trượng xoa đầu Úc Thừa rồi nói, "Tuệ căn có từ sớm, có tài nhưng thành công muộn", còn Phan Tuyển lại là, "Mắt cao hơn đầu, không ai bì nổi."
Phan Tuyển giận run người, trộm nghĩ tên đầu trọc này thì biết cái gì, có khi là do mẹ kế anh ta mua chuộc.

Nhân lúc không ai để ý, anh ta hất đổ giá nến dâng cúng của sư thầy, đậu phộng và mận rơi đầy đất.
Đảo mắt trông thấy Úc Thừa rủ mi đứng yên một bên, vẫn là cái dáng đứa con ngoan ngoãn như xưa.
"Này." Phan Tuyển cười khẩy, "Mới khen có vài câu mà mày đã hất mặt lên trời rồi? Mày tin mấy cái nhảm nhí này à?"

Úc Thừa ngẩng đầu nhìn anh ta.
Ánh nắng xuyên qua hàng cột trên bảo điện, rơi xuống vòng kinh luân, soi sáng xá lợi tử được đặt trên đài cao, tiếng chuông ngân dài, trên cổ tay của chàng thiếu niên tuấn tú đeo một vòng chuỗi bằng gỗ Tử đàn, gương mặt ánh lên vẻ thương hại.
"Lòng có đức tin, mới nói đúng mực, cư xử khôn khéo."
Anh cũng không quỳ, dáng người thẳng như tùng, giống như cái ngày sau khi bó bột xong trở về từ bệnh viện, sống lưng thẳng tắp.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Phan Tuyển cảm giác như mình bị thứ gì đó đánh thẳng vào đầu, bỗng chốc trở nên mê mang.
Lần gặp sau đó cũng đã qua bốn năm.
Thời gian gột rửa, hai người bọn họ đã không giống như ngày xưa.
Nơi chóp mũi thoang thoảng hương hoa nhài dìu dịu, Phan Tuyển đón lấy ánh mắt của Úc Thừa, nhìn chăm chú vài giây rồi trả Phan Diệu cho anh, "Em gái mình thì tự mình dỗ đi."
Úc Thừa không nói gì, gật đầu bước tới chỗ bọn họ.
Lúc đi ngang qua, Phan Tuyển cất giọng không rõ cảm xúc, "Cậu đúng là không thay đổi gì."
Thật ư? Không thay đổi sao.
Úc Thừa ngồi xuống cạnh Phan Diệu, thờ ơ nhìn màn đêm xanh thẫm.

"Chẳng phải em nói lâu rồi không gặp nên nhớ anh lắm sao?" Anh dịu dàng xoa mái tóc rối xù của cô bé, đưa tay khẽ xoa nơi khóe mắt ửng đỏ, "Giờ anh về rồi nè, đừng khóc nữa nhé."
Phan Diệu mở đôi mắt tròn xoe như hai quả nho nhìn anh chăm chú, tiếng khóc dần dần nhỏ lại.
Một lúc sau.
Cô bé mới ấm ức thút thít dựa vào anh, nắm lấy tay áo Úc Thừa, "...!Anh ơi."
"Lúc nãy ba quát em, còn quăng đĩa nữa, hu hu hu..."
Lại bắt đầu nhõng nhẽo, Úc Thừa kiên nhẫn ôm cô bé dỗ dành, "Rồi, anh biết rồi, Tiểu Diệu nhà mình ấm ức rồi."
Cô bé được cưng nên nhõng nhẽo, khóc nhè một hồi trong vòng tay của anh trai, mãi sau mới chịu nín.
Trong đình viện thâm sâu chỉ nhìn thấy bầu trời trên đỉnh đầu, bọn họ như rút vào nhau, yên lặng không ai lên tiếng.
Một thoáng sau, điện thoại khẽ rung lên, Úc Thừa rủ mi mắt nhìn cô nhóc đang buồn ngủ díp cả mắt, mở khóa màn hình.
Trong thông báo hiện lên hơn 99 tin nhắn chưa đọc, ảnh đại diện chú mèo con vàng cực kỳ nổi bật.
Hoài Hâm, [Anh Thừa có xem gala Mừng xuân không? Có một tiểu phẩm khá hay đó.

cười ngây ngô]
Viện cớ vòng vo, nhưng lại đang thầm lên án anh không chịu trả lời tin nhắn, tầm mắt Úc Thừa lướt lên phía trên, trông thấy một tin nhắn khá dài.
Hoài Hâm, [Chúc anh Thừa năm mới vui vẻ, bình an hạnh phúc, không buồn không lo, sức khỏe dồi dào, năm nào cũng vui vẻ, năm nào cũng thành công.]
Phía sau còn kèm theo icon mặt cười thiệt to.
Úc Thừa rủ mi mắt xem một lúc, cất điện thoại vào, cõng Phan Diệu về phòng để cho con bé ngủ.
Không khí trong phòng khách hơi chùng xuống, một bàn người đang ngồi đánh mạt chược.

Úc Thừa không xuống lầu, bước vào phòng dành cho khách bỏ trống

ở tầng hai, rồi ra ban công hóng gió.
- - Biệt thự nằm ở lưng chừng núi, đứng từ nơi này sẽ có tầm nhìn thoáng đãng nhất.
Anh gọi cho Hoài Hâm.
Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng cô nhóc vừa ngọt ngào lại vừa gấp gáp, "Anh Thừa đợi tí nhé, trong nhà ồn quá, để em ra ngoài ạ."
Úc Thừa không gấp, bình tĩnh đợi cô tìm chỗ yên tĩnh, trong điện thoại vang lên tiếng bước chân bình bịch, sau đó cô cất giọng, "Em xong rồi!"
Úc Thừa cúi đầu, khóe môi khe khẽ cong lên.
Anh chống khuỷu tay lên lan can, trông về bóng đêm phía xa.

Cất giọng nhàn nhạt nhưng không giấu được ý cười, "Em lời chúc ở đâu thế?"
Ban đầu Hoài Hâm nghĩ giờ này anh hẳn sẽ tìm Lisa, nên bây giờ cô hơi bất ngờ, không ngờ mối quan tâm của anh lại nằm đây.
Đúng là cô tham khảo rồi chắp vá mỗi chỗ một ít, thế nên chỉ biết nhỏ giọng phản bác, "Em hồi nào, em đã dồn hết tình cảm để viết đấy..."
"Tự viết?" Nghe như anh có vẻ hứng thú.
Hoài Hâm gật đầu, "...!Ừm."
"Văn chương tuyệt vời."
Úc Thừa bật cười, lúc sau mới hạ giọng nói, "Năm mới vui vẻ nhé cô bạn nhỏ tiểu thuyết gia."
***
Jeongie: Hi hi, 4600 chữ, em ổnst.

Chương 34: Chương 34

Trời đã dần ấm lên, Hoài Hâm khoác một chiếc áo khoác len mỏng đứng bên cửa sổ, ánh mắt sáng ngời thưởng thức màn pháo hoa rực rỡ cách đó không xa.
Không biết là biệt thự nào gần đây lén bắn pháo hoa, tính ra cũng đã tạo "phúc" cho mọi người.
"Anh đang làm gì thế?" Khoé môi hơi cong lên, cô hỏi anh.
"Vừa ăn cơm xong." Úc Thừa đáp.
"...!Anh đang ở Bắc Kinh sao?"
"Không, tôi đang ở Hong Kong."
Hoài Hâm hơi dừng lại, dạ một tiếng rồi hỏi tiếp, "Bên chỗ anh cũng có pháo hoa chứ?"
Úc Thừa nhìn màn đêm đen kịt tĩnh lặng bên ngoài, mỉm cười lắc đầu, "Không có."
"Ồ, bên em có này." Hoài Hâm chuyển sang chế độ gọi video, phát sóng trực tiếp cho anh xem, "Anh nhìn này!"
Trong lúc loay hoay chỉnh camera, gương mặt cô vô tình xuất hiện trên màn hình.

Cô nhóc mỉm cười, môi đỏ như son, răng đều như bắp, trông rất xinh xắn, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết.
Pháo hoa sáng rực nổ đùng đoàng trên không trung, nở bung thành những đóa hoa rực rỡ sắc màu, mang đến một vẻ đẹp vượt ra cả định nghĩa của thế tục.

Úc Thừa lẳng lặng ngắm nhìn, ánh lửa lóa mắt dường như cũng chiếu sáng cả gương mặt trầm tĩnh của anh.
Sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân lịch bịch, Phan Diệu xoa

xoa gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn mơ màng buồn ngủ bước ra khỏi phòng ngủ, đi băng qua hành lang, chớp đôi mắt tròn xoe long lanh rồi nói, "Em nghe thấy tiếng pháo hoa!"
Trên màn hình bất thình lình xuất hiện một cô bé trắng trẻo xinh xắn như búp bê, Hoài Hâm ồ lên, "Anh Thừa, đây là..."
"Em gái tôi."
Úc Thừa khuỵu một gối xuống, đỡ Phan Diệu ngồi lên đầu gối mình, đưa di động lại gần cho cô bé nhìn rõ hơn.
Anh khẽ cong môi, gương mặt ngập tràn ý cười, dịu dàng nói, "Xem này, chị đang đốt pháo hoa cho em xem đấy."
"Wow, pháo hoa kìa! Đẹp quá đi!" Phan Diệu vỗ vỗ đôi tay bé xíu của mình, khi camera quay đến Hoài Hâm, miệng con bé như được bôi mật, "Chị ơi chị xinh thật đấy!"
Vẫn còn là con nít nên rất nhanh quên đi nỗi buồn, chỉ cần một màn pháo hoa rực rỡ đã có thể khiến con bé quên bẵng chuyện mình đang giận daddy, vui vẻ hớn hở cám ơn chị xinh đẹp rồi tự mình chạy ra phòng khách chơi.
Tiếng pháo hoa đã dừng lại, cũng chẳng còn ai chạy đến quấy rầy, bóng đêm vô cùng yên tĩnh, Hoài Hâm vẫn còn lâng lâng trong lời khen của cô nhóc.

Úc Thừa như cười như không nhìn cô, gõ nhẹ lên màn hình, "Ngơ ngẩn gì thế?"
"Không, đâu có gì đâu."
Ngọn đèn chùm pha lê cổ điển xuất hiện trên màn hình, khung cảnh phía sau là phòng ốc trang trí theo phong cách châu Âu vô cùng sang trọng.

Em gái nom có vẻ còn rất nhỏ, giọng nói trong trẻo ngọt ngào, rất giống tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ bé.

Lúc ở Đạo Thành cô từng hỏi anh có còn anh chị em nào không, anh đã đáp là không.
Tuy trong lòng Hoài Hâm vẫn còn khá nhiều nghi vấn, nhưng cô vẫn biết giữ chừng mực không hỏi đến.

Song, với năng lực "chắp bút" làm tác giả bao năm nay cũng đủ để cô tưởng tượng ra một bí mật siêu khổng lồ về giới nhà giàu quyền thế.
"Em gái anh đáng yêu quá." Hoài Hâm hỏi một cách đầy tự nhiên, "Con bé tên gì thế ạ?"
Úc Thừa nhìn màn hình chăm chú vài giây, đáp, "Tiểu Diệu, Diệu trong chiếu sáng."
Anh không nói họ gì.
"Ồ." Hoài Hâm cười, "Tên cũng hay nữa."
Nói chuyện điện thoại kiểu này có hơi gượng gạo, cô không biết nói gì, cũng không biết có làm mất thời gian của anh không, đành tìm đại vài chủ đề như hỏi anh đã chuyển nhà xong chưa, trò chuyện dăm ba câu rồi kết thúc cuộc gọi.
Màn đêm mênh mông như vô tận, trên bầu trời chỉ lác đác một vài ngôi sao, lấp lóe một lát rồi lại đột nhiên biến mất.
Úc Thừa cất điện thoại vào, xoay người đi ra phòng dành cho khách.
Lúc chuẩn bị xuống lầu, Hứa Tông gọi anh lại, hai người một trước một sau đi vào phòng trang điểm của bà.
Đóng cửa phòng, xác nhận không ai đi theo, Hứa Tông xoa huyệt thái dương, hạ thấp giọng, "A Thừa, rốt cuộc là anh muốn làm gì?"
"Ý mẹ là sao?" Úc Thừa mỉm cười.
"Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc là anh không hiểu thật hay là giả vờ?" Hứa Tông lạnh mặt nhìn anh, "Vô dục vô cầu, không tranh không đoạt đúng không? Anh có tin là, hồi xưa tôi có thể đưa anh vào cái nhà này thì bây giờ cũng có thể khiến anh cút đi không?"
"Nếu con từ chối thì lại bất kính quá." Anh vẫn giữ vẻ mặt ngoan ngoãn biết lắng nghe.

"Anh..."
Lồng ngực Hứa Tông phập phồng, cố ghìm lại cơn giận, bà nhắm mắt lại một lúc, xuống giọng, "Có gì không thể nói với mẹ sao?"
Úc Thừa cười, bâng quơ nói, "Chẳng lẽ mẹ không biết, xưa nay con là người rất dễ nói chuyện."
"A Thừa, anh..." Hứa Tông hít sâu một hơi, lẳng lặng nhìn anh, "Có phải anh vẫn còn trách lựa chọn năm xưa của mẹ đúng không?"
Bà cúi đầu, khóe mắt hoe đỏ, "Anh cũng biết mà, khi ấy mẹ cũng vì

bất đắc dĩ."
"Mười chín tuổi đã mang thai anh, khi ấy mẹ vẫn còn đi học, hoàn toàn không có năng lực để nuôi anh, mẹ phải đành...!phải đành..."
Hứa Tông gạt nước mắt, nhìn Úc Thừa với đôi mắt ngấn lệ, "Để anh chịu khổ như thế là nỗi đau canh cánh không thể nào vơi trong lòng mẹ."
"Thật sao?" Úc Thừa nhếch môi nhìn bà, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, "Con chưa bao giờ trách mẹ cả, mẹ đừng để trong lòng."
"..."
Hứa Tông thầm mắng một tiếng, thằng con trai này của bà chẳng biết giống ai mà mềm không được, cứng cũng không xong.

Phan Tấn Nhạc cũng chỉ mạnh được tầm chừng vài năm nữa thôi, bây giờ là thời điểm ra tay tốt nhất, chẳng lẽ nó không có chút rục rịch gì sao?
Trong dòng suy nghĩ, bà chợt vỡ lẽ, cũng dần thông suốt các khúc mắc trong chuyện này, "A Thừa à, vợ chồng nhà họ Úc vẫn khỏe chứ?"
Úc Thừa ngước lên, vẻ mặt cuối cùng cũng có chút thay đổi.
"Con không rõ." Anh đáp.

Hứa Tông như để ngoài tai, vẫn nhìn anh chăm chú, "Có phải vì chuyện kia nên anh mới giận mẹ không?"
Trong mấy năm Úc Thừa ra nước ngoài học cấp ba, Hầu Tố Hinh bị một mảnh vật liệu xây dựng ở công trình rơi xuống làm gãy chân, đúng lúc ấy cửa hàng của Úc Vệ Đông đang gặp khó khăn, nợ một số tiền lớn, nên không thể chi tiền cho vợ chữa trị.

Nhà họ Phan chắc chắn có thể tìm được bác sĩ xương khớp giỏi nhất trong nước đến chữa cho bà.

Hồi đó khi đón Tiểu Thừa đi, bọn họ từng hứa hẹn giúp đỡ đủ điều, Úc Vệ Đông vốn mang theo hy vọng đến nhờ vả, không ngờ chẳng những bị từ chối không gặp mà Hứa Tông còn chuyển lời nói rằng đây là ý của Úc Thừa.

- - Anh không muốn nhìn thấy bọn họ xuất hiện trước mặt mình, không muốn bọn họ quấy rầy cuộc sống của anh lần nào nữa.
Úc Vệ Đông không hề biết Úc Thừa đã bị đưa sang nước ngoài, đành lủi thủi quay về.
Không có tiền trang trải, cuộc sống trong mấy năm đó của Úc Vệ Đông và Hầu Tố Hinh cực kỳ khó khăn, hai vợ chồng lạy lục van xin mấy người họ hàng mới mượn được chút tiền.

Nhưng chân của Hầu Tố Hinh cũng vì không được điều trị dứt điểm nên đã để lại di chứng, đến nay mỗi khi đi đường vẫn còn khập khiễng chân thấp chân cao, đông về trời lạnh là lại bắt đầu đau.
Sau khi Úc Thừa về nước làm việc mới biết được chuyện này, khi đó Hứa Tông đã cắt đứt liên lạc giữa anh và nhà họ Thừa, ròng rã mấy năm trời anh chẳng hay biết gì.

Lúc gặp lại, ba Úc đối xử với anh vô cùng lạnh nhạt.
Anh từng giải thích, nhưng mọi thứ vẫn không thể trở về như lúc ban đầu.
Hứa Tông nói xong, muốn tìm lại chút dấu vết trên mặt Úc Thừa, nhưng tiếc rằng không hề có.
- - Bà không nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào.
Úc Thừa lại điềm nhiên nói với bà, "Mẹ nghĩ nhiều rồi."
...
Đón Tết xong chỉ còn vài ngày nữa là tựu trường.
Hoài Hâm vẫn đang cố gắng viết truyện mới.

Đây là một bộ tiểu thuyết thiên về chuyên ngành tài chính, có vài tình tiết cạnh tranh trong kinh doanh.

Dù là tình tiết người trong ngành tranh giành khách hàng, hay là làm dự án, và cả chiến tranh giá cả trong doanh nghiệp, tất cả đều phù hợp với chuyên ngành của cô, thế nên quá trình sáng tác cũng có thể nói khá là suôn sẻ.

Chỉ có một vấn đề duy nhất chính là, cô chưa từng thực tập ở vị trí bên mua của quỹ đầu tư tư nhân, chưa từng trải nghiệm thực tế quá

trình từ khi tiếp xúc đến khi hoàn thành một dự án.
Cũng may là kỳ thực tập ở quỹ đầu tư Bác Nguyên sắp bắt đầu rồi.
Chỉ còn chưa tới hai tuần nữa là đã đến ngày tựu trường, vì đây là học kỳ cuối cùng của năm tư, môn chuyên ngành không còn nhiều, vài sinh viên muốn "chạy" trước như Hoài Hâm gần như đã hoàn thành gần xong chương trình.
Chỉ còn lại "dự án" quan trọng nhất, cũng chính là luận án tốt nghiệp, nhưng thông thường thì đến tháng tư, hoặc tháng năm vẫn kịp thời gian để làm.

Trong thời gian này, có khá nhiều sinh viên trong khoa tài chính tranh thủ tìm một chỗ thực tập chất lượng để trải đường cho công việc tương lai.
Lúc đến Bác Nguyên trình diện đã là thứ hai.
Tòa nhà văn phòng cực kỳ tráng lệ nằm trong khu vực trung tâm thương mại quốc tế ở quận Triều Dương, cánh cửa xoay tròn bằng kính không dính một hạt bụi, logo AMP Capital màu đỏ thẫm trên tường cực kỳ bắt mắt.

Hoài Hâm vào thang máy lên tầng theo địa chỉ của chị bên nhân sự gửi đến, chưa đến nơi đã nhận được Wechat của Trương Khả Bân, [Olivia, em đến chưa? *nhe răng*]
Trương Khả Bân là đàn anh trên Hoài Hâm hai khóa, dạo gần đây vừa mới trở thành nhân viên chính thức của Bác Nguyên.

Trước đây anh ấy thường xuyên thực tập ở các ngân hàng có vốn nước ngoài, bản lý lịch rất khủng.
Hai người cùng ở trong một nhóm hội sinh viên, quen biết trong một lần chơi bài cùng nhau.

Sau đó hai người từng hẹn nhau ăn cơm vài lần, quan hệ cũng xem như là khá thân thiết.

CV của Hoài Hâm là nhờ Trương Khả Bân giúp cô gửi cho bộ phận HR.
Bác Nguyên có thể xem như là quỹ đầu tư tư nhân lớn nhất nước,

với quy mô quản lý tài sản lên đến 500 tỷ, hoạt động trên cả thị trường sơ cấp và thứ cấp, lợi nhuận kép trong mấy năm gần đây tăng cao đến 40%, nghe đồn phía sau được một gia tộc hùng hậu góp vốn đầu tư, vì thế cũng nhận được những dự án lớn trên thị trường.
Hoài Hâm xin vào thực tập ở bộ phận kinh doanh thị trường sơ cấp, chủ yếu là bởi vì cô muốn quan sát những hạng mục đầu tư từ khi còn đang kêu gọi vốn ở vòng series C* đến giai đoạn Buyout* của các công ty chưa lên sàn.
* Series C: Một trong các vòng gọi vốn của một Startup.
** Buyout - Mua thôn tính: là việc mua lại quyền kiểm soát của một công ty.
Một công ty có cơ cấu lớn thế này, lúc mới vừa bước vào cô còn thấy hồi hộp, nhưng không ngờ chị nhân sự và thư ký đều rất hiền hòa, vui vẻ chào hỏi với cô.
Đầu tiên là đăng ký làm thẻ, sau đó ký hợp đồng, cuối cùng hai người đưa Hoài Hâm đến bàn làm việc của mình.
Khác với những công ty quy mô nhỏ, văn phòng đông người kín chỗ không có bàn làm việc dành riêng cho thực tập sinh, sinh viên thực tập chỉ có thể ngồi tạm ở những chỗ nhân viên chính thức đã đi công tác; Bác Nguyên lại dành hẳn một khoảng không gian dành riêng cho thực tập sinh, trên mỗi bàn đều có để tên mỗi người, hơn nữa còn có tâm chuẩn bị sẵn văn phòng phẩm như đồ bấm kim, giấy note mới toanh.
Chị nhân sự lại dẫn Hoài Hâm đến tham quan phòng ăn -- tất cả đều là những món đang hot trên mạng, cùng với đủ loại bánh nướng ngon đến nuốt cả lưỡi.

Bên cạnh còn có một cái tủ lạnh, bên trong trữ nào là đồ ăn ngọt, nước ngọt và sữa đã được ướp lạnh sẵn.
Chị ấy còn cho cô biết trợ cấp tiền ăn là 300 tệ, tha hồ ăn thoải mái.

"..."
Hoài Hâm chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như bây giờ.
Bộ phận kinh doanh có bốn, năm thực tập sinh, có vài người đã thực tập được vài tháng, có người thì vừa mới vào giống cô.

Mọi người tự giới thiệu làm quen với nhau, sau đó trao đổi số điện thoại, hẹn đến giờ nghỉ trưa sẽ cùng nhau ăn cơm ở trung tâm thương mại gần đây.
Nhân viên chính thức làm việc ở một khu vực khác, được phân chia với khu thực tập sinh bằng một vách ngăn, song hai bên vẫn có thể thông với nhau, có thể nhìn nhau từ xa.

Bọn họ cực kỳ bận rộn, có vài người đã đi công tác, thế nên Hoài Hâm vẫn chưa được phân công công việc.
Đến trưa cô lại gặp Trương Khả Bân vừa đi khảo sát ở bên ngoài trở về.
Anh chàng mỉm cười chào cô, hỏi thăm cô cảm thấy thế nào.

Hoài Hâm dĩ nhiên mở miệng khen công ty từ trên xuống dưới một trận, nào là điều kiện siêu siêu tốt các kiểu.

Trương Khả Bân nhếch môi, ẩn ý sâu xa, "Hy vọng đến lúc tăng ca em vẫn còn vẹn nguyên cảm giác ban đầu."
Thời gian làm việc của các sếp ở đây khá tự do, nhưng cường độ làm việc của nhân viên công tác bình thường lại rất lớn, mỗi ngày đều phải làm đến tận một hai giờ sáng, bình thường không có ngày nghỉ lễ và cuối tuần, ngoài tăng cả thì vẫn là tăng ca, tăng ca, và tăng ca.
Song dù là thế thì vẫn tốt hơn nhiều so với ngân hàng đầu tư làm đến ba bốn giờ khuya, thậm chí là làm thâu đêm suốt sáng, hơn nữa tiền lương bên này lại cao hơn hẳn.

Mỗi khi tinh thần mệt mỏi mà nhìn thấy tiền lương có bảy chữ số trong tài khoản thì cũng ngủ thấy ngon giấc hơn.
Hoài Hâm đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cười he he, "Không sao, em chuẩn bị sẵn sàng rồi."
Hai người tám chuyện một lúc, Trương Khả Bân nói, "Sếp lớn trong phòng đang đi đàm phán dự án bên ngoài, hôm nay văn phòng không đông lắm, có thể lát nữa mọi người sẽ đến chào các em."
"Dạ em biết rồi."

Mấy thực tập sinh xung quanh cũng nhanh chóng tham gia cuộc trò chuyện.
Thật ra nhân viên vừa được lên chính thức rất dễ làm thân với thực tập sinh, có thể là do họ từng trải qua kỳ thực tập gian khó, hiểu rõ công việc của thực tập sinh thế nào, bởi chính họ cũng đã từng như thế.
Trương Khả Bân truyền lại ít kinh nghiệm, cũng mách nhỏ cho mọi người biết sở thích của các sếp trong văn phòng.
"Còn nữa, mỗi tháng công ty chúng ta sẽ tổ chức một buổi "tiệc" trà chiều, có rượu, có đồ ăn ngon, lúc ấy các sếp cũng sẽ tham gia, mọi người thoải mái trò chuyện để xây dựng tình đoàn kết trong văn phòng." Anh chàng nói thêm, "Anh tính thử thời gian thì vừa hay là thứ sáu tuần này, đến lúc đó mọi người có thể thỏa thích hưởng thụ."
"Sếp tổng rất tốt, tiệc trà chiều lần trước còn kéo anh lại nói về cách thưởng thức rượu vang và nghệ thuật hiện đại, anh ấy bảo sẽ tìm thời gian đưa bọn anh tham quan khu nghệ thuật 798 một lần để học hỏi."
Làm nghề về tài chính phải có kiến thức muôn màu, chỉ khi hiểu rõ hệ sinh thái của từng ngành nghề thì mới có thể giao lưu với các doanh nghiệp tốt hơn.

Dự án ngon vốn không thiếu tiền, còn để tiền của nhà ai đập vào hoàn toàn phải dựa vào mức độ thân tình và ưu ái giữa người với người.

Nhóm thực tập sinh ai nấy đều tràn đầy mong chờ, Hoài Hâm cũng khá bất ngờ, cô biết đãi ngộ ở đây rất tốt, nhưng không ngờ lại được trải nghiệm phong phú như thế.
Không cần ngày ngày gục mặt xuống bàn làm phân tích ngành, trái lại còn có cơ hội ra ngoài quan sát, bàn dự án, hiểu rõ thị trường hơn.
"Nhân viên chính thức trong phòng kinh doanh thị trường sơ cấp thật ra không nhiều, chừng bảy tám người mà thôi."
Mọi người đang nói chuyện, bỗng có vài người từ cửa bước đến.
Từ Húc bận họp bên ngoài, chỉ có Lý Thi Văn, Đặng Trạch và Vương

An Nhiễm sang đây.
Có thể nhìn thấy bọn họ cực kỳ bận rộn, sau khi chào hỏi sơ qua một lượt, trò chuyện dăm ba câu rồi đi ngay, còn dặn dò đàn anh là Trương Khả Bân phải giúp đỡ các em.
Sau khi mấy anh chị rời đi, Trương Khả Bân nhỏ giọng giới thiệu với mọi người về cơ cấu trong phòng, "Anh Đặng Trạch lớn hơn anh hai tuổi, anh ấy và chị An Nhiễm đều là Associate, chị Thi Văn là Senior Associate, còn sếp Từ Húc là VP, trên đó còn có hai sếp lớn nữa, Đào tổng và Văn tổng."
Dừng một lúc, anh chàng nói tiếp, "ED của chúng ta vừa từ chức hồi đầu năm, vốn vị trí này vẫn còn để trống, nhưng hình như sếp mới vừa đến, mà anh cũng chưa được thấy mặt."
Vừa dứt lời, Hoài Hâm chợt nghe hai cô bạn không biết vừa nhìn thấy gì mà thốt lên, "Trời đất ơi, anh chàng đó là ai mà đẹp trai thế!"
Hoài Hâm ngước lên, chỉ thấy một nhóm người từ hành lang phía bên kia đi đến, đứng trước cửa sổ sát sàn nói chuyện.

Trương Khả Bân nghe thấy thế cũng đưa mắt nhìn sang, nhưng anh chàng chỉ nhận ra Đào tổng và trợ lý của anh ấy.
Không cần hỏi cũng biết đối tượng mà mấy cô đàn em đang xì xào chính là người đang đứng chính giữa kia.
Vóc dáng người đàn ông cao ráo, anh mặc bộ vest xanh đậm, cà vạt được thắt rất tỉ mỉ, mặt đồng hồ tinh xảo phản chiếu ánh sáng khi anh hơi gập khuỷu tay lại.
Gương mặt anh tuấn, cặp mắt kính viền bạc vắt ngang trên sống mũi cao thẳng trông cực kỳ tao nhã, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác cấm dục khó nói.
Hoài Hâm vô thức nuốt nước miếng.
...!Mẹ nó.
Cô chết mất thôi trời ơi!!!!
***
Tác giả:
Thừa tổng: Bất ngờ chưa, ngạc nhiên chưa~~
***
Jeongie: Sắp sửa bước vào thời kỳ sớm sớm chiều chiều bên nhau

nhưng vờ không quen nhau gòy =))).

Chương 35: Chương 35

"Alvin à, tình huống của công ty chúng ta hiện tại là như thế, cậu xem còn vấn đề gì muốn biết nữa không?"
Tầm mắt Úc Thừa lướt sang khu vực làm việc của thực tập sinh, bên đó có vài người đang tụ tập, ríu rít bàn tán xôm tụ, dường như còn đang nhìn về phía bọn họ, trong đó có một gương mặt khá quen, biểu cảm của cô cực kỳ phức tạp và lúng túng.
Anh nhìn cô, bờ môi khẽ cong lên một nụ cười mơ hồ.
Cô nhìn anh chằm chằm một lúc rồi bĩu môi, lảng ánh mắt sang chỗ khác.
Một loạt động tác lưu loát lại rất rõ ràng, như đang giận dỗi ai.
Đào tổng cũng đã nhận ra, nương theo tầm mắt của Úc Thừa nhìn sang bên kia, cất cao giọng, "Công ty nhiều người trẻ, sức sống ngập tràn."
Úc Thừa cười đáp, "Đây là chuyện tốt."
Hai cô bạn Tần Hiểu Nguyệt và Hồ Vi liên tục cảm thán đẹp trai quá, đẹp trai quá đi mất, lặp đi lặp lại như cái máy hát bên tai cô, "Chắc chết với nụ cười vừa nãy mất thôi!"
Tần Hiểu Nguyệt, "Anh ấy cười với mình đấy."
Hồ Vi, "Không nhé, cười với mình mới đúng!"
Hoài Hâm, "..."
Cái tên trêu ong ghẹo bướm này!
Trương Khả Bân lấy điện thoại ra, nhỏ giọng cập nhật thông tin cho đám đàn em mê trai đẹp, "Tôi vừa hỏi thăm nhân sự, ED mới từng làm ở MGS, tên là Alvin Yu, Úc Thừa."
Từ vị trí VP trở lên là có thể độc lập ra ngoài theo dõi dự án, Hồ Vi thành tâm chắp tay trước ngực, "Cầu ông trời phân con đến chỗ Úc tổng."

Tần Hiểu Nguyệt còn mạnh mồm hơn, "Gả con cho anh ấy luôn cũng được."
Vừa dứt lời, bọn họ nhìn thấy anh đẹp trai kia vẫy tay chào Đào tổng, sau đó sải bước đi sang chỗ thực tập sinh, ai nấy vội vàng bối rối chạy về chỗ ngồi của mình, đám người giải tán trong tích tắc, chỉ còn lại mỗi mình Trương Khả Bân ngơ ngơ ngác ngác đứng đực tại chỗ.
Ôi, phụ nữ.
Vị Úc tổng mới đến phong độ nhẹ nhàng, vẻ ngoài tuấn tú, con người dịu dàng, tác phong lịch sự, trông có vẻ khá thân thiện.

Trương Khả Bân lịch sự chào anh, "Em chào anh Alvin."
Trong giới, gọi tên tiếng Anh hoặc tiếng Trung đều được.
Úc Thừa thong thả đảo mắt một vòng, tự giới thiệu sơ lược về bản thân, anh cũng nói thêm, "Sau này nếu trong công việc có gì không hiểu thì mọi người cứ đến tìm tôi thoải mái."
Hoài Hâm phát hiện cô nàng Tần Hiểu Nguyệt ngồi cạnh mình đã đứng ngồi không yên, kích động ghìm giọng thật thấp, "Má ơi, sao giọng anh ấy hay thế!"
"..."
Mỗi một thực tập sinh đều có một không gian làm việc của riêng mình, được thiết kế theo hình thức mở, Úc Thừa đi một vòng làm quen với mọi người, đến từng người hỏi thăm vài câu.
Hôm nay Hoài Hâm mới nhận việc, thế nên chỗ của cô nằm tuốt ở trong góc.
Giọng nói dịu dàng trong trẻo thỉnh thoảng từ dãy bàn phía trước truyền đến, cô vờ như không nghe thấy, tập trung nhìn lên màn hình máy tính, bắt đầu xử lý công việc vừa được giao.
Mãi cho đến khi mặt bàn bị người ta gõ tận hai lần.
Hoài Hâm quả thật chẳng muốn nhìn mặt anh, nhưng dưới uy quyền của sếp, cô đành phải nhịn nhục quay mặt sang.
- - Lại thấy người đàn ông nhàn nhã tựa lên bàn làm việc, đôi mắt hoa đào ẩn ý sâu xa nhìn về phía cô.

Anh không nói không rằng, chỉ nhìn cô như thế.
Tần Hiểu Nguyệt và Hồ Vi cạnh đó cũng trộm ngóng sang, Hoài Hâm

ngẫm nghĩ vài giây, lịch sự lên tiếng.
"Chào anh Alvin." Cô cất giọng lảnh lót, "Em là Hoài Hâm, Olivia, hiện đang là sinh viên năm tư của đại học Bắc Kinh, sau này mong được anh chỉ dạy nhiều hơn."
Nghe cô nói, vẻ mặt Úc Thừa chẳng hề thay đổi, đáy mắt như ánh lên nét cười đầy mơ hồ.

Anh tiến lại gần cô, vẫn là dáng vẻ thờ ơ ấy.
Nhưng khi khoảng cách dần được rút ngắn, Hoài Hâm lại cảm nhận được một luồng sức ép vô hình ập đến.
Cô không biết phải làm sao, tự thấy không gian trở nên chật chội, buộc phải đứng dậy.
Ngay lúc này, Úc Thừa nắm lấy bàn tay đang giơ lên giữa không trung của cô.
Đường vân trên bàn tay của anh hiện lên rõ ràng, ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve, trêu chọc, khẽ véo vào lòng bàn tay của cô, lưu lại chút ấm áp, "Chào em."
Hoài Hâm giật mình, nhưng lại gặp Úc Thừa nhoài người đến gần, bờ môi dán bên tai cô mỉm cười nhắc nhở, "Olivia à, muốn diễn cũng phải diễn cho tròn vai."
Vừa chạm vào lập tức rời đi.
Sau đó, anh quay lưng cất bước.
"..."
Chết tiệt!
Hoài Hâm đần mặt ra, ngồi sụp xuống ghế như một chiến sĩ bại trận.
Cô vờ điềm tĩnh lắc lắc chuột, gõ gõ bàn phím hòng tập trung tinh thần lên quy mô thị trường trong cơ sở dữ liệu.
Một rừng số lít nha lít nhít hiện đặc quánh trên màn hình, Hoài Hâm dán mắt lên màn hình một lúc, cuối cùng đành phải từ bỏ.
A a a a a a a!
Dù...!dù biết là không cần phải chuyện bé xé ra to, nhưng cô vẫn giận lắm.
- - Lúc ở Đạo Thành anh đã biết chuyện cô sẽ đến Bác Nguyên thực tập rồi, suốt một quãng thời gian dài như thế, vậy mà anh chẳng hề hé lấy nửa lời, dù là một lời thông báo cũng không.
Với quan hệ của bọn họ, nhắc đến chuyện này vẫn nằm trong tầm

cho phép mà!
Hơn nữa lúc nãy cô vờ không quen biết anh, chẳng lẽ anh không nhận ra tâm trạng của cô hay sao, vậy mà còn thờ ơ bỏ qua, giống như chẳng thèm để ý đến cô vậy.
Đáng ghét, đáng ghét quá đi!
A a a đồ đàn ông tồi!
Mỗi lần cô nghĩ mình đã gần anh thêm một chút thì lại bị mấy chuyện vặt vãnh này "vả" cho tỉnh ra.
Hoài Hâm bực bội không vui, nghe Tần Hiểu Nguyệt và Hồ Vi bên cạnh len lén kề tai thầm thì khen Úc Thừa đẹp trai cũng thấy khó chịu, cô hất cằm hỏi, "Đẹp trai lắm à?"
Cả hai đồng loạt nhìn sang, Hoài Hâm hắng giọng, đáp bâng quơ, "Mình thấy cũng thường thôi."
Với cái kiểu "hoormone di động" thế này mà cô chỉ thấy bình thường, nhưng cũng không làm người ta cảm thấy bị mạo phạm -- bọn họ chỉ nghĩ cô bị mù mà thôi.
Tần Hiểu Nguyệt và Hồ Vi lén trao đổi ánh mắt với nhau, thở dài, "Làm việc thôi."

Hoài Hâm vẫn luôn tập trung vào việc xác định quy mô thị trường đến sáu giờ tối.

Thông thường nếu đồng nghiệp trong văn phòng bận rộn đều sẽ đặt thức ăn giao đến.

Ban đầu cô cũng tính lấy điện thoại ra xem có món gì ngon để đặt, không ngờ lại nhận được tin nhắn của Trương Khả Bân, [Hẹn được anh Alvin cùng ăn cơm rồi, em có muốn đi chung không? Đây là một cơ hội tốt để học hỏi đấy.

suỵt]
Hoài Hâm đảo mắt một vòng, mấy thực tập sinh khác vẫn còn đang vùi đầu làm việc, có người đã đặt đồ ăn trước, vừa ăn vừa dán mắt lên màn hình máy tính.
Trương Khả Bân khá thân với cô, thế nên cũng chỉ nói chuyện này cho một mình cô biết.

Hoài Hâm nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi lâu, trả lời lại, [Dạ, em cám ơn anh Khả Bân nhé! *nhe răng*]
Trương Khả Bân, [Mười phút nữa gặp nhau trước cửa thang máy dưới lầu nhé.

OK]
Hoài Hâm vào nhà vệ sinh dặm lại phấn, chỉnh trang lại, sau đó xuống lầu theo giờ hẹn.
Cô đi khá sát giờ, lúc xuống thang máy đã trông thấy Trương Khả Bân và Úc Thừa đứng chờ sẵn bên ngoài, dáng vẻ nhàn nhã đang tán dóc với nhau.
"A, Hoài Hâm xuống rồi!"
Trương Khả Bân thấy cô bèn vẫy tay ra hiệu.
Hoài Hâm đi tới, Trương Khả Bân đã xem cô như người trong nhà, mỉm cười giới thiệu với Úc Thừa, "Anh Alvin này, đây là đàn em của em, tên là Hoài Hâm, một cô nhóc giỏi giang.

Sau này nếu có dự án gì anh có thể dẫn dắt cô ấy."
"Thật ư."
Hoài Hâm ngước lên nhìn anh, nhận ra ý cười nhàn nhạt trong đôi mắt ấy.
Anh cất giọng nhẹ nhàng, "Chúng tôi vừa gặp nhau lúc nãy."
Hoài Hâm nhìn anh đăm đăm, vài giây sau cũng cười, "Em vẫn cần học từ anh Alvin nhiều lắm."
Úc Thừa cười không đáp, ba người ra khỏi công ty, đi bộ sang trung tâm thương mại lớn ở bên cạnh.
Chọn một nhà hàng Nhật, tìm một bàn bốn người.

Úc Thừa ngồi xuống đối diện Hoài Hâm, để tiện nói chuyện với Úc Thừa nên Trương Khả Bân chọn chỗ bên cạnh Hoài Hâm.
Lúc Úc Thừa đưa menu sang Hoài Hâm thì cô cũng quen tay nhận lấy, hai người tương tác cực kỳ tự nhiên.

Trương Khả Bân hơi ngớ người, nhưng cũng nhanh chóng cười nói, "Ưu tiên phụ nữ."

Bọn họ chọn món rất nhanh, nhân viên phục vụ rời đi, ba người vừa nhâm nhi trà vừa nói chuyện phiếm.
Ban đầu Trương Khả Bân đặt khá nhiều câu hỏi.

Nhắc đến nào là ngành hàng tiêu dùng mới đang rất thịnh hành hiện nay, có rất nhiều thương hiệu nổi tiếng trên mạng, mặc dù công ty vẫn chưa chuyển sang mô hình one-stop-shop nhưng định giá đã vượt hơn trăm triệu, liệu có phải là hiện tượng "bong bóng" hay không.
Sau đó anh chàng lại hỏi thăm kinh nghiệm trước đó của Úc Thừa, nói đến MGS, Trương Khả Bân lại nhắc đến mấy cái tên đàn anh đàn chị hiện đang công tác tại đó, và vài người trong số đó là bạn chung của bọn họ.
- - Bạn học trong ngành tài chính lúc nào cũng có quan hệ thân thiết với nhau.
Hoài Hâm vẫn giữ im lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại góp vào vài câu.

Trương Khả Bân chợt nhớ ra chuyện gì đó, mở lời, "Oliva này, chẳng phải nghỉ hè năm ba em từng thực tập ở MGS sao?"
Hoài Hâm biết anh chàng muốn nói gì, cô đặt đũa xuống, nhìn sang Úc Thừa.
Người đàn ông đang nhìn cô chăm chú, cô đón lấy ánh mắt của anh, đáp, "Đúng vậy nhưng anh Alvin ở Hong Kong, còn em thì ở chi nhánh Bắc Kinh, nên em không quen anh ấy."
Trương Khả Bân không biết nội tình, chẳng mảy may nghi ngờ, "Ồ, ra là thế."
Úc Thừa cầm tách trà lên nhấp một ngụm, khẽ rủ hàng mi, vẻ mặt thản nhiên, vờ như vô tình nhắc đến, cười hỏi, "Sao em biết tôi ở Hong Kong?" MGS châu Á - Thái Bình Dương còn có bốn văn phòng đặt tại Thượng Hải, Thâm Quyến, Tokyo và Singapore.

Truyện BJYX
Hoài Hâm, "..."
Cô cắn răng, mỉm cười ngọt ngào, "Em vừa tra trên mạng."
Úc Thừa không nói gì, nhất thời chẳng còn ai lên tiếng, Trương Khả Bân phải sắm vai phụ, "Xem ra đàn em cũng điều tra kỹ lương rồi

nhỉ, sau này em có thể phát huy ưu thế trong các dự án trong tương lai nhé."
Món ăn ở nhà hàng này được mang lên khá nhanh, hương vị chính gốc, món rau xào thập cẩm khá ngọt, còn món sukiyaki sực nức mùi thơm.

Nhân viên mang lên ba cái chén nhỏ đặt một bên, Trương Khả Bân lấy muỗng múc cho từng người, chén đầu tiên anh chàng định đưa cho Úc Thừa, nhưng Úc Thừa lại bảo để anh tự múc, Trương Khả Bân bèn đặt xuống trước mặt Hoài Hâm.
Hoài Hâm, "Em cám ơn đàn anh."
Anh chàng đáp, "Chuyện nhỏ thôi."
Trương Khả Bân cũng là người Bắc Kinh, nên giọng Bắc Kinh rất chuẩn, tình tính tốt bụng, lúc nào cũng vui vẻ.
Anh chàng nói muốn sang khu món ngọt lấy mấy viên kem, bàn dành cho bốn người giờ chỉ còn lại hai người là Hoài Hâm và Úc Thừa.
Hoài Hâm cúi đầu, lạnh lùng dùng bữa, chẳng thèm chủ động bắt chuyện với anh.
Ban đầu đã chẳng có tư cách gì, thế nên cô chỉ biết tự trút giận lên bản thân.

Lá cần tây trong nồi Sukiyaki bị cô vô thức dùng đũa đâm nát bét.
Úc Thừa vờ như không thấy, trầm ngâm giây lát, cất giọng quan tâm như một vị tiền bối, "Dạo này học hành thế nào rồi?"
Hoài Hâm lại cầm đũa chọc mấy lá rau, đáp lại đầy qua loa, "Tốt lắm ạ, không có vấn đề gì."
"Ồ, thế à." Anh khẽ cười, "Thế thì có thể chuyên tâm thực tập rồi."
"..."

Hoài Hâm đơ người, khí thế bỗng chốc vơi đi một nửa.
Cô nuốt nước miếng, giọng yếu đi hẳn, "Thế...!thế cũng không thể vì em rảnh mà giao thêm việc cho em được."
Đôi mắt hoa đào hơi nhướng lên, ánh mắt anh ánh lên vẻ hứng thú.
"Còn mặc cả nữa à?"
"Không phải làm bộ không quen tôi sao?"

Hoài Hâm, "..."
Bầu không khí trên bàn ăn trở nên gượng gạo, Trương Khả Bân về thật đúng lúc, trên tay còn cầm hai viên kem, một vị vani cho Hoài Hâm, lại gật đầu với Úc Thừa, giải thích, "Em không biết anh Alvin thích ăn vị nào nên không có lấy."
Úc Thừa nhìn sự tương tác giữa Hoài Hâm và cậu ta, cười nhạt, "Không sao."
Có Trương Khả Bân tham gia điều tiết, bầu không khí cũng dần thoải mái hơn.

Sau khi thanh toán, ba người cùng trở về công ty.

Úc Thừa đi phía trước, lúc đi qua ngã tư, Trương Khả Bân tranh thủ đi gần Hoài Hâm, nhỏ giọng nói, "Oliva này, nếu em có thắc mắc gì thì cứ hỏi thẳng anh Alvin, không cần khách sáo đâu."
Hoài Hâm nhìn sang, anh chàng mỉm cười như hiểu thấu, "Lúc nãy trên bàn ăn anh thấy em không nói gì."
"À." Hoài Hâm cong môi, "Cám ơn đàn anh đã nhắc nhở."
Lúc băng sang đường, Úc Thừa xoay người, hình ảnh hai người kề tai thì thầm với nhau vừa hay rơi vào tầm mắt của anh.

Anh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, kiên nhẫn đứng một bên chờ hai người đi tới.
Buổi tối Trương Khả Bân còn có một cuộc họp phỏng vấn chuyên gia, thấy đã đến giờ, anh chàng chào tạm biệt rồi chạy biến lên tầng.
Cả đoạn đường anh chàng vô thức vào vai điều tiết bầu không khí, bây giờ người đã rời đi, bầu không khí như hạ xuống vài độ, rét căm căm.
Hoài Hâm đi sau Úc Thừa, cố tình đi chậm lại vài bước, không muốn cùng anh sóng vai.
Chẳng biết qua bao lâu, người đàn ông xoay người lại.
Trái với tưởng tượng của Hoài Hâm, vẻ mặt anh hoàn toàn không có gì là bực dọc, đôi mắt đen láy hơi cúi xuống, dưới sự trợ giúp của màn đêm càng khiến người ta không đoán được ý anh.
Hoài Hâm dừng bước, cách anh chừng vài mét, vẫn còn bướng bỉnh

không chịu tiến lên dù chỉ một bước.
Dường như có một sự giằng co xảy ra.
Lát sau, mí mắt Úc Thừa hơi động, anh cất giọng trầm ấm, "Còn giận sao?"
Bàn tay buông thỏng bên người Hoài Hâm chậm rãi cuộn lại thành nắm đấm.
- - Anh vẫn luôn tốt tính như thế, hôm nay cô vẫn luôn dùng đủ cách để đâm chọt anh, nhưng anh không hề nổi giận.
Cô nghĩ, có phải mình nên thức thời, đừng nên làm căng quá tránh ảnh hưởng đến tình cảm hay không.
Hoài Hâm hắng giọng, đang định thuận thế xuống nước thì lại thấy anh bước đến gần mình, hỏi nhỏ, "Có biết cái gì gọi là tị hiềm không?"
Tim Hoài Hâm thót lên, đầu óc trống rỗng.
Trời vừa ấm đã trở lạnh, Bắc Kinh về đêm vẫn lạnh như thế.
Úc Thừa rủ mi mắt, ung dung đưa tay sửa lại cổ áo cho cô, hạ giọng, "Đồ ngốc, nếu để mọi người biết chúng ta quen nhau thì sau này sao tôi có thể dẫn em tham gia vào các dự án lớn đây?".

Chương 36: Chương 36

Hơi thở ngập tràn hương tuyết tùng phả tới, giọng nói trầm ấm truyền xuống từ trên đỉnh đầu, trong nháy mắt, Hoài Hâm chẳng còn suy nghĩ được gì.
- - Anh bảo tránh bị nghi ngờ, mà cô chính là "đối tượng hiềm nghi" của anh.
Điều này đồng nghĩa với việc cô là trường hợp đặc biệt, cô khác với mọi người.
A a a a a a a cái tên đáng ghét này biết thả thính quá đi!
Ai bảo con gái khó dụ chứ, khóe môi Hoài Hâm đã rất rất muốn nhếch lên lắm rồi, nhưng cô vẫn cố gắng giữ vững bình tĩnh, "Thế...!cho dù là thế đi, anh cũng không thèm nói trước với em một tiếng."
Tối hôm ấy ở quán bar tại Đạo Thành, cô từng hỏi anh nhưng anh lại đánh trống lảng.
Úc Thừa cụp mắt, thong thả đáp, "Lúc ấy tôi vừa từ chức, thủ tục bên nhân sự vẫn chưa xử lý xong nên không tiện nói." Hơn nữa anh rời đi, cả team mất đi thành viên cốt cán nên bận đến sứt đầu mẻ trán, Chung Huân níu kéo anh ở lại làm thêm một thời gian để bàn giao công việc cho xong xuôi.
"..."
Hóa ra là thế.
Hoài Hâm ồ lên một tiếng.
Anh cười tủm tỉm nhìn Hoài Hâm, một lát sau, nhếch môi hỏi cô, "Đã bớt giận chưa?"
"..."
Hai vành tai giấu trong mái tóc đã ửng đỏ từ khi nào, Hoài Hâm vùi mặt vào khăn quàng cổ, má đào hây hây, mắt đen lúng liếng.

Gió đêm mơn man, cô cọ hai mũi chân vào nhau, muốn nói rồi lại thôi.
Ánh mắt sâu thẳm của Úc Thừa lưu luyến trên gương mặt cô vài giây, khi anh định mở lời, bỗng nghe thấy cô nói bằng giọng mũi rất khẽ, "Sếp ơi, vừa nãy em có thái độ không đúng, sếp không giận em chứ?"
Giọng nói vừa mềm mỏng vừa êm ái, ngoan ngoãn tựa như chú mèo con duỗi móng khẽ cào, mang theo chút nũng nịu khó phát hiện.
Màn đêm lay động theo gợn gió đêm, ánh đèn đường dìu dịu hắt xuống, mơn trớn gương mặt trầm lặng của người đàn ông.
Úc Thừa nhìn cô một lúc, bật cười.
Anh hơi khom người, dừng lại khi chỉ cách gò má cô chưa đầy một tấc, thong thả nhả chữ, "Trông tôi có giống như đang giận không?"
Trong một khoảnh khắc, Hoài Hâm ngỡ như môi anh chuẩn bị đáp xuống, suýt nữa là cô đã nhắm mắt lại theo phản xạ, cũng may là cô phản ứng nhanh nhạy, mấy đầu ngón tay khẽ véo vào lòng bàn tay, song hơi thở dần trở nên gấp gáp.
Mà kẻ đầu têu lại thong thả rút lui, vẻ hứng thú hiện rõ trong ánh mắt anh, "Em lên lầu đi."
"..."
Hư quá đi.
Hừ, nhưng cô thích chết đi được.
Lúc quay về bàn làm việc, trái tim Hoài Hâm vẫn còn đập thình thịch.

Cô híp mắt khẽ liếm môi, cảm thấy vẫn chưa đã thèm.
Công ty cách trường tầm mười cây số, vì lo cho các thực tập sinh hiện vẫn đang ở lại trường nếu trở về khuya quá sẽ không tốt, thế nên công ty cho phép bọn họ lựa chọn tan làm sau bữa tối và tiếp tục làm việc từ xa sau khi về nhà, rất có tình người.
Lúc Hoài Hâm bước ra khỏi phòng làm việc còn cố tình nhìn sang chỗ Úc Thừa - Anh đang đứng bên cửa sổ sát sàn nói chuyện điện thoại, dáng người cao ráo như hòa làm một với màn đêm.
Cô bắt xe trở về trường.
Khi về đến ký túc xá thì nhận được Wechat từ anh, [Về rồi sao?]

Hoài Hâm, [Dạ.]
Hoài Hâm, [Thấy anh đang bận nên em không quấy rầy.

mèo con nghịch bóng.jpg]
Bên kia hiển thị dòng chữ *Đối phương đang nhập tin nhắn*, ngay sau đó hiện lên tin nhắn trả lời.
Úc Thừa, [Ừ, mai tôi phải đi Thượng Hải công tác, đến thứ sáu mới về.]
Tim Hoài Hâm vừa nảy lên, anh lại nhắn thêm một câu, [Mấy ngày này phiền em làm giúp tôi một bản Company Profile*, Lễ Ngộ, một công ty F&B kinh doanh theo kênh offline, cám ơn em.

mỉm cười]
* Company Profile: là một bản tóm tắt chuyên nghiệp của doanh nghiệp nhằm giới thiệu về công ty.
Hoài Hâm, "..."
Nếu chỉ xem mỗi câu đầu thì có chút thân mật, giống như anh đang thông báo lịch trình của mình cho cô biết.

Song, khi đọc đến tin nhắn thứ hai thì nó lại trở nên hợp lý hẳn, cô thật sự nghi ngờ anh cố tình ngắt câu để trêu cô.
Nhưng dù thế nào, cô vẫn luôn giữ thái độ chuyên nghiệp trong công tác, cố gắng hết sức hoàn thành công việc trong phạm vi năng lực của mình.

Hơn nữa Hoài Hâm khá hứng thú với ngành tiêu dùng, lần đầu tiên tiếp xúc với nó cũng là khi cô thực tập ở MGS, cô càng thấy thú vị hơn, bây giờ có cơ hội thì cô phải nghiên cứu cho thật tốt.
Lễ Ngộ là một công ty F&B phi truyền thống, theo xu hướng ẩm thực fusion, với mô hình tương đối mới mẻ, rất nhiều người nổi tiếng trên mạng từng đến đây check in.

Tuy nhiên điểm độc đáo nhất ở chỗ nó cũng mở một cửa hàng mỹ phẩm, và hai cửa hàng này đều có concept trang trí khá giống nhau, có thể xem đây là một công ty tiên phong dẫn đầu xu hướng.

Năm ngoái công ty đã hoàn thành vòng kêu gọi vốn Series C, con số vốn đầu tư đã lên đến hàng trăm triệu NDT.

Phương Nghị là nhà đầu tư dẫn đầu, Hồng Đạt là nhà đồng đầu tư, giá trị công ty sau khi gọi vốn đã lên đến một tỷ NDT.

Đây có thể xem như là một dự án mới mẻ trên thị trường, thế nên chỉ có lác đác vài tin tức và báo cáo có liên quan.
Hoài Hâm thu thập giới thiệu vắn tắt về công ty, lý lịch founder, lịch sử huy động vốn, cơ cấu cổ đông, mô hình kinh doanh..., sau khi tổng hợp lại rồi làm thành một bản báo cáo nộp lên cho Úc Thừa, cô chỉ mất một buổi sáng và một buổi chiều.
Tài liệu đã được gửi đi nhưng chưa nhận được tin trả lời của anh, trái lại Lý Thi Văn đến tìm cô, bảo cô xem lại cấu trúc và quy mô thị trường của ngành công nghiệp nước hoa niche*.
* Nước hoa niche là cụm từ chỉ những thương hiệu nước hoa lâu đời, riêng biệt với các mùi hương không được sản xuất đại trà.
Hoài Hâm đọc lướt qua một lần đã thấy hào hứng, ngoại trừ mấy thương hiệu yêu thích như By Kilian, Frederic Malle và Byredo, cô lại biết thêm vài thương hiệu mới khá ổn.
Đến tận khuya Úc Thừa mới trả lời tin nhắn.
Hoài Hâm vừa đọc xong thì vui ngất trời -- Anh khen cô đấy.
Úc Thừa, [Hiệu suất rất cao, nội dung đều tóm được những ý quan trọng.

Nice]
Hoài Hâm, [Cám ơn anh Thừa đã khích lệ.

Đỏ mặt]

Hoài Hâm, [Dù gì cũng là công việc do sếp giao, em phải cố gắng hoàn thành chứ ~ *nhe răng*]
Dấu "~" này gần như đã được cô dồn hết sức mà gõ xuống.
Úc Thừa không có phản ứng gì, [Tiếp tục cố gắng nhé.]
Hoài Hâm, [Dạ! *đỏ mặt*]

"..."
Đoạn hội thoại như bị đóng băng ngay tại lúc ấy.
Con trỏ liên tục nhấp nháy, Hoài Hâm muốn hỏi anh tình hình công tác sao rồi, đang tìm từ ngữ thích hợp thì bên kia đã nhắn lại một tin, [Em về trường chưa?]
Hoài Hâm, [Dạ chưa, nãy giờ em bận giúp chị Thi Văn kiểm tra cơ cấu ngành.]
Úc Thừa nói, [Chín giờ rồi, em về sớm đi.]
Trái tim Hoài Hâm suýt nữa đã nhảy vọt lên cao, anh lại nói tiếp, [Về rồi làm tiếp cũng được.]
Hoài Hâm, "..."
A a a a sao lúc nào anh cũng phải tách một câu thành hai vậy hả!
Cô mà còn rơi vào bẫy của anh lần nữa thì cô là đồ ngốc!
...
Mấy ngày sau đó, các sếp trong phòng lần lượt giao xuống vài việc rải rác, chẳng hạn như làm phân tích ngành, tìm hiểu công ty, tóm tắt phỏng vấn, gọi điện thoại, tuy chưa chính thức tham gia vào dự án, nhưng được làm việc mình thích nên Hoài Hâm vẫn rất hào hứng.
Sáng thứ sáu, vừa thức dậy thì cô nhận được tin nhắn của Úc Thừa, [Chiều nay đi gặp founder của Lễ Ngộ với tôi.]
Hoài Hâm bật dậy khỏi giường, tỉnh táo ngay tức khắc.
Tuyệt quá! Cuối cùng cô cũng được đi thực tế rồi!
Thời gian hẹn là hai giờ chiều, Úc Thừa gửi sang cho Hoài Hâm một địa chỉ, buổi sáng cô vẫn đến công ty như bình thường, đến trưa ăn cơm xong liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.
Hồ Vi ngồi kế bên vừa gục đầu xuống bàn ngủ trưa, mặt mày vẫn còn ngáy ngủ, thấy cô thế thì hỏi, "Ủa, cậu đi đâu đấy?"
Hoài Hâm chỉ nói sơ lược, "Lát nữa có một buổi phỏng vấn của một vị quản lý cấp cao."
Hồ Vi, "À."
Hoài Hâm đến điểm hẹn đúng giờ, đó là một tòa nhà văn phòng.

Cô đứng chờ tầm vài phút thì trông thấy một chiếc xe MPV dừng trước mặt.
Người đàn ông đã mấy ngày rồi không gặp sải đôi chân dài bước

xuống xe, mỉm cười nhìn cô, mở lời ngắn gọn, "Em chờ lâu không?"
"Dạ không." Hoài Hâm ngoan ngoãn đáp, "Em cũng vừa mới đến thôi."
Dường như Úc Thừa vừa từ sân bay về, anh còn kéo theo một cái vali màu đen cỡ nhỏ.
Quy định về trang phục ở quỹ tư nhân không nghiêm khắc như ở ngân hàng đầu tư, trang phục của anh theo phong cách công sở khá thoải mái, đường cong cơ bắp nơi cánh tay hiện lên đầy gợi cảm, dáng người hoàn hảo vô cùng hút mắt.
Hoài Hâm nhìn xuống chiếc vali của anh, bước tới vài bước, "Anh Thừa, có cần em cầm giúp anh không?"
"Cầm cái gì?" Úc Thừa nhướng mày, ánh mắt nương theo tầm mắt của cô, khẽ cười, "Không cần đâu."
Dường như còn thấy câu hỏi này của cô cực kỳ thừa thãi.
"Lát nữa tôi sẽ phụ trách phỏng vấn, còn em cứ việc note lại." Anh cất bước vững vàng, nói, "Em đừng nói mình là thực tập sinh."
"Dạ."
Úc Thừa đi được hai bước lại quay đầu, "Lần đầu phỏng vấn sao?"

Hoài Hâm gật đầu, "Nghiêm túc mà nói thì đúng là thế ạ."
Anh cười, cất giọng dịu dàng, "Đừng lo, có tôi đây."
Bước vào đại sảnh, hai người phải đăng ký thông tin mới được vào trong, người bên Lễ Ngộ đã đợi sẵn trong đại sảnh, cũng chính là thư ký của founder - Thôi tổng.
Thư ký đưa bọn họ vào thang máy lên lầu, công ty tiêu dùng mới này thuê hẳn một tầng lầu, thư ký đưa bọn họ đi ngang qua phòng trà nước, khu vực nghỉ ngơi và phòng làm việc của nhân viên, sau đó đi thẳng đến phòng họp.
Bức tường trong phòng cũng được thiết kế cực kỳ mới lạ và thú vị, trang trí bằng màu sắc tương phản, hơn nữa còn trưng bày một vài sản phẩm nổi tiếng của cửa hàng mỹ phẩm và huân chương danh dự vừa được nhận.
Thư ký rót trà cho hai người, mời hai người ngồi chờ trong phòng họp một lát.

Vài phút sau, Thôi Thư bước vào, mỉm cười bắt tay với Úc Thừa,

"Chào Úc tổng! Tôi đây ngưỡng mộ Quỹ Bác Nguyên đã lâu."
Điều khiến Lễ Ngộ được quan tâm nhất chính là mô hình kinh doanh song song "Cửa hàng mỹ phẩm kết hợp ăn uống", có người thấy đây là xu hướng mới, có thể nâng cao mức độ nhận diện thương hiệu; có người lại cho rằng hai lĩnh vực này hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau nên không thể bổ trợ cho nhau.

Thôi Thư giới thiệu sơ lược về công ty trước, cũng giải thích rõ lý do vì sao ban đầu lại chọn khởi nghiệp công ty này, nguyên nhân là vì bản thân anh ta muốn làm về cửa hàng ăn uống offline, nhưng vợ anh ta lại thích mỹ phẩm các kiểu, thế nên vì để cân bằng hai bên, anh ta đã nghĩ ra một sự kết hợp mới mẻ này.
Khâu quan hệ công chúng của Lễ Ngộ rất tốt, website được thiết kế dễ nhìn mang lại cảm giác mới mẻ cho khách truy cập, video quảng cáo cũng rất đẹp mắt.
Bước tiếp xúc ban đầu thường chỉ để hiểu rõ và dự đoán phương hướng chung, ngoại trừ nguy mô thì không cần thiết phải hỏi những vấn đề chi tiết.

Doanh thu hơn 400 triệu tệ, có hơn 160 cửa hàng, trong đó ăn uống chiếm phân nửa, lãi ròng của năm ngoái đã được chuyển sang dương*.
* Nếu lãi ròng là dương thì doanh nghiệp hiện đang có lãi, còn nếu âm thì doanh nghiệp đang thua lỗ.
Thật ra trở thành chuỗi cung ứng offline cực kỳ quan trọng, vì hai chỉ số quan trọng nhất - năng suất và thương hiệu, và phương thức sản xuất có thể thỏa mãn cho cái trước.
Úc Thừa hỏi xong chuỗi cung ứng và mô hình cửa hàng UE, lại hỏi đến tình hình marketing, anh hỏi rất kỹ càng và chuyên nghiệp, chẳng hạn như co-branding IP như thế nào, kế hoạch chọn người mẫu quảng cáo cho mỹ phẩm, chiến lược quảng cáo trong tương lai ra sao.
Thôi Thư đáp, "Lễ Ngộ của bọn tôi thật ra có thể được gọi là công ty kinh doanh nền tảng, vì chúng tôi rất tích cực nắm bắt xu hướng internet và truyền thông mới."
"Chúng tôi có lưu lượng truy cập tên miền riêng, tài khoản Wechat

chính thức, Website chính thức, trên Douyin, Xiaohongshu cũng mở rộng quy mô hợp tác với KOL (Key Opinion Leader, chỉ blogger nổi tiếng) để quảng cáo, tuyên truyền và chia sẻ.

Trong năm nay cửa hàng mỹ phẩm của chúng tôi đã có ba mẫu sản phẩm có doanh số bán ra vượt hơn chục triệu, trở thành sản phẩm bán chạy nhất."
Cuộc trò chuyện kéo dài tầm hơn một tiếng, lượng kiến thức và tin tức vô cùng dày đặc, Hoài Hâm thầm than may là mình sở hữu tốc độ gõ chữ nhờ kinh nhiệm làm tác giả nhiều năm nên mới có thể tốc ký được mấy trang.

Cuối cùng, Úc Thừa hỏi, vòng kêu gọi vốn tiếp theo bọn họ cần bao nhiêu.
Đây là vấn đề mấu chốt và tương đối nhạy cảm, Thôi Thư chần chừ một lát mới đáp, "Báo giá mới nhất của chúng tôi đại khái khoảng chừng 2 tỷ."
Cái anh ta nói chính là định giá của công ty, mức này đã tăng gấp đôi so với vòng gọi vốn trước.
Úc Thừa vẫn bình tĩnh, cười nói, "Tôi biết rồi, cám ơn anh."
Hai người trao đổi danh thiếp với nhau, sau lại add Wechat, Thôi Thư tiễn bọn họ đến trước cửa công ty, hai người lại khách sáo thêm vài câu, rồi thư ký đưa bọn họ xuống lầu.
Lên xe của Bác Nguyên, Úc Thừa hỏi Hoài Hâm, "Em thấy công ty này thế nào?"
"Em thấy khâu marketing làm khá tốt, thiết kế sản phẩm cũng ổn." Hoài Hâm không chắc chắn mấy, "Nhưng mô hình phát triển song song thế này thì em không biết có thể phát triển lâu dài hay không.

Bản thân em lại thấy nó không phù hợp cho lắm."
Úc Thừa tán thành cách nói của cô, "Đúng vậy, mấy món best seller trước mắt đều là nhờ bung tiền marketing mà có.

Hiệu quả của hình thức kinh doanh này vẫn còn phải chờ chứng minh thêm.

Trước mắt thì hiệu quả kết hợp của hai lĩnh vực này vẫn không lớn."
Anh dừng lại một lúc, nhếch môi, "Còn gì nữa không?"
"..."
Hoài Hâm ngỡ như đã quay về khoảng thời gian tham gia kỳ thi cấp ba, cô tập trung suy nghĩ rồi đáp, "Em thấy các cửa hàng của họ mở khá là rải rác, ờm...!em cũng không biết phải hình dung thế nào, nhưng kiểu như là trăm cửa hàng trăm diện mạo, vẻ độc đáo và chủ đề của từng cửa hàng cũng không đồng bộ với nhau."

Ý cười bên môi Úc Thừa càng sâu thêm, "Tốt lắm."
Anh nói một cách đơn giản, "Không thể tiêu chuẩn hoá, không thể nhân rộng, chuỗi cung ứng sẽ phải đối mặt với áp lực vì giá thành cao khi mở rộng."
Đúng là ý đó.

Nhưng sau khi được anh "chắt lọc" lại trở nên cực kỳ đơn giản và rõ ràng, Hoài Hâm chợt bừng tỉnh, chăm chỉ note lại.
Úc Thừa lại hỏi, "Còn gì nữa không?"
Hoài Hâm khóc không ra nước mắt, thẳng thắn nói, "Em thật sự nghĩ không ra."
Anh cười, không có ý làm khó cô, công bố đáp án, "Quá đắt."
"Sao ạ?"
"Chào giá quá cao.

Nếu tính thử doanh thu thì sẽ thấy không đáng giá."
"À à." Theo ý anh thì có nghĩa là dự án này đã bị "pass", Hoài Hâm cái hiểu cái không, lát hồi lại le lưỡi, rầu rĩ đáp, "Nhưng hình như em vẫn chưa hình dung ra được phải làm sao?"
Do ít gặp những vụ thực tế thế này, nên rất khó có thể ước tính sơ bộ ngay khi nghe những con số ấy.
Úc Thừa mỉm cười đầy khoan dung, "Không sao, sau này tiếp xúc nhiều em sẽ quen thôi."
Hoài Hâm nhìn anh, sợi dây đàn trong lòng như được gẩy nhẹ.
- - Anh là một người thầy tốt, năng lực xuất chúng, hướng dẫn chi tiết, kiên nhẫn, dịu dàng, cũng rất khoan dung.
Ở phương diện này, quả thật cô cần phải nương nhờ vào anh.

Đúng lúc hôm nay là thứ sáu, Úc Thừa nói, "Cũng chỉ còn có mấy tiếng thôi, em cứ về thẳng nhà đi, không cần phải trở về công ty đâu."
Anh bảo tài xế đưa Hoài Hâm đến trước cổng khu nhà cô, trên đường về, Hoài Hâm hỏi anh, "Anh Thừa này, cuối tuần mấy anh cũng bận hả?"
Úc Thừa nói, "Bình thường tăng ca thì còn ổn, nhưng tôi vừa mới nhận việc, có nhiều việc phải bàn giao lại."
Ngụ ý chính là cuối tuần này anh rất bận, thế nên cô sẽ không quấy rầy anh nữa, "À ra thế."
Hoài Hâm còn định nói gì nữa, nhưng màn hình điện thoại chợt sáng, hiện thông báo có cuộc gọi thoại.

Cô xem người gọi đến là Vương Khả Hàn bèn vội vàng ấn từ chối.
Yên lặng được vài giây, đối phương lại bắt đầu điên cuồng gọi đến như lần trước, Hoài Hâm gắng ghìm lại cơn xúc động, liên tục bấm từ chối, vào tài khoản phụ nhắn cho Vương Khả Hàn, [Đàn anh à, em đang họp, lát nữa nói sau nhé.

Đáng thương]
Sau khi du lịch về, Hoài Hâm bắt đầu liên lạc lại với anh ta, nhưng không còn thân thiết như trước, có lẽ Vương Khả Hàn đã nhận ra nên gửi hẳn hai đoạn chat voice.
Hoài Hâm sợ anh ta cứ gọi đến mãi, đành chuyển đoạn chat voice sang tin nhắn văn bản để xem anh ta nói gì.
Không ngờ, cô lại lỡ tay bấm mở tin nhắn thoại, giọng nói mà Vương Khả Hàn tự tin là rất êm tai vang lên trong xe vô cùng rõ ràng, "Đàn em, tối mai đi xem phim cùng anh nhé, anh..."
Hoài Hâm luống cuống tắt đi.
Cô ngồi thẳng lưng, đầu lại vô thức nhìn sang bên cạnh.
"Xem ra em rảnh lắm nhỉ."
Người đàn ông đưa tay chống cằm, ung dung cất giọng.
Anh hờ hững ngước mắt lên, đủng đỉnh đáp, "Ban đầu định để em nghỉ ngơi mấy ngày cuối tuần, bây giờ xem ra phải giao vài việc cho em làm thôi."
***

Tác giả:
Ồ? Có người nào đó lấy việc công trả thù riêng rồi..

Chương 37: Chương 37

Hoài Hâm, "?!?!?!"
"Không, không phải đâu..." Cô khóc không ra nước mắt.
Mẹ bà nhà mi, cái tên Vương Khả Hàn này!
Hoài Hâm nuốt nước miếng, tự bào chữa cho bản thân, "Sếp ơi anh hiểu lầm rồi, em sẽ không đi chơi với anh ta đâu."
"Nếu đã thế..." Mặt mày Hoài Hâm nhăn tít như trái khổ qua, "Sếp đừng giao thêm việc cho em được không?"
Úc Thừa dửng dưng hỏi lại, "Thật không?"
Hoài Hâm gật đầu như gà mổ thóc, ngay sau đó thấy anh mỉm cười, nói, "Không được."
Hoài Hâm, "..."
Anh dịu dàng nói, "Chủ yếu là muốn để em rèn luyện thêm, chứ chẳng liên quan gì đến người khác cả."
Hoài Hâm, "..."
Chính anh vừa nói thấy tôi rảnh quá đấy thôi!!!
Xe dừng lại trước cổng khu nhà, Hoài Hâm xoay người rời đi với bóng lưng rừng rực lửa giận và không cam lòng.
Sang hôm sau, không ngoài dự đoán, cô nhận được tin nhắn Wechat từ Úc Thừa, anh bảo cô giúp anh chỉnh sửa phần ghi âm buổi phỏng vấn dài tầm hai tiếng rồi note ra giấy.

Hoài Hâm vừa ngậm ngùi đeo tai nghe lên vừa khóc lóc kể lể với Vương Khả Hàn, tố sếp của mình vô tình vô nghĩa, bóc lột nhân viên ra sao, sau đó có hẳn lý do đường hoàng để từ chối lời mời của anh ta.
Vì là file ghi âm nên có những đoạn đối phương nói rất nhanh làm cô phải nghe đi nghe lại nhiều lần.

Hoài Hâm mất hơn bốn tiếng đồng hồ mới làm xong, gửi file cho Úc Thừa, rồi nằm bẹp dí trên sofa chả muốn động đậy nữa.
Mặc dù là thế.
Mệt thì mệt thật, nhưng phải công nhận một điều là cô vẫn có thu hoạch kha khá.
Công ty này có một dự án cà phê khá hot trên thị trường, vì mọi người trong công ty đều khá coi trọng dự án này nên không đưa thực tập sinh theo kiến tập, đích thân Từ Húc và Úc Thừa cùng nhau giám sát.

Mà Hoài Hâm lại có thể thông qua cách này, may mắn học hỏi được rất nhiều điều bổ ích từ buổi phỏng vấn.

Thoắt cái lại đến thứ hai.
Tuần này cô nhận việc phần lớn từ Đặng Trạch và Vương An Nhiễm, trái lại Úc Thừa rất ít khi tìm cô, văn phòng của anh thường xuyên trong tình trạng không một bóng người, Hoài Hâm nghi ngờ anh vốn chưa từng đến công ty.
Đến thứ sáu, phía Úc Thừa vẫn không có động tĩnh gì, Hoài Hâm bèn gửi tin nhắn Wechat cho anh.
Hoài Hâm, [Dạo này sếp bận quá nha.

nháy mắt]
Nửa tiếng sau, Úc Thừa trả lời, [Sao thế?]
Úc Thừa, [Trách tôi không quan tâm đến cấp dưới à?]
Nom giọng điệu có vẻ vẫn thong dong chán, Hoài Hâm nhếch môi, gõ chữ, [Nào dám, tại không nhận được tin của sếp nên em thấy hơi buồn xíu thôi.]
Chẳng phải anh thích chơi trò ngắt một câu thành hai câu sao, cô nghịch ngợm bắt chước anh, [Dù gì anh cũng từng hứa sẽ dẫn em tham gia dự án tốt nhất, ai mà ngờ cả tuần nay chẳng gặp được anh lấy một lần.]
Hoài Hâm chờ một lúc, khung chat chợt nhảy ra tin nhắn mới.
Úc Thừa gửi sang một đoạn chat voice.
"Đang định tìm em đây." Anh nói khá chậm, "Thứ ba tuần sau có

rảnh không, cùng tôi đi Thượng Hải tham quan triển lãm thương mại."
A a a a a a! Đi công tác!

Trái tim Hoài Hâm kích động như muốn nhảy ra ngoài, sau vài giây bình tĩnh lại, cô trả lời, [OK, không thành vấn đề ~]
Chi phí công tác bên Bác Nguyên đều do phòng thư ký phụ trách, Úc Thừa gửi mail bổ sung thêm tên của Hoài Hâm vào, bên kia nhanh chóng đặt vé máy bay và phòng khách sạn đâu vào đấy.
Mấy ngày đầu tuần thì ngày nào Hoài Hâm cũng phải tăng ca đến hai giờ khuya, đến cuối tuần lại nhẹ nhàng hơn một chút, buổi tối không phải làm việc, đúng lúc có một cô bạn trong hội chị em tổ chức tiệc sinh nhật, đã đặt sẵn phòng VIP ở Flipped.
Cô ấy đã ra chủ đề của bữa tiệc hôm nay là tiệc hóa trang công chúa, mỗi một người sẽ hóa trang thành một cô công chúa nhà Disney.
Hoài Hâm chẳng đặt nặng vấn đề này lắm, cô chỉ chọn đại một nhân vật, chính là công chúa Merida của phim hoạt hình Brave, bởi vì cô cảm thấy bộ tóc uốn xù ấy rất chi là ngầu.
Tuy tóc của công chúa Merida là màu cam, nhưng hội chị em không yêu cầu khắt khe về màu tóc, thế nên Hoài Hâm vẫn giữ màu tóc đen của mình.
Cô lấy máy uốn giả tạo kiểu xoăn hippie, dùng miếng dán kích mí để điều chỉnh hai mí mắt cho đều nhau.

Còn về lớp trang điểm thì cô đánh khối khá đậm, thiên về kiểu make up tone Tây, cấu trúc khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn so với trước đó.
Hoài Hâm chọn một chiếc váy dài màu xanh theo phong cách hoàng gia với hoa văn bắt mắt, thắt lưng kiểu corset cực kỳ tôn vóc dáng.

Hoài Hâm đứng trước gương ngắm nghía tự sướng một hồi, cô vô cùng hài lòng với thành phẩm của mình -- lớp cover makeup này xem như đã thành công, bây giờ có là người quen cũng khó mà nhận ra cô.
Lúc đến bữa tiệc đã tầm mười giờ tối, bầu không khí ở đó đúng lúc

đang rất "cháy".
Đám chị em tốt đã có mặt đông đủ, lâu rồi không gặp nên mọi người vừa ôm ấp vừa than thở bảo nhớ nhau, sau đó lại bắt đầu vuốt váy nhau khen bạn mình thật xinh đẹp.
Nhân vật chính ngày hôm nay là dân đại gia, vung tay cho khui hai set Frozen Dragon gồm sáu bình champagne Át Bích*, giá cũng ngót nghét mười mấy ngàn tệ.
* Champagne Armand De Brignac.
Khi suối rượu phun lên, bầu không khí lên đến đỉnh điểm, mấy bàn xung quanh cũng nhao nhao nhìn sang.

Dưới ánh đèn đủ màu sắc liên tục nhấp nháy, men rượu xộc thẳng lên đầu, DJ trên sân khấu bắt đầu chơi bài No limit mà bọn cô đã chọn trước đó.
Hoài Hâm cố ý kiểm soát lượng rượu vào cơ thể, nhưng vẫn khó tránh khỏi cơn say chếnh choáng.
Quẩy hơn một tiếng đồng hồ, bọn họ lại chuyển sang "dẩy đầm", mồ hôi tung tẩy ướt cả sàn nhảy.

Hoài Hâm xách váy bước xuống sân khấu đi đến quầy bar, bất ngờ trông thấy một bóng người cao ráo từ phía xa xa ngay khi cô vừa ngước lên.
Người đàn ông đúng lúc nhìn về phía cô, đôi mắt hoa đào sâu thẳm, đường cong rắn rỏi nơi quai hàm hơi nâng lên, mang đến cảm giác ngả ngớn và lười nhác.
Dưới ánh đèn mờ ảo, những đường nét trên gương mặt tuấn tú ấy lại càng rõ ràng và sắc nét hơn.

Anh vẫn mặc âu phục, mang giày da như cũ, nhưng áo vest đã cởi, cà vạt đã tháo, cúc áo cũng đã cởi bớt hai cúc, có cảm giác lạnh lùng khó nói.
Tầm mắt Hoài Hâm từ yết hầu của anh dời xuống phần xương quai xanh, rồi lại trượt xuống những đường gân xanh gồ lên nơi bàn tay, trống ngực bỗng nhiên dồn dập.
Ánh mắt hai người giao nhau, không chỗ trốn tránh.

Úc Thừa cất bước đi về phía cô.
Khoảng cách dần dần được rút ngắn, ngày một gần hơn, trái tim Hoài Hâm cũng chực chờ nhảy ra khỏi lồng ngực -- Thế nhưng, anh chỉ tựa người bên cạnh quầy bar, chất giọng trầm thấp lướt qua cô, nhờ phục vụ lấy một ly cocktail Gibson.
Một loại cocktail có vị siêu cay nồng.
Hóa ra không phải anh nhận ra cô mới sang đây sao? Ánh đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, đám đông nói chuyện lớn tiếng ồn ào, lại thêm lớp make up đậm này của cô, anh không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Hoài Hâm vô thức thở phào một hơi, kéo kéo góc váy, trong đầu bất chợt nảy ra một kế.
Cô xách váy nhích lại gần anh hơn, giày cao gót rơi trên sàn nhà, mùi hương Hedione* tươi mát như đang khiêu vũ cùng cô.
* Hợp chất tạo mùi thơm có mùi hương tựa hoa Nhài xanh, tươi mát với hương Chanh.
Bắp chân thon gọn trắng nõn chầm chậm áp sát đến, vén ống quần anh lên, Úc Thừa bỗng quay sang nhìn cô, ánh mắt hờ hững lại sâu thăm thẳm.

"Anh trai còn nhớ em không?" Hoài Hâm mỉm cười ghé vào bên tai anh, cắn từng chữ một, "Em là Lisa đây."
Úc Thừa nhìn cô chăm chú, đôi mắt khẽ chớp, tựa như đang quan sát.
"Lisa?"
Cái tên tiếng Anh ngắn gọn được anh phát âm đến là êm tai, Hoài Hâm cong môi, cẳng chân nhỏ nhắn lướt dọc theo ống quần của anh trượt lên trên, cô hấp háy đôi mắt tỏ ý khẳng định, lém lỉnh trả lời lại, "Đúng vậy."
Úc Thừa rủ mi mắt nhìn cô chăm chú vài giây, đôi mắt sâu thăm thẳm, ánh mắt lẳng lặng quan sát khiến người ta nhìn không thấu.
Âm nhạc bên tai vẫn sôi động như cũ, anh quay đầu lại, khe khẽ nở nụ cười đầy ý vị.
Tiếng cười nhàn nhạt tựa như một sợi lông vũ nhẹ lướt qua trái tim Hoài Hâm, bắp chân cô căng cứng, càng đẩy bản thân vào cơn sóng

ngầm đang cuộn trào.
Cánh môi đỏ mọng hơi mấp máy như muốn nói điều gì, người đàn ông chợt nhoài người đến, đưa tay nhấc một lọn tóc xoăn đen, nhẹ nhàng quấn vài vòng.
Hành động không chút lỗ mãng, nhưng càng giống như đang trêu chọc hơn.
Anh hờ hững ngước lên, cười nhẹ, "Cô nàng nhà văn, lâu rồi không gặp."
...
Úc Thừa galant gọi cho cô một ly cocktail.
Moscow Mule*.
* Cocktail Moscow Mule là một loại cocktail được làm bằng vodka, bia gừng, và nước ép chanh, được trang trí với một lát chanh mỏng cùng lá bạc hà.
Rượu nền vodka hòa với mùi hương của dòng nước hoa niche Juliette Has A Gun trên người cô như bổ sung cho nhau, tạo nên một cái tên gọi là Cuộc gặp gỡ mê đắm.
"Sao hôm nay lại rảnh đến Flipped thế?"
Úc Thừa dán sát vào tai cô nhả từng chữ một, giày da màu đen chạm nhẹ lên mép váy, như đang trêu đùa bâng quơ.
Tính chiếm hữu, cảm giác tồn tại, sự vuốt ve cách một lớp vải, nhiệt độ cơ thể và hơi lạnh bên ngoài tồn tại song song.

Với khoảng cách gần thế này, Hoài Hâm như chìm vào đôi mắt đen lay láy của anh, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề.
Cơ thể nhẹ như bay, rơi thẳng xuống.
"Đến tìm linh cảm sao?"
Úc Thừa mỉm cười, giọng điệu ung dung.

Anh rút ra một điếu thuốc đưa lên môi, cầm bật lửa châm thuốc, rồi cụp mắt rít một hơi.
Ánh lửa chớp tắt, động tác của anh vừa thong dong vừa toát ra vẻ lười nhác, đôi mắt vẫn ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, nhìn cô qua làn khói.
Lòng Hoài Hâm rung rinh, cô nhìn anh chăm chú, nhất thời không lên tiếng.

Úc Thừa hững hờ nhìn cô, dường như cũng chẳng gấp gáp nhận lấy đáp án vội.

Anh chỉ thong thả hít vài hơi, phả ra vài vòng khói, rồi từ tốn gẩy tàn thuốc vào gạt tàn đặt bên cạnh.
Dường như ngắm cô cũng là một thú vui nho nhỏ của anh vậy.
Chẳng hiểu sao, Hoài Hâm bị anh nhìn đến miệng đắng lưỡi khô.
Cô nhìn chằm chằm vào quả táo Adam của Úc Thừa, khi anh nói chuyện, quả táo ấy lại nhấp nhô lên xuống vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp.
Tay áo của anh cũng được xắn lên một đoạn, vừa hay chính là cánh tay đang gạt tàn thuốc kia, xương cổ tay hơi cộm lên, làn da vừa trắng trẻo nhưng lại cực kỳ gợi cảm.
Hoài Hâm nhìn anh không rời mắt, anh cũng thản nhiên đáp lại ánh mắt của cô.
Im lặng đấu tranh một lúc, cô bất ngờ nhích lại gần.
Nương theo mấy ngón tay thon dài với những đốt ngón tay rõ ràng của Úc Thừa, cô rít một hơi thuốc.

Bờ môi âm ẩm, cô híp mắt, vẫn duy trì tư thế nhón chân đổ người về phía trước, chầm chậm phả làn khói lên bên cổ của anh.
"Đúng thế." Hoài Hâm khàn giọng, khẳng định lại lời anh nói, "Em đến đây tìm linh cảm đó."
Hơi thở nóng ấm vờn quanh, vấn vít lấy nhau, ánh sáng mập mờ đầy mê đắm, Hoài Hâm ngửi thấy mùi ngải thơm ngát trên người anh, thầm nghĩ có lẽ mình đã say mất rồi.
Tay cô đặt lên ngực anh, nơi tiếp xúc chính là phần cơ bắp cuồn cuộn.
Hoài Hâm hơi dùng sức, muốn rút về phía sau, nhưng bên hông bỗng nhiên có một luồng sức mạnh ghìm chặt cô lại.
- - Úc Thừa siết chặt lấy eo cô, không để cho cô có cơ hội cựa quậy.
Tư thế của hai người họ hiện giờ giống như đang áp cổ ôm nhau.
Trái tim Hoài Hâm chợt nảy lên, huyệt thái dương như đang tránh trống reo hò, Úc Thừa một tay ôm chặt lấy cô, tay còn lại thong thả gẩy tàn thuốc, sau đó dụi tắt điếu thuốc.

Hơi thở mơn man, mùi thuốc lá thoang thoảng vấn vít cùng mùi rượu cay nồng, cô như muốn hòa tan trong lòng ngực anh.
"Quý cô Lisa này."
Giọng Úc Thừa hơi khàn, hơi thở ấm áp phả xuống vành tai Hoài Hâm.

Anh đưa tay vén tóc giúp cô, ngón tay lướt qua trán cô, qua tai cô, lướt qua gò má cô, tựa như đang cẩn thận vẽ lại gương mặt hoàn mỹ của cô.
"Tôi có thể cung cấp linh cảm cho em."
Đôi môi anh gần trong gang tấc, cảm giác như anh đang lướt xuống, trái tim Hoài Hâm như bay lên trời, rồi lại đột ngột rơi xuống, mấy đầu ngón tay đang chống trên ngực anh trở nên trắng bệch.
Đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm không nhìn thấu, lại không ngừng dụ dỗ cô sa chân vào.
Hoài Hâm bỗng có cảm giác cực kỳ bối rối, không biết đang giằng co với ai, là với anh, hay là với cô, thăm dò giữa đoạn tình cảm đầy dối lừa này.
Cô cũng rất lúng túng, không biết nếu cô nhận lấy món quà này, bên trong liệu sẽ là gì, cái giá phải trả có nằm trong khả năng của mình hay không.
"Anh ơi." Hoài Hâm mím môi, nghe thấy giọng nói mình lí nhí trong cổ họng, còn cố ý kéo dài thời gian, "...!Đêm nay anh đến đây một mình sao?"
Cuộc so tài âm thầm đột ngột dừng lại, Úc Thừa cụp mắt, nhiệt độ nơi đáy mắt cũng dần dần trở nên lạnh nhạt.

Anh buông lỏng tay, gác khuỷu tay lên quầy bar.

Khi ngước mắt lên, anh đã quay về dáng vẻ nhàn nhã ung dung.
"Tôi đi cùng bạn." Úc Thừa nhếch môi, hơi hất cằm lên, dịu dàng đề nghị, "Em có muốn gặp bọn họ không?"
...
Nhóm bạn của Úc Thừa tầm bảy, tám người, có vài người dẫn theo bạn gái nên cũng tầm hơn mười người.

Bọn họ ngồi trên băng ghế VIP ở một góc khuất trò chuyện khá vui vẻ, ai nấy đều ăn mặc sang trọng, khí chất bất phàm.
Thấy Úc Thừa đưa một cô gái xinh đẹp quay lại, đám đàn ông không mấy bất ngờ, nhưng vẫn lên tiếng trêu anh vài câu.
Chỉ toàn là mấy lời trêu chọc không đứng đắn, tuy nhiên trong tiếng nhạc quán bar xập xình ầm ĩ nên Hoài Hâm không nghe thấy rõ, trái lại Úc Thừa nhìn cô, lịch sự hỏi thăm ý cô, "Ngồi cùng tôi một lát nhé?"
Hoài Hâm bèn ngồi xuống cạnh anh.
Băng ghế sofa khá rộng rãi, cô ngồi sát bên tay phải anh, người đàn ông mặc jacket da ngồi bên cạnh lười nhác lên tiếng, "Thừa tổng này, cô em này là ai đây, sao không giới thiệu cho bọn tôi biết thế?"
Úc Thừa mỉm cười, "Cô ấy tên là Lisa."
Đám người trêu, "Chỉ báo mỗi tên tiếng Anh thôi à, đúng là nhỏ nhen quá đấy."
Úc Thừa cầm ly whisky đặt trước mặt nhấp một ngụm, ý cười hiện rõ trên mặt, không ừ hử gì.
Gã mặc jacket da bắt đầu ba lăng nhăng, "Xem cậu ta kìa, giấu như giấu vàng ấy."
Hoài Hâm chớp mắt, mấy đầu ngón tay để bên mép váy hơi cuộn chặt.
Trái tim như có một luồng khí nóng phả thẳng vào, nhịp tim bắt đầu loạn nhịp.
Úc Thừa hơi ngả người ra sau, cánh tay thoải mái đặt lên lưng ghế phía sau Hoài Hâm, lơ đãng mỉm cười, "Đương nhiên rồi, Lisa nhà chúng ta là nhà văn đấy, sáng tác rất giỏi."
Anh lại quay sang, hỏi cô bằng cái giọng cợt nhã, "Đúng không nào?"
Hoài Hâm nhìn anh, cảm thấy thằng cha này đúng là vô pháp vô thiên.
Cô cong đôi mắt, mập mờ mỉm cười với anh, "Em không biết anh đề cao em như thế đấy."
Xung quanh vang lên tiếng tặc lưỡi than thở.

Mọi người vốn tụm năm tụm ba chén chú chén anh, bây giờ mọi sự

chú ý đều đổ dồn về một phía.
Đối mặt với Hoài Hâm vài giây, Úc Thừa nhướng mày, đảo mắt quanh một vòng, thờ ơ lướt qua chủ đề này, "Chơi đến đâu rồi?"
Vốn chỉ là mấy trò chơi nhỏ quen thuộc trên bàn rượu, đổ xúc xắc, tuy nhiên lại được vẽ ra thêm nhiều cách chơi hơn, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là uống rượu, tìm vui.
Rượu nguyên chất, không pha đá.
Cả đám người tự tìm niềm vui cho bản thân, càng chơi càng bạo, bày ra bao nhiêu cách uống, nào là giao bôi, ôm nhau đút nhau uống, mặt kề mặt, thậm chí còn đút nhau bằng miệng.
Đắm chìm trong nhục dục, hành động càng thêm suồng sã, mấy cô gái loạng choạng ngã vào lòng đám đàn ông, một khi không khí đã chín muồi, bọn họ không thèm kiêng kỵ bắt đầu hôn nhau đầy táo bạo.

Cảnh tượng này đủ khiến người ta đứng ngồi không yên.
Hai tai Hoài Hâm nóng bừng bừng giấu trong mái tóc uốn xoăn, may là mấy người ngồi gần cô xem như đều giữ chừng mực, vẫn giữ vẻ thản nhiên tự rót rượu cho mình.
Cô để ý đến phản ứng của Úc Thừa, nhưng anh thật sự khiến người khác phải kinh ngạc.
Tuy đều ngồi ở đây, nhưng thái độ của anh hờ hững đến độ chẳng mấy hòa hợp với hoàn cảnh trước mặt, anh chỉ gác chân tựa vào sofa mềm, nhắm mắt làm ngơ với mọi thứ, nhàn nhã nhâm nhi ly rượu, trông vô cùng thảnh thơi.
Điều này khiến anh khác hẳn với những người kia, tựa như cách cả con sông.
Bên trái Úc Thừa là một cô nàng tóc đỏ, ăn mặc gợi cảm, cổ áo trễ rất thấp.

Người đàn ông đeo cà vạt xám bạc ngồi bên cạnh cô nàng nom có vẻ khá thân với Úc Thừa, cô thấy hai người trò chuyện câu được câu không với nhau.
Hiển nhiên anh ta không quên kéo Hoài Hâm vào cuộc nói chuyện, hai người đều làm về đầu tư, đối phương là quản lý của một quỹ khá lớn, chủ đề nói chuyện giữa đàn ông với nhau chỉ đơn giản về

cổ phiếu, rượu vang, nhà, xe, tác phẩm nghệ thuật...
Cô nàng tóc đỏ tên là Lý Nặc, không biết thân phận thế nào, Hoài Hâm cũng không hỏi.

Nhưng cô để ý cô ả cố tình hướng về phía Úc Thừa, đôi tất đen ôm sát đường cong xinh đẹp nơi bắp chân, mũi chân bâng quơ nghiêng về một phía, khẽ chạm vào ống quần của anh.
Lại dám cái chiêu lúc nãy của cô, tức chết mất!
Hoài Hâm dịch sang bên phải, vỗ nhẹ lên tay Úc Thừa.
Anh nhìn sang, thấp giọng hỏi, "Sao thế?"
"Bên em có chỗ trống này." Cô dán lên tai anh thì thầm, "Anh có muốn nhích sang chỗ em một tí không?"
Ánh mắt Úc Thừa thẫm lại, một lúc sau khẽ cười, "Được."
Lúc này, khoảng cách giữa anh và Lý Nặc đã được kéo ra một khoảng, dù cô nàng kia có muốn giở trò gì cũng sẽ lộ ra vẻ cố ý.
Lý Nặc đờ ra, dưới ánh sáng mờ ảo, ánh mắt cô ta khẽ chạm vào tầm mắt cô trong giây lát, lại dời đi ngay với vẻ mặt khó nói.
Hoài Hâm chắc kèo lần giao chiến âm thầm này không bị Úc Thừa phát hiện, nhưng không biết sao, anh vừa hay khom người xuống, nhỏ giọng giới thiệu thân phận hai người kia cho cô biết.
Lúc trước anh từng tham gia một dự án, Lý Nặc là người bên phía công ty, nhờ Úc Thừa giới thiệu với gã đang đeo cà vạt xám bạc giúp đỡ, cũng chính là Chân Tư Minh.

Về sau hễ có tụ tập thì sẽ gọi cô ta đến, một lần hai lần, cuối cùng Lý Nặc cũng quen được Chân Tư Minh.
Hoài Hâm nghĩ chuyện này hẳn là lúc anh còn làm ở MGS, theo quan sát của cô thì Úc Thừa và Lý Nặc không thân cho lắm, cũng chẳng mảy may có phản ứng gì với ý đồ của cô ta.
Đang chìm trong mạch suy nghĩ, cô lại nghe thấy tiếng trêu chọc của Lý Nặc và Chân Tư Minh.
Cô ả tựa vào vai anh ta, tay thì vỗ về bắp đùi của anh ta, thì thầm nói gì đó, nhưng Chân Tư Minh lẳng lặng hất tay cô ta ra, cầm lấy rượu đưa cho Lý Nặc, hai người chạm ly, anh ta như đùa như thật, "Cẩn thận đừng để dính vết son lên cổ áo tôi, về nhà lại phải giải thích gãy lưỡi với bà xã đấy."

Rồi anh ta lại cười mắng Úc Thừa, "Mau trông cô gái của anh cho kỹ vào!"
Úc Thừa là người đứng giữa bắt cầu cho hai người bọn họ, cũng là người quen biết Lý Nặc trước.

Hoài Hâm đã nhận ra Chân Tư Minh muốn ném trả củ khoai lang bỏng tay này về, cô hiểu bọn họ quen nhau nên nói chuyện không hề kiêng dè, nhưng trong lòng vẫn thấy khá bất ngờ.
Cô vô thức nhìn sang Úc Thừa.
Lý Nặc lỡ va vào "tường" là Chân Tư Minh, đành dời mắt sang phía Úc Thừa, thầm nung nấu chút mong chờ, có lẽ là hy vọng Úc Thừa sẽ nương theo mà giải vây cho cô ta, giúp cô ta không bị mất mặt.
Ba bên đều đổ dồn ánh mắt lên người anh, Úc Thừa chỉ hờ hững nhếch môi, ung dung thanh minh, "Nói gì thế?"
Hoài Hâm cố dằn lòng, ánh mắt rời khỏi gương mặt điển trai của anh, đang định đứng dậy thì cánh tay đang đặt trên chỗ tựa lưng sofa của người đàn ông bỗng nhấc lên, nhẹ nhàng khoác lên vai cô, ghìm mạnh xuống.
"Đây mới là cô gái của tôi." Anh đáp..

Chương 38: Chương 38

"Đây mới là cô gái của tôi." Úc Thừa nói.
Đầu vai bỗng trở nên nặng nặng, Hoài Hâm gần như bị anh nửa ôm vào lòng.

Cằm cô cọ lên vai áo vest của anh, chất vải vừa thô vừa cứng.
Một tư thế tràn ngập tính chiếm hữu.

Váy Hoài Hâm là chất nhung tơ, vải tuy mềm nhưng khá dày, song nó cũng không ngăn được hơi nóng từ lòng bàn tay của anh liên tục xông thẳng vào người cô.
Hơi thở anh liên tục phập phồng bên người, cô thầm nghĩ, có khi nào nhịp tim của mình cũng sẽ truyền đến anh hay không.
Nhưng cũng chẳng còn quan trọng nữa.
Hoài Hâm cố ghìm lại độ cong nơi khóe môi, trong lòng lại đang gào thét điên cuồng.
A a a a a a a a a a!
Đúng là cao thủ mà!!!
Chân Tư Minh ồ một tiếng, "Hiếm lắm mới được nghe Thừa tổng nói thế đấy."
Anh ta quan sát Hoài Hâm một lượt, cười trêu, "Tôi bắt đầu tò mò em gái này là thần thánh phương nào rồi đấy."
"Anh định làm gì?" Úc Thừa uể oải đáp, "Có tôi theo giữ khư khư, không để cho anh có cơ hội xin Wechat đâu."
Anh lại quay sang nhìn Hoài Hâm, khóe môi thấp thoáng ý cười, gần như thì thầm với cô, "Đúng không nào?"
Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve vành tai cô, kích thích cơn tê dại lan tràn toàn thân, cả người Hoài Hâm như mềm nhũn.

A a a a a a thằng cha cáo già này!!!
Cô chống tay lên ngực phải Úc Thừa, lí nhí đốp lại, "Anh cũng làm gì có Wechat của em."
Úc Thừa rủ mi, ánh mắt rơi xuống hàng mi dài rung rung của cô nhóc, anh híp mắt khẽ cười.
Từ đầu đến cuối hai người đều làm ngơ bơ Lý Nặc đi, sắc mặt cô ta đã không còn giữ được sự bình tĩnh, vẻ mặt sượng trân.

Chân Tư Minh liếc nhìn cô ta, bật cười sang sảng, "Nào nào nào! Cứ để hai người bọn họ dính lấy nhau đi, chúng ta uống rượu nào."
Lúc này Lý Nặc mới được hồi sinh, vội vàng nâng ly với anh ta.
Mọi người trong bữa tiệc đều đang trò chuyện rôm rả, chỉ có Úc Thừa ngả người ra lưng ghế, nhìn sang bên cạnh, cẩn thận quan sát gương mặt Hoài Hâm, ngắm nghía từng nét từng nét một.
"Anh làm gì thế?" Cô để mặc cho anh nhìn, nhưng trong lòng đã cuồn cuộn sóng trào -- không lẽ anh nhận ra cô rồi sao?
Không ngờ anh đáp lại bằng chất giọng trầm khàn, "Đang suy nghĩ xem làm thế nào để khen em xinh đẹp."
A a a a --
Không được, cô phải vững lòng.
Hoài Hâm trách anh, "Anh trai nói thế với mấy cô rồi hả?"

"Chỉ mình em thôi."
Hừ! Dễ gì! Hoài Hâm định lên tiếng phản bác, lại nghe anh cười nói tiếp, "Nếu tôi nói thế chắc chắn bé sẽ không tin."
"..."
Úc Thừa lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình rồi đưa cho cô, "Thế nên là, xin bé hãy cho tôi một cơ hội, để tôi được tự mình chứng minh."
Đôi mắt hoa đào sâu thẳm khi chăm chú nhìn một người lại lộ ra vẻ đa tình và sâu lắng, tựa như chìm trong cơn mưa ẩm ướt, màn đêm tối mịt, nếu bạn đáp lại cái nhìn của anh, bạn sẽ muốn đến thật gần, muốn chạm vào anh, muốn tìm hiểu xem dưới mặt hồ sâu không thấy đáy kia rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì.
Màn hình sáng lập lòe trong bóng tối như một lời mời gọi, Hoài Hâm nhìn vào đôi mắt hút hồn của Úc Thừa, tựa như anh vẫn sẽ luôn

luôn chăm chú ngắm nhìn mỗi một mình cô mà thôi.
Như đã bị mê hoặc, cả người cô đổ về phía trước, mong muốn được gần anh hơn.
Muốn được cảm nhận nhiệt độ từ anh, hơi thở của anh.
Úc Thừa rủ mí mắt, ngón tay đặt trên ghế chạm vào lòng bàn tay của cô, chậm rãi nắm lấy.
Dưới xúc tác của men rượu, nhiệt độ cơ thể đôi bên dần tăng cao, lòng bàn tay ấm áp dọc theo mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại của Hoài Hâm, trói chặt cô vào "lưới" của mình.
Đôi mắt xinh đẹp trở nên sâu hun hút, Hoài Hâm có thể nhìn thấy cái bóng nho nhỏ của mình phản chiếu trong mắt anh, bóng tối bóng sáng mê ly, khoảng cách mỗi lúc một gần hơn, gần đến độ hơi thở cũng quấn quýt lấy nhau.
Là một thợ săn kiên nhẫn, chỉ cần cô lộ ra dù chỉ là một tín hiệu nho nhỏ thôi thì anh sẽ cầm súng xông thẳng vào hang, mạnh mẽ cướp đoạt, giành lấy.
Hoài Hâm nhắm mắt lại.
- - Cô nghĩ, cô không trốn nữa.

Đắm chìm cũng được, lún sâu cũng được, cái cô muốn là sự vui vẻ nhất thời, đâu quan trọng ngày mai ra sao.
Bầu không khí đã đến độ chín muồi, Hoài Hâm nín thở chờ đợi một nụ hôn khiến cả thể xác và tinh thần mê mẩn sắp đến gần.
Trái tim cô tựa như đang ngồi tàu lượn, cảm giác mất trọng lượng chợt ùa đến.
Ngay khi "chuyến tàu" lên đến điểm cao nhất, điện thoại đặt trên sofa bất ngờ vang lên nhạc chuông cực kỳ vang dội.
"..."
Bao nhiêu câu chửi tục lũ lượt lướt qua đầu, Hoài Hâm mở bừng đôi mắt.
Vì lo công ty có việc đột xuất nên cô đã để âm lượng điện thoại ở mức cao nhất, hậu quả là bây giờ cô đã được nếm trái đắng.
Bị giội cả gáo nước lạnh, Hoài Hâm còn chẳng dám để ý đến vẻ mặt Úc Thừa, cầm điện thoại lên rồi vội vàng chuồn đi, "Em nhận điện thoại đã!"
Cô chạy một mạch ra cửa quán bar, đứng bên đường vừa xoa ngực

vừa thở gấp - nhịp tim vẫn dồn dập như cũ, gió lạnh ập tới quất thẳng vào mặt khiến cô tỉnh táo đôi phần.
Lúc bấy giờ cô mới nhìn xuống màn hình điện thoại.
Là Triệu Viện Thanh gọi đến.
Bình thường bà hay nhắn tin trong nhóm chat gia đình, nhưng không bao giờ gọi điện trực tiếp cho cô, tim Hoài Hâm thót lên, nhận máy, "Alo, mẹ ạ..."
...
Đường sá sau mười hai giờ đêm cực kỳ vắng vẻ, lúc Hoài Hâm vội vàng chạy đến bệnh viện, Triệu Viện Thanh và Triệu Triệt đang ngồi chờ trên băng ghế ngoài hành lang.
Người phụ nữ vừa thấy cô chợt sững người, "Tinh Tinh, sao con..."

Trông Hoài Hâm quả thực cực kỳ chật vật.
Mái tóc xoăn tít, lớp make up đậm đã phai bớt, cả người nồng nặc mùi rượu, ngay khi vừa nhận được điện thoại cô đã chạy thẳng đến đây.
Sau khi Hoài Diệu Khánh dự tiệc tối xong thì lên xe về nhà, không biết là do tài xế quá mệt hay vì nguyên nhân gì khác mà khi rẽ cua lại không để ý đến xe bên cạnh, đâm thẳng vào xe người ta.
Cú va chạm mạnh ập đến, tay phải của Hoài Diệu Khánh đập vào kính chắn gió nên gãy xương.

Hơn nữa còn bị trượt đốt sống và chấn thương sọ não nhẹ.
Dù thế nào, người vẫn bình an là tốt lắm rồi.
Vì không muốn để cô lo lắng nên trong điện thoại Triệu Viện Thanh chỉ nói là tai nạn nhỏ, nhưng khi nhìn thấy ba mình mặt mày phờ phạc băng gạc quanh đầu nằm trên giường bệnh, sống mũi Hoài Hâm bất giác cay cay.
Nghe thấy tiếng bước chân, Hoài Diệu Khánh ngẩng đầu lên.
Hai cha con nhìn nhau, nước mắt chực chờ nơi khóe mắt của con gái khiến Hoài Diệu Khánh hốt hoảng.
"Tinh Tinh à..." Ông xin lỗi, "Làm con lo lắng rồi."
"Không đâu ạ."
Hoài Hâm ghé lên giường bệnh, mím môi nắm chặt tay ông, giọng nghẹn ngào.

Hoài Diệu Khánh lộ vẻ xúc động, giải thích với cô, "Ba không sao đâu, ở nhà dưỡng bệnh một thời gian là lại khỏe lên ngay ấy mà."
"Sao ba lúc nào cũng liều mạng như vậy?" Hoài Hâm hít mũi, muốn nói rồi lại thôi.
Cô nhỏ giọng thầm thì, "Công việc thực tập của con đã bắt đầu có thu nhập rồi, ba từ chức đi, sau này con kiếm tiền nuôi ba, có được không?"
"Con bé ngốc này, nói mê nói sảng gì thế hả?" Hoài Diệu Khánh nở nụ cười bất lực, xoa đầu cô, "Ba còn cả một công ty, phải tạo công ăn việc làm cho biết bao nhân viên, sao ba có thể bỏ mặc không quan tâm tới họ được."
Lòng bàn tay chạm vào mái tóc xoăn mì của con gái, ông đánh giá tạo hình của cô, cười thở dài, "Con xem, con gái con đứa như con, thế này thì giống gì hả?"
"Con cố học hành cho giỏi, chăm chỉ học tập đã là sự báo đáp tốt nhất với ba rồi."
Đôi mắt Hoài Hâm sáng bừng, rồi dần dần ảm đạm.
Tựa như chấm sao nhỏ trên bầu trời đêm ngoài ô cửa sổ.
Một thoáng yên lặng khá lâu, cô khẽ nói, "Ba nghỉ ngơi nhé, mai con lại đến thăm ba."
...
Triệu Viện Thanh sợ một mình ông ở trong bệnh viện cô đơn, nên tối nay bà ở lại cùng ông.
Hoài Hâm và Triệu Triệt bắt taxi về nhà.
Trên đường về, hai người mang hai tâm trạng khác nhau, im lặng không nói gì, Hoài Hâm tựa lên lưng ghế lạnh buốt, vẻ mặt rã rời.
Về đến nhà, tẩy trang, tắm rửa, thay sang bộ đồ thoải mái ở nhà, Hoài Hâm nhìn thấy tin nhắn QQ từ Úc Thừa trước đó.
Anh hỏi cô sao thế, vẫn ổn chứ.

Không nói không rằng đã rời đi, không biết có phải cô xảy ra chuyện gì hay không, làm anh rất lo.
Úc Thừa gửi liên tục mấy tin.
Màn đêm bên ngoài mênh mông vô tận, giống hệt như lòng cô bây giờ, cô đơn không nơi nương tựa.

Nếu chỉ vì không chịu được lạnh lẽo mà đến gần một ai đó thì không thể gọi là yêu, đúng không.
Hoài Hâm ngẩn ngơ nhìn màn hình một lúc lâu, sau đó gọi thoại cho anh.
Cô đã dự đoán hẳn sẽ chờ rất lâu, cũng có khi Flipped quá ồn nên anh chẳng nghe được tiếng chuông điện thoại.
Nhưng nhạc chuông chỉ vang lên vài giây đã báo cuộc gọi được kết nối.
Giọng nói trầm ấm từ đầu bên kia truyền đến, không gian xung quanh khá yên tĩnh và trống trải, "Alo?"
"Anh không ở quán bar sao?" Hoài Hâm sửng sốt.
"Ừm, tôi về nhà rồi." Giọng anh không lộ ra chút cảm xúc, vài giây sau, anh nhạy bén phát hiện ra, "Em khóc à?"
"...!Ừm."
Hoài Hâm cuộn mình trên một góc sofa, kéo tấm chăn dày phủ kín người.
Cô vẫn luôn sợ lạnh.
Hoài Hâm mấp máy đôi môi khô khốc, "Ba em bị tai nạn giao thông."
Đầu bên kia im lặng vài giây, thấp giọng, "Tôi xin lỗi."
"Cũng không nghiêm trọng lắm." Cô rất muốn nở nụ cười, nhưng lại không sao cười nổi, "Chỉ là phải nằm trên giường dưỡng bệnh vài tháng thôi."
Khi nói ra những lời này, Hoài Hâm cảm nhận năng lượng tiêu cực như chiếm giữ cả trái tim của mình, những ký ức ngày xưa lẳng lặng nấp trong bóng tối giờ đây lũ lượt kéo đến tác oai tác quái.
Cô vẫn luôn muốn làm một người mang đến vui vẻ cho người khác, không bao giờ để lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác, thời gian cứ thế trôi qua, cô vẫn đóng vai trò đó, hơn nữa còn hoàn thành rất xuất sắc.
Nhưng tại sao, tại sao cô lại cảm thấy mệt mỏi thế này.
Hoài Hâm ghét bản thân như thế, cô nghĩ có lẽ khóc một trận sẽ tốt thôi.
Khóc rồi sẽ không thấy buồn nữa.
"Nếu anh bận thì không cần nói chuyện với em đâu." Cô chủ động tìm cớ cho anh, "Em ngủ một giấc là ổn thôi."

Bầu không khí yên lặng hồi lâu.
Úc Thừa cất giọng trầm ấm, thở dài, "Đã có ai nói với em chuyện này chưa? Đôi khi em không cần phải hiểu chuyện như thế."
Hoài Hâm ngơ ngẩn.
Không, chẳng ai nói với cô cả.
Cô luôn cho rằng trẻ con nếu ngã mà không có ai đỡ dậy, tự mình đứng lên mới là bình thường.

"Một mình gặm nhắm nỗi buồn không tốt đâu, phải nói ra hết mới nhẹ lòng." Giọng anh chầm chậm dịu dàng, "Tôi vẫn đang nghe đây."
"..."
Lòng phòng bị nháy mắt được buông lỏng, Hoài Hâm che miệng khóc không thành tiếng, nước mắt ướt đẫm vạt áo.
Cô đã quen với việc dùng những câu chữ để bày tỏ nỗi lòng, nhưng không biết phải làm sao để thổ lộ lòng mình với một người.
Lúc bắt đầu khá trắc trở và gian nan, không có quy tắc gì, tựa như những bước đi chập chững hồi còn bé.
Cô vẫn là một cô gái mạnh mẽ, vừa nghẹn ngào vừa từ từ kể lại, thậm chí kể đến từng chi tiết vụn vặt, giống như muốn giải tỏa hết tất cả ấm ức một lần một.

Cô kể chuyện hồi bé mỗi lần ba mẹ cãi nhau, không ai nhường ai, mảnh gốm sứ rạch vào bàn chân cô ứa máu.

Kể mỗi khi đêm về cô rúc ở trong nhà chờ họ về, khi ấy cô trằn trọc khó ngủ ra sao.
Kể đến chuyện từ lúc cô còn nhỏ mẹ cực kỳ nghiêm khắc với cô, ví dụ như nếu không được điểm tối đa sẽ bị mẹ la rầy.

Còn ba dắt cô tham dự tiệc tối, cô bị con người ta ăn hiếp, ông không những không phân biệt đúng sai mà còn đánh cô.
Và bóng lưng dần dần biến mất của mẹ sau khi ly hôn.
Hai năm sau khi gặp lại bà, mẹ cô nắm tay một đứa bé trai, dẫn nó đi mua kem.

Đó là con riêng của chồng mới, nụ cười trên gương mặt của mẹ tuy rất nhạt, nhưng ánh mắt lại rất đỗi dịu dàng, Hoài Hâm đứng ở một góc đường, mặc cho đôi mắt dần nhoè đi.
Cô nhắc đến chuyện ba cô lại bỏ bê không quan tâm cô.
Ông có công ty của riêng mình, có gia đình mới, cuộc sống của ông được lấp đầy bởi mọi chuyện lớn nhỏ.

Ông quên mất sinh nhật của cô, không nhớ sở thích của cô, không nắm rõ việc học của cô, cũng ít có thời gian rảnh nhẹ nhàng dạy bảo cô đôi lời, dù là bảo cô san sẻ áp lực công việc, hoặc để cô cảm nhận được vào giây phút nào đó, rằng ba cũng ỷ lại cô.
Cô không hề nghi ngờ tình yêu của ba mẹ dành cho cô, nhưng trái tim con người cũng là thịt, hoặc ít hoặc nhiều, có so sánh thì sẽ có hơn có kém.

Cô không muốn trở thành một sự lựa chọn, vì nó là một chuyện tàn nhẫn đến mức nào.
Đến hôm nay, Hoài Diệu Khánh bảo cô cố học cho giỏi, chăm chỉ học hành.
Nhưng phải làm sao mới được đây.
- - Cô đã cố gắng hết sức rồi.
Bao nhiêu năm nay, cô cố gắng trở thành một đứa con ngoan, cố gắng để mọi người thích mình, cố gắng phấn đấu hết mình, cô còn phải làm thế nào nữa.
Nhìn thấy Hoài Diệu Khánh nằm trên giường bệnh, cảm giác bất lực bỗng chốc ập thẳng vào Hoài Hâm -- cô không cảm nhận được ông cần đến mình, cái gì cũng không làm được.
"Liệu anh có thấy em kiểu cách, quái đản, không hiểu lý lẽ hay không?" Cách điện thoại, Hoài Hâm thút thít hỏi.
Đúng thật là không hiểu lý lẽ, rõ ràng là ba mình đang gặp nạn, ông chống chịu mọi thứ, cố gắng làm trụ cột của gia đình, mà cô lại có suy nghĩ như thế.
"Tôi không thấy em kiểu cách, không thấy em quái đản, cũng chẳng thấy em không có lý lẽ."
Trong điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm của Úc Thừa, anh vẫn dịu dàng kiên nhẫn lắng nghe cô nói, cuối cùng Hoài Hâm cũng thấy

ấm lên được một chút, chưa kịp lên tiếng lại nghe anh nói tiếp, "Tôi chỉ thấy đau lòng."
"..."
Một hòn đá xinh đẹp rơi xuống mặt hồ, vang lên một tiếng.
"Em quá hiểu chuyện." Anh thở dài, "Nhưng không cần lúc nào cũng phải như thế, thỉnh thoảng em có thể tùy hứng, có thể làm theo ý mình, muốn gì thì cứ lấy."
Cổ họng Hoài Hâm căng lên, cắn từng chữ một, "Nhưng em đâu có tư cách làm thế, không có ai xem em là trẻ con cả."
Bầu không khí yên lặng một lúc, bên kia bỗng lên tiếng, chất giọng hơi trầm, "Nếu tôi nói rằng, có người nguyện ý xem em là em bé thì sao?"
"...!Ý anh là sao?" Mặt hồ bắt đầu gợn sóng lăn tăn, còn cô như một chú cá đã mất phương hướng.
Úc Thừa hơi dừng lại, khẽ cười, "Em hiểu ý tôi là gì mà.".

Chương 39: Chương 39

Bắc Kinh về đêm đẹp vô ngần, đèn hoa rực rỡ trải dài không dứt.

Nhưng bóng đêm lại tựa như lớp lụa đen mỏng phất phơ che khuất tầm mắt.
Từ lần đầu gặp nhau ở Printer, Hoài Hâm chưa từng nghĩ tới quan hệ giữa cô và Úc Thừa có thể đi đến ngày hôm nay.
Mỗi một lần khoảng cách được rút ngắn đều là thành quả không ngừng cố gắng của cô.

Bây giờ nghe thấy lời này của anh, cô có cảm giác như ngã xuống vực sâu.
Khi là Lisa, cô sẵn sàng đắm chìm cùng anh, nhưng trở về thân phận Olivia, cô cần phải cân nhắc đến rất nhiều vấn đề thực tế khác.
Hoài Hâm bỗng thấy việc tạo ra thêm một tài khoản phụ đúng là tự bê đá đập chân mình.
Ký ức kết hợp giữa "Lisa" và "Olivia" hiển nhiên là mảnh ghép hoàn hảo nhất, nếu Úc Thừa biết được chân tướng, tình cảm của anh dành cho cô sẽ sâu đậm hơn bây giờ.

Nhưng nếu chỉ xét riêng lẻ từng cái tên thì nó lại trở nên không trọn vẹn, và một khi xác định quan hệ sẽ dẫn đến tình trạng "lá mặt lá trái".
Anh thích sự nhiệt tình và cởi mở của Lisa, lại ưu ái sự hoạt bát và ngây thơ của Olivia, nhưng anh có thể dễ dàng từ bỏ một trong hai, bởi vì không có ai khiến anh thực sự để tâm.
Chẳng qua là do tối nay bọn họ đã chạm mặt nhau, cô lại đột ngột gặp biến cố, vì động lòng trắc ẩn nên anh mới nói với cô những lời

như thế.
Điều cô muốn là trở thành người duy nhất của anh, không phải chỉ là lựa chọn tốt nhất, mà phải trở thành lựa chọn duy nhất.
Tối nay cả hai người bọn họ đều uống rượu nên chẳng còn tỉnh táo.

Hiện tại không phải là lúc thích hợp để đưa ra quyết định.
Không thể chỉ vì xúc động mà tiến thêm một bước.
Úc Thừa nói cô biết anh có ý gì, không nói thẳng ra là vì muốn cho cô có thời gian quyết định.

Hoài Hâm nâng điện thoại lên, đôi mắt đen láy đón lấy ánh trăng bàng bạc bên ngoài cửa sổ, cô nhếch môi đáp, "Em không biết."
Cô cược Úc Thừa sẽ không dây dưa thêm.
Quả nhiên, cô nghe thấy tiếng cười khe khẽ của anh, dường như anh đang thở dài, "Thôi bỏ đi."
"..."
"Khuya rồi, em hẳn cũng đã mệt." Giọng nói dịu dàng như đang nỉ non truyền qua điện thoại, "Hy vọng bé Lisa tối nay có một giấc mơ thật đẹp.

Chúc em ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm nhé."
...
Không biết có phải câu nói của Úc Thừa đã phát huy tác dụng hay không, tối hôm ấy Hoài Hâm có một giấc mơ tuyệt đẹp.

Cô vốn tưởng sau khi trải qua một ngày mệt mỏi thì sẽ nằm mơ lung tung.

Nhưng cô lại mơ về hồi còn bé, ba mẹ dẫn cô đi thả diều, bầu trời xanh thăm thẳm với những đám mây lững lờ trôi, đám cỏ xanh mươn mướt, con diều chim én màu tím bay lượn trên trời cao.

Sáng hôm sau, Hoài Hâm thức dậy với tinh thần sảng khoái, cảm xúc tiêu cực đều đã được gột rửa, quay lại tâm trạng vui vẻ.
Buổi sáng, Hoài Hâm hoàn thành vài công việc được giao, sau đó làm xong bài tập, đến chiều cô vào bệnh viện thăm Hoài Diệu

Khánh.
Bác sĩ đề nghị ông nằm viện vài ngày để tiện theo dõi tình hình rồi về nhà tĩnh dưỡng sau.

Ba cô là người cuồng công việc, tính tình lại bướng bỉnh, một hai đòi về nhà cho bằng được.

Bác sĩ khuyên rằng thắt lưng của ông hiện giờ không thể ngồi lâu, lúc Hoài Hâm đến, cô nghe ba mình đang tranh luận với bác sĩ điều trị.
Thấy con gái đến, ông còn đòi con gái đến phân xử giúp mình.
Hoài Hâm và chú bác sĩ đẹp trai trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó cô cười tít mắt, "Mình phải nghe lời bác sĩ thôi ba."
Hoài Diệu Khánh vểnh râu trừng mắt, cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo.
Triệu Triệt cũng rất hiểu chuyện, Hoài Hâm bận đi làm, cậu và cô thay phiên nhau đến bệnh viện chăm ba, thỉnh thoảng Triệu Viện Thanh sẽ đi cùng cậu, mang theo cơm nhà nấu.
Thứ ba phải đi Thượng Hải xem triển lãm, hôm ấy Hoài Hâm dậy thật sớm, thu dọn quần áo và sắp xếp hành lý.
Cô và Úc Thừa đã hẹn gặp nhau ở sân bay, khi vừa bước vào nhà ga sân bay cô đã trông thấy anh.

Người đàn ông mặc chiếc áo len cổ tròn màu xám đậm, khoác áo khoác trắng đơn giản, quần dài đen tôn lên đôi chân dài, trông rất khoẻ khắn và năng động.
Lúc Hoài Hâm nhìn về phía anh, vừa hay Úc Thừa cũng quay sang, cứ thế, giữa khung cảnh trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, cô và anh đã trao nhau một ánh mắt đầy ăn ý.
"Em đến rồi à?"
Ý cười ngập tràn trong mắt Úc Thừa, anh cẩn thận quan sát Hoài Hâm vài giây, mở lời một cách tự nhiên, "Tối qua ngủ ngon chứ?"
Hoài Hâm gật đầu, cong môi đáp, "Dạ."
"Nhưng trong lòng cứ nghĩ đến chuyện sắp được đi chơi..." Cô vội che miệng lại, "...!sắp được đi công tác nên hơi háo hức."
Đuôi mắt Úc Thừa hơi nhướng lên, ý cười càng thêm sâu.

Ánh sáng vừa đủ, lại đứng ngược sáng nên trông anh càng thêm điển trai, Hoài Hâm ngơ ngẩn trong giây lát, thấy anh đưa tay kéo hành lý của cô cực kỳ tự nhiên, cất giọng nhàn nhạt, "Đi thôi."
Hoài Hâm nhìn chăm chú bóng dáng người đàn ông đi về phía trước một lúc, đôi mắt lặng lẽ cong cong, sau đó cô nhanh chân đuổi theo sau anh.
Lần này, Úc Thừa dẫn Hoài Hâm đến tham quan một triển lãm hợp tác thương hiệu IP về lĩnh vực tiêu dùng, được tổ chức tại trung tâm hội nghị và triển lãm quốc gia Thượng Hải, và có tới vài trăm công ty ngành tiêu dùng mở gian hàng để đấu thầu.

Thông thường, ở kiểu hội chợ triển lãm thế này sẽ có khá nhiều nhãn hàng có tiêu chuẩn khá cao tụ hội về đây, thế nên nhà đầu tư cũng sẽ cùng đến để xem xét có dự án nào thích hợp hay không. Tuy nhiên, họ thường giả làm nhà cung ứng downstream hoặc nhà buôn, lợi dụng tài ăn nói của mình để tìm hiểu tin tức về dự án rõ hơn.
Hoài Hâm cảm thấy quá trình này khá thú vị, vừa vui vẻ chụp ảnh và note lại vừa nghe Úc Thừa cười nói với người phụ trách thương hiệu, lại khéo léo từ chối yêu cầu thêm Wechat của đối phương.
Cảnh tượng thế này trông anh có hơi hướm "chợ búa", nhưng lại càng chân thật hơn xưa, chỉ cần đưa tay là cô có thể chạm tới.
Hoài Hâm bất giác ngắm nhìn nụ cười của anh, người phụ trách lướt mắt sang, bắt chuyện với cô, "Cô đây cũng làm về thương mại điện tử sao?"
"À không phải." Hoài Hâm đón lấy ánh mắt của Úc Thừa, bình tĩnh tự tin "dát vàng" lên mặt mình, "Tôi là trợ lý của sếp."
Như thấy Úc Thừa hơi khó "xơi", người phụ trách thương hiệu đang nhiệt tình tìm người hợp tác bắt đầu đổi hướng, quay sang xin phương thức liên lạc của Hoài Hâm.

Cô phải dốc hết vốn liếng mới thoát khỏi "móng vuốt" của đối phương, sau đó vuốt ngực thở phào một hơi, than thở, "Không ngờ làm về đầu tư còn phải biết diễn nữa."

Khi ấy bọn họ đã ngồi trên shuttle bus, xe đang lắc lư quay đầu, Úc

Thừa lườm cô, cong môi đáp, "Đúng thế đấy."
Ngừng lại một lúc, anh nói tiếp, "Nhưng em rất hợp làm ngành này."
Câu này mới nghe thì không có vấn đề gì, nhưng nếu chịu khó ngẫm lại sẽ nhận ra anh có ý khác, Hoài Hâm trừng mắt với anh, mỉm cười đầy vô tội, "Chẳng phải do em học từ sếp cả sao."
...
Hội chợ triển lãm có quy mô khá lớn, đến gần năm giờ chiều chuẩn bị đóng cửa mà bọn họ chỉ mới tham quan được một nửa, cũng may là vẫn còn ngày hôm sau, vừa lúc phù hợp với kế hoạch của họ.
Buổi tối không có lịch trình gì, khách sạn mà thư ký đặt giúp hai người là một khách sạn năm sao cao cấp.

Sau khi lên lầu cất vali, Hoài Hâm nằm co ro trên giường nghỉ ngơi một lúc, sau đó ngồi dậy, bước đến trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh đêm phồn hoa nơi xa xa.
Tấm rèm cửa mỏng tang phất phơ như đang nhảy múa, phóng tầm mắt đã có thể ngắm trọn cả bến Thượng Hải, nhà cao tầng bên bờ san sát nhau, ánh đèn rực rỡ lấp lánh dọc bờ sông, vài chiếc tàu chầm chậm lướt đi, khung cảnh tựa như tranh vẽ.
Điện thoại đặt trên bàn trà bỗng rung lên.
Hoài Hâm cầm lên xem, là Úc Thừa, [Đi ăn cơm không? *Mặt cười*]
Đúng lúc cô đang thấy đói, rục rịch chuẩn bị tìm anh đây, đúng là ăn ý thật đấy.

Khóe môi Hoài Hâm khẽ vẽ lên một nụ cười, cô trả lời, [Được ạ, đi đâu ăn đây?]
Anh gửi tin nhắn thoại sang, thong thả cất giọng, "Em xuống lầu trước đã."
Giữa đại sảnh có một đài phun nước trong nhà, Hoài Hâm đứng bên cạnh chờ anh, chẳng mấy chốc, Úc Thừa đã xách theo túi đựng laptop xuống tới.

Anh đã thay sang một bộ đồ khác, nhưng vẫn là mấy màu đen xám trắng theo phong cách thoải mái, gọn gàng và lịch sự.
"Em muốn ăn gì?" Anh nhìn sang, mỉm cười hỏi cô.
Trước mặt Úc Thừa, Hoài Hâm chẳng có tính tự giác là thực tập sinh

chút nào, cô hoàn toàn nắm trọn đặc quyền quyết định, "Ăn đặc sản đi ạ, để xem bên này có món gì đặc sắc."
"Được."
Xưa nay Hoài Hâm thích nghiên cứu món ngon, thế là cô vui vẻ mở DianPing* lên lướt qua một lượt, bắt đầu xem xem có nhà hàng nào được đánh giá cao.

Sau khi chọn lựa kỹ càng, cô "chốt" một nhà hàng món Thượng Hải có uy tín lâu đời, nhà hàng tọa lạc trong khu trung tâm thương mại lớn đối diện khách sạn bọn họ đang ở, đi bộ tầm năm phút là đến.
* Dian Ping: là một website review đánh giá khá lớn của Trung Quốc, mọi người có thể chia sẻ review từ hà hàng, tiệm spa thú cưng hay tổ chức tiệc cưới (review đồ ăn đang là chủ đề chính của Dianping).

Từ 2015, nó đã được sáp nhập với Meituan.

Người dùng có thể đặt món ăn trực tiếp qua ứng dụng, săn vé khuyến mại tại các nhà hàng gần đó để sử dụng sau, đặt vé xem phim hoặc tham gia mua hàng theo nhóm.
Nhà hàng kinh doanh rất phát đạt, hai người chọn một bàn ở cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

Úc Thừa mở laptop lên, nhẹ nhàng nói với Hoài Hâm, "Tôi xử lý chút chuyện trước đã, em cứ tự chọn món là được."

Cùng anh ăn cơm biết bao nhiêu lần, mà cô lại rất nhạy về khoảng quan sát, cho nên có thể nói rằng cô hiểu khẩu vị của anh rõ như trong lòng bàn tay, cô cười đáp, "Không thành vấn đề ạ."
Đồ ăn của nhà hàng này khá đúng vị, món cá lư Tùng Giang nổi tiếng khắp nơi vừa tươi vừa ngọt thịt, thịt kho tàu vừa mềm vừa thơm lại không ngấy, vịt bát bảo đậm đà mọng nước, hoàn toàn thể hiện đầy đủ sự hấp dẫn của những món đặc sản.
Úc Thừa vẫn tập trung làm việc, Hoài Hâm bới cơm cho anh, lại gắp đồ ăn bỏ vào chén của anh.
Động tĩnh không nhỏ, bàn ăn đầy đủ cả sắc, hương lẫn vị, anh

ngước lên nhìn cô, Hoài Hâm tranh thủ nói ngay, "Anh Thừa à, hay là anh ăn cơm trước đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất."
Úc Thừa thoáng ngừng lại, đóng laptop, khóe mắt hơi nhếch lên, "Ừm."
View ở bàn này khá đẹp, chỉ cần quay đầu đã có thể nhìn thấy cảnh đêm mê ly bên bờ bên kia và dòng sông uốn quanh, phần nào khiến người đang bận rộn công việc cũng thoải mái hơn.

Hai người yên lặng ăn cơm, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Hoài Hâm ăn được một lúc, như chợt nhớ ra chuyện gì, "Anh Thừa này."
"Hửm?"
Cô mím môi, nhẹ giọng hỏi, "Món này có phải rất giống vị ở quê anh không?"
Cô gái có hàng mi dài, đôi mắt trong veo dưới ánh đèn từ trên đỉnh đầu hắt xuống, ghế ngồi theo phong cách Trung Quốc, trên bàn bày toàn là món Giang - Chiết, sắc mặt cô nom khá tốt, hồng hào, đôi môi như bôi mật, trông cực kỳ có sức sống.
Úc Thừa ngẩn ngơ trong giây lát, anh nhớ đến con ngõ nhỏ sâu hun hút nhấp nhô mái ngói đá xanh, mỗi khi Tết đến, trên xà nhà sẽ được phủ đỏ bởi đèn lồng, khi được thắp sáng, ánh sáng phản chiếu cũng ấm áp tựa như bây giờ vậy.
Anh cụp mắt, khẽ khàng đáp, "Ừm, rất giống."
"Thế quê anh còn có món gì ngon nữa không?" Hoài Hâm chống cằm, nghiêng người về phía trước, tò mò hỏi, "Anh thích ăn món gì nhất?"
Úc Thừa nhìn cô.
Đôi mắt anh đen lay láy, ánh mắt sâu thăm như phản chiếu ánh trăng bàng bạc bên ngoài cửa sổ, mang đến cảm giác lạnh lẽo, nhưng thoắt cái cảm giác này lại biến mất tăm không chút dấu vết, Hoài Hâm không kịp nắm bắt.
Một lát sau, anh cười, "Không khác mấy với những món trên bàn này, tôi đều thích cả."
"Thật à." Hoài Hâm mỉm cười đáp lại, "Em cũng thấy rất ngon."
Cơm nước xong, chưa kịp đi thanh toán thì Úc Thừa lại nhận một

cuộc gọi liên quan đến công việc.
Trong những công ty tài chính hàng đầu thế này, chức vụ càng cao thì cuộc sống cá nhân và công việc càng không thể tách rời.

Hoài Hâm thấy anh đang bận, bèn cầm hóa đơn ra quầy tính tiền.
Người gọi đến là ông chủ bất động sản Lương Duyệt, là khách hàng cũ khi anh còn làm ở MGS, có quan hệ khá thân thiết với Úc Thừa.

Nghe anh đã đến Bác Nguyên làm việc nên gọi điện đến chúc mừng, tiện thể giới thiệu một dự án của một người họ hàng, một nền tảng giao dịch bất động sản khởi nguồn từ Lương Duyệt.
Đây là một hình thức kinh doanh khá đặc biệt, tập hợp những công ty môi giới bất động sản cỡ nhỏ ở khu vực trung tâm trên thị trường, để bọn họ ổn định, cùng nhau hợp tác mua bán nhà mới và cũ, đồng thời chia sẻ tiền hoa hồng.
Nói một câu đơn giản chính là -- phá vỡ data silo, xóa bỏ cách thức hoạt động độc lập của môi giới bất động sản trước đây, tạo ra một môi trường đôi bên cùng có lợi.
* "Data silo" là 1 nhóm dữ liệu thô mà một bộ phận, phòng ban có thể truy cập được nhưng bị cô lập với phần còn lại của doanh nghiệp đó.

Điều này dẫn đến sự thiếu minh bạch, thiếu hiệu quả và mất lòng tin bên trong nội bộ doanh nghiệp.
Đây là một ý tưởng mang tính sáng tạo trong ngành, nếu thật sự thành công thì có thể xem là sự sáng tạo mang tính đột phá.
Úc Thừa khá hứng thú, hẹn với ông ta cuối tuần gặp nhau rồi nói thêm, sau khi hẹn xong lại trò chuyện thêm vài câu mới cúp điện thoại.
Cô nhóc kia đã tự mình chạy ra ngoài quầy thanh toán, giờ vẫn chưa quay lại, anh đang định đứng dậy đi xem thử thì bỗng có một người ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện.
"Hi, Thừa tổng, lâu rồi không gặp."
Úc Thừa nhướng mày, "Joanne, sao cô lại ở đây?"
Hôm nay Cao Tĩnh Từ vẫn ăn diện vô cùng xinh đẹp, cười không ngớt nhìn anh, "Tôi còn định hỏi anh câu đó đấy."

"Mấy hôm nay tôi đến đây xem biểu diễn thời trang với bạn, lát nữa sẽ ngồi du thuyền, nên là chọn một nhà hàng nổi tiếng ở bên đây ăn tối." Cô đưa mắt nhìn về phía bờ sông Hoàng Phố, làm lộ ra góc nghiêng dịu dàng xinh đẹp, "Cảnh đêm ở bến Thượng Hải đúng là đẹp thật, có ở Bắc Kinh cũng khó mà gặp được."
"Ừm." Úc Thừa nhấp một ngụm trà, mỉm cười, "Đồ ăn ở nhà hàng này cũng khá chính gốc."

Anh không trả lời câu hỏi của cô ta, Cao Tĩnh Từ nhìn anh chăm chú vài giây, dời tầm mắt xuống một bàn đầy đồ ăn, lại thoáng nhìn sang túi đựng laptop đặt bên cạnh, chợt vỡ lẽ, "Anh đi công tác sao?"
Lúc nãy cô ta đang định ra ngoài cùng bạn, không ngờ vừa quay đầu đã trông thấy Úc Thừa ngồi một mình bên cửa sổ.
Góc nghiêng của người đàn ông cực kỳ điển trai và rõ nét, sống mũi cao thẳng, cặp kính gọng vàng vắt ngang sống mũi càng lộ vẻ nhã nhặn, cấm dục.

Dù có đang ở trong nhà hàng kiểu Trung nhuốm đầy khói lửa nhân gian, ở anh vẫn toát ra khí thế kiêu ngạo, nghiêm nghị.
Tựa như vầng trăng tròn vành vạnh lửng lơ trên bầu trời kia, lạnh lùng thờ ơ chẳng màng tranh giành.
Cao Tĩnh Từ từng gặp biết bao nhiêu người đàn ông, đẹp trai, chín chắn, quyến rũ đều có cả, nhưng cô ta chưa gặp đươc người nào sở hữu cả hai loại khí chất đối lập nhau như thế -- thi thoảng lại thân thiện khiến bạn có cảm giác anh cực kỳ chân thực, chỉ cần vươn tay đã có thể chạm đến, tiếp cận anh, lắng nghe tiếng lòng của anh; nhưng có đôi lúc anh lại xa cách vời vợi không sao với tới, nhưng lại có sức hấp dẫn khó nói thành lời.

Không cần thiết những chiêu thức dư thừa, anh có thể khiến người ta nảy sinh lòng tò mò muốn tìm hiểu anh sâu hơn.
Thế nên cô ta cảm thấy khó hiểu, nhưng lại lún sâu vào trong.
Hứng thú ban đầu bắt nguồn từ cảm giác đối đầu giữa kỳ phùng địch thủ, nhưng đến bây giờ, cô ta lại thấy anh rất khó nắm bắt.
Bữa tiệc ở Bắc Kinh lần ấy là cô ta cố tình mới Úc Thừa đến.

Đó cũng không phải là cuộc hẹn hò riêng tư, cô ta còn mời thêm vài nhân vật có mặt mũi đến, lẽ ra Úc Thừa chẳng có lý do gì để từ chối, nhưng cuối cùng anh vẫn không đến.
Cao Tĩnh Từ thật sự không hiểu, là một thương nhân, chuyện có lợi không hại thế này cớ sao lại không làm, dù đó là một đoạn duyên mỏng tựa sương mai, chẳng phải những người như bọn họ đều thế hay sao? Tìm vui khắp nơi, gặp dịp thì chơi, chẳng màng chân tình, chẳng cố kỵ điều gì.
Rốt cuộc Úc Thừa muốn gì, cô ta thật sự không đoán ra.
Tuy nhiên, với giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô ta rất rõ, từ bữa tối đầu tiên về sau, Úc Thừa hoàn toàn không có cảm giác gì với cô ta, đừng nói gì đến chuyện mong ngóng đến bước tiến sau đó.
Thêm chuyện sau khi anh rời khỏi ngân hàng đầu tư, công việc của anh chẳng còn liên quan đến cô ta nữa.
Cao Tĩnh Từ xưa nay vẫn luôn là người bất khả chiến bại, chuyện này khiến cô ta bỗng chốc nảy sinh cảm giác thất bại, nhưng cũng vì thế mà chấp niệm của cô ta càng sâu.
Lúc này, Úc Thừa nhìn thẳng vào mắt cô ta, thản nhiên đáp, "Đúng thế, tôi đến tham quan một hội chợ triển lãm."
"Thế tối nay anh có bận gì không?" Đầu ngón tay Cao Tĩnh Từ quấn lấy một lọn tóc, nhếch môi hỏi, "Lát nữa bạn tôi có tổ chức một buổi party trên du thuyền, không biết Thừa tổng có rảnh đến đó dự một lúc không?"
Úc Thừa cong môi, ung dung nở nụ cười.
Anh chính là thế, dù có từ chối hay là đồng ý, thái độ cực kỳ đúng mực.

Trái tim Cao Tĩnh Từ như bị nhấc lên, đang lúc hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh, lại bất ngờ nghe thấy một giọng nói réo rắt vang lên ngay bên cạnh.
"Anh Thừa ơi, em thanh toán xong rồi!"
Cao Tĩnh Từ híp mắt, quay sang nhìn cô gái vừa ngồi xuống cạnh Úc Thừa.
Gương mặt tràn đầy thanh xuân, nhưng không biết sao nom có hơi quen mặt.

Lúc nãy khi nhìn từ phía xa, hình như cô ta có thấy cô gái này cùng đi với Úc Thừa, lúc ăn cơm cũng không có hành động gì quá mức thân mật.

Nếu là đi công tác thì hẳn phải là trợ lý mới đúng.
Cao Tĩnh Từ âm thầm thở phào một hơi, nhưng vẫn không dám lơ là.

Trái lại, Hoài Hâm nhìn cô ta, rồi lại nhìn sang Úc Thừa, nhếch môi hỏi, "Anh Thừa, đây là ai thế ạ?"
Giọng cô nhóc vừa nũng nịu lại thấp thoáng vẻ ngạc nhiên, cảm xúc nắm bắt vừa phải.
Úc Thừa tủm tỉm lướt mắt nhìn sang, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy cô nhỏ giọng làu bàu, "Chúng ta mau đi thôi.

Chẳng phải anh bảo sẽ đi xem phim cùng em sao, sắp trễ đến nơi rồi kìa.".

Chương 40: Chương 40

Hoài Hâm điều chỉnh giọng vừa phải, không lớn không nhỏ, vừa đủ để hai người đang ngồi đều có thể nghe thấy.
Bàn tay vuốt tóc của Cao Tĩnh Từ vừa để xuống lại nhấc lên, vẻ mất tự nhiên thoáng lướt qua rồi nhanh chóng biến mất, sau đó mỉm cười hỏi Úc Thừa, "Cô đây là?"
"Đây là bạn tôi."
Úc Thừa chỉ mỉm cười, không giải thích gì thêm.

Hoài Hâm rủ hàng mi, đôi mắt vụt qua vẻ đắc ý rồi tan đi ngay.
Là do cô chơi chiêu, để Cao Tĩnh Từ hiểu lầm hai người bọn họ có quan hệ riêng tư, nếu Úc Thừa nể mặt cô thì sẽ không giải thích quan hệ bọn họ "Chỉ là đồng nghiệp".
"Joanne, hôm nay tôi rất vui khi gặp được cô, nhưng không khéo là bọn tôi quả thực có kế hoạch khác." Úc Thừa đứng dậy, xách đồ lên rồi gật đầu chào Cao Tĩnh Từ.
"Chúc cô có một buổi party vui vẻ, khi nào về Bắc Kinh tôi sẽ mời cơm cô sau."
Hoài Hâm vừa mới ra chiêu độc, lúc này vẫn giữ im lặng, cô không nhìn vẻ mặt của Cao Tĩnh Từ, chỉ ngoan ngoãn đi theo sau Úc Thừa rời khỏi nhà hàng.
Không khí ven sông vừa ẩm vừa lạnh, hai người thong thả thả bước dọc theo bờ sông đi về phía trước, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng.
Hoài Hâm tò tò theo đuôi, chỉ đi sau Úc Thừa chừng nửa bước.

Cô nhìn chằm chằm xuống gót giày màu đen của anh, phía trên hơi lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng trẻo, trong lòng cô trống rỗng tựa

như lột tơ rút kén.
Cạch.
Úc Thừa bỗng dừng bước, anh quay đầu, cúi mặt nhìn cô, "Sao không nói gì?"
Hoài Hâm cũng đứng lại, khẽ cắn môi.

Khí thế bảo vệ "chủ quyền" trên bàn ăn ban nãy đã biến mất chẳng còn tăm hơi, cô cúi gằm đầu, bối rối lên tiếng, "Thì anh cũng đâu nói gì..."
Cô không nhìn Úc Thừa, nên cũng chẳng thấy vẻ mặt anh ra sao, nhưng cô có thể cảm nhận được luồng hơi thở mơn man, tựa như đang cười khẽ, lại giống như đang thở dài của anh.
Tiếng bước chân thong thả vang lên, càng lúc càng gần, mấy đầu ngón tay Hoài Hâm cuộn chặt lại, cô biết anh bắt đầu tính sổ rồi.
"Vừa nãy ở nhà hàng em nói gì?"
Giọng người đàn ông hơi trầm, như đang gắng nhịn cười, lại nhẹ nhàng gõ vào lòng cô, khiến cô vô thức nín thở.
Hoài Hâm chớp hàng mi, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.
Cô liếm môi, lí nhí đáp, "Lúc em tính tiền trở về thì vô tình nghe thấy anh và chị Joanne kia nói chuyện..."
Hoài Hâm dừng lại một lúc, sau đó nói tiếp với giọng đầy lý lẽ, "Nhưng em nghĩ có lẽ anh Thừa không muốn đi, nên mới nghĩ ra cái cớ đi xem phim."
Dứt lời, cô cười chúm chím, "Có phải em thông minh lắm đúng không?"
"..."
Úc Thừa cụp mắt, hàng mi dài buông xuống tạo nên một bóng mờ, ánh mắt chất chứa ẩn ý sâu xa.

Một lát sau, anh hơi khom người, nghiêm túc quan sát cô.
Đôi mắt cô nhóc cong cong, dưới ánh đèn đường càng trở nên long lanh.

Trước đây anh không hề phát hiện ra, khi cô cười, bên khoé môi thấp thoáng hiện lên một lúm đồng tiền nhỏ xinh, đón lấy ánh sáng dịu dàng, vừa lém lỉnh vừa hoạt bát.

"Đúng là rất thông minh."
Úc Thừa nhấn nhá từng chữ, hơi thở ấm áp lướt qua gương mặt cô, như có như không, nhồn nhột.
Hoài Hâm nhìn vào đôi mắt hoa đào sâu thẳm của anh, nhịp tim bỗng chốc thình thịch như trống vang, lòng rộn ràng không sao kiềm nổi.
- - Dù có nhìn bao nhiêu lần thì vẫn sẽ rung động.
Có đôi khi duyên phận giữa người với người kỳ diệu thế đấy.
Môi thơm hé mở, Hoài Hâm định trêu anh vài câu, lại thấy Úc Thừa giơ tay lên, mấy đốt ngón tay thon dài chạm vào tóc mai của cô.
Gió đêm mơn man, bờ sông lấp lánh ánh đèn, tựa như một bức tranh nhân gian tuyệt mỹ.
Bên bờ có ai đó đang đàn hát, tiếng guitar nhẹ nhàng hoà với giọng ca sâu lắng, âm điệu ngân nga, dường như đang kể lại một câu chuyện đầy da diết.
Hoài Hâm trừng to đôi mắt, mặc cho hơi thở anh càng lúc càng đến gần, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Nhịp tim càng thêm tăng tốc, tay chân cứng đờ không sao động đậy được, lại bất chợt nghe thấy anh khẽ bật cười, sau đó anh giúp cô vén tóc ra sau tai, rồi lại đứng thẳng người dậy.
"Đứng ngốc ra làm gì thế?" Giọng Úc Thừa vô cùng bình tĩnh, tủm tỉm nói, "Gió lớn nên tóc em rối cả rồi."
"..."
Má nó!
Lại bị chơi xỏ nữa rồi!!!
Hoài Hâm bị trêu đến chỉ còn nửa cái mạng, trong lòng vừa hưởng thụ lại vừa bực mình, nhưng vẻ mặt không hề lộ ra vẻ khác thường.

Cô nhắm mắt lại, nở nụ cười đầy ngọt ngào, "Em cám ơn anh Thừa."
Úc Thừa từ tốn đáp lại, "Không có gì."
"Vậy..." Cô đón lấy ánh mắt anh, hơi nâng cằm, cất giọng khiêm tốn nhưng không hề tự ti, "Cơm cũng đã ăn xong rồi, nếu tối nay anh Thừa không còn chuyện gì nữa thì em xin phép trở về khách sạn nhé ạ."
"Ai bảo không còn việc?"

"Dạ?"
Hoài Hâm dừng bước, khóe môi giần giật, lắp bắp hỏi lại, "Còn...!còn việc gì nữa ạ?"
Cô còn tưởng tối nay có thể nghỉ ngơi một đêm chứ!!! Đi tham quan hội chợ triển lãm cả ngày mệt chết đi được!!
A a a a a cái ông này sao lại thế! Anh có biết thương xót cho lính nữ xinh đẹp đáng yêu nhà mình không hả!!!
Cô thầm lèm bèm một tràng dài ở trong lòng nhưng không dám nói ra, bỗng nghe anh lên tiếng, "Em nhớ lại xem."
Hoài Hâm chớp mắt, "Sao cơ?"
Úc Thừa cúi mặt nhìn cô, đôi mắt ẩn sau cặp kính lạnh lẽo lóe lên vẻ hứng thú, một lát sau anh mới đủng đỉnh lên tiếng.
"Vừa nãy ở nhà hàng chẳng phải em đã thay tôi sắp xếp công việc rồi sao?"
"..."
Đi xem phim.
Đùng một tiếng, trong đầu bỗng chốc xuất hiện một màn pháo hoa rực rỡ, phối hợp với phong cảnh tráng lệ phản chiếu trên bến Thượng Hải lại càng tô điểm thêm vẻ đẹp, Hoài Hâm nhếch môi, cố gắng lắm mới ghìm được khóe môi đang có chiều hướng cong lên.
Tên đàn ông hư hỏng này!
Sao điểm nào cũng có thể khiến cô xao xuyến thế kia!!!
Hoài Hâm vừa quay sang, lại nhìn thấy Úc Thừa vẫn giữ nụ cười thản nhiên nhìn mình.
"Ồ." Cô từ tốn hỏi, "Thế sếp muốn xem phim gì?"
"Phim gì cũng được." Sắc mặt anh không chút thay đổi, giọng điệu cũng thoải mái hơn.
"Thế ạ."
Hoài Hâm ồ một tiếng, bất thình lình nhón chân lên tiến sát lại gần anh.
Úc Thừa cụp mắt, màu mắt dần sẫm đi, anh đứng bất động.

Cô lại nghịch ngợm vân vê cổ áo anh, chỉnh sửa một hồi, cô ngước mắt lên, trong gợn gió đêm mơn man hơi men, Hoài Hâm nở nụ cười rực rỡ.
"Gió hơi lớn." Giọng cô đầy ngọt ngào, âm cuối hơi nâng lên, "Sếp à,

áo anh nhăn rồi."
...
Trong trung tâm thương mại cao cấp đều có rạp chiếu phim.
Bọn họ vốn định chọn đại một bộ phim giải trí thương mại để giết thời gian, nhưng lại tình cờ phát hiện có một bộ phim từng ra mắt vào năm 98 đang được chiếu lại, chính là bộ Nghệ sĩ dương cầm trên đại dương* cực kỳ nổi tiếng.
* Tên tiếng Anh là The Legend of 1900.
Hoài Hâm từng xem một đoạn ngắn của bộ phim kinh điển này trong tiết học Lịch sử âm nhạc phương Tây -- hai bậc thầy dương cầm đấu đàn với nhau, một người là nam chính, lớn lên trên một con tàu viễn dương vào những năm 90, còn người kia chính là bậc thầy nhạc Jazz đến từ đất liền.
Lúc ấy bản nhạc The Crave do "1900" trình diễn đã hoàn toàn khiến cô rung động, là một bản nhạc cực kỳ sâu lắng.

Hoài Hâm vẫn luôn tìm cơ hội thích hợp để xem trọn bộ phim điện ảnh này, tiếc là cô vẫn chưa được xem.
Bây giờ hóa ra là một cơ hội tốt.
Bộ phim cũ này đã được công chiếu ở nước ngoài nhiều năm về trước, cũng có thể xem trên các trang web xem phim lớn ở trong nước, hôm nay lại là ngày trong tuần, trong rạp cũng chỉ có lác đác vài khán giả ngồi ở những hàng ghế phía sau.

Hoài Hâm đi theo sau Úc Thừa vào chỗ ngồi, ghế của hai người ở giữa sát phía sau, phía trước đều là ghế trống, cảm giác yên tĩnh như thể bọn họ đã bao trọn rạp.
Nam chính sinh vào năm 1900, bị ba mẹ bỏ rơi trên một chiếc du thuyền sang trọng tên là Virginia.

Theo từng ngày trưởng thành, tài năng âm nhạc hơn người của anh cũng dần được bộc lộ, trở thành nghệ sĩ dương cầm tiếng tăm lừng lẫy trên du thuyền.
Màu phim khá đẹp, màu xanh thẳm của biển, cùng với tiếng nhạc dịu dàng du dương, khiến người xem cảm giác như cả thể xác và tâm hồn được lắng đọng, dạo chơi một vòng, linh hồn cũng hoàn

toàn được gột rửa.
"1900" sinh ra trên chiếc du thuyền này, cả đời chưa bao giờ đặt chân lên đất liền.

Đối với mảnh đất mà mình không hề biết gì này, anh mang theo một cảm giác sợ hãi khó hiểu.
Có người ra một số tiền lớn để mời anh lên bờ tổ chức buổi hòa nhạc, cũng từng có cô gái nào đó khiến lòng anh xao xuyến đã cập bến rời đi.

Nhưng "1900" chỉ đứng trong khoang thuyền lưu luyến nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của bọn họ, với ánh mắt dịu dàng và kiên định.
"Đối với tôi, đất liền là một con tàu quá lớn, nước Mỹ là một người phụ nữ quá xinh đẹp, có những hành trình dài không bao giờ kết thúc, nơi đó có mùi nước hoa quá nồng, có những bản nhạc mà tôi không bao giờ biết chơi." Anh đã nói thế.
Bên tai là hơi thở đều đều của Úc Thừa, trên màn ảnh là khung cảnh đêm khuya đầy giông bão, "1900" mở khóa cây đàn dương cầm trên boong tàu, cả người như lướt theo từng phím đàn, tấu lên một đoạn nhạc Jazz cực kỳ êm tai và đầy tự do.
Bên ngoài du thuyền, sóng tung bờ rạn, còn ở trong phòng lại có một linh hồn nhiệt huyết đang hát vang, một thế giới tinh thần trong sáng và ngập tràn lý tưởng đã được tạo nên.

Khoảnh khắc ấy, Hoài Hâm đã thật sự choáng ngợp trước phân cảnh anh ấy bình tĩnh trình diễn đầy say sưa, dường như cô đã nhìn thấy "vùng đất" bất khả xâm phạm mà anh vẫn đang cố thủ ở trong lòng kia.
Cả bộ phim được tái hiện bằng hình thức kể chuyện, không có bất kỳ phân đoạn cao trào nào, cho đến khi người ta cho dùng thuốc nổ phá hủy Virginia, mọi người cũng chỉ kịp đánh một tiếng thở dài đầy ngắn ngủi.
Trên thế gian này, điều mà người ta mong muốn có được nhất chính là sự tự do.
Nhưng vì sự chần chừ, đấu tranh, lưỡng lự, hoang mang đã được

định sẵn rằng đoạn đường này sẽ cực kỳ cô độc và tịch mịch.

Người ở bên cạnh đến rồi lại đi, tựa như hành khách trên du thuyền lên rồi lại xuống như thủy triều, không có ai chịu dừng lại vì bất kỳ người nào.
Cũng chẳng có ai có thể bầu bạn với người nào đó trong cuộc đời dài đằng đẵng này.
Rồi sẽ đánh mất, rồi họ cũng sẽ rời bỏ.
Hồi còn bé, mẹ cô rất nghiêm khắc, chỉ cần cô phạm lỗi đều sẽ bị mẹ trách mắng một trận.

Khi ấy Hoài Hâm còn nhỏ tuổi, lúc té ngã cũng chỉ biết ngoạc miệng gào khóc, nhưng mẹ cô chỉ thờ ơ đứng một bên, quát lớn bảo cô phải tự mình đứng dậy.
Trên đầu tủ TV trong nhà có một cây thước bằng thép, cô nhớ rất rõ cảm giác khi nó quật vào người đau đến mức nào.

Lúc học dương cầm, chỉ cần đàn sai một nốt, lòng bàn tay tự khắc sẽ hằn lên một vệt đỏ.
Đối với Hoài Hâm mà nói, tuổi thơ là một tách trà đăng đắng, còn được phủ thêm một lớp bóng mờ.
Tuy nhiên cô cũng từng có một quãng thời gian vô ưu vô lo, đó là khi cô được ở cùng bà ngoại.
Nghỉ hè Hoài Hâm được cho về quê ở với bà ngoại một thời gian.

Cô khi ấy như một đứa trẻ nhà quê, lăn lộn dưới bãi cỏ mà chẳng có ai quản, vì ham chơi muốn hái táo nên đã bị ngã từ trên chạc cây xuống.
Không những làm gãy cành mà còn làm đổ luôn cả mấy gốc hoa dành dành mà bà ngoại dày công chăm sóc.
Hoài Hâm đau muốn chết, gương mặt lấm lem bùn đất, ôm đầu gối rớm máu khóc đến nước mắt giàn giụa.
Trong tầm nhìn mông lung, trông thấy bà ngoại bước đến chỗ mình, cô vô thức co rụt người lại, cơn đau khi cây thước bằng thép quất vào người lại bắt đầu nhói lên.
- - Nhưng bà ngoại chỉ ôm cô vào lòng, hiền hòa đưa bàn tay đầy

nếp nhăn giúp cô lau khô nước mắt, dịu dàng hỏi rằng, Niếp Niếp té có đau không con.
Ánh mắt bà sao quá đỗi dịu dàng, Hoài Hâm chỉ biết ngơ ngác nhìn bà, trong lòng bỗng có một nụ mầm xuất hiện, rồi chầm chậm lan ra khắp nơi.
Ở bên ba mẹ, Hoài Hâm lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, không dám phạm phải bất kỳ sai lầm nào.
Nhưng chỉ có bà ngoại là tốt với cô vô điều kiện, chỉ có ngoại mới xem cô là trẻ con.

Ngoại dạy cô nhận biết các loại hoa, đan cho cô biết bao nhiêu là mũ, còn nướng bánh đậu xanh thơm ngào ngạt cho cô ăn.
Ngoại sẽ không trách phạt mỗi khi cô phạm lỗi, trái lại rất kiên nhẫn dạy cô điều hay lẽ phải.
"Sao Niếp Niếp lại làm thế?"
Chờ đến khi Hoài Hâm thút tha thút thít giải thích xong, bà ngoại mới cười rồi đáp, "Hóa ra là thế à."
"Thật ra Niếp Niếp có ý tốt, nhưng cách con làm lại không đúng.

Chúng ta ngoéo tay nào, lần sau không được làm thế nữa nhé?"
Nắm tay nhỏ chìa ra một ngón tay trắng nõn bé xinh, móc lấy ngón tay nhăn nheo của bà ngoại, cô nhóc ngọt ngào nói, "Móc ngoéo một trăm năm không đổi!"
...
Khi ấy cô còn nhỏ, thật sự không biết ngoéo tay hứa hẹn trăm năm không đổi này cũng là một lời thề.
Bây giờ bà ngoại đã không còn nữa.
Hoài Hâm cắn môi, cố gắng không để mình nghẹn ngào thành tiếng.
Tầm mắt dần mờ đi, cô nhìn thấy dưới lòng đại dương sâu thẳm, chiếc Virginia càng trở nên nhỏ bé.

Một sự phá huỷ âm thầm, thời gian như hóa thành một chuỗi ký hiệu vô nghĩa.

Và đời người chính là một hành trình dài vô tận.
Trong góc khuất vừa tối vừa vắng, Hoài Hâm tự bóc ra vết sẹo của

mình, muốn chạm vào nhưng lại không dám, suy nghĩ rối loạn, tựa như một người bị thả rơi tự do.
Ngay khi cô ngỡ mình chìm hẳn vào bóng đêm lạnh lẽo, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng động nho nhỏ.
Một giây sau, một bàn tay ấm áp khẽ chạm vào đuôi mắt ướt át của cô, dịu dàng giúp cô lau đi nước mắt.
"Đừng khóc." Có người nói với cô.
Hoài Hâm hoảng hốt ngẩng đầu lên.
Tia sáng mờ mờ hắt lên một bên mặt ẩn trong bóng tối của anh, đôi mắt sâu thăm thẳm chất chứa cảm xúc mà cô không hiểu.
Hoài Hâm mở to đôi mắt, nước mắt rưng rưng đảo một vòng, cứ thế mặc anh càng lúc càng tiến lại gần mình hơn, anh hơi khom người, giơ tay nhẹ nâng gò má của cô.
"Đừng khóc nữa."
Giọng anh thoảng bên tai, hòa cùng hơi thở, nhiệt độ, tất cả các giác quan có thể cảm nhận được đều hóa thành hiện thân cụ thể chính là anh, tựa như một làn gió ấm áp vờn quanh người.
Hoài Hâm như được trở lại căn nhà của bà ngoại ở cuối thôn đi mãi không đến kia.
Bãi cỏ xanh mươn mướt, đại thụ với tán cây vừa dày vừa rộng, chiếc xích đu màu vàng tươi, và cả một mảng vườn hoa dành dành xinh đẹp, tạo nên sắc hè rực rỡ đầy sống động.
Nếu bà ngoại không bệnh, có lẽ khung cảnh ấy sẽ được tồn tại mãi mãi.
Hôm ấy trời mưa rất to, hoa dành dành trong sân đã héo rủ, Hoài Hâm ngồi xổm trước linh đường gào khóc thật to.
Bà cụ nằm trong chiếc quan tài nhỏ, chỉ một người lẻ loi nằm đó, sinh không mang đến, chết không mang theo, chỉ để lại một khoảnh sân hoa dành dành trắng muốt.
Cô đau thấu tâm can -- bởi vì cô biết, kể từ bây giờ, trên thế gian này đã mất đi một người hết mực yêu thương cô.
Lúc cô đơn luôn cảm thấy lạnh lẽo, thế nên cô vẫn khát khao được người ta ôm lấy.

Hoài Hâm nhìn người bên cạnh với đôi mắt đỏ hoe, lại càng mau nước mắt hơn.

Cô vốn là thế, dù khóc lóc hay đau lòng vẫn chỉ im lặng như thế.

Hàng mi ướt đẫm, chóp mũi đỏ bừng, nom đáng thương đến độ khiến người ta đau lòng.
Hô hấp hai người gần như hòa vào nhau, như có ai than thở một tiếng, người đàn ông nghiêng người, cách cô càng gần hơn.
Bả vai bị nắm chặt, Hoài Hâm không rõ đó là nguyện vọng của mình hay là của anh, gương mặt cô hướng về phía trước, chạm phải một lớp vải mềm.
Xung quanh là âm thanh sóng vỗ, trong đại dương sâu thẳm, con thuyền dần dần chìm xuống đáy.
Cô vùi vào lồng ngực của anh, cả người run rẩy, lặng lẽ rơi lệ.
Úc Thừa vỗ nhẹ lên lưng cô như muốn dỗ dành.

Hoài Hâm cảm nhận được mấy đầu ngón tay của anh luồn qua tóc cô, nhè nhẹ ấn xuống, rồi anh bỗng ôm cô vào lòng càng chặt hơn.
Thoáng chốc, cô nghe thấy nhịp tim nặng nề và đều đặn vang lên của anh.

Dường như có bao lời muốn nói, nhưng lại chìm trong cơn sóng mãnh liệt trong đại dương thăm thẳm.
Giây phút này, Hoài Hâm có hơi mông lung, không kịp ngẫm lại đó rốt cuộc là cảm giác gì.
Cô chỉ cảm thấy cô ôm chặt anh như vớ phải một khúc gỗ đang nổi bập bềnh, còn anh ôm cô tựa một chiếc thuyền to đang dần chìm xuống.

...
Đón lấy làn gió đêm khi bước ra khỏi trung tâm thương mại, Hoài Hâm dần dần điều chỉnh lại tâm trạng.

Thời gian đã qua khá lâu, không nhìn ra cô vừa mới khóc, chỉ thấy chóp mũi hơi đỏ và hàng mi ươn ướt.
Bọn họ quay trở lại bên bờ sông, lúc này Úc Thừa đi sau lưng cô, bầu không khí chìm vào im lặng, không ai lên tiếng nói chuyện.
Bầu không khí im lặng ấy vẫn tiếp tục bao trùm giữa hai người bọn

họ, duy trì một loại trạng thái dè dặt.
Cảnh đêm ở bến Thượng Hải vô cùng hào nhoáng, đẹp đến độ ngỡ như chẳng phải nhân gian, Hoài Hâm nghe thấy tiếng bước chân phía sau lưng, vững vàng, mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy an tâm.
"Anh Thừa ơi."
"Hửm?"
"Chúng ta đi dạo bờ sông một lát nhé." Gió thổi làm tầm mắt cô mờ đi, và cả nhịp tim trong lồng ngực vang lên vô cùng rõ ràng.
"Được."
Tiếp xúc với nhau đã lâu khiến cả hai có được một sự ăn ý khó hiểu, không ai nhắc đến chuyện xảy ra trong rạp phim, tựa như đường chim bay, hay đường cát trắng giữa biển, không để lại bất cứ dấu vết nào.
Hoài Hâm giẫm lên lối đi được lát bằng gỗ, giống cái ngày ở Đạo Thành đầy gió tuyết kia, cô bước từng bước đi về phía trước.
Giữa cô và anh có một khoảng cách khá mập mờ, nhưng khi ánh đèn đường hắt xuống, hai bóng người lại như đang quyến luyến dựa vào nhau.
Hoài Hâm nhìn sang, sau một thoáng sửng sốt, trong lòng chợt sáng tỏ.
"Anh Thừa ơi..."
Cô nhóc dừng bước, xoay người lại.
Khăn quàng cổ che khuất gần nửa gương mặt nhỏ nhắn của cô, chỉ để lộ cặp mắt đen lay láy.

Trông cô có hơi ngại ngùng, ánh mắt đảo loạn một vòng, lí nhí nói, "Em, em...!bình thường em không mít ướt thế đâu, chỉ...!chỉ là cảm xúc bất chợt ùa đến nên là..."
Úc Thừa nhìn cô chăm chú vài giây, khóe môi chậm rãi cong lên, "Ừm, tôi biết."
Vẻ điềm tĩnh hiện lên nơi đáy mắt của người đàn ông, nhưng ánh mắt lại ánh lên một nụ cười dịu dàng, kèm theo chút an ủi.
Hoài Hâm cúi gằm mặt, rồi lại ngước lên.

Đôi mắt cô càng thêm sáng ngời dưới ánh đèn đường, hai tai ửng đỏ

lấp ló phía sau lớp khăn quàng cổ, cô giải thích thêm, "Thật đấy, anh cũng biết mà, nhà văn phải có sự đồng cảm thấu hiểu mạnh mẽ..."
Úc Thừa nhướng mày, đủng đỉnh đáp, "Ừm, tôi đã may mắn được diện kiến, rất ấn tượng."
"..."
Khi anh nói đến hai chữ cuối cùng, đuôi mắt nhếch lên đầy dịu dàng.

Đồng thời, vẻ mặt cũng lộ ra chút trêu đùa dí dỏm.
Rất mờ, rất nhạt, lại không hề khiến người ta cảm thấy khó xử, trái lại mang đến cảm giác an ủi.
Hoài Hâm di di mũi chân, trái tim yên tâm chìm xuống mặt hồ, rồi cô ngẩng lên nhìn anh không chút kiêng dè.
Gương mặt sắc nét, sống mũi cao, bờ môi mỏng, xương quai hàm góc cạnh.

Anh là một người như thế đấy.
Chồi non nho nhỏ bắt đầu sinh sôi trong lòng, vươn dài, nhô ra.
Cô muốn nói gì đó với anh, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Úc Thừa hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng nghe máy.
Giọng anh vẫn luôn dịu dàng, rơi vào tai cô lại càng thêm êm tai.

Suy nghĩ của Hoài Hâm bỗng bị ngắt ngang, cô hơi rủ hàng mi, tầm mắt đuổi theo góc áo khoác bị gió phất tung.
Trong màn đêm lạnh lẽo, Úc Thừa thỉnh thoảng lên tiếng đáp lại vài câu, tình cờ nhìn sang phía Hoài Hâm, anh ngoắc tay ra hiệu cô đuổi theo mình.
Về đến khách sạn.
Hai người vào thang máy lên lầu, Úc Thừa tiễn cô đến tận cửa phòng, khi ấy người bên đầu dây bên kia vẫn còn đang thao thao bất tuyệt.
Trên hành lang rộng rãi nhưng vắng vẻ của khách sạn, tấm thảm đỏ thẫm điểm xuyết những hoa văn phức tạp cực kỳ êm chân, người đàn ông cao lớn đứng lại trước mặt cô, đưa tay che lấy ống nghe, khẽ cười dùng khẩu hình miệng nói với cô.

Hoài Hâm cứ ngỡ anh đang nói mấy câu đại loại như chúc ngủ ngon, hay chúc mơ đẹp các kiểu, nhưng khi cô ngước lên nhìn kỹ...
Anh tựa như một dòng sông êm ả, vừa rộng vừa sâu, hai bên bờ lấp lánh ánh sáng như những vì sao.
"Nếu em vẫn còn muốn khóc, thì cứ gọi cho tôi.".

Chương 41: Chương 41

Hoài Hâm nằm trên giường, trằn trọc mãi vẫn không lý giải được tâm trạng hiện giờ của mình là thế nào.
Cô cảm thấy nơi nào đó trong lồng ngực vừa mềm vừa tê, giống như nhận được một cái chạm cực kỳ cẩn thận và đầy an ủi.

Cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng đành nghiêng người vùi vào chăn quấn một vòng, như thể chỉ có tư thế này mới có thể giữ lại chút ấm áp khó có được nơi lồng ngực kia.
Hoài Hâm áp mặt lên chiếc gối mềm như bông, nhấm nháp chút cảm xúc ở trong lòng lúc nãy, một hồi lâu sau lại cười tủm tỉm.
Phải làm sao đây.
Anh ấy dịu dàng quá đi mất.
Khiến người ta vô thức đắm chìm, chẳng còn sức lực để điều tra xem liệu anh có thật lòng hay không.
Thật ra cô không phải là người thích khóc nhè trước mặt người khác, nhưng từ khi biết anh, số lần khóc lại tăng lên, như một đứa trẻ ngang ngược, lúc nào cũng tin rằng mình vẫn luôn được đối xử tốt vô điều kiện.
Lạ một điều là, cô hành động trắng trợn như thể đã nắm chắc rằng anh sẽ chiều theo ý cô.
Hoài Hâm nghĩ thế, kéo chăn lên cao, vùi mình vào sâu hơn.
Một đêm ngon giấc.
Sáng sớm hôm sau, Hoài Hâm đã đặt báo thức từ sớm, sau khi thức dậy, cô vội vàng trang điểm rồi sửa soạn đâu vào đấy.

Hôm nay phải trở về, cô nhanh nhẹn thu dọn hành lý, kiểm tra một vòng quanh phòng xem có để quên gì hay không, sau đó kéo vali đi

ra ngoài.
Vừa xoay người, cô đã trông thấy Úc Thừa.
Anh thong thả bước đến trong bộ trang phục vô cùng giản dị, gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhẹ nhàng, "Chào buổi sáng."
"Chào buổi sáng anh Thừa."
Kể từ sau chuyến du lịch Đạo Thành đến nay cũng đã được một thời gian, niềm vui bất ngờ khi được gặp anh vào sớm tinh mơ thế này một lần nữa lại trở nên mới mẻ.
Anh cũng kéo theo vali, chỉ nhìn lướt qua rồi cầm luôn vali trên tay cô, "Đi thôi, xuống lầu ăn sáng."
Buổi triển lãm IP hôm qua bọn họ xem như đã tham quan được kha khá, kế hoạch dành cho ngày hôm nay khá thong thả.

Hai người đến trò chuyện với các nhãn hiệu như bình thường, Hoài Hâm vừa chụp ảnh vừa ghi lại những tin tức cần thiết, thỉnh thoảng lại thảo luận với Úc Thừa về quan điểm của mình.
Đến khoảng hai, ba giờ chiều, hai người đã dạo hết một vòng hội trường, Hoài Hâm hỏi, "Anh Thừa ơi, lát nữa chúng ta còn việc gì nữa không ạ?"
Thư ký không đặt vé máy bay trước, nên cô cũng không biết hôm nay có về luôn hay không.
Úc Thừa nhìn cô một cái, nhếch môi cười đáp, "Có lịch trình đặc biệt."
Hoài Hâm nhận ra vẻ bí hiểm của anh, tò mò hỏi lại, "Sao ạ?"
Anh không nhiều lời, gửi sang Wechat cô một bản BP* (Kế hoạch kinh doanh).
* Business plan.
Hoài Hâm mở ra xem lướt một lượt - Công nghệ sinh học Thụy Thế, một công ty thiết bị y tế được sáng lập bởi Thiệu Trung Sơn - người từng được cấp bằng tiến sĩ kép của Thanh Hoa và Harvard.

Công ty này chủ yếu sản xuất tấm xương, đinh xương tự phân hủy từ acid polylatic, và một số vật liệu y tế khác được đưa vào cơ thể để chữa bệnh, hiện đang nắm giữ hàng chục bằng sáng chế độc quyền, và là công nghệ duy nhất trên thị trường hiện nay, sản phẩm được sử dụng ở nhiều quốc gia trên toàn thế giới.

Cũng vì thế mà rào cản và ưu thế lại càng rõ ràng hơn.
"Dự án lần này rất hấp dẫn, thu hút sự chú ý trên thị trường.

Hai quỹ đầu tư là Hoành Đạt và Phương Nghị dạo gần đây rất năng hẹn gặp Thiệu tổng, nhưng kết quả không mấy thuận lợi."
Những dự án "ngon" lúc nào cũng thế, cung không đủ cầu, thay vào đó, nhà đầu tư phải đi cầu doanh nghiệp.

Một vài founder vốn chẳng có ý định huy động vốn thì lại càng khó hẹn hơn, thậm chí còn chẳng chịu gặp mặt nhà đầu tư.
"Tầm 5 giờ chiều nay Thiệu tổng sẽ đến Thượng Hải." Úc Thừa hơi dừng lại, kiên nhẫn giải thích với Hoài Hâm, "Tôi và Thiệu tổng đã quen biết từ trước, cũng gặp nhau được vài lần, nhưng chưa đến mức có thể gọi là thân thiết.

Đến lúc đó chúng ta cứ đến sân bay, xem xem có gặp may hay không."
Hoài Hâm tròn mắt nhìn anh.
- - Ý anh là muốn chơi chiêu nẫng tay trên sao? Nghe có vẻ kích thích đấy.
Cô gật gù, "Dạ, em sẽ học thuộc nội dung trong BP.

Bên cạnh đó tìm hiểu tổng hợp tư liệu về Thiệu tổng thông qua các kênh công khai."
Úc Thừa đánh mắt nhìn sang, mỉm cười với cô.

Hoài Hâm nhận ra sự khen ngợi ánh lên trong mắt anh, khóe môi cũng tự động nhếch lên theo.
Quỹ đầu tư Bác Nguyên có chi nhánh tại Thượng Hải, Úc Thừa tạm thời điều hai người sang trợ giúp, đứng chờ ở các lối ra khác nhau.
Trước đó Hoài Hâm đã tìm ảnh của Thiệu tổng, vì thế khi anh ta vừa xuất hiện, cô đã tinh mắt nhận ra ngay, lặng lẽ rỉ tai với Úc Thừa, "Bên kia kìa sếp."
Úc Thừa, "Ừm."

Theo sau Thiệu Trung Sơn còn có hai trợ lý, hai người đi về phía bên này, Hoài Hâm hỏi anh, "Chúng ta có sang đó không ạ?"
Úc Thừa cụp mắt, khóe môi hơi nhếch lên, "Đợi chút đã."
Hơi thở nhàn nhạt lướt qua gò má mang theo cảm giác nhồn nhột, hàng mi Hoài Hâm hơi rung rung, "...!Dạ."
Vừa dứt lời, cô chợt trông thấy tầm hai, ba người xông ra từ đám đông, chạy đến bao vây Thiệu Trung Sơn và mấy trợ lý, cô trừng to mắt, "Anh Thừa, đó là sao thế?"
"Người bên Quỹ đầu tư Chính Hưng." Úc Thừa bâng quơ đáp.
Một quỹ đầu tư hạng hai, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để tranh được dự án, thường xuyên mò đến chặn đầu các founder.

Bọn họ đang đứng đó nói chuyện, nom Thiệu Trung Sơn có vẻ khá bất ngờ, toan đẩy đối phương để thoát ra, nhưng bên phía Chính Hưng bám dai không bỏ, cả nhóm người cùng đi xuống thang cuốn.
Úc Thừa lên tiếng, "Theo sát họ."
Hai chuyên viên phân tích của Bác Nguyên đã nhận được tin đuổi theo sau, đồng thời liên tục báo cáo tình huống cho Úc Thừa.

Thiệu Trung Sơn và trợ lý sải bước rất nhanh, người bên Chính Hưng đi sát bên cạnh tận dụng đủ mọi cách để bắt chuyện.
"Sếp Alvin, hình như người bên Hoành Đạt cũng đến đây." Chuyên viên phân tích nói, "Đến khá đông, bọn họ đang cản Chính Hưng lại, bắt chuyện với Thiệu tổng."
Úc Thừa dẫn Hoài Hâm đi theo sau đám người kia với khoảng cách vừa phải.

Hoài Hâm ngước mắt lặng lẽ nhìn anh, anh lại rất điềm tĩnh, vẻ mặt chẳng có gì gọi là sốt ruột, "Ừ, tôi biết rồi."
Nhóm người đi phía trước đã rẽ ngoặt, mất dấu, Úc Thừa lại chọn đường khác, đi thẳng xuống tầng hầm, tuy Hoài Hâm có hơi nghi ngờ nhưng biết anh làm gì cũng có lý do, thế nên cô cũng không nhiều lời.
Chiếc MVP của Bác Nguyên dừng trước lối ra mà bọn họ đang đứng, hai người lên xe, Úc Thừa bảo tài xế lái xe ra cửa khác.
Vừa chạy đến bên kia không lâu, bọn họ đã trông thấy Thiệu Trung

Sơn và người của Hoành Đạt một trước một sau đi ra ngoài.
Hoài Hâm chớp đôi mắt, nghe thấy trợ lý của Thiệu Trung Sơn lịch sự từ chối đối phương, "Xin lỗi Quan tổng, chúng tôi quả thật có việc, còn chuyện kêu gọi vốn đầu tư nếu sau này có thời gian chúng tôi sẽ liên lạc với anh."
Thiệu Trung Sơn thì cau mày nhìn điện thoại, một lát sau lại nhìn xung quanh như đang tìm gì đó.
Đúng lúc này, Úc Thừa hạ cửa sổ xe xuống, cất cao giọng gọi, "Đàn anh."
Nhóm người đồng loạt nhìn sang, Thiệu Trung Sơn bước lên vài bước, rõ ràng đã nhận ra anh.

Úc Thừa mỉm cười, nói, "Em đã đặt bữa tối ở nhà hàng rồi, đang giờ cao điểm, chúng ta tranh thủ đi thôi."
"Úc tổng." Quan tổng của Hoành Đạt biến sắc, lại nhìn sang Thiệu Trung Sơn, chưa kịp lên tiếng thì người nọ đã hắng giọng, lịch sự gật đầu nói, "Quan tổng, anh xem đấy, tối nay tôi thực sự có hẹn với đàn em, để hôm khác chúng ta lại bàn tiếp nhé."
Cửa xe được mở ra, Thiệu Trung Sơn và trợ lý cứ thế ngồi vào.

Hoài Hâm ngồi trên ghế phụ lái chứng kiến toàn cảnh sự việc cũng chỉ biết trợn mắt há mồm.
Chẳng mấy chốc, cô đã thông suốt mọi chuyện.
- - Hóa ra Úc Thừa không hề có ý định chặn đường, mà là giúp người ta giải vây.
Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng, nước cờ này quả thật là đỉnh của đỉnh.
Tuy Thiệu Trung Sơn và anh không tính là thân thiết, nhưng dù sao cũng biết nhau, lại có quan hệ đàn anh đàn em nên chắc chắn sẽ dễ làm thân hơn.

Trong tình huống như thế, Úc Thừa đoán chắc anh ta sẽ phối hợp với mình, dùng cách này để thoát thân.
Tài xế điều khiển chiếc MVP chạy ra khỏi tầng hầm, trong xe khá yên tĩnh, Úc Thừa lên tiếng trước, cười nói, "Không ngờ lại gặp Thiệu tổng ở Thượng Hải, trùng hợp thật."

"Đúng là trùng hợp thật, cũng đã lâu rồi không gặp." Thiệu Trung Sơn cũng cười, ẩn ý đáp, "Cám ơn Úc tổng vì chuyện ban nãy."
Anh ta hơi ngừng lại, "Xe của chúng tôi không đỗ ở cửa ra vừa nãy, phiền cậu cho bọn tôi đi nhờ một đoạn rồi thả chúng tôi xuống đâu cũng được."
"Thiệu tổng khách sáo quá." Úc Thừa đáp, "Vừa nãy là người bên Hoành Đạt sao?"
"Ừm, họ muốn đầu tư vào Thụy Thế chúng tôi." Thiệu Trung Sơn ngừng lại, hỏi, "Úc tổng thấy thế nào?"
"Bộ phận R&D của Thụy Thế phát triển mạnh mẽ, vòng gọi vốn A đã qua được một năm, các nhà đầu tư tìm đến cửa cũng là chuyện bình thường." Úc Thừa cười, "Nhưng nếu chỉ dựa vào các bằng sáng chế trên tay Thụy Thế cũng đã đủ chèo chống thành tích, dòng tiền cũng ổn định, không cần thiết phải dựa vào việc phát triển sản phẩm mới để thúc đẩy tăng trưởng, nhưng chủ yếu vẫn phải xem Thiệu tổng lựa chọn thế nào."
"Ồ?" Giọng Thiệu Trung Sơn tỏ ra hứng thú, "Tôi cứ tưởng Bác Nguyên cũng có ý muốn đầu tư."
Lời anh ta mang theo ẩn ý, tuy là bóng gió nhưng thực chất lại rất thẳng thắn.

Đối mặt với câu hỏi huỵch toẹt này, Úc Thừa vẫn điềm tĩnh đáp lại, "Thụy Thế là một công ty tốt, đương nhiên chúng tôi cũng muốn đầu tư.

Nhưng trước hết vẫn phải tôn trọng suy nghĩ của founder mới là điều quan trọng nhất."
Anh hơi ngừng lại, nói tiếp, "Vì anh biết rõ giai đoạn phát triển và tình huống của công ty hiện tại, thế nên chuyện có cần đầu tư hay không đều do anh quyết định.

Bác Nguyên chắc chắn sẽ không ép buộc anh."
Thiệu Trung Sơn nhướng mày, cười nói, "Úc tổng đúng là khiến tôi bất ngờ."
"Vốn nên thế mà.

Thương trường đều chú trọng đến chuyện dùng lấy tâm phục người, đối đãi theo lễ nghĩa.

Nếu mình tôn trọng người khác thì mới được người khác tôn trọng lại." Úc Thừa chậm rãi nói, "Hôm nay tôi chỉ tình cờ đi ngang qua, cũng không nghĩ sẽ nói những lời này với Thiệu tổng.

Nhưng nếu sau này nếu Thiệu tổng có thay đổi suy nghĩ, hoan nghênh anh đến tìm tôi."
Thiệu Trung Sơn gật đầu, cười đáp, "Được."
Thiệu Trung Sơn vốn định bảo tài xế sau khi chạy xuống cầu vượt thì tấp đại vào lề đường rồi cho anh ta xuống, anh ta sẽ chờ xe của mình đến đón, song Úc Thừa lại nói, "Thiệu tổng định đi đâu? Bọn tôi có thể đưa anh đến đó."

Thiệu Trung Sơn và trợ lý trao đổi ánh mắt với nhau, "Chúng tôi định về khách sạn, có điều giờ đã đến giờ cơm rồi, liệu có chậm trễ đến bữa tối của cậu không?"
"Không sao." Úc Thừa đáp, "Tôi và đồng nghiệp cũng đang định về khách sạn, nếu ở gần đó lại càng tiện đường hơn.

Anh ở khách sạn nào?"
Thiệu Trung Sơn đắn đo một lúc, sau đó báo tên của một khách sạn năm sao, Úc Thừa cười, "Khéo thật, chúng tôi ở kế bên."
Đúng là vừa khéo, suy cho cùng thì đây cũng chẳng phải là ân tình gì quá lớn lao, Thiệu Trung Sơn không từ chối nữa, gật đầu, "Vậy thì phiền cậu rồi."
"Không có gì."
Đúng lúc gặp phải giờ cao điểm buổi tối, nhân lúc này, hai người trò chuyện thêm một lát.
Thiệu Trung Sơn nhắc đến chuyện dạo gần đây Thụy Thế đã tăng cường công tác quản lý tài chính, CFO tiền nhiệm đã từ chức, hiện đang tìm người mới.
Úc Thừa trầm ngâm rồi nói, "Tôi có thể giới thiệu cho Thiệu tổng vài người, anh có thể gặp mặt trước rồi quyết định xem người đó có hợp hay không."

Trông Thiệu Trung Sơn có vẻ rất hào hứng, "Được, thế thì cám ơn Úc tổng."
Suốt đường đi Hoài Hâm vẫn yên lặng ngồi ở hàng ghế trước nghe lỏm câu chuyện, trong lòng thầm khen anh già này rất mưu mẹo.

Khác hẳn với chiêu "lấy mạnh áp chế" của Hoành Đạt và Chính Hưng, anh chọn con đường "dụ dỗ".
Tôn trọng founder, chân thành giúp bọn họ giải quyết khó khăn.

Nghe thì thấy có vẻ quang minh chính đại, là chuyện bình thường, nhưng việc đáp ứng đúng nhu cầu đối phương thực ra cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.
Đây cũng là lí do vì sao Thiệu Trung Sơn đã nhìn ra ý đồ của Úc Thừa từ sớm, nhưng vẫn thoải mái hưởng thụ.
Mất gần hai tiếng đồng hồ mới về đến khách sạn, các chủ đề từ lớn đến nhỏ đều được Úc Thừa đề cập qua một lần.

Khi chiếc xe dừng lại trước đại sảnh, Thiệu Trung Sơn bỗng hỏi, "Úc tổng đã có sắp xếp gì cho bữa tối chưa?"
"Tôi vốn định ăn một bữa cơm đơn giản." Úc Thừa hỏi lại, "Thiệu tổng thì sao?"
"Tôi cũng thế." Triệu Trung Sơn nhìn anh, lên tiếng đề nghị, "Chi bằng tối nay chúng ta cùng ăn một bữa nhé?"
"Được." Úc Thừa cười, "Sau đó chúng ta có thể trò chuyện thêm một lát."
Hoài Hâm đứng xem từ đầu đến cuối, gần như là muốn vỗ tay thật to.
Sếp nhà cô đỉnh quá, người của mấy quỹ đầu tư khác làm cỡ nào cũng không giữ chân được đối phương, ấy vậy mà anh lại giành được hẳn một bữa cơm.
Địa điểm cho bữa tối được chọn chính là phòng được đặt riêng ở nhà hàng trên tầng hai của khách sạn.

Thiệu Trung Sơn dẫn theo trợ lý, Úc Thừa giới thiệu đơn giản về Hoài Hâm với hai người, nói đây là chuyên viên phân tích của Bác Nguyên, đều là đồng nghiệp cả.

Thiệu Trung Sơn là người Đông Bắc, thế nên đã khui một bình rượu đế, Úc Thừa nâng ly cùng anh ta.
Trợ lý có vẻ đã quen với tính cách của sếp nhà mình, lưu loát rót đầy rượu cho hai người và cả bản thân.

Lúc anh ta định rót cho Hoài Hâm một ly thì bị Úc Thừa ngăn lại, "Cô ấy không uống được."
Giọng anh chậm rãi, cười trêu, "Cứ để tôi uống thay cô ấy."
Hoài Hâm mím môi, tim khẽ thót lên.

Một lát sau, cô quay sang lặng lẽ quan sát anh.
Ánh mắt người đàn ông rất bình tĩnh, anh không nhìn cô, nhưng góc nghiêng rõ nét, ý cười bên môi dịu dàng, dưới ánh đèn thưa thớt, trông anh rất có sức hút.

Thiệu Trung Sơn là người phóng khoáng, hiển nhiên sẽ không làm khó một nhân viên nữ, anh ta thoải mái nói, "Được thôi, mọi người cứ lượng sức mình."
Công ty Thụy Thế chủ yếu sản xuất thiết bị y tế từ PLA (acid polylactic), để được cấp phép tiêm vào cơ thể người cần phải lấy được chứng nhận phân loại thiết bị y tế loại III quốc gia*, giấy chứng nhận của công ty đều có đủ, đây chính là năng lực cốt lõi của công ty**.

* Loại III chỉ những thiết bị y tế được đưa vào cơ thể con người, dùng để hỗ trợ và duy trì sự sống của con người, có khả năng gây nguy hiểm và cần được kiểm soát gắt gao về tính an toàn và hiệu quả.
** Core Competencies: là việc xác định những sản phẩm, dịch vụ và kỹ năng, khả năng mang đến lợi thế cạnh tranh cho doanh nghiệp trên thị trường.
Thiết bị y tế PLA cũng là vật liệu chính trong ứng dụng tiêm filler thẩm mỹ trong nước, trên thị trường đang lưu hành loại tiêm Sculptra* được điều chế từ acid polylactic, dầu bôi trơn và phụ gia phân tán, có thể tiêm vào mặt để kích thích sản sinh collagen, mang lại một làn da trẻ trung.

* Sculptra là một chất làm đầy dùng trong thẩm mỹ dưới dạng tiêm, được sử dụng để khôi phục những ảnh hưởng trên mặt do lão hóa hoặc bệnh tật.

Sculptra chứa axit poly-L-lactic giúp kích thích tổng hợp collagen, trẻ hóa da và mang lại vẻ ngoài trẻ trung hơn.
Thụy Thế bắt đầu tiến vào lĩnh vực y tế thẩm mỹ, nhưng bọn họ sản xuất thiết bị y tế PLA theo chuẩn y tế, còn các đối thủ y tế thẩm mỹ trong nước đều dùng PLA có độ tinh khiết thấp hơn, vì thế mà bọn họ rơi vào yếu thế trên phương diện giá thành.

Đồng thời, ngành nghề y tế thẩm mỹ trong nước đang rất hỗn loạn, công ty bọn họ không thể nào đấu lại với mấy công ty sản xuất hàng kém chất lượng có thể tuỳ tiện hạ giá thành bất cứ lúc nào.
Thiệu Trung Sơn nghiêm túc xin ý kiến từ Úc Thừa, trong lúc nâng ly cạn chén, hai người lại tiếp tục thảo luận với nhau.

Hoài Hâm ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, chốc chốc lại dời mắt sang Úc Thừa.
- - Hình như...!đây là lần đầu tiên cô thấy anh uống rượu trong trường hợp bàn chuyện làm ăn thế này.
Không biết tửu lượng của anh thế nào, dù sao cũng đã cạn hết hai chai nhỏ, nhưng mặt anh vẫn bình thường, ánh mắt vẫn tỉnh táo, nói chuyện cũng rất mạch lạc.
Bữa cơm này kéo dài đến tận ba tiếng đồng hồ, có thể nói lượng tin tức thu được gần như là đầy đủ.
Thiệu Trung Sơn uống rượu thỏa chí, đến lúc chuẩn bị ra về cả người đã lâng lâng, quàng vai Úc Thừa hẹn lần sau gặp nhau.

Hai người tạm biệt tại cửa thang máy, trợ lý đỡ Thiệu Trung Sơn lảo đảo rời đi, Hoài Hâm bước đến bên cạnh Úc Thừa, thận trọng quan sát ánh mắt của anh.
Không khác gì trước đó, có điều hai tai hơi đỏ xíu.
Cũng không trách được, bên kia có tận hai người, mà anh chỉ có một mình, không thể tránh khỏi chuyện phải "gánh" gấp đôi.

Khách sạn bọn họ ở ngay bên cạnh, cách đây tầm một con phố.

Úc Thừa xoay người đi ra đại sảnh, bước chân khá chậm, sau đó dừng lại tại cửa ra vào.
Gió về đêm se se lạnh, Hoài Hâm đuổi theo sau anh.

Trông sắc mặt anh không tốt lắm, cô mím môi, một lát sau chủ động kéo tay anh, "Anh Thừa, có phải anh thấy khó chịu không..."
Úc Thừa nhìn sang cô, ánh mắt hơi sẫm lại, "Ừm."
"Anh thấy khó chịu ở đâu?" Cô tiến lại gần, ghé vào tai anh hỏi nhỏ.
"Dạ dày." Quả táo Adam của Úc Thừa khẽ dịch chuyển, anh không có bất kỳ động tác nào, khớp hàm cắn chặt, chầm chậm hít thở.

Đôi mắt hẹp dài cụp xuống, hơi động đậy.
Trông anh có vẻ rất đau.
Hoài Hâm cắn môi, thử đưa tay thăm dò ấn nhẹ lên bụng anh, "Đau chỗ này sao?"
Bàn tay chạm vào phần cơ bắp săn chắc, đường nét rõ ràng, Úc Thừa híp mắt, vẻ mặt khó đoán.

Đôi mắt hoa đào thẫm lại, tựa như một cái đầm sâu không đáy, bên trong ẩn chứa vô vàn nguy hiểm khó đoán.
Hoài Hâm chỉ chạm vào rồi vội vàng rụt tay lại ngay, khẽ nói, "Chúng ta mau về thôi."
Nói xong lại ngẫm nghĩ một lúc, cô nhấc tay anh khoác lên vai mình, "Thế này liệu có phải..."
Bước chân Úc Thừa lảo đảo, ngay sau đó cả người chao đảo, bất ngờ đổ ập xuống người Hoài Hâm, ôm chặt lấy cô.
Hoài Hâm trở tay không kịp, bàn tay cuộn chặt, đôi mắt mở to.
Anh không hề dồn hết sức trì người xuống nên cô vẫn có thể dựa vào vai và cổ để đỡ lấy thân hình cao lớn của anh.

Nhưng tư thế hiện giờ quá mức thân mật, tay chân Hoài Hâm cứng đờ, chỉ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh.
Đầu anh tựa vào hõm cổ Hoài Hâm, hô hấp phả xuống luồng khí nóng hôi hổi, Hoài Hâm như bị bỏng, cô khẽ run lên, vô thức lùi về

phía sau, không ngờ lại bị ôm càng chặt hơn.
Chạm phải hơi thở thấm đẫm hormone, trái tim Hoài Hâm loạn cả lên, gần như sắp nổ tung, "Anh Thừa..."
"Xin lỗi." Úc Thừa cất giọng trầm thấp, mang theo chút khàn khàn, "Tôi thấy hơi say.".

Chương 42: Chương 42

Trên con đường thưa thớt bóng người qua lại, Úc Thừa ôm chặt lấy Hoài Hâm, không buồn nhúc nhích.
Gò má anh áp vào hõm cổ của cô, hai người ôm nhau trong tư thế cổ áp cổ, nhiệt độ nóng như thiêu như đốt.
Nhờ có làn gió đêm lành lạnh thổi qua, Hoài Hâm hít sâu một hơi, phải dồn hết sức bình sinh mới dần dần khống chế được cảm xúc kích động hiện tại của mình.
Nhịp tim vẫn còn trong tình trạng đập nhanh đến lạ thường, nhưng ít ra cô vẫn có thể suy nghĩ bình thường.
Vừa nãy vẫn còn bình thường kia mà! Thằng cha đáng ghét này, rốt cuộc là anh say thật hay là đang diễn đây???
Bất kể thế nào, cô đều có cảm giác bị phản kích!
A a a a a a a a a a a a a!!!
Họa mình gây ra thì tự mình gánh.

Mặt mày Hoài Hâm đỏ bừng bừng, cô khoác tay anh lên vai mình, sau đó đỡ anh đi vào khách sạn bọn họ đang ở.
Người đàn ông không còn dồn hết sức nặng lên người cô như lúc nãy nữa, trái lại còn phối hợp theo bước chân của cô.

Hai người chậm chạp dìu nhau tiến vào đại sảnh khách sạn.
Nhân viên lễ tân chẳng còn xa lạ gì với cảnh nam nữ say khướt dìu nhau về phòng thế này, song có vài vị khách đi cùng thang máy lại lặng lẽ đánh mắt sang đánh giá.
Hoài Hâm nhắm mắt, chọn cách ngó lơ.
Người đàn ông vừa cao to, chân lại dài, đỡ anh đi thế này quả thực không dễ dàng gì, Hoài Hâm đành ôm lấy eo anh, cố gắng vận sức.

Nhưng dù thế cũng không tránh được việc đụng chạm đến phần cơ bắp nơi thắt lưng của Úc Thừa.

Anh thường xuyên tập gym, dáng người quả thực rất tốt, Hoài Hâm vừa ngại ngùng vừa thoải mái hưởng thụ phần "phúc lợi" khó nói này.
Dùng hết sức chín trâu hai hổ mới đưa anh về đến trước cửa phòng, cô khẽ nói, "Anh Thừa, thẻ phòng đâu ạ."
"...!Trong túi quần."
Giọng nói gợi cảm quá mức cho phép từ trên đỉnh đầu truyền xuống, Hoài Hâm nuốt nước miếng, nín thở vươn tay sờ vào túi quần anh.
Kiểm tra túi bên phải trước, không có gì.
Hoài Hâm nghiêng người, đang định kiểm tra bên túi trái thì người đàn ông lại ép sát về phía cô, tư thế như giam cô trước cửa phòng.
Anh nhẹ nhàng dựa vào cô, hơi thở ấm nóng phả xuống cần cổ, cảm giác như có một nụ hôn ấm áp vừa rơi xuống.
Hoài Hâm cứng đờ người, cô bất chấp tất cả vươn tay mò mẫm túi quần bên trái của anh.
Khi sờ thấy tấm thẻ cưng cứng, lòng cô nhẹ nhõm hẳn -- May là ông này không lừa mình.
Chật vật xoay người trong không gian chật hẹp để mở cửa, Hoài Hâm đỡ anh vào phòng.

Đỡ anh đi được vài bước, bỗng cảm thấy dường như anh lại đổ dồn sức về phía cô.
Hai chân Hoài Hâm run lên, bị Úc Thừa kéo ngã xuống giường.

Trái tim vừa bình ổn bỗng chốc lại nhấc lên, thình thịch loạn nhịp.

Cô không đủ sức đẩy anh ra, nhưng Úc Thừa không có động tác khác, chỉ duy trì một tư thế, yên lặng ôm cô nằm trên giường.
"Anh Thừa..." Hoài Hâm bị anh đè nặng, như cảm nhận được cái gì, da đầu cô căng ra như muốn nổ tung.
Cô khẽ lên tiếng, "Này, anh có thể nhấc người lên một tí được không, em không cử động được."

Úc Thừa mở choàng mắt.
Trong phòng không bật đèn, tối om om.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt càng lúc càng sẫm lại.
Trong khoảng cách gần kề, hơi thở vờn quanh, cô có thể nhìn thấy rõ từng sợi mi của anh.

Hàng mi khẽ rung như đang cố tình trêu chọc, khiến con tim cô lại xốn xang thêm một lần nữa.
Hoài Hâm bị anh nhìn đến mất tự nhiên, không cần nghĩ cũng biết mặt mình bây giờ đã đỏ đến mức nào.

Cô thực sự hối hận vì hành động vừa rồi của mình, gương mặt nhỏ nhắn nhăn tít lại, giọng nói bất giác mang theo vẻ cầu xin tha thứ, "Anh Thừa..."
Trong bóng tối, cô không nhìn rõ ánh mắt của người đàn ông, nhưng sau một lúc giằng co, Úc Thừa chống tay chầm chậm rời khỏi người cô, ngồi xuống mép giường.

Đôi chân thon dài hơi dang rộng, quần tây đen căng chặt lộ ra vòng đùi săn chắc.
Cổ áo phanh ra, anh tiện tay nới lỏng cà vạt, vô tình để lộ phần xương quai xanh đầy gợi cảm.
Hoài Hâm thở hổn hển từ trên giường ngồi dậy.
Mùi rượu nhẹ nhàng lãng đãng trong không khí, lượn lờ quanh chóp mũi Hoài Hâm, cô bỗng thấy miệng đắng lưỡi khô, kiềm lòng không đặng khẽ liếm cánh môi.
Úc Thừa liếc sang, bỗng lên tiếng, "Hoài Hâm."
Cảm giác ngang tàng vừa nãy đã được dẫn xuống, giọng anh giờ đây mang theo chút trầm khàn, nhưng lại dịu dàng, mềm mỏng.
"Dạ?" Hoài Hâm vô thức đáp lại.
"Tối nay em cũng mệt rồi, về sớm nghỉ ngơi đi." Anh nói.

"Sáng mai em có thể ngủ nướng thêm một lúc."
Hoài Hâm mấp máy đôi môi, vẫn canh cánh chuyện anh bị đau dạ dày.

"Mà...! anh Thừa này, nếu anh còn thấy khó chịu thì để em nhờ lễ tân chuẩn bị thuốc đau dạ dày và canh giải rượu cho anh nhé, được không ạ?"
Trên sàn nhà bật một ngọn đèn nhỏ, chỉ đủ để chiếu sáng.

Hoài Hâm đứng dậy, lấy ấm nước trên bàn đi nấu nước, rồi lại nói, "Để em lấy nước ấm cho anh."

Úc Thừa không nói gì, như ngầm đồng ý để cô làm thế.
Hoài Hâm lấy lại bình tĩnh, rót một ấm nước đầy, chờ nước sôi.

Chẳng mấy chốc, tiếng nước sôi ùng ục từ ấm vang lên càng lúc càng rõ ràng, dần dần xua tan bầu không khí tế nhị đầy khó hiểu trong phòng.
Hoài Hâm pha nước sôi với một chút nước nguội, rồi đưa ly nước cho Úc Thừa, cất giọng dịu dàng, "Anh uống nước trước đi."
Khi Úc Thừa nhận lấy ly nước, anh bất cẩn chạm phải tay cô, hơi ấm áp, lại mềm mại.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có người gõ cửa, Hoài Hâm vội vàng lui lại.
Là nhân viên khách sạn mang đồ lên, hiệu suất xem ra cũng khá nhanh.
Hoài Hâm đứng một bên nhìn anh uống thuốc, bất chợt nghiêng người sang, đưa tay sờ lên trán anh.
Úc Thừa ngước lên, nhìn cô với ánh mắt sâu xa.
"Có hơi nóng đấy." Cô giải thích.
Hoài Hâm cầm một cái khăn đã vắt bằng nước lạnh, nghiêm túc lau mặt cho anh.
Từ xương cung mày, đến sống mũi cao thẳng, trượt xuống bờ môi mỏng xinh đẹp.

Động tác cô vừa dịu dàng vừa chậm rãi, đôi mắt long lanh như nước, nét mặt chuyên tâm như chẳng để ý đến điều gì khác.
Cảnh tượng trước mắt như trùng khớp với hình ảnh nào đó trong quá khứ, Úc Thừa nhắm nghiền hai mắt, để mặc cô loay hoay.

Anh khẽ khàng hít thở, đến khi nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô nhóc vang lên, "Xong rồi."
Úc Thừa lẳng lặng mở mắt.
Hai mắt Hoài Hâm cong cong, khi cô cười lên để lộ hàm răng trắng tinh, đôi mắt ngập tràn ánh sáng.

Rất xinh đẹp.
Rốt cuộc cô có ý thức được rằng, trước mặt cô là một người đàn ông lớn hơn mình gần mười tuổi hay không?
Úc Thừa dịu dàng vỗ đầu cô, nói, "Em về phòng ngủ đi."
"...!Dạ." Hoài Hâm khẽ đáp, ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi, "Có cần em..."
"Không cần đâu." Úc Thừa ngắt lời cô.
Có lẽ anh đã ngà ngà say, cặp mắt hoa đào ánh lên vẻ ngả ngớn, nhưng lên nhìn cô như cười như không.
Trong bóng tối, Hoài Hâm nghe thấy chất giọng đầy dịu dàng lại mang theo vẻ bông đùa của Úc Thừa vang lên, anh đủng đỉnh nói, "Nếu không đi là phải ở lại với tôi đấy."
...

Sáng hôm sau, Hoài Hâm ngủ đến tận mười giờ mới rời giường.
Như thường lệ, cô nhắn tin vào nhóm chat gia đình hỏi thăm tình hình sức khỏe của Hoài Diệu Khánh.

Ông nằm viện đã mấy ngày, hôm nay sẽ được về nhà.

Ông báo Hoài Hâm mọi chuyện vẫn ổn, bảo cô không cần lo lắng.
Hoài Hâm thoát khỏi khung chat, lướt xem mấy tin nhắn Wechat khác, có lẽ là do đã biết cô đi công tác cùng Úc Thừa mấy ngày nay nên các sếp không phân chia công việc cho cô.
...!Còn khung chat của Úc Thừa vẫn im lìm không có động tĩnh gì.
Cô không kìm được nhớ lại cảnh tối qua, đưa tay áp lên ngực xoa xoa vài cái.

Im lặng một lúc, Hoài Hâm gửi tin nhắn cho anh, [Anh Thừa ơi, hôm nay chúng ta có kế hoạch gì không ạ?]

Dường như Úc Thừa đã dậy từ sớm, anh trả lời lại rất nhanh, [Không có.]
Anh lại nhắn tiếp, [Nhưng mấy hôm nay phải viết báo cáo tổng kết về triển lãm này, không gấp lắm đâu, gửi cho tôi trước chủ nhật là được.

Em vất vả rồi.]
Thư ký đặt vé trở về Bắc Kinh vào chiều nay cho Hoài Hâm, ý anh là muốn cô tranh thủ thời gian còn ở khách sạn bắt đầu viết báo cáo ư.

Hoài Hâm trả lời một tin "Dạ được", rồi bắt đầu sắp xếp lại hình ảnh và tin tức của các công ty trong buổi triển lãm IP, bắt tay vào việc sàng lọc và tổng kết.
12 giờ trưa, sau khi làm thủ tục trả phòng, Úc Thừa gọi cô xuống đại sảnh khách sạn.
Xe MVP của Bác Nguyên đã đậu sẵn trước cửa ra vào, Úc Thừa trông thấy Hoài Hâm, vẫy tay với cô, cười nói, "Lên xe thôi."
Hoài Hâm ngân dài giọng, "Dạ."
Tài xế đưa bọn họ đến một chỗ gần sân bay ăn trưa.

Sau khi kiểm tra nốt mấy email trên máy tính xong, Úc Thừa lên tiếng, "Tối nay tôi còn chút chuyện cần làm, không thể trở về cùng em được."
Ánh mắt anh nhìn cô vô cùng dịu dàng, "Trên đường chú ý an toàn."
Hoài Hâm sửng sốt, vô thức hỏi lại, "Hôm nay anh định ở lại Thượng Hải sao?"
Úc Thừa nhìn cô vài giây, khẽ lắc đầu, "Không."
Anh như định nói gì đó, cuối cùng cũng chẳng giải thích gì thêm.

Hoài Hâm siết chặt góc áo, lại nhếch môi mỉm cười gật đầu, "Ok, không sao cả."
Hai người không ai nói nữa.

Úc Thừa lại bắt đầu trả lời mail, Hoài Hâm quay đầu ngắm nhìn khung cảnh những dãy nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ -- bọn họ đang chạy xuống khỏi cầu vượt, vì giờ này không phải là giờ cao

điểm nên tốc độ xe chạy khá nhanh, khiến cả người có cảm giác mất trọng lượng, trong lòng cũng nhẹ tênh.

Đến gần sân bay, hai người chọn đại một nhà hàng, là một nhà hàng món Bắc Kinh theo phong cách fusion, từng được nhận một sao Michelin.
Úc Thừa lại nhận một cuộc điện thoại, anh bảo Hoài Hâm chọn món trước.

Cô biết khẩu vị của anh, thế nên chọn món không chút đắn đo.
Nhà hàng này trông cũng khá đẹp, trang trí đặc sắc, Hoài Hâm vừa lướt điện thoại giết thời gian vừa chờ đồ ăn được mang lên.
Cuộc gọi của Úc Thừa nhanh chóng kết thúc, anh nhấc tách trà nhấp một ngụm, phát hiện cô nhóc ngồi đối diện đang nhìn mình chăm chú với ánh mắt sáng bừng.

Anh thích thú nhướng mày, chưa kịp lên tiếng lại nghe thấy di động của Hoài Hâm vang lên.
Hai người đồng loạt nhìn sang, ngón tay Hoài Hâm chợt khựng lại.
...!Vương Khả Hàn???
Có lầm không thế? Sao anh ta toàn gọi đúng những lúc cô đang ở cạnh Úc Thừa thế này?
Hoài Hâm đen mặt, vô thức khóa màn hình.
Mà Úc Thừa lại cười khẽ, ung dung hỏi cô, "Không nhận máy à."
"Ặc, ờm." Hoài Hâm lúng búng đáp, "Đồ ăn sắp được mang lên rồi."
"Thế à."
Anh cười lấy lệ, im lặng không nói gì.

Hoài Hâm nhắm mắt, lúng túng chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng.
Lần trước Vương Khả Hàn hẹn cô đi xem phim nhưng bị cô từ chối, sau đó cô lại nhờ Kim cô lương chụp vài tấm độc quyền gửi cho anh ta xem như trấn an.
Thú thật, cô chơi với Vương Khả Hàn bao lâu nay cũng bắt đầu thấy chán, cảm thấy nên dừng lại rồi.

Hoài Hâm tính sau khi công tác về sẽ tìm cơ hội tung đòn chốt hạ anh ta.
Chẳng mấy chốc, đồ ăn họ gọi đã được mang lên, Hoài Hâm cũng nhanh chóng quên mất khúc nhạc dạo ban nãy.

Giữa bữa cô có đi vệ sinh một lần, lúc về lại phát hiện Vương Khả Hàn đã gọi thêm hai cuộc.
Hoài Hâm trộm quan sát sắc mặt Úc Thừa, không thấy có gì bất thường, cô nghĩ có lẽ anh không nhìn thấy.
Cơm nước xong xuôi, tài xế đưa hai người đến sảnh đi của sân bay.
Đường xá lúc này đã bắt đầu kẹt xe, Hoài Hâm nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.
Cô cúi đầu kiểm tra màn hình điện thoại.
Đệt! Vương Khả Hàn lại gọi đến...
Sau khi từ chối cuộc gọi này, Hoài Hâm hốt hoảng nhận ra nãy giờ anh ta đã gọi hơn mười lăm cuộc gọi nhỡ.
Cô nuốt nước miếng, thở một hơi thật sâu, đang định tranh thủ nhắn tin bảo anh ta ngưng trò quấy rối này lại, thì người đàn ông ngồi bên cạnh chợt gấp laptop lại, bắt chéo chân, giọng điệu bình tĩnh.
"Đây là anh chàng từng hẹn em đi xem phim đúng không?"
"Dạ?"
Hoài Hâm há hốc miệng, bất ngờ vì anh đoán quá chuẩn.

Cô nghẹn giọng, xấu hổ thừa nhận, "Ừm, đúng thế ạ."
"Nhận đi." Úc Thừa nhìn cô với ánh mắt sâu xa, "Đến tôi còn không nhìn nổi nữa là.".

Chương 43: Chương 43

"Nhận đi, đến tôi còn nhìn không nổi nữa là."
Hoài Hâm hắng giọng một tiếng, chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống cho rồi.
Vành tai đỏ như máu, cô lắp ba lắp bắp, "Anh Thừa, không phải như anh nghĩ đâu..."
"Tôi nghĩ như nào?"
Úc Thừa ung dung thả người ra lưng ghế, nhìn xoáy vào cô, đôi mắt hoa đào thấm đượm ý cười.
"Dù...!dù sao cũng không phải như anh nghĩ, giữa em và anh ta có chút hiểu lầm..."
Hoài Hâm có trăm miệng cũng khó lòng giải bày, đành ngậm miệng lại không nói nữa.

Điều khiến cô có thể thở phào nhẹ nhõm chính là, Vương Khả Hàn không còn gọi cho cô nữa, mà quay sang spam Wechat của cô.
Vương Khả Hàn, [Sam Sam, sao em không nghe máy?]
Vương Khả Hàn, [Em có chuyện gì sao?]
Vương Khả Hàn, [Em gọi lại cho anh được không?]
Vài phút sau.
Vương Khả Hàn, [Em không chịu nhận điện thoại của anh, khiến anh bắt đầu nghi ngờ không biết có phải do em cố ý hay không?]
Vương Khả Hàn, [Có phải em muốn "bơ" anh không??]
Giỏi lắm, thằng cha này cuối cùng cũng tỉnh táo lại rồi.

Thông minh đấy.
Hoài Hâm tranh thủ trả lời cho anh ta một tin.
Lisa, [Không, không có đâu, dạo gần đây em bận thực tập, đang

phải đi công tác nên không để ý tin nhắn.

Em xin lỗi, xin lỗi anh nhé.]
Lisa, [Em sai rồi hu hu hu hu.

Oà khóc]
Lisa, [Đợi em về em mời anh ăn cơm rồi đi xem phim được không? Anh muốn làm gì cũng được hết á ~]
Vương Khả Hàn đúng là rất dễ dụ, anh ta chuyển từ chế độ âm u sang trời quang mây tạnh ngay lập tức, [Thật sao!]
Vương Khả Hàn, [Tốt quá! Cuối cùng em cũng chịu gặp anh rồi!]
Vỗ về tên cáu kỉnh này xong, Hoài Hâm cũng yên tâm hẳn.
Lúc này, tài xế đúng lúc dừng xe lại trước lối ra vào sân bay, cô xách vali bước xuống xe.
Úc Thừa buông điện thoại xuống, nhìn cô đang đứng bên dưới.
Ánh mắt ấy vô cùng bình tĩnh, anh hạ giọng nói, "Về đến nhà nhớ gửi tin nhắn cho tôi.

Có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi bất cứ lúc nào."
Bất cứ lúc nào.
Cách dùng từ của anh lúc nào cũng khiến người ta mát lòng mát dạ, Hoài Hâm khẽ mỉm cười, vẫy tay chào anh, "Em đi nhé anh Thừa."

"Ừm, em vào đi."
Hoài Hâm ngẫm nghĩ, lại nói, "Nếu anh cần em giúp gì thì cũng có thể gọi cho em bất cứ lúc nào."
Úc Thừa nhìn cô, một lúc sau mới gật đầu, "Ừm."
Cô không nói gì nữa, xoay người hòa mình vào dòng người tập nập phía trước.

Bóng lưng trong chiếc áo khoác màu tím nhạt dần dần thu nhỏ, cuối cùng biến mất tăm.
Mãi một lúc lâu sau, Úc Thừa mới thôi nhìn, quay sang nói với tài xế, "Phiền anh đưa tôi đến ga xe lửa."
"Vâng, thưa Úc tổng."
...

Vẫn là thành phố nhỏ mưa rả rích quanh năm này, Úc Thừa sải bước vào sâu con ngõ nhỏ hẹp, giày da giẫm xuống nền đá xanh phát ra tiếng vang đầy nặng nề.
Cũng đã mười mấy, hai mươi mấy năm trôi qua, nơi đây sớm đã cảnh còn người mất, không còn dáng vẻ của ngày xưa.
Con đường mòn trước đây đã được sửa lại thành đường nhựa, Úc Thừa vẫn còn nhớ như in lúc Hứa Tông đưa xe đến đón anh, chiếc xe đỗ lại bên đường làng chật hẹp, hoàn toàn lạc lõng trong khung cảnh khi ấy.
Úc Thừa đứng bên bờ sông, phía sau anh là Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, còn ở phía trước chính là chiếc Limousine vừa nhìn đã biết rất đắt tiền với nước sơn đen bóng loáng, Hứa Tông hạ cửa xe xuống, nhìn sang bọn họ.

Đôi bông tai kim cương phản chiếu dưới ánh nắng càng thêm chói mắt.
Không biết vì sao, dù người phụ nữ ấy luôn giữ nụ cười bên môi, nhưng Úc Thừa lại cảm thấy bà ấy cực kỳ cao ngạo.
Người mẹ đẻ thẳng tay bỏ rơi anh, giờ đây lại ngoắc tay gọi anh như đang bố thí, "Tiểu Thừa, sang đây."
Trên người Úc Thừa là bộ quần áo vải thô rẻ tiền, trên mặt và tay lấm tấm bụi bẩn do vừa mới giúp Úc Vệ Đông dọn hàng.

Ngay cả việc nhìn thẳng vào Hứa Tông mà anh cũng không thể, chỉ thấy hết sức ngỡ ngàng.
Anh chẳng có ấn tượng gì về người phụ nữ xa lạ này, nhưng mấy ngày trước, Hầu Tố Hinh ngập ngừng nói với anh rằng -- A Trình à, có chuyện này mẹ muốn nói với con, con phải chuẩn bị tâm lý nhé.
Trông bà rất khó xử, Úc Thừa đoán có lẽ là chuyện gì đó rất khó mở miệng, có lẽ là trong nhà thiếu tiền, hoặc là cửa hàng của gia đình gặp khó khăn, và tình huống xấu nhất chính là buộc anh thôi học.
Nếu không thể học tiếp, anh sẽ rất buồn, nhưng anh hiểu ba mẹ đã cố gắng hết sức để suy nghĩ cho anh, bọn họ đều dành cho anh những thứ tốt nhất, thế nên anh không hề oán trách, chỉ có cảm kích mà thôi.
Thế là Úc Thừa siết chặt tay Hầu Tố Hinh, biết điều an ủi bà, "Không

sao đâu mẹ, con nghe mẹ mà."
Nhưng không ngờ, anh vừa dứt câu, Hầu Tố Hinh lại bật khóc.
Bà quay sang ôm anh, nước mắt nóng hổi rơi trên tay anh, bà nức nở, "A Trình của mẹ..."
Cái ôm này rất chặt, mặt Úc Thừa chôn vào hõm cổ mềm mại của bà, nghe bà bật khóc thành tiếng, "Xin lỗi con, mẹ không thể ở bên con nữa rồi."
Úc Thừa ngẩn ngơ, ánh mắt đờ đẫn, trái tim nơi lồng ngực như bị nhấc lên cao.
Trong khoảnh khắc ấy, cảm giác tuyệt vọng khi bị chính người thân của mình vứt bỏ lại ồ ạt ùa về, mạnh mẽ bao vây lấy anh.
Nghĩa là sao, anh không hiểu.
Những từ đơn thấp thoáng bên tai giờ đã không thể sắp xếp thành một câu hoàn chỉnh, Hầu Tố Hinh thút thít nói cho anh biết, mẹ ruột của anh đã tìm được gia đình họ, muốn đưa anh đi.
Đã bao nhiêu lần Hầu Tố Hinh từng nghĩ đến tình huống này -- có lẽ sẽ có một ngày có một người lạ mặt nào đó xuất hiện trước cửa nhà, nói với bà rằng đây là con ruột của người ta.
Thế nên bà thường xuyên xuất hiện cảm giác khủng hoảng, và nó ngày một rõ hơn khi Úc Thừa dần dần trưởng thành, thậm chí có một lần bà gặp ác mộng, bừng tỉnh giữa đêm khuya, sau đó làm thế nào cũng không sao ngủ lại được.
Mấy năm nay công việc làm ăn bắt đầu có lãi, bọn họ bèn mua một mảnh đất cạnh đó và xây một căn nhà nhỏ.
Úc Vệ Đông muốn sửa chỗ này thành thư phòng và phòng đánh mạt chược, nhưng Hầu Tố Hinh không chịu, bà nhất quyết dành cho Úc Thừa một căn phòng riêng.
"Con trai lớn rồi, phải có không gian riêng của nó, cứ ở cùng hai ông bà già chúng ta thì ra cái gì?"
Cái đêm gặp ác mộng ấy, Hầu Tố Hinh lăn qua trở lại, cuối cùng không chịu được phải ngồi dậy, rón rén đi vào phòng ngủ của Úc Thừa, đứng tựa trước cửa lặng lẽ ngắm anh một lúc.

Dưới ánh trăng, dáng vẻ khi chìm vào giấc ngủ của Úc Thừa chính là niềm an ủi lớn nhất của bà.
Đây là con của bà, không phải của người nào khác.

Đúng vậy, không phải của ai cả, đây là cục vàng mà bà đã cực khổ nuôi nấng.
Hầu Tố Hinh nghĩ, nếu có người đến giành con với bà, cùng lắm thì bà chơi xấu, mặt dày nói rằng đây là con do mình mang nặng đẻ đau sinh ra, bọn họ làm gì được bà?
Bà nghĩ ra rất nhiều cách, mỗi một cách đều là làm thế nào để đối phó với những kẻ địch giả tưởng kia, bảo vệ thân phận làm mẹ của mình, giữ lại Úc Thừa bên mình.
Nhưng Hầu Tố Hinh chưa từng nghĩ đến một chuyện.
Đó chính là, gia đình của Úc Thừa quá hiển hách, bọn họ sống trong dinh thự lưng chừng núi ở Hong Kong, ba anh là doanh nhân nổi tiếng của Hong Kong, nếu so với căn nhà nhỏ ba phòng đơn sơ trong cái trấn nhỏ này của họ chẳng khác nào một trời một vực.
Nhận điện thoại của Hứa Tông, phản ứng của Hầu Tố Hinh rất kịch liệt, bà từ chối ngay mà không cần suy nghĩ, nhưng người phụ nữ đầu dây bên kia lại vô cùng bình tĩnh, "Cô đừng vội từ chối như thế, thử nghĩ kỹ lại xem, nhà chúng tôi sẽ cho thằng bé một cuộc sống tốt nhất, cho thằng bé tiếp nhận một nền giáo dục cao cấp nhất, một cuộc sống không cần phải lo lắng vì chuyện cơm áo gạo tiền..."
Bà ta hơi dừng lại, giọng điệu mang theo ý cười, hỏi, "Thử hỏi cô có thể làm được những chuyện này hay không?"
Bao nhiêu lí do thoái thoát như bị nghẹn lại nơi cổ họng không sao thốt nên lời, Hầu Tố Hinh biết Úc Thừa đi theo mình đã chịu khổ rồi. Thằng bé vốn phải được chơi đùa trong hoa viên xinh đẹp, học đủ loại nhạc cụ, hội họa, học cưỡi ngựa, sẽ có gia sư dịu dàng kiên nhẫn đến dạy cậu học mỗi tuần.

Thằng bé sẽ được vui vẻ lớn lên trong sự bao bọc của ba mẹ, chứ không phải bị cầm tù ở một con hẻm nhỏ vắng vẻ, có ngẩng đầu lên cũng chẳng nhìn thấy được bầu trời.
Thấy bà do dự, Hứa Tông bèn tiếp tục thuyết phục, "Tôi sẽ đưa Tiểu Thừa đi, nhưng sau này hai người vẫn có thể gặp thằng bé bất cứ lúc nào.

Hai người có ơn nuôi dưỡng thằng bé, tôi và ông xã rất cảm kích hai người.

Nhà tôi biết tình hình hiện tại của hai anh chị, cũng nguyện ý giúp đỡ một phần tiền, hơn nữa, nếu sau này anh chị có gặp khó khăn gì đều có thể đến tìm chúng tôi."
Trong lòng bà chẳng còn gì ngoài chua xót, Hầu Tố Hinh nghẹn ngào nói, "Thế vì sao năm ấy cô lại bỏ rơi A Trình?"
Bà chỉ còn "vũ khí" cuối cùng này, dù biết nó sẽ làm tổn thương người ta nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.
Không ngờ người phụ nữ ở đầu bên kia cũng bắt đầu nghẹn ngào, giọng vô cùng đau đớn, "Là vì năm xưa tôi và ba thằng bé đắc tội người khác, bị gài bẫy, con trai vừa ra đời đã bị bế đi mất...!Tôi tìm thằng bé suốt bao nhiêu năm nay, gần như đã lật tung cả cái đất Hong Kong lên, lại không ngờ đối phương đã đưa thằng bé sang Trung Quốc vứt bỏ..."
Thông tin trong hồ sơ của A Trình khá ít, thằng bé bị người ta bỏ rơi trước cổng cô nhi viện.

Đã nhiều năm trôi qua, Hầu Tố Hinh không thể nào phân biệt được đâu là thật đâu là giả, nhưng là một người mẹ, tiếng khóc đau đớn xé lòng của Hứa Tông nhưng đã đâm thủng lớp phòng ngự cuối cùng trong lòng bà.
Đối phương không phải cố ý bỏ rơi A Trình.
Lòng Hầu Tố Hinh đắng chát -- Bà không còn quyền từ chối nữa rồi. Bà không thể ích kỷ mà giữ Úc Thừa bên mình được, những thứ mà vợ chồng bà có thể cho thằng bé thật sự quá ít.
Hầu Tố Hinh cầm điện thoại, vừa hay trông thấy tấm ảnh gia đình đặt trên bàn, tấm ảnh này được chụp vào ngày kỷ niệm ngày cưới của bà và Úc Vệ Đông năm ngoái, Úc Thừa ngồi ở giữa, gương mặt sáng láng ánh lên nụ cười rạng rỡ.
Hầu Tố Hinh nhắm mắt, khó khăn cất lời, "Cô...!cho tôi thêm mấy ngày suy nghĩ được không?"
Hứa Tông đáp, "Được."
Hứa Tông biết chắc Hầu Tố Hinh sẽ đồng ý.

Quả nhiên, chỉ mấy ngày sau đã nhận được điện thoại của bà.
Một người đàn bà thất học ở một thị trấn quê mùa này ngay cả "báo

ơn" cũng chẳng biết, không đòi hỏi bất cứ thứ gì.

Hứa Tông nói muốn gửi bà một chút tiền cảm ơn, nhưng Hầu Tố Hinh chẳng thèm hỏi đến, chỉ xác nhận đi xác nhận lại chuyện bà ta đồng ý để vợ chồng bọn họ gặp Úc Thừa, Hứa Tông nghe xong chỉ cười thầm.
"Được." Bà ta đồng ý với yêu cầu cực kỳ đơn giản của đối phương.
Mà lúc này đây, con trai bà ta đang mặc bộ đồ vải thô, nét mặt hốt hoảng lấm lem bụi bặm, Hứa Tông khẽ cau mày, bước xuống xe.
Bà ta cất giọng gọi cậu bằng cái tên mà bà ta đã đặt, bảo cậu tới chỗ mình.
Nhưng thiếu niên gầy gò vẫn đứng bất động gần bờ sông, thì thào nói, "Nhưng tôi họ Úc mà."
Bà ta gọi cậu là Phan Thừa, nhưng cậu lại chẳng biết Phan Thừa là ai.
Úc Thừa quay đầu nhìn ba mình, ông cũng giống cậu, cả người lấm lem bụi bẩn, nhưng vẻ mặt của ba còn chật vật hơn.
Cậu lại nhìn sang mẹ, Hầu Tố Hinh bỗng quay đầu sang chỗ khác, không cho cậu cơ hội đối mặt.
Úc Thừa không nhìn thấy nước mắt bà đang rơi.

Hứa Tông chờ một lúc, rồi bước tới chỗ cậu.
"Tiểu Thừa à." Bà ta đứng trước mặt cậu, khóe môi hơi mỉm cười, "Mẹ là mẹ của con đây."
Đồng tử của Úc Thừa co lại, Hứa Tông nhìn cậu, ghìm lại vẻ chê bai trong lòng, nắm lấy bàn tay bụi bẩn của cậu, dịu dàng nói, "Về nhà với mẹ nhé, được không con?"
Bầu không khí yên lặng trong chốc lát, nhưng Úc Thừa chỉ cúi gầm đầu, im lặng không nói lời nào.
Chắc hẳn Hầu Tố Hinh đã truyền lại lời bà ta, thằng bé này không thể không biết tình hình, kháng cự cũng là chuyện hợp tình hợp lý.
Hàng mi rủ xuống của Úc Thừa hơi rung, Hứa Tông nhìn thấy cả.

Bà ta nhìn lướt qua hai người đứng cách đó không xa, nhếch môi, hạ giọng nói, "Tiểu Thừa à, mẹ tìm con lâu lắm rồi con có biết

không?"
"..."
"Mẹ nhớ con lắm, con không biết khi nhận được tin về con mẹ đã vui thế nào đâu."
Hứa Tông hơi dừng lại, giọng nói mang theo vẻ hụt hẫng, "Mẹ cũng biết, nhiều năm trôi qua, con hẳn sẽ cảm thấy xa lạ với mẹ..." Bà ta gượng cười, khẽ hỏi, "Con có thể cho mẹ một cơ hội để mẹ bù đắp cho con được không?"
Úc Thừa càng cúi đầu thấp hơn, vẫn không nói chuyện.
Hứa Tông hít sâu một hơi, càng tiến lại gần cậu, "Mẹ biết con thương ba mẹ nuôi..."
Bà ta chưa kịp nói hết câu, Úc Thừa bỗng ngước lên, mím môi nhìn bà ta.
Hứa Tông hiểu ý của cậu.
"Ừ, bọn họ cũng là ba mẹ con." Bà ta chiều theo ý cậu, khẽ cảm thán, "Nhưng...!con cũng biết tình hình của bọn họ mà, vì nuôi con mà vợ chồng họ đã chịu quá nhiều gánh nặng."
Vốn chẳng khá giả gì, vì sự xuất hiện của cậu mà điều kiện cuộc sống của vợ chồng họ như nhà dột còn gặp mưa rào.

Úc Thừa biết rất rõ là đằng khác.
Hôm ấy nắng rất đẹp, những tia nắng ấm áp hắt xuống người Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, cậu quay đầu lại, nhưng lại nhìn không rõ.
Bọn họ chỉ đứng ở đó, không đi tới chỗ cậu.
Úc Thừa hiểu ý của hai người.
Cậu muốn nói với ba mẹ rằng, cậu vốn chẳng để tâm đến chuyện mình có cuộc sống thế nào, chỉ cần được ở cùng hai người thì đó chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.
Nhưng cậu không thể nói thế.
Cậu không thể ích kỷ như vậy được.
Bọn họ đã cố gắng rất nhiều vì cậu, mà cậu đã làm liên lụy hai người quá lâu rồi.
Úc Thừa muốn chào tạm biệt hai người, nhưng đi chưa được hai bước đã nhìn thấy Hầu Tố Hinh kéo Úc Vệ Đông xoay người rời đi.

Cậu kinh ngạc đứng lặng tại chỗ, một lúc sau mới lê bước đi theo

Hứa Tông ra xe.
Cậu bước rất chậm, như lưu luyến không nỡ rời đi, lại giống như đang cố gắng kéo dài thời gian.
"A Trình!"
Nghe tiếng gọi quen thuộc, Úc Thừa khựng bước, nhanh chóng quay người.

- - Nụ cười chợt hiện lên gương mặt cậu, nhưng cậu lại thấy Hầu Tố Hinh nước mắt giàn giụa.

Bà chạy thật nhanh đến bên cạnh cậu, rồi ôm lấy cậu thật chặt.
Một chiếc nhẫn bạc được nhét vào tay cậu, vòng tròn cứng cáp cấn vào lòng bàn tay cậu đến đau điếng.
Hầu Tố Hinh khóc không thành tiếng, nói rõ từng câu từng chữ,
"Con phải luôn nhớ rằng..."
"Mẹ yêu con."
...
Úc Thừa ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, trên tay vuốt ve chiếc nhẫn bạc kia.
1991 - 06 - 20.
Đó là nhẫn cưới của Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, là ngày kỉ niệm ngày cưới của bọn họ, và đối với anh cũng có ý nghĩa vô cùng quan trọng.
Suốt mấy năm qua anh vẫn luôn mang theo nó bên mình.

Đặt biệt là khoảng thời gian sang Mỹ, khi ấy anh chẳng còn gì cả, chỉ có chiếc nhẫn này làm bạn.
Hầu Tố Hinh nằm trên giường bệnh vẫn nhắm mắt ngủ say, tóc mai đã bạc nhiều so với lần trước, gương mặt cũng già đi ít nhiều.
Trước đó viện trưởng Khâu nói bà không nhận ra Tiểu Lưu, sau đó một thời gian thì có tiến triển tốt, nhưng mấy hôm trước lại quên nữa.

Dù đã dùng một vài loại thuốc ức chế, đối kháng, nhưng bệnh tình cứ lặp đi lặp lại, có nguy cơ chuyển biến xấu.
Úc Thừa đeo nhẫn lại vào tay mình, nhẹ nhàng áp lòng bàn tay lên

mu bàn tay đầy vết nhăn của bà.
Tầm mắt từ gương mặt đang say giấc dần chuyển đến chiếc bàn trà ở góc khuất, ánh mắt anh sâu thẳm tựa như sắc trời bên ngoài.
Màu hồng, màu quýt, màu xanh da trời, màu tím nhạt...
- - Tất cả đều là khăn quàng cổ, bao tay và mũ len với đủ màu đủ kiểu, những món đồ này đều là đồ do chính tay Hầu Tố Hinh làm cho anh khi nằm trên giường dưỡng bệnh suốt mấy tháng nay, hẳn đã chất được một đống nhỏ ở góc tường.

Úc Vệ Đông ngồi ở bên kia giường, cúi đầu không nói lời nào.

Còn Úc Thừa chỉ nhìn đống đồ chất trên bàn, yên lặng như một pho tượng.
Anh bất động nắm tay Hầu Tố Hinh, đến khi bà mơ màng tỉnh dậy.
Nằm trên giường lâu nên bà thấy khô cổ, hơn nữa còn hơi tức ngực, bà mệt mỏi ngồi dậy, vô thức nhận lấy ly nước ấm từ người bên cạnh.
Ánh mắt dời lên trên, bất chợt chạm phải một gương mặt tuấn tú.
Hầu Tố Hinh như tắt tiếng.
Úc Thừa ngước lên, nhìn thấy vẻ mê mang thoáng qua rồi biến mất trong mắt bà.
Trong nháy mắt, trái tim anh chợt chùng xuống, cả người như rơi xuống hầm băng.
Đôi môi anh mấp máy, cố gắng để cất lời, Hầu Tố Hinh chớp mắt, ngập ngừng gọi, "...!A Trình?"
"..."
Cơn rơi tự do đột ngột dừng lại.
Úc Thừa như một chú cá mắc cạn được thả trở về với mẹ đại dương, anh siết chặt tay, hơi thở gấp gáp, trầm giọng đáp lại, "...!Mẹ."
***
Tác giả:
Tình tiết liên quan đến mẹ đều phỏng theo bài hát Tình yêu Alzheimer - Vương Hoằng Hạo, sáng tác: Bạch Cử Cương.
Và cả Ngang qua nhân gian - Úc Khả Duy.
***
Tác giả có khi để là viện phó Khâu, có khi lại là viện trưởng Khâu,

nên là mình thống nhất thành viện trưởng Khâu hết..

Chương 44: Chương 44

Úc Vệ Đông ngồi một bên, nhắm mắt im lặng không nói gì.

Còn Hầu Tố Hinh mỉm cười nhìn Úc Thừa, nét mặt mang theo chút trẻ con, "Con đến thăm mẹ à."
"Dạ, con đến rồi đây." Úc Thừa nhìn bà chăm chú, giọng hơi khàn, "Mẹ thấy sao rồi ạ?"
"...! Khỏe, khỏe lắm." Hầu Tố Hinh nhận ra vẻ chột dạ trong giọng nói của mình, vội hắng giọng, "Chẳng qua là lớn tuổi rồi, không còn minh mẫn như xưa nên làm việc hơi nhọc một tí..."
Thấy Úc Thừa chỉ nhìn mình mà không nói lời nào, bà sốt ruột nhấn mạnh, "Chỉ thế thôi không còn gì khác, con đừng lo lắng quá."
Yết hầu Úc Thừa dịch chuyển lên xuống, một lúc lâu sau anh mới nhếch môi, "Dạ, con không lo, mẹ vẫn khỏe mà."
"Đúng vậy." Hầu Tố Hinh vui vẻ trở lại, liên tục hỏi chuyện anh, "A Trình à, lần này con về ở được bao lâu? Con gửi tin về bảo với mẹ rằng đã đổi công việc, thế con đã quen với công việc mới chưa? Có mệt không con? Mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?"
"Con xin nghỉ phép nên có thể ở lại đến mai." Anh trả lời từng câu một, "Con đã quen việc rồi.

Không mệt.

Mọi chuyện rất thuận lợi."
"Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi..." Bà thì thào, chợt nhớ ra chuyện gì, ngẩng đầu lên hỏi anh, "Con chuyển đến Bắc Kinh rồi hả?"
Úc Thừa nhếch môi, "Dạ."
Anh chần chừ vài giây, khàn giọng lên tiếng, "Mẹ à, mẹ đến Bắc Kinh

với con nhé, con tìm người chăm sóc cho mẹ, có được không?"
Anh vừa dứt lời, bên cạnh chợt vang lên tiếng của Úc Vệ Đông, "Bà ấy sẽ không đi đâu."
Úc Thừa ngước mắt nhìn ông.
Úc Vệ Đông bình tĩnh đáp, "Tiểu Thừa à, ý tốt của con chúng ta xin nhận.

Nhưng ba và mẹ con đều là người hoài niệm.

Hai chúng ta sống ở đây đã mấy chục năm, không thể buông bỏ mọi thứ mà rời đi được."
Dừng một lúc, ông lại chuyển đề tài, "Biết là điều kiện chữa bệnh và dưỡng bệnh ở Bắc Kinh rất tốt, nhưng liệu con có bảo đảm nhà họ Phan sẽ không nhúng tay vào chuyện này không?"
"..."
Cánh tay khoác lên thành ghế của Úc Thừa cứng đờ.
Úc Vệ Đông thẳng thừng nhắc cho anh nhớ năm xưa đã xảy ra chuyện gì.

Cũng chính vì sự vô ơn của nhà họ Phan mà chân Hầu Tố Hinh mới để lại di chứng.
Những chuyện khác anh có thể dõng dạc nói rằng mình không thẹn với lương tâm, duy chỉ có chuyện này đến nay vẫn khiến anh hối hận không nguôi.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Mùa Xuân Trong Đôi Mắt Tôi
2.

Loạn Thế Có Giai Nhân
3.

Cua Con Trai Chủ Trọ

4.

Lương Sử: Mạnh Giác
==========
Hầu Tố Hinh quan sát nét mặt Úc Thừa, bà bất giác cau mày, quay sang lườm Úc Vệ Đông, "A Trình đâu có cố ý, sao ông cứ nhắc mãi chuyện này thế!?"
Úc Vệ Đông quay mặt đi, không nói nữa.
Hầu Tố Hinh vội vàng dời sự chú ý của Úc Thừa, "A Trình à, thật ra..."
"Mẹ, mẹ cứ nói thật với con đi." Úc Thừa cụp mắt, hỏi, "Mẹ cũng muốn ở lại đây, đúng không?"
Hầu Tố Hinh hơi sững sờ, lát sau mới gật đầu, "Ừ."
Bà ngượng ngùng đáp, "Mẹ đã quen với cuộc sống ở nơi đây rồi."
"Được." Úc Thừa gật đầu, dịu dàng nói với bà, "Vậy thì cứ sống ở đây, không sao cả."
Anh nắm chặt tay bà, "Con sẽ thường xuyên về thăm mẹ, cũng sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất ở Bắc Kinh đến đây để khám cho mẹ.

Mẹ và ba cứ yên tâm mà ở lại đây."
Sau đó anh nhìn sang Úc Vệ Đông, hỏi, "Thế này có được không ba?"
"..."
Úc Vệ Đông lườm anh, lẳng lặng thở dài, sau đó ông đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài.
Cửa phòng bệnh khép lại, âm thanh phát ra không lớn mấy.

Hầu Tố Hinh thở dài, bất lực nói với Úc Thừa, "Thật ra ông ấy đã không còn giận nữa rồi, nhưng trong lòng vẫn còn khó chịu.

A Trình à, con đừng để trong lòng nhé."
Tầm mắt Úc Thừa từ đôi mắt bà dời sang mấy chiếc khăn choàng cổ đủ sắc màu trên bàn, anh đáp khẽ, "Dạ."
Trong phòng chìm vào yên lặng một lúc lâu, bên ngoài cửa sổ là màn đêm dịu dàng và yên tĩnh.
Không biết đã qua bao lâu, Hầu Tố Hinh lên tiếng, "A Trình à."

"Dạ?"
"Có gặp được cô gái mà mình thích chưa?"
"..."
Hầu Tố Hinh nhìn sắc mặt của anh, giọng cũng trầm xuống, "Không có à?"
"..."
Bà vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi đến cùng, "Biết bao nhiêu cô gái ngoài kia, vậy mà con chẳng ưng ai hết sao?"
Úc Thừa cụp mắt, hàng mi rủ xuống tạo nên một bóng mờ.

Hầu Tố Hinh buồn bã quay đầu nhìn về bàn trà nhỏ đặt ở góc tường.

Úc Thừa nhận ra động tác của bà, anh ngẩng đầu nhìn theo, trước khi Hầu Tố Hinh lên tiếng lần nữa, anh đã nói, "Có ạ."
"Hả?" Hầu Tố Hinh vội quay sang nhìn anh, ánh mắt sáng bừng, "Thật không con?"
"Dạ."
"Là cô gái thế nào? Mau kể mẹ nghe đi!"
Úc Thừa ngắm nhìn ánh trăng bàng bạc rơi xuống bên bậu cửa sổ, khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón út, cười đáp, "Là một cô bé rất đáng yêu."
Dừng một lúc, anh hỏi, "Mẹ có muốn xem ảnh không?"
Hầu Tố Hinh sửng sốt vài giây, rồi lại vui mừng gật đầu, "Được, được!"
Úc Thừa lấy điện thoại ra, bấm mở bộ sưu tập lưu trữ trên đám mây. Cứ sau mỗi một chuyến đi, anh đều tất cả ảnh trong thẻ SD của máy ảnh DSL vào máy tính, sau đó sẽ sắp xếp lại, lọc và phân loại. Anh lướt từ trên xuống dưới, một lúc sau, anh đưa điện thoại sang cho Hầu Tố Hinh, "Cô ấy đây mẹ."
Trong ảnh, Đạo Thành nhuốm một màu trắng xóa của tuyết, ánh mắt Hầu Tố Hinh dừng lại ở một điểm.
Gương mặt cô bé kia trắng nõn nà, đôi mắt sáng ngời nhìn về ống kính, cô hơi nhoẻn miệng cười, trông ngọt ngào tựa như chiếc bánh gạo nếp.
Trong khung cảnh đất trời như chìm trong băng tuyết, phía sau cô

chính là hồ sữa xanh thăm thẳm, suối tóc đen tuyền nhảy múa cùng làn gió tung bay giữa không trung, vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ. Hoài Hâm rất xinh, mang theo nét đẹp nịnh mắt bề trên.

Lần đầu nhìn thấy, Hầu Tố Hinh đã rất ưng ý, cứ xem đi xem lại mãi một lúc lâu, càng ngắm càng thấy vui.
Bà định bảo Úc Thừa tranh thủ đưa người về đây chơi, nhưng lại sợ tạo áp lực cho anh, cuối cùng không nói gì hết.
Úc Thừa ngồi chơi với bà một lát, lúc gần đi thì giúp Hầu Tố Hinh dém chăn, khẽ nói, "Mẹ nghỉ ngơi cho khỏe nhé."
Trong phòng bệnh không có giường trống, buổi tối Úc Thừa ở lại một khách sạn nhỏ gần đó.
Phòng khá sạch sẽ, thoải mái và dễ chịu, trên bậu cửa sổ còn đặt một chậu cây xanh tạo thêm chút sống động trong căn phòng.
Anh tắm rửa xong rồi ra ngoài, kéo màn cửa, tựa lên đầu giường mở laptop.

Sau khi xử lý xong công việc thì cũng chỉ mới chín giờ hơn.

Úc Thừa day day huyệt thái dương hơi căng ra, nhắm chặt hai mắt.
Anh bất chợt nhớ ra, lúc này hẳn là Hoài Hâm đã về đến nhà rồi.
Úc Thừa mở Wechat, ngoại trừ tin nhắn thông báo đã lên máy bay, cô không còn nhắn tin cho anh nữa.
Anh cau mày, nhắn cho cô một tin, [Em về đến nhà chưa?]
Úc Thừa đợi một lúc lâu, khung chat vẫn không có động tĩnh gì.

Anh rủ hàng mi, ngẫm nghĩ có nên gọi điện cho cô hay không.
Vừa ấn xong một dãy số, điện thoại chợt rung lên, ngay sau đó màn hình hiện lên giao diện của QQ.
[Lisa mời bạn tham gia cuộc gọi thoại.]
...
Màn đêm thăm thẳm, chiếc vali mở bung ra để ở một bên, vẫn chưa dọn dẹp.
Hoài Hâm thoải mái ngả người vào băng sofa nhỏ trong phòng mình, bắp chân trắng nõn gác lên bàn trà, chờ đợi người bên kia chấp nhận cuộc gọi thoại.

Cô đã cố tình gián đoạn tin tức trên Wechat, bây giờ Úc Thừa lại gửi tin nhắn cho cô, chắc hẳn là anh đã hết bận.
Quả nhiên, chẳng mấy chốc, lời mời gọi thoại đã được chấp nhận, chất giọng trầm ấm của người đàn ông vang lên, "Alo?"
"Alo." Hoài Hâm nhếch môi, cất giọng lảnh lót hỏi, "Xin hỏi có phải là anh Alvin không ạ?"
Đầu bên kia khẽ cười, "Nếu không thì là ai?"
"Ồ." Cô chậm rãi đáp lại, "Tại em thấy lâu rồi anh không liên lạc với em, nên em phải xác nhận lại."
Suy cho cùng thì kể từ ngày gặp ở quán bar đến nay cũng chỉ mới có mấy ngày, nhưng hai người ăn ý không nhắc đến đoạn đối thoại bị "đứt gánh" giữa chừng kia.
Úc Thừa cười khẽ, "Dạo gần đây tôi phải đi công tác, mới vừa được nghỉ ngơi, đang định gọi điện cho bé đây."
Hoài Hâm ồ một tiếng, nghiêm túc cảm thán, "Anh bận rộn thật đấy."
"Ừm, đúng là hơi bận."
Úc Thừa nhướng đuôi mắt, hạ giọng, "Nếu có thể nghe thêm vài lời từ bé thì tôi sẽ thấy khỏe lên ngay."
Hoài Hâm đổi sang tư thế bắt chéo chân, sẵng giọng, "Anh lại dỗ ngọt em rồi."
"Đâu có." Anh cười, "Tôi đang thật lòng đấy."
Giọng Úc Thừa vừa ấm vừa trầm, lời nói nửa thật nửa giả, nhưng ít ra cũng không tiếp tục chặn hết đường lui của cô như lần trước, Hoài Hâm vùi mình trong chiếc sofa mềm mại, khe khẽ thở dài, "Anh mệt lắm đúng không?"
Đầu bên kia dừng lại một khoảnh khắc, hơi thở anh cũng nặng nề hẳn, rồi anh thấp giọng ừ một tiếng.
"Thế...!anh có muốn nghe nhạc cùng em không?"
"..."
Cùng cô.
Cô quả thật rất biết cách quan tâm đến tâm trạng của người khác.
Úc Thừa cong môi, "Được."
Hoài Hâm ấn vào chức năng Nghe nhạc cùng nhau trong phần mềm nghe nhạc, lại chọn vài bài hát bỏ vào playlist.

Đa số là những bài hát nhẹ nhàng, thư giãn, thỉnh thoảng Hoài Hâm cũng khẽ ngâm nga vài câu theo giai điệu.
Một lúc sau, bài hát One day at a time của Sam Smith chợt vang lên. Chất giọng nam trầm thấp hòa cùng hợp âm guitar như đang nỉ non bên tai, bóng đêm khẽ lướt qua ngọn cây bên ngoài cửa sổ, hai người lặng lẽ hít thở, rõ ràng chẳng ở cạnh nhau, nhưng chẳng hiểu sao trái tim lại như đang quấn quýt lấy nhau.
I know youre feeling weighed down tonight.
Anh cảm nhận được tâm trạng nặng nề của em trong đêm nay.
And you cant find the breaks.
Và em chẳng thể tìm cớ tạm dừng bước chân.

Every day is too long for you.
Em phải trải qua những chuỗi ngày dài đằng đẵng.
You were sworn to your fate.
Bị buộc phải đưa ra lời hứa với định mệnh.
Lets sit by an English river.
Cùng ngồi xuống cạnh bờ sông.
Till the water runs dry.
Đến khi sông cạn đá mòn.
Were neither saints or sinners.
Chúng ta chẳng phải thánh nhân, lại càng không phải tội nhân.
So leave your history behind.
Hãy vứt bỏ quá khứ sau lưng.
But I got everything I need baby.
Nhưng em yêu à, khi lòng bàn tay em khẽ chạm vào anh.
In the palms of your touch.
Anh đã có hết thảy mọi thứ.

In a world of dark distractions.
Trong thế giới tối tăm...
It can all get too much.
Đó là điều vô cùng có ý nghĩa đối với anh.
Hoài Hâm rất thích thể loại nhạc đánh thẳng vào tâm hồn thế này, thời gian tựa như dòng sông êm ả chảy xuôi, vừa nặng tình vừa quyến luyến.

Nếu thật sự ngồi cùng anh bên bờ sông nào đó, khi làn gió lướt qua trong đêm tĩnh lặng, bọn họ vui vẻ rít một điếu thuốc, đốm lửa nhỏ lập lòe trong màn đêm.
Bài hát kết thúc trong giai điệu ngân dài, qua một lúc lâu sau, không một ai trong hai người có ý định chủ động lên tiếng.
Lại qua thêm một lúc nữa, giọng nói trầm ấm của người đàn ông mới vang lên.
"Cám ơn em đã ở cùng tôi." Anh nói rất khẽ.
Lòng Hoài Hâm bỗng mềm nhũn.
Trước đây cô cứ luôn cảm thấy anh cách mình quá xa, dù có làm gì cũng không thể hiểu được anh.

Nhưng bây giờ cô lại không nghĩ thế, có thể an ủi anh trong đêm thế này, cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi.
"Lisa." Đầu bên kia, Úc Thừa gọi tên cô.
"Hửm?"
"Thật ra chúng ta có thể tìm thời gian cùng nhau đi du lịch." Giọng anh rất trầm, "Bỏ lỡ chuyến đi Đạo Thành lần trước, tôi vẫn luôn tiếc nuối."
Hoài Hâm ngớ người, sau đó lại cười đáp, "Được thôi."
Du lịch, sớm chiều làm bạn, dù cô có trang điểm đậm cách mấy cũng sẽ có lúc lộ tẩy.

Nhưng điều này chẳng làm trở ngại việc Hoài Hâm buông bỏ hiện thực mà tận hưởng suy nghĩ được vui vẻ cùng anh.
"Lần sau chúng ta đi châu Âu nhé, em muốn ngồi khinh khí cầu."
"Được." Úc Thừa cười, "Quý cô nhà văn có thể làm người mẫu cho tôi, tôi sẽ chụp ảnh cho em."
Bờ môi Hoài Hâm khẽ nhếch lên một đường cong -- Hồi trước khi chơi trò chơi, cô từng tiết lộ rằng mình thích chụp ảnh, vậy mà đến giờ anh vẫn còn nhớ.
"Ừm, còn có thể nhảy bungee nữa."
"Được." Anh chiều theo ý cô.
"Còn cả nhảy dù, lướt cát trên sa mạc, trượt tuyết nữa."
"Ừm, từ từ rồi sẽ đến." Úc Thừa khẽ cười, "Chúng ta còn rất nhiều thời gian, cứ từ từ."

Hoài Hâm cuộn tròn trong chăn, ngọt ngào đáp, "Vậy cứ quyết định thế nhé."
"Được, không thành vấn đề."
Một thoáng yên lặng quay trở lại.
Dù bầu không khí đã nhẹ nhàng hơn trước đó, nhưng Hoài Hâm vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng của anh.
"..."
Bên kia không lên tiếng, nhưng đây cũng là điều mà Hoài Hâm đã nghĩ đến, cô mỉm cười, cất giọng thoải mái, "Anh có từng nghe đến radio trò chuyện đêm khuya chưa? Đó là nơi có thể bộc bạch mọi nỗi niềm, khi người ta mất ngủ sẽ gọi đến để thổ lộ tâm tình, MC radio sẽ giải đáp những hoang mang của bọn họ."
Cô đổi giọng, dịu dàng nói với anh,
Mãi lâu sau, Úc Thừa khàn giọng bật cười, "Em xem tôi là con nít mà dỗ đấy à?"
Hoài Hâm chớp mắt, rồi lại nghe anh thở dài, "Làm sao đây, bây giờ nghe giọng bé cũng không thấy đủ nữa rồi."
"..."
"Chờ tôi quay về chúng ta gặp nhau nhé, có được không?"
***
Tác giả:
Thời gian ban ngày là của Tiểu Hâm, đêm đến lại dành cho Lisa.
Chậc chậc, đúng là chỉ hận không thể dính lấy nhau 24/24..

Chương 45: Chương 45

Hoài Hâm biết, Lisa có ý nghĩa rất đặc biệt đối với Úc Thừa.
Cuộc sống ban ngày của bọn họ vốn dĩ không hề giao nhau, thế nên điều này mang lại cảm giác an toàn cho anh, cũng khiến anh có thể tạm thời giao phó một góc nhỏ trong tim mình cho cô, trong đêm khuya vắng lặng.
Dù Lisa chính là nhân vật do chính cô tạo ra, nhưng Úc Thừa tỏ thái độ có cảm tình với Lisa như thế vẫn khiến Hoài Hâm nảy sinh lòng ghen tỵ.
Vẫn chưa đến mười hai giờ, cô lẳng lặng nghe anh kể lại những chuyện mà anh muốn cất vào hộp kín kia.
"Em hẳn đã biết quê tôi ở một thành phố nhỏ của vùng Giang Chiết." Úc Thừa hờ hững cất giọng, "Nhưng thật ra tôi bị ba mẹ ruột bỏ rơi ở đấy."
"..."
Câu đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, hàng mi Hoài Hâm khẽ run lên, cô siết chặt điện thoại, nín thở trong vô thức.
Anh đã nhận ra, khẽ cười, "Tôi xin lỗi, đã dọa đến em rồi sao?"
"...!Không phải, em chỉ thấy..." Cô cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, lí nhí đáp, "Quá bất ngờ."
Úc Thừa không để tâm, rộng rãi bao dung cho lần thất thố này của cô, anh tiếp tục kể, "Sau này tôi được một gia đình nhận nuôi, cả nhà chúng tôi sống trong một con ngõ nhỏ."
"Lúc ấy nhà tôi rất nghèo, ăn cháo trắng chỉ cần cho thêm chút bọt thịt thôi cũng thấy thơm." Anh chầm chậm kể lại, không lộ ra mảy may cảm xúc, "Một cuộc sống rất bình thường, tuy chỉ là những chuyện nhỏ nhặt củi dầu mắm muối, nhưng đến giờ mỗi khi nhớ lại lại thấy cực kỳ ấm áp.

Anh vốn nghĩ cuộc sống của mình vẫn sẽ tiếp tục như thế, nhưng khi anh vào cấp hai, ba mẹ ruột của anh lại tìm đến.
"Tôi bị bọn họ mang đi, đưa sang Hong Kong tiếp tục học, về sau lại bị đưa ra nước ngoài, ở bên đó biết bao nhiêu năm." Úc Thừa hạ thấp giọng, "Quãng thời gian ấy gần như mỗi ngày tôi đều phải tiếp nhận sự chênh lệch về nhận thức, sống trong đau khổ, ngột ngạt."
"..."
Hoài Hâm cảm thấy lòng mình như bị một vật gì đó đâm mạnh vào, đau thấu tâm can.
Anh mở toang lòng mình ra, dùng giọng điệu thản nhiên, hời hợt kể lại câu chuyện cách đây mười mấy năm, cô có thể tưởng tượng được cuộc sống của anh ở nơi đất khách quê người như thế nào.
Cách nói chuyện thể hiện rõ là người có học thức, phong thái chín chắn, chững chạc, sở hữu ngoại hình khiến người người hâm mộ, tất cả đều chỉ là bề nổi của tảng băng.

Không một ai biết anh đã phải trải qua những gì mới có được dáng vẻ hiện tại.
Chỉ có chính bản thân anh biết rõ.
"Thế nên tôi rất nhớ quãng thời gian được sống trong con ngõ nhỏ kia."
Úc Thừa khẽ cười, "Trong tên tôi có một chữ Thừa, đó là tên do mẹ ruột tôi đặt.

Nhưng hồ sơ của cô nhi viện viết sai, bọn họ tưởng đó là chữ Trình trong Sơn thủy nhất trình*, thế nên mẹ tôi luôn gọi tôi là A Trình."
* Sơn thủy nhất trình, tam sinh hữu hạnh: Có duyên gặp gỡ nhau là may mắn ba đời.
Anh nói, bao năm trôi qua, anh mới dần hiểu được, hai chữ này quả thực không hề giống nhau.
Tên "Thừa" mà mẹ ruột anh đặt cho anh, có nghĩa là nếu muốn đội được vương miện, thì phải chịu được sức nặng của nó.

Còn chữ "Trình" trong lòng mẹ nuôi, chính là tiền đồ như gấm, vui vẻ hạnh phúc.
Đáng tiếc, trong cuộc đời này, thứ gì càng muốn níu kéo thì lại càng

khó giữ.
Nghe đến đây Hoài Hâm đã có thể mường tượng ra hình ảnh của quá khứ, cô xâu chuỗi những chuyện mà anh kể lại vào với nhau, không tránh khỏi thổn thức.
Hồi Tết, cô từng gọi video với anh, lúc ấy đã có thể nhận ra ba mẹ ruột của anh là người giàu có, nhà ở Hong Kong, ắt hẳn là có gốc gác rất to.
Tại sao anh lại bị ba mẹ ruột vứt bỏ ở thị trấn nhỏ kia, tại sao bọn họ lại quay lại tìm anh, Hoài Hâm không rõ lắm.

Nhưng cô biết rõ một điều, nếu được lựa chọn, Úc Thừa thà rằng ở lại sống cùng với ba mẹ nuôi.

Có lẽ là do bọn họ đối xử với anh bằng tình cảm chân thành.
Giọng Úc Thừa như chất chứa một nỗi buồn vô hình, mơ hồ và lửng lơ.

Con người anh vốn là thế, rất giỏi kiểm soát cảm xúc của bản thân, không để lộ ra ngoài dù chỉ là một chút.
Hoài Hâm có thể lờ mờ đoán ra được, có lẽ anh đã đánh mất thứ gì đó.

Mà vừa hay, đây lại chính là nỗi đau mà anh không dám để lộ cũng như đối mặt.
Cô nhớ lại mấy lần xem phim cùng nhau.

Khi rơi vào đôi mắt đen như mực kia, cô có thể nhìn thấy nỗi buồn sâu thẳm, ẩn sâu bên trong khiến người ta không thể nhận ra.
Hoài Hâm thở dài, "Rất muốn ôm anh một cái."
"Ừm." Úc Thừa khẽ đáp.
Khoảnh khắc này khiến Hoài Hâm trở nên mềm lòng.

Anh lôi mặt yếu đuối của mình ra đặt ở trước mặt cô, dù chỉ là một thoáng lướt qua nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy rõ ràng.
Hoài Hâm rủ hàng mi, cất giọng hỏi, "Cuối tuần này chúng ta gặp nhau nhé, có được không?"

"Được." Anh đáp.
Hoài Hâm dừng lại một chút, dịu dàng nói, "Anh bận cả ngày rồi, chi bằng nghe lời em, đi ngủ nhé?"
"Được."
"Thế anh tắt đèn đi, rồi nằm xuống."
Đầu bên kia yên lặng một lúc, sau đó anh lên tiếng, "Ừm."
"Nhắm mắt lại."
"Ừ."
Hoài Hâm cong môi, nhẹ nhàng dán lên micro, khe khẽ nỉ non như đang cầu chúc, "Hi vọng tối nay anh Alvin của em sẽ có một giấc mơ đẹp."
"..."
Dừng một lúc, cô lại nói thêm, "Tốt nhất là mơ đến cô gái xinh đẹp em đây."
Tiếng cười êm tai vang lên ở đầu bên kia, anh đáp khẽ, "Được."
"Ngủ ngon nhé anh."
"Ngủ ngon."
...
Sáng thứ sáu, Hoài Hâm đến công ty.
Mấy thực tập sinh nghe Úc Thừa dẫn cô đi công tác thì nhao nhao chạy đến phỏng vấn cảm nghĩ của cô thế nào.
Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt vốn rất ưng ngoại hình của vị ED mới nhậm chức này, một hai đòi Hoài Hâm kể lại chi tiết, hỏi đông hỏi tây, cuối cùng lại trầm trồ, "Hạnh phúc quá đi! Cậu sướng thật đó!"
Hồ Vi nói, "Ước gì Úc tổng cũng dẫn mình đi công tác."
Tần Hiểu Nguyệt chống cằm, buồn bã, "Mình cũng muốn nữa."
Hoài Hâm cất giọng trêu, "Chẳng phải sếp Từ Húc cũng từng dẫn hai người đi công tác sao, mấy cậu nói thế sếp ấy nghe lại buồn đấy."

Lúc này hai người mới chịu tém lại, nhưng vẫn còn cố liếc mắt đưa "chuyện" với nhau.
Cả buổi sáng Hoài Hâm bận giúp Đặng Trạch sắp xếp tóm tắt cuộc họp, đến trưa ăn tạm đồ ăn bên ngoài, sang buổi chiều, Vương An Nhiễm lại giao việc cho cô, để cô chỉnh sửa lại một bản cấu trúc thị trường.
Cô làm một mạch đến 5 giờ chiều, khi đứng dậy để dãn gân cốt,

Hoài Hâm thấp thoáng nhìn thấy dáng người cao cao xuất hiện trên hành lang cách đó không xa, sau đó anh đẩy cửa đi vào phòng làm việc của mình.
Ơ? Đã giờ này rồi, hôm nay lại còn là thứ sáu, vậy mà anh còn quay lại công ty?
Hoài Hâm chưa kịp bất ngờ, lại thấy Trương Khả Bân đi tới, dừng lại ngay chỗ cô.
Hiển nhiên là cậu ta có chuyện muốn nói với cô, Hoài Hâm chớp mắt, hỏi, "Anh Khả Bân có chuyện gì vậy ạ?"
Trương Khả Bân cười, "Làm việc mệt mỏi nên anh đến chỗ mấy em dạo một vòng, tiện thể tâm sự chút chơi."
Chiều nay Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt đã theo các sếp đi thẩm định ở bên ngoài, hai cậu bạn khác ngồi cách Hoài Hâm khá xa thì đang vùi đầu miệt mài làm việc.

Hoài Hâm nói với cậu về chuyến đi công tác lần này của mình, còn cố ý nhắc đến dự án của Công nghệ sinh học Thụy Thế.
"Anh đã nói sếp Alvin rất giỏi mà." Trương Khả Bân nhướng mày, "Sao, có phải đi theo anh ấy đã học được rất nhiều điều đúng không?"
"Ừm, đúng là thế ạ." Hoài Hâm cong tít đôi mắt, thật lòng khen ngợi, "Anh ấy cũng rất tốt tính, mỗi lần dạy em đều cực kỳ kiên nhẫn."
Trương Khả Bân cất giọng ngưỡng mộ, "Lúc anh mới vô làm còn không có cơ hội như thế đâu, hâm mộ em ghê."
Hoài Hâm cười ha ha, "Em có gì đâu mà hâm mộ? Cơ hội sau này của đàn anh còn rất nhiều, biết đâu anh sẽ được giao dự án cá nhân thì sao."
Hai người trò chuyện thêm vài câu, Trương Khả Bân chợt nhớ ra gì đó, gãi đầu nói, "Đúng rồi đàn em này, thứ bảy em có rảnh không?"
"Dạ? Sao thế ạ?"
Chưa dứt lời, Hoài Hâm đã trông thấy Úc Thừa lướt qua hành lang sau lưng Trương Khả Bân, cùng lúc đó, Trương Khả Bân lại vui vẻ nói, "Anh nhận được mấy vé xem kịch nói, nghe nói hài lắm, không biết đàn em có hứng thú giải stress sau giờ làm việc không?"
"Hở?"

Lúc sáng đến công ty cô có nghe một anh bạn thực tập sinh nhắc đến chuyện này, có lẽ Trương Khả Bân cũng hẹn anh chàng.
Hoài Hâm không có hứng thú với kịch nói cho lắm, hơn nữa thứ bảy này cô lại có buổi ký tặng sách, có lẽ sẽ không đi được, nhưng cô vẫn lịch sự hỏi thăm, "Khi nào vậy ạ?"
Trương Khả Bân nói, "Suất diễn tối."
Lúc này người đàn ông kia đã khuất bóng.

Hoài Hâm lẳng lặng dời tầm mắt đi, tiếc nuối đáp, "Ấy, không khéo là buổi tối em đã có hẹn mất rồi."
"Ồ." Trương Khả Bân sửng sốt, rồi lại khoát tay nói, "Không sao, không sao, anh chỉ thuận miệng hỏi thăm thôi, nếu được thì đến không thì thôi, không sao cả."
"Dạ đàn anh, lần sau nếu rảnh lại hẹn nhé."
"Ừ, ừ!"
Hoài Hâm lại ngồi xuống bàn làm việc, nhấp một hớp nước thấm giọng, đang định làm tiếp phân tích ngành.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên, cô lướt mắt nhìn sang, suýt nữa là bật cười thành tiếng.
Cách nhau gần như thế mà anh còn gọi điện thoại, đúng là kỳ lạ.
Cô nhận máy, dịu dàng đáp, "Alo, sếp gọi cho em có chuyện gì không ạ?"
Úc Thừa cười khẽ, lời ít ý nhiều, "Đến phòng làm việc của tôi."
"Ồ ~"

Hoài Hâm đứng dậy, đi về khu làm việc.

Cô dừng lại trước cửa phòng của Úc Thừa, gõ cửa theo phép lịch sự.
Chẳng mấy chốc, bên trong vang lên giọng nam trầm thấp, "Mời vào."
Đây là lần đầu tiên Hoài Hâm vào phòng làm việc của anh, vừa bước vào cửa đã bị hấp dẫn bởi phong cảnh bên ngoài cửa sổ.
Văn phòng Úc Thừa khá lớn, view toàn cảnh 180 độ, sạch sẽ không dính một hạt bụi, bên ngoài là những tòa nhà cao tầng sừng sững giữa bầu trời xanh cùng vài cụm mây trắng.

Cửa được làm bằng kính mờ, tự động đóng mở, Hoài Hâm vừa bước vào, nó cũng tự động khép lại.
Người đàn ông đang cúi đầu làm việc, cặp kính gọng bạc vắt ngang sống mũi, mặt mày tuấn tú, cực kỳ điển trai.
"Sếp ơi." Đôi mắt sáng lấp lánh của Hoài Hâm hơi cong lên, thoáng lướt qua gương mặt anh, "Sếp tìm em có chuyện gì vậy ạ?"
Lúc này Úc Thừa mới ngẩng đầu lên.

Áo khoác của anh được vắt sang một bên, bên ngoài sơ mi còn khoác một chiếc gile, tôn lên vóc dáng "tam giác ngược", trông rất săn chắc.
Người đàn ông buông bút máy trên tay xuống, đưa Hoài Hâm một bản BP mới và một báo cáo tài chính, "Tuần sau chúng ta sẽ đi gặp founder, mấy ngày này em có thể tham khảo mô hình định giá mà bọn họ đưa ra, tổng kết lại những điểm không hợp lý."
Đây là một công ty tiêu dùng nổi tiếng mà Hoài Hâm khá thích, cô gật đầu, cất cao giọng đáp, "Tuân lệnh, em bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao."
Úc Thừa cười, nhìn cô một hồi lâu, chầm chậm lên tiếng, "Đúng rồi, báo cáo của buổi triển lãm thì sao? Em làm đến đâu rồi?"
"À..." Hoài Hâm nghiêng đầu, "Anh bảo nộp trước chủ nhật nên em định đến thứ bảy mới làm.

Bây giờ em còn phải hoàn thành công việc của chị An Nhiễm và sếp Từ giao cho nữa."
Úc Thừa ngước lên, đôi mắt hoa đào xoáy thẳng vào cô, cười tủm tỉm hỏi, "Chẳng phải thứ bảy này em đi xem kịch nói sao?"
"..."
Ngay lúc anh lên tiếng là Hoài Hâm đã muốn bật cười.
Cô cúi đầu, cố gắng ghìm lại khóe môi đang cong lên, một lúc sau mới mở miệng, "Sếp à, em không có ý định đi xem kịch nói ạ, vừa nãy em đã từ chối người ta rồi."
"Thế à." Úc Thừa không đổi sắc, ung dung hỏi tiếp, "Thế là có kèo khác sao?"
Hoài Hâm hấp háy đôi mắt nhìn anh, vẫn không nhắc đến chuyện ký tặng sách, "Dạ không, cuối tuần này em định hoàn thành tất cả

nhiệm vụ mà sếp đã giao cho em."
Úc Thừa cụp mắt, khẽ bật cười.
Anh ngả người ra ghế, ngoắc tay với cô, thấp giọng bảo, "Đến đây."
"Dạ?"
Hoài Hâm tò mò bước tới, dừng lại trước mặt anh.

Úc Thừa đúng lúc đứng thẳng người dậy.
Anh rất cao, cô phải ngước lên mới có thể nhìn thấy anh.
"Tặng em."
Chẳng biết từ lúc nào, trên cổ như có thứ gì đó mềm mại rơi xuống, Hoài Hâm cúi đầu nhìn thử, Úc Thừa vừa choàng lên cổ cô một chiếc khăn choàng màu tím nhạt.
Khăn được đan bằng len nhung đũa, màu sắc thay đổi theo kiểu đậm nhạt dần, hai đầu khăn là mấy tua rua cực kỳ đáng yêu.
Vừa nhìn cô đã thích đến không nỡ buông tay, hai mắt lấp lánh, "Xinh quá đi mất."
Úc Thừa không nói gì, Hoài Hâm tự tìm thú vui, nghịch mấy dây tua rua bên dưới, cảm thấy rất mới mẻ, bên khóe môi bất giác hiện lên một lúm đồng tiền đầy ngọt ngào.
Úc Thừa rủ hàng mi, ánh mắt rơi xuống gương mặt trắng nõn đang vùi trong chiếc khăn choàng cổ, không nhìn rõ sắc mặt cô thế nào.

"Đúng như tôi nghĩ." Anh cười, "Em choàng chiếc khăn này rất đẹp."
Đôi mắt Hoài Hâm sáng long lanh, dường như cô đã hiểu ra chút gì đó.
Thượng Hải cách Giang Chiết khá gần, hôm qua anh đã về quê thăm ba mẹ nuôi.

"Em cám ơn sếp." Gương mặt cô nhóc cực kỳ xinh xắn, cô cẩn thận kéo khăn choàng vào lòng, cười đến hai mắt cong cong, "Em thích lắm ạ!"
"..."
Cô nhướng mày, thích thú nói, "Đây là món quà đầu tiên sếp tặng cho em, em phải giữ gìn thật cẩn thận mới được."
Ánh mắt đắc ý của Hoài Hâm đã lọt vào mắt Úc Thừa, anh vô thức bật cười thành tiếng.

Cô nhóc này rất thông minh.
Đuôi mắt Úc Thừa nhếch lên, anh nhìn cô chăm chú hồi lâu, sau đó cúi người.

Hoài Hâm đứng đực ra tại chỗ, cảm giác anh đang nhoài người đến, dịu dàng kéo phần tóc vướng trong khăn choàng ra, sau đó lại giúp cô chỉnh lại trang phục.
Hơi thở vờn quanh, hương tuyết tùng xộc đến, Hoài Hâm nhếch môi, cảm nhận mấy đầu ngón tay của anh xuyên qua tóc cô, chậm rãi lướt qua.
Một lúc sau, anh mới lên tiếng, "Được rồi, em về chỗ làm việc đi."
Hoài Hâm trở lại chỗ ngồi, đã qua một lúc lâu mà nhịp tim vẫn chưa trở lại bình thường.
Cô đưa tay ôm ngực, khóe môi cứ nhếch lên không sao kìm được nụ cười -- gã này đúng là có vô số cách khiến cô rung động.
Hoài Hâm cúi đầu vùi vào khăn choàng cổ, hít một hơi thật sâu.
Thơm quá.
Cô rất thích.
...
Đến tối, Hoài Hâm vẫn đón xe về trường học như thường lệ.
Thật ra đi làm kiểu này thì thời gian di chuyển chiếm khá nhiều, năm tư lại chẳng còn môn học nào, vì muốn thực tập lâu dài ở đây nên Hoài Hâm đã từng suy nghĩ đến chuyện thuê nhà gần công ty.
Thứ bảy là hội ký tặng sách, biên tập viên đã gửi tin nhắn nhắc nhở cô về địa điểm và thời gian.
Tắm rửa xong xuôi, lúc chuẩn bị lên giường thì cô lại nhận được tin nhắn QQ từ Úc Thừa.
Alvin, [Đang bận gì thế?]
Đúng là thần giao cách cảm, cô cũng đang định tìm anh đây.
Hoài Hâm nhếch môi, bấm vào nút ghi âm, cất giọng đầy dịu dàng, "Bận nghĩ về anh đấy."
Trong tích tắc, anh gọi điện sang.
Chất giọng trầm ấm quen thuộc vang lên, giọng Úc Thừa như mang theo ý cười, "Khéo thế, tôi cũng vậy."
Nói chuyện với anh lúc nào cũng vui vẻ, Hoài Hâm ôm chặt tấm

chăn trên giường, nhướng mày hỏi, "Anh hết bận rồi sao?"
"Ừm, hôm nay không bận mấy."
Anh hơi dừng lại, hỏi cô, "Tối mai em có rảnh không?"
Anh nhắc đến chuyện gặp mặt nhau.
Hoài Hâm mím môi, "Ừm, chuyện này..."
Úc Thừa nhanh chóng nhận ra, hạ thấp giọng, "Em bận à?"
"Ừm, chiều hôm ấy em có hội ký tặng sách, không biết kéo dài đến mấy giờ." Hoài Hâm rầu rĩ đáp, "...!Có thể sẽ phải đi ăn với người bên nhà xuất bản nữa."
"Thế à." Úc Thừa cười, "Em bé giỏi quá."
Âm cuối trầm thấp đầy quyến rũ lướt qua, Hoài Hâm thoải mái hừ một tiếng, lát sau lại nghe anh nói với giọng đầy hứng thú, "Nói mới nhớ, tôi vẫn không biết quý cô nhà văn đây chuyên viết về đề tài gì."
Trước đây đúng là bọn họ chưa từng nhắc đến chuyện này.
Hoài Hâm sững sốt trong giây lát, rồi cô đưa tay nghịch tóc, thong thả hỏi, "Anh có hứng thú à?"
Úc Thừa cười, không trả lời mà hỏi lại cô, "Thế tối chủ nhật gặp nhau được không?"
Anh cua gắt quá rồi đấy, Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, "Sao cơ?"
Người đàn ông thong thả nói, cách nhấn nhá nhả chữ cũng mang theo cảm giác dịu dàng đầy mê hoặc, "Thay vì nói tôi tò mò với nó, chi bằng nói rằng tôi say mê người sáng tác ra nó thì đúng hơn.".

Chương 46: Chương 46

Chiều thứ bảy hôm ấy, cách giờ hẹn chẳng còn bao lâu, Hoài Hâm trang điểm rồi đến thẳng nhà sách trung tâm.
Tuy rằng quyển sách trước đó được viết theo đề tài sự trưởng thành của các cô gái, nội dung truyền tải năng lượng tích cực, nhưng để tránh bị người quen nhận ra, cô vẫn quyết định đeo khẩu trang.
Điền Sảng, biên tập viên nhà cô đã có mặt từ sớm, chị nhắc lại quy trình một lần, sau đó nhân lúc vẫn chưa đến giờ bèn tranh thủ bàn chuyện xuất bản sách mới với Hoài Hâm.
Quyển sách về đề tài cạnh tranh thương trường mà Hoài Hâm "đào" hồi Tết đã tạm dừng bởi vì không tìm được linh cảm, cô nghĩ chi bằng mình "đào" tiếp một hố mới, hoặc là chờ thêm chút nữa xem sao.
"Vừa viết xong bộ trước liền nói với chị rằng em đang ấp ủ bộ tiếp theo, nhưng đã mấy tháng rồi, nam nữ chính trong bộ cũ của em cũng đã bế được hai đứa, thế mà bộ mới của em đến cả phôi thai vẫn không thấy bóng dáng đâu?"
Hoài Hâm vẫn luôn tò mò không biết làm thế nào mà biên tập viên nhà mình vừa đáng yêu lại vừa độc mồm như thế, cô cong tít đôi mắt cười giả lả với chị, "Dạo này em bận đến tối mắt tối mũi luôn ấy."
Điền Sảng, "Bận chuyện gì?"
Hoài Hâm vén tóc, nháy mắt đáp, "Yêu đương."
Điền Sảng, "..."
Chị chẳng muốn nói thêm câu nào nữa, lạnh lùng ấn cô ngồi xuống ghế, "Em lo mà ký tên đi."
Buổi ký tặng sách nhanh chóng bắt đầu, lượng người đến nhiều hơn Hoài Hâm nghĩ.

Sau khi bên nhà tổ chức giới thiệu xong, Hoài Hâm cầm micro lên sân khấu phát biểu vài lời, nhóm fan bên dưới hào hứng reo hò.
Sau đó, mọi người bắt đầu xếp hàng chờ ký tặng sách.
Trước đây Hoài Hâm từng tham gia hoạt động ký tặng giống thế này, nên cô biết rõ hoạt động này yêu cầu sức bền của cổ tay ra sao.

Cô ký đến cạn mực hai cây bút, cánh tay mỏi nhừ tê dại, nhưng nhìn thấy mấy gương mặt tươi tắn vui vẻ của mọi người, cô lại thấy vui lây.
Lại một quyển được đưa đến, là một anh chàng độc giả nam hiếm hoi.
Đối phương trông khá thanh tú, nơi khóe mắt còn có một nốt ruồi, anh chàng ấp úng nói, "Tôi...!tôi rất thích các tác phẩm của cô, quyển nào tôi cũng đọc hết rồi! Tuyến tình cảm trong truyện quả thực rất xúc động!"
Vì đề tài tác phẩm nên Hoài Hâm không có nhiều fan nam, cô vừa vui mừng lại vừa ngạc nhiên, cười đáp, "Cám ơn tình cảm của bạn."
Chàng trai cúi đầu, một lúc sau mới lấy hết dũng khí lên tiếng, "Cô...!có thể...!ký cho tôi thêm hai quyển nữa có được không?"
Hoài Hâm chưa kịp trả lời thì Điền Sảng ở bên cạnh đã từ chối khéo, "Thành thật xin lỗi, ở đây quá đông người, vì để công bằng nên chúng ta chỉ được ký tặng một quyển mà thôi."
Chàng trai ngẩn người, hai tai đỏ ửng, có lẽ cảm thấy xấu hổ khi đưa ra yêu cầu đường đột như thế, cậu ta thì thào, "Tôi xin lỗi."
Hoài Hâm cong cong đôi mắt, "Không sao, bạn tên là gì thế?"
Chàng trai không dám nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ lí nhí đáp, "Tôi tên là Tô Khuynh, Khuynh trong khuynh tâm."
"Tô Khuynh? Tên hay lắm ạ."
Hoài Hâm ký tên cho cậu ta, lúc trả lại sách bằng hai tay, cô bỗng thấy đối phương cứ nhìn mình chăm chăm, mà khi cô vừa nhìn lại, Tô Khuynh lại bối rối dời tầm mắt.
Hoài Hâm thấy hơi kỳ lạ, nhưng độc giả tiếp theo đã nhanh chóng bước lên, cô cũng quẳng chuyện này ra sau đầu.
Buổi ký tặng sách kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ, không ngoa khi

nói Hoài Hâm cảm thấy tay sắp bị chuột rút đến nơi.

Trên đường đến nhà hàng dùng cơm với nhà tổ chức, cô nhận được tin nhắn từ Úc Thừa.
Alvin, [Buổi ký tặng thuận lợi chứ?]
Hoài Hâm vui vẻ trả lời, [Cực kỳ thuận lợi ~]
Lisa, [Em cảm giác như mình đã ký hơn cả trăm nghìn quyển ấy.

Xoay tròn]
Anh gửi tin nhắn thoại sang, "Thế ngày mai quý cô nhà văn cũng ký tên cho tôi nhé?"
Giọng anh ngậm lấy ý cười, âm cuối lại rất nhẹ nhàng, "Tôi hứa sẽ giữ gìn cẩn thận."
Người đàn ông này càng ngày càng suồng sã, khóe môi Hoài Hâm sắp sửa nhếch lên đến tận trời rồi, Điền Sảng ngồi bên cạnh không chịu nổi nữa, lạnh lùng nói, "Mấy trăm năm mới gặp nhau một lần, em đối xử với chị như thế đấy à?"
"Ồ, em xin lỗi." Lúc bấy giờ Hoài Hâm mới cất điện thoại vào, xoa đầu chị, trìu mến nói, "Quên mất Sảng nhà mình là FA."
Điền Sảng, "..."
Điền Sảng, "Phắn đi!!!"
Bữa cơm tối trôi qua vô cùng nhẹ nhàng, Hoài Hâm và đối phương nói chuyện phiếm, thảo luận về kế hoạch ra sách mới.

Đến khi bữa cơm kết thúc cũng đã 8, 9 giờ, bên phía nhà tổ chức cho xe đưa cô về nhà.
Hoài Hâm xuống xe trước cổng khu chung cư, chào tạm biệt Điền Sảng.
Mấy hôm nay bảo vệ kiểm tra rất nghiêm ngặt, buộc chủ hộ phải khai báo số nhà, thế nên trước rào chắn đã có mấy chiếc xe xếp hàng chờ.

Lúc băng qua đường, Hoài Hâm nhìn thoáng qua một vòng, bỗng trông thấy sau gốc cây đối diện hình như có bóng ai đó rất quen mặt.

Đợi đến khi cô đi đến cổng thì lại chẳng thấy ai.
Có lẽ trời tối nên cô hoa mắt rồi chăng, Hoài Hâm lắc đầu, quẹt thẻ rồi vào cổng.
Cô còn chút việc ở Bác Nguyên chưa hoàn thành, Hoài Hâm bắt đầu vùi đầu vào làm việc, cuối cùng cũng dứt điểm trong đêm.
Giữa chừng cô dừng lại kiểm tra QQ, Úc Thừa gửi sang một tin nhắn đã đặt chỗ trước.
Đây là một buổi liên hoan của một hội bạn, vừa hay diễn ra vào tối mai.

Địa điểm vẫn tại Flipped, băng ghế VIP tầng hai.
Vẫn là nhóm người lần trước, Chân Tư Minh và Lý Nặc cũng sẽ đến.

Đối phương mời Úc Thừa đưa Hoài Hâm theo, anh bèn hỏi cô có muốn đi cùng không.
Alvin, [Nếu em không muốn gặp bọn họ cũng không sao cả.]
Alvin, [Tôi thì thế nào cũng được.]
Về điểm này thì anh xứng đáng được 10 điểm, cực kỳ galant, lại rất tôn trọng cô.

Bởi vì anh biết một khi đưa cô về "sân nhà" thì anh sẽ chiếm ưu thế, vậy nên mới vòng vo nhắc khéo cô.
Nhưng, được tham dự vào vòng xã giao của Úc Thừa, Hoài Hâm cảm thấy không có gì xấu.

Mọi người cùng nhau ra ngoài chính là muốn được vui chơi hết mình.

Cô không hề lo lắng, trái lại còn thấy rất hào hứng.
Lisa, [Không sao, em đi được ạ.]
Lisa, [Đi thôi ~]
Alvin, [Được, vậy để tôi trả lời lại với bọn họ.]
Gần đến tối chủ nhật, Úc Thừa bảo sẽ lái xe đến đón cô.

Hoài Hâm lo lớp trang điểm của mình sẽ sớm bị lộ khi hai người ở riêng với nhau, cô đành từ chối khéo, [Không sao đâu, em tự sang

đó cũng được.]
Anh không hỏi lý do, chỉ dịu dàng đáp, [Được, tôi sẽ chờ em ở trước cửa.]
Đây là lần đầu tiên cô lấy thân phận bạn bè qua mạng chủ động gặp mặt anh, tuy có hơi lo lắng bị lộ thân phận nhưng bên cạnh đó cô cũng cảm thấy có chút chút kích thích, Hoài Hâm quyết định tối nay phải chơi hết mình.
Cô vẫn chọn phong cách trang điểm gần như "đổi" mặt, thiên về tone Tây, mi dày cong, mắt khói quyến rũ, mái tóc xoăn lơi cực kỳ gợi cảm.
Tóm lại cô của hôm nay khác hẳn với ngày thường, Hoài Hâm nghĩ chắc chắn Úc Thừa sẽ không nhận ra mình.

Dạo gần đây Bắc Kinh đang ấm lên, cô chọn cho mình một chiếc váy bẹt vai đính đinh tán màu đen, chất liệu cứng cáp, rất đứng form.
Cô đến vừa đúng giờ hẹn, mười giờ tối, cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu, trước quán bar có rất nhiều người đang đứng xếp hàng chờ bảo vệ kiểm vé đóng dấu.
Hoài Hâm không tìm được Úc Thừa, bèn gia nhập vào đội ngũ xếp hàng.

Nhưng người quá đông, không được trật tự, có người cứ chen thẳng lên trước, thuận thế đẩy cô lên theo.
Hoài Hâm suýt nữa là ngã chổng vó, và ngay trong khoảnh khắc ấy, bất ngờ có một cánh tay níu lấy vai cô, sau đó cô lại rơi vào một lồng ngực rắn chắc.
Hơi thở ấm áp phả xuống đỉnh đầu, anh cất giọng, "Là tôi đây."
Đầu vai truyền đến nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, tim cô lại bắt đầu loạn nhịp, Hoài Hâm ồ lên một tiếng, mắt nhìn về phía trước, ngấm ngầm cho phép tư thế ôm của anh.
"Sao không chịu nhìn tôi?"
Tiếng cười khẽ của Úc Thừa lảng vảng sau tai cô, hòa cùng tiếng nhạc xập tình từ trong quán bar, giọng anh càng thêm trầm thấp và đầy gợi cảm.
Hoài Hâm rủ mắt, im lặng không nói.
Chủ yếu là vì "dư âm" đậm sâu của ánh mắt thoáng qua ban nãy

nên bây giờ cô vẫn còn đang trong quá trình "tiêu hoá".
Úc Thừa mặc một chiếc áo jacket cổ đứng màu đen, bên trong là chiếc áo thun basic, tướng cao dong dỏng, chân lại dài, dáng người chuẩn không cần chỉnh, đẹp trai ngất ngây.

Dưới ánh đèn thưa thớt, gương mặt người đàn ông càng thêm phong lưu, chỉ nhìn lướt qua thôi cũng có thể cảm nhận được vẻ anh tuấn ấy.
Vừa hay đến lúc soát vé của bọn họ, Úc Thừa khẽ cười một tiếng, ngay khi Hoài Hâm bước vào cửa, anh thẳng thừng dắt tay cô.
"..."
Tiến vào chốn thiên đường của rượu và sắc, nhịp tim Hoài Hâm bắt đầu trở nên rộn ràng, cô cảm nhận được bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng đang siết chặt tay mình, khô ráo và ấm áp.
Anh nắm tay cô rất chặt, không hề cho cô có cơ hội chạy trốn.

Hoài Hâm cắn môi, cứ thế đi theo sau anh.
DJ trên sân khấu đang chơi nhạc, bóng người lắc lư trên sàn nhảy, còn Úc Thừa đưa cô đi thẳng lên tầng hai.
Lúc gần đến gian ghế, cô trông thấy vài gương mặt khá quen thuộc, ai nấy đều đang vui vẻ nâng ly chạm cốc.
Chân Tư Minh ngồi ở một góc khuất, nhưng không ngồi cạnh Lý Nặc, bên cạnh anh ta là một cô gái tóc vàng, hai người ngồi sát nhau, thỉnh thoảng lại kề tai thì thầm.
Thấy Úc Thừa dắt một cô gái đến, anh ta chẳng thèm quan tâm đến chuyện khác, nhướng mày nói, "Ui cha, Thừa tổng đến rồi đấy à."
Mấy người còn lại cũng tạm dừng nói chuyện, ánh mắt đảo một vòng trên người Úc Thừa và Hoài Hâm, tuy khá bất ngờ nhưng vẫn lên tiếng trêu, "Vẫn là cô em lần trước à?"
"Đâu phải đâu."
Úc Thừa ngồi xuống ghế trống được bọn họ nhường ra, rồi lại liếc sang Hoài Hâm, nhếch môi đầy bí hiểm, "Tôi chỉ có một người này thôi."
Dưới ánh đèn sặc sỡ, Hoài Hâm rủ hàng mi, quay đầu đi rót rượu.
Dường như cô đang giận anh, Úc Thừa cụp mắt, bật cười khe khẽ.

Anh bắt chéo chân, cánh tay vô cùng tự nhiên khoác lên lưng ghế sofa phía sau cô, khóa lại lãnh địa của riêng mình, thế thì chẳng có ai mắt mù mà chạy đến bắt chuyện nữa.
Người đàn ông mặc áo da hầm hố lần trước tên là Nhiêu Dĩ Kiệt, đối tác của một VC nào đó, và cũng là người ồn ào nhất trong bữa tiệc hôm nay, anh ta liên tục tương tác với mấy cô em xinh đẹp, trêu ghẹo nhau cười đùa ầm ĩ.
* Venture Capital - quỹ đầu tư mạo hiểm.
Úc Thừa trò chuyện với Chân Tư Minh nhiều nhất, Hoài Hâm lờ mờ nhận ra dù bữa tiệc này đông người là thế, mọi người thường xuyên hẹn nhau ra ngoài uống rượu, nhưng vẫn không thể xem là bạn bè cùng chung chí hướng.
Chị gái tóc vàng ngồi bên cạnh Chân Tư Minh là một FA (Financial Advisor - Chuyên viên tư vấn tài chính), tên là Vưu Gia.

Rõ ràng là chị ta giỏi ứng xử hơn Lý Nặc rất nhiều, cũng rất biết điều, Hoài Hâm thấy Chân Tư Minh rất thích trò chuyện cùng chị ta.
Đương lúc quan sát hăng say, bên mặt bỗng xuất hiện một bóng mờ.
Úc Thừa ôm vai cô, ghé vào bên tai cô hờ hững nói, "Đi cùng tôi mà sao em cứ nhìn chăm chăm vào người khác thế?"
Anh cách cô rất gần, nhưng lại không mảy may lộ ra vẻ suồng sã.

Lúc nói chuyện còn mang theo chút dịu dàng, song Hoài Hâm lại thấy lòng mình ngứa râm ran.
Cô dời tầm mắt, nhướng mày, "Anh muốn em cứ dán mắt lên người anh riết luôn hả?"
"Ừ." Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu, sau đó lại cười, "Không được sao?"
Lòng Hoài Hâm bỗng thấy xao xuyến, đang định lên tiếng thì lại nghe Nhiêu Dĩ Kiệt ở bên cạnh gào to rủ mọi người cùng chơi game.
Có người hứng thú hỏi, "Chơi thế nào?"
Ánh mắt Nhiêu Dĩ Kiệt ung dung đảo một vòng quanh phòng, đáp, "Ở đây ai cũng có đôi có cặp, thế thì chúng ta chơi trò đơn giản như đĩa xoay thôi.

Xoay đến người nào thì cặp đó phải uống rượu, hơn nữa phải nhận hình phạt từ mọi người."
Nghe thì chẳng thấy khó mấy, mọi người ở đây cũng ngại bảo không chơi, thế là nhao nhao đồng ý.
Có lẽ do Nhiêu Dĩ Kiệt làm đầu tàu, vòng đầu tiên đã quay trúng anh ta, anh ta cũng chẳng hề nao núng, trái lại còn rất hào hứng, nói, "Để tôi làm mẫu cho mọi người xem trước."
Bạn gái anh ta hôm nay ăn mặc khá gợi cảm, hai người trực tiếp diễn một màn uống rượu giao bôi, đám bạn bắt đầu ồn ào hẳn lên.
Nhiêu Dĩ Kiệt còn chưa thấy đã, vung tay lên, "Có hình phạt nào cứ việc nói."
Chính bản thân anh ta xung phong nhảy lên đầu súng, mọi người cũng nể tình mà tìm kích thích cho anh ta.
"Cùng bạn gái hôn lưỡi trước mặt mọi người trong vòng một phút!"
Hoài Hâm nuốt nước miếng, nhìn hai người ôm nhau hôn thắm thiết, còn có người phụ trách bấm giờ, tóm lại là rất điên cuồng.

Đám người dõi mắt quan sát, vỗ tay rần rần khen hay.
Cô cũng chẳng phải mấy cô nhóc chưa thấy việc đời, chủ yếu là do môi trường trường học vẫn còn khá ngây thơ, đột ngột chuyển đến cảnh này nên có hơi sốc.
Úc Thừa ngồi bên cạnh không có động tĩnh gì, Hoài Hâm không nhịn được len lén đánh mắt nhìn sang.

Cô chỉ thấy anh cúi đầu nhâm nhi ly rượu, dáng vẻ mặc kệ sự đời.
Cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, cười hỏi, "Sao thế?"
Hoài Hâm dời mắt, lí nhí đáp, "...!Không có gì."
Đúng lúc này, trò chơi bắt đầu xoay vòng thứ hai, kim quay chầm chậm dừng lại, chỉ về phía Lý Nặc và bạn trai cô ta - Tống Nghị.
Hai người im lặng uống cạn ly Whisky trên tay, sau đó nghe đám bạn ra hình phạt.
"Hình phạt cơ bản thôi, mớm rượu bằng miệng đi."
Có người cố tình đổi sang loại rượu cay nồng, Lý Nặc ôm cổ bạn trai, cảnh tượng trước mắt bỗng chốc trở nên cực kỳ ướt át.

Hoài Hâm ngồi một bên chứng kiến hết thảy, lòng bàn tay bắt đầu ướt đẫm mồ hôi.
Cô bỗng có dự cảm bất ổn, quả nhiên, Nhiêu Dĩ Kiệt quay vòng tiếp theo, kim quay thong thả dừng lại chỉa về phía cô và Úc Thừa.
Quả là mới mẻ, Nhiêu Dĩ Kiệt vỗ tay, "Ôi, Thừa tổng ơi!"
Mọi người đồng loạt hướng ánh nhìn về phía này, đa phần đều mang ý xấu.
Úc Thừa không phải kiểu người thích làm loạn, ít khi tụ tập cùng bọn họ, cũng hiếm khi dẫn phụ nữ đi theo.

Từ lâu bọn họ đã tò mò cô em xinh đẹp bên cạnh anh là thần thánh phương nào, cuối cùng cũng đợi được cơ hội, ai nấy đều muốn tìm hiểu thực hư thế nào.
Bị mọi người nhìn chằm chặp, Hoài Hâm thấy mình như hóa thành tâm điểm chú ý, vô thức liếm khóe môi.
Úc Thừa vẫn giữ dáng vẻ ung dung ấy, anh rót hai ly rượu, đưa cho cô một ly.
Hình như anh không có ý định uống rượu giao bôi, cô liền bắt chước anh ngửa đầu uống cạn ly rượu.
Cô vừa đặt ly rượu xuống, hai mắt Nhiêu Dĩ Kiệt bỗng chốc sáng bừng, rõ ràng là anh ta vừa nghĩ ra cách chơi thú vị nào đó.
Trước khi Nhiêu Dĩ Kiệt lên tiếng, Úc Thừa khẽ cười.
Mấy đốt ngón tay anh dán lên lưng Hoài Hâm, thong thả trượt xuống dọc theo lớp vải đen, anh nhếch môi, "Em bé nhà tôi bình thường không quen chơi mấy trò đó, mấy cậu đừng ăn hiếp em ấy."
Váy Hoài Hâm khá mỏng, cơn tê dại bất thình lình truyền từ sống lưng đến xương đuôi, cô cứng đờ người không dám cử động, hai bên vành tai như bị bỏng.
"Ai cơ?" Mấy người bên cạnh cười hô hố, "Ít ra Thừa tổng cũng phải khoanh vùng lại chứ."
Úc Thừa chỉ cười không nói, cũng chẳng tiếp lời, "Chọn cho em ấy cái nào đơn giản thôi."
Hoài Hâm siết chặt tay, không hiểu sao cô lại thấy thất vọng, giống như mình đang bị coi thường.
Xin đấy, bây giờ cô cũng là Lisa, chẳng lẽ trông cô giống nữ sinh yếu ớt cần người bảo vệ hay sao???

Nhiêu Dĩ Kiệt hứng thú ngắm nghía Hoài Hâm một lúc, song vẫn nể mặt Úc Thừa, nói, "Thế thì chơi đơn giản thôi, cứ ngồi yên trên đùi anh Thừa của em, ngồi hết đêm nay không được bước xuống."
Mí mắt Úc Thừa hơi nhấc lên, Nhiêu Dĩ Kiệt cười ngắt ngang anh, "Không thể nương tay thêm được nữa đâu." Rồi lại quay sang trêu Hoài Hâm, "Em Lisa thấy sao?"
Hoài Hâm ngước mắt, ồ một tiếng.
Trước khi Úc Thừa lên tiếng, cô dứt khoát nhoài người sang ngồi lên đùi anh, cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ anh.
Ánh đèn thưa thớt từ trên đỉnh đầu hắt xuống, vòng eo Hoài Hâm tựa như sợi dây leo, vẽ ra một độ cong hoàn hảo.

Cô nhìn anh từ trên cao, ánh mắt mang theo sự khiêu khích.
"..."
Đôi mắt hoa đào khép hờ, ánh mắt anh dần sẫm lại.
***
Tác giả:
Sếp Thừa: Bà xã thấy vẫn chưa đủ kích thích?.

Chương 47: C47: Chương 47

Úc Thừa dùng lực không hề nhẹ, Hoài Hâm đột ngột bị kéo ngã nhào vào lòng anh, khe khẽ kêu lên.

Lần này là lần tiếp xúc thân mật trên diện rộng, cả người cô ghé lên bờ vai Úc Thừa, gương mặt áp vào cần cổ ấm áp của anh. Cánh tay anh siết chặt lấy eo cô, kéo cô ngồi vững trong lòng mình. Những nơi chạm vào nhau nóng rừng rực như muốn bốc cháy đến nơi.

Hơi thở đầy nam tính mạnh mẽ xộc thẳng đến, cả người Hoài Hâm như mềm nhũn cả ra. Nhưng thứ khiến nhịp tim cô gia tốc chính là âm thanh reo hò ầm ĩ của mọi người xung quanh.

Tư thế hiện tại làm tay chân Hoài Hâm có hơi gò bó, cô toan chống người ngồi dậy, nhưng không bì lại được lực cánh tay của người đàn ông vẫn đang âm thầm ghìm chặt lại kia, cuối cùng cô đành phải thả người dựa vào lồng ngực Úc Thừa. Năm ngón tay thon dài áp vào cơ ngực rắn chắc qua lớp áo thun mỏng tang, vành tai Hoài Hâm như rỉ máu.

Nhiêu Dĩ Kiệt nhìn thấy tình hình bên này, vừa nâng ly với bạn gái vừa cất giọng trêu, "Thừa tổng này, anh nhặt được bảo vật ở đâu thế hả, chỉ ngồi lên đùi thôi mà trông ngây thơ cứ như sinh viên đại học vậy."

Hoài Hâm, "..."

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cười khe khẽ của người đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Mẹ bà nó! Thanh danh cả đời bị hủy hoại chỉ trong tích tắc a a a a a a!

Ai là nữ sinh viên hả! Đều tại Úc Thừa cả! Ban đầu cô cũng rất điềm tĩnh thong dong đấy chứ!!!

Lượt quay tiếp theo lại bắt đầu, kim quay dừng lại trước một đôi mà Hoài Hâm chưa từng gặp bao giờ, nhưng cô chẳng còn hơi sức đâu quan tâm, vụng về duy trì tư thế ngồi trên đùi Úc Thừa, vùi mặt vào hõm cổ anh, im lặng không hó hé một lời.

Cô thấy hơi nóng, dù là nhịp tim mất kiểm soát hay là mạch đập dồn dập, tất cả đều chứng tỏ tâm trạng mất bình tĩnh của mình hiện tại.

Hiện trường vẫn còn đang rất sôi nổi, Úc Thừa hơi cúi đầu, gương mặt khẽ khàng cọ qua trán Hoài Hâm.

Anh nhẹ nhàng xốc cô lên, hơi thở mát lạnh lướt qua, anh cười tủm tỉm, hỏi, "Sao thế, hửm?"

Biết rõ còn hỏi, cái tên xấu xa này.

Hoài Hâm giận đến mức muốn đấm cho anh một cái.

Nhưng cô không thể để hình tượng sụp đổ trong lúc này, cô chỉ khựng lại một lúc, rồi dõng dạc đáp lại, "Chỉ hơi khó chịu xíu thôi."

Hoài Hâm rủ mi mắt, sau khi điều chỉnh vị trí, cô mới xích lại gần anh, ung dung nhếch môi mỉm cười, "Được rồi."

Trong ánh sáng mờ ảo, ánh mắt Úc Thừa trở nên sâu thăm thẳm, anh nhìn cô với vẻ mặt khó đoán, một lúc lâu sau mới khẽ nhếch bờ môi.

"Bé à." Úc Thừa thong thả thì thầm bên cổ cô, "Bây giờ em rời đi

vẫn còn kịp đấy."

Lời anh mang theo ẩn ý, như dụ dỗ, lại như trêu chọc, càng giống một thợ săn bày ra cạm bẫy nguy hiểm, rồi lại dịu dàng đưa ra lời cảnh cáo.

Rõ ràng là trong tư thế này cô có xu hướng nhìn xuống, nhưng anh lại mang đến cảm giác chính anh mới là người đang đứng ở trên cao.

Mấy đầu ngón tay Hoài Hâm cuộn lại, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực, cô nhìn anh chăm chú, bất giác nuốt nước miếng.

Chạm trán "offline", đây lại còn là "sân nhà" của anh, cô có bị lép vế cũng là chuyện bình thường, không sao cả.

Hoài Hâm không trốn tránh nữa mà nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu đã bình tĩnh lại, "Không thèm."

Úc Thừa cười.

Những tia sáng lưu luyến nơi đáy mắt của anh hoạ nên một nét anh tuấn lạ thường.

Người đàn ông không nói gì, anh chỉ dùng bàn tay lịch sự ôm hờ bờ vai trắng ngần của cô, chất giọng trầm ấm vang lên, "Thế tối nay bé phải ngồi cho vững đấy."

Hoài Hâm mím chặt môi.

Hai lượt chơi sau đó đều không quay đến cô và Úc Thừa, Hoài Hâm vừa nghĩ đến chuyện này, bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi bỗng thấy kim quay chầm chậm trượt qua.

"..."

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay.

"Lại đến lượt Thừa tổng rồi." Nhiêu Dĩ Kiệt huýt sáo, liếc nhìn vòng xoay mang theo ẩn ý sâu xa, "Nó cũng biết tối nay Thừa tổng vẫn chưa đã đấy."

Úc Thừa ung dung vuốt mái tóc đen mượt của người trong lòng, cụp mắt cười khẽ, "Ai bảo thế."

Nhiêu Dĩ Kiệt hơi khựng lại, Chân Tư Minh ngồi bên cạnh cười tủm tỉm xen vào một câu, "Thừa tổng có đã hay chưa thì tôi không biết, nhưng tất cả mọi người ở đây chắc chắn là chưa đã."

"Đúng thế." Đám người đồng loạt lên tiếng, làm ầm ĩ, "Lần thứ hai rồi, chơi cái gì kích thích tí đi."

Ánh mắt Nhiêu Dĩ Kiệt dừng lại trên người Hoài Hâm, đôi mắt đảo một vòng, "Lisa này, hay là em lên tiếng đi?"

Hoài Hâm nhận ra hơi thở Úc Thừa rơi xuống cổ mình dần dần trở nên nặng nề, cô đè lại cánh tay đang định nhấc lên của anh, cong môi nhìn về phía Nhiêu Dĩ Kiệt, "Hay cứ để anh Dĩ Kiệt quyết định nhé?."

Nhiêu Dĩ Kiệt nhướng mày, "Thú vị đấy."

"..."

"Tôi thu hồi lời vừa nói, Lisa của chúng ta không phải là nữ sinh viên nhé." Anh ta cười ngả ngớn, "Nếu đã như thế, em cũng đã ngồi trên đùi Thừa tổng rồi, tôi thấy chi bằng..."

"Nhiêu Dĩ Kiệt." Úc Thừa bất ngờ lên tiếng.

Ý cười trên gương mặt anh không mảy may thay đổi, nhưng trong bóng tối, bàn tay với những khớp xương rõ ràng khẽ lật lại, nắm chặt cổ tay Hoài Hâm, mạnh mẽ đảo khách thành chủ.

Nhiêu Dĩ Kiệt im bặt, cầm ly lên nhấp một ngụm rượu. Mấy người còn lại đều mang biểu cảm khác nhau, trong lòng ai nấy đều biết rõ vừa nãy anh ta định yêu cầu cô nhóc này làm gì, dạng chân ngồi trên đùi người đàn ông, bắt chước tần suất rung mô phỏng lại hành động kia ở trước mặt mọi người.

Có nhiều thứ mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn trong một cái thoáng qua, Nhiêu Dĩ Kiệt nâng ly với Úc Thừa, gương mặt mang theo ý cười, mời rượu anh, "Tôi hơi quá chén, mong Thừa tổng bỏ qua cho."

Úc Thừa hờ hững nhếch môi, cũng nâng ly nhấp một ngụm xem như chấp nhận lời xin lỗi của anh ta.

Chẳng mấy chốc đã có người lên tiếng phá vỡ sự yên lặng này, "Mấy cái hồi nãy đều không tính, đổi cái khác đi."

"Đúng đó, đúng đó, đổi sang cái nào tươi mát thoát tục ấy, mấy cái kia xem riết cũng nhàm."

"Hay là trai xinh gái đẹp trao nhau một nụ hôn đi? Đủ mãn nhãn, tuyệt vời ông mặt trời!"

Bàn tay Hoài Hâm bị Úc Thừa nắm chặt hơi cuộn lại, chưa kịp làm gì, lại thấy Nhiêu Dĩ Kiệt nhìn sang với ánh mắt sâu xa, "Nhưng mà Thừa tổng này, tôi suy nghĩ từ nãy đến giờ, anh không đụng vào, lại không cho tôi nói, hình như có gì đó sai sai đấy?"

Đám người ngồi bên cạnh đều hiểu ẩn ý của anh ta.

Người bình thường đưa bạn gái đến đều là "con mồi" mà họ vừa mới nhắm trúng dạo gần đây, nên sẽ không để tâm đến nhiều, bởi vì bọn

họ đến đây là để chơi, nhưng Úc Thừa lại rất bảo vệ cô nhóc này, thế nên lại càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Ngôn Tình Sủng

Tống Nghị trêu, "Sếp Nhiêu không hiểu thật ư? Như Thừa tổng đây mới gọi là cảnh giới cao nhất đấy."

Mấy người ngồi đó nhìn nhau, như hiểu ra đều gì, ai nấy đều nở nụ cười bí hiểm. Hoài Hâm ngẫm nghĩ, rồi lại chợt hiểu ra ám chỉ của bọn họ -- chơi đùa mà không bỏ tình cảm ra thì chán chết. Nửa thật nửa giả mới là đỉnh cao của nghệ thuật.

Nhiệt độ cơ thể của Úc Thừa thấm qua lớp vải quần tây đen mỏng, Hoài Hâm ngừng thở, ngoái lại nhìn anh.

Đối với những lời như thế, anh chỉ khẽ cười cho qua.

Anh hờ hững ngả người ra sofa, ngẩng đầu lên. Đường cong từ quai hàm đến yết hầu cực kỳ gợi cảm, đôi mắt hoa đào nhướng lên, nhàn nhã nhìn sang Hoài Hâm.

"Có muốn hôn tôi không?" Đôi môi mỏng mấp máy, nụ cười mê hoặc lòng người.

Trước bao ánh mắt đang đổ dồn đến, tình cảnh giống hệt vừa nãy, Hoài Hâm càng thấy miệng đắng lưỡi khô. Ánh mắt xung quanh như tạo ra một áp lực vô hình, móng tay cô găm chặt vào lòng bàn tay, ngay sau đó, cô ôm choàng lấy cổ Úc Thừa, cả người nghiêng về phía anh.

Hoài Hâm khép mắt, hàng mi bất giác rung rung.

Càng đến gần anh, động tác của cô càng chậm lại, đến khi chỉ còn lại một khoảng cách rất nhỏ, cô đột ngột mở mắt, đuôi mắt hơi nhếch lên nhìn anh.

Ngỡ đã chạm nhưng lại chưa chạm, tưởng đã hôn nhưng vẫn chưa hôn. Hành động dụ dỗ một cách trắng trợn.

Trên người cô thoang thoảng mùi hương Good girl gone bad của Kilian, tựa như một cô gái hoang dại, kết hợp với gương mặt xinh đẹp sắc sảo càng tăng thêm sự quyến rũ.

Úc Thừa hơi nheo mắt lại, rồi bỗng nhiên, anh ấn mạnh vào gáy cô, nụ hôn bất ngờ ập đến.

Ngay khoảnh khắc chạm vào môi anh, Hoài Hâm cảm thấy toàn thân như bị điện giật, cơn tê dại từ sau gáy chạy thẳng xuống xương cụt. Cô nức nở se sẽ, nhưng lại bị anh ôm càng chặt hơn, môi lưỡi quấn quýt, vừa mút vừa cắn.

Bao nhiêu đêm ngày trước đó, Hoài Hâm từng tưởng tượng đến cảnh được hôn anh. Cô cũng từng nghĩ đến kỹ thuật hôn của anh hẳn là rất điêu luyện, nhưng khi mọi thứ thật sự xảy ra, cô mới phát hiện ra cảm giác này chỉ có thể dùng từ "Điên cuồng" để hình dung.

Người đàn ông siết chặt lấy eo cô, không nể nang gì mà cướp đoạt dưỡng khí trong miệng cô, tiến quân thần tốc. Hoài Hâm cảm thấy cả người vô lực, gần như hóa thành nước thấm vào người anh.

Thế nhưng anh vẫn chưa muốn tha cho cô sớm như thế, anh nghiêng người đến, thỏa thích cướp lấy, chiếm hữu, hơi thở vấn vít như dệt một tấm lưới mỏng trói cô càng chặt hơn, giam cầm cô, khắc lên dấu ấn chỉ thuộc riêng về mình anh.

Hoài Hâm cảm thấy cả người bị mất trọng lượng, cô như người bị rơi tự do từ trên cao xuống, may mắn được Úc Thừa đón lấy.

Anh niết lấy cằm cô, mạnh mẽ hôn cô, lấy lòng cô, trừng phạt cô. Khóe mắt Hoài Hâm ngân ngấn nước, cô ôm cổ anh, trong đầu hiện giờ chỉ là một mảng trắng xóa.

Qua một lúc lâu sau, khi cô gần như ngạt thở, Úc Thừa mới chịu buông cô ra.

Xung quanh cực kỳ ầm ĩ và ồn ào, DJ đang chơi một bài nhạc có giai điệu đầy gợi cảm, nhịp điệu tiến lùi của đám người trên sàn nhảy, và cả những tràng cười đùa ầm ĩ rộn ràng ở những băng ghế, tất cả đều góp phần tạo nên một thế giới ngập ngụa sắc tình.

Ánh mắt Hoài Hâm vẫn còn đắm chìm trong đê mê, Úc Thừa thở dốc, đưa tay ôm cô vào lòng, song ngón tay vẫn siết chặt lấy cổ tay mịn màng của cô, mang theo ham muốn khống chế hết sức mãnh liệt.

Hoài Hâm ghé lên vai Úc Thừa, lắng nghe nhịp tim như trống đánh thình thịch từ lồng ngực mình truyền đến, dường như nó đã hòa cùng một nhịp với một trái tim khác. Cô và anh như hoà thành một thể, lúc này đây chỉ muốn được anh ôm chặt vào lòng.

Bọn họ hôn nhau như say như mê, hoàn toàn vượt qua mong đợi của mọi người, ngay cả Nhiêu Dĩ Kiệt cũng không còn dây dưa với hai người nữa, anh ta nhướng mày tặc lưỡi, "Quá là đặc sắc!" Rồi lại quay sang nhìn Tống Nghị, cười xấu xa, "Công nhận sếp Tống nói một câu trúng ngay đích."

Anh ta vui vẻ kêu gọi mọi người chơi tiếp vòng hai.

Không còn ai nhăm nhe châm dầu vào lửa, entropy trong hệ thống của Hoài Hâm chầm chậm giảm xuống, trở về trạng thái ổn định. Hai gò má cô lấm tấm vài giọt mồ hôi, nhưng cảm thấy vẫn còn quá nóng, cô chống người ngồi dậy, cầm lấy ly nước lạnh trên bàn.

Cô nâng ly uống liền ừng ực vài hớp, rồi quay sang nhìn Úc Thừa.

Hoài Hâm liếm khóe môi, hai cánh môi sau khi được anh hôn giờ đây càng thêm xinh đẹp ướt át, hồng hào trong veo. Cô lại nhoài người đến, chống lên bờ vai rắn rỏi của anh, bưng ly nước ghé vào bên tai

anh, mỉm cười dịu dàng hỏi, "Anh có muốn uống không?"

Úc Thừa nheo mắt, đôi mắt đen láy ánh lên những tia lửa nhỏ vụn, sâu hun hút. Cả căn phòng nhuốm nồng mập mờ, hơi thở vấn vít, vào giờ phút này, tất cả như đều được hoá thành hình ảnh cụ thể, kéo người ta rơi vào trầm luân.

Anh đưa tay cầm lấy ly nước trên tay cô.

Đến khi ly nước được đặt lại xuống bàn, giọt nước xuôi theo thành ly cuối cùng cũng rơi xuống.

Một giây sau, anh bất ngờ ôm chầm lấy Hoài Hâm rồi hôn cô.

Ngón tay thon dài mạnh mẽ luồn vào suối tóc đen mượt của cô, buộc cô phải thân mật cùng anh. Nhưng điều khiến Hoài Hâm bất ngờ chính là, anh nhẹ nhàng hơn lần trước rất nhiều, nặng nề mút lấy đôi môi cô, khiến Hoài Hâm ngỡ như rằng anh đang thưởng thức một viên kẹo ngọt.

Cô không biết phải diễn tả cảm giác này như thế nào, nhiệt độ ấy tựa như muốn hòa tan cả cô, được cùng anh chia sẻ nụ hôn quả là một chuyện vui vẻ biết nhường nào.

Hoài Hâm bất giác choàng tay ôm cổ Úc Thừa, thân mật quấn quýt không rời với anh, không nén được những tiếng nức nở đầy thoả mãn.

Âm thanh mềm mại này lại như chất xúc tác thổi bùng ngọn lửa trong anh.

Úc Thừa bóp eo cô, động tác vẫn lưu luyến, nhưng hơi thở lướt qua môi lưỡi càng lúc càng nóng cháy. Anh vẫn luôn là một thợ săn kiên nhẫn, nhẹ nhàng đùa giỡn với cô, sau đó ăn sạch cô vào bụng

Dù sao cũng ủ mưu đã lâu

Hoài Hâm thở hổn hển mở bừng mắt, bóng anh lay động dưới ánh đèn sặc sỡ trông đầy mơ màng. Người đàn ông khẽ nheo mắt, vẻ mặt cực kỳ gợi cảm, hơi nóng từ lòng bàn tay xuyên qua lớp vải mỏng tang trên người cô, như muốn làm tan chảy vòng eo của cô.

Bọn họ hôn nhau một lúc lâu, sau đó Úc Thừa mới chịu buông cô ra.

Hoài Hâm ngưỡng cổ, thở hổn hển.

"Anh ơi." Giọng cô khàn hẳn đi nhưng lại cực kỳ quyến rũ, không giống cô chút nào.

Hô hấp Úc Thừa cũng rối loạn, ánh mắt sâu thẳm, quả táo Adam nhấp nhô lên xuống, mãi một lúc sau anh mới nhấc tay lên, lòng bàn tay lướt qua cánh môi ướt át của cô.

Hàng mi Hoài Hâm rung lên, cô cục cựa vài cái rồi lại bị Úc Thừa đè lại.

"Em ngoan chút nào." Giọng anh khản đặc, đôi mắt xoáy thẳng vào cô, "Nếu đêm nay em vẫn còn muốn về nhà."

***

Góc tâm sự mỏng

Cách đây vài ngày mình cũng đã từng nói trên page về câu thơ của Trịnh Thư Ý trong bộ Cưa nhầm. Nên hôm nay mình chỉ muốn nói ra vài suy nghĩ của mình thôi.

Thứ nhất, mình không có ý nghĩ để câu thơ mượt hơn hay nghe hay hơn mà đổi hẳn từ câu gốc "ghen ghét tuyết" sang "mong em về". Thay vào đó, mình cũng có thể chuyển câu thơ thành: Thư Ý nào biết Giang Thành xa, Tiểu Yến nhà ta ghen với tuyết. Nhưng mình

đã quyết định dùng câu trong bản raw mà mình có trên tay.

Raw 1: 书意不知江城远，时家小宴嫉妒雪. (Thư Ý nào biết Giang Thành xa, Tiểu Yến nhà ta ghen với tuyết.)

Raw 2: 书意不知江城远, 时家小宴望穿眼. (Thư Ý nào biết Giang Thành xa, Tiểu Yến tại gia mong em về.)

Thứ hai, hồi đó Tấn Giang khá dễ thở nên mình mua VIP và trực tiếp từ Tấn Giang về. Đến khi edit đến chương 21, mình cũng hơi bất ngờ vì câu thơ của Thư Ý nó không giống với lúc mình đọc thử convert. Rồi mình nghĩ có lẽ tác giả đã đổi như thế để thống nhất với chương 51. Vì khi Thư Ý đi công tác, Thời Yến chỉ nhắn 1 tin "Thư Ý nào biết Giang Thành xa", là chị đã biết ngay câu sau "Tiểu Yến tại gia mong em về". Nghĩa là 2 người đã từng nói về câu thơ này với nhau nên khi có một người nhắc vế đầu thì người kia mới có thể tự động nảy số ra vế thứ hai như thế.

Trên tay mình lại không cầm sách xuất bản tiếng Việt.

May sao là tìm được 1 trang web vẫn còn giữ raw chương 21 là cái câu "mong em về" kia. Tìm được "thuốc" an thần rồi mình mới dám ngủ ngon. =)))

Cuối cùng là, nội tâm hiện tại của mình kiểu thế này: "Tao không có tinh thần làm gì hết. Bây giờ thì tao cần nghỉ ngơi một thời gian."

PS: Mình chỉ muốn tâm sự suy nghĩ của mình với độc giả nhà mình, mong là sẽ không bị cap màn hình hay bê lên các trang confession.

Chương 48: C48: Chương 48

Nhận ra ý cảnh cáo trong lời của người đàn ông, Hoài Hâm cắn môi, ngoan ngoãn ngồi yên trên đùi anh.

Đúng lúc ấy, phía trung tâm băng ghế chợt vang lên tiếng reo hò ầm ĩ.

Động tĩnh này vừa hay tạo cơ hội giúp Hoài Hâm tránh được một kiếp, cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là tới lượt Chân Tư Minh và Vưu Gia dính "đạn".

Thật ra hai người này chỉ ngồi cạnh nhau. Nghiêm túc mà nói, Vưu Gia không thể tính là bạn gái do Chân Tư Minh đưa tới, mà mọi người có mặt ở đây đều biết rõ đàng trai đã có gia đình, nhưng vẫn hào hứng xúm lại, bắt chéo chân ngồi hóng trò hay.

Ở đẳng cấp của bọn họ, tiền lương hàng năm đều trên chục triệu, tiền với họ cũng chỉ là một con số. Nhà, xe, đàn bà, muốn là có dễ ợt, nhưng niềm vui thì khó mua, vung tiền như rác cũng hiếm.

Bị ràng buộc bởi biết bao nhiêu thứ bên ngoài, bọn họ sớm đã ở trong tình trạng thân bất do kỷ.

Có đôi khi, trong khoảnh khắc nào đó, cơn chết lặng bỗng chốc ập đến, tuy ngắn ngủi, nhưng cũng đủ đẩy con người ta rơi vào cảm giác sợ hãi tột cùng, vì thế bọn họ buộc phải điên cuồng tìm kiếm những kích thích, tìm kiếm cảm giác để chứng minh rằng mình đang sống.

Nhưng nếu bảo quá trớn thế nào? Thì thật ra cũng không đến nỗi.

Bởi quy tắc trò chơi trong xã hội thượng lưu cũng đều do những kẻ "ăn trên ngồi trốc" lập ra. Thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, ai nấy đều hiểu ý nhau.

Chân Tư Minh vỗ lên vai Vưu Gia, không hề biến sắc trước hình phạt sắp diễn ra, chỉ cười nói, "Không được rồi, tôi tình nguyện chịu phạt rượu, gấp đôi."

"Thế thì chán chết." Nhiêu Dĩ Kiệt cười híp mắt đề nghị, "Chi bằng hai người uống giao bôi kiểu đặc biệt đi."

Khác với tư thế giao bôi thông thường, cách uống giao bôi này phải vòng tay qua cổ đối phương, hành động càng thêm thân mật.

Hơi dừng lại một chút, Nhiêu Dĩ Kiệt lại lên tiếng, "Sếp Tống cũng đã kết hôn rồi đấy thôi, nhưng vừa nãy người ta có nói gì đâu?"

Cả đám vỗ tay, hùa theo cười nói, "Đúng đó, ít nhất cũng phải làm cho có hình thức chứ."

Chân Tư Minh nhướng mày nhìn lướt qua đám bạn, một lúc sau, anh ta lại quay sang nhìn Vưu Gia.

"Vậy...?"

Anh ta như đang trưng cầu ý kiến của Vưu Gia. Dù không nói gì, vẫn là dáng vẻ lười nhác ấy, nhưng Hoài Hâm biết rõ, hành động lần này chẳng khác gì đẩy đối phương vào thế đối đầu trực diện với mọi người.

Nếu Vưu Gia từ chối, bọn họ sẽ chỉ cho rằng cô ấy không phóng khoáng.

Có phải đàn ông thành đạt đều thích thế không? Chơi đùa phụ nữ,

tận hưởng trò chơi mang tên tình ái, lại không muốn trao ra chân tình?

Hoài Hâm ngồi yên bất động như có điều suy nghĩ, nhưng hơi thở ấm áp phả xuống gáy khiến toàn thân cô khẽ run lên.

Song, Vưu Gia cũng không hề từ chối. ìm đọc thêm tại # Ù UỆN.VN #

Cô ấy mỉm cười uống rượu giao bôi cùng Chân Tư Minh. Tư thế hai người vô cùng thân mật, nhưng vẫn lịch sự cố gắng giữ khoảng cách với đối phương. Khi vừa buông tay, tiếng hò reo vang lên khắp phòng.

Người không chơi nổi lại sẩy chân rơi vào cuộc chơi, chỉ đành phải chơi đến cùng.

Hoài Hâm rủ hàng mi, nghĩ đến mấy quyển tiểu thuyết mà mình từng sáng tác trước đây.

Chỉ quan tâm đến những cuộc vui vầy cá nước, không màng đến chữ tình, nhưng lại ngộ nhận chân tình ngay trong chính trò chơi đầy rẫy dối lừa ấy, những tình tiết thế này Hoài Hâm nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lúc ấy cô cho rằng, với tầm nhìn vượt xa đám bạn cùng trang lứa đã đủ vận dụng kinh nghiệm và những mối xã giao vượt hẳn độ tuổi của mình, dựa vào đó để sáng tác ra những câu chuyện về nam nữ trưởng thành đầy cuốn hút, không những thế cô còn rất đắc ý về điều đó.

Bây giờ cô mới vỡ lẽ, hóa ra những gì cô viết chỉ mới là một phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Thế giới sắc dục chân chính sẽ ăn sống nuốt tươi bạn, dù bạn có là người thắng hay là kẻ thua trong cuộc chơi ấy, không ai có thể may

mắn thoát khỏi nó. Bây giờ nhìn lại mới thấy, mấy quyển tiểu thuyết của cô hệt như những câu chuyện cổ tích đầy hoang đường.

Bọn họ ngồi ở một góc khuất, Hoài Hâm nhìn chăm chú tình hình nơi trung tâm, thân thể khẽ run lên.

"Em thấy khó chịu à?"

Giọng nói trầm thấp của Úc Thừa vang lên ngay bên cạnh, Hoài Hâm quay sang nhìn anh, hơi rủ hàng mi.

Cô đưa tay quạt gió, bày ra tư thế nũng nịu trách móc, "Ừm, anh không thấy ở đây hơi bí hả?"

Người đàn ông nhìn cô một lúc, ánh mắt rơi xuống bờ vai trắng ngần. Chiếc váy hai dây đính đá màu đen làm tôn lên dáng người lả lướt của cô, xinh đẹp nhưng cũng không kém phần gợi cảm.

Váy không dài mấy, thế nên gần một phần ba bắp đùi trở xuống đều lộ ra ngoài.

Cẳng chân thon nhỏ, lướt xuống dưới nữa là phần mắt cá hơi gồ lên, trông rất đẹp.

Đám người Nhiêu Dĩ Kiệt như đã chơi chán trò này, bắt đầu túm tụm lại uống rượu.

Úc Thừa nghiêng người kề sát vào tai cô, đôi môi mấp máy lướt qua vành tai nhạy cảm, khe khẽ cất lên chất giọng trầm khàn quyến rũ chết người, "Có muốn tôi ra ngoài đi dạo với em một lát không?"

Như mang theo chút ám hiệu, Hoài Hâm liếm khóe môi, ỡm ờ đáp lại.

Úc Thừa gãi nhẹ vào cằm cô giống như đang trêu một chú mèo con.

Anh hơi cúi mặt xuống, cười đến mê hoặc lòng người, "Thế thì đi thôi."

Hai người vừa đứng dậy, mọi người đều chú ý đến động tĩnh bên này, Nhiêu Dĩ Kiệt lên tiếng trước tiên, "Sao thế Thừa tổng, anh phải về à?"

Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm, mỉm cười thản nhiên, "Ừm, thành thật xin lỗi mọi người, bọn tôi bận chút việc."

Sau khi nghe lời này, không biết nghĩ đến chuyện gì mà vẻ mặt đám người bọn họ đều hiện lên vẻ ẩn ý sâu xa.

"Ồ, vội về thế à Thừa tổng, anh cứ bận đi, không cần để ý đến chúng tôi đâu."

Có người quay đầu hô to, "Nào, anh em chúng ta tiếp tục chơi nào!"

Hoài Hâm theo Úc Thừa rời khỏi Flipped.

Gió đêm hây hẩy, không khí mát mẻ kéo đến làm dịu đi cảm giác khô nóng, nhưng cơn choáng váng do men rượu dần dần lan khắp toàn thân bởi sức mạnh nơi những đầu ngón tay của anh truyền đến.

Úc Thừa liếc sang phía cô, đuôi mắt hơi nhướng lên.

Khác hẳn với bầu không khí cuồng nhiệt quấy rối nhịp tim ở trong quán bar, lúc này đây, trái tim cô chỉ đơn thuần nhảy nhót rộn ràng bởi vì anh.

Chiếc Bentley Continental GT màu trắng dừng ở cách đó không xa, Úc Thừa mở cửa ghế lái phụ, anh chống tay lên thân xe, biếng nhác liếc nhìn cô, "Vào nhé?"

Nội thất màu nâu vừa sang trọng lại vừa trang nhã gần như chìm hẳn vào màn đêm, Hoài Hâm vén vài sợi tóc lòa xòa bên tai, dè dặt ngồi vào trong.

Úc Thừa galant giúp cô đóng cửa lại, sau đó anh đi vòng sang ghế lái, ngồi vào xe.

Hoài Hâm không cài dây an toàn, cứ ngồi yên một chỗ lẳng lặng nhìn anh. Người đàn ông nhướng mày, rồi chợt nghiêng người sang.

Động tác của anh rất thong thả, đôi mắt đen láy nhìn xoáy thẳng vào cô. Hệt như một bác thợ săn đã ngắm chuẩn con mồi, và có thể nuốt cô vào bụng ngay bất cứ lúc nào.

Trong khoang xe mờ tối dường như có thứ gì đó đang cuốn lấy nhau, Hoài Hâm ngừng thở trong vô thức.

Nhịp tim càng lúc càng nhanh, còn cả nỗi lo sợ rằng anh sẽ nhận ra mình, cô buộc bản thân phải dời tầm mắt, nhưng rồi vẫn không kìm lòng được mà quay lại nhìn anh không chớp mắt.

May thay, anh chỉ nhìn cô một lúc rồi "rút quân", chỉ để lại tiếng cười khẽ khiến lòng cô nhộn nhạo ở bên tai, "Đêm nay bé xinh lắm."

"..."

Trong xe chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của Hoài Hâm, rồi sau đó, cô nhoài người sang.

"Tuy không biết trong lời anh có mấy phần muốn dỗ ngọt em..." Hoài Hâm lém lỉnh hấp háy đôi mắt, "Nhưng em thích lắm."

Úc Thừa vẫn chưa đáp lại, còn cô cũng dời tầm mắt, ung dung tận hưởng khung cảnh về đêm bên ngoài cửa sổ.

Anh khẽ cười, mở điện thoại liên lạc với người lái thuê.

Trong lúc chờ, tiếng nói trầm thấp của Úc Thừa chầm chậm vang lên, "Lần sau chúng ta không đến đây nữa."

Tim Hoài Hâm đánh thích một cái, cô ngạc nhiên nhìn về phía anh, "Tại sao?"

Úc Thừa gác khuỷu tay lên khung cửa sổ xe, giọng điệu vẫn rất điềm tĩnh, "Thi thoảng uống rượu để thư giãn thì vui, nhiều quá lại đâm ra nhàm."

Hoài Hâm chần chờ chớp mắt.

- - Anh nhận ra vì trò chơi của Nhiêu Dĩ Kiệt khiến cô khó chịu.

"Em còn tưởng đó là nơi yêu thích của anh chứ." Cô cố tình ngân dài giọng, "Không thấy vui mà lúc nãy anh còn nấn ná ở đó lâu thế."

Con đường thông thoáng bên ngoài như ngập trong ánh sáng rực rỡ, Úc Thừa quay sang, tủm tỉm liếc nhìn cô.

Dưới chùm sáng lờ mờ, gương mặt điển trai càng thêm sâu sắc, giọng nói cũng trầm khàn đầy quyến rũ.

"Tôi thích gì chẳng lẽ em không biết sao?"

"..."

Hoài Hâm cuộn chặt tay, trái tim như có một sợi lông vũ khẽ khàng lướt qua.

Anh lúc nào cũng thế, nói chuyện lúc nào cũng úp úp mở mở, thả thính một cách điêu luyện, bình tĩnh dẫn dắt cô, tiến lui cực kỳ chừng mực.

Nhưng biết làm sao được.

Cô thích lắm, thích chết đi được ấy.

Thật ra, khi ngồi cùng đám người Nhiêu Dĩ Kiệt lúc nãy, cô có hơi khó chịu, không chỉ vì bọn họ chơi đùa không biết giới hạn, mà hơn hết là, cô để ý đến thái độ của Úc Thừa lúc ở cùng họ.

Anh giấu mình quá sâu, cô không tài nào phân biệt được, phải chăng anh cũng giống như bạn mình.

Chân tình của anh rốt cuộc nằm ở đâu.

Có vài khoảnh khắc cô ngỡ như mình đã nhìn thấu, nhưng lại không dám đi xác nhận.

Hoài Hâm nhớ đến một câu trong Hoàng tử bé.

- - Cái gọi là thuần hóa, chính là tạo ra một mối ràng buộc.

Bọn họ hiện giờ rốt cuộc là mối quan hệ gì, là ai đang thuần hóa ai? Dường như mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, muốn tìm hiểu cũng khó.

"Lisa." Đúng lúc này, Úc Thừa gọi tên cô.

Anh rất ít khi gọi tên cô như thế, Hoài Hâm giật mình, "Dạ?"

"Có câu này muốn hỏi em." Người đàn ông nhìn cô, bên môi còn vương ý cười dịu dàng, nhưng ánh mắt anh lại bình tĩnh đến độ khó mà nhìn thấu, "Em hai mươi bốn tuổi thật sao?"

Tay phải Hoài Hâm túm chặt mép váy, trái tim như muốn bay ra ngoài.

Chẳng lẽ anh đã nhận ra gì rồi sao?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trên gương mặt cô lại hiện lên một nụ cười, cô nũng nịu hỏi lại anh, "Sao thế, trông em còn già hơn số tuổi ấy sao?"

"Không."

Úc Thừa phủ định lời của cô ngay lập tức.

Anh quay sang mỉm cười với cô, đáp, "Tại tôi thấy bé chỉ tầm mười tám là cùng."

Hoài Hâm vén tóc, hai mắt sáng lấp lánh, "Nghe thích thật đó, không ngờ trong mắt anh em lại trẻ thế."

Úc Thừa lại cười.

Khi anh cười lên trông rất đẹp, dịu dàng lại ôn hoà, tựa như làn gió xuân mơn mang lướt qua.

"Hình như từ đó đến giờ em chưa từng hỏi tuổi của tôi."

"Ừm..." Hoài Hâm không biết ý anh là gì, chỉ đành thuận theo lời anh, "Thế anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Cô dí dỏm hỏi, muốn chuyển bầu không khí sang một cuộc nói chuyện phiếm, nếu không cô lại cứ có cảm giác nôn nao khó hiểu.

Nhưng Úc Thừa lại chẳng trả lời câu hỏi của cô, chỉ thản nhiên đáp, "Tôi lớn hơn em nhiều."

"Ồ, thế à?" Hoài Hâm cố gắng ra vẻ quan tâm anh, nhếch môi nói, "Em chỉ thấy anh đẹp trai thôi."

Trong xe bỗng vang lên tiếng cười khẽ đầy ung dung của người đàn ông.

"Em bé cũng biết dỗ ngọt lắm đấy."

Hai người có một loại ăn ý ngầm, dù đã có hành động thân mật tựa như người yêu, nhưng không ai nhắc đến chuyện sẽ thay đổi mối quan hệ này. Như ngầm thừa nhận rằng hai người họ vẫn phát triển theo quỹ đạo ban đầu.

Đây vừa hay là chuyện Hoài Hâm mong còn chẳng được, vì đến bây giờ cô vẫn còn đang băn khoăn một vài thứ, cô cần có thêm thời gian để ngẫm lại cẩn thận hơn.

Song, khi nghĩ lại tình hình tiến triển giữa Úc Thừa và Lisa đã đến bước này, cô lại không biết làm sao để tiếp tục mập mờ với anh trong công ty vào ban ngày, dường như dù có thế nào cô cũng sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng.

Dù biết rõ Lisa và Olivia đều là cô với hai vẻ ngoài khác nhau, dù trên lý thuyết chính là cùng một người, nhưng Hoài Hâm buộc phải thừa nhận một điều rằng, trong thế giới tình cảm của Úc Thừa, đây là hai đoạn tình cảm được phân biệt một cách rõ ràng.

Cô không thể lừa mình dối người.

Máy phát nhạc vừa hay chuyển sang bài Bésame Mucho, một bài hát tình ca Latin, giọng nam trầm thấp tựa tiếng đàn Cello từ tốn kể lại nỗi tương tư người yêu, bầu không khí trên xe bỗng chốc yên tĩnh hẳn.

Đúng lúc này, lái xe thuê cũng đã đến, hai người dời xuống hàng ghế sau. Tài xế mất một chút thời gian để làm quen với bảng điều khiển của Bentley. Có điều, Flipped lại rất gần nhà Hoài Hâm, chẳng mấy chốc bọn họ đã về đến nơi.

Đến khi tài xế lái thuê rời đi, chiếc xe vẫn đỗ ở trước cổng khu nhà, không ai lên tiếng nói chuyện.

Hoài Hâm điều chỉnh lại tâm trạng, hơi dừng lại vài giây, rồi cô lại vui vẻ nhướng mày với anh, "Cám ơn anh đã đưa em về nhà."

Úc Thừa cong môi, nghiêng người giúp cô tháo dây an toàn.

Tuy anh không hề nhìn cô, nhưng ánh nhìn thi thoảng lại vô cùng dịu dàng, còn chất chứa ý cười khiến người ta mê mẩn tâm hồn.

Hoài Hâm lại bắt đầu cảm nhận được nhịp tim đang nhảy nhót của mình.

Cô biết rõ suốt thời gian qua vì sao cô vẫn luôn khao khát có được anh như thế. Cũng chính là vì sự dịu dàng này đây.

Bởi anh quá đỗi dịu dàng.

Ngay khi Úc Thừa buông khóa an toàn định rút người về, Hoài Hâm liếm khóe môi, bất ngờ níu chặt lấy cổ áo của anh, sau đó hôn mạnh lên môi anh.

Đôi mắt cô trong veo sáng ngời, lấp lánh ánh nước tựa như những vì sao trên bầu trời đêm, xinh đẹp rực rỡ, đôi con người còn phản chiếu vẻ mặt hơi ngơ ngác của Úc Thừa.

Sau nụ hôn trộm thành công, Hoài Hâm tính chơi bài chuồn, không ngờ anh phản ứng lại rất nhanh, lập tức túm chặt cổ tay cô, sau đó kéo giật cô về phía mình.

Hoài Hâm bị cái ôm của anh trói chặt lại một chỗ, chưa kịp lên tiếng thì bao lời muốn nói đã mất hút trong đôi môi ấm áp của người đàn ông.

Cánh tay Úc Thừa mạnh mẽ giam cầm cô, nhưng động tác lại càng quyến luyến hơn bao giờ hết.

Đầu tiên, anh dịu dàng vẽ lại bờ môi của cô, sau đó cạy mở hàm răng, cẩn thận cắn mút. Cơn tê dại từ đuôi xương cụt ập đến, Hoài Hâm bị anh đẩy dựa vào ghế, mười ngón đan vào nhau, quấn quýt không rời, mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng.

Thế trận này khiến Hoài Hâm không tài nào chống đỡ nổi.

Chỉ mỗi đầu lưỡi mềm mại và ấm áp kia đã đủ đẩy cô rơi vào vực sâu, càng đừng nói đến hơi thở, nhiệt độ, hương vị, âm thanh, và luồng hơi nóng bùng nổ từ các mạch máu dưới da thịt.

Hoài Hâm choáng váng đến ngất ngây, kiềm lòng không đặng đưa tay ôm choàng lấy cổ Úc Thừa, khiến nụ hôn này càng thêm sâu hơn.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua vòm cây lưa thưa hắt vào bên trong xe, phản chiếu bóng hình đôi bên càng thêm rõ ràng.

Úc Thừa thở gấp, hơi thở nặng nề phả xuống bên tai cô, nhưng sao lại êm tai đến lạ.

Hôm nay anh đã đổi nước hoa, mùi gỗ đàn hương dìu dịu, cảm giác ấm áp hơn mùi hương tuyết tùng mà anh thường dùng. Quan trọng là nó lại dung hòa với mùi hoa huệ và hoa thủy tiên thanh mát trên người cô.

Hoài Hâm được bao bọc trong nhiệt độ cơ thể của anh, an tâm mặc sức đắm chìm, ngay khoảnh khắc thành trì trong tim bị thất thủ, thậm chí cô còn ngỡ như rằng mình đã cảm nhận được tình ý của anh.

Có thứ gì đó bị chạm vào, cô cũng trở nên mềm mại hơn.

Thời gian chầm chậm trôi đi, không biết qua bao lâu, nụ hôn chấm dứt, Úc Thừa tì lên trán cô.

Ánh mắt anh như biển lớn vô tận, sâu thẳm và dịu dàng đầy lưu luyến.

Hoài Hâm nhìn anh nhoài người sang, ôm lấy mình thật chặt.

Cô ngỡ anh sẽ nói gì đó, nhưng không, Úc Thừa chỉ lẳng lặng ôm lấy cô, cùng cô hưởng thụ thời khắc đáng quý này.

Cũng chính vào lúc này, Hoài Hâm mới nhận ra rằng, cô rất thích được người khác đối xử với mình như thế.

Tốt nhất là phải dùng hết sức, khiến cô hít thở không thông, phải vận hết sức như muốn khảm cô vào tận xương tủy giống thế này đây.

Để cô có cảm giác rằng mình đang sống, hoặc là được yêu tha thiết.

Hoài Hâm tựa lên vai Úc Thừa, nghe thấy chất giọng trầm khàn của anh vang lên, "Em bé à."

"..."

"Cái hôm trong chuyến công tác ấy, tôi đã muốn ôm em một cái giống như lúc này."

Giọng anh gần như nỉ non, mấy đầu ngón tay Hoài Hâm hơi cuộn lại, sau đó cô mỉm cười giơ tay lên, dùng cách tương tự để đáp lại anh.

Cô ôm anh, giống như anh đang ôm cô. Mà anh cần cô, cũng như cô cần anh.

Màn đêm tĩnh mịch, ánh đèn mờ ảo, ở một góc nào đó như vừa xuất hiện một lời tỏ tình trong im lặng.

***

Tác giả:

Nhắc đến tuổi tác là muốn xác nhận lại tâm ý của cô.

Jeongie:

Chuyến công tác, chuyến công tác, Lisa với Úc Thừa làm gì có chuyến công tác nào cùng nhau =)))))) Mọi người thấy anh ta cáo chưa =))))

Chương 49: C49: Chương 49

Đến tối, khi đã nằm yên ổn trên giường, Hoài Hâm hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra tối nay hết lần này đến lần khác.

Ngoài mặt, họ thả thính qua lại, mối quan hệ xem như có bước tiến đáng kể, còn ở phía sau, họ bộc bạch nỗi niềm của bản thân, tiến hành giao lưu tình cảm.

Cô là người háo thắng, tuy lấy thân dụ địch hoàn toàn không phải kế hay, nhưng phải công nhận một điều là nó rất hiệu quả, chí ít thì mọi chuyện đều đang phát triển theo như trong dự tính của cô.

Hơn thế nữa, cô gần như chìm đắm vào cả quá trình, lại còn rất hưởng thụ, có thể nói niềm vui nhân đôi.

"Thợ săn giỏi thường sẽ xuất hiện trong dáng vẻ của một con mồi", câu này quả thật chẳng lệch đi đâu được, Hoài Hâm đóng vai con mồi đã lâu, giờ đây cô sẽ đảo ngược thân phận, bắt đầu thu lưới trên diện rộng.

Nghĩ đến đây lại thấy phấn khích, nhưng khóe môi vừa nhếch lên, cô lại nhớ đến chuyện vừa nãy ở trong chiếc xe mờ ảo ánh đèn kia.

Hoài Hâm vô thức đưa tay chạm lên đôi môi mềm mại của mình, thẫn thờ nhìn đăm đăm trần nhà.

Dường như ở đó vẫn còn lưu lại hơi ấm và xúc cảm bồi hồi của anh, cô nghĩ thế, đôi mắt lại bất giác cong cong. Hoài Hâm nhếch môi mỉm cười một lần nữa, trái tim bắt đầu nhảy nhót trong lồng ngực,

cô không thể kiểm soát được bản thân.

Tiêu rồi, cô trúng độc mất rồi.

A a a a a cái thằng cha đáng ghét này!!!

Đợi đã?

Khu nhà?!

Vì sao anh lại biết khu nhà của cô???

Vừa nãy vì bầu không khí quá hoà hợp nên cô quên khuấy đi mất, trong lúc "thủ vai" Lisa, cô chưa từng nói địa chỉ nhà mình cho anh biết mà!

Hoài Hâm trừng to đôi mắt, vứt gối ôm trong tay sang một bên, bất thình lình ngồi bật dậy khỏi giường.

Cô lướt xem lịch sử chat trên QQ, vừa cẩn thận nhớ lại, xác định mình đúng là chưa từng tiết lộ thông tin này cho anh.

Nhưng, Hoài Hâm nhớ lại, có lần từ Bác Nguyên đi ra ngoài phỏng vấn quản lý cấp cao, hình như Úc Thừa từng bảo tài xế đưa cô về nhà.

Mà khi đó, cô chính là Olivia của ban ngày...

Điện thoại rơi xuống giường một cái độp, Hoài Hâm tái mét mặt mày.

Má ơi????

Thánh thần thiên địa ơi!!!

Úc Thừa biết rồi sao? Chẳng lẽ anh đã biết hết rồi sao!!?

Bảo sao anh lại hỏi tuổi cô, không phải nghi ngờ, mà là anh đã sớm biết sự thật, chỉ hỏi dò thử xem cô có chịu thành thật thẳng thắn với anh hay không???

Đưa cô về nhà chính là muốn ám chỉ với cô, xem xem phản ứng của cô có nhanh nhạy hay không.

Đậu xanh! Anh diễn cứ như thật vậy!

Đồ cáo già! Đồ lưu manh! Đồ cha già mắc dịch!

Ấy vậy mà cô còn chẳng hay biết gì mà diễn kịch với anh, nhất là ban nãy, vì men say bốc lên đầu mà ngồi lên xe anh, quên mất hoàn cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh, lại không có máy biến giọng, bây giờ nghĩ lại, cô chỉ muốn đập đầu xuống đất chết cho rồi.

Thế nên anh biết từ khi nào?

Tối nay ư?

Nhưng ngẫm lại hình như vẫn có dấu vết, cô cảm giác anh không phải chỉ mới biết đây...

Hoài Hâm như một con cá chết, CPU thần kinh đã bị đơ vì quá tải, chỉ có đôi mắt khẽ đảo -- Sớm hơn ư? Cụ thể là sớm bao lâu???

Cô bắt đầu rơi vào hồi tưởng, mỗi một lần so chiêu với anh cô đều rất kín kẽ, hầu như không lọt một giọt nước, cô hoàn toàn không biết mình bị lộ từ lúc nào.

Hoài Hâm hít sâu một hơi, muốn để bản thân tỉnh táo lại.

"..."

Sau năm giây, tỉnh táo thất bại.

Cô - Lisa Huai, đường đường là cao thủ cưa trai hành tẩu giang hồ không một phiến lá dính thân, vậy mà giờ đây lại phải đối mặt với thất bại đẫm máu nhất trong lịch sử.

Tuy nói thế, nhưng nỗi băn khoăn về "ấm áp hai ngã" của tên bad boy Úc Thừa kia coi như đã được giải quyết, có điều cảm giác bị người ta đùa giỡn đúng là khiến Hoài Hâm muốn bùng cháy.

Một giây trước còn đang đắc ý vì tiến độ quá mỹ mãn, một giây sau từ cấp Vương giả thoắt đã bị đánh rớt xuống cấp bậc Đồng, thất bại hoàn toàn, cô không dám tin vào mắt mình.

Đã khuya lắm rồi, Hoài Hâm nghĩ mãi mà chẳng ra, rồi dần dần thiếp đi trong tâm trạng vừa ấm ức vừa hậm hực.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hoài Hâm đờ đẫn nhìn lên trần nhà một lúc lâu.

Ánh nắng rực rỡ từ bên ngoài hắt vào bậu cửa sổ rồi tràn vào trong phòng, cô ngồi dậy, cào cào tóc, quan sát gương mặt xinh đẹp phản chiếu trong gương một cách tỉ mỉ.

... Móa!

Ngày đầu tiên sau khi nhận ra bị một gã tồi lừa gạt. Giận khủng khiếp.

Nhưng dù có khó chịu cách mấy thì cô vẫn phải đi làm bình thường. Cô là một người chuyên nghiệp, sẽ không bao giờ để những cảm xúc này ảnh hưởng đến công việc.

Hoài Hâm trang điểm chỉn chu, đến công ty đúng giờ.

Hôm nay khu vực dành cho thực tập sinh khá vắng, Hồ Vi và Tần

Hiểu Nguyệt reo hò trong nhóm chat riêng của ba cô gái với Hoài Hâm, [A a a a a a a a, anh Alvin đưa bọn mình đi ra ngoài thẩm định đó, vui quá đi! *đỏ mặt*]

[Ảnh đẹp trai lắm, đẹp đẹp đẹp đẹp trai lắm đó! Đẹp trai muốn xỉu luôn!!!]

Hoài Hâm nhìn hai dòng tin nhắn kia, nhắm mắt lại.

Hừ!

Đồ đàn ông thúi!!!

Đã nói sẽ dẫn cô tham gia dự án tốt nhất, vừa quay đi đã đưa người khác ra ngoài! Đồ mặt dày!!!

Hoài Hâm cúi đầu, gõ từng chữ một gửi vào nhóm, [Chúc mừng ha ha ha ha! *đầu chó*]

Nghĩ nghĩ, cô lại điềm nhiên nhắn thêm một câu, [Anh ấy đẹp trai lắm hả? Mình thấy cũng bình thường thôi mà. *khó hiểu*]

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt vẫn còn đang "high" trong nhóm chat, chẳng thèm để tâm đến tin nhắn này.

Một lúc sau, hai cô nàng mới dần bình tĩnh lại, bấm trả lời tin nhắn sau cùng của Hoài Hâm, [Bé ơi, mình có quen một bác sĩ khoa Mắt tốt lắm, cậu có cần số của bác sĩ không? *triu mến.jpg*]

Hoài Hâm, "..."

Mợ nó.

Cô tu một ly nước to oạch để bình tĩnh lại, cả buổi sáng sau đó, Hoài Hâm biến cơn giận thành động lực, điên cuồng làm việc.

Đến gần trưa, cô đã hoàn thành một phần công việc khó nhằn nhất, hiệu suất làm việc vượt ngoài mong đợi.

Tới giờ cơm, Hoài Hâm mệt rã rời, khi cô đang định tự thưởng bản thân một bữa, thì đúng lúc nhận được tin nhắn Wechat từ Trương Khả Bân, hỏi cô có muốn đi ăn trưa cùng không.

Hoài Hâm, [OK ạ.]

Trương Khả Bân, [*Khoe răng* Gặp nhau trước cửa thang máy nhé!]

Hoài Hâm vừa ra tới đã thấy Trương Khả Bân cầm điện thoại đứng đằng đó, cô cười chào anh chàng, hai người trò chuyện vài câu rồi thảo luận đi đâu ăn.

"Quán lẩu kiểu Nhật lần trước ăn cùng anh Alvin có được không?"

Hoài Hâm, "..."

Sao ở đâu cũng có anh hết vậy. Cảm giác tồn tại mãnh liệt thật đấy.

Cô cắn răng, cười chúm chím, "Đương nhiên là được rồi ạ."

Bọn họ rời khỏi công ty, Hoài Hâm đang nói chuyện với Trương Khả Bân, lơ đễnh nhìn về một phía, một bóng người vụt qua rồi biến mất ngay sau đó.

Cô khựng lại, lúc nhìn sang bên ấy thì lại không thấy người kia đâu. Trương Khả Bân hoang mang nhìn cô, "Sao thế?"

Hoài Hâm giật mình, lắc đầu, "Không có gì ạ."

Bọn họ đến nhà hàng Nhật kia, may là bên trong vẫn còn bàn trống, hai người ngồi xuống, quen đường quen lối chọn đồ ăn, rồi bắt đầu tám chuyện.

Hoài Hâm hỏi Trương Khả Bân vở kịch hôm thứ bảy thế nào, anh chàng nói, "Hoá ra là một vở nhạc kịch, khá hay, anh cười đến không khép được miệng." Anh chàng thoáng dừng lại rồi hỏi Hoài Hâm, "Lần sau cùng đi nhé."

"Dạ, được đó."

Trương Khả Bân kể chuyện hồi chủ nhật mình sang nhà bạn chơi Poker, bảo rằng đối phương cũng thực tập ở gần đây, vừa khéo dễ tụ tập.

Mấy đàn anh, đàn chị mà anh chàng nhắc đến Hoài Hâm đều biết mặt, cô lập tức nổi lên hứng thú, Trương Khả Bân quan sát nét mặt của cô, cười nói, "Lần sau tụ tập anh sẽ rủ em."

"Hi hi, được ạ!"

Bữa cơm trôi qua khá thoải mái, trên đường trở về công ty, Hoài Hâm kiểm tra điện thoại một lần.

Hay lắm, người nào đó đến giờ vẫn không thèm gửi cho cô lấy một tin QQ, Wechat lại càng không.

Hừ, cô không thèm để ý đến anh nữa!

Văn phòng vắng ngắt, Hoài Hâm không có ai để tám chuyện cùng, cả buổi chiều gần như trải qua trong trạng thái tự kỷ.

Phần công việc của cô làm đến 6 giờ là chẳng còn gì để làm, cô quyết định trở về trường trước.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi xuống lầu, cô đứng trước cửa công ty đặt xe qua app. Trong lúc chờ đợi, cô chợt thấy có một chàng trai cúi gầm đầu, rẽ vòng qua tòa nhà trông rất kỳ lạ.

Bóng dáng người này hoàn toàn trùng khớp với những lần trước, Hoài Hâm chợt nhớ ra sáng hôm trước cô cũng từng trông thấy anh ta ở trước cổng khu nhà mình.

Lúc gã ngẩng đầu, đúng lúc rơi vào tầm mắt của Hoài Hâm. Cô nhìn thấy rất rõ nốt ruồi nơi khóe mắt của anh ta.

"..."

Tô Khuynh.

Đó là một độc giả từng xuất hiện trong buổi ký tặng sách.

Tuy không rõ lý do, nhưng Hoài Hâm chắc chắn một điều, đối phương đang theo dõi cô.

Lúc Tô Khuynh trông thấy cô, bước chân anh ta hơi khựng lại, như không ngờ mình lại bị phát hiện. Nhưng ngay sau đó gã ta lại lộ ra nụ cười quỷ dị, kéo mũ thấp xuống rồi xoay người cất bước rời đi.

Lòng Hoài Hâm run lên, da gà nổi khắp người.

Ý gì đây?!

Chẳng lẽ cô đã gặp phải fan nam biến thái trong truyền thuyết ư...?

Nhưng mặt mày Tô Khuynh nom trắng trẻo như thư sinh, khó mà nhận ra anh ta là loại người như thế.

Hoài Hâm càng nghĩ càng sợ đến nổi cả da gà -- Người này biết địa chỉ nhà cô, lại bám theo từ nhà đến tận công ty. Mà vấn đề ở đây là, mấy ngày trước là cuối tuần, cô hầu như cắm rễ ở nhà, không lẽ gã ta cũng quanh quẩn ở đó suốt để nằm vùng???

Trong lúc thả hồn trầm tư, xe cô đặt đã đến.

Hoài Hâm lên xe, nơm nớp bất an quay đầu lại kiểm tra.

Nhìn qua cửa kính phía sau, bóng dáng Tô Khuynh đã không còn xuất hiện trong tầm mắt của cô nữa.

Cô thở phào một hơi, nhưng vẫn ngơm ngớp như đang ngồi trên đống lửa.

Tài xế đưa cô về trường, Hoài Hâm xuống xe, nghĩ đến chuyện ban nãy, lại ngó quanh một vòng từ đông sang tây, đến khi không phát hiện ra người hay xe nào khả nghi, bấy giờ cô mới yên lòng được một tí.

Tối đến, sau khi tắm rửa xong xuôi, Hoài Hâm làm ổ trên ghế sấy tóc.

Cô cụp mắt nhìn chòng chọc vào khung chat trên Wechat... Nói chính xác hơn là, nhìn chòng chọc vào khung chat của Úc Thừa.

Nếu thằng cha này mà còn không chịu nhắn tin cho cô thì anh chết chắc rồi!!!!

Không biết có phải là do thần giao cách cảm hay không mà cô vừa mới nghĩ thế, đầu bên kia đã nhảy ra khung thoại màu trắng vô cùng ngắn gọn.

Hoài Hâm hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại.

Úc Thừa, [Còn bận à?]

Hoài Hâm bình tĩnh cầm điện thoại lên, sợi tóc ươn ướt rủ xuống rơi lên phần xương quai xanh xinh đẹp. Cô điềm tĩnh nhấc tay, nhập tin nhắn.

Hoài Hâm, [Không, hết bận rồi.]

Không thể trách cô lạnh lùng như thế, ai bảo anh lừa cô làm gì. Nghĩ thế, Hoài Hâm lại gõ thêm một câu, [Anh Thừa, anh cần em giúp gì à?]

Câu này vừa được gửi đi chưa được vài giây, Úc Thừa đã nhắn lại, [Không.]

Úc Thừa, [Có điều phiền em làm quen với dự án bên Hảo Thời Gia kia một chút, thứ tư chúng ta sẽ đi gặp founder.]

Đó là công ty tiêu dùng mà hôm thứ năm tuần rồi anh đã gửi tài liệu cho cô, Hoài Hâm vô thức nhớ lại chuyện hôm nay anh đưa Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt ra ngoài làm việc.

Dù biết đây chỉ là công việc, nhưng cô vẫn ngang nhiên hùng hồn mà nổi cơn ghen.

Máu ghen tuông đang trào dâng nên cô chủng chẳng buông lời, [Dạo này sếp bận ghê nhỉ, ngày nào cũng ra ngoài công tác.]

Hoài Hâm muốn xem thử anh sẽ nói gì, không ngờ Úc Thừa lại gọi thẳng sang cho cô.

Điện thoại liên tục rung lên, trống ngực đập thình thịch, cô cắn chặt khớp hàm.

Nghe máy ư, thế nhưng cô tạm thời không muốn đối mặt với anh; Còn nếu không nghe máy thì có vẻ như mình đang ở thế yếu.

- - Cô vốn tưởng bọn họ ngang tài ngang sức, bây giờ mới chợt vỡ lẽ rằng mình tính sai rồi. Úc Thừa không những đã nhận ra thân phận của cô từ sớm, mà trong khoảng thời gian này anh còn giả vờ như không biết gì theo cô chơi trò này.

... Được lắm.

Nếu anh đã không chủ động nhắc đến thì cô cũng sẽ không ngả bài, cùng anh diễn tiếp vở kịch này, để xem xem ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Suy tính một lát, trong tiếng chuông dồn dập, Hoài Hâm ấn mạnh xuống phím nhận cuộc gọi màu xanh.

"Alo? Có chuyện gì thế sếp?" Cô đánh đòn phủ đầu, thản nhiên cất lời.

"Em về trường rồi à?" Giọng Úc Thừa khá trầm, anh cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Ý chí chiến đấu của Hoài Hâm bị giảm đi đôi chút, trong lòng lửa giận ngút ngàn, "Đúng vậy, em vừa về đến."

"Ừm, em vất vả rồi. Tối nay nghỉ ngơi sớm một chút."

"..."

Kể từ khi nhận ra mình bị rớt "mặt nạ" trước mặt anh, Hoài Hâm cực kỳ nhạy cảm, anh chỉ cần nói một câu là cô có thể hiểu ngay ẩn ý bên trong.

Tại sao lại là "tối nay" nghỉ ngơi sớm một chút, đó là vì tối qua bọn họ chơi đến khuya.

Nếu như cô vẫn còn mơ màng như trước thì nhất định sẽ không nghe được ẩn ý này, trái lại còn hớn hở cảm thấy anh rất chu đáo. Còn anh chỉ cần nói mấy câu xã giao như thế rồi thưởng thức dáng vẻ tự cho mình thông minh của cô.

"Sếp cũng nghỉ ngơi sớm nhé." Hoài Hâm cười tít mắt, "Dù sao hôm nay sếp cũng bận dẫn thực tập sinh ra ngoài thẩm định cả ngày rồi, chắc là sếp mệt lắm."

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười khe khẽ của Úc Thừa.

"Không phải đi thẩm định, chỉ tùy tiện tham quan một vòng, ghé thăm một vài cửa hàng mặt tiền thôi, không có gì đáng kể." Anh dừng một lúc, thong thả nói tiếp, "Hảo Thời Gia là một dự án khá tốt, nếu hôm nay em ra ngoài cùng bọn họ thì thứ tư tôi đành phải dẫn người khác đi theo."

"..."

Ý của anh chính là, anh chỉ đang cố gắng không để mang tiếng là thiên vị bên trọng bên khinh, và cô hoàn toàn không hề bị thua thiệt với ai cả? Hơn nữa không chỉ thế, anh còn đang trải đường cho cô sau này?

Hừ, bao lời ngon tiếng ngọt bị anh dành nói hết rồi, sao mà đáng ghét thế!

Hoài Hâm mở miệng, cất giọng đầy tự nhiên, "Ồ, thứ tư cũng được, hôm nay em cũng không muốn ra ngoài."

"Thế à?" Úc Thừa cười khẽ, "Tôi còn tưởng vì chuyện này mà em không vui, nên mới vội vàng giải thích với em."

Hoài Hâm, "..."

Hơi thở Hoài Hâm như nghẹn lại, rồi bùng nổ trong phút chốc.

Cái gì mà lo cô không vui??

Anh có ý gì!!!

"Mọi việc đều do sếp quyết định, sao em lại không vui được kia chứ." Giọng Hoài Hâm ngọt lìm lịm, "Hơn nữa sếp còn dẫn em tham gia một dự án tốt như thế, em vui còn không kịp nữa là."

"Ừm, thế tôi yên tâm rồi."

Hoài Hâm, "..."

Cô vẫn chưa nói gì, lại nghe người đàn ông thấp giọng hỏi, "Trưa mai tôi đến văn phòng, đi ăn với tôi một bữa nhé?"

"À, chuyện này à." Hoài Hâm ra vẻ suy nghĩ một lát, "Chắc là không được rồi, trưa nay em đi ăn cùng anh Khả Bân, còn vài chuyện chưa nói xong, có lẽ trưa mai phải bàn tiếp thôi."

"..."

Úc Thừa im lặng một thoáng.

Và khoảnh khắc ấy đã bị Hoài Hâm chộp được, cô mừng thầm trong bụng -- ồ, cuối cùng cũng gỡ gạc được một ván rồi.

Vài giây sau, Úc Thừa chầm chậm lên tiếng, "Thế thì ba người cùng nhau ăn một bữa."

Hoài Hâm khó xử đáp, "À, thật ra không phải chuyện công việc đâu ạ."

"..."

"Thế à." Anh vẫn giữ phong độ tiến lùi đúng mực, im lặng vài giây, lại cười hiền, "Không sao, dù sao thứ tư cũng gặp nhau, không thiếu một bữa này."

Hoài Hâm, "..."

Sáng hôm sau, khi đến công ty làm việc, từ xa cô đã trông thấy Úc Thừa đang đứng trong khu vực dành cho thực tập sinh nói chuyện với hai anh chàng.

Cô thả chậm bước chân, sau đó lại tăng tốc, thản nhiên chào hỏi anh cùng hai anh chàng thực tập sinh với nụ cười xã giao không khác nhau là bao, rồi bước thẳng đến chỗ ngồi của mình.

Hoài Hâm đặt đồ xuống, kiềm lòng không đặng ngước mắt nhìn thoáng qua, đúng lúc chạm phải ánh mắt thấp thoáng ý cười của người đàn ông vừa tia sang.

Hoài Hâm vội quay sang chỗ khác.

Cô mở máy tính lên, lấy sổ tay ra. Trông cô như đang tập trung làm việc, nhưng thực ra toàn bộ sự chú ý đều dồn về nơi khóe mắt, muốn xem thử Úc Thừa đang làm gì.

Như có một luồng gió mát lạnh lướt qua, mang theo hương gỗ tuyết tùng nhàn nhạt đầy quyến rũ chầm chậm lan tỏa, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế bản thân không được nhìn sang.

Qua một lúc lâu, khi Hoài Hâm ngẩng đầu lên mới phát hiện người đàn ông đã rời đi.

"..."

Cả sáng nay cô không mấy tập trung, một phần là do công việc của sếp giao cho không gấp lắm, một phần là do mấy thực tập sinh đã quay trở lại công ty, cả văn phòng ồn ào hẳn lên, thỉnh thoảng lại có tiếng xì xào tám chuyện.

Cầm cự thêm một lúc thì cũng đến giờ nghỉ trưa.

Hoài Hâm kiểm tra Wechat, nhận được tin nhắn từ Úc Thừa, [Hết bận chưa? Cùng đi ăn nhé?]

Cô bĩu môi, quyết định tạm thời bơ anh, lại nhắn tin cho Trương Khả

Bân, [Anh Khả Bân ơi, trưa nay đi ăn cùng em nhé?]

Trương Khả Bân, [OK, anh đến ngay.]

Hoài Hâm mím môi, nở nụ cười bí hiểm nhập tin nhắn vào khung chat với Úc Thừa, [Ngại quá, hôm nay không được rồi.]

Chưa kịp gửi tin đi, cô đã nhận được tin nhắn mới từ Trương Khả Bân, [Vừa hay hôm nay anh Alvin nói muốn mời cả nhóm thực tập sinh ăn cơm, em báo với bọn họ một tiếng, chuẩn bị xuống dưới lầu nhé. *khoe răng*]

Hoài Hâm, "..."

Cô bực bội xóa đi dòng tin nhắn kia đi, dừng lại vài giây, lại giận dỗi xóa luôn tin nhắn mới nhất mà Úc Thừa vừa gửi đến.

Mắt không thấy, lòng không phiền.

Hoài Hâm đi theo nhóm bạn ra ngoài. Chưa đến thang máy, cô đã thấy anh bước ra từ khu vực dành cho nhân viên chính thức đi về phía này.

Lâu rồi không được ngắm Úc Thừa trong dáng vẻ đóng vest đi giày tây, anh vẫn phong độ ngời ngời như xưa, hai chân thon dài, hơi thở "cấm dục". Đôi mắt hoa đào thấp thoáng ý cười, anh cất giọng điềm đạm chào bọn họ.

Dù hiện giờ Hoài Hâm không muốn thừa nhận, nhưng quả thật Úc Thừa có một sức hấp dẫn chết người đối với cô, chỉ cần nơi nào có anh, cô hoàn toàn không thể dời đi sự chú ý của mình.

Hoài Hâm nương theo tầm mắt nhìn sang, chỉ thấy Úc Thừa một tay đút túi, tay kia để xuôi bên người. Cô vô thức nhớ đến mới đây thôi, đôi bàn tay ấy đã từng siết chặt lấy eo cô thế nào, sống mũi cao thẳng như có như không cọ lên mặt cô, rồi lại tiến đến gần, trao cho

cô nụ hôn cực kỳ mạnh bạo nhưng cũng rất dỗi dịu dàng.

Cảm giác ấy vô cùng khó quên. Cứ hễ nhớ đến là mặt cô lại đỏ phừng phừng.

Cả nhóm đi bộ sang trung tâm thương mại gần đó, suốt đường đi Hoài Hâm luôn giữ một khoảng cách nhất định với Úc Thừa, trái lại Trương Khả Bân lại rất hào hứng trò chuyện với anh.

Trương Khả Bân đặt một phòng tatami, cả đoàn tổng cộng gồm 7 người, để mọi người ngồi thế cho càng thêm thân thiết.

Úc Thừa ngồi ở chủ vị, Hoài Hâm ngồi chếch phía đối diện với anh, không xa lắm, vừa ngẩng đầu lên là có thể thấy nhau.

Úc Thừa nhường quyền gọi món lại cho mọi người, Trương Khả Bân đại diện cả nhóm đứng ra, thành thạo tổng hợp lại ý kiến mọi người. Sau khi phục vụ ghi lại món liền rời khỏi phòng.

Kế tiếp, Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt bắt đầu bám lấy Úc Thừa hỏi chuyện thẩm định ngày hôm qua, rồi lại hỏi vài câu liên quan đến mô hình one-stop shop, người đàn ông vẫn kiên nhẫn giải đáp từng câu một.

Hoài Hâm nghe mà chẳng có cảm giác gì, ngồi một bên lẳng lặng uống trà.

Một lát sau, Hồ Vi vờ hắng giọng, đánh bạo lên tiếng, "Anh Alvin này, em có một câu hỏi muốn hỏi anh mà không biết có tiện không."

"Sao?" Người đàn ông ngước mắt lên.

"À, thì là..." Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt liếc nhìn nhau, cuối cùng cũng hỏi cái vấn đề mà mình vẫn luôn tò mò, "Anh kết hôn chưa?"

"..."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh, Úc Thừa hỏi gì đáp nấy, "Chưa."

Như được cổ vũ bởi đáp án này, Tần Hiểu Nguyệt nuốt nước miếng, tiến thêm bước nữa, "Thế... anh có bạn gái chưa?"

Anh vẫn lắc đầu.

"..."

Được lắm, muốn để mấy cô gái hâm mộ anh có cơ hội đúng không?

Hoài Hâm lạnh lùng chọc đũa vào phần súp khoai tây trước mặt.

Chén súp khoai tây đáng thương bị nghiền cho nát bấy, Hoài Hâm trông thấy ánh mắt Úc Thừa lia sang chỗ mình, ánh đèn dìu dịu trên tường hắt xuống càng khiến gương mặt anh thêm phần quyến rũ.

Anh nở nụ cười khiến người ta muốn phạm tội, "Nhưng tôi hiện đã có người mà mình muốn theo đuổi."

***

Jeongie

Có mấy bà hỏi tôi sau này "hot" thế nào, tôi đây chỉ mỉm cười rồi xin spoil một đoạn "niềm vui chốn khuê phòng" của anh ED Quỹ đầu tư và em bé nhỏ hơn gần 10 tuổi của anh ấy:

Hoài Hâm cất giọng vừa ngây thơ vừa đáng yêu, "Thầy ơi, em còn có nhiều chỗ không hiểu, thầy có thể dạy thêm cho em được không?"

"Dạy cho em hết."

Chiếc cà vạt của anh hôm nay có màu sẫm, rất hợp với mái tóc dài suôn mượt của cô. Hoài Hâm hé mở đôi môi, chiếc váy ngắn củn cởn bị tốc lên trên, cô không nhìn thấy gì, trái lại nghe thấy có tiếng ầm ầm như đụng phải thứ gì, ngay sau đó, cô ngửi thấy mùi cà phê đậm đặc lan toả khắp phòng.

...

"Học được chưa, hửm?"

Hoài Hâm rướn cổ lên, vẫn còn mạnh miệng, "Vẫn chưa."

"Chưa à?"

"Ừm, có thể là do thầy dạy không giỏi chăng? Ai biết được."

Úc Thừa lại nhoài người đến hôn cô, khẽ than, "Thầy đây chỉ thích học sinh ngoan thôi."

Ừm, có cô người yêu trẻ con thích cosplay nên anh bồ cũng được trải nghiệm đa dạng concept. =))))

Chương 50: C50: Chương 50

"Nhưng tôi hiện đã có đối tượng theo đuổi."

Rõ ràng là Úc Thừa đang trả lời người khác, nhưng anh lại nhìn cô không chớp mắt. Hoài Hâm lại mạnh tay hơn, chén súp khoai tây bị dầm đến thảm thương.

Theo đuổi??

Anh theo đuổi hồi nào hả?!

A a a a a đồ đàn ông hư hỏng chỉ biết khua môi múa mép!!!

Hoài Hâm thật sự muốn lên án bản thân sâu sắc vì chuyện bất chấp trái tim đang loạn nhịp của mình mà vẫn không biết ngại hưởng thụ niềm vui này.

Cô mím môi, nghiêm trang cầm tách trà trên bàn lên, cúi đầu nhấp một ngụm.

"Trời ơi, người như anh Alvin cũng phải theo đuổi con gái ư." Hồ Vi cực kỳ khoa trương, "Đối phương ắt hẳn rất ưu tú đúng không ạ?"

"Ừm." Úc Thừa mỉm cười, hạ giọng, "Là một cô nhóc rất đáng yêu."

Hoài Hâm sặc cả nước, khom lưng ho khan liên tục. Trương Khả Bân ngồi bên cạnh vội quay sang hỏi thăm cô có làm sao không. Hoài Hâm vừa lắc lắc tay, bỗng thấy có một tờ khăn giấy từ phía chếch đối diện đưa đến.

- - Úc Thừa đưa khăn giấy sang cho cô.

Anh cụp mắt, hàng mi như nan quạt rủ xuống, đôi mắt sâu thẳm, con ngươi ánh lên màu hổ phách, cực kỳ cuốn hút.

Nhất là khi nhìn chăm chú một ai đó, trông anh càng thêm điển trai.

Hoài Hâm đưa tay nhận lấy khăn giấy, không ngờ lúc chạm tay nhau, lòng bàn tay anh khẽ khàng cọ vào ngón tay cô, rất nhẹ, rất nhanh, rồi lẳng lặng rút lui.

Âm ấm, nhồn nhột. Đúng là, ở trước mặt bao người mà còn dám chơi trò tán tỉnh với cô.

Hàng mi Hoài Hâm run lên, cô nhanh chóng rút tay lại, cúi đầu lên tiếng, "Em cám ơn anh Thừa."

Câu chuyện bị tình tiết bất ngờ này xen ngang, thế nên đến khi món chính được mang lên cũng chẳng có ai dũng cảm nhắc lại chủ đề có tính bùng nổ vừa nãy. Có lẽ vì nguyên nhân trước đây không có cơ hội tiếp xúc với sếp lớn, hai nam thực tập sinh nói nhiều hơn mọi ngày, tranh thủ "thỉnh giáo" những khó khăn trong giai đoạn phát triển sự nghiệp.

Hoài Hâm lấy lại bình tĩnh, vừa lẳng lặng dùng cơm vừa nghe lỏm cuộc trò chuyện. Trong phòng tatami thiết kế một bàn dài, nên có vài món cách xa tầm với của cô. Món sushi gan ngỗng mà cô đã nhắm trước đó hiện đang cách cô một ngàn tám trăm cây số, còn món gần cô nhất lại là món sushi nhím biển mà cô không thích ăn.

Mùi thơm chảy cả dãi từ món sushi gan ngỗng cứ truyền đến, Hoài Hâm nhìn không chớp mắt, nhưng lại ngại bảo người ta lấy giúp mình.

Cô liếm môi, khi đang cố dời tầm mắt, lại thấy Úc Thừa hiền hòa hỏi

hai cậu nam thực tập sinh kia có thể với tới món trước mặt Hoài Hâm hay không, nếu không thì có thể đổi. Trương Khả Bân nghe thấy thế cũng đề nghị, "Đúng đó, thế thì hai bên đều được ăn."

Mọi người không ai có ý kiến, món sushi nhím biển và sushi gan ngỗng đã thành công trao đổi vị trí cho nhau.

Hoài Hâm thưởng thức món ngon vừa vào miệng như tan ra, len lén giấu vành tai ửng đỏ vào suối tóc của mình.

Má ơi, đỉnh quá!

Thôi vậy, hay là tha cho anh ấy nhỉ?

Hoài Hâm vừa thầm trách mình không có tiền đồ, vừa nghĩ một đằng làm một nẻo lôi Úc Thừa ra khỏi blacklist "ăn hành, ăn bơ" của mình.

Đồ ăn ở nhà hàng này khá ngon, hơn nữa có người trò chuyện suốt buổi, bầu không khí trong bữa ăn càng thêm hài hòa.

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt vẫn rất hoạt bát, gợi mở đủ loại chủ đề, còn Hoài Hâm chỉ vừa ăn vừa nghe, song vẫn cố tình né tránh ánh mắt của Úc Thừa.

- - Cái tên cáo già này, cô cứ có cảm giác nếu mà nhìn anh là sẽ bị trêu ngay.

Cô vốn ngồi ở một góc khuất, ăn no rồi lại bắt đầu lấy điện thoại ra nghịch, đúng lúc màn hình sáng lên, hiển thị thông báo mới.

Phía trên màn hình là ba chữ khiến cô như mắc phải PTSD*, Hoài Hâm nhìn muốn rách cả mí mắt.

* Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD) là tình trạng sức khỏe tâm thần không ổn định, nguyên nhân do người bệnh chứng

kiến, trải qua sự kiện kinh hoàng trước đó.

Vương Khả Hàn.

Trời xanh ơi! Vì sao thế! Tên này rốt cuộc bị sao thế hả!

Tuần trước có bảo đợi cô đi công tác về sẽ liên lạc, sau đó anh ta lại tiếp tục "quần" cô, cô viện cớ mình vẫn còn đang đi công tác, nói anh ta chờ điện thoại của mình, nhờ thế mà Vương Khả Hàn mới chịu yên được một thời gian.

Không ngờ mới có mấy ngày anh ta đã chịu không nổi, giờ lại bắt đầu oanh tạc điện thoại cô.

Hoài Hâm đỡ trán, không được, giờ đến lượt cô chịu không nổi rồi.

Hoài Hâm cầm điện thoại, xin lỗi mọi người rồi nói với người đàn ông đang ngồi ở ghế chủ toạ, "Em xin lỗi, em xin phép ra ngoài nghe điện thoại."

Dưới ánh mắt thản nhiên của Úc Thừa, cô đứng dậy rời khỏi phòng Tatami, mang giày rồi bước ra ngoài.

Vì là phòng phục vụ riêng nên rất kín đáo và riêng tư, bên ngoài hành lang không có khách qua lại, Hoài Hâm đi đến một góc khuất, rồi mới nhận điện thoại.

"Alo, đàn anh ạ?" Cô hỏi dò.

"Sam Sam à."

Giọng Vương Khả Hàn hôm nay cực kỳ nghiêm túc, có vẻ không còn dễ lừa như trước, "Em nói thật cho anh biết đi, có phải em đã đi công tác về rồi đúng không?"

Nếu là bình thường Hoài Hâm còn có thể giả ngu hỏi anh đang nói gì thế. Nhưng bây giờ cô thấy mệt mỏi, chỉ đáp một tiếng tỏ vẻ nghi hoặc, "?"

"Anh nhớ lại khoảng thời gian nói chuyện của chúng ta dạo trước thì càng phát hiện ra có điều bất thường." Vương Khả Hàn thở dài, "Mới đầu em trả lời tin nhắn của anh rất nhanh, nhưng sau khi gửi hình cho anh rồi thì em không còn tích cực như thế nữa. Sau đó anh tìm em, em cứ viện cớ bận để từ chối rồi lại hẹn lần hẹn lượt."

Vương Khả Hàn lải nhải một hồi lâu, phân tích tỉ mỉ chuyện trước đây đâu ra đấy. Đương lúc Hoài Hâm thầm than trí nhớ của anh ta quá tốt, thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng gì đó truyền đến bên tai.

Là tiếng giày da giẫm xuống sàn nhà bằng gỗ.

Cô vừa quay đầu lại, quả nhiên là Úc Thừa.

Người đàn ông cụp mắt, nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý.

"Ừm..." Hoài Hâm suy nghĩ một lúc, thẳng thắng đón nhận ánh mắt của Úc Thừa, ngọt ngào cất giọng, "Thế đàn anh... thích em sao?"

Cô bẻ cua quá gắt, Vương Khả Hàn sững người vài giây, không kịp chuẩn bị tinh thần, "Em..."

Vài giây sau, anh ta mới định thần lại.

- - Là vì anh ta không thể hiện? Thế nên cô cảm thấy anh ta đang đùa bỡn cô sao?

Thật ra ban đầu vốn dĩ là thế, anh ta cũng thấy cô là kiểu ngây thơ dễ lừa, giống hệt cô bạn gái cũ Lữ Du kia. Không ngờ trong lúc nói chuyện qua lại với Sam Sam, anh ta càng nhận ra cô gái này rất thú vị, dần dần chìm đắm, trái lại quên mất mục đích ban đầu.

Vương Khả Hàn thở dài, ngập ngừng lên tiếng, "Thật ra... anh cũng không ngờ có một ngày mình lại thích một người con gái đến như thế."

"Ăn cơm cũng nhớ cô ấy, lúc đi ngủ cũng nhớ cô ấy, đến cả khi đi học cũng nhớ cô ấy." Nói xong, anh ta còn buông lời oán trách, "Sam Sam, anh đã thể hiện rõ ràng đến thế, chẳng lẽ em không nhận ra sao?"

"Ồ, thật à. Em không nhận ra thật." Hoài Hâm cúi đầu, bâng quơ nói, "Em nghĩ chúng ta chỉ là bạn bè."

"Cái gì?!" Vương Khả Hàn bên kia cất giọng cao tám quãng.

"Ừm, ngại quá, thật ra em đã có bạn trai rồi." Hoài Hâm vừa nói dứt câu, như nghĩ đến điều gì, cô lại quay đầu mỉm cười với Úc Thừa.

Hàng mày cô hơi nhướng lên, đôi mắt cong cong, ánh mắt trong veo, bờ mi cong vút, vô tình lộ ra nét quyến rũ.

Vương Khả Hàn trong điện thoại vẫn còn chìm trong cảm xúc không thể tin nổi, "Em gạt anh à? Sao có thể --"

"Anh không tin! Trừ phi bây giờ em gọi anh ta đến nói chuyện với anh! Anh muốn nói chuyện với anh ta!"

Ánh mắt Úc Thừa lia xuống, Hoài Hâm theo đó lùi lại nửa bước, tự nhiên dựa vào tường, thậm chí còn nhướng mắt với anh. Truyện Quân Sự

Khoảng cách quá gần, cô biết anh cũng đã nghe được đại khái, thế là duỗi tay ra thử kéo nhẹ cà vạt của anh.

Đường cong đong đưa, tựa như trêu chọc, lại như cố ý dụ dỗ.

Người đàn ông im lặng vài giây, rồi anh rút điện thoại trong tay cô ra, áp lên tai mình.

Ngay sau đó, anh cất giọng đầy lịch sự, "Cậu muốn nói gì."

...

Khi quay trở lại văn phòng, khóe môi Hoài Hâm vẫn còn vương nét cười bí ẩn.

Vừa nãy bọn họ nấp ở một góc khuất, nếu bọn Trương Khả Bân ra tìm thì chỉ cần rẽ ngoặt là có thể phát hiện ra bọn họ ngay. Cảm giác kích thích mới mẻ này tựa như đang trong một cuộc tình vụng trộm vậy.

Tạm gác chuyện này sang một bên, đá được tên khốn nạn kia đúng là hả dạ ghê gớm.

Thật ra khi nãy Vương Khả Hàn cũng không hẳn là muốn nói chuyện với "bạn trai" của cô, chẳng qua anh ta chỉ không thể tiếp nhận được sự thật này mà thôi. Úc Thừa vừa cất giọng hỏi thế thì đối phương đã "héo" ngay trong nháy mắt, không thốt lên được nửa lời.

Vừa cúp điện thoại thì anh ta lại gọi đến, thế là Hoài Hâm thẳng tay chặn anh ta luôn -- Cô cũng chẳng lo anh ta lấy số điện thoại của cô để trả thù, bởi vì số điện thoại này là do cô cố tình đăng ký sim mới để trị anh ta. Điện thoại của cô là loại hai sim hai sóng chờ.

Hoài Hâm mím môi bật cười, đây cũng có thể xem như là nể mặt anh ta lắm rồi.

Sau đó, Vương Khả Hàn bắt đầu oanh tạc sang Wechat, từng câu từng chữ đều nhuốm đẫm phẫn nộ vì cõi lòng tan nát khi bị "trap girl" đùa bỡn.

Vương Khả Hàn, [Vì sao em lại đối xử với tôi như thế?!]

Vương Khả Hàn, [Tôi tốt với em thế cơ mà!]

Vương Khả Hàn, [Chẳng phải em vẫn luôn trò chuyện với tôi sao? Sao lại có bạn trai nhanh như thế?!]

Vương Khả Hàn, [Tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của em cho bạn trai em thấy!]

Vương Khả Hàn, [Em vừa mập mờ với tôi lại vừa quen anh ta, đồ bắt cá hai tay, DM đúng là buồn nôn!]

Anh ta lại gửi một tràng tin nhắn lên án cô, tựa như đã quên mất dáng vẻ ghê tởm của mình khi cắm sừng người ta.

Hoài Hâm gắng xem thêm một lúc, rồi gửi cho anh ta ba tin ngắn gọn.

Lisa, [Thú thật thì ngay từ đầu tôi đã có ý định chơi anh rồi.]

Lisa, [Tôi đây là thay trời hành đạo đấy, đồ rác rưởi.]

Lisa, [Mời anh đọc ngược tên của tôi, cám ơn ~]

Tất Sam, Sam Tất*, cô tin cái tên êm tai này sẽ lưu lại cho Vương Khả Hàn một hồi ức thanh xuân cực kỳ khó quên.

* Tất Sam - 毕杉[bìshān], từ 杉 này đa âm nên có thể đọc là [shā], đồng âm với từ Sa 沙 [shā]. Cho nên Bisha đọc ngược lại là shabi - 傻屄 [shǎ bī], nghĩa thân thương là "chấn bé đù", hay thẳng thắn hơn là "chú bé đần". =))

Hoài Hâm cũng chặn luôn Wechat của Vương Khả Hàn, sau đó chia sẻ tin mừng này cho Lữ Du và Kim Cô Lương*.

* Nghĩa là Kim cô nương, xuất phát từ một số vùng phát âm bị

ngọng từ "n" và "l".

Thù lớn đã báo, có thể nói cả nhà cùng vui. Hai cô bạn gửi cho cô một loạt nhãn dãn *trâu bò.jpg*.

Cả chiều ngày hôm nay Hoài Hâm đều trong tâm trạng cực tốt, hiệu suất làm việc theo đó cũng tăng cao. Cô có để ý tình huống bên khu nhân viên chính thức, thấy Úc Thừa ra ngoài một lần, sau đó thì vẫn luôn ngồi trong phòng làm việc.

Cô không đi tìm anh, anh cũng không sắp xếp công việc cho cô, cứ thế dùng dằng cho đến tối.

Tầm mười một giờ, Hoài Hâm nghĩ mình nên về trường thôi, nếu nán lại nữa sẽ tới khuya, vừa đứng dậy tắt máy tính thì nhận được Wechat của Úc Thừa, [Chừng nào em về?]

Ồ.

Đôi mắt Hoài Hâm cong tít lên.

- - Anh biết cô chưa về kìa, đây có phải chứng tỏ anh vẫn luôn để mắt đến cô đúng không.

Hoài Hâm, [Bây giờ nè ~]

Hoài Hâm, [Sếp cũng muốn về cùng em hả?]

Anh trả lời lại rất nhanh, [Chờ tôi năm phút, tôi thu dọn đồ đạc đã.]

Hoài Hâm đảo mắt một vòng, trông thấy mọi người vẫn đang vùi đầu làm việc, cô không kìm được lại cong khóe môi.

Đúng là như đang yêu đương vụng trộm.

Hoài Hâm liếm môi, thong thả nhắn lại cho anh, [Chỉ cần là sếp, đợi bao lâu em cũng đợi.]

"..."

Anh không trả lời cô.

Nhưng Hoài Hâm cũng chẳng quan tâm, cô dọn đồ vào túi, mặc áo khoác, đủng đỉnh thả bước đến khu làm việc của nhân viên chính thức, đi tới trước cửa phòng làm việc của anh.

Ngay khi Úc Thừa mở cửa, cô đã vội xoay người đưa lưng về phía anh, lững thững đi ra ngoài. Lúc đến chỗ thang máy, tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Bọn họ như hai người xa lạ đứng chờ thang máy, áo quần bảnh bao, trông cực kỳ xa cách. Sàn nhà lát đá cẩm thạch phản chiếu bóng người lặng lẽ.

Thoắt cái, một tiếng "ting" vang lên, Úc Thừa cất bước đi vào, Hoài Hâm cũng nối gót theo sau.

Anh ấn chọn tầng B2, vì xe anh đậu trong bãi xe tầng hầm.

Trong không gian nhỏ hẹp, không ai lên tiếng nói chuyện.

Giờ đã tối muộn, bãi đỗ xe tầng hầm vô cùng yên tĩnh, lượng xe cũng ít hơn so với ban ngày.

Úc Thừa mở khóa xe, Hoài Hâm mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Một loạt động tác diễn ra cực kỳ mượt mà, trôi chảy.

Đến khi không khí trong xe hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, người đàn ông mới mở miệng nói câu đầu tiên.

"Đưa em về trường nhé?" Giọng anh vừa trầm lại vừa mang theo ý cười.

"Dạ." Đuôi mắt Hoài Hâm nhướng lên, "Em cám ơn sếp."

Chiếc Bentley trắng đẹp mắt rời khỏi bãi đỗ xe, chạy băng băng trên đường, Úc Thừa cầm vô lăng bằng một tay, vờ lơ đãng hỏi, "Em không định nói gì với tôi sao?"

"Nói gì ạ?" Cô giả ngu.

"Trưa nay." Anh lời ít mà ý nhiều.

"Không có gì. Chỉ là một đàn anh khoá trên, em đã chặn anh ta rồi." Hoài Hâm cũng trả lời ngắn gọn.

Úc Thừa nhếch môi liếc sang cô, miệng cười nhưng mắt không cười, thong thả cất giọng, "Lúc nào em cũng thẳng thừng không nể mặt với mấy người theo đuổi mình vậy sao?"

Không biết sao Hoài Hâm lại nhớ đến chuyện anh bảo đang theo đuổi mình trong bữa trưa hôm nay.

Cứ có cảm giác anh đang bóng gió, cô lại thấy buồn cười.

"Cũng không hẳn. Còn phải xem đó là ai nữa." Hoài Hâm vén tóc ra sau tai, nói như thật, "Nếu người đó đẹp trai, hơn nữa mỗi ngày còn lái Bentley đưa em về trường, có lẽ em sẽ cân nhắc kỹ càng."

Trong xe vang lên tiếng cười khẽ của người đàn ông, trầm khàn, tê dại.

Cảm giác khi ở cạnh anh rất thoải mái, Hoài Hâm ngắm nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ, cả người như hoàn toàn được thư giãn.

Cô bắt đầu nhận ra, bị lột mặt nạ ở trước mặt anh cũng không phải là chuyện gì xấu, vì như thế có rất nhiều chuyện cô không cần phải che giấu nữa. Ví dụ như cô có thể kết nối với loa bluetooth trên xe anh, có thể đường đường chính chính mở bản nhạc Latin Lounge mà cô yêu thích.

Sentimentos.

Thú thật, Hoài Hâm cảm thấy Úc Thừa mang đến cho người ta cảm giác anh rất giống với bài hát này, phóng khoáng, lãng mạn, không hề gò bó, nhưng lại ẩn chứa một sự nguy hiểm khiến người ta không thể nắm bắt. Nếu nghe kỹ hơn còn cảm nhận được vẻ bi thương và cái thở dài ẩn sâu bên trong.

Sau khi bài hát kết thúc, chế độ phát ngẫu nhiên chuyển sang Khổ qua.

Thật không ngờ vị khổ qua mà ngày xưa từng ghét cay ghét đắng kia,

Hôm nay lại có thể trở thành mùi vị nhung nhớ

Chịu đựng mọi khó khăn để ươm những mầm hoa quý giá

May mắn thay, trong gian khổ cũng hái được quả ngọt.

Tiếng hát của Eason mang theo lời an ủi đầy dịu dàng, Hoài Hâm mấp mấy đôi môi, bất chợt lên tiếng, "Anh Thừa ơi."

"Hửm?"

"Em rất thích chiếc khăn choàng cổ kia, là anh mua hay sao ạ?"

Ánh đèn rực rỡ bên ngoài hắt lên khung cửa sổ, trong xe chìm trong bóng sáng bóng tối, Úc Thừa rủ hàng mi, một lúc sau mới lên tiếng, "Không phải."

"Thế..." Hoài Hâm cong đôi mắt, dịu dàng nói, "Em gửi lời cám ơn đến người đã đan khăn choàng ạ."

"..."

Sườn mặt người đàn ông hiện lên vô cùng rõ ràng, vẻ đẹp trai ưu tú thoáng hiện lên, rồi lại chìm vào màn đêm, anh tập trung quan sát dòng xe lưu thông trên đường.

Hoài Hâm không nói gì nữa, mà dường như cũng chẳng cần phải nói thêm. Không ai muốn bị người khác "đọc vị" mình như thế, hiểu một nửa cũng tính là hiểu, ngôn ngữ sẽ khiến trái tim xích lại gần nhau hơn.

Cảm giác ấm áp mà cô cảm nhận được khi ở bên anh là thứ mà trong thế giới nam nữ trưởng thành không hề có. Và có đôi khi, chính chuyện này khiến Hoài Hâm cảm thấy bọn họ là đồng loại.

...

Dù không kẹt xe nhưng khi về đến trường cũng phải mất gần nửa tiếng, Hoài Hâm than thở, "Xa quá đi mất."

Cô hấp háy đôi mắt, cất giọng dí dỏm, "Sếp vất vả rồi ạ ~"

Úc Thừa dừng xe bên vệ đường, cười khẽ, "Đây chẳng phải là chuyện nên làm sao?"

Trong mối quan hệ chơi đùa làm gì có chuyện nên hay không, nhưng anh lại nói rất tự nhiên, Hoài Hâm cũng hào phóng đón nhận.

"Ôi, ngày mai phải đi tham quan Hảo Thời Gia rồi." Cô như nhớ ra điều gì, "Em có xem trước tài liệu, địa chỉ hơi xa, nằm ở tận phía đông thành phố lận."

Công ty họ ở phía đông, cách trụ sở chính của Hảo Thời Gia khá gần, còn trường cô lại nằm ở phía tây bắc, thế nên mai cô phải dậy rất sớm.

"Xa quá đi." Gương mặt trắng nõn nhăn tít cả lại, "Em phải đặt tám cái báo thức mới được."

Đây cũng là chỗ bất tiện khi thực tập ở bên ngoài, ý nghĩ về việc thuê nhà lại bắt đầu hiện lên trong đầu cô.

Úc Thừa gác tay lên bệ cửa sổ, chống cằm nhìn cô đầy hứng thú, "Nếu biết sớm thì vừa nãy tôi đã không đưa em về."

"Dạ?"

"Nhà tôi ở gần đấy." Anh cười, ánh mắt dưới lớp kính vô cùng lịch sự và phong độ, "Em có thể tá túc ở đó một đêm."

"..."

***

Jeongie:

Có chắc là một đêm không đó ba!! =)))))

Định nói nữa cơ mà sợ spoil, nên hoy mọi người chờ tiếp chương sau nha. =)))

Chương 51: C51: Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Thằng cha này đúng là hư quá đáng mà.

Cặp kính kia như gợi lên một vẻ cuốn hút đầy mê hoặc, Hoài Hâm chỉ muốn gỡ phăng nó xuống, sau đó túm lấy cà vạt kéo anh cúi xuống, rồi trao cho anh một nụ hôn.

Nhưng cô biết nếu cô mà làm thế sẽ dễ bị anh khống chế ngược lại. Thế nên dù trong lòng có chộn rộn cách mấy, cô cũng không thể tự tiện hành động, vẫn phải dằn lòng lại.

Đang định xuống xe, Hoài Hâm bất chợt trông thấy gì đó qua cửa sổ xe.

Động tác tháo dây an toàn chợt khựng lại.

"Sao thế?" Người đàn ông ngồi bên cạnh cất giọng hỏi.

Bóng người dưới tàng cây bất động, lộ vẻ im ắng đến quái dị, Hoài Hâm hít sâu một hơi, siết chặt dây an toàn.

"Mấy hôm nay hình như có người đang theo dõi em."

Cô cắn môi, "Là một độc giả em từng gặp trong hội ký tặng sách.

Em không quen anh ta, nhưng em đã gặp anh ta nhiều lần rồi."

Úc Thừa cau mày, nương theo tầm mắt của Hoài Hâm nhìn sang phía bên kia.

Đó là một chàng trai trắng trẻo gầy gò, gã ta đang đứng dưới gốc đại thụ cách đó không xa. Cành lá đại thụ sum sê, gã ta như ẩn mình hoàn toàn vào trong.

Cửa sổ xe được dán phim kính nhìn một chiều, bên ngoài không nhìn thấy bên trong xe, vì thế Tô Khuynh không hề hay biết mình đã bị phát hiện, vẫn nhìn chòng chọc sang bên này.

Hai bên nhìn nhau, cảnh tượng cực kỳ quái dị.

"Anh Thừa ơi, em sợ quá..." Hoài Hâm lí nhí nói, "Hình như gã ta cũng biết địa chỉ nhà em."

Úc Thừa cúi mắt xuống, nhìn vào mắt cô.

Anh nhấc tay lên, lòng bàn tay ấm áp phủ xuống mu bàn tay của cô.

"Tôi ở ngay đây, em đừng sợ."

Hàng mi Hoài Hâm run lên, cảm giác lo lắng đã dần dần tiêu tan. Nhưng hễ nghĩ đến chuyện Tô Khuynh đã theo đuôi mình mấy ngày nay, cô lại thấy bất an.

Úc Thừa im lặng nhìn cô vài giây, rồi nói, "Thế này đi. Em cứ vào trước, sau đó nấp vào góc đợi một lúc, xem xem gã ta có theo vào trong được không."

Anh dừng lại vài giây, "Tôi sẽ trông chừng giúp em, nếu phát hiện có điều không ổn thì em hãy ra đây ngay."

Hoài Hâm hiểu ý anh ngay lập tức.

Cổng trường có lắp đặt hệ thống nhận diện gương mặt, nếu Tô Khuynh cũng có thể ra vào tự do thì về khuya mỗi ngày như cô sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu gã ta có ý đồ xấu, ban ngày người đông khó thực hiện hành vi xấu xa, chắc chắc gã sẽ chờ đến tối khi Hoài Hâm trở về trường mà ra tay.

Trước cổng chính của trường có vài chú bảo vệ đang trông chừng, cho nên bây giờ cô đi vào đó cũng sẽ an toàn hơn, vì khoảng cách vừa tầm.

"... Dạ được."

"Đi đi." Úc Thừa xoa đầu Hoài Hâm hòng trấn an cô, dịu dàng nói, "Tôi sẽ ở đây chờ em."

"Dạ."

Hoài Hâm chun mũi, đeo túi lên, hít một hơi thật sâu, rồi đẩy cửa xe bước xuống.

Cô vờ như không biết có người đang theo dõi mình, lúc quay đầu còn khom người chào tạm biệt Úc Thừa.

Hoài Hâm bước thẳng một mạch về phía trước không dám nhìn lung tung, đi đến máy nhận diện khuôn mặt.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà cô cứ có cảm giác đứng ngồi không yên, nơm nớp lo sợ.

Hoài Hâm làm theo lời Úc Thừa dặn, vừa vào cổng liền tấp vào một góc khuất, lẳng lặng chờ đợi.

Trái tim cô như muốn nhảy khỏi lòng ngực, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Cô nhìn về phía mình vừa đi tới không chớp mắt, như thể bóng dáng Tô Khuynh sẽ xuất hiện ở ngã rẽ ngay sau đó.

Hình ảnh nụ cười quái đản của gã ta khi nhìn cô ở dưới công ty cứ liên tục hiện lên trong đầu, không sao xóa bỏ được.

Trong tâm trạng căng thẳng cực độ, Hoài Hâm hồi hộp chờ đợi một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy gã ta xuất hiện.

Lại kiểm tra Wechat, Úc Thừa đã gửi tin nhắn cho cô, [Gã ta đi rồi.]

Úc Thừa, [Em yên tâm.]

Hoài Hâm nhắm mắt, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Xem ra gã không phải là người ở trong trường.

Cô lấy lại bình tĩnh, chợt phát hiện ra mình đang đứng trong một bãi xe đạp cũ, vừa nhấc bước đã đụng phải thứ gì đó.

Xung quanh tối om om, cô như chim sợ cành cong chạy vụt ra khỏi vùng tối, quay trở lại khu vực phòng bảo vệ đèn đóm sáng trưng.

Cô trông ra bên ngoài, chiếc Bentley màu trắng đã không còn đậu ở đó nữa.

Miệng đắng chát, Hoài Hâm xoay người đi vào trường, gửi cho anh một tin vô thưởng vô phạt, [Anh về rồi sao?]

Ban đầu cô chỉ định xác nhận lại, tìm một lời giải thích thích hợp cho cảm giác hụt hẫng trong lòng, không ngờ Úc Thừa lại gọi điện đến.

Hoài Hâm nghe máy, "Alo."

Anh lái xe nên không tiện trả lời tin nhắn, bèn gọi thẳng sang cho

cô. Hoài Hâm siết chặt điện thoại, ngẫm nghĩ nếu mình lại hỏi câu kia thì có hơi kỳ.

Không ngờ Úc Thừa lại trả lời cô.

"Tôi chưa đi, nhưng nếu đỗ xe quá lâu sẽ phạm luật. Nên tôi đánh xe đi một vòng." Người đàn ông chậm rãi hít thở, giọng điệu cực kỳ kiên nhẫn, "Tôi sẽ kiểm tra giúp em, nhưng hẳn là gã ta sẽ không quay lại nữa đâu."

Trái tim Hoài Hâm như được ngâm trong nước ấm, thỏ thẻ đáp, "... Dạ."

Không biết phải nói gì thêm, nhưng cô vẫn quyến luyến chưa muốn cúp máy, cầm điện thoại chờ anh lên tiếng.

Và rồi anh nói, "Giữ máy nhé. Chờ đến khi em về đến ký túc xá rồi hẵng cúp điện thoại."

Hoài Hâm cúi đầu nhìn bóng mình dưới chân, lẳng lặng nở nụ cười, đúng vậy, anh biết cô sợ tối.

Tuy vừa nãy cô không biểu hiện quá rõ ràng, nhưng thật ra cảm giác an toàn vốn ít ỏi lại càng tiêu hao vì sự xuất hiện của Tô Khuynh. Tối nay lại gặp gã ta, thần kinh của cô lúc nào cũng trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, cứ luôn có cảm giác sẽ có bóng người bất thình lình xuất hiện ở bất cứ chỗ nào.

Nhưng có Úc Thừa bên cạnh, cô thấy mình đã không còn sợ nữa.

Anh quả thật rất chu đáo, dịu dàng trò chuyện cùng cô, "Trên đường có đèn chứ?"

"Có ạ." Hoài Hâm lúng búng đáp.

"Nó có kiểu thế nào?"

"Màu da cam, trông rất ấm áp."

"Thế à?" Úc Thừa cười, "Cách ký túc xá của em còn xa không?"

Không xa lắm, nhưng cô phồng má, trợn mắt nói dối, "Ừm, hơi xa..."

"Không sao hết." Anh dỗ dành cô như đang dỗ một đứa bé, "Có xa mấy cũng sẽ đi cùng em."

Hoài Hâm ồ một tiếng.

Thú thật trước đó cô chưa từng để ý đến chuyện chênh lệch tuổi tác giữa hai người.

Nhưng bây giờ, Hoài Hâm bỗng nhiên nhận ra, cô rất thích cái cách Úc Thừa chăm sóc cô giống như đang chăm một đứa trẻ.

Anh lơ đãng nói vài câu để giúp cô thả lỏng tinh thần, hai người thong thả trò chuyện với nhau, chẳng mấy chốc, Hoài Hâm đã về đến dưới lầu ký túc xá.

Anh nghe thấy tiếng cổng đóng rồi lại mở, bèn hỏi, "Tới nơi rồi sao?"

"Ừm." Hoài Hâm nâng cao âm cuối, nghe có vẻ vui hơn vừa nãy, "Anh về đến đâu rồi?"

"Tầm hai mươi phút nữa."

"Thế anh lái xe cẩn thận nhé." Cô nhắc nhở.

Úc Thừa cười khẽ, "Tôi biết rồi."

"Đúng rồi, anh Thừa ơi." Hoài Hâm chớp chớp mắt, như nhớ ra điều gì, "Có phải nhà anh gần công ty lắm đúng không?"

"Ừ, sao thế?"

"Cứ đi đi về về mãi cũng bất tiện, em đang muốn thuê nhà ở gần đó." Cô rầu rĩ nói, "Em có tìm thử trên mạng, ngặt nỗi lại chẳng ưng căn nào."

"Thế à."

Tiếng cười khoan khoái như nhuốm ẩn ý khác, anh nói, "Em có thể gửi bảng ngân sách và yêu cầu của mình cho tôi, tôi sẽ tìm bên phía môi giới hỏi giúp em."

Cúp điện thoại đi lên lầu, Hoài Hâm vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ, rốt cuộc anh có nhận ra ám hiệu của cô hay không?

Cái cô muốn là khu nhà gần nhà anh, chứ không phải cứ gần công ty là được.

Dù sao thì mai cũng phải dậy sớm, Hoài Hâm đánh răng rửa mặt xong liền đi ngủ.

Tuy không đến mức đặt đến 8 cái báo thức, nhưng cũng không kém số đó là bao, chuông báo reo hơn mười phút cô mới lồm cồm bò dậy.

Bác Nguyên có thanh toán phí taxi, thế nên Hoài Hâm mạnh tay đặt một chiếc MPV sáu chỗ.

Một đường suôn sẻ đến Hảo Thời Gia, sau đó báo danh với Úc Thừa, chẳng mấy chốc đã có người đến chào hỏi rồi đưa bọn họ vào phòng họp.

Đây là một công ty điện tử tiêu dùng, chủ yếu sản xuất robot hút bụi, bộ điều khiển thông minh, máy chiếu và các sản phẩm điện gia dụng khác. Trò chuyện suốt hai tiếng đồng hồ, ý định đầu tư của

Hảo Thời Gia vẫn còn rất mạnh, vì bọn họ có kế hoạch mở rộng thị trường ở nước ngoài.

Có điều, cô không thể cùng Úc Thừa ăn cơm trưa, vì có người bên dự án khác tìm anh có chút việc đột xuất, Úc Thừa bèn để tài xế đưa Hoài Hâm về công ty trước.

Đến năm giờ chiều anh vẫn chưa về công ty, nhưng có gửi tin nhắn cho cô, [Tối nay tôi có chút việc.]

Úc Thừa, [Em về trường sớm một chút, chú ý an toàn.]

Hoài Hâm chớp hàng mi.

Thật ra cô chỉ buột miệng nói thế thôi, chứ không hề có ý bắt anh đưa về mỗi ngày, nhưng hành động thông báo lịch trình này của anh như đang âm thầm xác nhận điều đó.

Hơn nữa anh còn cố tình chọn lúc ban ngày để thông báo cho cô, như thế này cô về nhà cũng an toàn hơn, dù có đụng mặt Tô Khuynh cũng không cần phải sợ.

Hoài Hâm gửi cho anh một nhãn dán đáng yêu với hai chú cá hoạt hình hala béo ị đang ôm nhau, [Em biết rồi thưa anh sếp đáng kính của em ~]

Click để xem ảnh

Ban đầu cô nghĩ Úc Thừa sẽ nhanh chóng xử lý chuyện này xong xuôi, nhưng ba ngày liên tiếp sau đó cô vẫn không thấy bóng anh trong văn phòng.

Hỏi thăm mới biết bên phía Công nghệ sinh học Thụy Thế xảy ra

chút vấn đề.

Thiệu Trung Sơn tốt nghiệp khoa Kỹ thuật, đội ngũ đa phần đều là nhân viên R&D, nhưng nguồn nhân lực về tài chính và quan hệ công chúng lại khá yếu. Hiện tại có một công ty sản xuất thiết bị y tế khác đã xâm phạm quyền sáng chế của bọn họ, hơn nữa còn lan truyền tin đồn không đúng sự thật về công ty bọn họ.

Dù Thụy Thế không có ý định đầu tư, nhưng Úc Thừa vẫn âm thầm theo dõi sát sao dự án này, ngay lập tức anh đã giới thiệu công ty Đằng Việt của Ngụy tổng cho Thiệu Trung Sơn. Đằng Việt có bối cảnh rất sâu trong ngành internet, cực kỳ am hiểu về vấn đề xử lý khủng hoảng truyền thông như thế này.

Mấy ngày liên tục đứng giữa làm cầu nối giữa hai bên, đến thứ sáu, sau khi giải quyết xong vấn đề, Thiệu Trung Sơn đã chủ động mời Úc Thừa cùng ăn cơm.

Lại khui thêm vài bình rượu, trên bàn ăn, Thiệu Trung Sơn cũng dễ nói chuyện hơn, ông nói rằng nếu để Bác Nguyên đầu tư cũng không phải không được, nhưng phải xem xét điều kiện cụ thể ra sao.

Hoài Hâm nghe kể lại chỉ thấy sếp nhà mình quá đỉnh, tìm thời cơ chen chân vào quá khéo léo quá tài tình, dệt hoa trên gấm nào bằng đưa than trong ngày tuyết rơi, Thiệu Trung Sơn nợ anh hai lần ân tình, dù thế nào cũng phải "báo đáp".

Cứ tưởng anh bận thế thì sẽ không có thời gian quan tâm đến chuyện tìm nhà cho cô, không ngờ trước giờ đi ngủ cô lại nhận được tin nhắn của anh.

Một đường link tổng hợp nhà cho thuê.

Úc Thừa, [Tôi đã tìm người hỗ trợ, đường link này khá ổn, tổng hợp tất cả nhà cho thuê phù hợp với yêu cầu của em, tiết kiệm chi phí

nhất.]

Hoài Hâm bấm vào xem thử.

Một căn hộ studio trong một khu chung cư cao cấp.

Phong cách decor khá đơn giản và trang nhã, Hoài Hâm vừa nhìn đã rất thích.

Phòng bếp liên thông với phòng khách, không gian rộng rãi. Bước ra ngoài là ban công, có thể ngắm trọn cảnh đẹp của thành phố phồn hoa.

Phòng ngủ cũng không hề nhỏ, một giường lớn một mét rưỡi, tóm lại là một mình cô ở khá thoải mái.

Lại kiểm tra giá thuê.

Sáu mươi mét vuông, nằm trong khu vực này mà chỉ có sáu ngàn năm trăm tệ??

Hoài Hâm không dám tin vào mắt mình -- Quá rẻ, như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống!

Quan trọng là vị trí rất gần công ty, xung quanh là các trung tâm thương mại sầm uất, dù nửa đêm ra đường thì người qua kẻ lại vẫn đông nườm nượp.

Tiền lương thực tập của cô hoàn toàn có thể trang trải tiền thuê nhà, hơn nữa điều kiện ở đây khá tốt, nội thất và trang trí rất cao cấp, mang phong cách nghệ thuật, nếu so ra thì với cái giá này không hề mắc chút nào.

Hoài Hâm mừng như bắt được vàng, xem đi xem lại mấy tấm thumbnail lại càng thích hơn.

Hoài Hâm, [Quào! Cám ơn sếp ~ Em thấy đẹp lắm!]

Úc Thừa gửi sang một đoạn tin nhắn thoại, giọng nói như ngâm trong rượu vang càng thêm trầm ấm, "Nếu đã chốt rồi thì để tôi bảo bên môi giới liên lạc với em."

Anh hỏi, "Em có muốn hẹn thời gian xem nhà không?"

Trong link có vài ảnh thực VR, Hoài Hâm đã xem toàn cảnh căn hộ, phát hiện không có vấn đề gì.

Căn hộ tốt thế này, nếu còn do dự thêm một giây thì sẽ có người hốt ngay. Hơn nữa cô rất tin tưởng vào người bên Úc Thừa.

Hoài Hâm, [Hay là cứ chốt luôn đi ạ! *xoay tròn*]

Tối hôm đó, người môi giới đã nhanh chóng add Wechat cô, cùng cô ký hợp đồng. Hiệu suất cực kỳ cao, khiến người ta phải cảm thán rằng, tinh thần cạnh tranh trong thời đại bây giờ gần như đã xâm nhập vào các ngành nghề.

Nếu đã chốt rồi, Hoài Hâm định cuối tuần sẽ chuyển nhà luôn. Đồ của cô không nhiều, không làm phiền Úc Thừa giúp đỡ, chỉ tìm một công ty chuyên dọn nhà.

Giống như những gì cô nghĩ, mỗi một ngóc ngách trong căn hộ này đều có thể khiến người ta mê mẩn.

Đã có nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp trước đó, sàn nhà sạch bong kin kít, mặt bàn cũng sạch sẽ, khăn giấy và các vật dụng dùng một lần đều là đồ mới, ngay cả mặt kính cửa sổ cũng không dính một hạt bụi.

Hoài Hâm dọn nhà xong đã mệt bở hơi tai, cô ngồi phịch xuống chiếc sofa màu beige trong nhà nghỉ mệt một lúc.

Vừa quay đầu đã có thể trông thấy ban công rộng rãi ở bên ngoài, cảnh đêm rực rỡ, tầm nhìn rất đẹp.

Lúc nãy khi lên lầu cô đã xác nhận lại lần nữa, an ninh ở khu này rất nghiêm ngặt, nếu không phải là cư dân thì không có quyền ra vào.

Cuối cùng không còn phải sợ cảnh tan tầm cao điểm, cũng chẳng phải lo về trường bị người ta theo đuôi, Hoài Hâm thoải mái thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tâm trạng của cô hiện giờ rất tốt, thế nên cô cũng muốn chia sẻ cho cái người đã khiến cô vui vẻ kia.

Vào Wechat tìm Úc Thừa, [Sếp có rảnh không ạ ~]

Hoài Hâm, [Có rảnh nghe điện thoại không ạ?]

Vài phút sau, Úc Thừa gọi điện thoại sang.

Không cần cô nhiều lời, anh đã đoán ra được, "Em dọn nhà xong rồi à?"

Chất giọng lơ đễnh lại mang theo chút khàn khàn, Hoài Hâm đoán có lẽ anh cũng đang trong trạng thái thư giãn, cô nhếch môi cười, "Đúng vậy."

"Nhà thế nào?"

"Cực kỳ hài lòng ạ!" Lúc này cần phải tâng bốc lên tận mây xanh, Hoài Hâm líu lo tổng kết lại các ưu điểm của căn hộ, sau đó thích thú nói, "Em thích lắm!"

"Thích thì tốt rồi." Úc Thừa cười.

Không biết sao mà cô nghe thấy giọng anh có hơi ồm ồm, lại như có

âm thanh vọng lại. Hoài Hâm đứng dậy, vừa nghe điện thoại vừa làm một ly sữa, cất giọng ngọt ngào hỏi anh, "Anh đang làm gì thế?"

Không chờ anh trả lời, bên ngoài bất chợt vang lên âm thanh gõ cửa cực kỳ lịch sự.

Hoài Hâm đặt ly xuống, "Anh chờ xíu, hình như có người gõ cửa."

Dừng một lúc cô lại bối rối, "Mà đêm hôm khuya khoắt ai lại đến đây, em đâu có gọi đồ ăn ngoài."

Người đàn ông bên kia lơ đãng đáp, "Có lẽ là hàng xóm mới đến chào hỏi em đấy."

Bên ngoài còn có một lớp cửa kính chống trộm, thế nên Hoài Hâm không cần phải nhìn qua mắt mèo,

"Hàng xóm ư?"

Tiếng nói bỗng dưng im bặt.

Người đàn ông cao gầy trong bộ vest đen đứng bên ngoài vẫn đang duy trì tư thế nghe điện thoại, đôi mắt hoa đào cong cong nhìn cô ánh lên nụ cười đầy thản nhiên.

"Bé à, mau mở cửa cho hàng xóm nhiệt tình nhà em đi nào."

***

Jeongie:

Anh đâu có cho tá túc, anh tìm hẳn căn hộ sát cạnh nhà anh cho em bé thôi. =)))

Có nhà mới rồi thì sao nào, mời đồng nghiệp về liên hoan thôi.

Bạn mình lỡ làm rơi nón sang nhà hàng xóm rồi, phải làm sao đây? Online chờ cấp cứu, gấp gấp!!! =)))

Chương 52: C52: Chương 52

"..."

Hoài Hâm phải siết thật chặt chiếc điện thoại trong tay mới có thể giữ được nó. Cô trộm nghĩ, nếu như vừa nãy cô cầm theo ly sữa thì e là lúc này nó đã vỡ tan tành nằm dưới đất mất rồi.

Úc Thừa ở sát vách.

Úc Thừa ở ngay sát vách nhà cô.

Hoài Hâm chầm chậm hít thở thật sâu, đưa tay mở cửa kính chống trộm.

Cô muốn tìm một căn hộ gần nhà anh. Trước đó cô còn sợ Úc Thừa không nhận được ám hiệu của mình, bây giờ mới nhận ra, đỉnh thật, hóa ra sếp nhà cô lại là thủ khoa môn đọc hiểu.

Quá ư là xuất sắc!

Tầm mắt của cô vô thức bị thu hút quay trở lại trên người Úc Thừa.

Có lẽ là mới vừa đi bàn một dự án quan trọng nào đó trở về, hôm nay anh đóng cả cây vest cực kỳ chỉn chu, đôi chân thon dài, dáng người vai rộng eo hẹp, áo khoác đã được cởi ra vắt trên khuỷu tay, chiếc áo sơ mi trắng tinh tươm ôm sát lấy cơ thể, đường nét rắn rỏi trên cánh tay cũng được khoe ra.

Cà vạt được thắt rất tinh tế, từng chiếc cúc trên áo gile xám đậm

được cài lại kỹ càng, tôn lên vòng eo đầy mạnh mẽ.

Dáng người khiến người ta như say như mê.

Hoài Hâm kìm lòng không đặng khẽ liếm môi, người đàn ông đang nhét tay vào túi chợt tiến lên nửa bước, phong độ cất giọng, "Nhà mới đẹp quá, liệu tôi có thể vào tham quan một chút được không?"

Lúc này Hoài Hâm mới phát hiện anh còn mang theo một chai rượu vang, cô nhướng mày, "Đây là gì thế?"

"Quà chúc mừng chuyển nhà đấy." Đuôi mắt Úc Thừa nhếch lên, cười tủm tỉm đáp lại, "Hàng xóm mới đâu thể sang tay không được."

"Ồ, ra là thế." Hoài Hâm ngân dài giọng, dừng một lúc rồi nghiêng người sang một bên, "Mời anh vào nhà."

Bên môi giới quả thật rất có tâm, chuẩn bị cho cô hẳn hai đôi dép mang trong nhà dùng một lần, Hoài Hâm mở tủ giày ra mới biết.

Vừa khéo đang cần dùng tới, cô bèn lấy nó ra.

Người đàn ông vắt áo vest lên thành ghế sofa, lại tiện tay đặt chai rượu vang lên bàn trà.

Anh rất có chừng mực, không tiếp tục tiến sâu vào hành lang cũng như nơi riêng tư như phòng ngủ, anh chỉ đi lòng vòng trong phòng khách tham quan. Nhưng dù là thế, Hoài Hâm vẫn có cảm giác rằng mình đã để anh bước vào lãnh địa của mình.

Cảm giác tồn tại của anh quá mạnh mẽ, tính xâm lược quá rõ ràng.

Hoài Hâm cố gắng lờ đi cái cảm giác này, đi tìm một cái ly sạch rót nước mời anh.

"Anh ngồi sofa chơi chút nhé."

Úc Thừa nghe lời cô ngồi xuống. Hoài Hâm rót một ly nước ấm mang đến cho anh, nhìn anh cúi đầu nhấp một ngụm, cô bỗng lên tiếng, "Anh Thừa ơi."

"Hửm?"

"Căn hộ kế bên nhà anh vừa đúng lúc cho thuê sao?" Cô mỉm cười, cất giọng mềm mại, "Đúng là khéo thật đấy."

Úc Thừa nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung.

Khóe môi anh khẽ cong lên thành một nụ cười thoải mái, đồng ý với lời cô, "Ừm, công nhận khéo thật."

Úc Thừa đặt ly nước xuống, ánh mắt dời sang chiếc TV với màn hình cực lớn được treo trên tường. Hoài Hâm nương theo tầm mắt của anh, thế là cô cũng ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô cầm remote mở TV, cười nói, "Em chưa kịp kiểm tra cái này, không biết có dùng được không nữa."

"Ừ, nhà tôi cũng có một cái." Úc Thừa vắt chéo chân, thoải mái tựa lưng vào ghế, "Có thể chọn phim theo yêu cầu*."

* VOD (Video On Demand): là một hệ thống cho phép người dùng lựa chọn và xem nội dung video theo ý thích của mỗi cá nhân.

Quả nhiên, giao diện trên màn hình chính hiện lên một loạt phim và chương trình có thể tuỳ ý lựa chọn. Hoài Hâm hào hứng lướt đến mục phim ảnh, tìm một hồi lại chuyển sang mục phim có điểm đánh giá Douban cao.

"Kho phim ở đây cũng nhiều phết."

Có không ít bộ phim khá quen thuộc, thậm chí có vài bộ cô và Úc Thừa đã từng xem cùng nhau.

Hoài Hâm vừa thong thả lướt xuống tìm phim vừa nói, "Ấy, anh xem Green Book chưa? Em thấy đánh giá hình như cũng khá ổn đấy."

"Tôi xem rồi." Nụ cười trên mặt Úc Thừa như mang theo ẩn ý sâu xa, "Ấn tượng khắc sâu."

"Ồ? Sao thế ạ?" Cô khẽ chớp hàng mi, thẳng thắn đón lấy ánh mắt của anh.

Úc Thừa nhìn cô, thong thả đáp, "Cảm thấy tính cách của nhân vật chính rất thú vị, tôi thích cái cảm giác thoải mái và thư giãn mà bộ phim mang lại."

Lòng Hoài Hâm ngứa ngáy, vờ bình tĩnh quay đầu đi, lại lướt thêm vài trang.

Úc Thừa nhếch môi, không nói gì thêm. Bầu không khí hiện tại hơi yên tĩnh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác mờ ám.

Qua một lát, anh bỗng lên tiếng, "Lát nữa em có bận gì không?".

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Cách Một Khoảng Sân
2. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
3. Giả Nghèo
4. Chị Dâu Của Nữ Chính
==========

Anh khoác tay lên thành sofa, cách cô một đoạn không xa không gần, giọng nói vừa trầm vừa ấm. Lúc anh nói chuyện, quả táo Adam dịch chuyển lên xuống, vẽ lên một đường cong rõ ràng.

Gợi cảm chết người.

Anh không hề nhìn cô, song Hoài Hâm lại có cảm giác như đang chìm trong không gian mờ ám kia.

Rõ ràng là chưa uống ngụm rượu nào, nhưng dường như cô đã ngà ngà say mất rồi.

Hoài Hâm nuốt nước miếng, khẽ hỏi lại, "Không ạ, còn anh thì sao?"

Úc Thừa nhìn sang cô, chầm chậm nở nụ cười, đáp, "Tôi cũng thế."

Hoài Hâm ồ lên một tiếng. Cô giả vờ tập trung lướt nhìn danh sách phim, "Thế... anh có muốn xem phim không?"

"Được." Giọng nói ở bên cạnh ung dung truyền đến, "Xem phim gì?"

"Once upon a time in America được không?" Hoài Hâm nhớ trước đây anh từng nói mình chưa xem phim này, cô trộm lướt qua phần hiển thị thời lượng bốn tiếng của bộ phim. "Hay mình xem bộ này nhé?"

Úc Thừa không có ý kiến, "Được."

Trong phòng khách đèn đóm sáng trưng, không thích hợp để xem phim điện ảnh, nhưng nếu tắt hết đèn thì lại quá tối. Hoài Hâm thấy mừng vì đã mang cây đèn đứng dáng cao từ ký túc xá sang đây. Sau khi tắt đèn trần, ánh sáng màu da cam ấm áp phủ một lớp sáng mờ ảo trong căn phòng, rất có không khí.

Cô không mang theo đồ mở chai, nhưng trong tủ của căn hộ đã được chuẩn bị sẵn đồ mở nút chai và mấy cái ly đế cao dành để uống rượu. Hoài Hâm đưa hết cho Úc Thừa, cô không nói lời nào, nhưng anh lại hiểu ý cô, tự nhiên mở bình rượu vang kia, trước tiên rót vào bình thuỷ tinh để cho rượu được "thở"* một chút.

* Tức là cho rượu tiếp xúc với oxy trong không khí để quá trình oxy hóa làm cho rượu vang ngon hơn, thơm hơn.

Đây là một bộ phim của của Ý được sản xuất vào năm 1984, thế nên chất lượng video không được cao cho lắm. Nội dung kể về những bang gangster ở Mỹ từ thập niên 20 đến thập niên 60 của thế kỷ 20, hình tượng nhân vật và cốt truyện khá phức tạp, tuy nhiên bên cạnh đó cũng có rất nhiều phân đoạn hút mắt khán giả.

Vì phần mở đầu là phần dẫn truyện nên mạch phim hơi chậm, nghệ thuật kể chuyện của phim thời xưa khác hẳn so với hiện giờ, có vài đoạn Hoài Hâm xem không vô, thậm chí còn thả hồn bay đi nơi khác.

Úc Thừa cũng đã nhận ra, anh mỉm cười liếc sang cô, "Em không thích Bố già, đương nhiên cũng sẽ không thích bộ phim này."

Quả đúng là thế.

Thực ra cô chọn bộ phim này là vì lòng riêng, chứ không hẳn là vì yêu thích đề tài này.

"Nếu em muốn chúng ta có thể đổi sang bộ khác." Anh nói.

Trong căn phòng mờ tối, trên màn ảnh, một người phụ nữ vừa bị bắn chết, máu me bắn tung toé khắp nơi.

Hoài Hâm cúi đầu mỉm cười, "Không cần đâu."

Ngoại trừ những phân cảnh chém chém giết giết mà đám đàn ông yêu thích kia, bộ phim này còn có không ít tình tiết tình cảm, thế nên cô thấy không có gì cần phải đổi, trái lại còn mang theo chút mong chờ.

"Thật ra em khá là thích khung cảnh đường phố Mỹ vào thế kỷ 20 trong phim này, có cảm giác hoài niệm về quá khứ."

"..."

"Với lại..." Hoài Hâm thản nhiên nhoài người sang, nhích lại gần anh hơn, hàng mi khẽ chớp đầy ngây thơ, "Em cũng chẳng phải chỉ xem mỗi phim."

Mí mắt Úc Thừa hơi động.

Động tĩnh rất nhỏ, nhưng vì khoảng cách gần nên khoảnh khắc ấy đã lọt vào tầm mắt của Hoài Hâm.

Dường như anh đã cười, ánh mắt cũng tiến lại gần cô hơn một chút.

"Thế à."

Giọng nói ghìm thật thấp thong thả vang lên, những tia sáng cũng chuyển động theo động tác của anh, Úc Thừa cụp mắt nhìn cô, hàng mi dài như cánh quạt, mắt hai mí rõ ràng, dáng mắt hoa đào cực kỳ hút hồn.

Hôm nay anh không đeo kính, vì thế Hoài Hâm có thể nhìn thấy mấy chi tiết này càng rõ nét hơn.

Có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi, nhịp tim của cô cũng bắt đầu nhảy múa. "Đấu mắt" một lúc, Hoài Hâm đầu hàng cụp mắt trước, sau đó lại điềm nhiên nhìn về phía màn hình.

Tiếp tục xem phim.

Một đám thanh thiếu niên ở khu Do Thái New York sống bằng nghề trộm cắp, cướp bóc và buôn lậu, bọn họ lớn lên cùng nhau, vào sinh ra tử bên nhau. Trong đó có hai người cầm đầu tên là Noodles và Max.

Du côn trên phố hành xử thô tục, Noodles và Max ẩu đả đánh nhau,

lại còn giao du với gái chẳng kiêng nể gì. Lúc hàng mày cau lại, Hoài Hâm chợt nhớ ra Úc Thừa đang ngồi bên cạnh, cô cố gắng ghìm lại ngay lập tức.

Mình không thể phản ứng quá gay gắt như chưa từng thấy việc đời bao giờ được.

Cô cắn môi, tiếp tục trợn mắt xem phim.

Ở một bên sofa ẩn trong ánh sáng mờ tối kia, khóe mắt người đàn ông thoáng lướt qua nét mặt của cô, bờ môi nhẹ nhàng cong lên, rồi nhanh chóng biến mất trong bóng tối. Cánh tay khoác trên thành ghế sau lưng Hoài Hâm cũng lặng lẽ hạ xuống thấp một chút.

Chàng thanh niên Noodles nhìn lén Deborah thoát y qua một khe hỡ, khung cảnh ấy tuy mờ ảo nhưng lại cực kỳ tươi mát, tấm lưng trơn mịn của thiếu nữ xinh đẹp như được phủ thêm một lớp ánh sáng thần thánh. Noodles trợn trừng mắt, hàng mi run run.

- - Mọi tình yêu đều bắt đầu từ những rung động nguyên thủy nhất.

Hoài Hâm cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ý đồ ban đầu của hành vi vô sỉ này của Noodles chẳng khác gì hành vi muốn tìm hiểu sâu thêm về con người bí ẩn mang tên Úc Thừa của cô.

Tuy phân đoạn này chẳng xi nhê gì với anh, nhưng cô lại rất muốn bịt mắt anh lại, không cho anh xem nữa, bởi vì tình huống này như đang lột trần tâm tư của cô ở ngay trước mặt anh, một cách trần trụi.

Đương lúc lòng nóng như lửa đốt, lòng bàn tay bỗng dưng chạm phải thứ gì đó vừa cưng cứng vừa lành lạnh, ngay sau đó giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

"Em có muốn uống một ly không?"

Hoài Hâm nhận lấy ly rượu, khẽ chạm ly với anh, sau đó ngửa đầu nốc một hơi.

Cô uống quá nhanh nên bị sặc, Úc Thừa nhoài người sang vỗ nhẹ lên lưng cô hòng xoa dịu, thuận thế ôm lấy vai phải của cô.

Hoài Hâm cảm nhận vị cay nồng nơi đầu lưỡi, cô khẽ liếm môi, ngay sau đó, dư vị ngọt ngào dần lan tỏa.

Úc Thừa giúp cô đặt ly rượu lên mặt bàn bên cạnh thành ghế gần đó. Còn Hoài Hâm nhẹ nhàng tựa vào lòng anh, sau đó vẫn luôn giữ nguyên tư thế này.

Ở phân cảnh tiếp theo, chính là trong kho hàng chất đầy trái cây, Deborah đã đọc Nhã ca trong Kinh thánh cho Noodles nghe, bọn họ nhìn nhau đầy tình tứ, rồi trao cho nhau một nụ hôn.

Chỉ là một cái hôn khẽ môi chạm môi, không nhuốm tình dục, đôi mắt sáng ngời như hai viên ngọc bích của Debora tựa như một giấc mộng tuy đẹp nhưng dễ bị quấy nhiễu.

Hoài Hâm áp tai lên lớp áo sơ mi trắng của Úc Thừa, hai người chỉ cách nhau một lớp vải mỏng.

Cô cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh sau một ly rượu vang, và cả hơi thở nặng nề trong bóng tối đầy tĩnh lặng. Không ai lên tiếng hay cử động, tựa như chỉ cần làm như thế thì giấc mộng này sẽ được kéo dài lâu thêm một chút.

Thật ra, đối với những người xuất thân từ dưới đáy xã hội như Noodles và Max, bọn họ không có nhiều lựa chọn, thời vận chưa đến thì muốn làm gì cũng khó khăn.

Once Upon a Time in America không chỉ kể về câu chuyện trưởng thành của nhóm thanh niên giang hồ, mà nó chính là một bản sử thi

hùng vĩ về gangster, những tiếng súng liên tục và âm thanh lưỡi dao đâm thẳng vào cơ thể cứ ám ảnh bên tai Hoài Hâm, cô rụt vai, thất thần nhìn màn ảnh.

Nơi nào có bạo lực thì nơi đó luôn có đổ máu và sự hi sinh, trước sự áp bức của đám gangster trong khu cấu kết với bọn cảnh sát biến chất, nhóm thanh niên ngông cuồng này đã chọn cách "Ăn miếng trả miếng".

Chàng thanh niên Dominique nhỏ tuổi nhất đã chết dưới họng súng tại đầu phố, tay Noodles nhuộm máu đỏ tươi, cơ thể người bạn nằm trong lòng vẫn còn vương chút hơi ấm.

Vốn có thể toàn thân thoát khỏi nơi đó, nhưng cậu lại cầm dao xông thẳng lên trước, điên cuồng đâm mười mấy nhát lên tên vừa nổ súng kia.

Tựa như có thứ gì đó đâm thẳng vào tim, Hoài Hâm vô thức nhắm chặt hai mắt, tiếng gầm thét, tiếng kêu đau đớn, tiếng xô xát ẩu đả vẫn còn tiếp tục, vọng vào tai Hoài Hâm.

Cùng lúc đó, bàn tay với những đốt ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng che mắt cô lại.

"Sợ không?" Anh kéo Hoài Hâm vào lòng, dịu dàng ôm lấy cô.

Thuận theo động tác của Úc Thừa, Hoài Hâm hơi ngả người về bên cạnh, áp tai trái lên ngực phải của anh. Tư thế này của cô thoạt nhìn như đang vùi sâu vào lòng anh.

"Ừm." Hoài Hâm rầu rĩ lên tiếng, giọng mũi mềm mỏng như đang nũng nịu.

Úc Thừa vén phần tóc rủ bên má phải cô ra sau, lòng bàn tay phủ lên vành tai lành lạnh. Anh cụp mắt, nhẹ nhàng che tai Hoài Hâm lại, dịu dàng an ủi.

Tình cảnh hỗn loạn, thị giác và thính giác đều đã bị "mất kết nối", cô có thể cảm nhận được sự hiện diện của người bên cạnh.

Ấm áp, đáng tin cậy, và an tâm.

Hoài Hâm níu chặt lấy áo anh.

Một lát sau, khi nghe anh bảo "xong rồi", cô mới chịu mở mắt.

Cảnh tượng máu tanh đã qua.

Hai tai Hoài Hâm đỏ ửng, nóng bừng bừng. Ánh mắt cô rơi xuống chiếc ly chân cao đặt trên bàn, cất giọng lí nhí, "Em muốn uống rượu."

Úc Thừa đưa ly rượu cho cô, Hoài Hâm rướn người uống cạn ly rượu mới bắt đầu thấy dễ chịu được một chút.

Người đàn ông vừa buông cô ra một thoáng, giờ đây lại kéo cô trở về vào lòng mình vô cùng tự nhiên.

Hoài Hâm không lên tiếng, hai người như ngầm hiểu ý nhau.

Tình hình hiện tại giống hệt như quan hệ của bọn họ, đôi bên đưa đẩy, anh đến em lui, nếu cô muốn thắng thì nhất định phải giấu đi suy nghĩ muốn tiến lại gần anh.

Rượu vào, người bắt đầu nóng lên. Noodles đã được thả tự do sau mười hai năm ngục tù, biến cố đã thay đổi con người. Max tìm đến anh, muốn bắt đầu xây dựng lại bang phái ngày xưa.

Deborah nay đã trổ mã thành một cô nàng xinh đẹp, cô vẫn là nữ thần trong lòng của Noodles. Nhưng Deborah chỉ mơ ước có thể trở thành một minh tinh nổi tiếng, dã tâm hừng hực, cô cho rằng

Noodles không thể cho mình thứ mà mình muốn.

Tuy hụt hẫng, nhưng Noodles vẫn vung tay bao hẳn một nhà hàng Pháp sang trọng để hẹn hò với cô, để hai người cùng khiêu vũ trong tiếng đàn du dương của piano và violon.

Noodles đọc Nhã ca trong Thánh kinh cho Deborah nghe, như cô từng đọc cho anh nghe vậy. Trong mắt anh ngập tràn ánh sáng, đong đầy tình cảm dịu dàng, bao năm tháng không được nhìn thấy ánh mặt trời cũng không hề làm giảm bớt tình yêu của anh dành cho cô.

Noodles vuốt ve gương mặt Debora, thầm thì, "Không ai có thể yêu em như anh cả."

Lòng Hoài Hâm nhói lên, cảm giác chua xót dần dần lan tràn.

Tình yêu sâu đậm như thế này sẽ là một trải nghiệm thế nào?

Tuy chưa từng được nếm trải, nhưng cô vẫn có thể đồng cảm với bọn họ, lồng ngực như bị đè nén, vừa khó chịu, lại vừa muốn khóc.

Cảm giác này giống như cảm thấy bản thân không thể có được, nhưng lại cực kỳ hâm mộ, rồi chỉ biết thở dài bất lực.

Thật ra cô cũng đã từng trải qua một vài mối tình, nhưng tất cả đều là trò chơi của tuổi trẻ, chẳng ai thực lòng muốn bỏ ra tình cảm chân thành. Khi ấy cô chỉ thích hưởng thụ cảm giác thoải mái của mối quan hệ "dễ đến dễ đi", chứ không hề quan tâm đến khao khát tận sâu trong lòng mình.

Tình yêu đích thực chính là một trái tim chân thành nhưng lại không tìm được chốn về bình yên.

Cô mong sẽ có một người giống như thế xuất hiện, yêu cô đến chết không thay lòng, vĩnh viễn vì cô mà đứng về phía công lý.

Giữa tình cảm và lý trí, dù đúng hay sai, mặc kệ thị phi, cô vẫn luôn là lựa chọn ưu tiên của anh.

Hoài Hâm cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ tìm được người như thế, thế nên cô mặc kệ, cô buông thả bản thân vào trò chơi truy đuổi vô nghĩa này. Rung động, say mê cũng là tình yêu, tuy nhiên nó chỉ là một hình thức hời hợt và sơ cấp nhất mà thôi.

Phía sau gáy như có một luồng hơi thở quét qua, mơn man chậm rãi.

Như cảm nhận được, cô nghiêng đầu sang, tầm mắt chạm phải đôi mắt đang cụp xuống của anh.

Hơi thở trên người anh rất dễ chịu, mang theo hương đàn mộc và hổ phách, hòa cùng mùi rượu vang nồng nàn.

Hoài Hâm như bị mê hoặc, chầm chậm rướn chiếc cổ thiên nga trắng nõn về phía anh.

Hàng mi khẽ run như cánh bướm, khi cô thử rướn người lên, đúng lúc Úc Thừa cũng cúi đầu, đôi môi mềm mại của cô chạm nhẹ lên cằm anh.

Trong bóng tối, đôi mắt đen láy của anh càng sẫm lại, chỉ ánh lên một tia sáng yếu ớt, tựa như ánh trăng phủ lên từng gợn sóng trên mặt hồ, một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, những gợn sóng cũng bắt đầu tản ra.

Hoài Hâm vẫn duy trì tư thế ngửa đầu, cô vừa hé môi, Úc Thừa liền nghiêng người hôn xuống.

Chỉ là hai cánh môi chạm nhau, lưu luyến như nước, dịu dàng như trăng.

Bàn tay anh áp lên cổ cô, đầu ngón tay thong thả mơn trớn gương mặt cô. Hoài Hâm lại cảm nhận được sự trân trọng và nâng niu từ anh.

Cô hoảng hốt, không hiểu vì sao lại bật khóc.

Úc Thừa từ từ nhắm mắt lại, dịu dàng ngậm lấy môi cô. Khi chạm phải nước mắt của cô, anh chợt khựng lại, rồi hôn lên gò má cô.

Từng chút từng chút một, anh quá đỗi dịu dàng, dùng nụ hôn để xóa đi từng giọt lệ trên mặt cô.

***

Chương 53: C53: Chương 53

Hoài Hâm mơ mơ màng màng bị Úc Thừa ôm vào lòng hôn say đắm, cánh tay vô thức choàng lấy cổ anh.

Cô rất thích được anh hôn, từ bờ môi, gương mặt, đôi mắt và những nơi khác nữa, tất cả đều khao khát những cái chạm khe khẽ đầy dịu dàng của anh.

Chuyện này không hề liên quan đến tình dục, chỉ là khi được anh âu yếm, cô có cảm giác bao chua xót trong lòng mình như được xoa dịu.

Muốn được anh ôm chặt hơn một chút, muốn được anh ôm lâu thêm một chút.

Nội dung bộ phim phát trên màn hình đã không còn quan trọng nữa, bọn họ ôm lấy nhau, san sẻ ấm áp cho đối phương, có thứ gì đó lẳng lặng chảy xuôi theo không gian yên tĩnh.

Một lát sau, Úc Thừa buông Hoài Hâm ra, anh tì lên trán cô, chầm chậm lấy lại nhịp thở.

"Đúng là em bé mít ướt."

Anh lên tiếng, chất giọng khàn khàn mang theo cả ý cười rõ ràng.

Mặt Hoài Hâm đỏ bừng bừng, cô lườm anh một cái, một hồi sau mới phồng má biện hộ cho bản thân, "Em... em mít ướt hồi nào."

Úc Thừa lại cười, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ qua đuôi mắt ươn ướt của cô như muốn an ủi.

Anh hơi dừng lại trong phút chốc, dường như định nói gì đó, nhưng bộ phim trên TV vẫn còn đang tiếp tục xuất hiện những tình tiết mới.

Tiếng còi xe lửa rú lên ầm ĩ, Deborah xách hành lý rời đi. Tâm trạng nhẹ nhàng vừa mới xuất hiện lại biến mất tăm, chỉ để lại một khoảng trống vắng.

Hàng mi Hoài Hâm run rẩy, cô cúi đầu tránh khỏi lòng anh.

Đôi môi khẽ hé toan lên tiếng, nhưng rồi cô lại thấy bây giờ không phải lúc, chỉ đành thôi, tiếp tục theo dõi bộ phim.

Úc Thừa vốn đang ôm lấy Hoài Hâm, nhưng vì động tác vừa nãy của cô nên đã buông lỏng tay, thế nên anh lại khoác tay lên thành sofa.

Chỗ dựa bỗng chốc biến mất khiến Hoài Hâm hơi hụt hẫng, nhưng trong tình huống này nếu mà làm gì cũng sẽ lộ vẻ cố ý, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Mạch phim một tiếng sau đó cứ dồn dập lên xuống liên tục, huynh đệ ngày xưa giờ đây đã trở mặt thành thù, biến cố liên tục xảy ra, nhưng tâm tư Hoài Hâm lúc này đã lạc trôi tận đẩu tận đâu -- mùi hương nồng nàn và sâu lắng trên người anh khiến người ta không thể nào ngó lơ được.

Gắng gượng xem đến khi những dòng danh đề màu trắng chạy trên nền đen xuất hiện trên màn hình, Hoài Hâm len lén thở phào nhẹ nhõm, trái tim cũng đã bình tĩnh lại.

Một thoáng im lặng lướt qua, cô hơi nhếch môi, khẽ khàng lên tiếng, "Phim này cũng khá hay, hay hơn em nghĩ nhiều."

"Ừm."

Úc Thừa nhìn sang, sắc mặt không mấy thay đổi, anh gật đầu đáp, "Không hổ danh là tác phẩm kinh điển."

Bình rượu vang chưa vơi được một nửa, Hoài Hâm liếc sang, cười nói, "Chỉ tiếc cho bình rượu ngon thế này."

"Không sao." Úc Thừa rủ mi mắt, từ tốn mỉm cười, "Lần sau uống hết là được."

Âm cuối với chất giọng trầm ấm nhẹ nhàng lướt qua, Hoài Hâm cuộn chặt mấy đầu ngón tay, lòng chợt ngứa ngáy.

Cô à lên một tiếng gọn lỏn, buộc mình phải đón lấy ánh mắt của anh, ra vẻ điềm nhiên như không, "Dạ."

Úc Thừa nhìn cô chăm chú vài giây, anh cong môi, đứng dậy.

Chiếc áo gile màu than chì giờ đây đã có thêm vài vết nhăn, đó là dấu vết lúc nãy cô đã đè lên, Hoài Hâm đảo mắt thật nhanh, nhìn anh thong thả cầm lấy áo vest đang vắt trên lưng ghế, vắt lên khuỷu tay.

Kim đồng hồ treo tường đã qua mười hai giờ, bây giờ mà giữ anh lại cũng không hay cho lắm.

Chai rượu vang cuối cùng được để lại chỗ cô, không cần nói nhiều nhưng hai người đã ngầm hiểu bước tiếp theo sẽ như thế nào.

Úc Thừa thay giày xong, lúc ra đến cửa bỗng xoay người lại.

Ánh mắt Hoài Hâm dán chặt lên chiếc cà vạt được thắt tỉ mỉ trên cổ áo anh, cô khẽ liếm môi, nhưng không có bất cứ hành động gì.

Úc Thừa cúi xuống nhìn cô, đang định lên tiếng thì Hoài Hâm bất ngờ nhón chân, đầu ngón tay mềm mại dán lên cổ anh, cô nghiêng đầu hôn lên khóe môi anh.

Một cái chạm khẽ khàng, mềm mại, tựa như một sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt qua.

Đôi mắt Hoài Hâm cong lên như hai vầng trăng khuyết, đáy mắt đong đầy ý cười lém lỉnh, hệt như một nàng hồ ly phả yêu khí bên tai anh.

"Good night kiss."

Âm cuối ngọt ngào thong thả nâng cao, khiêu khích trắng trợn, "gây án" xong cô vội vàng lui quân, nhanh tay đóng cánh cửa chống trộm lại, đắc ý nháy mắt với anh.

Cách một lớp cửa kính, quai hàm người đàn ông bạnh ra, ngay sau đó anh cúi đầu, nở nụ cười lơ đãng.

Anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn xoáy sâu vào mắt cô, con ngươi đen láy ánh lên một tia sáng, mang theo vẻ hứng thú nhàn nhạt.

Úc Thừa cười tủm tỉm, ra hiệu bằng khẩu hình miệng với cô.

Một câu, bốn chữ, chia làm hai vế.

Vế trước không khó nhận ra, có điều vế sau lại khiến cô bối rối vài giây, nhưng ngay khi cánh cửa nhà khép lại, Hoài Hâm đột nhiên hiểu ra, trong lòng ngọt ngào tựa như vừa đổ một bình mật.

Anh nói là, [Ngủ ngon, em bé.]

...

Kể từ sau khi dọn nhà, chất lượng sinh hoạt của Hoài Hâm được nâng cao hơn hẳn.

Từ khu chung cư cô ở đi bộ đến công ty chưa đầy mười phút, công ty nằm ngày bên đường đối diện, thậm chí chỉ cần băng qua hầm đi bộ là đến nơi. Cô không cần phải đặt báo thức sớm một tiếng vào mỗi sáng, thay vào đó có thể ngủ nướng thêm một lúc.

Tuy chưa từng hẹn trước với nhau, nhưng liên tục mấy sáng liền, mỗi lần đứng chờ thang máy xuống lầu cô đều không chạm mặt anh.

Hai người rõ ràng là hàng xóm, thế mà lúc nào cũng trái "múi giờ" với nhau. Có khi anh đã đi từ sớm, có khi lại đến trễ hơn cô nửa tiếng. Và vì nhà gần nên khi tan tầm cô cũng không cần Úc Thừa lái xe đưa mình về nữa, thế nên hai người vẫn chưa có cơ hội chạm mặt nhau.

Hoài Hâm nhắn tin Wechat với người môi giới hỏi thăm chủ nhà của cô là ai. Tuy bọn họ không để lộ thông tin chính xác, nhưng Hoài Hâm nghi ngờ sếp nhà cô chắc chắn là người đứng giữa bắt cầu.

Dựa theo giá sàn ở khu này, cộng với điều kiện như thế thì giá thuê ít nhất phải tầm mười bốn ngàn tệ, nhưng cô lại thuê được giá chỉ có sáu ngàn rưỡi tệ. Cô thực tập ở công ty này cũng phải hơn bốn tháng, thế thì sẽ tiết kiệm được một khoảng kha khá.

Tuy Hoài Hâm không thiếu chút tiền ấy, nhưng sự quan tâm của Úc Thừa dành cho cô cũng đủ khiến người ta cảm thấy ấm lòng. Hoài Hâm dành thời gian đến trung tâm thương mại chọn quà cho anh, ngắm tới ngắm lui, cuối cùng cô chọn một chiếc máy ảnh film Leica giá không hề "hạt dẻ".

Anh rất thích chụp ảnh, Hoài Hâm nghĩ món quà này có lẽ sẽ hợp ý anh, có điều cô vẫn không biết nên tìm cơ hội nào để tặng cho anh.

Dạo này Úc Thừa bận đến tối tăm mặt mày, số lần tìm cô cũng giảm bớt, thỉnh thoảng có mấy tối anh sẽ gửi tin nhắn cho cô, nhưng lại chẳng nói được mấy câu.

Thế nên Hoài Hâm cũng không muốn tỏ ra quá mức chủ động, cô quyết định "bơ" anh vài ngày rồi tính sau, quay về với cuộc sống đơn giản -- thư thả lại rồi cô cũng sẽ dễ dàng làm chủ cuộc chơi hơn.

Sau khi dồn hết tâm trí vào việc thực tập, Hoài Hâm phát hiện ra mình càng ngày càng "tận hưởng" công việc này hơn.

Đồng nghiệp và sếp đều rất thân thiện, giao tiếp cũng rất suôn sẻ, thỉnh thoảng mọi người còn hẹn nhau đi chơi. Vở kịch lần trước không có cơ hội xem, Trương Khả Bân lại rủ Hoài Hâm và mấy bạn thực tập sinh khác tối thứ sáu lập hội "gầy sòng".

Hồ Vi góp ý kiến, "Bé Hâm này, chẳng phải cậu mới dọn nhà sao? Tụi mình đến nhà cậu chơi được không?"

Hai mắt Tần Hiểu Nguyệt sáng bừng, "Đúng đó đúng đó! Nhìn ảnh thôi là mình đã thích rồi, mình thật sự muốn biết trong căn hộ thế này sẽ như thế nào!"

Dừng một lúc, cô nàng nhìn Hoài Hâm bằng ánh mắt đầy mong mỏi, "Được không bé?"

Dĩ nhiên là chẳng có lý do gì để từ chối, mọi người tò mò, Hoài Hâm cũng vui vẻ thỏa mãn mong ước của bọn họ. Cô chỉ lo là chẳng may bọn họ đến chơi lại chạm mặt Úc Thừa thì đến lúc đó chẳng biết phải giải thích thế nào.

Thế nên đầu giờ chiều cô có nói với anh về chuyện này, tầm một tiếng sau anh mới trả lời lại rằng, khi đó có lẽ anh không có ở nhà.

Hoài Hâm đoán chừng anh có "kèo" khác, nhưng dù sao thì kèo "gầy sòng" này đã chốt xong, tối thứ sáu mọi người sẽ kéo đến nhà cô.

Khi tiếng gõ cửa ở bên ngoài vang lên, Hoài Hâm đang viết chương đầu tiên của bộ truyện mới.

Mấy tháng rồi không đào hố mới, đối với một tác giả mà nói thì đây chẳng phải là thói quen tốt. Dạo gần đây linh cảm của cô dạt dào như suối, sau khi sắp xếp lại dàn ý về nhân vật, cô bắt đầu chắp bút.

Bộ truyện mới này khác với phong cách trước đây, là một câu chuyện về tranh đấu gia tộc, tiền tài, quyền lực, phụ nữ, ngợp trong vàng son, hào nhoáng xa hoa, nhân tính dần bị dục vọng bào mòn đến chẳng còn gì, chân tình cũng trở nên rẻ mạt.

Cảm hứng này xuất phát từ sau khi cô xem hết bộ Once upon a time in America. Đối với Hoài Hâm, điều thú vị nhất trong việc viết lách chính là, cô có thể mượn phương thức này để thâm nhập và đào sâu vào nơi tối tăm nhất, phức tạp nhất của lòng người

Hôm nay đến chơi bài ngoài nhân viên chính thức là Trương Khả Bân, còn có Đặng Trạch và bốn thực tập sinh khác.

Hoài Hâm chạy ra mở cửa cho bọn họ, ngay lập tức trong nhà trở nên ồn ào hẳn lên.

Cô đã đặt pizza và gà rán từ trước, mọi người vừa vào nhà thì đồ ăn cũng vừa được giao đến, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt vui sướng reo hò, "Em bé hiểu tụi mình quá! Hạnh phúc quá trời quá đất!"

Hoài Hâm mời mọi người ngồi xuống sofa, sau đó lấy ra thêm vài cái ghế đẩu đặt ở một bên, mọi người ngồi quây quần quanh bàn trà. Đồ ăn thức uống đặt sẵn bên cạnh, cần gì lấy đó.

Trương Khả Bân quan sát bố trí trong nhà, cất giọng khen ngợi, "Căn hộ này decor đẹp thật, rất nghệ thuật."

Hồ Vi khen vào, "Đúng đó đúng đó, mình cũng thích lắm, trông rất cao cấp!"

Mọi người bắt đầu bàn tán, Hoài Hâm cười nói, "Thế thì hoan nghênh mọi người đến chơi thường xuyên nhé."

"À đúng rồi." Đặng Trạch thuận miệng nhắc đến, "Hình như tôi nhớ sếp Thừa cũng ở khu này thì phải. Hồi trước có nghe anh ấy nhắc đến."

"A a a a a, thật hả, thật hả!" Tần Hiểu Nguyệt quay ngoắt sang, "Hoài Hâm, vậy cậu..."

Hoài Hâm khẽ hắng giọng một tiếng, "Mình không hề biết luôn, căn hộ này là mình tìm môi giới trên mạng đấy."

Mọi người không hề nghi ngờ lời cô nói, nhưng là fan ruột của Úc Thừa, Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt cực kỳ kích động, cô nàng Hồ Vi còn nhỏ giọng đề nghị mời người nọ đến gầy sòng đánh bài cùng cho vui.

Đương nhiên cô nàng cũng chỉ mạnh mồm vậy thôi, dù Úc Thừa thân thiện là thế, nhưng chức vị khác xa bọn họ. Mà sếp thì chỉ có thể nhìn từ xa chứ không trêu được, mọi người đều xem đó là lời nói vui đùa nên cũng bỏ qua luôn.

Hoài Hâm âm thầm thở phào một hơi, kết nối loa bluetooth mở vài bài hát cho sôi động không khí, sau đó bắt đầu chia bài.

Đặng Trạch và Trương Khả Bân chơi rất khá, Hoài Hâm và hai cậu thực tập sinh kia ngang tài ngang sức, còn Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt thì đúng là hai cô nàng gà mờ, không dám mạo hiểm lại cứ thích nhảy lung tung, ba hồi thì không biết sợ chết là gì, ba hội lại lò

mò rị mọ không dám ra bài.

Tuy bọn họ chỉ ăn chip giả không chơi ăn tiền thật, nhưng hai cô nàng cứ kêu la thảm thiết, "Anh Đặng Trạch với anh Khả Bân nổi máu điên rồi, nổi máu điên rồi!"

"Không được, không được rồi!" Hồ Vi đỡ trán, "Em phá sản mất thôi, em phải ra ngoài hóng gió cho tỉnh táo lại mới được."

Ban công nhà Hoài Hâm rất rộng, mọi người chơi nãy giờ cũng được một, hai tiếng rồi, nên nghỉ xả hơi một chút. Tần Hiểu Nguyệt cũng đẩy cửa đi ra theo, mấy người bọn họ tựa vào lan can ngắm cảnh.

"Cảnh đẹp quá đi!"

Hoài Hâm vừa đặt trà sữa, cô chạy ra ngoài nhận hàng, sau đó phát cho từng người trong nhóm.

Đúng lúc này, cô bỗng nghe tiếng Hồ Vi hốt hoảng la lên, "Ui cha!"

Hoài Hâm vội vàng chạy ra, "Sao thế?"

Hồ Vi chỉ sang ban công kế bên, mặt mày buồn bã, "Hồi nãy gió to lắm, thổi nón mình bay sang nhà người ta rồi!"

Lúc đến đây cô nàng có mang theo một chiếc nón dạ khá xinh xắn, yêu thích không nỡ rời tay, mọi người ai cũng khen xinh. Hoài Hâm nhìn sang -- quả nhiên, nón của Hồ Vi rơi sang... ban công nhà Úc Thừa.

Đúng thật là...

Hoài Hâm biết hai nhà khá gần nhau, nhưng trước giờ cô không nhìn kỹ, không ngờ lại sát nhau như thế, cơ bản là chỉ cần nhảy một bước là qua tới ngay.

Gần một nửa khoảng cách giữa hai ban công đã bị ngăn lại bởi bức tường của công trình, nửa còn lại lộ ra ngoài, cho nên nếu có ai nghiêng người từ góc đứng ấy nhìn sang sẽ thấy toàn bộ tình hình bên kia một cách rõ ràng.

Rèm cửa nhà Úc Thừa kéo kín mít không một tia hở, chẳng biết có ai ở nhà không, thấy Hồ Vi đang định sang đó tìm hiểu, Hoài Hâm vội lên tiếng, "Hay là để mình sang bên đó hỏi thăm, lấy nón về cho cậu nhé."

Hồ Vi cảm kích gật đầu, "Để mình đi với cậu."

"Ầy, không có gì đâu, cậu cứ ở đây xem TV, ăn chút gì đó với mọi người đi, mình đi rồi về liền."

TV nhà Hoài Hâm rất lớn, hơn nữa còn có chế độ VOD, Tần Hiểu Nguyệt đang hào hứng bấm chọn chương trình hẹn hò đang hot dạo gần đây, Hồ Vi cũng bị hấp dẫn, chần chờ vài giây rồi vui vẻ đồng ý, "Cũng được, yêu em bé nhiều!"

"Không có gì, ha ha."

Hoài Hâm khoác một chiếc áo khoác mỏng rồi ra khỏi cửa.

Cô bấm vào khung chat với Úc Thừa, nói sơ qua tình huống, [Anh Thừa ơi, anh có ở nhà không? Em muốn sang lấy chút đồ ạ. *Hưu cao cổ ngoan ngoãn.jpg*]

Chỉ mới mấy giây, người đàn ông đã trả lời lại ngay, [Mật khẩu 910620, em cứ vào tự nhiên.]

Đầu ngón tay Hoài Hâm khựng lại.

Không ngờ anh lại đưa thẳng mật khẩu cho cô, quả thật bất ngờ. Cô mím môi bấm số, "bíp" một tiếng, dòng chảy ngọt ngào dần tràn

ngập khắp cõi lòng.

Đèn phòng khách sáng trưng, nhưng lại không có ai ở nhà. Hoài Hâm rón rén đẩy cửa ra, bước vào nhà.

Bố cục trong nhà Úc Thừa khác với nhà cô, diện tích lớn hơn một chút, nhưng phong cách decor lại rất giống. Trên bàn trà đặt vài món đồ cá nhân của anh, Hoài Hâm chỉ nhìn lướt qua chứ không để ý kỹ.

"Anh Thừa ơi?"

Cô thử gọi anh vài tiếng, nhưng không có ai đáp lại.

Chắc là anh không có ở nhà nhỉ?

Hoài Hâm đi sâu vào hành lang, cô bỗng dừng bước, sau đó xoay người, đi về phía ban công.

Dù thế nào cũng phải đi lấy đồ của Hồ Vi trước đã.

Hoài Hâm vừa đẩy cửa kính ra đã trông thấy chiếc nón của Hồ Vi đang nằm trên sàn nhà.

Cô thở phào nhẹ nhõm, may là chỉ bay đến sát vách, chứ nếu rơi xuống lầu thì tìm chẳng dễ.

Hoài Hâm nhặt nón lên, bên tai vang lên từng trận cười đùa từ bên nhà mình truyền sang.

Cô đi tới lan can nhoài người ra xem -- cửa ban công không khóa, đám người Trương Khả Bân đang xem TV, tiếng nói chuyện loáng thoáng truyền tới, hẳn là đang thảo luận sự tương tác giữa các khách mời trong chương trình kia.

Đương lúc thích thú quan sát bọn họ từ góc độ độc đáo này, một

luồng hơi thở ấm áp bất thình lình phả đến, Hoài Hâm trợn tròn mắt, chưa kịp lên tiếng đã bị người nọ ôm trọn vào lòng, dùng nụ hôn khóa chặt lấy cô.

Quá đột ngột, quá vội vàng, cô không kịp chuẩn bị khẽ nấc lên một tiếng nghẹn ngào. Ngay lập tức, người nọ véo nhẹ lên gáy cô, cả người Hoài Hâm run lên bần bật, vừa thất thần đã bị anh cạy mở hàm răng, đánh thẳng vào "đồn".

Anh ở nhà sao!?

Không đúng, anh lại đây khi nào, sao đi mà không có tiếng động gì hết, cũng không thèm lên tiếng luôn!!!

Hoài Hâm giận dữ hươ hươ nắm đấm nhỏ, lại bị Úc Thừa dễ dàng túm lấy. Đuôi mắt anh hơi nhếch lên thành một nụ cười, sau đó lại ấn vào gáy cô, vừa vuốt ve vừa biến nụ hôn này càng thêm sâu.

Hoài Hâm bị đè lên bức tường nằm giữa hai ban công, bị ép buộc phải tiếp nhận hành vi thân mật chẳng mấy phong độ này của anh.

Tuy đã gần một tuần không gặp nhau, nhưng vừa gặp đã mãnh liệt thế này, chân cô sắp nhũn ra tới nơi rồi đây này!

Đầu lưỡi bối rối trốn chạy bị anh quấn lấy, dây dưa, mút mạnh, Úc Thừa tựa như đang thưởng thức một ly rượu ngon, muốn hút cạn hơi thở ngọt ngào từ trong miệng cô.

Anh cướp đoạt ở mọi ngóc ngách, Hoài Hâm đầu váng mắt hoa, đầu lưỡi cũng tê dại, hai tay phải dồn hết sức chống lên ngực anh mới miễn cưỡng dựa vào tường được.

Trong giây phút ấy, cô cứ ngỡ mình đã tắt thở, khóc tu tu đấm anh vài cái, anh mới chịu buông ra.

"Anh, anh..."

Chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng cửa ban công nhà mình được đẩy ra, có người bước đến, "Sao Hâm Hâm sang bên đó lâu thế nhỉ?"

Là giọng của Hồ Vi.

Hoài Hâm và Úc Thừa tựa sát vào vách tường bên cạnh. Vì tầm nhìn bị khuất nên chỉ cần đối phương không nhoài người ra thì sẽ không phát hiện ra hai người bọn họ.

Nhưng chỉ cách nhau có một bức tường duy nhất, cả người Hoài Hâm vô thức căng cứng.

Hàng mi cô run rẩy, chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Úc Thừa nhướng mày nhìn mình.

Trông vừa ngả ngớn vừa trêu ngươi, xấu tính chết đi được.

Trong lòng bỗng có dự cảm chẳng lành, ngay lập tức, bên eo bỗng bị siết chặt, anh lại sấn đến bắt đầu nụ hôn tiếp theo.

Đợt sóng kỳ này càng mãnh liệt hơn, Hoài Hâm bị kẹt giữa môi lưỡi nóng cháy và bức tường lạnh lẽo, cô như chết chìm trong kỹ thuật hôn cực đỉnh của anh. Cô thật sự không hề biết, chỉ hôn thôi cũng có thể đa dạng đến thế.

Vài tiếng ngâm nga se sẽ bật ra trong cơn đê mê, Hoài Hâm thoáng chốc cảm nhận được tiếng bước chân bên kia bắt đầu chuyển động, giọng Hồ Vi càng lúc càng gần, "Hiểu Nguyệt này, hình như mình vừa nghe thấy tiếng gì đó thì phải?"

Môi lưỡi vẫn còn đang quấn quýt, Hoài Hâm ngửa cổ, vô thức níu chặt phần ngực áo của anh, đốt ngón tay vì dùng hết sức dần trở nên trắng bệch.

Tiếng nức nở chưa kịp phát ra thành tiếng đã bị Úc Thừa nuốt ngược vào, khóe mắt Hoài Hâm rưng rưng ánh nước, trên mặt cô như phủ một lớp phấn hồng, ánh mắt đầy mơ màng.

Kích thích quá đi mất.

Dù đã cố gắng kiềm chế bản thân hết mức có thể, nhưng Hoài Hâm cảm thấy phản ứng cơ thể của mình như đã thoát khỏi sự khống chế, bị cuốn vào cơn xoáy tình dục, để mặc cho người đàn ông trước mặt tùy ý chi phối.

Sau khi công thành cướp đất, Úc Thừa lại trao cho cô niềm vui thích và chút ấm áp, sợi dây cung trong đầu Hoài Hâm càng lúc càng căng chặt theo tiếng bước chân ngày một gần của Hồ Vi.

Thế mà anh vẫn còn tâm trạng ngậm lấy vành tai cô mà tán tỉnh, khẽ hôn dái tai đến khi nó nhuộm sang màu đỏ, anh lại cúi xuống, dùng môi mình vẽ theo đường viền môi của cô.

Ngay khi sợi dây cung kia căng đến cực hạn, Trương Khả Bân ở trong nhà gọi với ra, "Mấy đứa mau vào đây, đồ ăn được giao đến rồi!"

Tiếng bước chân gần trong gang tấc chợt dừng lại, rồi dần dần khuất xa.

Hoài Hâm được thả tự do, dừng một lát, cô thở hổn hển, hai chân run lẩy bẩy, nếu không có Úc Thừa làm điểm tựa, e là cô đã trượt xuống nền nhà rồi.

Cô ngượng chín mặt vì nhận ra mình không nói nên lời, mà tên đầu têu kia lại rủ mi mắt, yết hầu dịch chuyển, khóe mắt, đuôi mày đều ánh lên vẻ khoái chí.

"..."

Úc Thừa nhích lại gần hôn lên khóe môi cô một cái, khàn giọng cười, "Ngọt quá."

Hoài Hâm ngơ ra, toàn thân như muốn bùng cháy.

***

Tác giả:

Không sợ lưu manh xấu, chỉ sợ lưu manh quá đẹp trai!!

Chương 54: C54: Chương 54

"Anh... anh anh anh anh!"

Mặt mày Hoài Hâm đỏ bừng bừng, cả người run lên, nghẹn ngào đến mức lắp ba lắp bắp.

Nói không thành lời nên chỉ có thể động thủ, cô phải đấm vào ngực Úc Thừa ba bốn cái liền mới bình tĩnh lại được.

"Anh hư quá!"

Như vừa giận dỗi, vừa ngập ngừng muốn nói lại thôi, Hoài Hâm bặm môi đẩy mạnh anh ra, tức tối siết chặt chiếc nón của Hồ Vi chạy biến.

Bóng lưng nom khí phách hiên ngang là thế, nhưng điệu bộ lại như đang chạy trối chết.

Úc Thừa ngước mắt nhìn cô chạy lịch bịch ra khỏi nhà, khe khẽ bật cười.

Đáng yêu thật.

Nếu mà còn rị mọ không chịu trở về thì thật sự không biết phải ăn nói sao nữa, Hoài Hâm đứng trước cửa nhà mình, mở camera trước của điện thoại lên kiểm tra tình trạng bản thân -- A a a a, đều tại thằng cha kia cả, vừa ôm cô hết gặm lại cắn, môi cô bây giờ sưng lên hết cả rồi!

Nếu không phải tối nay cô chỉ trang điểm nhẹ nhàng thoa chút son dưỡng thì hẳn son môi đã lem mất rồi.

Đúng là đáng ghét!

Cô chỉnh trang lại một lần nữa, cố gắng xóa hết dấu vết của nụ hôn nồng nhiệt ban nãy, hít sâu một hơi, sau đó mới bấm nhập mật khẩu vào nhà.

Mọi người đang mải mê xem game show, vừa nhâm nhi bánh ngọt vừa thảo luận sôi nổi. Trương Khả Bân ngước lên, "Ồ, Olivia về rồi hả? Em lấy lại được nón chưa?"

"Dạ rồi." Hoài Hâm vừa lên tiếng mới nhận ra giọng mình hơi khàn, âm thầm ghi nợ với Úc Thừa.

Cô trả nón lại cho Hồ Vi, cô nàng cám ơn, rồi thuận miệng hỏi, "Sao cậu đi lâu thế?"

Hoài Hâm cố gắng tỏ vẻ điềm nhiên, xoay người bước đến bàn ăn rót nước, vừa uống vừa ậm ờ, "Mới đầu mình gõ cửa thì không ai đáp lại, cứ tưởng không có người ở nhà, chờ mãi một lúc mới có người ra mở cửa."

"À à."

Trông bọn họ có vẻ không muốn chơi bài tiếp, Hoài Hâm bèn ngồi xuống, cùng mọi người xem hết một tập gameshow.

Tầm mười giờ hơn, Đặng Trạch nói còn có việc cần làm nên phải về, Trương Khả Bân và mấy bạn thực tập sinh cũng lục tục ra về.

Đám bạn đứng trước cửa nhà bịn rịn chia tay chia chân một hồi mới chịu xuống lầu, Hoài Hâm ngoái nhìn đống ly tách bừa bộn trên bàn trà, thở dài một hơi rồi mới đóng cửa lại.

Cô bận luôn tay luôn chân một hồi mới dọn dẹp xong, gom rác mang ra ngoài vứt.

Sau khi ngồi xuống sofa nghỉ ngơi một lúc, Hoài Hâm bình tĩnh bấm vào khung chat của Úc Thừa, [Em muốn tính sổ. *mỉm cười*]

"Được." Anh biếng nhác trả lời bằng một tin nhắn thoại, giọng điệu vừa thản nhiên vừa trêu đùa, "Em muốn tính thế nào?"

Hoài Hâm đứng dậy, đi sang gõ cửa nhà Úc Thừa.

Cô gõ rất mạnh, vừa nhấn chuông vừa gõ cửa, chẳng mấy chốc đã có người ra mở cửa.

Úc Thừa cụp mắt, đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên, nhàn nhã nhìn cô.

Hoài Hâm lách qua người anh, bước vào nhà với vẻ mặt vô cảm, anh thấy thế bèn theo vào cùng cô.

Cô dừng lại trước sofa, ra lệnh cho anh, "Anh ngồi xuống đây."

Úc Thừa cười tủm tỉm, bắt chéo đôi chân dài, thong thả đáp lại, "Tuân lệnh."

Anh uể oải ngả lưng xuống sofa, cổ áo sơ mi cởi vài cúc cực kỳ phong tình, làm lộ ra phần xương quai xanh quyến rũ như tượng tạc, anh ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt đượm vẻ thích thú.

Hoài Hâm cố ghìm lại cơn ngột ngạt đang cuồn cuộn bên trong, cất giọng đều đều hỏi, "Chẳng phải anh nói tối nay anh không có ở nhà sao?"

"Anh bảo là giờ cơm tối không có ở nhà." Úc Thừa mỉm cười, "Bọn em quẩy hơn ba tiếng đồng hồ, thời gian không hề ngắn, đúng chứ."

"..."

Đúng là thế thật.

Nhưng ai bảo anh lại tạo ra hiện trường giả rằng anh không có ở nhà, rồi lại lù lù xuất hiện dọa cô hết hồn!

Hoài Hâm cong gối tì lên rìa sofa, vị trí vừa khéo ngay phía ngoài đùi của Úc Thừa, cô chống tay lên hai vai anh, nhoài người sang, hung dữ nói, "Không được nhúc nhích."

Da cô trắng như trứng gà bóc, đường cong nơi đuôi mắt cực kỳ xinh đẹp, một lọn tóc xoăn buông xuống bên má tô điểm cho nhan sắc rạng rỡ, ánh sáng đổ bóng xuống hàng mi cong vút, trông cô hiện giờ vô cùng tinh nghịch.

Úc Thừa vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu đầy thản nhiên, yết hầu nhẹ nhàng dịch chuyển, anh thấp giọng đáp, "Ừm."

Hoài Hâm níu lấy cà vạt anh, hơi đổ người xuống.

Cô nhìn anh chăm chú, sau đó bờ môi đỏ mọng dần dần tiến tới đậu lên môi anh, đầu lưỡi mềm mại bắt đầu thăm dò tiến vào nơi sâu hơn.

Quấn quýt triền miên một lúc, Hoài Hâm rủ hàng mi rồi rút lui.

Úc Thừa nheo mắt, toan đổ người theo níu giữ lại bị cô đẩy ngã ngược về thành ghế, cô buông giọng cảnh cáo, "Không được nhúc nhích."

Ánh đèn sáng loáng trên đỉnh đầu hắt vào đáy mắt người đàn ông, anh híp mắt nhìn cô, sau đó cụp mắt, rồi lại bất động.

Hoài Hâm lại tiến tới một lần nữa, tiếp tục hôn anh.

Cô cố tình chơi xấu, cho anh nếm chút ngon ngọt rồi lại rút quân, thậm chí còn không cho anh nhấc tay, chiếc đồng hồ màu bạc bị cô siết chặt trong tay, chất liệu kim loại lành lạnh cũng dần nhuốm lấy nhiệt độ cơ thể của cô.

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần như thế, cuối cùng Hoài Hâm cũng thấy hả giận đôi chút.

Úc Thừa khẽ thở dốc, dáng vẻ chưa được thoả mãn của anh phản chiếu vào đáy mắt của cô, trông cực kỳ gợi cảm.

Hoài Hâm quỳ gối rồi nhoài người sang, áp sát lại gần anh, tinh nghịch kéo lấy cà vạt của anh, từ trên cao nhìn xuống với vẻ mặt đắc ý, "Cảm giác thế nào?"

Úc Thừa lẳng lặng nhìn cô, mãi một lúc lâu ý cười mới dần hiện lên nơi đáy mắt, "Ừ, anh nhận thua."

Cái từ này thật sự quá mới mẻ, cô giằng co với anh bao lâu nay cũng chỉ vì muốn tranh cái cảm giác thắng thua kia. Bây giờ nghe thấy chính miệng anh nói, bỗng dưng cô lại có cảm giác mọi thứ đã tan theo mây khói.

Hoài Hâm cực kỳ hưởng thụ, định xoay người bước xuống, lại bị anh đỡ eo, giữ yên một chỗ không thể cựa quậy.

Đốm lửa nhỏ lại bùng lên, song chưa kịp lan ra đã bị sự dịu dàng trong đôi mắt anh giội tắt.

Úc Thừa nhìn cô thật sâu thật lâu, cười hỏi, "Hả giận chưa?"

Hoài Hâm cúi đầu, "... Ừm."

"Thế thì tốt rồi."

Màu mắt người đàn ông hơi sẫm lại, ánh lên tia sáng lờ mờ, không thể nhận ra cảm xúc của anh. Hoài Hâm sửng sốt vài giây, trong lòng bỗng có một cảm giác kỳ lạ khó nói.

Cô không thể nào nhìn thấu anh, hiển nhiên cũng không biết được suy nghĩ trong lòng anh hiện giờ thế nào.

"Mấy bữa nay anh bận gì thế?" Hoài Hâm hỏi.

"Chuyện công việc thôi." Anh mím môi, đáp lại đầy tự nhiên.

"Ý em là ngoại trừ chuyện công việc cơ?"

Úc Thừa bình tĩnh nhìn cô, không trả lời ngay.

Hoài Hâm cũng im lặng nhìn anh một lúc, đưa tay đặt lên vị trí tim anh, "Em thấy nơi này của anh dường như đang chất chứa tâm sự."

Ánh mắt Úc Thừa hơi dao động, anh chậm rãi hít thở vài giây, nhấc tay vuốt tóc cô.

"Ừm." Anh đáp lại đầy nhẹ nhàng, thừa nhận cô đã nhìn thấu.

Hoài Hâm đã hiểu.

Cô không vội hỏi anh có chuyện gì, chỉ nghiêng người sang ôm chặt lấy anh.

Cô biết anh thích tư thế này, cũng giống như cô vậy. Bọn họ đều cần đối phương.

Úc Thừa im lặng vài giây, sau đó nâng tay lên đáp lại cô.

"Hai ngày trước anh đã về nhà." Úc Thừa chậm rãi lên tiếng.

Hoài Hâm nhanh chóng nhận ra Úc Thừa đang nói bên phía Giang Chiết, anh lại về thăm ba mẹ nuôi. Tuần này anh bận thế hẳn cũng là vì muốn làm xong công việc để nhín chút thời gian trở về thăm nhà.

Có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, trực giác trong lòng cô mách bảo rằng cô không thể hỏi, cô chỉ áp lên má anh, an ủi đáp lại một tiếng.

Người cô mềm mại, sợi tóc mượt mà lướt qua gương mặt anh, như mang theo cảm giác vỗ về động viên.

Úc Thừa tì lên cổ Hoài Hâm, rầu rĩ nói, "Cuối tuần này anh phải sang Hong Kong."

"Dạ, em chờ anh về."

Cô không hỏi nhiều, anh thích cái tính hiểu chuyện này của cô, cũng như thích cảm giác được ở bên cạnh cô.

Thế giới này phức tạp muôn phần, chỉ có cô là trong sáng ngây thơ.

Tỉnh táo, thông minh, lại ngây thơ, nào có mấy ai.

Úc Thừa đỡ vai Hoài Hâm, nhẹ nhàng đẩy ra một khoảng cách.

Tia sáng lại hắt vào đáy mắt anh một lần nữa, ánh lên ý cười nhẹ nhàng.

"Cùng anh xem một bộ phim được không?"

"Dạ được."

Hai người chọn bộ Jerry Maguire, Quý ông ngọt ngào*, một bộ phim Mỹ được sản xuất vào năm 1996.

* Jerry Maguire (1996), tên tiếng Việt là Quản lý và người tình do Tom Cruise và Renée Zellweger đóng chính.

Trước khi phim chiếu, Hoài Hâm xoa mặt Úc Thừa, cong môi nói, "Đợi em một lát, em đi lấy ít đồ."

Anh đợi chừng vài phút thì thấy cô quay trở lại, trên tay còn cầm theo một cái túi vải khá dày.

"Em cầm gì thế?" Úc Thừa nhướng mày.

Hoài Hâm nở nụ cười bí hiểm, rút chai rượu vang đang uống dở từ trong túi ra, "Làm sao thiếu được nó chứ."

Úc Thừa bật cười.

Anh lấy hai cái ly thuỷ tinh bình thường từ trong tủ ra, "Lần trước sơ ý làm vỡ mất một cái ly chân dài, em không ngại dùng cái này chứ."

Hoài Hâm lắc đâu, "Có gì mà ngại, đều là ly cả mà."

Anh khẽ cười, mở nắp bình, nâng cốc rót đầy rượu.

Phim bắt đầu chiếu, Hoài Hâm ôm tay Úc Thừa, tựa vào người anh tìm một tư thế làm ổ thoải mái nhất.

Jerry Maguire là một quản lý vận động viên thể thao nổi tiếng, nhưng lại vì lý tưởng khác biệt mà bị công ty cho thôi việc. Khi anh hỏi mọi người rằng có ai muốn đi cùng anh không, thì chỉ có Dorothy - một người mẹ đơn thân chấp nhận nghỉ việc cùng anh.

Hai người cùng chung tay tạo dựng sự nghiệp mới, bắt đầu từ con số không tròn trỉnh. Tuy nhiên, anh lại có khởi đầu không mấy suôn sẻ, vận động viên nổi tiếng nhất trong nhóm của Jerry đã phản bội anh, vợ sắp cưới lại đòi chia tay, Jerry không có thu thập, gần như là

đi đến bước phải phá sản.

Jerry và Dorothy có một cuộc hôn nhân đầy chóng vánh, anh thích cô, nhưng lại không hề yêu cô. Nói đúng hơn là anh thích cái cảm giác ấm áp khi hai người dựa dẫm vào nhau, anh xem cô là bến cảng mà anh có thể neo đậu để tạm tránh gió. Dù Dorothy nhận ra anh đang trốn tránh, nhưng cô vẫn ủng hộ anh vô điều kiện.

Sự nghiệp của Jerry có một bước khởi đầu cực kỳ khó khăn, sau khi trải qua biết bao gian khổ, cuối cùng anh cũng đã gặt hái được thành công, và khi ấy, anh mới nhận ra tình cảm của mình đối với vợ.

"We live in a cynical world, but you complete me."

- - Chúng ta sống trong một thế giới ngập tràn nghi ngờ, nhưng em đã hoàn thiện con người anh.

Jerry đánh mất tài ăn nói khéo léo của ngày thường, lắp ba lắp bắp tỏ tình với người mình thương.

Nhưng Dorothy lại ngắt lời anh, cô mỉm cười với đôi mắt rưng rưng và thốt lên câu thoại kinh điển kia, "You had me at hello."

- - Anh đã chiếm giữ trái tim em từ ánh nhìn đầu tiên.

Hoài Hâm đã từng xem phân đoạn "tỏ tình từ xa" này không dưới ba lần, nhưng giờ xem lại vẫn thấy tan chảy trước sự lãng mạn này.

Đã từng khóc trước mặt Úc Thừa không biết bao nhiêu lần, nên bây giờ cô cũng chẳng còn ngại ngùng gì nữa, đưa tay rút khăn giấy trên bàn trà, lẳng lặng lau nước mắt.

Úc Thừa quay sang nhìn vào đôi mắt xinh đẹp ngân ngấn lệ của cô, anh giơ tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về.

Hoài Hâm hưởng thụ vùi vào lồng ngực anh, âm thầm tận hưởng chút dư vị còn sót lại.

Có đôi khi cô thật sự rất thích những khoảnh khắc mở lòng như thế, rơi nước mắt không phải vì đau buồn, mà là vì sự đồng cảm ấm áp.

"Sao em?" Anh hạ tầm mắt, mơn trớn gò má của cô.

"Lần đầu mình gặp nhau, em đã để ý anh rồi."

Hoài Hâm thỏ thẻ bên tai anh thú nhận bí mật này. Tuy nhiên cô lại tỏ ra rất thoải mái, đôi mắt trong veo ẩn chứa ý cười tinh nghịch.

You had me at hello.

Câu thoại này cũng rất hợp với cô.

Cô lại thấy chẳng có chuyện gì to tát khi tiết lộ bí mật này, cô có cảm tình với anh là sự thật hiển nhiên, Hoài Hâm chỉ tò mò rằng không biết khi ấy anh có nhận ra hay không.

Trong tiếng nhạc vui tươi và nhẹ nhàng cuối phim, Úc Thừa thích thú cong môi,

Hoài Hâm trợn trừng mắt, đôi mắt tròn xoe long lanh ánh nước cực kỳ đáng yêu, "Thật sao? Lúc ấy em chưa làm gì cả mà."

Tuy cô không làm gì cả, nhưng ánh mắt kia làm sao giấu được tâm tư. Những lúc đối mặt với cô, anh đều có thể nhận ra.

Anh lắc đầu, nở nụ cười bí hiểm, "Nhưng anh vẫn biết."

"..."

"Thôi được rồi, nghe có vẻ như em vẫn còn "xanh" lắm." Hoài Hâm phồng má phụng phịu.

Nói thì nói thế, song ánh mắt không hề có ý chịu thua, Úc Thừa thân mật khẽ véo gương mặt mềm mại của cô, "Không phải."

Hoài Hâm ngẩng lên, "Thế vì sao?"

"Vì..." Anh áp sát lại, ghìm giọng thật thấp, "Ngay khi vừa bước vào cửa, anh cũng đã chú ý đến em rồi."

Hoài Hâm cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, "Ồ? Vừa vào cửa đã chú ý đến em?"

Cô ngân dài giọng trông rõ là đắc ý, Úc Thừa nén cười, chầm chậm đáp lời, "Ừm."

Xem như hòa nhau một ván, lòng Hoài Hâm cũng dễ chịu đôi phần. Vì chuyện vừa xảy ra ở ban công hồi nãy nên ban đầu cô định "cắt" quà của anh, nhưng cuối cùng vẫn lấy nó ra từ trong túi vải đưa cho anh.

"Tặng anh này."

"Gì thế em?" Úc Thừa hơi bất ngờ.

"Quà cám ơn sếp đã tìm nhà cho em." Hoài Hâm hơi nâng âm cuối, hôn chụt một cái lên mặt anh.

Nháy mắt, anh đã hiểu ra ngay.

Nhận lấy quà, mở ra ngắm nghía một lúc, "Leica M5, ống kính 35mm f/2.0."

Cô bắt trọn vẻ mặt sáng bừng của anh, niềm vui của người tặng quà chính là nhìn thấy khoảnh khắc bất ngờ này, Hoài Hâm vòng tay ôm lấy cổ anh, cọ lên chóp mũi anh, "Anh thích không?"

"Ừm." Giọng Úc Thừa hơi trầm xuống, "Anh vẫn luôn muốn sưu tầm cái này."

"Thế thì tốt rồi." Hoài Hâm nhoẻn môi cười, "Em còn sợ mua trùng ấy."

Người đàn ông nhìn xoáy thẳng vào mắt cô, con ngươi đen láy trở nên sâu hun hút, anh im lặng không nói gì.

Hoài Hâm như bắt được cái gì đó, nhưng nó lại biến mất rất nhanh. Cô nhoài người đến, mổ lên môi anh một cái.

Trong đôi mắt cô phản chiếu quầng ánh sáng màu cam, Úc Thừa nheo mắt, đưa tay ấn mạnh vào gáy cô làm nụ hôn thêm sâu.

Mấy đầu ngón tay thon dài luồn vào mái tóc mượt mà của cô, anh rất nhẹ nhàng, không mạnh bạo như lúc ở ngoài ban công, nhưng không cách nào che giấu được ngọn lửa tình đầy khao khát.

Quan hệ giữa bọn họ là gì?

Hoài Hâm vừa đón nhận nụ hôn của anh, vừa mơ màng nghĩ ngợi.

Có lẽ giữa bọn họ là kiểu mà một bên có thể chấm dứt mối quan hệ bất cứ lúc nào, không có ràng buộc, tình cảm dối lừa, chẳng ai nhìn thấy sự chân thành của đối phương.

Cô biết anh cần gì trong chuyện tình cảm, thế nên cô cố gắng thỏa mãn anh, và anh cũng đã nhận ra điểm này, đáp lại cô một cách tương tự.

Hoài Hâm không có ác cảm với chuyện này, nhưng nếu cô không thể thắng anh, anh cũng đừng mong có thể khiến cô tước vũ khí đầu hàng.

Úc Thừa hôn lên cánh môi đỏ mọng ướt át, đầu lưỡi quấn quýt, dây dưa như đang trêu chọc. Anh là một thợ săn cực kỳ kiên nhẫn, từng chút từng chút một thắp lên ngọn lửa tình rực cháy.

Hoài Hâm phối hợp với anh tạo nên khoái cảm đầy mê đắm này, cảm nhận mấy đầu ngón tay với những khớp xương rõ ràng luồn vào tóc cô, dịu dàng mân mê.

Và, sự đáp lại của cô như một mồi rơm châm lên ngọn lửa trong anh, Úc Thừa hơi híp mắt, nơi đáy mắt phản chiếu vẻ mặt mơ màng hưởng thụ của cô, và cả chính bản thân anh.

- - Bọn họ giống nhau đến thế.

Từ sau khi hạ quyết tâm phải sang Hong Kong, Úc Thừa biết đây là con đường không thể nào quay đầu.

Khi anh trở về, phát hiện thuốc ức chế bệnh tình của Hầu Tố Hinh đã bị người ta đổi sang vitamin, liên tiếp ba ngày liền.

Hứa Tông đã không thể chờ được nữa, bà ta đang gửi tối hậu thư cho anh, cảnh cáo và cũng là uy hiếp.

Anh vốn không muốn làm thế, nhưng nếu bà ta đã không buông tha cho anh, thế thì không cần phải làm những việc không tranh không đoạt làm gì nữa.

Bởi xưa nay anh vẫn luôn biết rõ điều gì quan trọng nhất với mình.

Chuông điện thoại vang lên, hai người đều dừng lại.

Hoài Hâm khẽ thở gấp, trèo xuống khỏi người Úc Thừa, ngồi một bên chỉnh lại áo quần xốc xếch, chậm rãi lấy lại nhịp thở.

Người đàn ông cụp mắt, liếc nhìn màn hình hiển thị người gọi đến nhưng lại không bắt máy. Hoài Hâm hiểu ra trong tích tắc.

Không cần day dứt về những chuyện không thể làm trong tối nay, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian. Cô đứng dậy đi vòng ra sau ghế, hơi khom người.

Suối tóc mềm mượt lướt qua cần cổ và vành tai anh, đôi môi đỏ mọng của Hoài Hâm khẽ mấp máy, dịu dàng lên tiếng, "Em chờ anh về."

***

Jeongie:

Anh già hơn bé 9 tuổi thì sao mà để bé qua mặt được. =))))

Tính ra thì hai bạn đều để ý nhau từ hồi mới gặp ở Printer rồi. <3 <3 <3

Tuần này tặng quà "chít mất" cho mọi người 3 con "2" nhé!! 2 – 2 – 2!!

Nhớ like và comt ủn mông nhennn!!!

Chương 55: C55: Chương 55

Lần đầu tiên Úc Thừa chủ động trở về nhà, tuy nhiên anh cũng chọn thời điểm rất khéo, chủ nhật tuần này vừa hay là lễ mừng thọ sáu mươi chín của Phan Tấn Nhạc, anh cũng nên trở về chúc mừng.

Vừa vào cửa, nhóm người hầu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng chạy đến giúp anh cất giày, treo áo khoác lên.

Phan Tấn Nhạc đã đi đánh golf với bạn, Phan Tuyển cũng không có ở nhà, trong phòng khách rộng thênh thang chỉ có Hứa Tông mặc áo ngủ tơ tằm chán ngán ngồi xem phim. Lúc trông thấy Úc Thừa, bà ta chẳng mấy bất ngờ, vỗ lên chỗ cạnh mình, "A Thừa về rồi à? Lại đây ngồi đi."

Úc Thừa bèn ngồi xuống.

Hai người cách nhau một khoảng không xa không gần, sắc mặt Hứa Tông vẫn điềm nhiên như thường, tiếp tục xem phim.

Là một bộ phim cũ của TVB, một tập dài hơn bốn chục phút, được lồng tiếng Quảng Đông rất êm tai. Phim chiếu bao lâu, bọn họ yên lặng ngồi đó bấy lâu.

Hết một tập phim, Hứa Tông đưa tay bấm vào điều khiển, tắt TV, sau đó thản nhiên đứng dậy, men theo cầu thang xoắn ốc bước lên lầu.

Ngay lập tức, phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân, bà ta hờ hững nhếch môi.

Hứa Tông quay về phòng trang điểm của mình, nhìn anh bước vào, hất cằm nói, "Đóng cửa lại."

Úc Thừa nghe lời làm theo, khi anh đưa lưng về phía bà, bất chợt nghe Hứa Tông ung dung lên tiếng, "Tôi đoán không sai, chắc chắn anh sẽ trở về."

Úc Thừa hơi dừng lại, khóa cửa cẩn thận, bấy giờ mới bĩnh tĩnh xoay người, vu vơ đáp lại, "Cuối tuần này là lễ mừng thọ của bố, sao con có thể không về được?"

Bà chẳng thể tìm ra mảy may dấu vết oán hận trên gương mặt anh, gọng kính viền bạc lẳng lặng vắt ngang sống mũi cao thẳng ánh lên vầng sáng nhàn nhạt, khiến người khác không tài nào đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

Hứa Tông nhìn anh đăm đăm vài giây, cất giọng, "Nói thế là anh về đây không phải để đòi lại công bằng cho vợ chồng nhà họ Úc à?"

"Vốn con không có ý đó, nhưng nếu đã về đây rồi thì con cũng muốn hỏi mẹ một câu." Úc Thừa nói với giọng điềm đạm, "Bao năm nay, mẹ thật sự không hiểu rõ tính con trai mẹ sao?"

"Ý anh là sao?" Giọng Hứa Tông trầm xuống, mang theo cảnh giác.

"Con chẳng phải là kiểu người trọng tình trọng nghĩa, cũng sẽ không bị bất cứ thứ gì giữ chân." Anh dửng dưng nói, "Nếu không thì ngần ấy năm trôi qua, những chuyện mà mẹ muốn con làm con đã sớm làm xong từ lâu rồi."

Hứa Tông đờ người, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Năm ấy sau khi Úc Thừa xuất ngoại, Úc Vệ Đông vì chuyện Hầu Tố Hinh bị thương ở công trường phải đến nhờ vả nhà họ Phan nhưng lại bị bà ta chơi trò ly gián. Lúc ấy bà muốn thử anh một lần, xem

thử điểm yếu của Úc Thừa nằm ở đâu, thế thì sẽ càng dễ bắt chẹt anh hơn.

Nhưng không ngờ sau khi biết chuyện này, Úc Thừa lại chẳng có phản ứng gì.

Không giận dữ, không đau lòng, không hề thay vợ chồng nhà họ Úc đòi lại công bằng.

Xem ra đứa con trai này cũng lạnh lùng vô tình giống bà. Đây là chuyện tốt, Hứa Tông cũng yên lòng hơn, nhưng nếu thế thì bà không có cách nào có thể khống chế được anh, Úc Thừa cứng đầu cứng cổ, rất khó giải quyết.

Nhà họ Phan ít con cái, tính cả hai đứa con hoang bên ngoài thì cũng chỉ có bốn đứa con trai.

Mấy năm trước Phan Tấn Nhạc vẫn còn mạnh khỏe, nắm mọi quyền hành trong tay mình. Phan Tuyển chỉ là một đứa vô dụng, không đủ sức để gây uy hiếp, còn hai đứa con hoang bên ngoài lại bị Phan Tấn Nhạc đề phòng nên tạm thời không gây ra sóng gió, thế nên Hứa Tông cũng mặc kệ Úc Thừa.

Song, vài năm trở lại đây tình hình đột ngột thay đổi, Phan Tấn Nhạc đổ bệnh liên miên, thân thể không còn khỏe mạnh như xưa, lại thêm công ty gia tộc bắt đầu xuất hiện các vấn đề vặt vãnh, người sáng suốt đều biết ông phải chọn ra người thừa kế, hoặc ít nhất là san sẻ bớt một phần quyền lực.

Nếu Úc Thừa không chịu trở về e là sẽ trễ mất. Hứa Tông cũng là vì quá sốt ruột nên mới lại tiếp tục ra tay với vợ chồng nhà họ Úc với ý nghĩ còn nước còn tát. Nhưng không ngờ phía bên kia báo lại với bà, mấy ngày đó Úc Thừa cũng trở về quê thăm hai người họ.

Tuy cửa kín then cài, không biết họ nói gì, nhưng chuyện này vẫn

khiến Hứa Tông canh cánh trong lòng.

Chẳng lẽ bao năm qua anh đều đóng kịch trước mặt bà ta? Lừa bà ta bao lâu nay, khiến bà ta buông lỏng cảnh giác, lại không biết rằng nhược điểm có thể lợi dụng nhất của anh đã sớm nằm trong tay của mình.

Hứa Tông săm soi Úc Thừa một lượt, "Nếu thật sự là thế, anh quay về thăm bọn họ làm gì?"

"Mẹ coi trọng con quá rồi." Úc Thừa cười, "Nuôi một con chó nó còn có tình cảm huống chi bọn họ nuôi con bao năm nay. Mẹ nuôi bệnh nặng, về tình về lý thì con hẳn phải về thăm một chuyến, nếu không chẳng phải sẽ khiến người khác trách mình vô tình sao."

Đôi mắt đen láy dần trở nên sâu hun hút, lời anh nói lộ ra ý bóng gió, Hứa Tông cau mày, "... Anh nói gì?"

"Con nói rồi, mẹ không hề hiểu con." Úc Thừa bước đến gần bà, chậm rãi nhả từng chữ, "Chẳng lẽ mẹ thật sự nghĩ rằng, sau ngần ấy năm mà con vẫn không có mưu đồ gì với nhà họ Phan ư?"

Hứa Tông chợt híp mắt lại.

Bà nghĩ đến một khả năng, nhưng vì quá mức khiếp sợ, nhất thời không thể nào tin được.

"Mẹ nói xem, nếu một người thợ săn nuôi một con chó sói và một con chó săn, khi chỉ còn lại một miếng thịt thì ông ta sẽ cho ai?"

Hô hấp Hứa Tông nặng nề hẳn, một luồng sức ép bất thình lình xuất hiện khiến trống ngực bà ta đập dồn dập.

Úc Thừa không chờ bà ta đáp lại, nhếch môi hờ hững buông câu, "Chắc mẹ cũng không biết đáp án, nếu không mẹ cũng sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn với vợ chồng nhà họ Úc để uy hiếp con

như thế."

"..."

Chó nhà vẫn vô hại hơn chó sói, trong nạn đói, thợ săn vẫn đề phòng sói, vì dã tính của sói có thể phá vỡ sự thuần hóa của con người, nhưng nếu là một con chó biết nghe lời thì sẽ không.

Hứa Tông chợt vỡ lẽ, bao năm qua Úc Thừa không tranh không đoạt cũng là vì để Phan Tấn Nhạc dỡ bỏ lòng đề phòng, vì muốn biến mình thành một con chó săn ngoan ngoãn.

Trong mắt Phan Tấn Nhạc, hành động định kỳ thăm hỏi vợ chồng nhà họ Úc chính là một liều thuốc an thần cực mạnh, là chứng minh cho việc anh sẽ không bao giờ đi ngược lại với bản tính của mình.

Bà ta đột nhiên phát hiện ra, từ trước đến giờ mình hoàn toàn không biết gì về đứa con trai này, tâm tư của anh còn sâu hơn bà ta nghĩ, cũng giỏi chịu đựng hơn người khác.

"Anh chưa từng nói gì với tôi." Hứa Tông cố gắng ghìm lại giọng nói đang run rẩy của mình.

"Nếu để mẹ biết thì có lẽ cũng sẽ không thể giấu được bố."

Úc Thừa quan sát ánh mắt của bà, miệng cười nhưng ánh mắt lại chẳng có ý cười, "Chẳng phải bao nhiêu năm nay chúng ta phối hợp quá ăn ý hay sao? Bây giờ thời cơ vừa chín muồi, thế nên con mới trở về."

"..."

Hứa Tông rơi vào im lặng.

Úc Thừa lợi dụng bà ta diễn một vở tuồng biến giả thành thật, khi nhà họ Phan đang trong lúc loạn trong giặc ngoài, anh nhận lệnh lúc

lâm nguy, thế thì sẽ không khiến mọi người kiêng kị.

Đây vốn là vở kịch bà thiết kế cho Úc Thừa, lại không ngờ anh đã sớm tính xong, hơn nữa còn lên kế hoạch từ trước. Tuy hành động này không mưu mà hợp với suy nghĩ của bà, nhưng Hứa Tông vẫn có cảm giác bị người ta gài bẫy.

"Mẹ cũng đừng để ý nhiều, lần sau có chuyện gì con sẽ thương lượng với mẹ." Úc Thừa dửng dưng nói, "Dù sao chúng ta mới là người thân duy nhất của đối phương, là quan hệ máu mủ ruột rà, cùng vinh cùng nhục."

Hứa Tông nhìn anh đăm đăm, anh cũng thản nhiên đáp lại ánh mắt của bà, một lúc lâu sau, bà mới hừ một tiếng, "Anh biết thế thì tốt."

Ngoại trừ hành vi tự chủ trương này ra thì đứa con trai này hợp ý hơn bà nghĩ. Bà cứ tưởng anh cứ ngây ngốc, chấp mê bất ngộ, không ngờ bây giờ bỗng nhận được niềm vui bất ngờ.

Bà kể lại hết tình hình hiện tại của nhà họ Phan cho Úc Thừa.

Sức khỏe Phan Tấn Nhạc không còn được như xưa, mấy chuyện nhỏ nhặt trong gia tộc đều được giao lại cho Phan Tuyển quản lý, xem như đã giao một phần quyền lực nhất định cho anh ta. Hai đứa con hoang bên ngoài là Phan Duệ và Cừu Minh Phàm cũng được quản lý hai ba công ty con của nhà họ Phan.

Sự việc phát sinh của một tổ chức Quỹ hồi năm trước đã được giải quyết nhờ quan hệ, còn bây giờ, mắt xích tài chính của vài công ty bất động sản ở Bắc Kinh lại xảy ra vấn đề. Chuyện này vốn do Phan Tuyển phụ trách, cuối cùng tin vỡ nợ lại bị truyền đến tai Phan Tấn Nhạc khiến ông nổi giận đùng đùng.

"Ngày mai là tiệc mừng thọ của bố anh, tôi đã thay anh chuẩn bị quà rồi." Hứa Tông điềm tĩnh dặn dò, "Lần đầu tiên trở về, phải biểu

hiện cho tốt vào."

"Vâng." Úc Thừa gật đầu, đáp, "Con biết rồi."

Trong biệt thự nhà họ Phan có một hoa viên được chăm sóc kỹ lưỡng rất xinh đẹp.

Hứa Tộng nói chuyện với Úc Thừa xong liền vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Úc Thừa ngồi trên xích đu trong hoa viên, hững hờ ngắm nhìn cảnh tượng tươi tốt trước mắt.

Để một đóa hoa trà bung nở, cần phải có người làm vườn dốc lòng tưới nước, bón phân mỗi ngày, đủ không khí, mưa móc và dinh dưỡng từ đất, đòi hỏi nhiều công đoạn phức tạp. Bọn chúng bị giam cầm trong đình viện thâm sâu, không thể nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ cũng sẽ dễ dàng bị khô héo, sức chịu đựng kém xa cỏ dại.

Úc Thừa cụp mắt, khẽ nở nụ cười, đứng dậy đi vào nhà.

Trên tầng hai của biệt thự nhà họ Phan có rất nhiều phòng, Úc Thừa cũng có một phòng dành riêng cho mình. Diện tích phòng chỉ bằng hai phần ba phòng ngủ của Phan Tuyển, đồ dùng trang trí cũng đơn giản hơn, nhưng có ưu điểm là có view khá đẹp, nên trông có vẻ rộng rãi và thoáng đãng.

Đến tối, Úc Thừa tắm rửa thay đồ ngủ rồi lên giường. Lâu lắm rồi anh mới trở lại đây, cảm giác vừa lạ lại vừa quen.

Một lúc sau, Phan Diệu đến gõ cửa. Nghe anh trai về, cô bé vui đến nhảy cẫng lên.

Úc Thừa nói chuyện với cô bé một lát, hỏi thăm chuyện học hành, rồi lại hỏi ở cùng ba mẹ có vui không.

Cô bé ríu rít kể mải mê không ngừng, chỉ hận không thể chia sẻ hết

mọi chuyện mà mình thấy mình nghe với anh trai. Nhắc đến quan hệ với Phan Tuyển, Phan Diệu ra vẻ người lớn, dùng tiếng Quảng Đông giòn giã phát biểu, "Em chẳng thân với anh ấy, ước gì không gặp anh ấy thì lại càng tốt."

Úc Thừa khẽ cười lắng nghe cô bé nói, Phan Diệu như nghĩ đến điều gì, nhảy nhót nói, "Nhưng dạo này có một anh trai khác rất tốt với em, thường xuyên tặng đồ chơi cho em lắm."

"Một anh trai khác?" Úc Thừa nhướng mày.

"Dạ, dạ! Anh Minh Phàm á!" Phan Diệu cất cao giọng, "Thỏ của em là của anh ấy mua tặng đấy."

"Thế à." Úc Thừa dịu dàng xoa đầu cô bé, "Cậu ta thường đến nhà mình lắm sao?"

"Dạ... Nhưng sợ mẹ không vui nên anh ấy luôn lén đến thăm em." Phan Diệu kể rõ mười mươi, "Thỉnh thoảng anh ấy còn đến đón em tan trường nữa."

Nói xong cô bé lại le lưỡi, rầu rĩ nói, "Anh đừng nói cho mẹ biết nha."

"Ừm, đương nhiên rồi." Hàng chân mày Úc Thừa giãn ra, anh cười khẽ, "Đây là bí mật của anh và Tiểu Diệu nhé, được không nào?"

Phan Diệu gật đầu lia lịa, đôi mắt cong lên, "Ừm, bí mật!"

...

Sau khi Úc Thừa về Hong Kong, cuối tuần rảnh rỗi, Hoài Hâm tự giam mình ở trong phòng viết tiểu thuyết.

Triệu Triệt kể với cô cậu có một người bạn cùng tham gia cuộc thi

Business Case học ở đại học Bắc Kinh, vừa mới chuyển sang học viện quản lý Quang Hoa, nghe nói Hoài Hâm là đàn chị thì rất muốn cùng ăn một bữa cơm để học hỏi kinh nghiệm. Đúng lúc hai ngày hôm nay đang rảnh, Hoài Hâm bèn vui vẻ đồng ý.

Cậu bạn của Triệu Triệt bằng tuổi cậu, nhỏ hơn Hoài Hâm hai tuổi, tên là Dụ Cảnh Sướng. Dáng người cao chừng một mét tám hơn, là một chàng trai mang theo vẻ đẹp tỏa nắng, đôi mắt trong veo, gương mặt búng ra sữa.

Trong bữa ăn, cậu chàng bắt chước Triệu Triệt gọi cô là chị Hoài Hâm, nghe mà sướng cả tai, Hoài Hâm vui vẻ đáp lại. Triệu Triệt ngồi bên cạnh cất giọng chua lè chua loét, "Số lần chị tôi cười đùa vui vẻ với tôi một năm cộng lại cũng chẳng nhiều bằng hôm nay đâu."

Dụ Cảnh Sướng cười tươi roi rói, hai mắt cong tít, "Thật sao? Thế thì vinh hạnh cho tôi quá."

Em trai vừa đẹp trai vừa khiêm tốn, hỏi thăm Hoài Hâm rất nhiều vấn đề liên quan đến chuyên ngành, còn dỗ cô vui vẻ. Lúc bữa cơm kết thúc, cậu chàng hào phóng chi tiền cho bữa cơm này, nhưng Hoài Hâm ngăn lại, "Cậu còn chưa có việc làm mà."

"Chị cũng chưa có việc làm mà." Dụ Cảnh Sướng khoát tay, "Không sao đâu ạ, hôm nay là em nhờ A Triệt mời chị Hâm Hâm đến, em nên đãi khách mới phải."

Cậu tỏ thái độ kiên quyết nên Hoài Hâm đành phải thôi.

Trước khi chia tay, Dụ Cảnh Sướng hỏi, "Về sau đi học em có thể tìm chị hỏi bài không ạ?"

Hoài Hâm gật đầu, cười, "Đương nhiên rồi, lúc nào cũng được."

Thứ hai, Hoài Hâm vẫn đến Nguyên Bác đi làm như thường lệ,

không thấy Úc Thừa.

Anh không nói sẽ sang Hong Kong bao lâu, cô cũng không biết khi nào anh về, chỉ có thể thỉnh thoảng lại liếc sang văn phòng của anh kiểm tra.

Thi thoảng anh sẽ báo cáo sơ lược với cô, trò chuyện dăm ba câu rồi thôi, chỉ nói mọi thứ đều thuận lợi.

Sáu giờ tối, Hoài Hâm thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, đống công việc còn lại cô sẽ mang về nhà làm. Lúc đi thang máy xuống tầng một, cô tình cờ gặp được Dụ Cảnh Sướng ở bên ngoài.

"Sao cậu lại ở đây?" Cô tò mò.

"Em đến để phỏng vấn thực tập, vừa xong ạ." Dụ Cảnh Sướng gãi đầu, đôi mắt tròn xoe, "Còn chị?"

Hoài Hâm giải thích, "À, chị thực tập ở đây, Quỹ đầu tư Bác Nguyên."

"À à, em có nghe qua, là một quỹ tư nhân khá nổi tiếng, chị đỉnh quá!"

"Ha ha, đâu có đâu." Hoài Hâm dừng lại một chút, quan tâm hỏi han, "Cậu phỏng vấn công ty nào thế?"

Dụ Cảnh Sướng nói tên của một ngân hàng đầu tư, đang nói chuyện thì gặp phải sếp lớn là Đào tổng và Vương An Nhiễm sóng vai bước ra, Hoài Hâm lễ phép lên tiếng chào.

Lúc bọn họ nói chuyện thì Dụ Cảnh Sướng đứng bên cạnh ngoan ngoãn giữ im lặng, đợi hai người kia đi rồi cậu mới lên tiếng, "Chị định đi ăn hả?"

Hoài Hâm chần chờ một lúc rồi đáp, "... Ừ, chị đang định tìm đại

quán nào ăn đây."

"Hay là chúng ta sang trung tâm thương mai đối diện ăn nhé?" Dụ Cảnh Sướng đề nghị,

"Em biết có một nhà hàng fusion cuisine mới ngon lắm."

Công việc hôm nay không nhiều, Hoài Hâm đắn đo một lúc, không nỡ từ chối cậu chàng, "Được, vậy đi thôi."

Dụ Cảnh Sướng nói nhà hàng đó không xa, đi vài bước đã đến. Mặt tiền trang trí rất mới mẻ, hàng ghế màu xanh bạc hà nổi bần bật giữa không gian quán, đồ ăn cũng rất phong phú.

Hai người chọn món, nói chuyện một lát liền nói đến kế hoạch chọn nghề trong tương lai.

Dụ Cảnh Sướng còn nhỏ, suy nghĩ vẫn chưa thấu đáo, Hoài Hâm bèn chỉ bảo, cho cậu những kinh nghiệm của bản thân. Dụ Cảnh Sướng nghiêm túc ghi nhớ, còn tự hỏi cô những điều mà mình chưa hiểu.

Bữa cơm mất một tiếng đồng hồ, quá trình khá là vui vẻ. Sau khi về nhà, hiệu suất làm việc của Hoài Hâm cũng rất cao, nhanh chóng hoàn thành hết công việc mà các sếp giao cho.

Kiểm tra Wechat không có tin nhắn mới, đến tối chuẩn bị đi ngủ, cô mới nhận được tin nhắn từ Úc Thừa, [Trưa mai anh về.]

Hoài Hâm, [Ờ.]

Không biết vì sao mà anh không gửi tin nhắn thoại, chỉ gửi tin nhắn văn bản cho cô. Nhưng cách màn hình cô cũng có thể tưởng tượng ra gương mặt với nụ cười tủm tỉm của anh, [Chỉ "ờ" vậy thôi à?]

Hoài Hâm, [Chứ anh muốn gì nữa? *mèo con chớp mắt.jpg*]

Thằng cha này còn cố ý thừa nước đục thả câu, [Ngày mai sẽ nói em biết.]

Hừ.

Biết thời gian anh trở về, tâm trạng Hoài Hâm thoải mái hẳn.

Sáng sớm hôm sau bước vào văn phòng, cô vui vẻ chào hỏi mấy đồng nghiệp.

Hôm nay kể cũng khéo, Đào tổng đến Bắc Kinh hai ngày, định trưa nay sẽ mời cả phòng ăn cơm. Bình thường đều là nhóm thực tập sinh và nhóm nhân viên chính thức đi cùng nhau, hoặc là tự giải quyết ở văn phòng, hiếm khi nào mọi người tụ họp đông đủ.

Chuyến bay của Úc Thừa hạ cánh vào lúc 11 giờ 30, Hoài Hâm đoán chưa chắc anh có thể đến kịp giờ ăn với mọi người. Quả nhiên đến trưa, cô không hề thấy anh trong phòng riêng.

Nhưng mọi người vẫn chừa chỗ cho anh, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí vô cùng hài hòa và nhẹ nhàng.

Ăn cơm cùng sếp lớn không hề áp lực như Hoài Hâm vẫn nghĩ. Mấy sếp rất thân thiện, không hề có khoảng cách bề trên, ngoại trừ hỏi thăm công việc, các sếp cũng quan tâm chuyện sinh hoạt, học tập thường ngày của họ, và cả sở thích đam mê.

Lúc hai cậu chàng thực tập sinh đang nói đến chuyện yêu đương thì Úc Thừa xuất hiện, ánh mắt Hoài Hâm và anh khẽ giao nhau giữa không trung, cô nhướng mày.

Úc Thừa phong độ ngồi xuống chỗ dành cho mình, "Xin lỗi mọi người, tôi đến trễ."

Đào tổng gật đầu với anh, mọi người lại đổ dồn sự chú ý về nhóm thực tập sinh, hào hứng lắng nghe bọn họ chia sẻ câu chuyện của mình.

Sau khi nghe xong, Trương Khả Bân cảm thán, "Dân FA hâm mộ quá đi."

Lý Thi Văn bật cười, ánh mắt chuyển sang mấy cô gái, "Mấy đứa có bạn trai hết chưa?"

Hồ Vi lắc tay, Tần Hiểu Nguyệt cũng độc thân, Hoài Hâm chưa kịp lên tiếng lại nghe Đào tổng thân thiết hỏi, "Tiểu Hâm có rồi đúng không? Cái cậu gầy gầy cao cao nói chuyện với em ở trước cửa công ty có phải là bạn trai em không?"

Hoài Hâm chưa kịp phản ứng lại, Vương An Nhiễm đã nói chen vào, "Ngay hôm qua nè, cái cậu chàng trắng trẻo, đẹp trai tỏa nắng kia ấy, thấy hai đứa nói chuyện vui vẻ lắm mà."

Nghe miêu tả thế Hoài Hâm mới nhớ đến Dụ Cảnh Sướng, đang định phủ nhận lại bắt gặp ánh mắt lướt qua của Úc Thừa.

Đôi mắt hoa đào sâu hun hút cực kỳ bình thản, ý tứ mập mờ, trầm ngâm khó đoán.

***

Tác giả:

-- Mới xa nhau có ba ngày mà em đã có người khác rồi???

***

Jeongie:

Còn gì thốn hơn khi vừa về đến công ty lại nghe tin bé bồ đi chơi với

trai lạ, hơn nữa còn là trai trẻ, trai trẻ, trai trẻ. Chuyện quan trọng phải nói ba lần!!! =))))

Chương 56: C56: Chương 56

Tầm mắt Úc Thừa đúng lúc chạm vào ánh mắt cô, tuy khoảng cách khá xa, nhưng Hoài Hâm lại cảm giác ánh mắt hiện giờ của anh khiến người ta khó lòng xem nhẹ.

Cô liếm môi, chúm chím cười phủ nhận, "À, không phải đâu, đó chỉ là một cậu đàn em khoá dưới thôi ạ."

Đu CP là bản năng con người, Đào tổng tiếc nuối tặc lưỡi một tiếng, "Tôi còn tưởng đó là bạn trai em chứ."

Hoài Hâm rướn môi, không lên tiếng.

Lý Thi Văn tò mò hỏi, "Thế Hâm Hâm đã có bạn trai chưa em?"

"Chuyện này..." Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, liếc sang Úc Thừa, nhìn anh vài giây mới đủng đỉnh đáp, "Không có ạ."

Người đàn ông xoáy thẳng vào mắt cô một lúc, anh rủ hàng mi, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Văn tổng ngồi bên cạnh cười nói, "Thế mọi người ai có mối nào ngon thì có thể giới thiệu cho Tiểu Hâm nhé."

Hoài Hâm cong tít đôi mắt, "Vậy em xin cám ơn các sếp trước ạ."

Cơm no rượu say, mọi người tốp năm tốp ba quay trở về văn phòng. Hoài Hâm đi tụt lại phía sau, nghe Văn tổng nói lát nữa sẽ cùng Úc Thừa và Từ Húc mở cuộc họp.

Úc Thừa luôn nổi bật trong nhóm người. Cô chăm chú ngắm nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, vai rộng eo nhỏ, hai chân thon dài, khóe môi cô lại bắt đầu cong lên.

Cảm giác cùng sở hữu một bí mật với anh quả thật kích thích hơn cô nghĩ.

Đối với người khác, anh là người chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể trêu chọc, nhưng cô lại biết rõ nụ hôn của anh có vị thế nào.

Một cuộc họp thông thường kéo dài từ một đến hai tiếng, thế nên sau khi quay lại chỗ làm, Hoài Hâm một lòng tập trung vào công việc.

Đến khi hoàn thành hết công việc trên tay, cô đến phòng pantry rót một ly nước rồi quay lại, nhìn thấy Wechat thông báo có tin nhắn mới, [Đến văn phòng anh.]

Hoài Hâm lẳng lặng nở nụ cười, lại còn vẽ vời thêm chuyện, [Khi nào ạ?]

Úc Thừa trả lời lại ngay, [Bây giờ, ngay lập tức.]

Hoài Hâm, [Dạ.]

Cô tô lại son, xong xuôi rồi mới đứng dậy, thản nhiên đi tới trước cửa phòng làm việc của Úc Thừa, gõ nhẹ lên cửa một tiếng.

Bên trong vọng ra giọng nói trầm ổn, "Mời vào."

Hoài Hâm đẩy cửa bước vào.

Đóng cửa lại, mới vừa xoay người, cô đã bị người ta đè lên lớp cửa kính mờ một chiều trao cho một cái hôn nồng liệt.

Hoài Hâm giãy giụa nức nở "ưm" lên một tiếng, nhưng lại để cho anh có cơ hội "đánh úp" khi đôi môi xinh hé mở. Úc Thừa vừa đỡ cô tiến vào trong phòng vừa bế cô ngồi lên một chiếc tủ thấp.

Hai tay anh đỡ hai bên sườn của cô, hơi rướn cổ áp sát tới.

Qua một lúc, Úc Thừa tạm thời buông tha cho cô. Nhưng đôi mắt vẫn đăm đắm dán chặt lên người cô, anh bật cười khe khẽ, "Mới có mấy ngày không gặp, em đã quen người mới rồi à?"

Tình nồng trong mắt hẳn còn chưa phai, hàng mi cong vút hơi buông xuống, anh nheo mắt nhìn cô, hai con ngươi đen thẫm.

Hoài Hâm nhìn xuống, đón lấy ánh mắt của anh, điềm nhiên cất giọng hỏi, "Nếu đúng thì sao nào?"

Úc Thừa hơi sững lại, bờ môi nhếch lên một nụ cười.

"Anh cấm đấy."

Anh túm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, nhoài người tới một lần nữa.

Úc Thừa hôn rất điêu luyện, nụ hôn kéo dài một lúc lâu, đến khi Hoài Hâm gần như ngạt thở, vô thức đẩy mạnh anh ra, Úc Thừa mới thỏa mãn buông tha cho cô, hai mắt nheo lại, "Ngọt quá."

Hoài Hâm không chịu nổi cúi gầm đầu, chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống đất.

"Cái đồ khó ưa." Cô làu bàu, "Dám gây ra động tĩnh lớn thế."

Đuôi mắt Úc Thừa nhướng lên, anh nhích lại gần cô, cong môi hỏi, "Ai khó ưa hả?"

"Anh đấy!"

Anh thấp giọng nở nụ cười xấu xa, "Lúc nãy hôn nhau, vẻ mặt em đâu có giống như lời em nói."

"..."

Hoài Hâm đẩy anh ra, nhảy xuống tủ sải bước ra ngoài, "Em về đây."

"Em thế này không về được đâu." Úc Thừa ôm lấy cô từ phía sau, chậm rãi nở nụ cười, "Nếu không mọi người đều sẽ biết anh vừa bắt nạt em đấy."

Hoài Hâm trợn trắng mắt, nhận lấy gương anh đưa tới.

Hay lắm, son môi trôi tuốt tuồn tuột hết cả rồi.

Vừa nãy anh đúng là quá thể quá đáng mà.

Anh cũng biết là bắt nạt cơ đấy, cô trừng mắt lườm anh một cái, lại còn cười được à!

Cô nghiêm mặt lấy khăn giấy lau đi, tô lại son một lần nữa, xong xuôi rồi Hoài Hâm mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa ngước lên lại trông thấy gương mặt anh tuấn của Úc Thừa, hai tai cô đỏ bừng, cầm khăn giấy giúp anh lau bên khóe môi.

Sau khi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, Hoài Hâm toan lỉnh đi nhưng lại người đàn ông cười tủm tỉm bắt lấy cổ tay.

Lòng bàn tay anh nóng hừng hực, hiếm khi thấy Hoài Hâm lắp bắp như bây giờ, "Sếp Úc còn... còn... chuyện gì nữa ạ?"

Úc Thừa ôm cô vào lòng, anh cụp mắt, tủm tỉm cất lời, "Sổ sách đã tính xong đâu mà đòi chạy hả?"

"Sổ sách gì cơ?" Cô hấp háy đôi mắt, giọng đầy vô tội.

Anh khựng lại trong tích tắc, ghìm giọng thật thấp lạnh lùng nhắc nhở cô, "Cao cao gầy gầy, trẻ tuổi trắng trẻo, đẹp trai toả nắng."

Tư thế nói chuyện ngửa đầu kiểu này khiến Hoài Hâm có cảm giác như đang bị anh áp chế. Cô muốn đẩy anh ra nhưng lại không thành công, cô cố gắng nhịn cười, đành giữ nguyên tư thế ôm nhau thế này, "Là... một cậu bạn thân của em trai em, mới quen thôi."

"Mới quen mà đã nói chuyện vui vẻ thế à?"

Hoài Hâm nghiêng đầu, ung dung quan sát anh một lượt.

Một lát sau, cô đủng đỉnh lên tiếng, "Anh của em đang ghen đấy à?"

"..."

"Đừng ghen nè." Hoài Hâm khẽ chớp hàng mi, nét tinh nghịch ánh lên trong đôi mắt. Cô mỉm cười nhoài người đến, thì thầm bên tai anh, "Tuy bây giờ em vẫn chưa có bạn trai, nhưng cậu ta không có cơ hội thắng bằng anh đâu."

Hẳn là cô cố ý, bờ môi như chạm như không mang theo ý trêu chọc, nhẹ nhàng chạm vào rồi rời đi ngay lập tức.

Úc Thừa nheo mắt, quai hàm bạnh ra, cố nở nụ cười.

"Đi về làm việc trước đi." Giọng nói trầm thấp hơi khàn, anh khẽ véo vành tai mềm mại của cô như một lời cảnh cáo, "Nếu không, anh không dám bảo đảm lát nữa có làm ra động tĩnh lớn hơn hay không đâu."

...

Tiến triển của lần quay về Hong Kong hoàn toàn nằm trong dự tính của Úc Thừa.

Vì tiệc mừng thọ lần thứ 69 này không phải là năm tuổi chẵn, cộng thêm đủ thứ vấn đề cả trong lẫn ngoài gia tộc nên Phan Tấn Nhạc cũng chẳng có tâm trạng tổ chức linh đình.

Tiệc mừng thọ được tổ chức tại biệt thự sườn núi, chỉ mời bạn bè thân thiết lâu năm, nhưng bữa tiệc vẫn rất náo nhiệt. Phan Tấn Nhạc chẳng mấy ngạc nhiên với sự xuất hiện của Úc Thừa, vẫn trò chuyện dăm ba câu như bình thường, ân cần hỏi thăm cuộc sống dạo này của anh.

Món quà mà Úc Thừa mang đến là một bức tranh thủy mặc đời nhà Minh do Hứa Tông chuẩn bị, một món quà khá vừa tầm trong đống quà ngổn ngang, nhưng lại cực kỳ phù hợp với địa vị "lửng lơ" của anh hiện tại. Hơn nữa Hứa Tông hiểu rõ sở thích của Phan Tấn Nhạc, và đây chính là một món đồ cao cấp mà bà đã cất công tìm kiếm.

Quà của Phan Tuyển là một tượng Phật nhỏ bằng vàng từng được thờ cúng trong Phật giáo Tây Tạng, màu sắc lấp lánh, trông rất quý giá, không biết anh ta tìm ở đâu ra, rất được lòng Phan Tấn Nhạc.

Ngoài ra, Úc Thừa còn trông thấy hai quyển sách dạy chơi cờ được đặt ở một góc khuất, không biết tác giả là ai.

Sau bữa tiệc, các khách mời đều di chuyển đến tầng hai uống rượu. Úc Thừa đứng cạnh cửa sổ trên hành lang nhìn xuống, ở góc nhìn này có thể quan sát tình hình trong hoa viên phía sau.

Phan Diệu đang chơi xích đu đến là vui, đứng bên cạnh cô bé là một người đàn ông trẻ tuổi, mặt mày nghiêm nghị.

Cô bé chơi một chốc rồi lại duỗi cánh tay mũm mĩm trắng trẻo về

phía người đàn ông, ngay sau đó anh ta bế cô bé lên, đặt cô bé ngồi lên đùi mình. Một lớn một nhỏ cười nói vui vẻ.

Úc Thừa đoán người đó hẳn là Cừu Minh Phàm, anh chưa từng gặp hai đứa con trai riêng của bố mình. Lúc trước là do không thể để lộ ra bên ngoài nên Phan Tấn Nhạc vẫn giữ họ ở một nơi bí mật gần đó, giống như ông ta đã từng đối xử với anh ngày xưa.

Tuy nhiên, hôm nay Cừu Minh Phàm có thể xuất hiện ở đây, hiển nhiên không hề đơn giản là "lén" đến như lời Phan Diệu nói.

Có lẽ đã được bố ngầm cho phép.

Úc Thừa cụp mắt quan sát hai người họ một lúc, người đàn ông dưới lầu như cảm nhận được, vô thức ngước mắt lên nhìn về phía tầng hai.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, Cừu Minh Phàm phản ứng lại đầu tiên, khóe môi hơi rướn lên, khẽ gật đầu chào.

Úc Thừa đáp lại anh ta bằng một nụ cười thản nhiên, không hiểu sao anh lại có suy nghĩ rằng, thật ra Cừu Minh Phàm khá giống anh, hai người vốn dĩ từ đầu đều không mang họ Phan, nhưng người kia rất thức thời, sau khi nhận tổ quy tông liền đặt nhà họ Phan lên trên hết, tất cả giấy tờ liên quan đều đã được đổi tên.

Khác hẳn với anh, cứng đầu cứng cổ.

Úc Thừa vẫn không chịu đổi sang họ Phan, thời gian anh ở nhà quá ngắn, chưa kịp vững gót chân đã bị ném sang Mỹ, bẵng đi mấy năm, Phan Tấn Nhạc gần như đã quên mất đứa con này.

Sau khi về nước, anh lại càng không có bất cứ dính dáng gì đến nhà họ Phan, Hứa Tông chẳng trông mong gì vào anh nữa, thế nên cũng mắt nhắm mắt mở với chuyện này, mặc xác anh.

Tuy nhiên thái độ của Phan Tấn Nhạc với chuyện này có thể xem như khá thoải mái, có lẽ cũng nhờ một phần nguyên nhân là do mẹ đẻ của anh.

Nghe nói mẹ của Cừu Minh Phàm là tiểu thư của một gia đình giàu có ở Thượng Hải, tuy không phải là danh gia vọng tộc, nhưng vẫn mạnh hơn bà Phan hiện giờ. Xuất thân như thế mà vẫn phải làm bà nhỏ của người ta, có thể nhận ra ván cờ này của Phan Tấn Nhạc cũng chẳng hề rõ ràng.

Úc Thừa không cần phải sửa lại họ, phải chăng là vì tình cảm sâu đậm của bố dành cho mẹ đẻ của mình, nếu không thì sao Phan Tấn Nhạc lại dễ dàng tha thứ cho sự ương bướng của anh như thế?

Chân tình ư?

Nghĩ đến từ này lại thấy buồn cười, anh lắc đầu, không nấn ná lại thêm mà xoay người rời khỏi hành lang bằng kính.

Trên đường tình cờ gặp mấy người họ hàng, toàn là những người thích nịnh trên nạt dưới, trông thấy Úc Thừa cũng chẳng thèm để anh vào mắt, ai nấy đều bày ra vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ. Chỉ có chú Út Phan Tấn Sùng thân thiết lên tiếng chào hỏi với anh.

Ông ta là em trai của Phan Tấn Nhạc, hai anh em chênh nhau gần hai chục tuổi, đến giờ vẫn chưa lấy vợ. Phan Tấn Nhạc đã giao hết quyền hành quản lý toàn bộ chuỗi khách sạn của Phan gia cho ông ta. Phan Tấn Sùng cũng là người có đầu óc kinh doanh, công việc quản lý đến nay vẫn phát triển vững vàng, hơn nữa còn rất được Phan Tấn Nhạc tin tưởng.

Hai người chào hỏi vài câu rồi tạm biệt nhau, lúc Úc Thừa bước xuống cầu thang xoắn ốc thì chạm mặt Hứa Tông đang khoác áo choàng nhung đi lên, lớp trang điểm khá công phu, nhưng có lẽ chuẩn bị bữa tiệc quá tốn sức nên trông khí sắc của bà có hơi tiều

tụy.

Đôi bên trao đổi ánh mắt, Hứa Tông nói với anh, "Đi theo tôi, bố anh đang ở trên thư phòng."

Trong thư phòng vọng ra tiếng nói chuyện, mới vừa bước vào, bên trong đã có người đi ra, là một người bậc cha chú trong nhà.

"Chào bà Phan." Đối phương ân cần chào hỏi, rồi lại khẽ gật đầu chào Úc Thừa.

Hứa Tông đoan trang đáp lại, Úc Thừa cũng chào người nọ, "Chào chú Tạ."

Đợi người kia rời đi, Hứa Tông mới gõ cửa, dịu dàng lên tiếng, "Ông à, là tôi đây."

"Vào đi."

Thư phòng của Phan Tấn Nhạc được trang trí rất có phong cách, văn phòng tứ bảo nhiều vô số, nghiên Đoan Lão Khanh, Tiêu Bạch, chất đá tinh tế bóng mịn, giữ mực lâu khô, còn quý hiếm hơn cả gốm Quân diêu. Trên tường còn treo một bức thư pháp bút tích của Văn Trưng Minh vào đời Minh, nét chữ rồng bay phượng múa, khí khái hào hùng.

Úc Thừa ngồi chờ bên ngoài một lúc, đợi đến khi nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện lướt qua phần dạo đầu, anh mới thong thả gõ cửa.

"A Thừa đến rồi à?"

Phan Tấn Nhạc không lộ vui buồn, "Vào đây."

Úc Thừa cúi đầu chào ông ta, ngồi xuống ghế phía chếch xéo. Hứa Tông liếc sang anh một cái, mỉm cười nói, "Bữa tiệc hôm nay có đúng ý anh không? Mẹ thấy anh ăn ít lắm."

"Mẹ sắp xếp đương nhiên là con thích rồi ạ." Úc Thừa cười, "Chỉ có điều, tuy món bào ngư và cá sống khá ngon, nhưng cũng không thể ăn nhiều."

Phan Tấn Nhạc tỏ vẻ hứng thú, "Ồ? Vì sao thế?"

Úc Thừa ngước lên nhìn thẳng vào mắt ông ta, ăn nói đúng mực, "Mọi việc trên đời đều luôn phải thủ đạo, sử dụng chừng mực, nếu đã nảy sinh ham muốn sẽ dẫn đến tham lam, đã tham lam sẽ dẫn đến vô độ."

Tiếng nước trà nhỏ giọt vang lên lách tách, anh hạ tầm mắt, khiêm tốn nói, "Đây chỉ ý kiến riêng của con, bố nghe rồi bỏ qua cho."

Phan Tấn Nhạc nhìn anh một lát, sắc mặt dịu đi không ít so với lúc anh mới bước vào. Hứa Tông lẳng lặng quan sát toàn cảnh, dừng lại một thoáng rồi tiếp tục nhắc lại chuyện ban nãy.

Phan Tấn Nhạc liếc bà một cái, nhưng không ngăn lại.

Hóa ra là bà đang nói về chuyện làm ăn của nhà họ Phan ở Bắc Kinh, bất động sản nhà ở và kinh doanh đều có. Dự án xảy ra vấn đề lần này là dự án khu phức hợp phim trường do Phan Tuyển phụ trách, khu vực xung quanh đều có khách sạn cao cấp và trung tâm thương mại.

Vì khu phức hợp vi phạm quy định xây dựng nên đa số các khu căn hộ thương mại vẫn chưa bán được, và các bất động sản đã bán đi nhưng vẫn chưa thể nghiệm thu và bàn giao đúng hẹn dẫn đến dòng vốn đứt đoạn, khiến công ty rơi vào khó khăn vì vỡ nợ.

Công ty bất động sản của nhà họ Phan đã sớm được đưa lên sàn từ mấy năm trước, bây giờ tin tức vừa bị tung ra thì giá cổ phiếu đột ngột lao dốc, giá trị thị trường gần chục tỷ biến mất chỉ trong một đêm.

Hứa Tông châm trà cho Phan Tấn Nhạc, nhỏ nhẹ nói, "Tôi thấy chuyện này không cần phải lo lắng làm gì, số tiền thua lỗ một hai tỷ kia cùng lắm thì lấy tiền từ chỗ khác bù vào xoay vòng vốn, dòng tiền từ ngành du lịch văn hóa và ngành dịch vụ ăn uống của chúng ta vẫn luôn rất ổn..."

Phan Tấn Nhạc thở dài một hơi, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chỉ đăm chiêu một lát liền nhìn về phía Úc Thừa, "A Thừa thấy sao?"

"Việc cấp bách bây giờ là bơm vốn, giải quyết vấn đề vi phạm quy định xây dựng của dự án, sau khi hoàn tất mới quay lại khôi phục doanh số bán hàng." Úc Thừa dừng lại trong tích tắc, "Nhưng theo con hiểu thì cái bố đang lo chính là nguy cơ ảnh hưởng đến uy tín của công ty."

Tổn thất nặng nề về phương diện tiền bạc chỉ là thứ yếu, mấu chốt là uy tín của công ty sẽ suy giảm mạnh, số bất động sản đã bàn giao sẽ bị bán tháo với số lượng lớn, chủ sở hữu và bên bán cùng lúc gây sức ép, cứ tiếp tục như thế thì mức độ rủi ro uy tín sẽ càng tăng lên. Đến lúc đó, chỉ cần một nước đi bất cẩn sẽ thua cả một ván cờ.

Phan Tấn Nhạc chậm rãi lần chuỗi hạt trầm hương khắc chữ thọ trong lòng bàn tay, im lặng không ừ hử gì, Úc Thừa cân nhắc vài giây rồi nói, "Con đang nghĩ, chi bằng mình rót một ít vốn từ bên ngoài vào?"

Phan Tấn Nhạc hất cằm, tỏ ý khích lệ anh nói ra suy nghĩ của mình.

Úc Thừa bèn nói tiếp, "Tìm một nguồn tài trợ lửng* từ một quỹ tư nhân có quy mô lớn, lợi dụng danh tiếng của họ để giúp chúng ta bảo đảm dự án.

* Tài trợ hạng hai (hay tài trợ lửng) là sự kết hợp giữa tài trợ nợ và vốn chủ sở hữu mang lại cho người cho vay quyền chuyển đổi thành

cổ quyền trong công ty trong trường hợp vỡ nợ, thường là sau khi các công ty đầu tư mạo hiểm và các nhà cho vay cao cấp khác được thanh toán. Hình thức tài trợ lửng phổ biến nhất dưới hình thức cổ phiếu ưu đãi hoặc nợ cấp dưới và không có bảo đảm.

Hứa Tông nói chen vào, "Cách này cũng hay đấy."

"Bác Nguyên vừa huy động được một quỹ lửng mới trị giá 50 tỷ, hiện đang tìm một công ty quản lý tài sản cùng lập ra một khoản nợ thứ cấp*, cơ cấu lại nợ xấu. Đây cũng là một phương án khả thi nhất." Úc Thừa nói, "Nếu bố cần, con có thể ra mặt thúc đẩy chuyện này."

* Nợ thứ cấp là khoản nợ theo thỏa thuận chủ nợ chỉ được thanh toán sau tất cả nghĩa vụ, khoản nợ có bảo đảm hoặc không bảo đảm khác khi đơn vị vay nợ bị phá sản, giải thể.

Tài trợ lửng nghiên về cổ phiếu và trái phiếu, đặc biệt là trái quyền, yêu cầu tỷ lệ hoàn vốn cực kỳ cao, và đa số đều tập trung vào bất động sản.

Quỹ đầu tư tư nhân trong nước không có khả năng này, vì thế chỉ có những tổ chức quỹ với quy mô lớn mới có nguồn quỹ lửng phù hợp, và Bác Nguyên là một trong những số đó.

Phan Tấn Nhạc cụp mắt, ung dung nhấp một ngụm trà.

"Anh nắm chắc được mấy phần?" Ông ta hỏi.

Hứa Tông lẳng lặng nháy mắt với Úc Thừa, anh trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng, "Bảy mươi phần trăm ạ."

Câu trả lời cực kỳ thận trọng, Hứa Tông sầm mặt.

Úc Thừa không hề nhìn bà ta, chỉ bình tĩnh chờ Phan Tấn Nhạc ra

quyết định.

Chiếc đồng hồ cổ treo trên tường chậm chạp chuyển động, kim giây tích tắc di chuyển, sau vài vòng quay, Phan Tấn Nhạc mới đặt chuỗi hạt xuống.

"Vậy thì tốt, chuyện này cứ giao cho anh vậy."

Úc Thừa kính cẩn đáp lại, "Vâng."

Phan Tấn Nhạc không nhìn anh nữa, chỉ khoát tay nói, "A Thừa à, anh đừng khiến tôi thất vọng đấy."

"Vâng."

Úc Thừa gật đầu, lúc bước ra ngoài, anh hơi dừng bước rồi nói, "Con cũng muốn nói với bố một câu."

Phan Tấn Nhạc liếc nhìn anh.

"Bất kể con cháu thế nào, thay bố phân ưu là chuyện nên làm." Úc Thừa hạ tầm mắt, nhẹ nhàng buông lời, "Có điều bố bận trăm công nghìn việc, con chỉ khuyên bố giữ gìn sức khỏe."

...

Hôm nay Hoài Hâm cực kỳ trông ngóng đến giờ tan tầm, tiếc là hôm nay mấy sếp đều ở văn phòng, tiện thể giao cho cô vài nhiệm vụ phân tích ngành liên quan đến các tình huống cạnh tranh trong và ngoài nước, vài thương vụ M&A của các công ty thời trang thể thao ngoài trời. Hoài Hâm không rành mấy về các ngành hàng này nên mất kha khá thời gian để giải quyết.

Vì nhà gần, cũng không cần lo về vấn đề an toàn nữa, thế nên cô ở lại tăng ca đến một giờ sáng mới về nhà.

Sau khi về đến nhà, cô bước ra ban công nhìn sang phía bên kia, rèm cửa nhà Úc Thừa đã kéo kín, đèn tắt tối om om, anh vẫn chưa về nhà.

Tối nay không thể làm nên trò gì cả, cô chúc anh ngủ ngon rồi lên giường nghỉ ngơi.

Cô vẫn luôn muốn bù lại bữa hẹn hồi cuối tuần rồi, nhưng mấy ngày nay Úc Thừa bận tối tăm mặt mày. Đến tối thứ sáu, cuối cùng Hoài Hâm không nhịn được nữa, thầm nghĩ xem có nên nhắn tin hỏi thăm anh không.

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, QQ chợt hiện lên một tin nhắn thoại.

Hoài Hâm vẫn chưa nghe nội dung tin nhắn nhưng khoé môi đã vô thức rướn lên, cô bấm mở, giọng nói trầm ấm đầy gợi cảm của người đàn ông thong thả vang lên.

"Em bé Lisa này, tối nay chúng ta hẹn hò ở nhà ai đây?"

***

Tác giả:

Văn phòng của anh Thừa là phòng làm việc riêng, cửa từ tự khoá, bình thường mọi người thường xuyên ra ngoài thẩm định nên bên ngoài văn phòng khá vắng, khá an toàn.

Có điều đây chỉ là tiểu thuyết, chớ bắt chước ngoài đời thật.

***

Jeongie:

Anh có chấp niệm với từ già lắm, anh mà nghe có trai trẻ lấp ló bên bé bồ là anh ghim lắm =)))

Chương 57: C57: Chương 57

Tối thứ sáu không có công việc gì cần phải hoàn thành gấp, đến tầm sáu giờ, Hoài Hâm thu dọn đồ đạc xong xuôi, đánh một vòng từ khu thực tập sinh sang khu vực nhân viên chính thức, rồi lại đi vòng sang chỗ thang máy.

Đứng chờ chưa đầy một lát, bên cạnh liền vang lên tiếng bước chân vững vàng, ngay sau đó mùi hương gỗ tuyết tùng tươi mát lan đến. Hoài Hâm hơi nhếch môi, lẳng lặng nhích lại gần một bước nhỏ, tuy nhiên cô vẫn đứng thẳng người không chớp mắt lấy một cái.

Hai người vào vai người xa lạ vô cùng mượt mà, lần lượt theo sát nhau đi vào thang máy, không ai nói với ai câu nào.

"Sao thế?"

Úc Thừa liếc nhìn cô, tiện thể nhoài người sang cài dây an toàn cho cô.

"Không có gì, em chỉ thấy hai ta thế này..." Hoài Hâm nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt sáng long lanh cực kỳ quyến rũ, "Giống như đang vụng trộm vậy."

Cô không hề ngại ngùng mà thốt lên hai chữ này, Úc Thừa nhìn cô đăm đắm bằng ánh mắt sâu xa, hờ hững rướn môi hỏi, "Trông em có kinh nghiệm lắm nhỉ?"

"Đâu có." Hoài Hâm yêu kiều đáp lại, "Nhưng trong quyển tiểu thuyết mà em từng viết trước đây có tình tiết này."

Úc Thừa cười tủm tỉm, giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc, "Nếu vậy có thể mời quý cô tác giả đây dạy anh được không, anh không rành chuyện này cho lắm."

Trong xe không mở đèn, ánh đèn từ tầng hầm đỗ xe ở bên ngoài len lỏi vào trong, phác họa rõ ràng từng đường nét trên gương mặt tuấn tú của anh, đặc biệt là đường cong từ viền cằm trượt xuống cần cổ, thấp thoáng nét gợi cảm.

"Thật sao?" Hoài Hâm nhướng mày, âm cuối hơi nâng cao, "Em lại thấy anh đây rành lắm ấy chứ."

Úc Thừa cười tủm tỉm nhìn cô, đôi mắt hoa đào sâu hun hút cực kỳ quyến rũ, tựa như có thứ gì đó đang giằng co trong bóng tối, dây cung đã kéo căng. Hoài Hâm tỉnh bơ tựa vào lưng ghế, một lát sau người đàn ông cũng lùi lại, khởi động xe.

Bọn họ không thiếu chút thời gian này, tán tỉnh, mập mờ đều là gia vị phục vụ cho trò chơi.

Bữa tối đã được đặt bàn vào lúc sáu giờ rưỡi, là một nhà hàng Tây được đánh giá hai sao Michelin cách công ty không xa. Hai người thưởng thức bữa ăn trong tiếng đàn Cello réo rắt du dương, sau đó lái xe về nhà.

Hai người quyết định sang nhà Hoài Hâm xem phim.

Úc Thừa về nhà cất đồ, Hoài Hâm cong môi căn dặn, "Chờ em gửi tin thì anh hẵng sang nhé."

"Ừm, tuân lệnh." Anh cười.

Hoài Hâm đóng cửa, bắt đầu bày biện không gian theo ý của mình. Một lát sau, cô nhắn tin cho anh, [Xong rồi, anh sang đi.]

Chưa đến một phút, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Hoài Hâm chạy lò dò ra mở cửa, xuyên qua lớp cửa kính, cô chạm phải đôi mắt sâu đầy cuốn hút của Úc Thừa.

Anh vừa vào cửa đã bắt đầu hôn cô say đắm, Úc Thừa siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hoài Hâm đẩy cô đi vào trong nhà, để mặc cánh cửa sau lưng nặng nề khép lại.

Tựa như một trò chơi đuổi bắt, lướt dọc theo hàng nến đã được sắp xếp theo lề lối, Hoài Hâm vừa nhón chân hôn Úc Thừa vừa đưa tay cởi áo khoác của anh.

Áo vest và cả áo gile đều được cởi ra vắt trên một chiếc ghế chân cao, Úc Thừa bế cô ngồi lên đảo bếp, nâng cằm tiếp tục quấn quýt môi lưỡi cùng cô.

Hơi thở ấm áp quấn bện lấy nhau, Hoài Hâm híp mắt lại đầy hưởng thụ, trộm nghĩ, cô thật sự rất thích anh thân mật với mình như thế này.

Úc Thừa rất biết cách dỗ cô vui vẻ, hơi thở từ anh, những cái đụng chạm, hương gỗ tuyết tùng mát lạnh ở trên người anh, tất cả đều khiến cô say đắm không cách nào cưỡng lại được.

Nụ hôn kiểu Pháp lãng mạn kéo dài một lúc lâu mới kết thúc, trong mắt Hoài Hâm như được phủ thêm một màn sương mờ, trong quầng sáng loang lổ càng làm nổi bật đôi mắt long lanh ánh nước của cô, lúng liếng đưa tình.

Hai người nhìn nhau vài giây, Hoài Hâm lại nhoài người đến hôn lên môi anh.

Lần này không còn vội vã và gấp gáp như trước đó, trái lại hai người như đang thưởng thức cao lương mỹ vị, chầm chậm dùng dao ăn tách ra từng sợi tơ mỏng và lớp vỏ mỏng tang bên ngoài.

Anh chống tay lên mặt bàn, hạ tầm mắt, hàng mi dài đậm như cánh quạt khẽ động đậy, sống mũi cao thẳng sượt qua gò má của cô, anh nhẹ nhàng mổ từng cái lên môi cô, rồi lại quyến luyến mút mát.

Ánh sáng từ ngọn nến bên cạnh chập chờn lay động, phản chiếu bóng hình hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Một lát sau, Úc Thừa mới kéo dãn khoảng cách, tì trán mình lên trán Hoài Hâm.

Bàn tay thon dài rõ khớp xương đưa xuống chạm vào giữa cổ tay cô, chầm chậm dịch xuống luồn vào những kẽ tay, mười ngón tay đan cài. Ánh mắt đen láy cực kỳ quyến rũ.

"Xem phim nhé?" Anh nhỏ giọng thì thầm.

Hoài Hâm liếm khoé môi, "Dạ."

Cô toan nhảy khỏi đảo bếp, không ngờ lại bị anh siết chặt eo bằng một tay. Hoài Hâm xuýt xoa khẽ kêu lên một tiếng, vô thức ôm choàng lấy cổ anh, một giây sau, cả người bị anh bế bổng lên.

Hai chân Hoài Hâm móc lấy eo Úc Thừa phòng hờ bị tuột xuống, ban đầu cô còn không có cảm giác an toàn, nhưng anh vẫn bế cô một cách vững vàng, bước chân trầm ổn đầy mạnh mẽ.

Đến khi đi tới cạnh sofa, anh khom người, nhẹ nhàng đặt Hoài Hâm lên đệm.

Hai vành tai ửng đỏ, cô điều chỉnh lại nhịp thở, cố gắng kéo lại chút sức lực. Cô không kìm được đánh một cái chát lên tay anh, mặt mày cau có -- Cái tên này không nói không rằng lại nhào lên giở trò!

Úc Thừa khẽ bật cười, ngồi xuống sát bên cạnh, đưa tay ôm cô vào

lòng.

Hoài Hâm giãy ra, anh lại cười tủm tỉm ôm chặt lấy, "Đừng nhúc nhích."

"..."

"Quả nhiên, chỉ khi ở bên em, anh mới thấy thoải mái nhất." Úc Thừa chôn vào hõm vai cô than thở.

Hoài Hâm ngơ ngác trong thoáng chốc, cô có thể cảm nhận được vẻ mỏi mệt ẩn sâu trong lời nói của anh. Nghĩ đến chuyện anh vừa từ Hong Kong trở về, cô bỗng rơi vào im lặng.

Anh về đó thăm ba mẹ ruột, nhưng dường như quan hệ giữa bọn họ không mấy thân thiết, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hình như dạo này anh rất bận." Cô vuốt nhẹ lưng anh, dịu dàng hỏi, "Mọi thứ vẫn suôn sẻ hả anh?"

"Ừ." Úc Thừa vẫn duy trì tư thế ban nãy, "Bên Hong Kong có chút chuyện cần phải làm, thế nên anh hơi bận."

Bất kể thế nào, anh cũng đã nói với cô một tiếng, Hoài Hâm nghe vậy cũng nhẹ lòng hơn.

Cô khẽ khàng hít thở, vuốt ve gò má anh, "Mệt không anh?"

"Ừm, một chút." Úc Thừa cười khẽ.

Hoài Hâm dừng lại trong tích tắc, sau đó cô nghiêng người sang.

"Vậy em cho anh mượn chỗ dựa một chút nhé?" Vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc, nhoẻn môi cười, "Chúng ta không quan tâm đến mấy chuyện đó nữa, chỉ tập trung xem phim thôi."

Ánh mắt sâu hun hút của Úc Thừa nhìn cô chăm chú một lúc, rồi anh gật đầu, "Được."

Hoài Hâm mỉm cười, hỏi, "Anh muốn xem gì?"

Chuyên mục điện ảnh trên TV có rất nhiều phim để chọn, Úc Thừa im lặng nhìn cô lướt dần xuống phía dưới, ánh mắt chợt dừng lại một điểm, anh lên tiếng, "Xem cái đó đi."

Hoài Hâm nhìn theo hướng anh nói.

Dị nhân Benjamin, một bộ phim Mỹ được sản xuất vào năm 2008, là một câu chuyện có liên quan đến thời gian.

Cô có xem qua nội dung tóm tắt, bộ phim kể về một cậu bé chào đời trong hình hài của một ông cụ - Benjamin Button, càng sống cậu lại càng trẻ ra, cuối cùng lại trở về hình hài của một đứa trẻ sơ sinh. Anh và cô người yêu Daisy tựa như hai quỹ đạo khẽ giao nhau, để rồi cuộc đời càng lúc càng xa nhau.

Nghe có vẻ hơi ngột ngạt, Hoài Hâm cầm điều khiển, bấm nút chiếu phim.

Đêm xuân không lạnh mấy, nhưng cô vẫn lấy thêm một tấm chăn mỏng, ngồi xuống bên cạnh Úc Thừa rồi đắp cho cả hai.

Benjamin Button sinh ra trong một hình hài kì dị, làn da thì nhăn nheo, cơ thể lại tựa như một ông lão 80 tuổi đau ốm nặng nề, chính vì thế mà người bố ruột của anh đã vứt bỏ anh ngay trước cổng của một viện dưỡng lão.

Một nhân viên người da màu của viện dưỡng lão là Queenie đã phát hiện ra anh, bất chấp sự phản đối của mọi người xung quanh và chồng mình, bà vẫn quyết định nhận nuôi đứa trẻ mắc chứng lão hóa sớm này.

Bác sĩ thông báo rằng tuổi thọ của Benjamin không thể dài như bao người, anh cũng không thể trải nghiệm cuộc sống của một người bình thường, con đường phía trước chắc chắn sẽ rất vất vả.

Nhưng mọi thứ đều không thể ngăn được tình thương yêu của Queenie đối với anh, người phụ nữ hiền lành ấy đã chăm sóc anh cực kỳ cẩn thận, cũng dạy anh đạo lý làm người.

Khi bắt gặp những ánh mắt khác thường từ mọi người xung quanh, bà dùng giọng điệu dịu dàng và kiên định nói với anh rằng, "Con khác với những đứa trẻ khác, nhưng cục cưng của mẹ à, những người ấy không thể nhìn thấy điểm đặc biệt của con."

Giường ngủ của Benjamin được đặt bên cạnh giường của vợ chồng Queenie. Sống trong một nơi như viện dưỡng lão, anh đã tận mắt chứng kiến sự ra đi lần lượt của những người thân xung quanh mình.

Ông cụ dạy anh chơi dương cầm đã nói rằng, "Benjamin à, cuộc sống mỗi người chúng ta đều đã được định sẵn rằng rồi mình sẽ mất đi những người thân yêu nhất, nếu không thì làm sao chúng ta biết được bọn họ quan trọng thế nào trong cuộc đời của mình chứ?"

Vào năm mười hai tuổi, trong hình hài của một ông cụ sáu mươi tám tuổi, anh đã gặp được Daisy sáu tuổi, đôi mắt xanh biêng biếc của cô khiến anh nhớ mãi không quên.

Anh đưa cô lên tàu ngắm nhìn đại dương, gửi tặng bưu thiếp cho cô, mà cô cũng đọc hết những lá thư anh gửi, nói với anh rằng mình sẽ đến New York theo đuổi ước mơ ba lê của mình.

Benjamin xông pha bên ngoài, quen biết rất nhiều người, cũng thu hoạch được vô số kinh nghiệm dày dặn. Sau khi rửa sạch bụi trần và giũ bỏ gió sương, anh quay trở về, sa vào tình yêu với Daisy.

Vào thời gian đẹp nhất, một tình yêu trọn vẹn nhất.

Bọn họ cùng nhau trải qua quãng thời gian lãng mạn nhất, tuyệt vời nhất.

Thế nhưng, cuộc đời bọn họ lại như hai quỹ đạo chỉ có một nút giao thoa ngắn ngủi rồi lại vội tách nhau ra, những người yêu quý bên cạnh Benjamin cũng dần dần rời xa anh.

Phân cảnh cuối phim, Daisy với mái tóc bạc phơ nhớ lại toàn bộ cuộc đời mình, cuối cùng lẳng lặng nhắm mắt xuôi tay.

Bộ phim được tái hiện lại qua lời tự thuật nhẹ nhàng, chậm rãi kể lại câu chuyện liên quan đến thời gian này. Không biết từ lúc nào, đôi mắt Hoài Hâm đã ngân ngấn nước, cô yên lặng rơi lệ, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bả vai Úc Thừa.

"Benjamin, anh đang nghĩ gì thế?" Daisy ôm lấy anh từ phía sau.

"Anh đang nghĩ, vì sao cuộc đời này chẳng có gì là mãi mãi cả? Tiếc thật."

Mái tóc vàng óng mượt mà của cô phủ kín lưng anh, cô khe khẽ cất giọng, "Có vài thứ vẫn được coi là mãi mãi."

"Ngủ ngon nhé, Daisy."

"Ngủ ngon nhé, Benjamin."

Úc Thừa đưa tay phủ lên tay cô, không còn cảm giác ấm áp khô ráo như trước, lòng bàn tay của anh vừa nóng vừa ẩm, nhưng lực nắm tay lại rất mạnh.

Hoài Hâm nhìn sang, cô như trông thấy có ánh nước lờ mờ phản chiếu trong đôi mắt đen láy của người đàn ông, ươn ướt.

Tim cô vô thức hẫng mất một nhịp, anh lại bất ngờ quay đầu, lẳng lặng nhìn cô không nói một lời.

Trong khoảnh khắc ấy, Hoài Hâm như nhìn thấy một trái tim gần như nát vụn xuất hiện trước mặt mình, nỗi đau của anh mãnh liệt dâng trào, cô không nghĩ nhiều đã nhào tới ôm chặt lấy anh.

"Úc Thừa." Hoài Hâm nghẹn ngào gọi tên anh.

Mặt cô áp lên hõm vai ấm áp của anh, nước mắt hòa tan cùng hơi nước, cảm giác ướt át tràn ngập khắp nơi.

Hoài Hâm cảm nhận được trái tim đang đập thình thịch trong lòng anh, nỗi đau thấu tận tâm can đánh thẳng vào cô, cô ôm anh, bật khóc nức nở gần như không thể kìm lại được.

Cô không biết nỗi đau của Úc Thừa xuất phát từ đâu, nhưng cô có thể đồng cảm với nỗi đau ấy. Hoài Hâm hiểu rõ cảm giác này, tựa như một mình trôi lênh đênh trên mặt biển, trên đầu là bầu trời đen nghịt, bốn phía không có lối thoát, chỉ còn lại sự cô đơn tột cùng.

Cuộc đời dài đằng đẵng, nhưng chỉ có thể co ro trên chiếc thuyền, cô đơn đến cùng cực.

Một lúc lâu sau, trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng thở dài, anh cất giọng khản đặc gần như mất tiếng, "Trên đời này thật sự có cái gọi là mãi mãi sao?"

Hoài Hâm nhắm mắt lại, ngước lên tìm kiếm ánh mắt anh.

Hơi thở của Úc Thừa nhẹ bẫng, anh rủ hàng mi, đôi con ngươi đen láy như ánh lên tia lửa nhạt nhoà, đuôi mắt hoen đỏ.

Hóa ra anh không khóc, chỉ là quá mệt mỏi, đến mức gần như mất hết phương hướng, mịt mờ và lạc lõng.

"Em ôm anh được không?"

Úc Thừa rất ít khi cầu xin điều gì, Hoài Hâm như muốn tan chảy ngay trong ánh mắt khiến người ta đau lòng kia, cô ôm chặt lấy anh.

Bọn họ ôm nhau như đôi trẻ sơ sinh, dùng hết sức bình sinh khiến đối phương không thở nổi, thậm chí còn mang theo cả sự đau đớn.

Hoài Hâm cực kỳ khát vọng cái ôm gần như nghẹt thở này, chỉ vì vào những lúc như thế, cô mới cảm giác được rằng mình vẫn đang sống.

Có lẽ đối với Úc Thừa, nó cũng giống như thế.

"Bà ấy sắp quên mất anh rồi." Trong im lặng, giọng nói nhẹ bẫng gần như nghẹn ngào vang lên.

Hoài Hâm hốt hoảng, hai tay đỡ lấy gương mặt Úc Thừa, nhìn thẳng vào đôi mắt ảm đạm mịt mờ không chút ánh sáng của anh.

"Sao ạ?" Một lúc lâu sau, cô mới thốt nên lời.

Úc Thừa không nói gì thêm.

Anh chỉ nhấc tay ôm lấy cơ thể mảnh mai của Hoài Hâm, vùi mặt vào hõm vai của cô, điều chỉnh lại hơi thở.

Hoài Hâm xoa lưng anh, vỗ về an ủi như đang dỗ một đứa trẻ.

Khung cảnh phồn hoa rực rỡ của thành phố ở bên ngoài cửa sổ dần dần thưa thớt ánh đèn, cả căn phòng chìm trong yên lặng, gần như không có lấy một tia sáng. Bọn họ lẳng lặng ôm nhau trong bóng tối, cho đến khi màn đêm dần sâu.

Không biết qua bao lâu, Úc Thừa khàn giọng gọi tên cô, "Hoài Hâm."

"Dạ?" Người trong lòng hơi động đậy.

"... Nghe anh kể một câu chuyện nhé?"

Vừa nãy, có một khoảnh khắc, anh nhận ra rằng mình cần cô. Không chỉ là trò chơi tình ái giả dối kia, không chỉ vì mùi hương quyến rũ và hơi ấm mềm mại toả ra từ cơ thể trẻ trung của cô, không chỉ vì sự tươi tắn và lòng chiếm hữu ẩn chứa qua từng ánh mắt, mỗi một nụ cười mà cô mang đến.

Anh chỉ muốn mở rộng lòng với cô, muốn để cô đến gần mình, chạm vào mình, ôm lấy mình.

Hoặc là lấp đầy chỗ trống trong anh.

Cơ thể mơn mởn này không chỉ mang đến cho anh một cảm giác thỏa mãn khi được ôm trọn lấy, mà nó còn mang theo cảm giác viên mãn khó nói thành lời.

"Dạ được." Hoài Hâm hít mũi, nghẹn ngào nói, "Em đang nghe đây."

Nuôi dưỡng một đứa trẻ là một gánh nặng không mấy nhẹ nhàng. Dù bị mọi người phản đối khi nhận nuôi Benjamin, nhưng Queenie vẫn bất chấp giữ đứa bé lại.

Cũng giống như mẹ anh vậy.

Khi ấy gia đình họ nghèo đến rớt mồng tơi, giường ngủ của Úc Thừa đặt cạnh giường Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, nói đúng hơn thì đó không phải là giường, mà là một cái ghế xếp được làm từ vải bố.

Đêm đêm nằm trên ghế xếp, anh chẳng dám xoay người lấy một cái, sợ âm thanh ma sát từ miếng sắt và vải bố vang lên sẽ đánh thức mẹ mình.

Nhưng bà thật sự đã dồn hết tình yêu thương của mình vào một mình anh.

Trước khi gặp được Hầu Tố Hinh, Úc Thừa không bao giờ tưởng tượng được trên đời này lại có người nguyện ý vì một người khác mà nỗ lực nhiều đến thế.

Nhưng sự thật là thế, anh là đứa con đầu tiên của bà, và ít có ai có năng khiếu làm mẹ trời sinh.

Bà may vá cả ngày lẫn đêm, tuy tiền kiếm được không nhiều, nhưng bà đều lấy ra để mua đồ dùng hàng ngày cho anh. Nào là cặp, sách giáo khoa, văn phòng phẩm, đồ của anh không hề thua kém đám bạn, thậm chí còn mới hơn, tốt hơn bọn họ.

Vì phần lớn tiền dành dụm đều đổ vào đây, thế nên quần áo mặc có thể bớt được món nào thì hay món đó. Đa số quần áo của Úc Thừa đều do Hầu Tố Hinh tự tay may. Những lúc túng thiếu, trên quần áo của bà đều lỗ chỗ vết vá, nhưng đồ của anh thì lúc nào cũng mới tinh tươm.

Lúc mới chuyển trường, Úc Thừa từng bị đám học trò khóa trên gây sự đòi phí bảo kê, dẫn đến đánh nhau, cả người anh đều là vết thương. Hầu Tố Hinh vừa khóc vừa lấy khăn ấm lau sạch vết máu trên mặt anh.

Sợ anh bị bắt nạt ở trường, thế là trưa nào bà cũng đưa cơm đến cho anh, gió chẳng sợ, mưa chẳng màng.

Năm anh mười lăm tuổi, trên thị trấn khai trương quán McDonalds đầu tiên, lần nào đi ngang qua Úc Thừa cũng đều dừng chân. Nhưng giá quá đắt, anh không dám bước vào, lại trông thấy đứa bạn từng bắt nạt mình đang ngồi trong quán với ba nó, ăn ngấu nghiến.

Úc Thừa chưa bao giờ thổ lộ mong muốn của mình với Hầu Tố Hinh,

lần nào cùng bà đi ngang qua đó anh cũng sải bước đi thật nhanh. Nhưng vào lần sinh nhật ấy, Hầu Tố Hinh đã dẫn anh đến McDonalds, cho anh tự xem menu rồi chọn món.

Úc Thừa dè dặt chọn một cái hamburger phi lê cá phô mai, một phần khoai tây chiên, kèm một gói ketchup.

Hầu Tố Hinh đổi sang cho anh thành burger hai lớp bò phô mai, thêm một bánh pie đậu đỏ. Lúc lấy món, Úc Thừa nhìn thấy mẹ mình len lén giấu đi mấy đầu ngón tay chai sần rướm máu, mỉm cười dịu dàng nhìn anh.

Bữa ăn ấy đã ngốn hết tiền công cả tuần của bà, bà nhận may quần áo con nít, làm ngày làm đêm cố đẩy nhanh tốc độ để lấy được số tiền ấy.

Bà vì anh mà bỏ ra quá nhiều, lúc lên cấp ba, vì không giành được suất đăng ký nào mà Hầu Tố Hinh đã sốt ruột đến độ muốn khóc.

Úc Vệ Đông khuyên bà nghĩ thoáng lên, nếu không thì để con trai đi làm sớm, đỡ đần công việc buôn bán cửa hàng của gia đình, nhưng Hầu Tố Hinh không đồng ý, bà muốn Úc Thừa được tiếp tục đến trường.

Úc Thừa sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được ngày hôm ấy.

Anh vừa tan học, lúc vòng qua khu phòng giáo viên, anh bỗng trông thấy mẹ mình lỉnh kỉnh xách mấy cái túi to từ xa đi tới.

Hình như đó đều là quà tặng, anh giật mình đứng đực tại chỗ, nhìn bà đi tới chỗ hiệu trưởng, khụy đầu gối, quỳ xuống.

Nghèo, nghèo mạt rệp.

Đằng trước vang lên một tiếng "bịch", sống lưng của chàng trai trẻ bất chợt cong theo. Mấy đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay hằn

lên những vết đỏ. Khi ấy, anh đã thề rằng sau này mình phải trở nên thật ưu tú, phải cho bà một cuộc sống tốt nhất.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tình yêu và sự nỗ lực suốt mười năm nay của bà.

Vì bà là mẹ của anh, là người anh yêu quý nhất.

Nhưng mà giờ đây, bà đã sắp quên anh rồi.

Trong đêm khuya, Úc Thừa để lộ vết thương mà anh đã chôn giấu suốt mười mấy năm qua cho cô xem một cách trần trụi. Hoài Hâm cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, nhói đau từng hồi.

"Mẹ anh mắc chứng Alzheimer." Úc Thừa ghìm giọng thật thấp, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề, "Anh không biết khi nào bà ấy sẽ quên mất anh."

Dù mỗi lần gặp nhau, Hầu Tố Hinh đều gọi đúng tên anh, hai mắt bà bừng sáng mỗi khi nhìn thấy anh, nhưng Úc Thừa không biết tình hình này có thể duy trì được bao lâu.

Dù có yêu anh thế nào, rồi cũng có một ngày bà quên đi anh, hoàn toàn quên đi anh. Úc Thừa tự giễu, hóa ra anh cũng là một người hèn nhát, không dám tin tưởng, cũng từ chối tiếp nhận sự thật này.

Hoài Hâm rưng rưng nước mắt nhìn anh, trong lòng tràn ngập đau đớn và xót xa.

Mỗi ngày trôi qua, hẳn là anh đã phải sống trong nơm nớp lo sợ.

Tựa như có một thanh kiếm treo trên đỉnh dầu, mạng sống đang bị đếm ngược, biết được chuyện cuối cùng mình sẽ bị người mà mình yêu thương nhất lãng quên là chuyện tàn nhẫn cỡ nào chứ.

Đây là lần đầu tiên cô thật sự chạm vào sự cô đơn của anh, lõi đào

vốn được bọc kín ấy đã để lại khe hở cho cô, câu đố kia cũng thấp thoáng lộ ra đáp án. Sự ngầm đồng ý của anh đã khiến lòng cô được an ủi phần nào.

Có đôi khi người ta hấp dẫn nhau không vì lí do gì cả, từ lần đầu tiên gặp anh, dù khi ấy vẫn chưa hiểu rõ con người của anh, quá khứ của anh, nhưng cô đã biết rõ anh chính là mẫu người mà mình luôn mơ ước.

Càng tìm hiểu lại càng say đắm, Hoài Hâm nghĩ, bây giờ cô đã không thể toàn thân rút lui được nữa rồi.

"Úc Thừa." Cô khẽ khàng lên tiếng, nhiệt độ nơi hõm cổ của anh như muốn thiêu đốt cô, "Sau này hãy để em ở cạnh anh nhé."

"..."

Hoài Hâm kề sát mặt, thỏ thẻ nói, "Em sẽ ở bên anh mãi mãi."

Cô nhận ra người anh cứng đờ trong tích tắc, ngay sau đó bầu không khí rơi vào im lặng một lúc lâu.

Thật lâu sau, Úc Thừa mới đẩy cô ra, ánh mắt tối tăm như đầm sâu không đáy.

"Mãi mãi ư?" Anh siết lấy ngón tay cô, nhìn cô đăm đăm, cất giọng khản đặc, "Em có biết mình đang nói gì không?"

Hoài Hâm bị anh làm đau, hàng mi run rẩy.

"Em biết..."

"Em không biết." Úc Thừa lắc đầu, yết hầu dịch chuyển.

Hoài Hâm cũng không biết sao mà trông có vẻ như cô đã chọc anh

giận rồi, nhưng đầu óc cô bây giờ rối tung cả lên, chẳng còn hơi sức đâu mà sắp xếp lại mớ suy nghĩ rối ren ấy, chỉ biết trừng to đôi mắt nhìn anh.

"Em nói sẽ mãi mãi ở bên anh, nếu em không làm được thì sao?"

Lực tay Úc Thừa càng mạnh thêm. Anh từng bước áp sát, nước mắt Hoài Hâm vừa mới lắng xuống giờ đây lại bắt đầu chực trào, đảo quanh nơi hốc mắt.

Nhìn dáng vẻ ầng ậc nước mắt của cô trông cực kỳ đáng thương. Úc Thừa biết cô còn trẻ nên không hiểu những chuyện này, không biết rằng không nên tùy tiện đồng ý những lời hứa hẹn thế này. Nếu không một khi thất hứa, cô sẽ không tài nào trả nổi cái giá ấy.

Bởi thế anh cũng sẽ không xem lời nói đùa của cô là thật.

Khóe mắt Hoài Hâm đỏ quạch, trông rõ là ấm ức. Hiển nhiên cô cũng đã nhận ra, cúi gầm đầu không nói lời nào.

Úc Thừa nhìn đôi mắt ướt sũng và hàng mi run rẩy của cô, chỉ biết buông tiếng thở dài.

Thôi, anh so đo với một cô nhóc làm gì.

Anh lại ôm Hoài Hâm vào lòng, dịu dàng lau đi nước mắt cho cô, "Nín đi nào."

Hoài Hâm mím môi, Úc Thừa nhoài tới hôn cô, thấp giọng nói, "Là lỗi của anh, vừa nãy anh không nên nạt em."

Hoài Hâm ngước đôi mắt ngân ngấn nước lên nhìn anh.

Một gương mặt không chút tì vết, nếu bỏ qua vẻ lạnh lùng "người lạ chớ đến gần" thì anh đúng là một người hoàn hảo.

Có lẽ là lỗi của cô, trong lúc xúc động đã lôi cái mà bọn họ khổ tâm chôn giấu ra ánh sáng, đâm thủng tầng cửa sổ mỏng manh kia.

Úc Thừa không tin lời cô vừa nói, thế nên phản ứng đầu tiên của anh là đẩy cô ra. Nhưng thật ra thì anh đã làm rất đúng.

Những mối quan hệ được xây dựng trong những tình huống này đều không có kết quả tốt, bọn họ cần phải suy nghĩ kỹ thêm.

Tình yêu không phải là sự thương hại, cũng không phải bố thí, cô phải phân biệt rõ ràng, và anh cũng thế.

Úc Thừa đã vẽ đường lui cho cô, Hoài Hâm hiển nhiên sẽ xuôi theo anh.

Cô hít mũi, buồn bã nhấc mấy đầu ngón tay còn ửng đỏ chìa ra cho anh xem, "Anh xem anh bóp tay em đau thế nào."

Ánh mắt Úc Thừa thẫm lại, hàng mi rủ xuống. Anh nắm chặt ngón tay cô, thả từng nụ hôn ấm áp rải rác lên mấy đốt ngón tay mảnh khảnh.

"Thế này có đỡ hơn chút nào không?" Anh cẩn thận dỗ dành cô.

"Ừm, đỡ hơn nhiều rồi."

Hoài Hâm lẳng lặng lau đi nước mắt, đỡ mặt anh rồi hôn một cái. Úc Thừa hơi run lên, nhắm mắt lại cùng cô chia sẻ nụ hôn.

Đâm thủng giấy cũng chẳng sao, bọn họ có thể cùng nhau biến mọi thứ quay lại lúc ban đầu. Chỉ cần không chạm vào nơi đó một lần nào nữa.

Màn đêm dần sâu, bọn họ tách nhau ra, Úc Thừa đứng dậy, "Anh phải về thôi."

Đi ra tới cửa, cả người anh khuất trong bóng tối, quay đầu lẳng lặng nhìn cô.

Hoài Hâm cắn môi, "Ngủ ngon nhé, anh của em."

Cánh tay Úc Thừa buông thõng bên người, khẽ cười, "Ngủ ngon nhé, Tiểu Hâm."

***

Jeongie:

Úc Thừa hiện giờ chẳng dám hứa hẹn điều gì với Hoài Hâm cả, vì gia đình hiện tại của anh rối như mớ bòng bong.

Chương này cũng dài ghê =((((

Chương 58: C58: Chương 58

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Hai ngày cuối tuần Hoài Hâm không hề chủ động liên lạc với Úc Thừa, không biết có nên nói là ăn ý hay không, bởi vì anh cũng chẳng tìm cô. Vừa hay hai người đều mượn cơ hội này để bản thân bình tâm lại, Hoài Hâm thấy đây chưa hẳn là chuyện xấu.

Đến thứ Hai đi làm lại, cô đã bình tĩnh trở lại, hơn nữa còn tới công ty từ sớm.

Người đi thang máy nối đuôi nhau bước vào liên tục, Hoài Hâm đứng tựa vào tường, ngay khi cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, bên ngoài bỗng có người vội vàng chạy đến, "Chờ một chút!"

Hoài Hâm đứng cạnh bảng gọi tầng thang máy, bèn nhanh tay ấn nút mở cửa, người bên ngoài cũng tiện đà lách vào trong.

"Chị Hâm Hâm?"

Hóa ra là một gương mặt thân quen. Dụ Cảnh Sướng vui vẻ hỏi Hoài Hâm, "Chị đi làm ạ?"

"Ừ." Hoài Hâm gật đầu, quan sát âu phục trên người cậu, nhướng mày, "Còn em?"

"Tuần trước em đến phỏng vấn đó chị, đã có kết quả trúng tuyển nên hôm nay em bắt đầu kỳ thực tập."

Dụ Cảnh Sướng đứng lại bên cạnh Hoài Hâm, cậu chàng cao hơn Hoài Hâm nửa cái đầu. Cậu hơi cúi xuống, hấp háy đôi mắt nhìn Hoài Hâm, "Chị này, trưa nay tụi mình cùng ăn cơm được không? Vừa mới nhận việc nên em có nhiều chỗ chưa hiểu lắm, chắc là phải nhờ chị giải đáp vài câu."

Hoài Hâm hơi khựng lại, rồi gật đầu, "Nếu phòng chị không có tiệc thì ok nhé."

"Dạ, thế em chờ tin chị."

Thang máy lên đến tầng công ty của cậu, Dụ Cảnh Sướng hớn hở cất bước rời đi. Hoài Hâm nhìn bóng lưng vui vẻ của cậu, lại thấy thằng nhóc này đáng yêu làm sao, rất biết cách lấy lòng người khác.

Ít ra vẫn hơn cái thằng em trai "báo thủ" của cô nhiều, số tiền mượn nợ cho chuyến du lịch tốt nghiệp kia vẫn chưa thấy hồi âm.

Cả một buổi sáng chỉ có Lý Thi Văn nhờ cô giúp mấy công việc đơn giản, lúc Hoài Hâm vào phòng giải khát lấy sữa, cô đánh mắt lướt sang khu vực văn phòng dành cho nhân viên chính thức vắng vẻ hơn mọi khi, xem ra mấy sếp đều ra ngoài làm việc cả rồi.

Đến gần trưa, Hoài Hâm nhắn tin cho Dụ Cảnh Sướng, [Trưa nay cùng đi ăn nhé.]

Dụ Cảnh Sướng, [*WOW.jpg*]

Hoài Hâm mắc chứng khó lựa chọn, bèn thoải mái mặc cho em trai tự chọn địa điểm.

Dụ Cảnh Sướng, [Chị ăn cay được không?]

Hoài Hâm, [Được, nhưng không ăn thường.]

Dụ Cảnh Sướng, [Dạ, thế mình chọn nhà hàng món Vân Nam trên tầng bốn ở Fortune Mall nhé?]

Hoài Hâm, [OK.]

Bọn họ hẹn gặp nhau trước cửa tầng một, thấy sắp đến giờ hẹn, Hoài Hâm bèn thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi xuống.

Lúc chờ thang máy, cô trông thấy Trương Khả Bân từ văn phòng bước ra. Hoài Hâm chưa kịp lên tiếng chào đã thấy người đàn ông bảnh trai đi sát phía sau, bước chân cô chợt khựng lại.

Trương Khả Bân bắt chuyện với cô vô cùng tự nhiên, "Em cũng đi ăn cơm trưa à?"

Hoài Hâm gật đầu, "Dạ, đúng ạ."

"Đi một mình sao?" Trương Khả Bân nhiệt tình mời cô, "Anh với sếp Alvin hẹn hôm nay ra ngoài tâm sự, em có muốn đi cùng không?"

"À, em xin lỗi." Hoài Hâm lặng lẽ trừng Úc Thừa một cái, quay sang nói với Trương Khả Bân, "Hôm nay em có hẹn rồi, để lần sau nhé ạ?"

Trương Khả Bân tiếc nuối nhún vai, "Ừ ừ, cũng được."

Bầu không khí trở nên im lặng, lúc này Hoài Hâm mới quay đầu, lên tiếng chào Úc Thừa, "Em chào anh Thừa."

Úc Thừa nhìn cô một lúc mới gật đầu đáp lại, không nói năng gì.

Cửa thang máy mở ra, bên trong có vài nhân viên cũng đi ăn trưa. Ba người lần lượt bước vào, Hoài Hâm tìm một góc vắng, tạo thành

một góc chếch với hai người kia.

Thời gian chờ thang máy đi xuống cực kỳ nhàm chán, cô thả hồn đi chơi, nhìn đăm đăm một phía đến ngẩn người.

Một lúc sau, cảm nhận được có người đang nhìn mình, Hoài Hâm chợt ngẩng đầu lên, lơ đãng chạm phải ánh mắt của Úc Thừa.

Ánh mắt ấy cực kỳ điềm tĩnh, dường như còn che giấu cảm xúc khó nói. Hoài Hâm mấp máy đôi môi, nhưng cơ thể đã có phản ứng trước cả não bộ, cô giả vờ cúi đầu nghịch điện thoại.

Thang máy nhanh chóng xuống đến tầng một, cửa thang máy kêu "ting" một tiếng rồi mở ra.

Hoài Hâm vừa bước ra ngoài vừa trộm nghĩ -- Nếu bây giờ mà gặp phải Dụ Cảnh Sướng thì lúng túng chết mất. Cô nuốt nước miếng, cố gắng tăng tốc bước chân, kéo dài khoảng cách với hai người đi phía sau.

Chưa kịp ra khỏi đại sảnh tòa nhà thì cô đã trông thấy Dụ Cảnh Sướng đang đứng đợi bên ngoài. Dáng người cậu chàng cao dong dỏng, nổi bần bật khi đứng trong đám đông.

Hoài Hâm chạy bước nhỏ đến chỗ cậu, "Hello!"

Dụ Cảnh Sướng buông điện thoại xuống, đôi mắt sáng bừng, "Chị Hâm Hâm."

"Đi thôi, đi thôi nào."

Hoài Hâm không định nấn ná ở đây lâu, cất bước đi thẳng sang trung tâm thương mại đối diện, Dụ Cảnh Sướng đuổi theo sóng vai cùng cô, cười tươi roi rói, "Chị đói bụng hả?"

"Ừ, hơi đói."

"Thế lát nữa chúng ta gọi thêm vài món nhé!"

Lúc hai người đến nơi, nhà hàng món Vân Nam kia đã kín bàn, ban đầu Hoài Hâm nghĩ bữa trưa này xem như bất thành rồi, nhưng không ngờ Dụ Cảnh Sướng đã đặt bàn từ trước.

Nhân viên dẫn đường cho hai người, "Mời hai anh chị theo em ạ."

Bọn họ chọn một bàn ở một góc khá vắng, Dụ Cảnh Sướng hỏi Hoài Hâm có thích ăn món nào không, cô khoát tay, nhanh gọn lẹ bán "cái" sang cho cậu, "Chị ăn gì cũng được, em chọn món đi."

Dụ Cảnh Sướng ngoan ngoãn đáp lại, "Dạ."

Có em trai sướng thế đấy, không cần phải băn khoăn chọn lựa lâu lắc. Hoài Hâm vui vì được rảnh tay, nhân lúc cậu gọi món thì tùy tiện lướt điện thoại, để tinh thần lẫn thể xác đang dần cạn kiệt thư giãn một chút.

"Chị, chị thích món bánh gạo xào Vân Nam này không?"

Click để xem ảnh

Dụ Cảnh Sương chăm chú chọn món, Hoài Hâm à một tiếng rồi mỉm cười gật đầu, "Thích."

"Được, vậy để em đổi món bún qua cầu."

Click để xem ảnh

* Món này có ý nghĩa phía sau, bạn nào có hứng thú có thể tìm hiểu

thêm nhen.

https://kenh14.vn/y-nghia-doc-dao-cua-mon-bun-qua-cau-o-van-nam-trung-quoc-20171211115855477.chn

Hoài Hâm ngơ ra, vội khoát tay, "Không sao đâu, em cứ gọi món em thích đi, chị không kén chọn đâu."

"Em cũng thích bánh gạo xào nữa." Dụ Cảnh Sướng mỉm cười, "Chọn món này đi."

Cậu xác nhận món với nhân viên một lần nữa, Hoài Hâm nghe thấy mấy món khá ưng bụng, bèn chốt menu.

Trong lúc chờ lên món, cô hỏi thăm Dụ Cảnh Sướng, "Ngày đầu tiên thực tập sao rồi?"

"Tốt lắm ạ. Đồng nghiệp rất tốt, không giao việc khó cho em ngay." Cậu chàng gãi đầu, "Nhưng mà em phải học cách dùng Wind (Một phần mềm tài chính), em thấy nó hơi nhiều chức năng, nhìn mà hoa cả mắt."

* Wind Financial Terminal: một phần mềm tài chính của Trung Quốc.

"Bình thường thôi." Hoài Hâm bật cười, "Lúc đầu đều vậy cả đấy, sử dụng nhiều là em sẽ quen dần thôi, ráng tham gia vài khoá đào tạo, thật ra nó dễ xài lắm."

"Thật hả chị?" Dụ Cảnh Sướng nói, "Thế thì em yên tâm rồi."

"Ừm, ban đầu người ta sẽ giao cho em vài công việc cơ bản như vẽ, nhập dữ liệu các kiểu." Hoài Hâm nhớ lại kỳ thực tập đầu tiên của mình, "Chủ yếu là phải làm đúng theo "form", còn lại có gì không hiểu thì có thể hỏi sếp, nhưng em phải chú ý, những vấn đề mà Baidu đã có câu trả lời thì đừng lãng phí thời gian của các sếp."

Dụ Cảnh Sướng cái hiểu cái không, "Dạ."

Bữa cơm trôi qua trong bầu không khí cực kỳ thoải mái, lúc tính tiền, khi nhân viên lấy máy POS ra, Dụ Cảnh Sướng đang định trả tiền.

Hoài Hâm cản cậu lại, "Không sao đâu, để chị trả, chị có thể báo công ty thanh toán."

Dụ Cảnh Sướng chớp mắt, "Em cũng có thể báo công ty thanh toán mà."

Hoài Hâm cười xua tay, "Lần trước em đã mời rồi, lần này đến lượt chị. Tiền phụ cấp em cứ giữ lại để ăn khuya đi, con trai đang tuổi ăn tuổi lớn phải ăn nhiều một tí."

Dụ Cảnh Sướng nhìn cô vài giây, lúc này mới ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ, em cám ơn chị."

Hai người ăn xong liền chậm rãi thả bộ quay về công ty, song chẳng biết duyên phận đưa đẩy kiểu gì, ngay khi bọn họ vừa bước vào tòa nhà lại đúng lúc gặp phải Trương Khả Bân và Úc Thừa song song đi vào.

Đang vào giờ cao điểm buổi trưa, dòng người lui tới rất đông, nhưng Trương Khả Bân tinh mắt vừa nhìn đã nhận ra Hoài Hâm, và cả cậu chàng cao ráo bảnh trai bên cạnh.

"Ồ, ai đây?"

Trương Khả Bân nhướng mày, tuy không nói gì, nhưng những lời muốn nói như đã tuôn ra, gương mặt tràn ngập vẻ tò mò và hóng hớt.

Đúng lúc này, Úc Thừa cũng nhìn sang. Ánh mắt anh lướt qua gương mặt Dụ Cảnh Sướng, dừng lại trên người Hoài Hâm, vẻ mặt không

chút thay đổi.

"Là đàn em của em." Chẳng hiểu sao Hoài Hâm bỗng thấy chột dạ, bất thình lình, Dụ Cảnh Sướng sán lại gần cô, ngơ ngác hỏi, "Chị, bọn họ là ai thế?"

Hoài Hâm đờ ra, giới thiệu đơn giản, "Là mấy sếp nhà chị."

"Ồ." Dụ Cảnh Sướng gật đầu, mỉm cười chào hỏi hai người, "Em chào hai anh."

Bốn người cùng nhau bước vào thang máy. Người đông chen lấn, Hoài Hâm bị đẩy vào một góc khuất, Dụ Cảnh Sướng giơ tay chắn thay cô, quan tâm hỏi han, "Chị, chị không sao chứ?"

Hoài Hâm lắc đầu, "Không..."

Chưa kịp dứt câu, bàn tay buông thõng bên người đã bị nắm chặt.

Cảm nhận được mấy đầu ngón tay thon dài rõ khớp xương đầy mạnh mẽ, cô hơi ngớ người, luồng hơi ấm kia thoắt cái đã xông thẳng vào lòng bàn tay của cô.

Là Úc Thừa.

Người đàn ông đứng bên kia, tạo thành một góc nhỏ với hướng đứng của cô, thế nên chỉ cần ngửa đầu là Hoài Hâm có thể nhìn thấy nét mặt của anh.

Hàng mi hờ hững rủ xuống, anh hạ thấp mặt, lẳng lặng nhìn cô bằng đôi mắt đen lay láy.

Bờ môi Hoài Hâm mấp máy, còn chưa kịp lên tiếng, bụng ngón tay anh khẽ khàng cọ vào cổ tay cô mang theo ý trêu chọc.

Cảm giác như có dòng điện xẹt qua mấy đầu ngón tay, hàng mi Hoài Hâm run lên, cô vội nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Đúng lúc này, Dụ Cảnh Sướng bỗng quay sang nói chuyện với cô, "Chị Hoài Hâm ơi, em sẽ thực tập ở đây ba tháng, sau này chúng ta có thể hẹn nhau ăn cơm không?"

"Hả?" Hoài Hâm lấy lại tinh thần, gật đầu, "Đương nhiên là được..."

Cô chưa nói hết câu, đầu ngón tay đã bị bóp chặt, ngón tay Úc Thừa mạnh mẽ luồn vào kẽ tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Dụ Cảnh Sướng nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, khó hiểu cất giọng, "Sao thế chị?"

Vành tai đỏ lựng ẩn giấu trong mái tóc, cô lắc đầu, "Chị không sao."

Khi ấy thang máy đang đi lên, liên tục có người bước ra. Thế nên người trong thang máy cũng bắt đầu thưa dần, khoảng cách càng trở nên rộng rãi, Dụ Cảnh Sướng bèn tiến lại cạnh Hoài Hâm, muốn đứng gần cô một chút.

Lòng Hoài Hâm căng như dây đàn, toan rút tay ra nhưng người nào đó lại chẳng thèm nhúc nhích.

Trơ mắt nhìn Dụ Cảnh Sướng càng lúc càng tiến lại gần, sắp nhìn thấy hình ảnh hai tay bọn họ đang đan cài vào nhau, Hoài Hâm vội lùi lại một bước, xoay người lấy thân chắn ngang tầm nhìn của cậu.

Đúng lúc này, thang máy đã đến tầng công ty của Dụ Cảnh Sướng, cậu vui vẻ chào tạm biệt cô rồi xoay người bước ra ngoài. Cùng lúc đó, Úc Thừa cũng buông tay cô ra.

Hoài Hâm thở phào nhẹ nhõm, song nghĩ lại vẫn còn thấy rén trong lòng -- Nếu chậm thêm vài giây nữa thôi, e là Trương Khả Bân đứng bên kia cũng sẽ nhìn thấy!

Dám làm chuyện này trước mặt bao nhiêu người, tên này đúng là coi trời bằng vung.

Cô cáu tiết quay sang lườm Úc Thừa một cái, thang máy vừa lên đến nơi cũng chẳng thèm chờ anh, hùng hùng hổ hổ đi xồng xộc ra ngoài.

Hoài Hâm quay lại bàn làm việc, hít sâu một hơi mới điều chỉnh lượng Dopamine xuống mức bình thường. Cô tập trung làm việc suốt hai tiếng đồng hồ, đang định đứng dậy đến phòng pantry pha một ly cà phê để tinh thần tỉnh táo một chút.

Phòng pantry ở Bác Nguyên là một căn phòng độc lập có cửa kéo, Hoài Hâm cầm ly đi vào, bấm vào nút lấy Cappuccino, kiên nhẫn chờ đợi máy móc hoạt động.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ bàn phím lách cách, có người vừa sắp xếp lại tài liệu vừa trò chuyện, hình như là Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt.

"Hôm nay anh Alvin đến văn phòng đấy!"

"Muốn ngắm một trận cho đã đời quá đi hi hi hi!"

"Đúng đó đúng đó! Mình kể cậu nghe, hôm thứ năm tuần trước lúc ra ngoài phỏng vấn quản lý cấp cao với anh Đặng Trạch, anh ấy còn đưa mình theo đấy!"

"Trời ơi, gato quá, mình còn chưa được anh ấy dẫn ra ngoài phỏng vấn bao giờ."

Hoài Hâm im lặng đứng một chỗ, vô thức vuốt ve tay cầm tách sứ. Lợi dụng tiếng gõ bàn phím để "ẩn thân", Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt phấn khởi tám chuyện, "Trời ơi anh ấy đẹp trai xỉu luôn."

Không có ai ở bên cạnh, hai người họ càng dùng từ ngữ chẳng hề kiêng kỵ, "Cha má ơi, đôi mắt kia, sống mũi kia, bờ môi kia, đẹp trai quá thể quá đáng rồi!"

Hoài Hâm còn đang tập trung nghe lén, bỗng nhiên có một luồng hơi ấm phả xuống chỗ gáy, cô giật nảy mình, vừa quay người lại đã bị người đàn ông dáng người cao lớn vây lại bên cạnh bàn.

Úc Thừa hai tay đỡ lấy hai bên sườn của cô, khom lưng, thong thả hạ tầm mắt, "Đang làm gì đấy?"

Tư thế này cực kỳ mập mờ, hai tai Hoài Hâm đỏ lựng, há hốc miệng, "Anh, anh làm gì đấy, sao chẳng có tiếng động gì cả?"

Anh từ một bên khác tiến vào, cửa kéo đã đóng, nhưng vẫn nghe thấy đoạn đối thoại đầy phấn khích giữa Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt.

"Mình thì thấy anh Alvin đẹp trai muốn xỉu, nhưng mà Hâm Hâm lại không nghĩ thế."

"Đúng rồi đó, lần trước cậu ấy còn bảo thấy anh Alvin cực kỳ bình thường nữa chứ, thật quan ngại sâu sắc về mắt thẩm mỹ của cậu ấy."

Hoài Hâm, "..."

Thế cũng đừng nhấn mạnh từ "cực kỳ" kia chứ.

Úc Thừa nhướng mày, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mấy lời mình nói lại đến tai chính chủ bằng cách này, Hoài Hâm nuốt nước miếng, cảm thấy nguy hiểm đang đổ ập xuống.

"Em... đó chỉ là lời nói trong lúc giận dỗi mà thôi..."

Úc Thừa nhìn cô chăm chú hồi lâu, bỗng nở nụ cười. Hoài Hâm chưa kịp hiểu ẩn ý bên trong, người đàn ông đã siết lấy eo cô, mạnh mẽ áp môi xuống.

Hoài Hâm trợn mắt, trong đầu trống rỗng, anh tiến quân thần tốc, tấn công chiếm giữ một cách dữ dội, không cho cô cơ hội để thở dốc.

Đầu lưỡi bị anh cuốn lấy, hơi nóng từ lòng bàn tay anh xuyên qua lớp áo mỏng truyền vào bên trong khiến eo cô mềm nhũn. Hoài Hâm đứng không vững, đưa tay tìm chỗ để tựa, quờ quạng túm lấy cà vạt của anh.

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt ở bên ngoài vẫn còn đang tám hăng say, "Cậu nói xem, Hâm Hâm xinh thế mà sao vẫn chưa có bạn trai?"

"Cậu sao mà hiểu được, dạo quanh vườn hoa không sướng hơn sao? Tiện tay ngắt một đóa cũng tìm được một đàn em ngoan ngoãn đáng yêu, cuộc sống vui vẻ biết bao nhiêu..."

Úc Thừa híp mắt lại, ngón tay luồn vào mái tóc cô càng thêm mạnh mẽ.

"Ưm... ưm... có người đấy..." Hoài Hâm tranh thủ thời gian hít thở lên tiếng, đôi môi lại bị Úc Thừa chặn lại, quyến luyến mút mát.

Cô ngả người về sau vì anh tấn công quá mãnh liệt, ngay lập tức bị anh ôm eo, ấn mạnh vào lòng mình.

"Không đâu." Úc Thừa khàn giọng đáp, "Anh khoá cửa rồi."

Căn phòng này nhỏ không có camera, thế nên anh lại càng chẳng thèm nể nang, như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Trong mắt Hoài Hâm như ánh lên một lớp sương mờ, khóe mắt ngân ngấn lệ, cổ họng không kìm được phát ra tiếng ngâm nga.

Lúc này đây cô chỉ thấy may mắn vì tiếng gõ bàn phím ở bên ngoài rất ồn, át cả động tĩnh bên trong căn phòng này.

Eo Hoài Hâm tựa vào mép bàn, da đầu tê dại, nơi đuôi mắt đọng lại vài giọt lệ, hai má đỏ bừng bừng. Cô đón lấy bờ môi anh đang lướt dọc theo vành tai mình, anh còn xấu xa cọ nhẹ lên người cô, "Anh bình thường lắm ư?"

"..."

"Bình thường ở chỗ nào?"

Lòng bàn tay Úc Thừa phủ lên lưng cô, chầm chậm vuốt nhẹ, Hoài Hâm run lên, nơi xương cụt truyền đến cảm giác tê dại.

Cô bị anh hôn đến chảy cả nước mắt, nức nở lên tiếng, "Chỗ nào cũng phi thường hết hu hu hu..."

Cái tên cuồng ghen này!

***

Tác giả:

Ai cũng phải trả giá cho mọi lời nói của bản thân.

***

Jeongie:

Anh bồ thì thích tìm kích thích nơi công cộng. Bé bồ thì thích cosplay. Hợp cả đôi. =)))

Chương 59: C59: Chương 59

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Hoài Hâm nán lại phòng pantry một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh, cô vừa bực bội vừa xấu hổ đẩy Úc Thừa ra ngoài trước, một mình tĩnh tâm.

Son môi trôi sạch cả rồi, cô cũng không mang son theo bên người, chỉ đành lấy khăn giấy lau đi, lại giả vờ vừa nhấp cà phê vừa bước ra ngoài.

May là văn phòng hôm nay vắng người, trong mười phút "vàng" vừa nãy cũng không có ai sang đây, nếu không thì trái tim bé nhỏ này của cô chắc không chịu nổi mất.

Quay về chỗ ngồi, hai tên khơi mào "cuộc chiến" là Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt đã yên vị trên ghế của mình, chẳng hay biết gì mà còn vui vẻ chào hỏi Hoài Hâm.

Hai cô nàng cũng chẳng nhận ra điểm khác thường, đáy lòng Hoài Hâm trào dâng hai hàng nước mắt, lôi chiếc gương trang điểm mang theo bên mình ra tô lại son.

Màn hình điện thoại sáng lên, cô nhìn sang, là Úc Thừa.

Anh mang đến cho cô một cảm giác rằng, chỉ cần nghĩ đến anh thôi

là trái tim cô lại trở nên rộn ràng, Hoài Hâm mím môi vỗ lên trán một cái, rồi bấm vào khung chat xem tin nhắn.

Úc Thừa, [Em ăn cơm với cậu ta tổng cộng bao nhiêu lần]

Còn chẳng có lấy một cái dấu chấm câu, đúng là ghen điên lên rồi, Hoài Hâm đưa tay che đi khoé môi đang rướn lên, trả lời anh, [Không nhiều lắm đâu, ba lần à ~]

Vài phút trôi qua.

Úc Thừa, [Lần sau còn hẹn nữa?]

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt đang ngồi bên cạnh, Hoài Hâm cố nhịn cười. Cô ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đi tới một góc vắng người, ung dung gửi tin nhắn thoại cho anh, "Sếp bắt đầu thấy lo rồi hả?"

Anh chưa trả lời lại, Hoài Hâm tiếp tục ấn nút ghi âm, "Có cần em chỉ cho sếp một chiêu không?"

"Chiêu gì?" Giọng người đàn ông không rõ cảm xúc.

Hoài Hâm rủ hàng mi, đôi mắt cong cong vẽ lên một nụ cười yêu kiều, "Chỉ cần bữa cơm nào sếp cũng hẹn em đi ăn thì cậu ấy sẽ chẳng còn cơ hội nữa."

Một lát sau.

Úc Thừa khẽ cười, cất giọng trầm thấp, "Vậy thì bắt đầu từ tối nay nhé?"

...

Qua lại với Úc Thừa khiến người ta vô cùng thoải mái, anh chín chắn, biết săn sóc, lại còn biết suy nghĩ, cân nhắc chu đáo mọi vấn đề.

Khi cùng ra ngoài ăn với nhau, anh sẽ cho cô vài lựa chọn, sau đó đặt bàn trước. Trên đường lái xe đến nhà hàng và cả lúc dùng bữa, cô cũng phát hiện ra rất nhiều chi tiết nho nhỏ thể hiện sự galant được giáo dục tốt của anh.

Ví dụ như anh sẽ mở cửa xe cho cô, kéo ghế ngồi giúp cô, lúc gọi món cũng sẽ quan tâm đến khẩu vị của cô trước tiên, giúp cô cắt beefsteak và ti tỉ thứ khác, vừa chu toàn lại cực kỳ kiên nhẫn.

Phải công nhận, Úc Thừa là một người tình hoàn hảo không có điểm nào để chê, vừa đẹp trai lại quyến rũ. Mỗi khi ở cạnh anh, cô sẽ tạm quên đi những chuyện không đáng nhớ, chỉ còn lại niềm vui sướng trước mắt.

Dùng bữa xong, anh lái xe đưa Hoài Hâm về nhà, lúc bước vào thang máy khu chung cư, anh nắm tay cô vô cùng tự nhiên. Lòng Hoài Hâm ngứa râm ran, ngón tay cuộn lại nắm chặt lấy tay anh.

Úc Thừa cúi nhìn, trong mắt thấp thoáng ý cười.

Tối nay anh còn phải xử lý thêm một chút chuyện, việc thẩm định công ty công nghệ sinh học Thụy Thế sắp đi đến giai đoạn cuối. Lần này, Quan tổng - Quan Lâm Sơn của quỹ đầu tư Hoành Đạt không dành được dự án này, nên quay sang để mắt đến hai dự án Hảo Thời Gia và Phong Thú trên tay Úc Thừa. Hai bên đang tranh thủ giành giật từng phút từng giây để đàm phán với phía doanh nghiệp.

Mọi chuyện bên Hong Kong đang đi đến bước cuối cùng, đồng thời cũng cần một cú hích, Hoài Hâm biết anh sẽ rất bận trong thời gian sắp tới.

Lúc về đến trước cửa nhà, cả hai đều dừng bước.

Úc Thừa vòng tay qua sau lưng Hoài Hâm kéo cô vào lòng mình. Gương mặt điển trai hơi hạ thấp xuống, anh cụp mắt nhìn cô chăm

chú, bên trong ánh mắt ấy tràn ngập vẻ dịu dàng.

"Tuần sau là kỳ nghỉ lễ mùng 1 tháng 5, em đã có kế hoạch gì chưa?" Anh thấp giọng hỏi.

"Vẫn chưa ạ." Hoài Hâm nhón chân lên, thân mật ôm lấy cổ anh, "Anh có kế hoạch gì sao?"

Úc Thừa hơi khom người, cọ nhẹ chóp mũi lên mặt cô, hơi thở ấm áp phả xuống, "Ừm."

Đôi mắt hoa đào cụp xuống ánh lên ý cười quyến rũ, "Có muốn ra ngoài nghỉ dưỡng với anh không?"

"Đi nghỉ dưỡng sao?" Hoài Hâm hấp háy đôi mắt, "Đi đâu ạ?"

"Macao."

Bờ môi Úc Thừa lướt đến, chỉ nhẹ nhàng mơn man khẽ chạm lại rời đi, càng giống như đang dụ dỗ hơn. Môi son Hoài Hâm hé mở, cổ tay mảnh mai hơi gập lại, kéo anh cúi thấp xuống một tí.

Khoảng cách bé tẹo teo nhanh chóng biến mất trong tích tắc, môi hai người quấn quýt lấy nhau.

Thánh địa nghỉ dưỡng nổi tiếng với ngành công nghiệp casino thịnh vượng, nơi nơi ngợp trong vàng son, nhuốm đầy dục vọng, sự lựa chọn này của Úc Thừa cực kỳ thích hợp với bọn họ.

Xa Bắc Kinh một chút sẽ không cần phải lo lắng bị người trong công ty phát hiện, bọn họ lại càng tự do hơn.

"Được đó." Hoài Hâm đón lấy ánh mắt của anh, đôi mắt long lanh ánh nước, "Em rất mong chờ."

...

Dự án Phong Thú là một công ty điện tử tiêu dùng chuyên về các sản phẩm thực tế ảo VR, tận dụng các kỹ thuật tiên tiến như trí tuệ nhân tạo, ML*, Big data, cảm biến thông minh... để nâng cao trải nghiệm của khách hàng về phương diện ăn uống, nhà ở, giao thông vận tải, trò chơi, vừa hay khá phù hợp với khái niệm Metaverse đang hot hiện nay.

* Machine Learning - Học máy: Là một lĩnh vực của trí tuệ nhân tạo.

Đây tuy không phải là dự án được săn đón nhất trên thị trường, nhưng Bác Nguyên cảm thấy sản phẩm sau khi ra mắt của công ty rất có triển vọng, cũng không chạy theo xu hướng.

Dự án này vốn là nguồn của Đào tổng, nhưng vì anh ta có dự án quan trọng khác nên đã giao lại cho Úc Thừa.

Bên phía quỹ Bác Nguyên, ba dự án bao gồm Thụy Thế, Hảo Thời Gia và Phong Thú đồng thời được đẩy mạnh, Hoành Đạt đã sớm không thể chờ được nữa. Quan Lâm Sơn cũng thuộc dạng lão làng dày dặn kinh nghiệm, Úc Thừa đã từng tiếp xúc với ông ta khi còn làm việc ở MGS. Người này am hiểu một vài thủ đoạn, sẽ không vì lần thất bại trước đó mà từ bỏ ý đồ.

Thực tế đúng là vậy, dường như Quan Lâm Sơn đang ngắm vào anh, bao lần Úc Thừa bàn chuyện làm ăn với đối tác đều đụng mặt ông ta.

Giai đoạn gọi vốn và phát triển công ty của Hảo Thời Gia thuận lợi hơn Phong Thú, quy mô đầu tư cũng lớn hơn. Nếu có thể bắt được hợp đồng này với một cái giá hợp lý thì đây có thể xem là một trong những dự án tạo tiếng vang của quỹ Bác Nguyên. Vì thế Úc Thừa theo dự án này rất sát sao, gần như là cứ cách vài ngày lại đàm phán với bên phía Hảo Thời Gia, để hoàn thiện các điều khoản đầu tư cụ thể hơn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai bên sẽ ký Term Sheet (Bản điều khoản đầu tư) sau kỳ nghỉ lễ mùng 1 tháng 5, chuyện phía bên này xem như đã đi đến hồi kết thúc. Nhân lúc chưa nghỉ lễ, Úc Thừa lại mời vài nhà tài trợ lửng của Quỹ đầu tư công nghiệp Trung Tín và Bác Nguyên ăn cơm, nhằm thúc đẩy tái cơ cấu nợ** của công ty con bất động sản của nhà họ Phan.

* Term sheet là bản thỏa thuận nhưng không mang tính ràng buộc, bao gồm các điều khoản và điều kiện cơ bản, thường được các startup sử dụng trong quá trình thương thảo với các nhà đầu tư.

** Tái cơ cấu nợ (tiếng Anh: Debt Restructuring) là quá trình được các công ty sử dụng để tránh rủi ro vỡ nợ đối với khoản nợ hiện có hoặc để tận dụng mức lãi suất thấp hơn.

Thật ra, dự án khu phức hợp phim trường vốn có nền móng khá tốt, lần này quả thật là do sơ suất của Phan Tuyển. Sau khi điều chỉnh lại kế hoạch kinh doanh một lần nữa thì hẳn sẽ không còn vấn đề nghiêm trọng gì. Thử thách đầu tiên của Phan Tấn Nhạc giao cho Úc Thừa xem như đã qua được tám mươi phần trăm.

Kỳ nghỉ lễ Quốc tế lao động năm nay kéo dài năm ngày, cực kỳ dư dả. Úc Thừa bảo cứ giao hết cho anh nên Hoài Hâm không hỏi lịch trình thế nào. Cô chỉ cần chịu trách nhiệm ăn diện thật xinh đẹp, thoải mái tận hưởng kỳ nghỉ là được.

Một ngày trước khi chuẩn bị xuất phát, cũng là ngày làm việc cuối cùng, mọi người ai nấy đều nôn nao trong lòng, đến chiều không nhịn được bắt đầu mở hội tám chuyện. Cặp đôi dở hơi Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt lại ríu rít bên tai.

"Dạo này mệt quá trời quá đất, chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn nằm lì ở trong nhà thôi."

"Đừng mà, tới năm ngày nghỉ lận đó, nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc

rồi, cứ nằm lì trong nhà thì uổng lắm!"

"Chứ mình cũng chẳng biết làm gì hết."

"Đi du lịch không? Mình định hẹn bạn học ra ngoại ô ngâm nước nóng, he he he."

Hai người lại hỏi Hoài Hâm, "Hâm Hâm, nghỉ lễ năm nay cậu có dự định gì?"

Chiều mai bọn họ sẽ bay sang Macao, Hoài Hâm chống cằm, chưa kịp trả lời đã thấp thoáng trông thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang đi xuyên qua hành lang tiến đến khu vực của bọn họ.

"Mình á hả?" Hoài Hâm vui vẻ lên tiếng, như cảm nhận được, Úc Thừa cũng nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, cô lém lỉnh nhướng đuôi mắt, "Đi chơi với bạn trai nè."

Bước chân Úc Thừa chợt khựng lại, trước khi Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt phát hiện ra, anh lại tiếp tục cất bước, giống như chưa từng nghe thấy gì.

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt hoảng sợ thốt lên, "Thật không thế Hâm Hâm, mấy bữa trước tụi mình còn nói sao không thấy cậu có bạn trai, vậy mà giờ đã thoát ế nhanh thế á?"

"Ây." Hoài Hâm ngại ngùng vén sợi tóc bên tai, "Duyên đến ấy mà."

...

Cô đã sắp xếp hành lí đâu vào đấy, nghĩ rằng sang bên đó sẽ mua sắm nhiều nên mang theo một cái vali size cực to.

Sau khi Úc Thừa đàm phán với bên Phong Thú xong sẽ đến thẳng sân bay, anh cho tài xế đi đón Hoài Hâm trước. Khi cô vừa đến phòng chờ VIP, Úc Thừa cũng vào theo. Hai người tìm một góc vắng,

ngồi xuống cạnh nhau.

Vẫn còn đang ở nơi công cộng thuộc Bắc Kinh, Hoài Hâm có hơi e dè, nhỏ giọng hỏi thăm anh, "Sếp hết bận chưa?"

Úc Thừa lấy que khuấy gạt lớp bọt sữa trên mặt ly cà phê sang một bên, anh không thích uống đồ ngọt, động tác lại rất từ tốn, "Vẫn chưa."

Hoài Hâm sững sờ, "Anh còn bận gì nữa thế?"

Úc Thừa ngước lên, đuôi mắt vương nét cười thản nhiên.

Giọng anh cười êm tai đến lạ, "Bận dẫn em bé nào đó đi chơi."

Lúc này Hoài Hâm mới nhận ra mình bị anh trêu, cô hừ một tiếng, lại nhận lấy que khuấy trong tay anh, giúp anh gạt sạch lớp bọt sữa trong ly.

Đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người, Hoài Hâm không muốn gò bó bản thân, muốn được tùy hứng một chút. Vừa lên máy bay cô liền tựa vào vai Úc Thừa chợp mắt một lúc, nạp năng lượng cho chuyến du lịch sắp tới.

Bọn họ đã đặt một phòng hạng Executive Suite của Wynn Palace - một khách sạn cao cấp hàng đầu Macao.

Tuy cách sắp xếp này có hơi tế nhị, nhưng Hoài Hâm lại thấy nếu đã đi chơi mà còn chia ra hai phòng thì đúng là có hơi làm màu.

Lúc làm thủ tục check in ở sảnh tiếp tân, không ai nhắc đến chuyện này, hành lý đều được chất lên xe đẩy và chuyển về phòng riêng, ngay sau đó, có nhân viên đi tới cung kính dẫn đường đưa bọn họ lên tầng.

Đại sảnh xa hoa lộng lẫy phủ đầy hoa tươi, dọc hành lang được trang trí rất nhiều tác phẩm điêu khắc và tranh treo tường quý giá. Khi cửa phòng được mở ra, đập vào mắt chính là khung cửa sổ sát sàn cực lớn và mặt gương trên bức tường chạm khắc tinh xảo, mọi thứ đều vô cùng hài hoà. Đứng từ đây nhìn xuống có thể ngắm trọn vẻ đẹp của mặt hồ nhân tạo dưới lầu, đến tối còn có thể xem biểu diễn nhạc nước.

Click để xem ảnh

Trên bàn đặt hộp bánh macaron rất đẹp mắt, bên cạnh là một đóa hồng đỏ thắm.

Phòng khách có không gian khá rộng, phía trong góc là phòng Spa, đằng sau là bồn tắm tròn lớn bằng đá cẩm thạch được dát vàng, chính giữa con được bố trí một bàn trang điểm dành riêng cho phái nữ khá rộng rãi.

Click để xem ảnh

Đi sâu vào bên trong là phòng ngủ được thiết kế với một chiếc giường king size, và một tủ quần áo được chuẩn bị sẵn áo choàng tắm với đầy đủ kiểu dáng để lựa chọn. Hoài Hâm vội vàng đặt vali xuống, ngăn lại nhịp tim đang rộn ràng trong lòng, chạy lon ton ra ngoài phòng khách.

Click để xem ảnh

Cô thoải mái ngồi bên ngoài chơi một lúc, lại xoay người chạy vào phòng ngủ.

Úc Thừa đang thay đồ trong phòng. Lúc đến đây anh ăn mặc khá thoải mái, nhưng bây giờ đã thay sang áo sơ mi mặc kèm gile, áo vest thì được vắt ở một bên.

Lúc viên cúc áo cuối cùng được cài lại, cả người anh chợt toát lên khí chất nhã nhặn và "cấm dục", đường cong cơ bắp nơi cánh tay cũng hiện rõ ràng. Đúng lúc này, người đàn ông ngước lên, vô tình bắt gặp đôi mắt nai con ngơ ngác của cô.

"Anh định đi đâu sao?" Hoài Hâm tò mò bước tới.

Úc Thừa kéo lấy tay cô, vuốt ve lòng bàn tay mềm mại kia, "Tối nay anh đi gặp mấy người bạn, em đi cùng anh nhé."

Bọn họ đã bàn với nhau rằng buổi tối ngày đầu tiên sẽ tự do hoạt động, thế nên anh đã hẹn gặp bạn.

Có lẽ là mấy người bạn như Chân Tư Minh hoặc cũng có thể là khách từ bên Hong Kong sang. Nhưng anh đã lên tiếng mời cô, Hoài Hâm không thể từ chối, bèn gật đầu đồng ý.

"Em cũng thay đồ nhé?" Úc Thừa nói, "Anh đã nhờ người chuẩn bị cho em một bộ lễ phục, không biết em có thích không."

Ngay cả lễ phục đều đã chuẩn bị xong rồi ư?

Hoài Hâm đứng bên cạnh nhìn anh tháo tag, là một thương hiệu thời trang của Pháp, trước đây từng phục vụ cho Hoàng gia.

Không biết chiếc váy này có giá bao nhiêu, hẳn là đắt lắm. Thật ra, đây là một món quà, nhưng cái cách anh tặng lại vô cùng tự nhiên, không để người ta có cơ hội từ chối.

Chiếc váy dài chất liệu tơ lụa màu xanh đậm càng tôn lên nước da trắng ngần của Hoài Hâm, mái tóc đen mượt được búi lên, bờ vai và

phần cổ tạo nên một độ cong cực kỳ xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn chỉ vừa tầm một nắm tay, trông cô quyến rũ mê người.

Hoài Hâm nhấc váy đi vài vòng quanh phòng, làn váy được xếp thành nhiều tầng tựa như một đóa hoa đang nở rộ, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Ánh mắt Úc Thừa sẫm lại, anh ngắm cô một lúc lâu, rồi lại ôm cô thở dài, "Giống hệt như anh nghĩ, đẹp lắm."

Chiếc váy có kiểu dáng cúp ngực, một bên dây áo được cài một đóa hải đường, phần cổ lộ ra bên ngoài của Hoài Hâm hơi nóng lên, cô phồng má hỏi, "Anh biết số đo của em hả?"

Úc Thừa khẽ cười, không trả lời.

Anh khom người rút ngắn khoảng cách giữa hai người, khẽ cọ chóp mũi lên chóp mũi cô, "Đợi bé chuẩn bị xong, chúng ta sẽ xuất phát."

Hoài Hâm đoán không sai, nhóm người lần này có người đến từ Bắc Kinh, cũng có người đến từ Hong Kong. Chân Tư Minh không đến, nhưng anh chàng họ Diệp nào đó trong tiệc rượu lần trước sẽ đến, nghe nói gia đình anh ta kinh doanh bất động sản ở Bắc Kinh.

Đối phương đã từng gặp Lisa, thế nên cô quyết định trang điểm đậm -- Dù sao thì cách ăn mặc như thế này khiến cô trông chín chắn hơn, cũng khiến cô có cảm giác an toàn hơn khi bước vào giới nhà giàu xa hoa kia.

Mất hơn một tiếng đồng hồ để make up, Úc Thừa lại vô cùng kiên nhẫn, không hề giục hay hối cô.

Đợi đến khi cô bước ra khỏi phòng trang điểm, Úc Thừa rướn môi bước đến nắm tay cô, Hoài Hâm nhướng mày, hỏi anh, "Anh thích em trang điểm hay không trang điểm?"

Đây là hai phong cách hoàn toàn khác hẳn nhau, cô rất tò mò không biết liệu anh sẽ thích Olivia hay là Lisa hơn. Úc Thừa khẽ cười, cúi xuống hôn lên mấy đốt ngón tay nhỏ nhắn của cô, "Em bé dù có trang điểm hay không cũng đều đẹp cả."

Anh rất giỏi "rót" mấy lời đường mật thế này, trái tim Hoài Hâm lạc hẳn vài nhịp, cô tròn xoe đôi mắt nhìn anh, dường như đang quan sát thật kỹ.

"Sao thế?" Úc Thừa cười tủm tỉm.

"... Sao anh lại nhận ra em là Lisa?"

Trước đây Hoài Hâm nghĩ mãi mà vẫn không ra, cô nghi ngờ bản thân mình đã để lộ ở chi tiết nào đó, trong lòng vẫn cứ canh cánh mãi.

Úc Thừa đưa cô rời khỏi phòng, khi cánh cửa thang máy màu vàng mở ra, cuối cùng anh cũng chịu giải đáp thắc mắc của cô.

"Ban đầu anh chỉ thấy có hơi giống, nhưng về sau lại nhận ra có rất nhiều điểm trùng hợp."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như viết tiểu thuyết, lại ví dụ như chuyến du lịch Đạo Thành. Em vừa nói trong điện thoại với anh rằng em chuẩn bị đi chơi, thì anh lại gặp được em ngay ở đó, nên khó mà không liên hệ những chuyện này lại với nhau."

Chuyện này thì Hoài Hâm nhận thua, cô thật sự không ngờ anh cũng đến đó.

"Còn gì nữa không?"

"Còn cả... anh bạn lúc em tham gia họp lớp." Úc Thừa nheo mắt, hờ hững buông câu, "Anh nên nói là bạn trai cũ nhỉ? Lần đầu tiên gặp em ở Flipped, hình như cậu ta cũng có mặt ở đó."

Họp lớp? Sớm thế sao?

Hoài Hâm kinh ngạc.

Người anh nói chính là Lục Dư Gia, lúc ấy bọn họ cùng uống rượu ở tầng hai, có lẽ Úc Thừa đã nhìn thấy, nhưng cô không ngờ anh lại tinh mắt và nhớ dai như thế.

Cô đảo mắt một vòng, Úc Thừa cúi xuống, hỏi một câu cực bén, "Em còn liên lạc với cậu ta không?"

Chuyện này... phải nói sao đây?

Lục Dư Gia đúng là bám dai như đỉa, cô đã xóa kết bạn với anh ta, ấy vậy mà anh ta còn dám liên tục gửi lời mời kết bạn lại với cô, cứ một hai phải chường mặt ra để tìm cảm giác tồn tại.

Nhưng cô không chấp nhận lời mời.

"Không, em chặn anh ta từ lâu rồi." Hoài Hâm nũng nịu kéo tay Úc Thừa, đón lấy ánh mắt của anh, hàng mi khẽ chớp, cất giọng trêu chọc, "Chẳng lẽ em bây giờ mà còn cần phải liên lạc với anh ta sao?"

Cô bóng gió rất rõ ràng, lấy lòng anh một cách lộ liễu. Ánh mắt Úc Thừa lướt một vòng trên gương mặt xinh đẹp của cô, anh khẽ bật cười.

Tối nay không phải buổi tiệc chỉ vài ba người bạn, mà là một bữa tiệc cỡ nhỏ, do bên phía nam chủ trì, chính là thái tử nhà họ Phó của Hong Kong.

Đèn chùm pha lê trên đỉnh đầu tỏa xuống một tầng ánh sáng rực rỡ,

tấm thảm lót sàn sẫm màu với những hoa văn phức tạp trải dài đến tận cầu thang xoắn ốc tầng hai.

Bên cạnh là khu casino, nhằm tạo điều kiện cho các khách mời trong bữa tiệc có thể vui chơi thoả thích. Yến tiệc linh đình, trước đây Hoài Hâm từng theo Hoài Diệu Khánh tham gia mấy trường hợp tương tự, nhưng hiển nhiên cảm giác khi ấy vẫn kém xa so với hiện giờ.

- - Tựa như đang tiến vào một cơn sóng ngầm cuồn cuộn.

Úc Thừa đặt tay sau lưng cô, đưa cô gia nhập bữa tiệc.

Anh vẫn cư xử lịch thiệp như mọi khi, bàn tay chỉ đỡ hờ chứ không đụng chạm nhiều đến thân thể của cô.

Hoài Hâm mở to đôi mắt, quan sát tỉ mỉ khung cảnh xa hoa nhưng cũng đầy nóng bỏng trước mặt. Cô cực kỳ tò mò, muốn được tìm hiểu kỹ hơn.

Phó Đình Hựu là bạn nối khố với Úc Thừa, bọn họ chơi với nhau từ thời còn đi học, thấy anh đưa người đến, ngạc nhiên không kém, "Hiếm khi thấy A Thừa đưa phụ nữ đến gặp tôi, cô đây là?"

Úc Thừa nghiêng người, hạ tầm mắt nhìn Hoài Hâm chăm chú, chỉ cười không đáp.

Ý anh là muốn giao lại quyền lựa chọn cho cô.

Phó Đình Hựu nói chuyện mang theo giọng Quảng Đông, gương mặt tuấn tú, dịu dàng, lịch sự. Mấy người xung quanh nghe thế cũng chuyển tầm mắt sang, lẳng lặng đánh giá tình hình phía bên này.

Bọn họ biết Úc Thừa, anh là cậu hai nhà họ Phan, có điều thân phận trước đây có hơi tế nhị, cũng hiếm khi xuất hiện. Nhưng dạo gần đây có tin đồn anh cũng đã bắt đầu tham gia quản lý công việc của gia tộc, hơn nữa còn là con của vợ cả, tương lai trở mình là chuyện

nằm trong tầm tay.

Không chỉ những người đứng sau Phó Hựu Đình trao đổi ánh mắt với nhau, mà ngay cả Hoài Hâm cũng nhận ra tình hình phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều, cô cẩn thận tìm câu trả lời thích hợp, nói rằng mình là bạn gái tối nay của Úc Thừa.

Ánh mắt người đàn ông trầm lắng, nghe cô trả lời anh cũng không lộ ra cảm xúc gì. Phó Đình Hựu lập tức hiểu ra, nói chuyện với Hoài Hâm cũng không còn vẻ khách sáo.

Úc Thừa dẫn Hoài Hâm ngồi xuống, cô nhóc này hết nhìn đông lại ngó tây, vừa tò mò lại muốn khám phá. Anh biết với cái đầu nhạy bén của cô hẳn có thể nhận ra điều gì, nhưng hiện giờ anh tạm thời không muốn để cô dính dáng quá sâu.

Biết nhiều quá cũng không tốt cho cô.

Bữa tiệc này trên danh nghĩa là tiệc sinh nhật của em họ Phó Đình Hựu, nhưng thực chất là tiệc tẩy trần dành cho Úc Thừa. Với những người quan tâm, đây là tín hiệu cho việc anh chính thức quay trở về nhà họ Phan. Họ đã cố tình chọn Macao, thời gian và địa điểm đều thích hợp, quy mô không lớn, đủ để che giấu tai mắt người khác.

Những mối quan hệ trước đây ở Hong Kong phải được vực dậy một lần nữa, Úc Thừa đã được trải đường sẵn, không cần phải lao tâm khổ tứ bước từng bước một.

Suốt cả đêm nay, không ít người đến mời rượu Úc Thừa, Hoài Hâm và anh nhìn nhau, cô chủ động lên tiếng, "Em đi dạo một lát nhé?"

Anh vuốt ve tay cô một lúc, mỉm cười yếu ớt, "Ừ, đừng đi xa quá, phải để anh lúc nào cũng có thể nhìn thấy em."

Hoài Hâm xách làn váy đứng dậy, đi sang khu trà bánh lấy bánh ngọt.

Cô ngồi bên một chiếc bàn cạnh cửa sổ sát sàn, vừa thong thả nhâm nhi bánh ngọt vừa chìm vào suy tư.

Mấy người vừa đến chào hỏi Úc Thừa kia có nhắc đến nhà họ Phan, cô nghĩ đó hẳn là gia thế thật sự của anh.

Úc Thừa không hề giấu giếm cô, nhưng mấy người bọn họ cũng không nói rõ ràng. Hoài Hâm chỉ láng máng cảm giác anh sẽ có hành động, chỉ là bây giờ vẫn còn đang "bày binh" mà thôi.

Cô nghĩ, mọi chuyện anh làm hẳn đều nằm trong khả năng của mình. Anh là một người thận trọng và khéo léo, cũng là người biết bày mưu nghĩ kế, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện mà mình không chắc chắn.

Thế giới thế này vốn chẳng xa lạ gì với Hoài Hâm, nhưng ở đây nó lại càng cao cấp hơn. Nếu dựa vào nỗ lực của bản thân, có lẽ vài chục năm sau cô cũng có thể bước chân vào nơi đó. Chẳng qua là do lần này quá đột ngột nên cô không có cảm giác an toàn.

Nơi mà danh lợi càng thịnh thì chân tình càng mỏng manh, rất nhiều người ở đây đều quên mất bản thân.

Hoài Hâm biết mình không phải là người như thế, nhưng cô rất sợ sẽ có người trở nên giống với những người kia.

Đang rơi vào trầm tư, bỗng dưng có người đến bắt chuyện với cô.

"Cô là cô Hoài phải không? Nghe anh Phó nói cô vẫn còn đang đi học?"

Vừa nãy hai người đã chào hỏi qua, là một thiếu gia của nhà nào đó ở Thượng Hải, hình như tên là Thích Hành.

Hoài Hâm nhìn thái độ lân la muốn làm quen của đối phương liền biết anh ta không rõ quan hệ giữa mình và Úc Thừa. Cô khách sáo chạm ly với anh ta, đáp, "Đúng thế, đến chỗ này của anh Phó mở mang tầm mắt một chút."

Lời này vừa thể hiện sự khiêm tốn lại vừa toát ra vẻ lém lỉnh, Thích Hành bật cười, tìm vài chủ đề trò chuyện với cô. Hoài Hâm vẫn tiếp lời anh ta nhưng lại không đi sâu vào, khiến anh ta không tài nào tìm được cơ hội trò chuyện, không mò được phương hướng tấn công.

Người có mặt ở đây đều có xuất thân quyền thế, hiển nhiên chẳng mấy kiên nhẫn với trò vờn đuổi, Thích Hành đụng phải "tường" nên vội vàng bỏ đi. Nhưng ngay sau đó, lại có một người khác xuất hiện - Diệp hồng, cô từng gặp người này ở bữa tiệc lần trước.

"Lisa." Đối phương thân thiết chào hỏi cô, "Vừa nãy đã thấy cô, nhưng không có cơ hội chào cô một tiếng."

"Chào Diệp tổng." Hoài Hâm nhận lấy ly rượu anh ta mời.

Môi đỏ hơi mím lại, cô không uống nhiều, hàng mi khẽ chớp, cô chỉ nhấp môi rồi thôi.

Diệp Hồng lẳng lặng ngắm nhìn cô, một lúc sau lại hỏi, "Cô là người của Úc Thừa sao?"

Trên lý thuyết thì đúng là thế, Hoài Hâm gật đầu.

"Theo anh ta bao lâu rồi?"

Hoài Hâm niết chặt cái ly chân cao, bấy giờ mới hiểu anh ta đang nói gì.

Diệp Hồng nghĩ cô là tình nhân của Úc Thừa, nói cách khác chính là quan hệ bao nuôi.

Đây chính là hình thức giao lưu với phụ nữ của những người như bọn họ, thế nên anh ta đã hỏi câu này như một điều hiển nhiên.

Tuy không quá bất ngờ về chuyện này, nhưng Hoài Hâm cũng thấy có hơi đột ngột. Cô cắn môi cân nhắc sắp xếp lại câu chữ, không trả lời ngay.

Diệp Hồng tưởng rằng cô cảm thấy bị xúc phạm, biết tỏng phụ nữ ai cũng như nhau, lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, không muốn bị vạch trần thân phận, anh ta cười đầy ẩn ý, tiến lại gần, "Tôi không có ý gì cả, chẳng qua là thấy cô quá nổi bật nên có hơi tò mò mà thôi."

Hoài Hâm ngước mắt nhìn anh ta.

Diệp Hồng lấy ra một tấm danh thiếp, mỉm cười ngả ngớn, "Có thể liên lạc với tôi bất cứ khi nào."

Liên hệ với những câu hỏi trước đó của anh ta, lòng Hoài Hâm đã sáng như gương. Cô đoán có lẽ anh ta không biết mối quan hệ giữa Phó Đình Hựu và Úc Thừa, cũng không rõ lai lịch của Úc Thừa, nếu không anh ta sẽ không ngang nhiên chơi trò đòi "đập chậu cướp bông thế" này.

Mà cô sẽ không lắm miệng tiết lộ cho anh bất cứ điều gì.

Sau khi Diệp Hồng rời đi, Hoài Hâm đăm chiêu nhìn tấm danh thiếp kia.

Là một công ty bất động sản có tiếng, ngón tay Hoài Hâm hạ xuống, thả tấm danh thiếp vào trong ly chân cao.

Vết mực in nhuốm thẫm chất lỏng màu đỏ, dần biến thành một vết bẩn.

Bóng đêm bên ngoài cửa sổ càng thêm quyến rũ, Hoài Hâm ngắm

nhìn một lúc, sau lưng bỗng phủ đến một luồng hơi thở nóng ấm, ngay sau đó, người nọ ôm lấy eo Hoài Hâm, kéo cô dán vào lòng mình.

"Có phải chờ chán rồi không?"

Giọng người đàn ông rất trầm, còn lờ mờ cảm nhận được hương rượu vang. Anh uống không ít.

"Không ạ." Hoài Hâm xoay người, hai tay vòng sang ôm lấy cổ anh, yêu kiều nghiêng đầu cười, "Có điều hơi nhớ anh."

Úc Thừa nhìn thoáng qua món đồ nằm trong ly rượu chân cao đặt trên bàn của cô, im lặng không nói gì.

Hoài Hâm vừa ăn xong phần gan ngỗng xốt rượu vang do nhân viên mang lên, bờ môi đỏ mọng còn vương chút hương vị ngọt ngào. Anh rủ hàng mi, ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi chầm chậm mơn man miêu tả từng đường nét, nhấm nháp chút mứt anh đào còn lại.

Hoài Hâm cười, đây là một lời khen gián tiếp.

Cô nghiêng người hôn đáp lại anh, dịu dàng trêu chọc anh.

"Dù có bao nhiêu người ngấp nghé em..." Hoài Hâm tinh nghịch kề sát bên tai Úc Thừa, hôn lên vành tai anh rồi thỏ thẻ, "Em cũng chỉ ra về cùng anh thôi."

***

Jeongie:

Ní nào tò mò anh Thừa nghi ngờ bé Hâm từ lúc nào thì giờ anh đã bật mí rồi nha. =))) Cái câu "Tưởng là gà hoá ra là thóc" được đo ni đóng giày cho bé Hâm đó =)))

Tuần này xem như là 2 – 2 – 1 rồi, chương này với chương Đỏ mặt toàn 6 -7000 chữ thôi. TT TT

Chương 60: C60: Ngọn đèn

Bên ngoài khung cửa sổ bằng kính trong suốt nối từ trần đến sàn là màn đêm sâu thẳm khó phân biệt, vừa lúc phản chiếu ánh mắt đen như mực của Úc Thừa. Anh tiến đến hai bước ấn cô vào chiếc ghế chân cao bên cạnh rồi cụp mắt chăm chú nhìn cô giống như thợ săn đang hung hãn nhìn con mồi.

Mặc dù Hoài Hâm không cố ý nhưng cô vẫn vô thức thực hiện hành động nuốt nước bọt, trong vô thức cô muốn nhìn sang chỗ khác.

Đôi mắt đen láy của cô mở to nhìn anh, đầu óc cô quay cuồng muốn nhanh chóng tìm chuyện gì để nói.

"Anh và anh Phó gặp nhau thế nào?"

Cô thay đổi chủ để chẳng thông minh gì cả, từ trên cao Úc Thừa nhìn xuống cô trong chốc lát nhưng anh vẫn nuông chiều kiềm chế hơi thở.

Anh cụp mắt xuống rồi cười nói.

"Trước kia khi ở Hồng Kông thì bọn anh học chung trường trung học."

Phó Đình Hựu và Úc Thừa kết bạn với nhau qua lớp Pô-Lo*.

*Môn cưỡi ngựa đánh bóng

Ở ngôi trường quý tộc mà anh chuyển đến, Phan Tuyển khơi mào để

mọi người bài xích và chèn ép anh nên mới dẫn đến lần ngã ngựa đó. Lúc đó chính Phó Đình Hựu đã cử người đưa anh đến bệnh viện, sau đó anh ta cũng đứng ra nói chuyện thay anh, chính điều này đã giúp tình hình của Úc Thừa ở trường không còn gian nan nữa.

Đây là lần đầu tiên Hoài Hâm nghe đến chuyện này, cô mở to đôi mắt phẫn nộ rồi gằn giọng nói.

"Tại sao họ có thể làm như vậy chứ! Cũng quá đáng quá rồi!"

Úc Thừa bất ngờ vì cô dám lên tiếng phê phán như vậy, anh hơi giật mình nhưng lát sau thì anh nhanh chóng ngước mắt lên và mỉm cười.

"Chuyện đã qua rất lâu rồi."

Giọng nói của người đàn ông như kiểu không đáng nhắc đến, anh xoa đầu cô an ủi.

"Anh đã không quan tâm từ lâu rồi."

Nhưng Hoài Hâm vẫn cau mày rồi nhìn anh lo lắng.

"Khi đó anh bị thương ở đâu?"

Úc Thừa nhìn vào đôi mắt to tròn sáng lấp lánh giống như hơi ươn ướt của cô, giọng nói của anh hơi trầm thấp.

"Cánh tay trái bị thương nghiêm trọng hơn vì xương gãy vụn."

"Có để lại sẹo không?"

Hoài Hâm hỏi xong mới phát hiện câu hỏi này của mình có hơi dư thừa thế nên cô thay đổi cách nói.

"Em có thể xem thử không?"

Úc Thừa đỡ cô tựa gần vào bàn, đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn xuống sau đó bàn tay của anh vuốt nhẹ lên đầu vai của cô.

"Cần phải cởi áo."

Câu nói của anh khiến trái tim cô hơi chấn động nhẹ, Úc Thừa thấy Hoài Hâm hơi hé môi thì cười nói.

"Quay về sẽ cho em xem."

Hoài Hâm mím môi không thốt nên câu nào được nữa.

Úc Thừa im lặng chăm chú nhìn cô sau đó anh giúp cô vén tóc ra phía sau tai, anh nhẹ nhàng hỏi cô.

"Em ăn no không?"

Hoài Hâm ậm ừ một tiếng. Anh cụp mắt xuống rồi nói.

"Anh còn có việc phải làm nên em về phòng trước nhé."

Cô nhướng mày mím môi nhìn anh, Úc Thừa thở dài giải thích với cô.

"Em ở đây anh sẽ bị phân tâm, có thể anh sẽ không chăm sóc cho em được."

Thật sự lý do là như vậy, vô duyên vô cớ Hoài Hâm cảm thấy hơi mệt nên cô ngáp dài đáp lại anh.

"Vậy được, vậy em về phòng đây."

Trước khi cô đi Úc Thừa còn căn dặn cô.

"Sau khi lên phòng thì nhắn tin cho anh."

"Ừm."

Anh bình tĩnh nhìn theo dáng người mảnh mai mặc quần áo màu xanh đậm biến mất chỗ ngã rẽ, đột nhiên có ai đó ôm lấy vai anh.

"Cậu ở đây à, tôi tìm cậu khắp nơi."

Thì ra là Phó Đình Hựu. Anh ấy nhìn theo ánh mắt của Úc Thừa rồi nở nụ cười sáng tỏ nhìn sang.

"Tiễn cô bạn gái nhỏ của cậu à?"

Úc Thừa chẳng nói đúng hay sai, vẻ mặt của anh không tập trung nhìn anh ta.

"Nói chuyện với họ xong rồi à?"

"Đuổi đi hết rồi."

Phó Đình Hựu ngồi xuống, sự chú ý của anh ta đã bị chiếc cốc đặt trên bàn thu hút, danh thiếp của Diệp Hồng bị lộn ngược và dính đầy rượu trông vô cùng thảm thương.

Anh ấta y nhìn nó hồi lâu rồi vui vẻ hỏi Úc Thừa để xác nhận.

"Cô ấy làm đấy à?"

Úc Thừa không trả lời nhưng Phó Đình Hựu vẫn tấm tắc khen ngợi.

"Cô bé này khá thú vị đấy, không ngạc nhiên khi cậu thích cô ấy."

Úc Thừa nhướng mày lộ ra vẻ mặt không rõ sau đó anh lên tiếng sửa lại.

"Cô ấy chỉ nói cô ấy là bạn nữ dự tiệc của tôi thôi."

"Là ban đầu tôi nghĩ cũng không có gì đặc biệt."

Lời nói của Phó Đình Hựu chứa đầy ẩn ý.

"Sau này tôi thấy hai người tương tác với nhau thì lúc đó tôi mới biết là không giống."

Úc Thừa khẽ cong môi xem như thừa nhận lời này.

"Là tôi thì tôi cũng thích kiểu như vậy."

Phó Đình Hựu cười nhưng dường như nghĩ đến chuyện gì đó, anh ta lại thở dài.

"Đáng tiếc gặp người như chúng ta thì sẽ phải chịu cực khổ."

Úc Thừa biết anh ta đang nói cái gì nên anh gọi người phục vụ mang một chai whisky đến.

Rót rượu đầy ly thủy tinh, bọt khí nổi lên, hai người họ cụng ly uống với nhau.

Giống như trường hợp của em trai Phó Đình Hựu là Phó Đình Tư và mối tình đầu của cậu ấy vậy, cậu ấy bị gia đình ép liên hôn và bắt đôi uyên ương số khổ phải chia tay nhau. Bạn gái của cậu ấy không chấp nhận nổi chuyện người mình yêu cưới người khác nên đã tự sát, sau đó Phó Đình Tư đã bị trầm cảm nên suốt ngày đều không vui vẻ gì.

Úc Thừa cụp mắt xuống.

"Cho nên cậu cũng biết vì sao tôi không muốn qua lại với nhà họ Phan."

Bởi vì anh muốn được tự do.

"Có lý."

Phó Đình Hựu nhấp một ngụm rượu rồi hỏi Úc Thừa.

"Vậy tại sao bây giờ cậu lại muốn quay về?"

Bởi vì anh nhận ra trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn thì anh mới có thể bảo vệ được tất cả những gì anh quan tâm.

Từ ánh mắt của Úc Thừa mà Phó Đình Hựu có thể đọc được suy nghĩ của anh, anh ta trầm mặc rất lâu rồi mới nói.

"A Thừa, con đường này không dễ đi."

Muốn có cả tự do và quyền lực thì trên đời này không có chuyện dễ dàng đến thế.

"Tôi biết."

Úc Thừa gật đầu bình tĩnh nói.

"Tìm cách thoát khỏi ngõ cụt. Chung quy vẫn phải thử."

Hứa Ngọc có thể sai người đến thay băng cho Hầu Tố Hinh, sau này anh ta cũng có thể dùng thủ đoạn để phá hủy tiền đồ của Hoài Hâm. Chỉ cần Úc Thừa có điểm yếu thì đây chính là ngõ cụt.

Chuyện của Hầu Tố Hinh chỉ là một màn dạo đầu, nhưng qua chuyện này Úc Thừa có thể dự đoán được tương lai.

Nếu như anh dốc hết sức thì biết đâu có thể bảo vệ được vợ chồng nhà họ Úc nhưng nếu kéo dài thời gian để nhiều người hơn đứng trên bàn cân này thì không chắc Úc Thừa có thể bảo vệ hết tất cả

mọi người.

Nhưng anh cũng biết mình tham lam và muốn quá nhiều thứ, chỉ là anh không thể bỏ cuộc nên tất cả những gì anh phải làm là cố gắng hết sức.

Phó Đình Hựu biết anh đã hạ quyết tâm nên không còn gì để nói nữa, anh ta chỉ cụng ly với Úc Thừa rồi an ủi anh.

"Ngày lành tháng tốt nên không nói mấy chuyện này nữa."

Hoài Hâm vừa gửi tin nhắn cho anh nói cô đã trở về phòng rồi, Úc Thừa cất điện thoại đi rồi lại tiếp tục rót rượu cho Phó Đình Hựu rồi nói.

"Tôi đã giới thiệu cơ bản những người ở đây cho cậu biết rồi. Đến Hồng Kông thì nhớ tìm tôi, tôi mời cậu và mọi người đi ăn cơm."

"Được."

Úc Thừa vỗ vai anh ta.

"Có chuyện gì thì nói với tôi."

"Đương nhiên rồi."

Phó Đình Hựu nhớ lại những chuyện đã xảy ra khi còn đi học, những chuyện trong quá khứ như vẫn còn hiện diện trước mắt của anh ta khiến anh ta không khỏi thở dài.

"Chớp mắt mà đã hơn mười năm rồi."

Quả thật thời gian chính là thứ tàn nhẫn nhất nhưng nó lại có thể khiến cho rất nhiều chuyện trở nên có ý nghĩa sâu sắc nhất,

Chẳng hạn như dao đâm hai bên*, tình nghĩa chân thần đối đãi với nhau. Cho dù năm tháng trôi qua có khó khăn đến mức nào thì mọi thứ vẫn giống hệt ngày xưa.

*Thành ngữ có ý nghĩa là tình bạn sâu đậm đến mức có thể hy sinh vì nhau

Chai whisky đã sắp cạn rồi còn hai người cũng đã ngà ngà say. Lúc này thì điện thoại của Úc Thừa vang lên, là Hoài Hâm gọi đến.

Phó Đình Hựu liếc nhìn rồi dường như hiểu ý nên anh ta mỉm cười.

"Người ta chờ sốt ruột lắm rồi, cậu mau quay về đi. Có chuyện gì thì ngày mai nói tiếp."

Anh ta tạm dừng rồi lại nói.

"Tôi sẽ thay cậu dạy cho tên Diệp Hồng đó một bài học."

Úc Thừa cười như không cười rồi khẽ ừ, anh đứng dậy chào tạm biệt Phó Đình Hựu. Anh vừa quay về vừa nghe điện thoại, anh nghe thấy phía bên kia Hoài Hâm thì thầm hỏi khi nào thì anh quay về.

Giọng nói của cô mềm mại nhưng lại hơi tủi thân cũng có lẽ là do cô cố ý, như con mèo con dụi vào trong lòng người ta khiến người ta ngứa ngáy.

"Bây giờ anh quay về."

Giọng nói của Úc Thừa trầm thấp êm dịu hệt như rượu vang.

"Ngoan ngoãn ở trong phòng đợi anh."

Con đường từ sảnh tiệc đến phòng khách sạn khá dài, giữa đường phải đi qua một sòng bạc náo nhiệt. Đủ kiểu nam nữ ôm nhau hô hào đặt cược, bầu không khí tràn ngập mùi tiền xa hoa phung phí.

Úc Thừa cong khuỷu tay cài lại cúc áo vest của mình, anh bước qua khu trung tâm náo nhiệt này với vẻ mặt lạnh lùng.

Trong quá trình chờ thang máy từ tầng trệt dần đi lên cao thì Úc Thừa không kìm được mà nghĩ đến con mèo con đang ở trên lầu.

Không biết bây giờ cô đang làm gì? Đơn giản là không phút nào cô chịu an phận.

Anh biết tối nay anh sẽ uống say, nhiệt độ cơ thể sẽ cao hơn bình thường nên hơi khô nóng. Úc Thừa nhắm mắt lại xoa huyệt thái dương.

Không mất quá nhiều thời gian để đến được cửa phòng chính. Bây giờ đã gần một giờ sáng rồi, trên tầng cao này đã rời xa sự hối hả nhộn nhịp của mặt đất mà trái lại xung quanh rất yên tĩnh. Úc Thừa vốn định giơ tay gõ cửa nhưng cuối cùng anh lại lấy thẻ phòng ra rồi trực tiếp mở cửa.

Khác với những gì anh tưởng tượng vì bên trong phòng là một mảnh tối mờ, không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Có ánh sáng mờ ảo từ trong phòng ngủ chiếu ra, Úc Thừa cởi áo khoác ngoài rồi tùy ý đặt xuống một chỗ. Tầm nhìn của anh hơi mờ, anh chậm rãi bước từng bước vào trong phòng ngủ.

Sau khi nhìn rõ cảnh tượng trên giường thì người đàn ông mới dừng bước.

Hoài Hâm mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa màu tím hoa cà, cô đang nằm ngủ ở một bên giường cách cửa ra vào không xa. Ở đầu giường có một ngọn đèn màu cam nhạt không sáng lắm nhưng vừa đủ để phác họa đường nét xinh đẹp của cô.

Hoài Hâm nằm nghiêng nên đôi má trắng ngần của cô đang đối diện

với anh, mái tóc đen suôn mượt mềm mại của cô xõa tung trên chiếc gối mềm, hai hàng lông mi hơi cong của cô khẽ run theo từng nhịp thở, bắp chân thon thả mảnh khảnh lộ ra rất mịn màng trơn tru.

Toàn bộ cơ thể của cô phát sáng, ngay cả phần tóc ngoài cùng của cô cũng tỏa ra thứ ánh sáng màu cam nhạt ấm áp.

Yết hầu của Úc Thừa khẽ trượt rồi sau đó anh tiến lên hai bước ngửi lấy hương thơm của hoa dành dành nhàn nhạt trên người cô.

Anh cúi xuống nhìn thì thấy Hoài Hâm ngủ say nhưng vẫn còn cầm chặt điện thoại trong tay, có vẻ như cô đang định sẽ đợi anh nhưng lại buồn ngủ quá nên đã ngủ quên mất.

Trước khi Úc Thừa lên đây thì trong lòng anh vẫn còn nghĩ khác, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy không có cảnh tượng nào cảm động hơn bối cảnh trước mắt anh.

Đây là cảm giác khi có người đợi chờ mình, nhiều năm về trước anh cũng đã từng được lĩnh hội.

Úc Thừa ngồi xuống mép giường chỗ gần Hoài Hâm nhất, anh nhìn xuống khuôn mặt của cô.

Dường như thời gian đã dừng chuyển động trong giây lát sau đó anh đưa tay ra từ tốn vuốt nhẹ mái tóc đen xõa ra của cô, nó mềm mại khiến trong lòng người ta cảm thấy ấm áp.

Hô hấp của Hoài Hâm vẫn nhẹ nhàng đều đặn nên không hề hay biết chuyện này, cô ngủ ngon lành như một con thú nhỏ dễ thương đang tận hưởng giấc ngủ đông.

Úc Thừa nhìn cô rất lâu với những cảm xúc rất khó phân biệt, anh nhẹ nhàng lấy điện thoại trong tay cô ra rồi đặt nó ở đầu giường. Hồi lâu sau anh cúi xuống đặt lên má cô một nụ hôn.

"Ngủ ngon."

Anh thì thầm bên tai cô.

Sáng hôm sau khi Hoài Hâm thức dậy thì ánh nắng sớm rạng rỡ ngoài cửa sổ đã tràn vào trong phòng. Ánh nắng ấm áp tạo thêm cảm xúc như họa thêm nét vẽ cho bức tranh sơn dầu của khung cảnh xung quanh, cô mờ mịt nhìn lên trần nhà hồi lâu rồi đột nhiên quay đầu nhìn sang hai bên.

Không có ai cả.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy yếu ớt vọng ra, Hoài Hâm chống người ngồi dậy, cô lấy tay ôm đầu rồi vuốt mái tóc đang xõa tung của mình.

Aaa cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ lỡ rồi!

Vốn dĩ tối qua cô muốn lợi dụng cơ hội cả hai bên đều ngà say mà làm cái gì đó, khụ khụ, thật không nói nên lời mà. Vốn dĩ thể chất của cô rất tốt nhưng ai biết được cô không chống đỡ được mà đã ngủ thiếp đi chứ!

Cô cầm điện thoại lên nhìn… thế mà đã gần trưa rồi! Cô là heo à?? Thời gian hẹn hò tốt đẹp như thế lại bị cô lãng phí rồi, Hoài Hâm thẹn quá hóa giận chỉ muốn trốn đi. Mất hồi lâu cô mới lấy lại được bình tĩnh, cô đứng dậy rời giường rồi choàng áo choàng ngủ lên người, sau đó cô đi ra bồn rửa tay bên ngoài để đánh răng rửa mặt.

Đánh răng rửa mặt xong cô mới quay lại phòng ngủ rồi chuẩn bị thay quần áo để ra ngoài chơi, lúc này tiếng nước trong phòng tắm cũng dừng lại.

Người đàn ông mặc áo choàng tắm màu trắng từ phòng tắm bước

ra, mái tóc đen ngắn ướt đẫm của anh xõa trước trán, có vẻ như anh vừa mới tắm xong.

Mặc dù anh đã cột cổ áo rất cẩn thận nhưng Hoài Hâm vẫn có thể nhìn thấy xương quai xanh gợi cảm hơi ẩm ướt của anh qua cổ áo choàng tắm. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp ấy hơi nhếch lên nhìn sang giống như có gì đó sai trái.

Trái tim của Hoài Hâm đập thình thịch, sau đó cô nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh.

"Giấc ngủ này có ngon không?"

"..."

Hoài Hâm nuốt nước bọt, trông cô có vẻ bình tĩnh gật đầu.

"... Giường rất mềm."

"Vậy sao?"

Úc Thừa tiến lại gần hai bước rồi nhìn xuống cô, ý tứ không rõ ràng.

"Anh cũng thấy như vậy."

Trong phút chốc khoảng cách bị rút ngắn lại, từ trên cao anh nhìn xuống bằng đôi mắt đen sâu thẳm. Không biết tại sao Hoài Hâm cảm thấy chân hơi run rồi cô yếu ớt ngã ngồi xuống mép giường.

Úc Thừa chậm rãi cong môi sau đó anh thuận thế nghiêng người cúi xuống, hai cánh tay của anh chống xuống hai bên người cô còn tầm mắt thì ngang với tầm mắt của cô.

Ánh mắt của Hoài Hâm đảo quanh phần cổ tay với kết cấu da rõ ràng và phần nhỏ cẳng tay lộ ra của anh, sau đó cô mới nhìn thẳng vào mắt anh.

Dung mạo của anh tuấn tú với lông mi dày và dài, sống mũi cao cùng với đường nét khuôn mặt nổi bật và ưa nhìn. Ngón tay của cô hơi cong lại rồi cô vô thức thì thầm một câu.

"Tối qua… anh ngủ ở đây sao?"

Úc Thừa khẽ dừng lại sau đó anh nhướng mày như cười như không nói.

"Nếu không thì sao?"

"... À."

Vành tai của Hoài Hâm hơi ửng đỏ, cô chậm chạp đáp lại một tiếng. Ngón tay của cô hơi cong lại vô thức nắm chặt lấy ga trải giường bên dưới nhưng cô vẫn phải đối mặt với ánh mắt của anh, đôi mắt hàm chứa màu của nước.

"Không có gì, sáng nay thức dậy em nhìn thấy anh nên cảm thấy rất tốt."

Không giống sự tùy tiện thường ngày, bây giờ vẻ mặt của cô nơn nớt ngây thơ mang nét quyến rũ hoàn toàn tự nhiên.

Thật sự Hoài Hâm rất có năng khiếu trong chuyện này, cô biết cách làm thế nào để thu hút người khác nhất cho nên cô cố ý làm như vậy.

"Xin lỗi, vốn dĩ tối qua em định chờ anh quay lại… ưm!"

Nụ hôn của Úc Thừa trực tiếp đánh tới khiến Hoài Hâm bị ép lùi về phía sau, cô phải chống hai cánh tay xuống giường khiến áo choàng vải trên vai bị tuột xuống một nửa để lộ chiếc váy lụa màu tím hoa cà bên dưới, bờ vai của cô trắng nõn mềm mại còn da thịt từ cổ đến xương quai xanh thì mềm mịn thanh tú.

Ngay từ đầu nụ hôn của anh đã không nhẹ nhàng mà sau đó càng lúc càng cuồng nhiệt, nhiệt độ khi chiếc áo choàng bị lấy đi khiến đôi vai của Hoài Hâm khẽ run lên. Dường như mọi thứ đã biến thành một cơn thủy triều và hô hấp mỏng manh hòa quyện vào nhau, hai cánh tay của Hoài Hâm đã không thể chống đỡ được sức lực áp bức này nữa.

Hoài Hâm khẽ rên rỉ một tiếng rồi cơ thể cứ thế mềm nhũn ra, Úc Thừa trực tiếp đè cô ngã xuống giường.

Áo choàng đã hoàn toàn rơi ra, bàn tay của người đàn ông nắm lấy đầu vai trắng ngần của cô rồi từ tốn vuốt ve nó trong chốc lát.

Đó là một luồng nhiệt thiêu đốt trái tim con người.

Cô giống như một đóa hoa sắp bung nở trong lồng ngực anh, anh cứ hôn mãi đến khi đôi môi anh dần dịch chuyển lên trên, anh mút lấy dái tai cô rồi lại dần hôn xuống một bên cổ cô.

Anh cứ từng chút một liều lĩnh thổi bùng lên ngọn lửa.

Úc Thừa nheo mắt lại nhìn khuôn mặt ngây thơ của Hoài Hâm sau khi được anh hôn thì đã hơi ửng đỏ.

Anh lần tìm bàn tay của cô rồi đặt nó lên đỉnh đầu cô, anh siết chặt lấy những ngón tay của cô rồi hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng ướt át.

Dây đàn đã căng hết cỡ, ngay khi mọi thứ đã sẵn sàng thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Mọi động tĩnh đột ngột dừng lại.

Úc Thừa chống tay lên nhắm mắt hít thở sâu mấy hơi. Yết hầu của anh cứ trượt lên xuống, anh dùng đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú

nhìn người dưới thân hồi lâu rồi nhanh chóng đứng dậy.

Người đàn ông cầm điện thoại đi ra ngoài phòng khách rồi nhưng Hoài Hâm vẫn giữ tư thế cũ, áo lụa màu tím hoa cà trên ngực cứ phập phồng lên xuống.

Hồi lâu sau cô mới đứng dậy, cô đi vào phòng thay đồ để thay quần áo đi ra ngoài rồi sau đó cô ngồi xuống bàn trang điểm và bắt đầu trang điểm.

Cuộc điện thoại kéo dài gần hai mươi phút, sau đó Úc Thừa quay lại lịch sự gõ cửa phòng thay đồ.

Hoài Hâm đang chuẩn bị kẻ chân mày nghiêng người nhìn anh. Không tìm thấy bất kỳ sự khác lạ nào trong vẻ mặt của người đàn ông nữa, anh chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi thấp giọng nói.

"Phó Đình Hựu mời anh và em chiều nay đi cưỡi ngựa, muốn đi không?"

Hai mắt của Hoài Hâm lóe sáng rồi cô gật đầu, Úc Thừa hơi khựng lại rồi sau đó quay người đi ra ngoài.

Lúc Hoài Hâm trang điểm xong đi ra ngoài thì Úc Thừa đã thay quần áo chỉn chu, anh mặc áo khoác cổ đứng màu đen sẫm khiến dáng người anh cao ráo thẳng tắp, vừa phóng khoáng vừa tuấn tú.

Hoài Hâm cúi đầu liếc nhìn bộ quần áo nữ tính của mình rồi hỏi anh.

"Trông em thế này đi cưỡi ngựa có tiện không?"

Úc Thừa quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó anh mím môi bước lại gần cô.

"Em không cần lo đâu, ở trường đua ngựa có trang phục đua ngựa

chuyên biệt nên đến đó rồi em có thể thay đồ khác."

Hai người dùng bữa trưa đơn giản ở khách sạn rồi lái xe đến trường đua ngựa.

Từng người đi thay trang phục cưỡi ngựa sau đó Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm bước vào, Phó Đình Hựu đã đến rồi, anh ta đang cưỡi ngựa chạy chậm vài vòng quanh sân để khởi động, con ngựa màu nâu vung vẩy chiếc đuôi dài và có tiếng móng ngựa kêu lạch cạch.

Bất chợt Hoài Hâm nhớ đến chuyện xảy ra với Úc Thừa khi anh học trung học. Anh ngã từ trên ngựa xuống khiến xương gãy vụn, chỉ nghe thôi mà cô cũng cảm thấy rất đau nên chắc đó không phải là bóng đen tâm lý của anh đâu đúng không?

Cô nhớ lại lúc trước khi ở Đạo Thành cô đã cảm thấy anh khá bình thường, thậm chí có thể nói là tay nghề rất thành thạo.

"Em đang nghĩ gì thế?"

Giọng nói dịu dàng của người đàn ông vang lên bên tai cô, sau đó anh véo nhẹ lên ngón tay của cô.

"Em…"

Hoài Hâm liếc nhìn anh, cô muốn nói gì đó nhưng lại do dự rồi thôi. Dường như Úc Thừa biết cô đang nghĩ gì nên anh nhếch môi mỉm cười.

"Lúc đầu có bóng đen tâm lý thật."

"…"

Úc Thừa nhìn bóng dáng đang cưỡi ngựa của Phó Đình Hựu ở cách đó không xa rồi khẽ nói.

"Nhưng rồi anh nhận ra điểm yếu là thứ mà khi đã sở hữu thì khó mà xóa bỏ được, cho nên sau này khi anh đến Mỹ thì anh đã ép buộc mình phải đến trường đua ngựa mỗi ngày, dần anh cũng đã vượt qua được sự khó chịu đó."

Đột nhiên trái tim của Hoài Hâm co rút lại.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, bao gồm cả đoạn quá khứ ở trường trung học thì anh cũng tường thuật lại rất nhẹ nhàng nhưng cô lại cảm thấy xót thương khó tả.

Cô không biết dùng lời nào để an ủi anh cho nên Hoài Hâm đã vòng tay ôm lấy cổ của Úc Thừa, cô kiếng chân tha thiết hôn lên khóe môi anh.

Úc Thừa cụp mắt xuống, màu mắt tối sầm không rõ ràng.

Lúc Phó Đình Hựu chạy một vòng nhỏ quay lại thì đã nhìn thấy cảnh này, anh ta bật cười trêu chọc.

"Lẽ ra tôi phải biết điều không nên gọi cậu ra ngoài mới đúng, bây giờ tôi cảm thấy bản thân mình thật dư thừa."

Úc Thừa còn chưa trả lời thì Hoài Hâm đã chớp mắt rồi cao giọng nói.

"Nếu anh Phó đây muốn gọi ai đó đến thì cũng chỉ là chuyện mất vài phút thôi mà."

Con ngựa dần đi chậm lại rồi dừng lại trước mặt hai người họ. Phó Đình Hựu cười nói.

"Cũng khá khéo ăn khéo nói đấy."

Anh ta tiếp tục cưỡi ngựa chậm rãi đi vòng quanh.

"Trước đây tôi còn chưa hỏi tên họ của cô."

"Hoài Hâm."

"Là Hâm nào?"

Hoài Hâm liếc nhìn Úc Thừa rồi mỉm cười duyên dáng.

"Hâm trong hâm mộ."

Phó Đình Hựu đã thu hết vào mắt mình sự tương tác của hai người họ, anh ta nhướng mày nói.

"Nhưng tôi nghe nói trước đây cô nói với mấy người Diệp Hồng là chỉ cần gọi cô là Lisa chứ chưa bao giờ cô nói tên tiếng trung của mình."

"À, anh hỏi cái này à?"

Hoài Hâm hiểu ý của anh ta nên cong môi nói.

"Họ đều là những người không quan trọng nhưng anh Phó lại là người mà A Thừa thật lòng quan tâm, không phải sao?"

Phó Đình Hưu hơi giật mình không nói thêm được gì, thay vào đó Úc Thừa lại mỉm cười chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm. Phó Đình Hựu để cho hai người họ tự do chơi vui vẻ với nhau nên anh ta nhấc dây cương rồi lại cưỡi ngựa đi ra ngoài sân.

Hoài Hâm hiếu kỳ nhìn hai con ngựa trên sân còn Úc Thừa lại nheo mắt nhìn sang cô.

"Em vừa nói gì thế?"

Hoài Hâm giả vờ không hiểu anh nói gì, cô ngây thơ quay sang nhìn lại anh.

"Cái gì là cái gì?"

Cô xoay người leo lên lưng một con ngựa trắng trong số đó, cô kéo dây cương nóng lòng muốn cưỡi thử.

"Anh trai, em muốn chạy hai vòng trước…"

Lời còn chưa nói xong thì cô đã nhìn thấy người đàn ông dễ dàng túm lấy yên ngựa rồi leo lên ngồi ở phía sau lưng cô, anh vòng tay ra trước nắm lấy dây cương rồi ôm cô vào lòng.

Anh ôm chặt đến mức Hoài Hâm cảm thấy hơi khó thở. Hơi thở ấm nóng của anh nhẹ nhàng phả vào gáy cô, Úc Thừa ghé sát vào tai cô rồi trầm giọng hỏi nhỏ.

"Em gọi anh là gì?"

Chương 61: C61: Anh trai

Anh hỏi cô gọi anh là gì, Hoài Hâm dừng lại vài giây, sau đó ngây thơ đáp: “Em gọi anh là anh trai.”

Cô thật sự rất xấu tính, cô chỉ gọi cách xưng hô này đúng một lần rồi không bao giờ nói lại lần nữa, giống như cô đang nỗ lực trêu chọc anh một cách trắng trợn vậy. Úc Thừa khẽ hừ một tiếng, nhưng không hiểu có ý gì, giây tiếp theo anh đột nhiên bóp vào bụng của con ngựa, vó ngựa giương lên cao sau đó liền chạy như bay ra ngoài.

"A..."

Hoài Hâm giật mình, vội vàng ổn định lại yên ngựa, người đàn ông lao từ phía sau tới, giam cầm cô trong lãnh địa của mình.

Úc Thừa dẫn cô phi như bay một đoạn đường, gió thổi như tát thẳng vào mặt cô, sự kích thích của những cú va chạm trên lưng ngựa và hormone từ người đàn ông phía sau đánh vào cô cùng lúc, nhịp tim của Hoài Hâm đột nhiên tăng nhanh, đập mạnh như nhịp trống vang.

"Chậm lại, chậm lại... A!"

Con ngựa ngoan ngoãn giảm tốc độ hai bước rồi lại nhanh chóng trở lại tốc độ ban đầu, thể hiện ý đồ xấu xa của chủ nhân mình.

Hoài Hâm hoảng sợ nắm lấy cánh tay của Úc Thừa, cô tức giận liếc nhìn anh, có chút buồn bực nhưng Úc Thừa lại cười khúc khích, trợn

mắt thở dài: "Em phải tin anh, bảo bối."

Hơi thở nóng rực của anh phả vào lưng cô. Tai và cổ Hoài Hâm như tê dại, cô không thể hiểu lý do nhịp tim của mình tăng nhanh là gì, cô chỉ cảm thấy cơ thể và tâm trí của mình đột nhiên trở nên không trọng lượng.

Tin tưởng anh.

Cho dù có như thế nào, chỉ cần tin tưởng anh.

Tin rằng bây giờ anh sẽ không để cô ngã xuống, giống như tin tưởng về tương lai sau này…

Là có ý này sao? Hoài Hâm ngơ ngác, cô không còn sức lực để suy nghĩ vấn đề này nữa, cô chỉ cảm thấy cơ thể của mình giống như không trọng lượng rơi xuống, nhưng lần nào cô cũng quay trở về vì vòng tay chặt chẽ của anh.

Hoài Hâm nép thật sâu trong vòng tay của anh, tiếng gió và hơi thở ấm áp hòa quyện vào nhau, đây là một cái ôm trấn an.

Thực ra nếu như so sánh, ngựa ở Đạo Thành còn hoang dã hơn, chất liệu yên ngựa cũng không sang trọng và đẹp đẽ giống như ở đây, nhưng cho dù có ở đâu thì người ở sau cô cũng không hề thay đổi, vẫn mang đến cho cô cảm giác mê hoặc như mọi khi.

Tất cả hơi ấm đều tụ lại trong cơ thể anh, bộ ngực rắn chắc của anh áp sát vào lưng cô, má của anh chạm vào trán cô một cách trìu mến, giống như anh sắp đặt một nụ hôn an ủi lên đó.

Hoài Hâm quay người lại.

Mái tóc đen dài của cô tung bay, những sợi tóc mềm mại bay vào cổ áo của anh, đôi mắt đen sâu thẳm ấy cụp xuống nhìn cô, mặc dù khó đoán nhưng vẫn gây nghiện.

Nhịp tim của cô lỡ mất một nhịp.

Chưa có ai dạy Hoài Hâm thế nào là tình yêu. Nhưng cô có thể nhận ra sự say mê, sự phụ thuộc và tính chiếm hữu của mình đối với Úc Thừa, cũng như sự buông thả bản thân dù biết anh nguy hiểm như thế nào.

Trường đua ngựa này lớn đến mức không thể nhìn thấy ranh giới, Hoài Hâm cưỡi ngựa giống như đang đi trên đoàn tàu sang đến mùa xuân, đối mặt với những cơn gió cùng với người đàn ông phía sau vô tư khoái ý, tự do hạnh phúc.

Hoài Hâm biết, thứ mà Úc Thừa cho cô có thể không phải là loại tình yêu mà cô mong muốn, nhưng điều đó không phải là vấn đề.

Điều quan trọng là cô biết mình thích anh, cô rất thích anh, khi ở bên anh cô cảm thấy rất vui, hạnh phúc đến mức quên mất ngày mai, cho nên không ngại chuyện thắng thua trong ván cờ.

Cưỡi ngựa là môn thể thao kiểm tra khả năng kiểm soát và lòng dũng cảm, cả hai chạy vài vòng lớn trước khi từ từ giảm tốc độ và đi bộ tới lui. Trái tim chậm rãi rơi xuống, lồng ngực của Hoài Hâm căng tràn, cô tựa vào lòng ngực của người đàn ông, cảm thấy có chút mềm mại.

"Em có vui không?" Úc Thừa cười trìu mến, anh thì thầm vào bên tai cô. Hoài Hâm cúi đầu, hơi mím môi, cô hừ một tiếng sau đó thấp giọng nói: "Em rất vui."

Trở lại điểm xuất phát, Phó Đình Hựu đã xuống ngựa, anh ta đang đứng một bên uống nước. Nhìn hai người đang cùng nhau thong thả cưỡi ngựa về, anh ta không nhịn được mà cười lớn: "Tôi càng ngày mình càng giống bóng đèn."

Đua ngựa xong, chân tay mỏi nhừ, Hoài Hâm đang định về khách sạn nằm nghỉ, tình cờ sau đó Phó Đình Hựu có hẹn với ai đó, hỏi Úc Thừa có muốn đi cùng không, Hoài Hâm ngoan ngoãn nói: "Muốn đi thì đi trước đi, em về ngủ một lát."

Úc Thừa nhướng mày, thấp giọng nói: “Rất có thể anh sẽ ở cùng bọn họ cho đến tối.”

Ý của anh chính là nếu như anh ở cùng với Phó Đình Hựu và những người khác, thì rất có thể không tiện ăn tối cùng với cô.

Hoài Hâm bất đắc dĩ lắc đầu, ân cần nói: “Không sao, em chỉ cần gọi phục vụ phòng gọi đồ ăn là được rồi.”

Úc Thừa nhìn chằm chằm cô một lúc rồi gật đầu: “Được, vậy anh bảo tài xế đưa em về.”

Sau khi Hoài Hâm trở về khách sạn, cô đến SPA và thoải mái tắm trong sữa bò.

Sau khi tập luyện vất vả, cẳng tay, đùi và mông của cô đều có mức độ đau nhức nhất định, tay nghề của kỹ thuật viên rất khéo léo, cô cảm thấy mình đã trẻ lại sau khi được mát-xa đầy đủ.

Kỳ nghỉ thì nên nhàn nhã hơn, việc chính chính là nên tận hưởng niềm vui và lãng phí thời gian. Hoài Hâm đã gọi dịch vụ phòng để giao bữa ăn đến. Khi cô mặc quần áo và trở về phòng từ SPA, bữa tối đã được mang đến ngay sau đó.

Bữa ăn được trình bày tinh tế theo phong cách phương Tây, bít tết vừa tái, mềm mềm, tan trong miệng, Hoài Hâm vui vẻ nếm thử món ăn và ăn hết trứng cá muối nấm truffle đen.

Ăn xong, cô trả lời tin nhắn của Úc Thừa, tựa người vào cửa sổ xem hai tập phim truyền hình cô đang theo dõi, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Cuộc sống về đêm của Ma Cao luôn rất phong phú, khi màn đêm buông xuống, sức sống của thành phố mới bắt đầu nở rộ.

Buổi tối khoảng tám chín giờ, Úc Thừa trở lại, anh đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống bên cạnh Hoài Hâm, ôm Hoài Hâm vào lòng rồi nói: "Xin lỗi vì đã về muộn, bọn họ đang nói chuyện, nên anh không thể rời đi được."

Hoài Hâm thoải mái xoa xoa vai anh: "Không sao đâu, em cũng không nhàn rỗi."

Úc Thừa: "Vậy lúc anh đi vắng em đã làm gì?"

Hoài Hâm kể lại cho anh nghe, sau đó cô cầm đĩa bánh kem dâu tây đến cho anh, vui vẻ nói: "Rất ngon, anh ăn thử đi."

Úc Thừa cắn một miếng, hơi nhướng mày nói:

"Chà, thực sự rất ngon."

Ánh mắt trong suốt của Hoài Hâm nhìn chằm chằm anh một hồi, sau đó cô nhẹ giọng nói:

"Anh trai, kem dính lên rồi."

Úc Thừa cúi đầu nhìn: "Ở đâu?"

"Ừm..." Hoài Hâm chớp chớp mắt, sau đó đột nhiên cô nghiêng người nhìn anh, hôn lên khóe miệng của anh rồi nói: "Ở đây."

Rõ ràng là cô cố ý, Úc Thừa cụp mắt xuống, nhếch môi mỉm cười.

Anh nói: "Em cũng dính kem rồi."

"Ở đâu..."

Hoài Hâm vừa nói thì đã biết mình bị lừa, người đàn ông áp xuống, chặn những lời chưa kịp nói của cô.

Anh mút môi, đẩy đầu lưỡi ra khỏi khe hở giữa đôi môi hơi hé mở của cô, vị ngọt của kem dâu lan tỏa khắp khoang miệng, Úc Thừa quấn lấy đầu lưỡi của cô như đang nếm một món tráng miệng thơm ngon, cọ xát và liếm cẩn thận.

Hoài Hâm buông ngón tay ra, suýt chút nữa thì cô đã đánh rơi đĩa bánh trong tay, Úc Thừa kịp thời cầm lấy và đặt nó lên mặt bàn, sau đó ấn bả vai cô xuống ghế sofa.

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng nước chảy yếu ớt, lòng bàn tay của anh chạm vào eo cô, hơi ấm truyền qua lớp vải mỏng.

Ngay lúc Hoài Hâm gần như không thở nổi thì Úc Thừa mới buông cô ra.

Đôi mắt anh sâu thẳm và tối tăm, tràn ngập một làn sóng cảm xúc chưa kịp rút lui, mơ hồ và khó đoán. Một lúc sau, anh giơ đầu ngón tay lên nhẹ nhàng xoa lên đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của cô. Hai tai của Hoài Hâm đỏ bừng, cô đẩy anh ra rồi đứng dậy: "Em vào phòng vệ sinh một lát."

Lúc đi ra, người đàn ông đang dựa vào ghế sofa xem điện thoại di động, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, giọng điệu bình tĩnh nói: "Thu dọn đồ đạc một chút rồi thay quần áo đi, anh đưa em ra ngoài một lát."

Hoài Hâm ngạc nhiên hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Ngắm cảnh đêm và đi dạo xung quanh."

Đầu tiên Úc Thừa đưa cô đến khách sạn Venice, là một nơi tráng lệ như Cung điện, với những mái vòm lộng lẫy và những bức tranh được khắc họa trên tường theo phong cách châu Âu, cùng những thiên thần nhỏ có đôi cánh sống động giống như thật.

Trung tâm mua sắm giống như một thị trấn cổ tích, với bầu trời xanh và những đám mây trắng trên trần nhà, các tòa nhà mang kiến trúc kiểu Ý nằm san sát nhau, ở hai bên có rất nhiều cửa hàng của các thương hiệu xa xỉ.

Điều thực sự ấn tượng chính là con kênh nhân tạo chạy ngang giữa, vài chiếc thuyền nhỏ đang đi chậm rãi cùng người chèo thuyền cầm mái chèo, sóng nước trong xanh gợn sóng ở đuôi tàu.

Hai mắt của Hoài Hâm sáng lên: "Ồ, là thuyền Gondola!"

Úc Thừa cười nhẹ một tiếng: “Muốn ngồi không?”

"A, có thể chứ?"

Anh nháy một bên mắt, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên.”

Mặc dù không có nhiều người nhưng vẫn phải xếp hàng. Đợi một lúc cũng đến lượt bọn họ, Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm bước lên thuyền.

Chiếc Gondola này rất thú vị, hai bên đầu nhếch lên, đầu thuyền khắc hoa văn vàng sậm vô cùng tinh xảo, ghế ngồi bọc da màu đen, vừa vặn cho hai người ngồi thành một hàng. Úc Thừa đặt tay lên vai Hoài Hâm, rồi kéo cô vào lòng.

Người chèo thuyền chính là một người Ý thực thụ, đang cố gắng trò chuyện với hai người bọn họ bằng tiếng Anh trong khi chèo thuyền.

Lúc đầu không nghe rõ mấy lần, nhưng sau đó mới nhận ra rằng người kia đang hỏi họ có phải là người địa phương không.

Hoài Hâm lắc đầu, người lái đò hiểu ý, bắt đầu mỉm cười trò chuyện với cô. Anh ấy nói rằng vào những dịp nghỉ lễ, Ma Cao chính là một điểm du lịch để mọi người đến trong kỳ nghỉ, đặc biệt là giới trẻ.

Khi thuyền đi qua cầu vòm, Hoài Hâm nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng quần áo rất đẹp liền vỗ nhẹ vào tay Úc Thừa: “Anh trai, lát nữa chúng ta đi dạo bên đó có được không?”

Anh tự nhiên cũng không có phản đối: "Được."

Nhưng người chèo thuyền đã bắt được âm thanh này một cách nhạy bén. Anh ấy có thể nghe hiểu được tiếng Trung, người lái đò nghi ngờ hỏi Hoài Hâm: “Cô gái, vị này là anh trai cô à?”

"A?"

Hoài Hâm liếc nhìn Úc Thừa, thấy anh đang nhìn cô với ánh mắt không rõ ràng, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy. Sau đó cô ôm lấy cánh tay của anh, nghiêng đầu ngọt ngào đáp: “Đúng vậy.”

Anh lại hỏi: "Sao? Trông không giống à?"

"Ồ." Người chèo thuyền chợt nhận ra: "Lúc nãy tôi còn tưởng hai người là…"

Lời còn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rõ như ban ngày, Hoài Hâm xua tay phủ nhận, cười cười nói rõ ràng: "Không, không, chúng tôi không phải một đôi."

Sau khi chèo thuyền trở về, hai người cùng nhau lên bờ.

Hoài Hâm vô cùng hứng thú đi dạo trên đường, cô tìm kiếm cửa hàng quần áo nữ vừa đi qua, bàn tay đang đung đưa giữa không trung của cô lại bị ai đó nắm lấy, khóe miệng nhếch lên, cô quay đầu nhìn Úc Thừa.

Góc nghiêng của anh có chiếc mũi thẳng, anh càng thêm lịch lãm và đẹp trai hơn khi đeo cặp kính gọng bạc, thấy cô đang nhìn mình chằm chằm, anh thản nhiên nhướng mày.

Hoài Hâm biết đó là ám chỉ lời nói ban nãy của mình, nhưng cô lại không có ý định rút lại lời nói của mình, cô ngây thơ đáp: "Anh trai nắm tay em gái mình không phải là chuyện bình thường sao?"

"Ồ." Úc Thừa chuyển sang đan ngón tay và ôm cô hứng thú nói:

"Điều này thật thú vị. Vậy thì..."

Hoài Hâm nhướng mày nói: "Cũng bình thường thôi, rất nhiều anh em cũng làm như vậy."

Úc Thừa cười khẽ, nhắm mắt lại. Anh không so đo với cô nữa.

Hai người bước vào cửa hàng mà Hoài Hâm đã nhìn trúng, được những người bán hàng nhiệt tình chào đón: "Thưa cô, cô muốn mua gì? Cô cứ xem thử đi.". Tryện hay? Tì ngay trang chính { tr tryen.vn }

Đây là một cửa hàng quần áo nữ bình thường với phong cách nữ tính mộng mơ, Hoài Hâm bước vào đơn thuần chỉ là vì màu sắc quá bắt mắt, vốn dĩ cô định đi dạo một vòng rồi mới rời đi, nhưng dường như cô lại phát hiện ra điều gì đó mới mẻ trong góc.

"Anh trai."

Đôi mắt đen láy của Hoài Hâm hơi sáng lên, đột nhiên nói: "Em muốn ăn kem ở cửa hàng bên cạnh, anh có thể đi xếp hàng trước được không?"

Úc Thừa im lặng nhìn cô, Hoài Hâm chớp chớp mắt: "Anh trai mua cho em nhé."

Anh hạ ánh mắt xuống một lúc, sau đó trầm giọng hỏi: “Bây giờ em muốn ăn cái này?” Hoài Hâm ngẩn người ra một lúc, sau đó mới nhận ra mình đang làm gì và gật đầu như gà mổ thóc.

Thế là anh đi ra ngoài.

Sau đó Hoài Hâm lặng lẽ cong khóe môi lên, rồi lại nhìn vào góc, cô nói với nhân viên bán hàng: “Tôi muốn cái này.” Sau khi đã mua đồ xong, cô đi đến quán kem gần đó đợi. Một lúc sau, Úc Thừa cầm một cây kem ốc quế đi ra, Hoài Hâm đi tới cắn một miếng anh đưa.

"A, ngon quá!" Hoài Hâm đẩy cây kem về phía anh, ra hiệu: "Anh trai, anh cũng thử xem." Bên cô cắn cố ý hướng về phía anh, Úc Thừa nhìn cô không nói một lời. Hoài Hâm chậm rãi bổ sung: “Thỉnh thoảng, anh em cũng có thể ăn cùng nhau.”

“...”

"Anh trai, sao anh không nói gì? Anh ghét em sao? Anh à? Anh..." Giọng nói nhanh nhẹn của Hoài Hâm bị nghẹn lại trong cổ họng của cô, anh bước tới, nâng cằm cô lên và cúi người xuống hôn cô.

Anh dễ dàng cạy miệng và răng của cô ra, đẩy miếng kem vani chưa tan chảy vào bên trong miệng của cô. Hoài Hâm rên rỉ phản đối, nhưng anh đã ấn mạnh vào gáy cô và hôn cô sâu hơn, đầy khao khát.

Trung tâm thương mại lúc này rất náo nhiệt, người qua người lại, tất cả đều chú ý đến chỗ của hai người bọn họ. Hoài Hâm thở hổn hển, cô dựa vào ngực của Úc Thừa, anh ghé sát vào tai cô, dùng giọng nói trầm thấp trìu mến hỏi: “Em có thể nói cho anh biết là có anh trai nào sẽ cho lưỡi vào miệng em gái mình không?

“...”

Chương 62: C62: Động lòng

Hoài Hâm bị dạy dỗ một lúc, cuối cùng cũng đã đầu hàng.

Cô ngoan ngoãn nắm lấy cánh tay Úc Thừa và cùng anh đi dạo ngoài trời.

Người đàn ông để ý thấy trên tay cô đang cầm một chiếc túi mua sắm, thản nhiên hỏi: "Em vừa mua gì thế?" "Không có gì. Chỉ là vài món phụ kiện xinh xắn thôi."

Ban đêm ở Ma Cao rất nhộn nhịp, chỉ riêng ánh đèn neon cũng có thể khiến mọi thứ trông thật tinh tế và xinh đẹp. Hoài Hâm nhìn thấy dưới hồ nước dưới cung điện Wynn bắt đầu diễn nhạc nước, cô hào hứng kéo tay Úc Thừa nói: "Chúng ta đi qua xem một chút nhé?" Xung quanh đã người đứng đông đúc, rõ ràng đây không phải là một lễ hội đặc biệt, nhưng nó rất có bầu không khí.

Một bài hát tiếng Anh quen thuộc được vang lên, Hoài Hâm cũng hát theo, ánh sáng rực rỡ phản chiếu trong mắt cô như chứa đầy những ngôi sao sáng.

Úc Thừa cúi mắt nhìn cô, đôi mắt sâu như hoa đào sâu thẳm.

Cô chỉ mới hai mươi mốt tuổi, đang ở độ tuổi đẹp nhất.

Trẻ trung, xinh đẹp, sôi nổi, thông minh, ngây thơ và tinh nghịch, cô là hiện thân của tất cả những từ đồng nghĩa với cái đẹp.

Lẽ ra anh không nên để mình chơi trò này với cô, nhưng phải làm

sao, chỉ nhìn con cáo nhỏ này thôi anh cũng đã trở nên tham lam đến thế. Muốn sở hữu, chiếm đoạt và ham muốn phá hoại nhẹ nhàng đối với cô.

Bài hát không kéo dài bao lâu, khi hồ biểu diễn trở lại yên tĩnh, Hoài Hâm nghiêng mắt nhìn anh.

Úc Thừa nhẹ nhàng cong môi dưới: "Đi thôi."

Trở về phòng, tâm trạng Hoài Hâm vui vẻ, nhàn nhã cởi áo khoác treo lên mắc áo.

Úc Thừa bảo cô đi tắm trước, cô ngoan ngoãn đi. Cô tắm rửa cẩn thận rồi quấn áo choàng tắm màu trắng bước ra ngoài.

Cổ Hoài Hâm trắng như tuyết, cổ áo gấp lại có tỏa ra hơi ẩm tươi mát, Úc Thừa lặng lẽ liếc nhìn cô, không nói gì nữa cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách bên trong, Hoài Hâm lén lút chạy vào phòng khách, lấy đồ vừa mới mua ra, ướm lên người mình - bộ váy kiểu servant này không tồi, chỉ cần chỉnh sửa lại một chút là có thể mặc.

Khi Úc Thừa vừa tắm xong đi ra, tất cả đèn trong phòng ngủ đều đã tắt. Dù rèm cửa chỉ được kéo một bên nhưng ánh đèn neon nhộn nhịp bên ngoài cửa sổ bằng kính chiếu vào từ trần đến sàn tạo thêm nhiều màu sắc cho không gian bên trong.

Chỉ có một chiếc đèn tường với ánh sáng được điều chỉnh ở mức mờ nhất, chiếu sáng lờ mờ khung cảnh trên giường.

Không có ai.

Dưới ánh sáng mờ ảo, đôi mắt người đàn ông nhìn không rõ ràng, bước chân chậm lại, vài sợi tóc ướt vương trên trán, nước nhỏ giọt

rơi xuống tấm thảm nhung đen trên mặt đất không phát ra tiếng động.

“Tiểu Hâm.”

Nhưng vào lúc này, một đôi tay mềm mại như không xương bỗng nhiên ôm anh từ phía sau, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Anh trai.” Úc Thừa trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên xoay người. Nhờ ánh sáng yếu ớt, anh có thể thấy rõ lúc này Hoài Hâm trông như thế nào.

Cô mặc một chiếc váy nhỏ có ren phức tạp nhưng có chút tinh tế, vài chỗ chỉ có lưới, vạt váy chỉ che đến đầu gối, đôi chân thon và thẳng.

Trên đầu cô còn có hai chiếc tai mèo mềm mại, đôi mắt đen như hồ nước sáng lên dưới ánh sáng mờ ảo.

“Em đoán là anh thích xé nó ra từng mảnh một, nên em chỉ chọn cái phức tạp nhất...”

Chưa kịp nói xong, cô đã bị ôm thắt lưng rồi bị bế cả người lên, ném thẳng vào chiếc ghế sofa mềm mại.

Người đàn ông nghiêng người hôn thật mạnh lên má cô, để lại dấu vết ấm áp.

Hoài Hâm chỉ ngẩn người một lát rồi giơ tay lên quàng qua cổ anh.

“A Thừa...”

Âm cuối kéo dài mang theo sự quyến rũ.

Úc Thừa dừng lại một chút, sau đó nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng nói: "Em gọi anh là gì?"

Màn đêm sâu thăm thẳm và yên tĩnh, có thể nhìn thấy cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ. Trên nóc nhà cao tầng nhìn quanh chỉ thấy xe cộ qua lại đông đúc, nhưng sự im lặng tột độ như vậy cũng tạo cảm giác ồn ào vì ánh đèn chói chang. Hoài Hâm ngước nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn. Úc Thừa nghiêng người hôn cô, môi anh che kín khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, không biết sẽ nói ra lời gì, nụ hôn dâng trào như thủy triều, không thể ngăn cản.

Anh chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm, rộng thùng thình, dưới ánh trăng, Hoài Hâm có thể nhìn thấy rõ ràng những đường cơ săn chắc trên ngực anh, giống như những khe núi trong vắt, bóng tối trải dài khắp nơi.

Ngọn lửa trong anh không chỉ bùng lên trong lúc này, mà trước đây anh cũng đã từng trải qua cảm giác này mấy lần, khi thiếu chút nữa họ sẽ làm theo tiếng gọi con tim, thì đủ các loại nguyên do trùng hợp khiến bị trì hoãn tới tận hôm nay.

Điều này thực sự kỳ lạ - giống như bộ dáng mà một tình yêu bình thường nên có, tiến triển từng bước một, không vội vàng, thiếu kiên nhẫn. Hoài Hâm luồn ngón tay vào mái tóc đen của anh, thầm nghĩ, nếu như ngay từ đầu cô đã lựa chọn trói buộc anh bằng mối quan hệ này thì kết quả sẽ ra sao?

Cô e rằng anh thậm chí sẽ không nhìn cô một cái, giống như lần ở Printer, khi anh bắt đầu quan tâm đến cô, nhưng anh vẫn lịch sự và chừng mực, không hề có chút thân mật nào.

Đối với một cô gái trẻ như cô, nếu không có cách tiếp cận độc đáo, cô đã không phải là người anh chọn.

Những suy nghĩ như vậy chỉ tồn tại trong chốc lát, bất kể ban đầu họ như thế nào, thì cuối cùng cô cũng thành công. Đôi môi đỏ mọng của Hoài Hâm hơi hé mở, màn đêm còn chưa bắt đầu, Úc Thừa cúi đầu hôn cô lần nữa, lần này mang theo một chút dịu dàng an ủi.

Đốt ngón tay của anh dài và đẹp, giọng nói trầm và khàn khàn: "Bảo bối, anh đã cho em rất nhiều cơ hội."

Đó là sự thật, rất nhiều lần, nhiều đến mức gần như không thể đếm được.

Kể cả lúc vừa rồi đang ngắm đài phun nước, anh vẫn muốn cho cô một cơ hội, nhưng cô không biết tự giữ mình, cứ lao đầu vào, cứ muốn gọi tên anh bằng giọng nói quyến rũ như vậy.

Màn đêm ồn ào ở cung điện Wynn bị cửa kính ngăn lại, khung cảnh vô cùng phồn hoa vẫn bị bầu trời dày đặc thu hút. Tiếng vải rách ra không mấy dễ nghe, một cơn ớn lạnh ập vào, giống như gió lạnh thổi qua bờ biển, Hoài Hâm bắt đầu co rút lại, nhưng trong sòng bạc không có đường quay lại, đã đâm lao thì phải theo lao, hoặc là mất hết, hoặc là thắng đến cùng.

Tiếng giày cao gót của phụ nữ kêu leng keng, bắp chân thon thả đung đưa theo từng đợt sóng, sự phồn hoa của Ma Cao cũng vậy, đủ loại người say rượu trên bàn đánh bài hét lớn đòi đặt cược, rượu vang đỏ xoáy tròn trong cốc, phản chiếu ánh sáng rực rỡ và bóng tối.

Trong cả cuộc đời, Úc Thừa đã đi đến nhiều nơi, nhưng anh chưa bao giờ lưu luyến bất kỳ người phụ nữ nào, chưa bao giờ tìm thấy cảm giác thân thuộc với bất kỳ ai. Anh luôn rời đi một cách nhanh chóng, giống như đi từ Hồng Kông đến New York, từ Boston trở lại Bắc Kinh, dấu chân của anh ở khắp mọi nơi, nhưng không có nơi nào khiến anh ở lại.

Anh nói rằng anh sẽ không nhầm lẫn giữa thích và yêu, sẽ không coi hormone nhất thời là mong muốn được ở bên nhau lâu dài.

Nhưng liệu có thực sự như vậy?

“A Thừa…”

Có thực sự như vậy không? Hoài Hâm không nhịn được gọi anh, tựa như ngày hôm đó trong bữa tiệc đã uống rượu, ngơ ngác và lạc lõng đi giữa đám đông.

Lúc này cô mới nhìn thấy vết sẹo của anh, phía trong cánh tay trái của anh có vết sẹo hơi lồi, giống như một tấm huân chương đã lâu không lành. Hai tay Hoài Hâm run rẩy, cẩn thận dùng đầu ngón tay chạm vào nơi đó, như sợ làm tổn thương anh.

Đôi mắt sâu thẳm như hồ nước của người đàn ông hơi nheo lại, khóa chặt khóe mắt đỏ rực của cô, mái tóc đen dài buông xuống trên trán che khuất bóng tối, giọt mồ hôi mỏng cuối cùng rơi xuống đập mạnh vào cổ cô, tạo nên độ ẩm trên da.

Ranh giới giữa thích và yêu đôi khi rất khó hiểu, cũng giống như tình dục và tình yêu không thể tách rời. Thực ra anh đã nhầm lẫn, từ một thời điểm nào đó mà anh không biết, anh đã bị nhầm lẫn.

Nó có thể mỏng manh, nhưng nó thực sự tồn tại ở thời điểm hiện tại.

Úc Thừa kéo cánh tay Hoài Hâm đang vòng qua cổ mình xuống, đưa tay lên giữ chặt cổ tay cô, nhìn cô từ trên xuống. Sự hồn nhiên nửa thật nửa giả thường ngày của cô đã tan biến, chỉ còn lại ánh đèn neon nhấp nháy dịu dàng ngoài cửa sổ, biến thành những bóng đen lang thang. Thực ra, cô không biết, từ lúc ở Printer mở cửa bước vào và nhìn thấy cô lần đầu tiên, trong đầu anh đã nảy sinh ý định chiếm hữu ghê gớm.

Anh không phải là người tốt gì, mà cô đã cả gan trêu chọc anh nên cô phải gánh hết hậu quả.

Anh sẽ không cho cô một cơ hội để hối hận nữa.

Yes, all were looking for is love from someone else.

A rush.

A glance.

A touch.

A dance.

A look in somebodys eyes to light up the skies.

Giai điệu của "La La Land" mơ hồ không biết từ đâu vang lên, nhịp điệu nhạc sôi động đập thẳng vào trái tim Hoài Hâm, có thứ gì đó ầm ĩ tràn ngập tâm trí cô.

[Phải, tất cả những gì chúng ta cần là thứ gọi là tình yêu từ ai đó.]

[Một bước vội vàng.]

[Một cái liếc nhìn.]

[Một khoảnh khắc chạm vào.]

[Một điệu nhảy duyên dáng.]

[Tôi chỉ muốn lưu giữ khoảnh khắc khó quên này và để nó tồn tại mãi mãi.]

Cause all that I needs this crazy feeling.

The rat-tat-tat of my heart.

Think I want it to stay.

Hoài Hâm không biết đêm dài đến thế nào, nhưng dù ở Ma Cao hay Bắc Kinh đều phồn hoa như nhau, cô sinh ra là để thuộc về nơi như vậy, giống như cô sinh ra để bị ám ảnh bởi những người đàn ông như anh.

Hai ngày đầu trời nắng nhưng sau đó đột ngột đổ mưa vào giữa đêm.

Đó là những cơn mưa rào đến rồi đi, đập vào cửa sổ hết lần này đến lần khác, ánh đèn neon bên ngoài mờ ảo. Trên cửa kính có sương mù, màn mưa che khuất trong đêm tối, dày đặc và sâu thẳm.

City of stars

Are you shining just for me

Thành phố của những vì sao

Liệu rằng em có tỏa sáng chỉ riêng cho anh không

City of stars

Theres so much that I cant see

Thành phố của những vì sao

Trên đời có quá nhiều điều chưa rõ ràng

Who knows

Ai mà biết được

I felt it from the first embrace I shared with youThat now our dreams

Theyve finally come true

Anh đã cảm nhận được điều đó kể từ lần đầu tiên em và anh ôm nhau

Rằng bây giờ, những giấc mơ của chúng ta

Cuối cùng đã trở thành sự thật

Mưa càng lúc càng nặng hạt, bên ngoài có tiếng ầm ầm, át đi cả tiếng nhạc sôi động. Đám đông như kiến phía dưới đột nhiên bỏ chạy tứ tán, lần lượt mở ô ra, tất cả đều rơi vào tầm mắt Hoài Hâm. Tiếng mưa bên ngoài vang vọng, như thể nó cũng đang rót vào lòng cô.

Ánh sáng và bóng tối của những tòa nhà chọc trời phía xa không hề bị dập tắt ngay cả khi màn đêm buông xuống, sức sống của thành phố phồn hoa này vẫn xanh tươi, khung cảnh mờ ảo qua khung cửa sổ kính trong suốt cơn mưa lớn không khác gì Bắc Kinh, Thâm Quyến, Hồng Kông hoặc bất cứ nơi nào khác.

Tất cả đều là sự phồn hoa không thể so bì.

Cơn mưa rào đã bắt đầu tạnh, rạng sáng ngày hôm sau, ngoài cửa sổ trong trẻo, mới như ngày hôm qua, như thể mọi thứ vẫn như cũ.

Hoài Hâm nằm nghiêng, ánh mắt vẫn có chút mơ màng, một cánh tay thon dài từ phía sau ôm tới, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực anh.

Cô run rẩy, khi anh tiến tới dịu dàng hôn cô, lòng cô được an ủi đôi chút bởi cảm giác thỏa mãn như mới ngày hôm qua.

Hai người cứ ôm như vậy, dịu dàng, im lặng nằm đó một lúc lâu, khi nhịp đập trong ngực Hoài Hâm dần dần dịu xuống, cô xoay người, chóp tai đỏ bừng thu vào trong ngực Úc Thừa.

Tất cả những chuyện xảy ra trước đó, cô chỉ cảm thấy những kỳ vọng và suy nghĩ của cô về anh quả thực không hề sai lệch, thậm chí còn vượt xa mong đợi.

Sự lịch sự và sang trọng của quý ông quả thực chỉ là bề ngoài, giống như tấm lụa quấn cuộn tròn trên mặt đất.

Giọng Hoài Hâm mềm mại, nhưng vẫn mang chút thanh âm khàn khàn, cánh tay mảnh khảnh thon dài tựa vào ngực anh, như đang oan ức trách móc anh: “Anh là người xấu.”

“Ừ.” Người đàn ông cười nhẹ, thấp giọng an ủi cô, vuốt ve đường cong trên lưng cô qua tấm chăn bông chật hẹp, nhẹ nhàng nói: “Anh là người xấu.” Hoài Hâm cắn môi, một lúc sau mới nói: “Vậy ôm em đi.” Cô xoa xoa vai và cổ, như đang làm nũng. Úc Thừa cong môi dưới, ôm cô vào lòng sâu hơn: “Được.” Thiếu ngủ trầm trọng đến mức khiến cô mệt mỏi không thể cử động, cả ngày đều không muốn di chuyển. Úc Thừa đã dự định tối nay sẽ ở lại Trúc Loan Homestay, cô vẫn muốn khởi hành muộn một chút.

Sau khi được anh ôm đi tắm, Hoài Hâm nằm trên ghế sofa dành thời gian. Cô giống như một ông trời con phải được người khác phục vụ ăn uống, may mắn là Úc Thừa có thời gian rảnh rỗi, vui vẻ chơi cùng cô, để cô bộc lộ tính tình trẻ con đáng yêu và kiêu ngạo.

Nhưng hôm nay Hoài Hâm cũng không thể gặp người ngoài, Úc Thừa vuốt ve cổ cô, khó hiểu thở dài: "Anh thật sự chịu không nổi." Lời nói người này, thật sự là...

Hoài Hâm trừng mắt nhìn anh, tức giận quay đi, anh mỉm cười nhéo nhéo gò má mềm mại của cô: “Tối nay anh ra ngoài đi dạo với em nhé?” Hoài Hâm không để ý đến anh, Úc Thừa lại gần, giọng nói đầy nam tính và dễ chịu, gọi cô: "Bảo bối?”

"..."

“Đừng giận, được không?”

Khi đứng bên cảnh cửa sổ kính trong suốt nghe mưa, anh không ngừng gọi cô là bảo bối, trong tiềm thức Hoài Hâm nhớ lại cảm giác lúc đó.

Anh chính là như vậy.

Xấu xa một cách trắng trợn nhưng lại lặng lẽ dịu dàng.

Hoài Hâm quay người lại, ngước mắt nhìn anh, một lúc lâu sau mới hạ mình dang hai tay về phía anh, hết sức cẩn trọng thốt ra một âm tiết: “Ôm.” Úc Thừa cúi xuống, nâng eo cô lên, cô nâng chân lên để móc vào người anh, sau khi anh đứng thẳng lên, toàn bộ cơ thể cô đã treo trên người anh.

Để điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, anh ôm lấy cô, đỡ cô, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ em muốn làm gì?” “Em muốn ngồi trên ghế sô pha.”

Anh làm theo mệnh lệnh, dịu dàng chạm vào má cô: “Sau đó thì sao?” “Ngồi một lát.”

Không làm gì cả, chỉ ngồi im lặng một lúc.

Nắng chiều còn vương vấn, Hoài Hâm đặt đôi chân trần lên đùi Úc Thừa, gõ bàn phím trước máy tính viết tiểu thuyết. Cảm hứng của cô tuôn chảy như suối, hiếm khi trôi chảy êm ả đến thế, lời văn của cô tuôn ra từng lời như thể có cánh.

Úc Thừa cũng không nhàn rỗi, dùng điện thoại di động duyệt email - cho dù đang trong kỳ nghỉ, anh cũng không thể hoàn toàn phớt lờ công ty, huống chi còn công việc được giao ở Hồng Kông cần phải theo dõi chặt chẽ.

Họ trải qua một buổi chiều nhàn nhã như thế, đến giờ ăn tối, họ gọi đồ ăn mang lên phòng rồi vẫn cuộn tròn trên ghế sofa ăn.

Phòng Executive vẫn còn trống nên cả hai thu dọn một số nhu yếu phẩm hàng ngày và đi thẳng đến homestay.

Nơi đó phong cảnh thiên nhiên rất đẹp, dự định ban đầu là đi hai ngày một đêm, nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, cả hôm nay rõ ràng là đã lãng phí.

Sau khi ổn định chỗ ở, anh đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để ra ngoài ngắm cảnh, nên Hoài Hâm ngồi trên ghế sofa và đề nghị: "Chúng ta cùng xem phim nhé."

Đôi mắt cô long lanh, hàng mi dài rung rinh và cô có một lọn tóc xoăn dễ thương bên tai.

Đương nhiên Úc Thừa cũng không phản đối, hôn lên môi Hoài Hâm, lấy điều khiển từ xa ra, bật TV lên.

Homestay không phục vụ nhiều sự lựa chọn như truyền hình theo yêu cầu ở nhà nhưng có thể chiếu bằng điện thoại di động. Hoài Hâm đặt máy tính sang một bên và chọn "Con tim rung động".

Flipped kể về mối tình thanh xuân của một chàng trai và một cô gái dưới gốc cây ngô đồng.

Đó là một kỹ thuật quay phim rất đặc biệt, với lời kể của ngôi thứ nhất, hai người mô tả cùng một sự việc từ góc nhìn của riêng mình, cảm xúc hoàn toàn khác nhau, có những hiểu lầm và xung đột nhưng cũng có cả sự ngọt ngào và ấm áp.

Cảnh tượng khiến Hoài Hâm ấn tượng nhất là khi Julie đang ngồi trên cây ngô đồng cao chót vót, cô ấy nói rằng cô ấy dường như có thể nhìn thấy cả thế giới, màu hồng tím nhuốm màu hoàng hôn và

những đám mây ở phía chân trời dường như cũng cùng nhau bốc cháy.

"Có người cứ ảm đạm không nổi bật, có người nhẹ nhàng như lụa, có người sáng như cầu vồng. Một ngày nào đó, bạn sẽ gặp một người lộng lẫy như cầu vồng. Khi gặp người ấy, bạn sẽ cảm thấy người khác chỉ là một đám mây."

Có lẽ đó là sự thật.

Đôi khi trái tim chỉ rung động trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy. Đối với Hoài Hâm, đó là khoảnh khắc cô ngước nhìn Úc Thừa trong phòng họp.

Sau khi xem phim, cô vẫn đắm chìm trong ánh hào quang đó mấy phút, nghiêng người nhìn người đàn ông một lúc, anh nghiêng người cúi xuống dịu dàng hôn cô.

Đây là nụ hôn không chứa đựng ham muốn, tựa như đã rời xa thế tục, trở về vẻ ngây thơ của tuổi trẻ.

“Hoài Hâm.” Úc Thừa gọi tên đầy đủ của cô.

“Hả?”

Đôi mắt hoa đào sâu thẳm của anh nhìn cô đầy dịu dàng: “Anh muốn nói với em rằng anh thật sự rất vui khi được ở bên em.”

Chương 63: C63: Ván bài

Vì đêm hôm trước không được nghỉ ngơi nên hôm nay Úc Thừa đã chu đáo ôm cô khi đi ngủ. Nhưng có lẽ ban ngày đã ngủ quá nhiều, nên đến nửa đêm, Hoài Hâm đột nhiên tỉnh dậy mà không hề báo trước.

Cô vô thức đưa tay vào chỗ bên cạnh, nhưng nó trống rỗng.

Tấm ga trải giường nhăn nheo vẫn còn giữ lại hơi ấm của gió, cơn buồn ngủ của Hoài Hâm tiêu tán một chút, cô ngồi dậy.

Chiếc chăn mỏng tuột khỏi vai cô, như thể có thần giao cách cảm, xuyên qua tấm rèm gạc màu vàng ngỗng cô nhìn thấy người đàn ông đang đứng một mình trên lan can ban công.

Nửa đêm, anh mặc áo khoác mỏng nói chuyện điện thoại ở bên ngoài. Có lẽ vì sợ đánh thức cô đang ngủ nên giọng nói của anh rất nhỏ.

Một lúc lâu sau, anh đặt điện thoại xuống.

Úc Thừa quay lưng về phía cô, Hoài Hâm không thấy được biểu cảm của anh. Nhưng cô nhìn thấy một vài làn khói mờ mờ bốc lên, sau đó người đàn ông kẹp lấy điếu thuốc đỏ rực giữa các ngón tay, đưa vào miệng hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Ánh lửa vụt tắt, Úc Thừa nhìn về phương xa, bóng dáng anh tan vào màn đêm đen tối, lộ ra một chút cô đơn.

Nhưng khi Hoài Hâm nhìn anh như vậy, anh lại cảm thấy mình thực sự không muốn có ai quấy rầy mình vào lúc này.

Anh luôn suy nghĩ rất nhiều, anh phải gánh trọng trách nặng nề trên vai. Chúng khiến anh cảm thấy xa cách với người khác.

Lúc này Hoài Hâm đột nhiên tỉnh táo lại, lấy lại toàn bộ ý thức.

Hôm nay họ ở bên nhau cả ngày, sự ngọt ngào và ấm áp cháy bỏng tràn ngập trong lòng cô, khiến cô trong chốc lát có ý nghĩ khao khát sự vĩnh hằng.

Nhưng bây giờ cô lại tỉnh ngộ, một khi con người đã tham lam thì rất dễ rơi vào tình thế không thể quay lại.

Cửa ban công không đóng kỹ, một chút gió lọt qua khe hở, khiến suy nghĩ của Hoài Hâm bình tĩnh hơn.

Vì sự gần gũi của mặt thể xác nên cô cảm thấy trái tim mình cũng gần hơn, cộng thêm cơ sở tình cảm trước đó việc cô có những ảo tưởng là điều bình thường.

Nhưng sự thật họ không phải một cặp yêu nhau, chỉ là hai người trân trọng nhau và sẵn sàng ngủ với nhau mà thôi. Có thể có một mức độ cảm xúc nhất định về tình cảm dành cho nhau, nhưng nếu chỉ vì anh nói "Anh rất vui khi được ở bên em" mà đầu hàng thì là một điều hoàn toàn ngu ngốc.

Cô vẫn chưa thắng và không thể xem nhẹ điều đó.

Có thể vui vẻ, nhưng phải biết đúng mức; có thể buông thả, nhưng không thể chìm đắm.

Hoài Hâm lại nằm xuống, nhìn chằm chằm vào chiếc đèn chùm đã tắt trên trần nhà.

Sau khi thoát khỏi sương mù trong lòng, cô cảm thấy như mình trở nên thoải mái hơn.

Người trên giường còn đang ngủ say thì Úc Thừa bước vào, anh vừa gọi điện thoại về Hồng Kông, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Người đàn ông di chuyển lên giường rất nhẹ nhàng, nhưng vừa nằm xuống, cô đã lật người trong chăn, cuộn tròn trong vòng tay anh.

"Sao vậy?" Giọng nói của Hoài Hâm có chút mơ hồ, Úc Thừa vỗ vỗ vai cô an ủi: "Không sao đâu, ngủ đi."

Mùi thuốc lá trên người anh không nồng nặc như tưởng tượng mà nhẹ nhàng dịu dàng, chắc anh đứng bên ngoài một lúc mới đi vào. Anh là một người đàn ông rất chu đáo trong từng chi tiết.

Hoài Hâm nhắm mắt lại, khóe miệng hơi nhếch lên, nắm ngón tay anh an ủi, nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon.”

Chúc ngủ ngon.

Sáng hôm sau cô thức dậy trong tiếng chim hót líu lo.

Ban ngày họ ra bãi biển cát đen và chụp rất nhiều ảnh trong điều kiện ánh nắng đẹp. Úc Thừa mang theo máy ảnh SLR của mình, trong đó cũng có bức ảnh anh chụp Hoài Hâm tại Hồ Sữa Đạo Thành.

Thực ra là cô cố ý như vậy.

Mặc dù cô có máy ảnh nhưng cô muốn sử dụng máy ảnh của anh.

Hoài Hâm đoán rằng có lẽ Úc Thừa cũng biết, nhưng anh lại luôn chiều theo những suy nghĩ vụn vặt của cô.

Bữa trưa là những món ăn Bồ Đào Nha ngon nhất ở gần đó, bao gồm cá mòi nướng chính thống, cơm gà nướng và với khoai tây, hành tây và cá tuyết chiên giòn.

Buổi chiều, họ đi tham quan một số địa điểm du lịch khác bao gồm Nhà thờ Hoa Hồng và Tháp Ma Cao. Hai người trở về khách sạn Wynn và vốn định ăn tối ở trung tâm thương mại, nhưng Phó Đình Hựu đột nhiên đi tới nói rằng một người chú của anh ta đã đến Ma Cao, Úc Thừa nên đến gặp một chút.

Úc Thừa để điện thoại xuống, tự nhiên ôm Hoài Hâm từ phía sau, thấp giọng nói: "Xin lỗi, lẽ ra chúng ta phải cùng nhau đi nghỉ, nhưng anh luôn có việc khác phải làm." Cô biết điều này rất quan trọng đối với anh. Những người và những thứ này vốn là một phần không thể tách rời trong cuộc sống của anh.

"Không sao đâu, không phải anh Phó nói buổi tối sẽ đến sòng bạc chơi sao?" Hoài Hâm khẽ mỉm cười: "Em đợi anh về rồi chúng ta cùng đi." Anh xoay cô lại, cẩn thận nhìn cô một lát, sau đó bình tĩnh nhìn cô, gật đầu: "Được."

Mấy ngày trước, anh nghe thấy Phó Đình Hựu nói tối nay bọn họ sẽ đến sòng bạc, tính toán thời gian Úc Thừa trở về, Hoài Hâm mặc chiếc váy cổ điển màu đỏ rượu mà cô mang theo và ngồi xuống trước gương bắt đầu trang điểm.

Lúc đó khoảng tám chín giờ, bên ngoài có thể nghe thấy tiếng bước chân trầm tĩnh và vững vàng của một người đàn ông.

Có lẽ anh đã tìm cô ở bên ngoài nhưng không thấy nên anh đoán cô đang ở trong phòng thay đồ.

Chiếc váy màu đỏ rượu của Hoài Hâm là một chiếc váy nhung đuôi cá hai quai, cũng có thiết kế thắt eo, váy có những nếp gấp phức tạp theo phong cách cung điện Châu Âu, giống như một bông hoa hồng đang nở rộ. Đồng thời, phía sau có một vùng nhỏ khoét rỗng,

để lộ làn da thanh tú trắng ngần như lụa rất bắt mắt.

Bước chân của Úc Thừa dừng lại ở cửa.

Hoài Hâm tiếp tục trang điểm mắt, kiên nhẫn chờ một lúc mới nghe được giọng nói của anh.

“Tối nay em định mặc cái này sao?” Giọng nói của Úc Thừa trầm trầm, không thể nhìn ra được cảm xúc của anh.

Cô liếc nhìn anh một cái, nhướn mày, vẻ mặt như một con cáo nhỏ lười biếng nói: "Ừ." Anh không nói gì mà nhẹ nhàng nhìn cô một lúc rồi quay người bước ra ngoài.

Chẳng bao lâu bên ngoài có tiếng xào xạc, sau đó trong phòng tắm có tiếng nước, Úc Thừa tắm xong, thay quần áo.

Khi Hoài Hâm trang điểm xong và bước ra ngoài, người đàn ông đang chậm rãi cài khuy măng sét trong phòng ngủ. Anh mặc một chiếc áo ghi lê hai hàng khuy cổ ve phẳng, thắt lưng được buộc lại để thể hiện sự mạnh mẽ, anh cao ráo và đẹp trai, giống như một quý tộc người Anh.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, khóe môi Hoài Hâm nhếch lên, ngồi ở mép giường, chậm rãi mang giày cao gót.

Đây là một đôi giày mới cô mua khi đi mua sắm trong dịp nghỉ lễ cách đây không lâu nên gót giày hơi cứng và không dễ mang. Nhưng Hoài Hâm cũng không vội, cô đứng lên xỏ giày, xoay mũi chân, kích thước vừa vặn.

Lúc này đã khoảng chín giờ, Hoài Hâm hỏi: “Bọn họ đã xuống chưa?” Úc Thừa ừ một tiếng.

Hoài Hâm đi đến trước mặt anh, nghiêng đầu, giả bộ làm nũng nói: "Hôm nay trông em không xinh đẹp sao? Anh cũng không khen em."

Úc Thừa nhìn chằm chằm cô một lúc, sau đó nheo mắt cười.

“Rất đẹp.”

Anh hơi cúi xuống, ghé sát vào tai cô: “Đẹp đến nỗi anh muốn giấu em đi, không để người khác nhìn thấy.” Hơi thở ấm áp của anh phả vào một bên cổ Hoài Hâm, mấy đường chỉ máu đỏ thẫm nổi lên, cô không kịp nói gì, Úc Thừa đã thản nhiên cầm chiếc áo khoác vest trong tay lên và trực tiếp khoác lên người cô.

Toàn bộ phần da lộ ra trên vai và lưng của cô đều được che lại, Úc Thừa đưa cô ra ngoài mà không một lời giải thích.

“...”

Tính chiếm hữu của một người đàn ông thật buồn cười.

Khi bọn họ đến sòng bạc, năm sáu người đã mở bàn poker Texas Holdem, thấy Úc Thừa dẫn người đến, họ nhanh chóng nhường chỗ.

Hoài Hâm bình tĩnh nhìn quanh, bữa tối có mấy gương mặt quen thuộc, người đã nói chuyện với Úc Thừa trước đó, Diệp Hồng cũng ở đó.

Diệp Hồng nhìn thấy cô thì sắc mặt hơi thay đổi, Phó Đình Hựu bị vây ở giữa, nháy mắt một cái.

Sắc mặt Diệp Hồng càng trở nên tệ hơn, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hoài Hâm và Úc Thừa hai lần, nghiến răng nghiến lợi đưa cho Úc Thừa một điếu thuốc trước mặt mọi người: “Anh Thừa, trước đây là tôi có lỗi, xin đừng để bụng." Sự chú ý của mọi người đều bị thu hút, tất cả đều vô cùng thích thú theo dõi trò hay.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Úc Thừa bắt chéo chân, không để ý tới Diệp Hồng, tay đối phương đông cứng trong không khí, lúng túng giải thích: "Tôi... đắc tội với anh Thừa." Sau đó Úc Thừa ngước mắt lên, ánh mắt không chút nhiệt độ: "Người nên xin lỗi không phải tôi." Xung quanh có vài lời thì thầm, Diệp Hồng hít một hơi thật sâu rồi quay sang Hoài Hâm.

"Cô Lisa." Gã khó khăn nói: "Trước đây là tôi đã sai, đã xúc phạm cô. Tôi xin lỗi cô." Cậu ba của tập đoàn Long Hành thường kiêu ngạo đến mức nào, nhưng bây giờ gã lại khiêm nhường như vậy, người ta phải than thở sự trớ trêu của thế gian.

Hoài Hâm chống cằm nhìn gã một lát, bình tĩnh nói: “Không sao đâu.” Sau đó Úc Thừa nhẹ nhàng cong môi dưới, nhận lấy điếu thuốc từ trong tay Diệp Hồng.

Diệp Hồng thấy thế vội vàng cúi người châm lửa cho anh.

Hoài Hâm thấy Diệp Hồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cụp xuống nhưng không giấu được vẻ u ám, trong khi những người xung quanh vẫn bình tĩnh, hoặc đang trầm tư hoặc đang xem kịch. Bên cạnh cô thoang thoảng mùi thuốc lá, Hoài Hâm nheo mắt, cụp mắt xuống, giả vờ không nhận ra những chuyện hỗn loạn trên bàn này.

Úc Thừa hút vài hơi thuốc rồi dừng lại, bắt đầu chơi poker, vòng tay qua vai Hoài Hâm, thì thầm vào tai cô: “Em đặt cược cho anh.” Một lần bốn nghìn, thỉnh thoảng có thể tới mấy chục nghìn, Hoài Hâm kinh ngạc: "Em?"

Úc Thừa cười nhẹ, ánh mắt u ám, có chút lười biếng: “Ừ, em.” Hoài Hâm suy nghĩ một chút, hơi quay đầu về phía anh, thấp giọng nói với anh: “Lỡ như em thua nhiều thì sao?” Không phải cô không biết chơi, nhưng ở trường chơi với bạn bè cô chỉ chơi bằng tiền ảo, chưa bao giờ dùng tiền thật, nghĩ đến thôi gương mặt đã khổ sở.

Úc Thừa nhướng mày, thản nhiên hỏi cô: “Em sợ thua à?”

Những lời này có vẻ có chút hứng thú, không biết đang ám chỉ cái gì, lòng ham muốn chiến thắng của Hoài Hâm đột nhiên dấy lên, cô lặng lẽ chuyển con chip trước mặt Úc Thừa về phía mình.

Người đàn ông mỉm cười, giọng nói lại càng mềm mại hơn: “Em có thể ra tay, dù có thua bao nhiêu, anh cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Chuyện này đều là tính toán xác suất, nhưng Hoài Hâm chưa từng nghiên cứu qua, cô ưa thích mạo hiểm vừa phải, không quá cực đoan cũng không quá bảo thủ, chơi mấy ván thì thắng thua gần như huề nhau.

Kết quả này tốt hơn Hoài Hâm tưởng tượng rất nhiều, cô cảm thấy thú vị, dần dần trở nên dũng cảm hơn và bắt đầu sử dụng một số thủ đoạn.

Liên tiếp thua hai ván, cuối cùng Hoài Hâm cũng thắng được một lần. Cô không chỉ gỡ lại được hai trận thua đầu tiên mà còn thắng được nhiều hơn nữa.

Cô quy ra tiền rồi tính toán, chắc cũng phải mấy chục nghìn.

Phó Đình Hựu mỉm cười không nói gì, ông Mạnh ngồi bên cạnh cũng nhướng mày nói: "Cô Lisa nhìn còn trẻ nhưng không ngờ lại giỏi như vậy."

Diệp Hồng nghe xong dừng lại, cúi đầu không nói gì.

Hoài Hâm nhìn mọi người, khiêm tốn nói: “Đều là may mắn.”

Đang nói chuyện, cô cảm thấy tay mình đột nhiên bị ai đó nắm lấy, chơi đùa một cách thích thú.

Ngón tay của Úc Thừa thon dài xinh đẹp, đầu ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve giữa cổ tay cô, như đang trêu chọc cô.

Trong lòng Hoài Hâm ngứa ngáy muốn lùi lại nhưng anh lại ôm cô chặt hơn.

Cô chỉ đành nhắm mắt làm ngơ để anh chơi đùa, những ván tiếp theo cô chỉ đặt tay trái lên bàn.

Trong bàn có mấy người hút thuốc, có chút ngột ngạt, xem tình hình thì ván này sắp kết thúc, ông Mạnh đề nghị đi uống một ly, mọi người đều đồng ý.

Hoài Hâm đứng dậy.

Áo khoác của Úc Thừa vẫn quấn quanh người cô, cô nghiêng người nhỏ giọng nói với anh: "Em đi vệ sinh."

"Ừ." Úc Thừa hỏi: "Có cần anh đi cùng không?"

Hoài Hâm lắc đầu, Phó Đình Hựu và mấy người đang chuẩn bị đổi chỗ thì Úc Thừa liền nhắc nhở: "Chú ý an toàn, ra ngoài rồi thì liên lạc với anh."

Khắp nơi đều là cảnh tượng náo nhiệt, ngợp trong vàng son, xa hoa trụy lạc, cô đi bộ qua khu vực này rồi đi bộ thêm một đoạn nữa mới tìm thấy nhà vệ sinh.

Hoài Hâm trang điểm lại, nhìn mình trong gương một lúc rồi quay người bước ra ngoài.

Cô quay lại theo ký ức trước đó và nhanh chóng đến lối vào của sòng bạc.

Hoài Hâm cảm thấy rất tò mò với nơi này, thấy xung quanh có rất nhiều nhà hàng và cửa hàng mua sắm, cô cũng không vội liên lạc với Úc Thừa, đi dạo một vòng khu vực đó.

Một lúc sau, Úc Thừa gửi tin nhắn WeChat hỏi cô đang ở đâu, đồng thời cũng gửi tên quán bar họ đã đến.

Hoài Hâm trực tiếp tìm ra quán bar dựa trên địa chỉ mà anh đưa cho, còn chưa đến gần đã nhìn thấy một nhóm rất nhiều người, bao gồm cả nam và nữ, đang tụ tập thành một vòng tròn.

Ngoài một số người vừa rồi, họ còn gọi thêm nhiều người nữa. Họ không thích phụ nữ ngồi cùng bàn khi chơi bài, nhưng họ luôn muốn có người đi cùng khi uống rượu.

Úc Thừa ngồi trong góc, bên trái còn một chỗ trống, hình như là dành riêng cho cô. Nhưng điều khiến Hoài Hâm phải ngoái nhìn lại là ngồi bên phải anh có một phụ nữ xinh đẹp với lối trang điểm tinh tế cùng dáng người đẹp.

Hoài Hâm đang muốn đi tới, đã thấy người phụ nữ chạm vào vai Úc Thừa, cười nghiêng ngả nói chuyện với anh.

Quán bar quá ồn ào, không thể nghe rõ nên người phụ nữ nghiêng người về phía anh, áo ngực màu tuyết bên trong áo khẽ rung lên.

Hoài Hâm môi mím, vén váy đi tới, ngồi xuống bên cạnh Úc Thừa.

Người đàn ông lập tức phát hiện ra cô, bình tĩnh đi tới: "Sao em đi lâu thế? Anh tưởng em đi lạc."

“Không có, chỉ đi loanh quanh thôi.”

Hoài Hâm cởi áo vest trên vai ném lại cho anh.

Úc Thừa sửng sốt một lát, mới đến gần cô: “Sao vậy?”

Hoài Hâm uống một ngụm, mỉm cười nhìn anh: “Nóng quá.”

Hai người chỉ nói vài câu nhưng đã thu hút rất nhiều sự chú ý của

mọi người.

Họ đã gặp Hoài Hâm tối qua, vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp của cô luôn gây ấn tượng với mọi người. Hôm nay cô lại mặc một chiếc váy màu đỏ, còn rực rỡ hơn hôm qua, cô rất xinh đẹp.

Nhưng khi cô đến, cô lại mặc vest của Úc Thừa, cho dù những người ở đây có tâm tư gì cũng không lộ ra ngoài, chỉ nhìn trộm cô không để lại dấu vết, đoán xem hai người có quan hệ gì.

Phó Đình Hựu là người mở miệng trước: "Tối nay mọi người nhất định phải uống cho thỏa thích, không say không về."

Với sự khuấy động của anh ta, bầu không khí trở nên sôi động hơn và mọi người cùng nâng ly chúc mừng.

Người phụ nữ bên phải Úc Thừa tên là Linda, Hoài Hâm nghe thấy Mạnh Chí Thành gọi cô ta. Cô cười thầm trong lòng - ngay cả cái tên cũng giống hệt nhau.

Rõ ràng lúc đầu Linda có chút e ngại Hoài Hâm, nhưng sau khi thấy cô ngồi xuống mà không tỏ ra thân mật với Úc Thừa, cô ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Chỉ uống rượu thôi thì không có gì vui, sao chúng ta không làm gì đó vui vẻ nhỉ?"

Người nói là Lương Triều, Ma Cao là lãnh địa của anh ta, gia đình anh ta chuyên kinh doanh sòng bạc, ngay cả quan chức khi đến cũng chào hỏi anh ta. Rồng mạnh mẽ không áp đảo rắn yếu, một số ít ông lớn trong giới Bắc Kinh ở đây cũng phải nể mặt anh ta.

Lương Triều nhìn xung quanh, nhướng mày cười nói: "Ở đây có rất nhiều người đẹp, nhưng không lưu động cũng không phải chuyện tốt. Chúng ta đều cần phải tìm hiểu thật rõ về nhau, vậy chúng ta hãy trao đổi bạn nữ với nhau nhé, thấy thế nào?"

Chẳng có gì lạ khi một vòng tròn như vậy thậm chí còn trao đổi bạn gái chứ đừng nói chỉ trao đổi bạn nữ đi tiệc cùng.

Những người đàn ông đều tùy ý dựa vào ghế sô pha và uống rượu, nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất chỉ là đang đợi hai ba người địa vị cao hơn lên tiếng. Hơn nữa, họ đã bắt đầu chọn mục tiêu trong sân.

Hoài Hâm hơi động một chút, Úc Thừa lại nghiêng người: "Tiểu Hâm."

Anh rất ít khi gọi cô như vậy, Hoài Hâm liếc mắt sang, nhướng mày nhìn anh, hỏi: "Sao vậy?"

Trong ánh sáng mờ ảo, vẻ mặt của người đàn ông không rõ ràng, anh nói với cô: "Nếu em thấy phiền, chúng ta có thể rời đi."

Hoài Hâm nhìn anh một hồi, lắc đầu, cười nói: “Chỉ là trò chơi thôi, em cũng không nhỏ mọn như vậy.” Vẻ mặt cô có chút tùy ý, Úc Thừa không trả lời mà nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

Lương Triều đã tung xúc xắc để thay đổi các bạn nữ, phân bố một cách ngẫu nhiên theo số lượng. Khi kết quả được công bố, nó giống như một cuộc xổ số, có người vui, có người buồn. Tìm được người mình thích thì tốt, nhưng nếu người mình thích lại bị người khác cướp mất, chắc chắn sẽ cảm thấy không vui.

Điều đáng ngạc nhiên là Hoài Hâm lại được ghép đôi với Phó Đình Hựu, điều này khiến cô cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nhưng khi cô lại nhìn lên, Linda đã ngồi vào chỗ cũ và bắt đầu trò chuyện với Úc Thừa.

Hoài Hâm vội vàng cụp mắt xuống, không nhìn bọn họ nữa.

Phó Đình Hựu thì tốt bụng đưa cho cô một ly rượu, cười nói: “Chúng ta có thể thoải mái trò chuyện, chỉ để giết thời gian thôi.” Hoài Hâm mỉm cười cụng ly với anh ta, một lúc sau mới hỏi: “Anh Phó cũng quen với kiểu này à?" Phó Đình Hựu dừng lại, như thể anh ta không hiểu ý cô: "Cái gì?" Hoài Hâm không biết phải diễn tả cảm xúc hiện tại của mình như thế nào. Chỉ có thể nói, ở trong khu vực ồn ào này không khỏi có chút trớ trêu.

Cô cảm thấy như mình là một người khác biệt và không hòa hợp với môi trường xung quanh.

Trò chơi và bữa tiệc rượu của Nhiêu Dĩ Kiệt đã khiến cô khó chịu rồi chứ đừng nói đến bữa tiệc ở Ma Cao này. Hoài Hâm nhận ra rằng khi Úc Thừa từng bước tiến lên cao hơn và lấy lại những gì thuộc về mình, anh sẽ ngày càng phải đối phó với những người coi hôn nhân và bạn đời như đồ chơi.

Có ai ở đây khao khát một tình yêu chung thủy và duy nhất như cô không?

E rằng họ sẽ cảm thấy nực cười khi biết cô có suy nghĩ như vậy.

Bản thân cô cũng thấy điều đó thật buồn cười. Hoài Hâm nhún vai, cười lắc đầu: “Không có gì.” Có lẽ cô chỉ là không muốn suy nghĩ sâu xa hơn về thái độ của Úc Thừa.

Bây giờ cô và anh là gì? Họ thậm chí còn không nói họ có là bạn trai bạn gái hay không. Sự khác biệt giữa cô và những người phụ nữ bị trao đổi ở đây là gì?

Phó Đình Hựu cẩn thận nhìn cô một lúc, sau đó nhẹ nhàng thở dài, như thể anh ta có chút bất lực.

"Đây là điều cần thiết. Vấn đề không phải là cô có quen hay không." Anh ta nói với cô: "Chỉ là có người coi nó như trò giải trí, còn có người coi nó như một phần của cuộc sống."

"..."

Hoài Hâm vô tình nhìn sang phía đối diện, vị trí Linda đang ngồi.

Cô muốn biết Úc Thừa đang làm gì, nhưng không ngờ lại có thể nhìn thẳng vào ánh mắt tối sầm của anh.

Anh đang nhìn cô.

Nhìn nhau một lúc, Hoài Hâm đè nén cảm xúc, nhếch môi dưới về phía anh.

Cô nhìn Úc Thừa, hỏi Phó Đình Hựu một câu có chút ngây thơ: “Thế chẳng lẽ không có cách nào để tự bảo vệ mình sao?” Thực ra, trong tiềm thức cô đã biết đáp án. Chẳng qua ỷ vào việc hiện giờ đối phương có kiên nhẫn để đối đáp với mình, nên muốn nghe câu trả lời của anh ta.

Phó Đình Hựu mỉm cười thông cảm và trả lời cô như mong đợi.

"Cô vừa mới chơi Texas Holdem, cô tự nhiên biết rằng bất cứ ai bỏ bài giữa chừng sẽ bị đánh bại hoàn toàn. Chỉ khi nâng cược đến hết thì cô mới có thể thắng." Anh ta nói: "Nhưng sự cám dỗ của cờ bạc chính là như vậy, cô không muốn phải bỏ phí những gì đã bỏ ra." Vẻ mặt Hoài Hâm trở nên thoải mái hơn: "Cho nên cách khôn ngoan nhất để bảo vệ bản thân là đừng bao giờ dính líu đến." "Đúng vậy."

Trong mắt Phó Đình Hựu hiện lên sự ngưỡng mộ: “Cô quả thực thông minh như tôi nghĩ.” Hoài Hâm nâng ly rượu, cười tự giễu: “Con gái thông minh thì không hỏi những câu hỏi như vậy.” Một góc của Phó Đình Hựu há hốc miệng, lắc lắc đầu: “Thỉnh thoảng hỏi một hai vấn đề nhỏ cũng không sao.” Hai người trở nên im lặng, cơ bản không nói nên lời.

Hoài Hâm uống hai ngụm rượu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía đối

diện. Linda đang đứng dậy lấy rượu trên bàn, đúng lúc che khuất Úc Thừa. Khi cô ta nghiêng người, những đường cong của cô ta lộ ra rõ ràng, hai ba người bên cạnh cũng liếc nhìn cô ta.

Khung cảnh xung quanh rất náo nhiệt, một ông chủ họ Sở ở bên cạnh Hoài Hâm nhìn thấy cơ hội liền lợi dụng khoảng trống để nói chuyện với cô.

Sau khi đổi bạn nữ, anh ta không còn quan tâm ai thuộc về ai nữa, vì vậy người đàn ông này rất thân mật, tận dụng cơ hội nói chuyện để đến thật gần, Hoài Hâm cầm ly rượu cụng ly để giữ khoảng cách với anh ta.

Anh Sở uống rượu với cô, sau đó lấy ra một hộp thuốc lá, tự mình châm một điếu, hứng thú hỏi cô: “Cô có muốn không?” Hoài Hâm không trả lời, nhưng nhìn thấy người đối diện lại ngồi xuống, người đàn ông không nói một lời im lặng nhìn cô. Cô hơi đảo mắt, cầm lấy điếu thuốc của anh Sở, cười nhàn nhã nói: “Được thôi.” Mắt ông chủ Sở sáng lên, anh ta bắt đầu trò chuyện với cô.

Đối phương là người Hồng Kông, nhưng điều hành ngành du lịch ở Ma Cao, "Nếu cô có hứng thú, ngày mai tôi có thể đưa cô đi chơi biển." "Thật sao?" Hoài Hâm ngả người ra sau, vén tóc ra sau tai: "Nghe có vẻ rất thú vị..." Vừa dứt lời, một bóng người đột nhiên đứng trước mặt cô.

Mùi vodka lạnh lẽo truyền đến, Úc Thừa cúi xuống nắm lấy cánh tay cô: “Theo anh.” Sắc mặt anh Sở lập tức thay đổi, nhưng lại có chút kiêng kỵ, chỉ cau mày lạnh lùng hỏi: “Anh Thừa, anh như vậy là có ý gì?" Hoài Hâm ngẩng đầu nhìn Úc Thừa.

Cô biết nếu anh rời đi trong lúc này sẽ chọc đến một số người, nhưng cô vẫn ích kỷ hy vọng anh sẽ có lựa chọn khác với những người này.

Bây giờ, ý nghĩ này đã thành hiện thực.

Chỉ cần anh đưa cô đi là được, phần còn lại không cần lo lắng nhiều.

Úc Thừa phớt lờ anh Sở, chỉ nắm lấy tay Hoài Hâm và kéo cô đứng dậy.

Mọi người có mặt đều nhìn sang, ngay cả Phó Đình Hựu cũng tỏ ra ngạc nhiên.

"Thực xin lỗi mọi người." Úc Thừa ôn nhu cười, cụp mắt xuống, vô cảm nhìn Hoài Hâm hồi lâu, đột nhiên nói: "Vừa rồi tôi và bạn gái có chút cãi vã." Trái tim Hoài Hâm cảm thấy trống rỗng, đột nhiên bắt đầu đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chương 64: C64: Lời bộc bạch

Anh vừa dứt lời, cả bàn chợt im lặng, mọi người đều có biểu cảm khác nhau.

Một lúc sau, có người cười nhạo: "Anh Thừa, anh làm vậy không phải là hơi vô lí sao?" Ý của anh ta đã quá rõ ràng.

Ai đang ngồi đây lại thừa nhận mình dẫn bạn gái theo chứ? Chẳng qua là muốn chơi đùa chút.

Dù ai có đối tượng để dẫn theo cũng không làm vậy, chỉ làm hỏng cuộc vui mà thôi.

Giữa lúc đang nói chuyện, Phó Đình Hựu đặt ly rượu xuống, cười nói: "Đúng vậy, A Thừa, anh đưa bạn gái đến đây mà không nói với tôi một tiếng, khiến mọi người đối xử với cô ấy chưa được chu đáo lắm." Úc Thừa lắc đầu: "Là lỗi của tôi, tối hôm nay tôi mời." Hai người nói chuyện như vậy mới khiến mọi người bình tĩnh lại. Lương Triều vắt chéo chân, anh ta nhìn Hoài Hâm một lúc, nhướng mày nói: "Anh Thừa phải uống ba ly rượu phạt trước khi đi đấy nhé." Úc Thừa cười nhẹ: "Được.". Bạ đag đọc ệ ại ___ e. v ___

Loại vodka cay và nồng nhất của Ba Lan, có nồng độ cồn trên 90, nguyên chất, ba ly liên tiếp.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Úc Thừa nâng ly lên nói: "Tôi kính mọi người." Hoài Hâm nhìn thấy yết hầu của anh di chuyển, sau đó anh ngẩng đầu lên, lần lượt uống hết rượu. Ly rượu được đặt lên bàn kính phát ra âm thanh chói tai, vẻ mặt người đàn

ông không thay đổi, mọi người im lặng một thoáng, sau đó cả hội trường ồ lên.

"Tửu lượng của anh Thừa thật tốt."

"A Hựu, cậu bảo họ tính tiền vào tài khoản của tôi." Tiếng của anh không rõ ràng, giọng nói hơi khàn. Úc Thừa nhìn quanh, gật đầu ngắn gọn rồi nói: "Mọi người chơi vui vẻ nhé." Sau khi trao đổi ánh mắt với Phó Đình Hựu, Úc Thừa cũng không ở lại lâu, ôm Hoài Hâm đi ra ngoài.

Anh sải bước nhanh, Hoài Hâm không theo kịp, suýt nữa phải chạy theo mơi đuổi kịp anh.

Đôi giày cao gót cô đang đi không vừa chân, cô thở hổn hển, suýt thì vấp ngã: "Úc Thừa!" Người đàn ông quay người lại, ánh mắt sâu thẳm nặng trĩu. Tim Hoài Hâm đập thình thịch, chỉ thấy anh đột nhiên quay lại, lập tức bế cô lên.

Cơ thể cô đột nhiên bị nhấc bổng lên không trung, Hoài Hâm khẽ kêu lên một tiếng.

Úc Thừa giữ nguyên tư thế này đi về phía thang máy. Người qua lại đều nhìn hai người chằm chằm, Hoài Hâm giãy giụa đánh anh hai cái, thấp giọng nói: "Thả em xuống!" Úc Thừa không để ý đến cô, cánh tay chắc khỏe giữ chặt cô lại.

Trong thang máy có hai, ba người, Hoài Hâm đỏ bừng mặt, cô vùi đầu vào cổ anh, cảm nhận được hơi nóng như thiêu đốt.

Quẹt thẻ mở cửa rồi vào phòng, Úc Thừa ném cô lên giường, vội vàng đè lên người cô, hôn cô thật mạnh.

Mùi vodka nồng nặc bao trùm cơ thể cô, Hoài Hâm vốn đã choáng váng, lúc này cô càng khó thở hơn: "Ưm... Ưm!" Cô đẩy người phía người mình ra, nhưng anh vẫn bất động, anh luồn ngón tay vào

trong vào tóc cô, tay giữ gáy cô, hôn cô sâu hơn.

Nhiệt độ nóng bỏng của rượu như thiêu đốt lí trí, Hoài Hâm cảm giác như mình sắp bị anh xé thành từng mảnh, hòa làm một với xương máu của anh, môi cô bị cắn một cái, vị mặn dần lan tỏa. Hoài Hâm đau đớn, đúng lúc cô sắp ngạt thở, rốt cuộc Úc Thừa cũng buông cô ra.

Cô ngã phịch xuống chăn, thở hồng hộc, nhưng chưa kịp phục hồi thì anh đã nắm lấy cằm cô, ghé sát lại hỏi: "Em biết người đó là ai không mà dám nhận thuốc của anh ta?" Những người này có bối cảnh phức tạp, người có thể tham gia trò chơi cũng không phải là những nhân vật đơn giản, bề ngoài gia đình Sở Tuân làm trong ngành du lịch, nhưng thực ra họ rất thân với Lương Triều, đều có những khoản thu bất chính.

Đây là lần đầu tiên Úc Thừa tức giận, sau khi bị anh mắng, Hoài Hâm lập tức phản ứng lại, biết rằng hành động của mình không ổn, có lẽ do thường ngày được anh nuông chiều đến mức không biết trời cao đất dày.

Lông mi của cô run lên, hơi ẩm tụ lại, tạo thành một vũng nước trên khóe mắt cô.

Đau khổ. Có sự tự trách, nhưng cũng có sự bối rối mơ hồ.

Cô cố tình lấy điếu thuốc của anh Sở và ở gần anh ta như vậy chỉ vì ghen tị khi nhìn thấy Linda. Trong lúc trò chuyện, Úc Thừa cách đối phương rất xa, không có gì đáng chê trách, chỉ là cô cảm thấy không thoải mái.

Đó không phải vấn đề của anh, mà là cả buổi tiệc rượu, tất cả những người này đều khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Không giống những cuộc cãi vã lặt vặt của mấy người Nhiêu Dĩ Kiệt, thậm chí cô có thể ngồi cùng những người này chỉ vì được gán cái mác "bạn gái" của Úc Thừa, ngay cả tên của cô cũng không quan trọng.

Nỗi lo lắng không thể kiềm chế đó khiến Hoài Hâm nhận ra, có lẽ cô không phải người có đủ khả năng trả giá.

Cô có thể chơi trò này với anh và lên giường với anh, nhưng cô không thể ngăn Úc Thừa trở về Hồng Kông.

Sau này anh sẽ gặp tình huống thế này nhiều hơn, liệu cô có thể thoát thân được không? Cô không biết, cô chỉ thấy sợ hãi.

Lúc đầu cô cố ý giả vờ không quan tâm, thực ra cô hy vọng Úc Thừa sẽ đưa cô đi, nhưng Hoài Hâm lại không muốn chủ động giải thích.

Cô quan tâm đến thái độ của anh nên hy vọng anh có thể làm được điều cô muốn, khiến cô cảm thấy thoải mái.

Nhưng—

Nhìn từ góc độ của anh, chắc chắn anh sẽ cảm thấy rất lạ.

Có lẽ anh không thể hiểu được những khúc mắc của cô.

Hoài Hâm nằm trên giường, không nhúc nhích, đôi mắt đỏ hoe đáng thương nhìn đi chỗ khác.

Cô biết Úc Thừa tức giận vì anh lo lắng cho cô, nhưng cô không thể kiềm chế được sự bất bình của mình.

Hoài Hâm nằm trong chăn, im lặng khóc thút thít, như thể bị cả thế giới bỏ rơi.

Một lúc sau, một tiếng thở dài rơi xuống.

Úc Thừa lại cúi người, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Anh nâng gương mặt cô, cẩn thận hôn lên môi, má, mũi và mắt cô, cố gắng xoa dịu cô.

"Đừng khóc nữa, bảo bối."

Vừa vỗ lưng cô, anh vừa trầm giọng dỗ dành: "Là lỗi của anh, anh không tính toán cẩn thận." Hoài Hâm dựa vào ngực anh, nức nở vài tiếng, nhìn anh: "Không phải anh không tính toán cẩn thận…" Là ánh mắt biết rõ mình sai nhưng vẫn mong tìm được lý do để tự bao biện cho chính mình, thật đáng thương.

"Đáng lẽ anh không nên để em gặp những người này." Úc Thừa cười nhạt thở dài, hôn lên vành tai nhỏ nhắn sáng bóng của cô: "Đáng ra anh nên bảo vệ em thật tốt, giấu em thật kĩ để không ai có thể thấy em." Lúc đầu anh yên tâm đưa cô đến đó vì anh cho rằng đây là những người Phó Đình Hựu tin tưởng, có anh lo liệu mọi việc, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng anh quên mất rằng rốt cuộc cô vẫn còn là một cô bé.

Vành tai Hoài Hâm đỏ bừng, trên mi có nước mắt, nhưng cô lại cảm thấy hơi xấu hổ, cúi đầu lẩm bẩm: "Không phải lỗi của anh."

"Là lỗi của anh."

Úc Thừa cụp mắt xuống, nhìn cô chằm chằm một lúc, tuy đôi môi vẫn đang cười nhưng giọng nói lại trầm xuống.

"Lỗi của anh là em không đủ tin tưởng anh."

Hoài Hâm sửng sốt, đột nhiên ngước mắt lên, bắt gặp ánh mắt của anh.

Đôi mắt của người đàn ông tối tăm và u ám, sâu thẳm như vực sâu không đáy, cô co ngón tay lại, tim đập thình thịch — hóa ra anh có thể hiểu được.

Anh có thể hiểu cô.

"Nhưng lúc nghe em nói chỉ là trò chơi rồi cầm lấy điếu thuốc của Sở Tuân, thực ra anh cũng thấy hơi ghen.” Giọng nói của Úc Thừa rất dịu dàng, anh giả vờ thô bạo nhéo mặt cô: "Anh tưởng em không ngại chơi với người khác nữa." Hoài Hâm mím môi, nhỏ giọng tranh luận: "Em cũng ghen."

Úc Thừa sờ sờ đầu cô, nhếch môi cười nhẹ: “Anh biết.”

“…”

“Có phải là vì Linda không? Tất cả đều là cô ta nói, anh không nghe gì hết." Anh trợn mắt, trầm giọng nói: "Anh luôn nhìn em." Câu nói này như viên sỏi rơi xuống mặt hồ vốn phẳng lặng, khiến mặt nước gợn sóng.

Hoài Hâm hừ hai tiếng, hỏi: "Anh nhìn em làm gì?"

Úc Thừa hạ nụ cười, hơi thở ấm áp chậm rãi phả lên gò má cô: “Em nói xem?” “Em không biết.” Hoài Hâm đắc ý quay đầu đi.

Úc Thừa nhìn chằm chằm vào cô, không hiểu sao lại thở dài: “Xem ra bạn nhỏ nhà ta vẫn không biết rõ thân phận của mình." Hoài Hâm lại quay đầu lại.

Một lúc sau, cô lẩm bẩm, như đang thì thầm: "... Biết gì cơ?" Có lẽ cô say, bởi vì gò má cô hơi ửng hồng, thậm chí chóp mũi cũng hồng hồng. Hàng mi cong cong hơi nhướng lên, đôi mắt tròn xoe ngấn nước nhìn anh.

Ánh sáng lấp lánh vô cùng hấp dẫn.

Úc Thừa nghiêng người hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Hoài Hâm ngả lưng xuống giường, mái tóc đen dài xõa ra lung tung, có phần trải trên chăn mỏng, có phần vướng vào giữa ngón tay và khuy măng sét, như thể quan hệ giữa hai người đã sớm không rõ ràng...

Úc Thừa nắm lấy cổ tay cô, vừa hôn vừa thở hổn hển trả lời: "Em là bạn gái của anh." Hoài Hâm biết chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng nụ hôn nồng nàn của anh khiến cô không thể suy nghĩ thêm.

Mùi vodka phảng phất, Hoài Hâm bỗng nhiên nếm được vị cay nồng nồng nặc.

Cô nghĩ đến ba ly rượu nguyên chất hơn 90 độ anh vừa uống vì cô, chắc anh đã mất bình tĩnh từ lâu, lòng cô chợt dịu lại.

Này, nghĩ nhiều thế làm gì?

Cô rất thích anh, thích ngoại hình của anh, thích tính cách của anh, thích ở bên anh, anh làm gì cô cũng vui, cô còn muốn gì nữa?

Hoài Hâm bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, cổ tay mảnh mai chạm vào khuy măng sét trên bộ vest của anh. Úc Thừa cúi xuống, dịu dàng ôm cô.

Đèn chùm phía trên đầu cô hơi sáng, rèm cũng không kéo, cô biết không có ai nhìn thấy, nhưng trong hoàn cảnh này, các giác quan của cô vẫn cực kì nhạy cảm. Màn đêm bị dịu dàng chế ngự, sóng dâng lên trong lòng cô, Hoài Hâm vô thức muốn đến gần anh hơn, nhưng anh lại ngăn cản.

Hai tay Úc Thừa đỡ lên vai cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ của anh vang lên bên tai cô: "Tiểu Hâm."

"..."

"Em có biết anh rất thích em không?"

"..."

"Làm bạn gái anh nhé, được không?"

Hoài Hâm khẽ mở mắt, khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trước mặt mờ ảo dưới ánh đèn chùm.

"Có được không, bảo bối?"

Trái tim lẽ ra phải tê liệt vì rượu của cô bất ngờ đập loạn.

"Em phải biết." Anh lại cúi xuống, không chờ Hoài Hâm phản ứng, anh lập tức ấn môi xuống môi cô, ngăn cản tiếng rên rỉ của cô: "Anh thích em." Những lời này giống như lời chú thích ở cuối trang, đôi giày cao gót vốn đang lủng lẳng ở mắt cá chân của cô bỗng tuột ra, rơi xuống đất.

Úc Thừa hôn cô say đắm, Hoài Hâm dùng năm ngón tay kéo chặt chăn mỏng, một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu, hình như cô vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ.

Hóa ra… hóa ra đây chính là điều cô muốn nghe.

Phụ nữ thực sự là sinh vật nông cạn..

Cô muốn anh mạnh mẽ đứng ra bảo vệ mình, cũng muốn anh tôn trọng và hỏi ý kiến của cô, hơn nữa cô muốn anh thổ lộ cảm xúc của mình, muốn anh cư xử như một quý ông, nâng niu cô, trân trọng cô.

Hoài Hâm nghĩ, dù là Bắc Kinh, Hồng Kông hay bất cứ nơi nào khác, cô không muốn quan tâm nữa, mối quan hệ này đến đâu thì đến, cứ thuận theo tự nhiên thôi..

Một thoáng vui vẻ là định nghĩa đúng nhất cho mối quan hệ này, không còn nhiều thời gian để lo lắng về ngày mai. Chỉ cần giữ lấy người đang ở trước mặt, giữ anh lại ngay bây giờ.

Anh lại bắt đầu gọi cô là bảo bối, anh nắm cổ tay cô hôn lên, cô chợt nhận ra Úc Thừa thích kiểm soát tuyệt đối, anh không hề dịu dàng, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn và cực kỳ hài lòng…

Hóa ra cô cũng hơi điên. Nói cách khác, cô luôn như vậy, vì tác phẩm của cô, những trải nghiệm thời thơ ấu của cô, sự đồng cảm về cảm xúc và khả năng chịu đựng mạnh mẽ, khiến cô luôn khác biệt với những người khác.

Ngưỡng cảm thấy buồn của cô thấp nhưng ngưỡng hạnh phúc của cô lại cao. Những cách thức thông thường không đủ để khiến cô mở lòng hoàn toàn.

Nhưng anh biết.

Anh biết cách an ủi cô và làm cô hạnh phúc.

Họ cùng nhau điên cuồng. Oxi dần cạn kiệt, tình yêu còn sót lại phảng phất trong không khí loãng. Hoài Hâm yên bình chìm vào giấc ngủ trong cái ôm chặt đến mức gần như nghẹt thở của người đàn ông.

Ngày hôm sau, cô ngủ đến ba giờ, qua cuộc trò chuyện đêm qua, Hoài Hâm cảm thấy thoải mái và ngọt ngào, vừa xoay người đã nhận được nụ hôn dịu dàng mà tinh tế của anh.

Cô giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve má anh, từ đôi mắt hoa đào sâu thẳm xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đỏ nhạt, Úc Thừa có một khuôn mặt hoàn mỹ, cô không giấu được sự mê mẩn trong ánh mắt mình.

Người đàn ông hạ mi xuống, nhìn cô hồi lâu.

Một lúc sau, anh nắm lấy đầu ngón tay của cô, kéo chúng xuống và áp vào trái tim mình.

“Em còn nhớ những lời hôm qua em hứa với anh không?” Úc Thừa trầm giọng, cúi đầu hôn lên đốt ngón tay của cô.

Hoài Hâm chớp chớp mắt: "Gì cơ?"

Lần này anh không để cô giả ngốc, anh nhéo nhéo ngón tay cô như muốn trừng phạt, cố gắng uy hiếp cô: “Muốn anh giúp em nhớ lại không?”

Hoài Hâm cong mắt cười, sau đó đầu hàng nói: "Được rồi, em hiểu rồi."

Cô xoay người tựa vào vai anh, chống người lên và gật đầu: “Ừm, em làm bạn gái anh.”

Vu Thừa ngẩng đầu, anh nheo mắt nhìn cô, không nói gì. Hoài Hâm lại cúi xuống, thích thú dùng ngón trỏ chọc vào lồng ngực săn chắc của anh.

“Đã như thế này rồi…” Cô vẽ một vòng tròn dài, nhẹ nhàng nói: “Em còn có thể không đồng ý sao?”

Hơi thở của Úc Thừa nặng nề, đôi mắt anh hơi tối lại, anh có thể nhìn thấu được cảm giác đắc thắng không hề che giấu trên gương mặt cô.

Anh biết cô chỉ cần được quan tâm. Nếu không phải vì phải ra sân bay, hôm nay cô sẽ khóc đến mức ướt đẫm gối.

Hôm nay họ chuẩn bị trở về Bắc Kinh, họ đã xem hết các địa điểm

du lịch ở Ma Cao, không thiếu thứ gì cần xem và ăn, hai người lập tức thu dọn đồ đạc và đi đến sân bay.

Trước khi rời đi, cô còn nói lời tạm biệt với Phó Đình Hựu, anh ấy chỉ cần liếc nhìn là biết hai người đã làm hòa, anh ấy cười, nói đùa rằng trước đây anh ấy chưa từng thấy A Thừa quan tâm đến ai như vậy.

Hoài Hâm đương nhiên là người được lợi, cô tỏ ra cảm kích, nói rằng nhờ anh Phó ra mặt, đêm qua A Thừa và cô mới có thể trốn thoát.

Nơi anh xuất hiện không chỉ có ở đây, A Thừa thừa nhận cô gái nhỏ này, anh cũng cần phải giải quyết hậu quả, mọi người đều là người thông minh, nên biết rõ giới hạn.

Cho cô một thân phận rõ ràng để dỗ cô, dù là người khác cũng làm được. Lý do này nghe cũng khá hợp lý.

Phó Đình Hựu nhìn hai người, anh ấy cụp mắt xuống rồi mỉm cười, nói không cần khách sáo.

Khi về đến nhà đã là hơn mười giờ, hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, họ như vừa trở về từ thiên đường nào đó, dường như bị cô lập với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không cảm nhận được dòng chảy của thời gian.

Đứng trước cửa nhà, Hoài Hâm cảm nhận được sự hiện diện của trọng lực, trái tim trong lồng ngực đã dần bình tĩnh lại.

Dù hai cánh cửa rất gần nhau, nhưng ngay sau đó họ sẽ phải chia tay nhau, một tia miễn cưỡng chợt dâng lên trong lòng cô, như thể cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, sau khi Úc Thừa dịu dàng ôm hôn cô, cô không chịu buông ra.

"Anh…"

Úc Thừa giơ tay lên, nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai cô, trầm giọng

nói: “Hả?”

Hoài Hâm hơi nhướng mi, vẻ mặt khá ngây thơ. Tuy nhiên, bắp chân thon thả của cô lại chậm rãi cọ vào gấu quần vest của anh, cô liếc nhìn cửa nhà anh, đôi môi đỏ mọng cong lên.

"Em muốn vào."

Dường như có một sợi dây nào đó căng chặt trong giây lát, Úc Thừa đột nhiên nheo mắt lại.

Anh rũ mắt xuống, ý tứ không rõ ràng, nhưng cũng ẩn chứa ý nghĩa thâm sâu nào đó: "Tiểu Hâm, hơi muộn rồi, em chắc mình muốn vào chứ?"

Hoài Hâm ngón tay chậm rãi vuốt ve cà vạt, uể oải nói: “Gọi em là Lisa.”

Dừng một chút, cô hỏi: “Anh không muốn sao?”

Sáng nay cô vẫn trang điểm nhẹ nhàng, Úc Thừa cụp mắt nhìn cô, không trả lời ngay.

Hoài Hâm nâng cằm nhìn anh một hồi, sau đó nhếch môi cười.

Bầu không khí rất yên tĩnh, cô đột nhiên nghiêng đầu hôn lên cằm anh: "Cái này thì sao? Anh có muốn thế này không-"

Cô còn chưa nói xong đã bị anh bế lên, Úc Thừa cười không chút cảm xúc, thông báo với cô: “Em sẽ không thể tham dự cuộc họp sáng mai được.”

Hoài Hâm sững sờ.

Cái gì? Sáng mai còn có cuộc họp! Cô hoàn toàn quên mất aaaaaaa!

“Chờ chút!” Hoài Hâm giãy giụa muốn xuống: “Vậy em nghĩ tối nay em vẫn cần nghỉ ngơi thật sớm—”

“Muộn rồi.”

Giọng anh khàn khàn, câu nói cuối cùng của người đàn ông vừa dứt, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Hành lang im ắng trở lại.

Chương 65: C65: Bữa tiệc

Khi bên ngoài đã sáng rõ, Hoài Hâm mơ mơ màng màng cảm thấy có người hôn lên mặt mình, dịu dàng nói: "Bảo bối, nên dậy rồi."

"Ưm Mấy giờ rồi?" Cô trở mình, tiếp tục ngáy khe khẽ.

Người kia cười một tiếng, gạt mấy sợi tóc bên má của cô, trìu mến nói: "Tám rưỡi, nếu không dậy sẽ muộn đó."

Cuộc họp buổi sáng sẽ diễn ra sau một tiếng nữa, còn phải trang điểm thay quần áo, Hoài Hâm bỗng dưng tỉnh táo lại, dụi mắt ngồi dậy. Ngủ tổng cộng chưa đến năm tiếng đồng hồ, không buồn ngủ mới lạ.

Cô cố gắng mở mắt ra nhìn người đàn ông này một chút. Hừ, sao anh lại cứ có tinh thần như vậy chứ?

Hoài Hâm phát ra một tiếng hừ mềm mại như một con thú nhỏ đang ngủ đông, bất mãn trách móc. Úc Thừa đang ngồi ở mép giường kéo cô vào lòng, cười khẽ rồi đưa cho cô một cốc nước âm ấm.

"Đồ vệ sinh cá nhân mới đã chuẩn bị sẵn cho em rồi, đặt trên bồn rửa tay đó." Anh dịu dàng căn dặn, hơi thở ấm áp: "Bữa sáng anh cũng đã làm xong rồi, ủ ấm trong nồi, chờ em cùng ăn."

Hoài Hâm tựa trong ngực anh, lúc đầu thoải mái đến mức lại suýt ngủ thiếp đi, nghe thấy anh nói tự mình làm bữa sáng, lập tức tỉnh táo hơn một chút.

Úc Thừa đặt cốc nước lên chiếc tủ đầu giường sau đó đi ra ngoài, cho cô không gian để thay quần áo.

Đúng lúc trong chiếc vali Hoài Hâm mang về từ Ma Cao còn có một bộ quần áo công sở sạch sẽ, không cần phải về nhà lấy. Cô chịu đựng cơ thể đau nhức đứng dậy, đứng ngắm bản thân trước chiếc gương trong phòng ngủ.

Thật sự Úc Thừa rất để ý đến những chi tiết nhỏ, rất chu đáo. Từ cổ trở lên, những vị trí khi mặc quần áo sẽ bị lộ ra ngoài đều được anh cẩn thận tránh đi, không để lại một vết tích nào. Đương nhiên… Hoài Hâm cúi đầu nhìn thoáng qua bên trong cổ áo, những chỗ khác cũng không được may mắn như vậy.

Vành tai cô đỏ bừng, không thể chịu được khi nghĩ lại, vội vàng lấy bộ đồ công sở ra thay.

Sau khi rửa mặt xong rồi trang điểm một kiểu ngày thường đơn giản, Hoài Hâm đeo dép lê đi ra ngoài, bị hấp dẫn bởi một hương thơm ngào ngạt.

Lại gần nhìn thử, là một miếng trứng ốp trông rất đẹp, bên trên có một ít cà rốt xắt hạt lựu, thịt băm và hành lá thái nhỏ, miếng trứng ngoài giòn trong mềm, màu sắc sáng sủa lạ mắt, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất muốn ăn.

Bên cạnh còn có một cốc sữa đậu nành nóng, một bát mì thịt bò, và một bát xôi gà lá sen.

"Không biết em có ăn nhiều không, nên đã chuẩn bị thêm vài thứ." Úc Thừa ân cần kéo ghế cho cô, kiên nhẫn nói: "Không ăn hết cũng đừng lo lắng, đừng ép bản thân."

Phòng khách đón sáng rất tốt, ánh nắng xuyên qua tấm rèm lụa mỏng bị gió thổi bay lên rơi vào trong phòng, như một đám vàng vụn.

Hoài Hâm trông thấy khung cảnh thành phố tuyệt đẹp với bầu trời xanh mây trắng qua khung cửa sổ sát đất.

Mới sáng ngày ra thời tiết đã rất đẹp, bữa sáng đa dạng thơm ngon, còn có một người yêu hoàn hảo. Tâm trạng của cô vô cùng vui vẻ thoải mái, nhón chân lên vịn vào bờ vai của Úc Thừa, hôn một cái lên khoé miệng của anh, dùng chóp mũi thân mật cọ cọ vào khuôn mặt của anh: "Thưởng cho anh nè."

Úc Thừa ôm cô bật cười khẽ, đuôi mắt cong cong: "Cảm ơn bảo bối."

Người đàn ông này nấu đồ ăn thật sự rất ngon, Hoài Hâm không ngờ anh còn có tay nghề này, không khác gì so với bữa sáng trong khách sạn năm sao.

Nhưng thật ra thì điều này cũng hợp lý, khi còn nhỏ Úc Thừa ở trong một con ngõ nhỏ, đoán chừng chuyện gì cũng cần phải tự mình làm, sau này anh lại lăn lộn khắp nơi, khả năng sống tự lập chắc chắn không kém được… Chỉ có điều sau khi nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút khó chịu.

Bầu không khí bữa sáng vừa ấm áp vừa yên bình, ăn xong hai người dọn dẹp, rồi cùng nhau ra ngoài. Sóng vai đi đến công ty cách đó khoảng một trăm mét, Úc Thừa nhường cho Hoài Hâm đi lên trước, anh đợi lát nữa rồi lên sau.

Hành động như vậy là để tránh bị nghi ngờ, sau khi rất ăn ý đi cách nhau ra một khoảng, lần lượt bước vào thang máy.

Đến văn phòng cất đồ đạc xong, còn mười phút nữa là cuộc họp sẽ bắt đầu, Hoài Hâm ôm máy tính đi về phía phòng họp cùng mấy thực tập sinh khác.

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt không hổ là fangirl lớn nhất của Úc Thừa,

trên đường ríu ra ríu rít nhỏ giọng reo hò: "Tốt quá, hôm nay lại có thể nhìn thấy anh Alvin rồi!"

"Hãy để một anh chàng đẹp trai đến rửa sạch đôi mắt đã bị những tên đàn ông bình thường hun chết đi!"

Hoài Hâm bật cười tham gia vào câu chuyện: "Hiểu Nguyệt, cô làm sao vậy?"

"Haizzz, đừng nói nữa." Nhắc tới chuyện này mặt mũi của Tần Hiểu Nguyệt tối lại: "Kỳ nghỉ lễ quốc tế lao động tôi ở trong nhà làm cá muối, kết quả là bạn nhảy của đội tuyển tiêu chuẩn quốc gia nói rằng cậu ấy sẽ tới Thanh Đảo chơi, muốn tôi đón tiếp cậu ta."

"Thật ra quan hệ của chúng tôi cũng chỉ bình thường thôi, sau đó tôi nghĩ dù sao cũng là bạn học, cũng không tiện từ chối, nên đã hẹn cậu ta ăn cơm, sau đó…"

"Sau đó?"

"Sau đó đến lúc tính tiền, cậu ta chẳng có chút xíu ý định trả tiền nào cả, sau đó còn nói muốn đi xem phim với tôi, kết quả vé xem phim vẫn là tôi mua, cuối cùng xem xong phim cậu ta còn hỏi tôi, đi chơi với cậu ta cả ngày như vậy có phải là tôi vui lắm hay không?"

Đầu của Tần Hiểu Nguyệt hiện lên ba dấu hỏi chấm to đùng: "Excuse me? Bà đây thân quen với anh lắm sao? Tâm trạng lúc đấy của tôi quả thực là…"

Cô ấy bày ra biểu cảm "oẹ", trợn trắng mắt xua tay: "Không nhắc nữa, nhắc đến tôi lại bực mình!"

Hồ Vi và Hoài Hâm đều cười ha ha bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc, rồi ăn ủi nói: "Không sao đâu, chút nữa để gương mặt thần thánh của anh Alvin rửa sạch tâm hồn bị tổn thương của cô."

Trong khi nói chuyện, họ đã đến phòng họp lớn, mọi người cũng lập tức im lặng, yêm tĩnh ngồi xuống vị trí của mình.

Chỉ chốc lát sau mọi người đã tới đủ khoảng 70-80%, tổng giám đốc Đào đang ở Thượng Hải, kết nối qua video, ở đây tổng giám đốc Văn và Úc Thừa chia nhau ngồi hai bên chủ vị, nghe một số báo cáo công việc của các phó chủ tịch và các đồng nghiệp cấp dưới.

Đuôi mắt nhìn thấy Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt thỉnh thoảng nghiêng về phía trước nhìn trộm, Hoài Hâm ở bên cạnh ghi chép cũng lặng lẽ ngước mắt lên nhìn.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục màu xám được cắt may vừa vặn, những ngón tay thon dài đang nghịch một chiếc bút máy màu đen xinh đẹp, thỉnh thoảng lại xem tài liệu trong bản ghi chép, thỉnh thoảng lại viết gì đó lên giấy, phát ra những tiếng loạt xoạt nhỏ không dễ nghe thấy nhưng lại cực kỳ êm tai.

Thông thường anh rất nghiêm túc trong trường hợp này, cặp kính gọng bạc phản chiếu ra một chút ánh sáng lành lạnh, khuôn mặt đẹp trai bên cạnh chăm chú lạnh lùng, đôi mắt đào hoa đen láy thỉnh thoảng sẽ nheo lại khi suy nghĩ, lộ ra vẻ lạnh nhạt, cấm dục lại gợi cảm.

Điều này đối với Hoài Hâm mà nói lại càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Trên phương diện tình cảm cô ít nhiều có một chút điểm kì lạ nho nhỏ, ngưỡng mộ người tài giỏi chính là một trong số đó. Cảm giác ngưỡng mộ một người đàn ông chuyên nghiệp này hoà làm một với mong muốn chinh phục anh về mặt cảm xúc, sau đó bùng nổ với niềm vui mãnh liệt hơn.

Cuộc họp kéo dài hai tiếng rồi kết thúc, cũng gần đến giờ cơm, tổng giám đốc Văn dặn dò thư ký trực tiếp đặt nhà hàng, để cho mọi người ăn trưa cùng nhau luôn.

Mọi người nghe thấy vậy đều về chỗ ngồi cất bản ghi chép và máy tính, sau đó tốp năm tốp ba tới chỗ thang máy để chuẩn bị xuống lầu.

Hoài Hâm đi cùng hai người Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt, đúng lúc đến thang máy thì gặp phải Úc Thừa, người đàn ông lịch sự gật đầu, cũng lịch sự để cho các cô đi trước. Hoài Hâm nghe được tiếng hít sâu hạnh phúc của Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt.

Trong thang máy chỉ có hai ba người, hai cô gái cận hương tình khiếp, ngược lại đẩy Hoài Hâm đến bên cạnh Úc Thừa. Hoài Hâm ngẩng lên nở một nụ cười với anh, Úc Thừa hơi rũ mắt xuống, cũng hơi cong môi cười nhẹ với cô.

Theo thang máy đi xuống, càng ngày càng có nhiều người bước vào, khoảng cách của bốn người cũng càng ngày càng gần nhau, gần như là sát nhau luôn. Lúc này, Tần Hiểu Nguyệt đè thấp giọng hỏi Hoài Hâm: "Hâm Hâm, có phải đến ngày đó không? Tôi có băng vệ sinh này cô cần không."

Hoài Hâm không hiểu sao cô ấy lại nói như vậy, xích lại gần thêm một chút: "Hả?"

"Tôi thấy cô đi đường có hơi…"

Chủ đề khá tế nhị, Tần Hiểu Nguyệt không nói tiếp, nhưng Hoài Hâm hiểu ý của cô ấy.

"…"

Trong lòng cô có một vạn con alpaca đang gào thét, đôi tai dưới mái tóc đen nóng lên.

Tư thế đi kỳ lạ, phải giải thích như thế nào đây, cũng không thể nói là do anh Alvin mà các cô thích nhất hại thành như vậy đúng không?

Hơn nữa người kia còn ở ngay bên cạnh, cũng không biết có nghe có nhìn thấy cái gì không, Hoài Hâm vội ho một tiếng, thuận theo thừa nhận: "Vậy làm phiền cô chút nữa cho tôi một miếng nhé.". Đam Mỹ Sắc

Tần Hiểu Nguyệt hiểu rõ gật đầu: "Ừ ừ, không có gì!"

Hoài Hâm vén tóc, cúi đầu tìm gì đó trong chiếc túi nhỏ mang theo người, vốn dĩ để che giấu chút xấu hổ của bản thân, không ngờ lật lật lại không thấy thỏi son môi yêu thích nhất của mình đâu thật.

Hoài Hâm nhíu mày, đang hơi trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên có một hơi ấm khẽ lướt qua lòng bàn tay.

Là ngón tay của người đàn ông.

Từ góc độ kín đáo những người khác không thấy, anh lơ đãng chạm vào cô. Chốc lát, hơi cúi đầu xuống, cúi người nói nhỏ vào tai cô: "Hình như món đồ đó rơi ở cạnh chiếc cửa sát trần trong phòng rồi."

"..."

Hơi thở của Úc Thừa trầm thấp quyến rũ, tai của Hoài Hâm vô thức nhạy cảm lên, lúc này mới liên tưởng tới hôm qua trong lúc vô tình, chiếc túi bị rơi xuống đất, đồ đạc bị rơi ra không nhặt hết vào. Cô nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên hơi mất tập trung.

Lúc này đột nhiên Hồ Vi nhớ tới chuyện gì, hóng hớt lại gần hỏi Hoài Hâm: "Hâm Hâm, không phải cô nói là kỳ nghỉ lễ quốc tế lao động đi chơi cùng bạn trai sao? Cảm giác thế nào?"

Tiếng người trong thang máy ồn ào, có thể là ngại Úc Thừa đang ở bên cạnh, giọng của cô ấy cũng không lớn lắm, Hoài Hâm liếm môi, trả lời: "Tốt lắm."

Tần Hiểu Nguyệt nhìn biểu cảm của cô liền biết: "Ái chà chà nhìn qua là vẫn rất chưa thỏa mãn nha!" Rồi lại cảm thấy hứng thú hỏi: "Ơ mà chúng tôi vẫn chưa biết, rốt cuộc anh ấy là kiểu người như thế nào?"

Lúc này người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên hơi cử động, trong lòng Hoài Hâm thịch một cái, khẽ liếc nhìn anh.

Úc Thừa cũng liếc qua, đôi mắt đào hoa hơi nheo lại, có chút hứng thú khó hiểu.

… Anh nghe thấy.

Ngón tay của Hoài Hâm hơi nắm lại, lông mi khẽ chớp, bên trong đôi mắt trong veo đã có gợn sóng lăn tăn, có mấy phần muốn nói lại thôi.

Cô quay đầu trả lời Tần Hiểu Nguyệt và Hồ Vi: "Anh ấy là một người dịu dàng tinh tế, trưởng thành, quan tâm người khác."

"Wow? Hoàn hảo vậy sao?"

"Đúng vậy." Lúc này Hoài Hâm lại nhìn về phía Úc Thừa, ngước mắt lên nói: "Phương diện nào cũng hoàn hảo."

Ba từ đầu tiên được cô nhấn mạnh, chỉ có anh mới nghe hiểu được ý nghĩa.

Quyến rũ trắng trợn, cơ bắp của Úc Thừa hơi cử động, ánh mắt anh tối hơn một chút.

Còn Hoài Hâm lại không nhìn anh nữa, tiếp tục tán gẫu giết thời gian cùng hội chị em.

Đúng lúc thang máy cũng đến tầng trệt, đa số mọi người đều đã tụ

tập ở chỗ cửa ra vào, cùng nhau đi tới nhà hàng.

Vẫn là chỗ lần trước, trong phòng đặt riêng, ngoại trừ tổng giám đốc Văn ra, những người khác đều đã đến gần như đông đủ. Bọn họ bắt đầu ngồi xuống lần lượt từ vị trí bên cạnh ghế chủ vị.

Úc Thừa lập tức đi tới một phía khác ngồi xuống, Hoài Hâm thấy vậy cũng tự nhiên đuổi theo, cùng với Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt, bốn người chiếm lấy nốt mấy chiếc ghế trống còn lại.

Đợi được vài phút, tổng giám đốc Văn đi vào gọi điện thoại.

Thư ký phụ trách việc gọi món, mọi người thoải mái nói chuyện phiếm vài câu. Người đàn ông ngồi yên lặng bên cạnh Hoài Hâm, mùi hương tuyết tùng trên người càng trở nên rõ ràng hơn, nhẹ nhàng khuếch tán ra.

Đáy lòng Hoài Hâm hơi ngưa ngứa, ngửa cổ lên, nâng ly lên khẽ nhấp một ngụm trà lúa mạch đậm đà.

Có lẽ do hôm nay tổng giám đốc Văn có chút bận rộn, cứ luôn nhìn chằm chằm vào điện thoại hoặc là trả lời tin nhắn, bầu không khí trong bữa tiệc cũng không sôi nổi như lần trước, cũng may đồ ăn rất nhiều, đủ các loại kiểu dáng vô cùng phong phú, mọi người cũng mau chóng cúi đầu ăn cơm.

Mỗi món Hoài Hâm đều sẽ ăn một chút, lại lên một món cháo nồi đất Triều Sán, nhân viên phục vụ cầm bát chia xong, đặt lên bàn kính xoay cho mọi người tự lấy. Cô nhìn bát cháo hải sản thơm ngào ngạt được xoay tới, vừa mới vui vẻ một chút, lại có một bàn tay với các khớp xương rõ ràng mò tới dưới lớp khăn trải bàn, nắm lấy cổ tay cô đang đặt trên đùi.

Một chiêu bất ngờ ấm áp không nhẹ không nặng, đầu ngón tay của Hoài Hâm không khỏi nắm lại, nhưng lòng bàn tay của người đàn ông lại khẽ vuốt ve lòng bàn tay của cô, sau đó khẽ đan những ngón

tay của mình vào tay cô.

… Mọi người ngồi kín bàn, tổng giám đốc Văn còn đang ngồi bên cạnh đó!

Trái tim Hoài Hâm đập thình thịch, mí mắt khẽ run, khuôn mặt hơi đỏ lên, liếc mắt nhìn anh.

Ngược lại vẻ mặt của Úc Thừa lại rất bình tĩnh, dùng một tay khác thoải mái bưng bát cháo lên đưa cho cô, cũng không mở miệng nói chuyện, dường như chỉ đơn giản là chăm sóc cho đàn em.

Động tác này vô cùng tự nhiên, ngay cả Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt ở bên cạnh cũng không chú ý gì nhiều.

Hoài Hâm cắn môi, rất bình tĩnh nhìn anh.

Tay bị anh nắm, hình như trong chốc lát cũng không có ý định buông ra, chỉ có điều mọi người cũng không chú ý đến chỗ của bọn họ, tạm thời coi như an toàn.

Khi đến nửa sau của bữa tiệc, hình như tổng giám đốc Văn cuối cùng cũng xong việc, ông ấy đặt điện thoại xuống bắt đầu nói chuyện với mọi người. Lúc này bầu không khí mới bắt đầu nóng lên, dần dần trở nên cởi mở hơn.

Tổng giám đốc Văn luôn là một người lãnh đạo rất thân thiện, bắt đầu quan tâm đến tình trạng tình cảm của nhân viên, gần đây Từ Húc vừa mới kết hôn, tất cả mọi người đều có kẹo mừng, sau khi chúc mừng một hồi ánh mắt lại bắt đầu rơi vào những người trẻ tuổi.

Tổng giám đốc Văn hỏi Trương Khả Bân sao không đi kiếm người yêu, EQ của anh ta rất cao, nói đùa rằng thứ anh ta thích nhất lúc này là cảm giác thỏa mãn trong công việc, mọi người đều bật cười.

Cũng đúng, mỗi ngày đều làm việc đến tận mười hai giờ khuya, kể cả có yêu đương thì khả năng cũng sẽ chia tay, tổng giám đốc Văn cũng cười, bỏ qua anh ta, lại hỏi nhóm thực tập sinh có tiến triển gì mới không.

Nhắc đến chuyện này, Hồ Vi nhất thời vui vẻ nói: "Hâm Hâm có bạn trai rồi!"

Trong phòng đặt riêng đột nhiên ồn ào lên, mọi người đều tập trung nhìn. Khuôn mặt của Hoài Hâm nóng lên, muốn rút bàn tay trong tay Úc Thừa ra, nhưng không thành công, thế là đành phải giả bộ ung dung ngồi.

"Hả?" Tổng giám đốc Văn cảm thấy rất có hứng thú: "Tiểu Hoài chia sẻ với mọi người một chút được không?"

Hoài Hâm còn chưa lên tiếng, Vương An Nhiễm đã nhướng mày xen vào: "Là bạn học trong trường đúng không?"

"Ờm." Hoài Hâm suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đúng vậy."

"Wow! Cùng khoá sao?"

Hoài Hâm liếm môi: "Không phải… Là một đàn anh của tôi."

Ngón tay đột nhiên bị người ta bóp một cái, hơi có ý trừng phạt. Hoài Hâm vội vàng ho một tiếng, một bàn tay khác đặt trên bàn nâng ly trà lên uống một ngụm.

Mọi người vẫn còn đang hỏi quen biết nhau như thế nào, cô dừng một chút, rồi hết sức cẩn thận trả lời: "Trước lúc đi thực tập đã gặp được, thực ra anh ấy đã đi làm, cho nên trong công việc cũng có gặp một chút."

Lực trên tay hơi thả lỏng hơn.

Lý Thi Văn hỏi: "Đẹp trai không?"

Cô ấy thuộc chòm sao Thiên Bình, chỉ để ý mỗi điều này. Hoài Hâm mím môi, gật đầu: "Đẹp trai lắm."

Vành tai của cô hồng hồng mềm mại, rõ ràng hơi ngại ngùng, Vương An Nhiễm cố trêu ghẹo: "Là anh ấy đẹp trai hơn hay là cậu em khóa dưới lần trước tôi và tổng giám đốc Đào nhìn thấy đẹp trai hơn?"

Cảm nhận được ngón tay thon dài siết càng chặt, trái tim Hoài Hâm đập thình thịch trong lồng ngực, liếm môi một cái: "Đương nhiên là bạn trai tôi đẹp hơn."

"Thế à." Tổng giám đốc Văn cười, hóng hớt không ngại to chuyện, hất cằm sang bên cạnh: "So với tổng giám đốc Thừa thì sao?"

Hoài Hâm cũng nhìn sang, ngắm người đàn ông gần trong gang tấc. Anh nheo mắt lại, đôi mắt đen láy, có chút ý vị không rõ nhìn cô.

Gò má Hoài Hâm ửng hồng, đôi mắt đen láy bao phủ chút ánh sáng nhàn nhạt, ướt át long lanh, có chút quyến rũ mà không biết.

"So với tổng giám đốc Thừa á… Cô giả bộ đánh giá anh một hồi, chớp mắt mấy cái: "Có lẽ là hơi kém hơn một chút ạ."

Đây là một câu trả lời nịnh nọt, tất cả mọi người đều cười ầm lên. Hoài Hâm vừa thả lỏng một chút, lập tức cảm giác được Úc Thừa siết chặt tay, cùng cô mười ngón tay đan chặt.

…

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, người đàn ông hơi nhướng mày, cong môi một lát rồi trêu chọc nói: "Thực sự là làm khó cho mấy bạn nhỏ trong tổ của chúng tôi rồi."

Một bữa cơm kết thúc trong sự đùa giỡn vui vẻ thoải mái, nhưng không ai biết, bên dưới khăn trải bàn, lòng bàn tay của Hoài Hâm đã toát đầy mồ hôi. Lúc rời khỏi bữa tiệc mới được buông ra, trong lòng cô rung động, kéo dài khoảng cách với Úc Thừa như muốn chạy trốn.

Hoài Hâm trở lại văn phòng tiếp tục làm các công việc trên bàn, cũng không lâu lắm nhận được tin nhắn Wechat của Úc Thừa, bảo cô đến Hershey's Home cùng anh vào lúc ba giờ chiều để ký Term Sheet (Dự định đầu tư).

Ngồi trên xe công vụ của Bác Nguyên, bởi vì có tài xế ở đó, cho nên hai người giữ một khoảng cách nhất định với nhau.

Bầu không khí nhìn có vẻ tương đối yên bình, nhưng trên thực tế lại là cuồn cuộn sóng ngầm.

Hoài Hâm cắn môi, khẽ lườm anh một cái, lên án hành vi ngang ngược của người đàn ông này trong bữa trưa.

Úc Thừa nhìn cô mỉm cười, một lát sau mới thản nhiên hỏi: "Bạn trai là đàn anh trong trường sao?"

"Ừm, đúng vậy." Hoài Hâm nhướng mày, cố gắng không tránh không né nhìn thẳng anh: "Vừa mới đi làm, còn trẻ lắm, lớn hơn em một chút thôi."

Dường như cô đang nhấn mạnh điều gì đó, Úc Thừa hơi khựng lại, nheo mắt.

Giọng điệu của anh có ý tứ không rõ ràng: "Thích người trẻ tuổi sao?"

Hoài Hâm có chút khiêu khích nhìn anh: "Ừm."

Úc Thừa chống cằm, cười như không cười xích lại gần cô, giọng nói

trầm xuống: “Em chắc chưa?”

Cô hếch cằm lên, cũng không định đổi giọng: “Đúng rồi, sao vậy? Tổng giám đốc Thừa có vấn đề gì sao?”

Cảnh vật bên ngoài vụt qua cửa sổ xe, vừa dứt lời, thắt lưng bị bóp một cái. Hoài Hâm vội vàng cắn môi mới kiềm chế được tiếng kêu suýt bật thốt ra, không khiến cho tài xế nghe thấy.

“Không có vấn đề gì cả.” Người đàn ông quần áo chỉnh tề vắt chéo chân, nhưng tay vẫn thản nhiên đặt lên đó. Anh khó khăn vuốt nhẹ trong giây lát, ghé vào vành tai cô thì thầm: “Trở về sẽ cho em khóc.”

Chương 66: C66: Về nhà

Hoài Hâm: "…"

Sắc mặt của cô ửng đỏ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

A a a tên lưu! Manh! Xấu xa! đáng ghét, vậy mà lại nói ra loại lời này!

Hoài Hâm xấu hổ giận dữ nhìn chằm chằm vào phong cảnh đang lùi thật nhanh về phía sau, không có ý định tiếp tục để ý đến anh.

Hình như người đàn ông thấp giọng khẽ cười một tiếng, sau đó cũng mở laptop ra, ánh mắt bình tĩnh bắt đầu xem xét các điều khoản trong bản hợp đồng.

Theo lý thuyết khoảng cách từ công ty đến Hershey's Home không xa lắm, Hoài Hâm mở bản đồ ra, lúc này mới phát hiện đường đi không đúng.

Cô hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Chúng ta đang đi…"

Còn chưa nói xong, chuông điện thoại của Úc Thừa đã vang lên.

Cô im lặng, nhìn anh nhận điện thoại, ngắn gọn trả lời hai câu.

Là điện thoại của bên phía Hershey's Home, cho nên anh mở loa ngoài, không tránh cô, Hoài Hâm nghe được tiếng xin lỗi của tổng giám đốc Hoàng từ bên trong truyền ra: "Thật sự rất xin lỗi tổng giám đốc Úc, chúng tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là ký dự định đầu tư với

công ty Hongda…”

Trong lòng Hoài Hâm lập tức hơi hồi hộp một chút, bỗng dưng nhìn về phía Úc Thừa.

Vẻ mặt của người đàn ông bình tĩnh, cũng không có chút gợn sóng nào: “Vậy à, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, bên phía Hongda báo giá như thế nào được không?”

Dự án không thỏa thuận thành công, đơn giản là không đạt được giá cả.

Lúc đầu đã thoả thuận xong sau kỳ nghỉ Quốc tế lao động sẽ ký kết, có lẽ trong lòng tổng giám đốc Hoàng cũng cảm thấy hơi áy náy, chần chừ một chút rồi nói ra một mức giá đại khái. Mặc dù khá không thực tế nhưng cũng cho người ta một ý tưởng, 20% giá trần, xem ra lần này Hongda nhất định phải có được.

“Được, tôi biết rồi.” Úc Thừa nhẹ nhàng nói: “Lần này thực sự có chút tiếc nuối, hy vọng lần sau sẽ được hợp tác cùng anh.”

“Ừm, đó là đương nhiên rồi!” Tổng giám đốc Hoàng vội nói: “Năng lực của tổng giám đốc Úc rõ như ban ngày, chúng tôi cũng rất muốn nhận được sự ủng hộ của Bác Nguyên.”

Cúp điện thoại xong, trong xe đột nhiên yên tĩnh.

Hoài Hâm cắn môi, cũng không biết bản thân có phải là nên nói chút gì đó để an ủi anh không.

Việc một dự án bị huỷ vào phút chót là rất bình thường trong ngành cổ phần tư nhân, nhưng trong mắt cô Úc Thừa là người không có chuyện gì không làm được, gần như là chưa từng thất bại, cho nên cô cũng hơi khó chịu một chút.

Dáng vẻ của cô gái nhỏ cứ muốn nói lại thôi, Úc Thừa chăm chú

nhìn cô một lát, bỗng nhiên mỉm cười.

"Lo lắng lắm à?" Anh cong môi, hỏi nhỏ.

"Ừm…" Hoài Hâm lo lắng gật đầu.

Hàng mi xinh đẹp của Úc Thừa cong cong, lấy bản hợp đồng trong túi tài liệu ra đưa cho cô: "Nhìn này."

Hoài Hâm sửng sốt, nhận lấy, ánh mắt rơi vào tờ giấy.

[Thư dự định đầu tư của Công ty công nghệ Phong Thú Bắc Kinh và Bác Nguyên Capital], hoàn toàn không phải là Hershey"s Home!

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đường đi ngang dọc bên ngoài cửa sổ, đột nhiên giật mình, đây cũng không phải là đường đến Hershey"s Home.

"Anh đã biết bọn họ không giữ lời từ trước rồi à?" Hoài Hâm khó hiểu hỏi.

"Ừm." Úc Thừa gật đầu: "Hành động của Hongda gần đây rất ầm ĩ, Quan Sơn Lâm tập trung vào hàng tiêu dùng, Hershey"s Home và những bên khác đã từng tham gia rồi, nhưng không vào được vòng C, cho nên lần này chắc chắn sẽ không bỏ lỡ. Đĩa của bọn họ hơi nhỏ một chút, cần mấy dự án lớn để giữ mặt mũi."

Hoài Hâm ngơ ngác đáp lại một câu.

"Nhưng đối với chúng ta mà nói, dự án này cũng không quan trọng đến mức như vậy." Úc Thừa nói rành mạch: "Đầu tư là về tỷ suất lợi nhuận, Hershey"s Home là công ty dẫn đầu về thiết bị tiêu dùng trong nước, nhưng mức trần còn hạn chế."

"Trong tình hình nguồn cung chip khan hiếm, vẫn cần phải có thời

gian để tung ra các sản phẩm tiết kiệm chi phí và đào tạo thị trường, đồng thời các kênh mở rộng ra nước ngoài vẫn chưa rõ ràng. Ngoài ra các kịch bản ứng dụng theo chiều ngang cần được mở rộng, chỉ riêng người tiêu dùng loại C thì không đủ để chèo chống tốc độ tăng trưởng 20% một năm."

Úc Thừa tổng kết lại: "Hershey"s Home có thể là một dự án có lợi, nhưng lại không đáng để chúng ta bỏ quá nhiều sức lực vào."

Cho nên anh lựa chọn từ bỏ.

Hoặc nói là, giương đông kích tây.

Để cho Hongda cho rằng bọn họ nhất định sẽ ra tay, từ đó cắn răng báo giá cao hơn, đặt tất cả các nguồn lực ở bên này, ngược lại sẽ không để mắt tới những dự án khác có tiềm năng hơn.

Vốn dĩ thứ Úc Thừa thực sự muốn, là một dự án ngôi sao khác, công ty điện tử tiêu dùng VR Phong Thú.

Hoài Hâm nhìn vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng của anh, gần như không biết phải nói cái gì cho phải.

Trái tim của cô đập thình thịch, không biết bị thứ gì lây nhiễm, một hồi lâu cũng không dừng lại được.

Anh luôn luôn là như vậy, hoạch định chiến lược, âm thầm nhưng lại kiểm soát được toàn bộ.

Thâm sâu khó dò, những thứ bản thân muốn chưa từng để lộ ra ngoài mặt, khiến cho người khác không nhìn thấu.

Lồng ngực của Hoài Hâm thắt lại, nhịp tim lại càng ngày càng rõ ràng, chậm lại.

Cô si mê anh chính là điểm này. Anh sâu sắc khó đoán, cảm giác về

khoảng cách khiến cho người ta nhìn không rõ sờ không thấy, biến thành một chất xúc tác thu hút cô mãnh liệt, khiến cho cô tò mò, nghiện, càng muốn tìm tòi khám phá đến cùng.

Rời khỏi Phong Thú cũng đã gần đến năm giờ, sau khi ký kết những điều khoản độc quyền, gần như có thể coi là tất cả mọi chuyện đã xong. Vừa mới được trải nghiệm khung cảnh trò chơi thế giới ảo của bọn họ ở trong trụ sở, bây giờ nhìn thấy trời xanh mây trắng, Hoài Hâm còn có cảm giác không chân thật.

Giống như chiến đấu trong một chiến dịch không súng đạn, cuối cùng bọn họ cũng chiến thắng trở về, trong lòng cô có chút xúc động.

Đám mây trắng bị gió thổi chầm chậm bay đi, khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông trong trẻo như một bức tranh, Hoài Hâm bình tĩnh ngắm nhìn, biết rằng mình sẽ rất khó quên được khung cảnh trước mắt này.

Không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Có lẽ tương lai sẽ có rất nhiều khó khăn, trời đất xoay vần, nhưng trong giây phút này, điều cô muốn làm chẳng qua cũng chỉ là muốn nắm lấy tay anh mà thôi.

Ký xong hợp đồng lại quay về công ty, làm việc buổi tối đến khoảng tám chín giờ, Hoài Hâm nhận được tin nhắn Wechat của Úc Thừa: [Về không?]

Những từ này trong nháy mắt khiến cô mỉm cười, trả lời: [Được!]

Lại là một trước một sau đi ra thang máy, cho đến tận khi về đến chung cư, Úc Thừa mới ôm cô vào lòng, thân mật hôn một cái lên trán.

Suốt cả ngày vẫn luôn duy trì cảm giác xa cách, sau khi bước vào thang máy Hoài Hâm có chút không chịu nổi, kiễng chân lên ôm lấy cổ anh.

Úc Thừa thuận theo ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Anh cắn vào lưỡi cô, ấn vào răng của cô, xâm chiếm một lát rồi lại rút lui. Hơi không được lịch sự, cơ thể của Hoài Hâm nghiêng về phía sau, chỉ có thắt lưng chống đỡ.

Ting một tiếng, âm thanh của tháng máy vang lên, Hoài Hâm giật mình, vội vàng đẩy anh ra rồi lùi sang một góc trống bên kia. Cô vừa mới đứng vững, liền có một cô gái ăn mặc chỉnh tề bước vào, im lặng đứng giữa hai người.

Hoài Hâm vẫn còn thở hổn hển, cắn môi, đè nén lồng ngực phập phồng, hít thở nhẹ nhàng để thả lỏng cơ thể.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, đã thấy ánh mắt của người đàn ông đang chăm chú nhìn cô, yết hầu khẽ nhúc nhích, giơ tay lên, bình tĩnh lau đi vết son cô để lại.

Cô giấu đầu hở đuôi che miệng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh nữa.

Không biết qua bao lâu, cô gái kia cuối cùng cũng đi ra. Cách tầng lầu của bọn họ không còn xa, sẽ không có người đi lên nữa, Hoài Hâm thoáng bình tĩnh lại.

Thang máy dừng lại, cửa hai bên mở ra, Hoài Hâm cầm quai của chiếc túi đeo vai, bước trên đôi giày cao gót đi ra ngoài.

Loại nhà ở đây là bốn căn một tầng, cô và Úc Thừa ở cùng một phía, chưa đi được mấy bước, sau lưng liền truyền đến tiếp cộp cộp của đôi giày da bóng loáng giẫm trên nền đá cẩm thạch, đèn điều khiển

bằng âm thanh bỗng nhiên sáng lên.

Sau đó hai cánh tay thon dài từ phía sau ôm chầm lấy cô, Hoài Hâm vừa xoay người, đã bị người đàn ông ép vào tường.

Bọn họ hôn nhau từ hành lang đến tận cửa nhà, hoàn toàn không cần chìa khóa, ngón tay của Úc Thừa đặt lên khoá cửa lập tức mở ra, Hoài Hâm loạng choạng bị đẩy vào trong nhà, túi xách rơi trên mặt đất, Úc Thừa đặt cô lên trên chiếc tủ giày thấp rồi hôn cô.

Tất cả dưỡng khí đều bị cướp đi, Hoài Hâm mềm nhũn trong ngực Úc Thừa, đuôi mắt không kìm được chảy ra vài giọt nước mắt.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy công sở bó sát, khi xỏ tất vào phát ra tiếng loạt xoạt, Úc Thừa nghiêng người, tinh tế hôn lên mái tóc của cô.

"Buổi tối ăn cơm có no không?"

Hoài Hâm không rõ chuyện gì, cũng không có tâm trí dư thừa để suy nghĩ, nhắm mắt ngẩng cổ lên ậm ờ đáp lại một tiếng.

Nhưng ngay sau đó lại nghe thấy Úc Thừa cười khàn khàn: "Vậy thì tiêu cơm một chút."

Ngón tay của Hoài Hâm bám lấy mép tủ giày, khớp xương gần như trắng bệch. Dựa vào cánh cửa quá lạnh lẽo, Úc Thừa ôm cô ngồi xuống chiếc ghế sô pha.

Rèm cửa không kéo xuống, ánh đèn neon ban đêm chiếu vào, phản chiếu một chút hình ảnh mơ hồ lên tấm cửa kính.

Úc Thừa chống cằm, giọng nói vô cùng trầm khàn: "Thích người trẻ tuổi? Hả?"

Hoài Hâm giơ tay lên ôm chặt anh, vừa khóc vừa phủ nhận: "Hu hu, không có."

Úc Thừa khẽ hừ một tiếng, dường như lúc này mới hài lòng.

"Gọi tên anh." Anh hôn lên môi cô an ủi.

"A Thừa…" "Chưa đủ."

"A Thừa?" "Chưa đủ, gọi tiếp."

"A Thừa, Úc Thừa… Úc Thừa huhu." Nước mắt Hoài Hâm chảy dài, nghiêng người sang ôm anh thật chặt, cô cảm nhận được hơi thở của người đàn ông phả vào tai mình, ép buộc nói: "Lần sau nhớ cho kỹ, phải có thói quen gọi tên của anh."

Dưới ánh sáng mờ ảo, chỉ lờ mờ nhìn thấy nửa khuôn mặt đẹp trai góc cạnh của anh.

"Em biết rồi." Cô nhỏ giọng khóc thút thít.

Trong đôi mắt của Úc Thừa tràn ngập dịu dàng, anh ấn lên sau gáy cô ôm cô vào lòng, khàn giọng nói: "Cuối tuần này cùng anh về gặp mẹ anh nhé?"

Hoài Hâm không nghe rõ lắm, được anh dỗ dành đáp lại "Được" một câu.

Sau đó Hoài Hâm ngủ một giấc, lúc tỉnh lại là gần mười hai giờ. Lúc trước cô đã được ôm vào phòng tắm tắm rửa, bây giờ đã được mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng nằm trên giường.

Sau khi đứng dậy xốc lại cổ áo, Hoài Hâm đẩy cánh cửa ban công ra, nhìn thấy Úc Thừa cũng đang mặc áo choàng tắm giống như vậy, ngồi trên ghế sô pha hút thuốc lá.

Vẻ mặt của anh cực kỳ lạnh lùng, nhắm mắt nhìn vào màn đêm sâu thẳm, khi nghe thấy tiếng động mới lộ ra vẻ thả lỏng, dập điếu thuốc vào chiếc gạt tàn bên cạnh, vươn tay gọi cô: "Lại đây."

Không có chiếc ghế thừa nào, Hoài Hâm từ từ đi qua, bị anh kéo xuống ngồi trên đùi. Hơi thở bình tĩnh dịu dàng của người đàn ông lướt qua gò má, hàng mi của cô cũng rung động, sau đó nghe thấy anh ghé vào tai thân thiết hỏi: "Vẫn khoẻ chứ, bảo bối."

Mặt của Hoài Hâm nóng lên.

Cô cắn môi, thật thà gật đầu, Úc Thừa khẽ cười.

Ánh đèn của những tòa nhà cao tầng vẫn sáng, ở góc này, bọn họ tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có của thành phố.

Một lát sau Úc Thừa lại nhỏ giọng hỏi: "Câu lúc trước anh hỏi có đồng ý không?"

"Hả?" Hoài Hâm phản ứng lại một chút mới nhớ ra lúc đó đúng thật là anh có hỏi cô điều gì đó.

Anh muốn đưa cô về gặp bố mẹ nuôi của mình.

…

Cũng khó trách anh được, biết lúc ấy cô không có năng lực suy nghĩ, đúng là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút mềm mại, hơi nhói lên.

Đối với anh mà nói, mẹ của anh vô cùng quan trọng, anh muốn để cho mẹ yên tâm nên mới đưa cô về sao? Anh sợ cô sẽ từ chối à.

Hoài Hâm không kịp suy nghĩ kỹ, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu hành động trở về cùng anh lần này có ý nghĩa như thế nào, chỉ cúi đầu đáp một câu: "Ừm."

Úc Thừa nhếch môi thở dài, ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, để cho cô tựa vào lồng ngực mình, cụp mắt xuống hôn lên mái tóc đen của cô.

"Cảm ơn bảo bối." Anh thì thầm.

Vấn đề chuỗi vốn của thành phố điện ảnh và truyền hình đã được giải quyết, tâm trạng của Phan Tấn Nhạc rất tốt, đã giao thêm hai công ty ở Bắc Kinh cho Úc Thừa quản lý, bây giờ là lúc Hứa Tông thiếu cảnh giác nhất, Úc Thừa lựa chọn thời điểm này, để đưa Hoài Hâm về gặp Hầu Tố Hinh.

Lúc trước Hứa Tông nổi lên lòng nghi ngờ với anh, vẫn luôn để người ở bên phía Giang Tô và Chiết Giang nhìn chằm chằm, khoảng thời gian này có lẽ là dần dần yên lòng, cho nên đã thu tay lại.

Khi Úc Thừa đến đã chào hỏi trước với phó viện trưởng Khâu, anh luôn luôn đến đây một mình, đây là lần đầu tiên đưa người khác theo.

Thật ra Hoài Hâm đã dùng thân phận Lisa gọi điện thoại với Úc Thừa nhiều lần như vậy rồi, đều thầm suy đoán trong lòng trước kia rốt cuộc anh đã sống một cuộc sống ra sao, và lớn lên trong một gia đình như thế nào, bây giờ thực sự có thể cùng anh bước đi trên con đường đá xanh dài và ẩm ướt, mới có thể trải nghiệm được hoàn toàn.

Thời gian trôi qua đủ lâu để làm cho thành phố này cảnh còn người mất, nhưng mà vẫn có vài nơi không thay đổi gì.

Mặc dù vợ chồng nhà họ Úc đã rời khỏi con ngõ nhỏ kia, nhưng Hoài Hâm vẫn có thể thông qua cánh cửa cũ nát nhìn thấy dáng vẻ của nó trước đây.

Cửa của một số gia đình mở toang, bọn họ có thói quen phơi quần áo trước cửa, nước sẽ chảy xuống dọc theo khe đá, tụ lại rồi chảy xuống con sông trong vắt ở bên kia. Trong nhà là phòng khách chật chội nhỏ hẹp, tối tăm, chiếc ti vi hộp cũ kỹ chiếm diện tích phát ra chút ánh sáng yếu ớt và ồn ào.

Úc Thừa và Hoài Hâm tay trong tay, yên lặng đi qua con đường lát đá thật dài này. Cô nhớ trước kia anh đã giải thích cho cô, thực ra đến tết thì ở đây cũng rất náo nhiệt, nhà nào cũng giăng đèn kết hoa, trước cửa ra vào treo đèn lồng giấy màu đỏ, dán câu đối, chào tạm biệt năm cũ. Mặc dù không quá sung túc, nhưng cũng khiến cho người ta cảm nhận được chút giản dị và ấm áp.

"Đó là trường tiểu học anh từng học." Úc Thừa chỉ vào một chỗ hàng rào, bên trong có một sân vận động cỡ nhỏ, đường chạy màu đỏ, các vạch trên mặt đất đều rõ ràng, những cậu nhóc tám chín tuổi đang đá bóng trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, chạy nhảy thoải mái.

Hoài Hâm ôm cánh tay của anh, tò mò nhìn thử. Các thiết bị leo núi trong góc được sơn màu rực rỡ, rõ ràng là mới xây xong, mười mấy năm trước, không biết ở đây có dáng vẻ gì.

Vòng qua khúc cua, lại đến một con phố rất dài, Úc Thừa nói: "Trước kia bố anh mở một cửa hàng tạp hoá trên con phố này, sau đó lại tìm được một chỗ khác có giá thuê rẻ hơn, nên đã chuyển đến đó."

"Sáng nào anh ra khỏi nhà, cũng sẽ tới đây mua bữa sáng để ăn."

Hoài Hâm nhìn thấy cửa hàng McDonald mà anh nhắc đến, mười mấy năm trôi qua, mặt tiền của cửa hàng đã đổi đi đổi lại không biết bao nhiêu lần. Úc Thừa chỉ được nếm thử đồ ở đó một lần duy nhất, nhưng lại khiến cho anh nhớ mãi.

Không phải bánh hamburger ngon đến mức nào, mà là anh mãi mãi nhớ rõ, khi ánh sáng chiếu xuyên qua tấm kính, khuôn mặt hiền

lành và tươi cười của mẹ anh cũng được chiếu sáng lên.

Ở đây có rất nhiều cửa hàng bán cháo và bánh bao, mùi thơm ngào ngạt bay lên, khiến cho người ta đói hơn, Hoài Hâm ngước mắt nhìn lên, trông thấy trên tấm biển hiệu rất to có mấy chữ viết tay "Bánh bao thịt ba tệ một cái."

Úc Thừa cũng nhìn thấy, cười nhạt: "Lên giá nhiều ghê, trước kia ba tệ còn nhiều hơn số tiền tiêu vặt một tuần của anh nữa."

Trong lòng Hoài Hâm thắt lại, trên hàng lông mày rũ xuống hiện lên một tia cảm xúc không thể che giấu.

"Vậy anh có muốn thử lại không?"

"Cái gì cơ?" Úc Thừa liếc mắt.

Đôi mắt của Hoài Hâm trong veo sáng ngời, vẫy tay với anh, muốn anh cúi người xuống.

Trong mắt của Úc Thừa không rõ có ý gì, vẫn nghe lời làm theo, cô gái nhỏ lao tới, hôn chụt một cái lên khuôn mặt của anh, chớp mắt mấy cái với anh.

Cô nói với giọng ngọt ngào: "Thử xem sau khi anh có bạn gái, bánh bao ba tệ có phải càng ngon hơn trước kia hay không?"

...

Sau khi Hoài Hâm thả thính người ta xong, lập tức muốn chạy tới mua bánh bao, ai ngờ bị túm lấy cổ tay kéo lại.

Bên hông bị cánh tay của anh ôm chặt, ngay sau đó đôi mắt đen láy sâu thẳm của anh lập tức sáp tới, ngăn chặn đôi môi của cô, ngậm mút một lát.

Là một nụ hôn vô cùng dịu dàng, vốn dĩ Hoài Hâm đang nắm lấy vạt áo của anh hưởng thụ, vô tình lại cảm giác được mấy ánh mắt sáng rực, ngước mắt lên nhìn, phát hiện ra bác gái của cửa hàng cháo và bánh bao, còn có bác trai ở tiệm giày da bên cạnh đang có vẻ mặt hào hứng mới mẻ nhìn chằm chằm bọn họ.

Ngay lập tức Hoài Hâm xấu hổ vô cùng, quay đầu lại, vùi đầu vào trước ngực Úc Thừa giả làm đà điểu. Nhưng người đàn ông lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhấc tay lên ôm lấy cô, giọng điệu lưu luyến, đè thấp giọng khẽ cười bên tai cô: "Bảo bối, sao anh lại cảm thấy hình như ăn em càng ngon hơn."

Chương 67: C67: Tương lai

"Bảo bối, sao anh lại cảm thấy ăn em ngon hơn nhỉ?"

"..."

Này, nói cái gì vậy chứ!

Hoài Hâm đánh anh một quyền, giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi: "Mau mua bánh bao đi!"

Cuối cùng cũng mua được hai cái bánh bao thơm ngon dưới cái nhìn trêu chọc của bác gái, bác gái cười hỏi: "Cô gái nhỏ, đây là bạn trai của cháu à?"

Hoài Hâm đỏ mặt gật đầu.

"Ồ, hợp nhau đấy." Bác gái chu đáo bọc thêm một lớp túi nhựa lên trên để vết dầu không thấm ra ngoài. "Chúc các cháu luôn bên nhau nhé."

Hoài Hâm sửng sốt một lát, nhỏ giọng nói cảm ơn. Bánh bao vẫn còn bốc hơi nóng, nhưng nhiệt độ cầm rất vừa tay.

Úc Thừa cụp mắt nhìn cô một lúc rồi dịu dàng nói với bác gái: "Cảm ơn bác, chúc công việc làm ăn của bác ngày càng phát đạt."

Hai người rời khỏi quán cháo và mì, im lặng đi cạnh nhau một lúc. Hoài Hâm cúi đầu cắn một miếng bánh bao mềm. Nhân thịt thơm ngon nhiều nước, cô liếm khóe miệng, sau đó cánh tay Úc Thừa

vòng qua ôm.

“Có ngon không?” Anh nghiêng người lại gần cô, môi cong lên hỏi.

"Ngon lắm."

Hoài Hâm gật đầu, đưa chiếc còn lại cho anh. Nhưng Úc Thừa đã nắm lấy cổ tay cô, cắn thẳng vào chỗ cô vừa ăn.

Chuyện chia sẻ như vậy có vẻ cực kỳ thân mật, lông mi Hoài Hâm rung lên, chóp tai hơi đỏ lên, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Sau khi anh ăn xong, cô dùng giấy cẩn thận lau khóe miệng cho anh, chớp mắt hỏi: “Thế nào?”

Úc Thừa cười thở dài: “Không ngờ nhiều năm như vậy rồi mà hương vị vẫn không thay đổi.”

Thời gian trôi qua, lẽ ra thị trấn này bị kí ức của anh phong ấn mãi mãi, nhưng nó vẫn tồn tại vì những con người và sự thủy chung nhà anh nhớ thương.

Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông sau khi trở về Trung Quốc. Lúc đó anh đang học đại học năm 3, đang thực tập tại MGS Hồng Kông vào kỳ nghỉ hè, một ngày cuối tuần, anh lén mua vé xe buýt để về đây.

Trên thực tế, Úc Thừa rất thắc mắc tại sao việc liên lạc với bố mẹ anh dần dần chấm dứt.

Sau khi trở về nhà họ Phan, Hứa Tông không cho anh liên lạc lại với họ nên lần nào anh cũng tránh né sự giám sát chặt chẽ, cách thật lâu mới dám lén lút gọi điện thoại ở nơi không có người, khi đó anh tự nghĩ, chuyện này thật là thần kì, một sợi dây mỏng manh như vậy lại có thể kết nối suy nghĩ của mọi người lại với nhau và gửi đến từ xa.

Mỗi lần nghe thấy giọng nói của bố mẹ, Úc Thừa đều cảm thấy mình không cô đơn đến vậy nữa. Qua cuộc điện thoại, anh biết được cuộc sống của họ rất tốt, anh cũng cảm thấy an lòng.

Sau sự cố ngựa đâm, Úc Thừa ra nước ngoài

Khi gọi lại lần nữa thì số đó không tồn tại. Đêm đó, Úc Thừa ngồi một mình trên giường ôm đầu gối, ngoài cửa sổ là ánh trăng trắng tĩnh mịch cô đơn, anh liên tục bấm số điện thoại đã thuộc lòng, nhưng chỉ nhận được một giọng nữ máy móc trả lời lại.

Thế là anh viết một lá thư, anh vẫn nhớ địa chỉ, nhớ từng chi tiết của con hẻm, nhớ rêu mọc ở khe đá trước cửa, nhớ mái hiên gỗ sẽ nhỏ nước mưa, nhớ nhà bọn họ có một chiếc đèn lồng giấy màu đỏ do anh làm năm mười tuổi được treo quanh năm.

Mọi thứ ở đó rất khác so với những ngôi nhà sơn trắng rộng rãi, sạch sẽ, mái dốc ở đây, nhưng Úc Thừa chỉ có cảm giác muốn về nhà khi mơ về nó.

Anh luôn là một lữ khách lang thang.

Trước đây lịch trình trao đổi thư từ rất chậm, mỗi lần Úc Thừa viết thư luôn mong nhận được hồi âm. Nhưng đã hai ba tháng trôi qua, bố mẹ vẫn không có tin tức gì, chuyện này giống như hòn sỏi rơi xuống vực sâu, không một tiếng động.

Mùa đông ở New Haven rất lạnh, tuyết trắng rơi trên cành, khi bạn bè đang đón Lễ Tạ ơn ở nhà cùng người thân, nếm thử món gà tây nướng thơm ngon và khoai tây nghiền dưới ánh nến ấm áp, thì anh lại qua đêm trong ký túc xá.

Úc Thừa nghĩ có thể là người vận chuyển thư đi trên đường xảy ra chuyện gì đó, hoặc có thể mẹ anh không biết cách gửi thư ra nước ngoài.

Nhưng đây là suy nghĩ duy nhất của anh. Anh không thể để nó mất đi như thế này được.

Anh lại cầm bút lên viết thư, lần này cũng không có hồi âm, nhưng anh cảm thấy tốt hơn lúc đầu rất nhiều, như thể ngay cả hành động viết thư cũng có thể đạt được sự cứu chuộc nào đó.

Sau này Úc Thừa có thói quen hai tháng viết thư một lần, từ cấp ba đến năm cuối đại học, tổng cộng anh viết ba mươi bốn mươi bức thư, mỗi bức đều kể chi tiết về quá trình học tập ở nước ngoài, những tâm trạng chán nản hay phấn khích đó được chia sẻ sang bên kia đại dương qua những mảnh ghép câu chuyện xưa.

Mặc dù đến cuối anh cũng không biết những lá thư đó đã đi đâu hay rơi vào tay ai, nhưng trong tiềm thức anh vẫn tự nhủ rằng mẹ anh đã nhìn thấy nó, bà có thể hiểu được nỗi đau của anh.

Đại học năm 3 anh lại đến đây, đã gần mười năm, thị trấn này đã thay đổi nhiều đến mức anh không còn nhận ra nữa.

Lại bước vào con hẻm sâu đó, Úc Thừa cảm thấy sợ hãi khi đến gần quê nhà.

Không hiểu sao anh lại có chút sợ hãi, đứng ngoài cửa hồi lâu mới dám giơ tay gõ cửa.

Những chiếc đèn lồng giấy đỏ bên ngoài đã không còn, ngôi nhà dường như đã được sửa sang lại, Úc Thừa im lặng nhìn chằm chằm vào bức tường, nhưng lại nhìn thấy một góc miếng dán giấy đỏ vẫn chưa bị cạo đi.

Anh chợt nhớ ra, hình như đó là câu đối mùa xuân mà mẹ anh và anh đã cùng nhau dán vào dịp Tết Nguyên Đán năm đó, hóa ra nó vẫn còn ở đây.

Nhịp tim anh đập kịch liệt, bao nhiêu năm khao khát cứ như thế phun trào ra, Úc Thừa mím môi chờ đợi, cuối cùng cũng có người mở cửa từ bên trong.

Bên trong lộ ra khuôn mặt của một người phụ nữ trung niên da ngăm đen.

Không phải Hầu Tố Hinh.

Úc Thừa mở miệng nhưng không thốt ra một chữ, đối phương đánh giá anh trong chốc lát, dùng giọng bản xứ hỏi anh đến đây làm gì.

Úc Thừa không thể diễn tả được tâm trạng hiện tại của mình, rất rối bời, anh đã đánh mất chiếc chìa khóa duy nhất để tìm thấy người thân của mình, hoàn toàn lạc lối.

Anh như người mất hồn đứng đó, người phụ nữ cau mày, nhìn anh một cách kỳ lạ rồi đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa gỗ không hề nặng nề nhưng lại khiến Úc Thừa cảm thấy tuyệt vọng không giấu được.

Anh cúi đầu nghĩ, bảy tám năm đã trôi qua, có lẽ nhiều chuyện đã không còn như xưa nữa rồi.

Lúc này có tiếng bước chân vang lên, tiếng đế cao su của giày vải rơi xuống phiến đá, nhẹ nhàng mà chậm rãi, Úc Thừa ngơ ngác quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt hiền lành dưới ánh nắng rơi xuống, điều mà anh không bao giờ có thể quên được.

Hầu Tố Hinh đang cầm giỏ rau thì dừng lại khi cách anh gần vài mét.

Thời gian dường như dừng lại ngay lúc này.

Chàng trai trẻ đẹp trai cao lớn trước mặt chồng lên hình bóng trong ký ức của bà ấy, chiếc giỏ rơi xuống đất phát ra âm thanh trầm đục, Hầu Tố Hinh không thể tin được bước tới trước một bước, run giọng gọi: "... A Thừa?”

Tầm nhìn của Úc Thừa đột nhiên bị thứ gì đó bao phủ, hơi ấm lan tỏa, hòa quyện với ánh nắng vàng.

Anh hé môi, phát ra một giọng nói vô cùng khàn khàn: "Mẹ."

Trong một hào quang ấm áp, bà ấy chạy về hướng anh giống như trước đây. Đó là một cái ôm sâu đến mức mọi nỗi cô đơn, đau đớn đều bị đẩy ra ngoài, biến thành tro bụi trong ánh hào quang không nơi nào che dấu được này.

Hầu Tố Hinh gọi tên anh, nói mẹ nhớ con. Úc Thừa cảm thấy nóng và ẩm ướt, lúc này trong trái tim anh như được thứ gì đó lấp đầy.

Bà ấy ngẩng đầu lên nhìn anh, Úc Thừa nhận ra anh đã cao hơn bà ấy rất nhiều. Anh không còn là đứa trẻ bà ấy ôm vào lòng dỗ dành năm đó nữa.

Bọn họ vừa khóc vừa cười tâm sự với nhau.

Sau đó Úc Thừa mới biết rằng trong những năm anh ra nước ngoài, gia đình anh đã xảy ra một sự thay đổi lớn như vậy, Hứa Tông đã đuổi Úc Vệ Đông ra ngoài, bọn họ buộc phải sống trong một cửa hàng để tiết kiệm tiền. Vài năm trở lại đây đã chuyển đi... chuyển sang một con phố khác.

Úc Thừa đau lòng nhìn hai chân của bà ấy, nhưng Hầu Tố Hinh lại không để lại dấu vết mà che lại, mỉm cười lau nước mắt: “Không sao đâu, con về là tốt rồi.”

Mẹ biết đó không phải là ý của con.

Mẹ biết con sẽ không vứt bỏ mẹ, bà ấy nói.

Chỉ là đã nhiều năm không liên lạc được với anh, không biết anh có khỏe không.

Khi nghe tin anh sắp đi du học, Hầu Tố Hinh mừng cho anh, ngập ngừng hỏi anh có thích nghi được không, Úc Thừa nhìn bà ấy, không hề đề cập đến đống thư gửi đi không được hồi đáp mà chỉ mỉm cười gật đầu một cái, nói với bà ấy tất cả mọi điều trong lòng.

…

Trong lúc nghe Úc Thừa nhớ lại chuyện cũ, Hoài Hâm vẫn ôm chặt cánh tay người đàn ông. Mặt trời lúc này đã rất ấm áp, nhưng cô vẫn muốn mang đến cho anh chút ấm áp nhất có thể.

Úc Thừa nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt hoa đào sâu thẳm như chứa đầy sóng lấp lánh.

Cô cũng vậy.

Đôi mắt đen láy của Hoài Hâm ươn ướt, nhưng lại cong khóe môi, nhẹ nhàng nói: "Anh, em rất vui vì anh có thể chia sẻ câu chuyện này với em."

Chia sẻ những mong đợi, niềm vui, nỗi buồn và sự cô đơn của anh.

Cô có thể đến gần anh, chạm vào anh, nhìn thấy dáng vẻ chân thật nhất của anh.

Úc Thừa không nói gì, chỉ nắm tay cô, cụp mắt xuống dịu dàng hôn lên đốt ngón tay cô.

Hoài Hâm nhắm mắt lại, sau đó cái chạm ấm áp lại rơi xuống mí mắt mỏng manh của cô, sau đó lòng bàn tay thon dài và rộng lớn của

anh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Anh cũng rất vui.” Giọng Úc Thừa hơi khàn khàn: “Vì có em ở bên, Tiểu Hâm.”

Anh vuốt ve chóp mũi cô một cách thân mật: “Anh biết em có thể hiểu anh.”

Kể từ khi Hầu Tố Hinh bị bệnh, bà ấy càng thích ngủ hơn, đầu óc mơ màng, đôi khi hơi nóng nảy, thường thức dậy vào buổi chiều.

Hoài Hâm theo Úc Thừa vào viện dưỡng lão có điều kiện tương đối tốt, nhịp tim dần dần nhanh hơn một chút.

Cô đã chuẩn bị tinh thần ngay từ đầu nhưng lại lo lắng sẽ có chuyện khác xảy ra. Không dám nói thêm lời nào, vẫn giữ thái độ bình tĩnh và kiên định trên mặt như anh.

Lòng bàn tay Úc Thừa nắm lấy cô vẫn ấm áp khô ráo như thường, nhưng đầu ngón tay lại có chút ẩm ướt khó nhận thấy.

Sau khi đi thang máy lên lầu, chưa đi vào phòng bệnh đã nhìn thấy Úc Vệ Đông ở hành lang đóng cửa đi ra ngoài.

Cụ ông tóc hoa râm vừa mới dọn cơm lên, dáng người cong xuống, nhìn thấy ánh mắt Úc Thừa thì dừng bước chân lại: “Tiểu Thừa?”

Úc Vệ Đông nhìn cô gái mà anh nắm tay kế bên, cô bé sạch sẽ xinh đẹp, đôi mắt tròn trong như ngọc.

"Đây là..." Ông ấy bắt đầu ngập ngừng.

Dù biết lần này quay lại chủ yếu là vì mẹ Úc Thừa chứ không phải thực sự đến gặp người lớn, nhưng Hoài Hâm không khỏi có chút lo lắng. Cô nắm chặt lòng bàn tay Úc Thừa, hàng mi dài khẽ run lên, môi hơi mím lại.

Ngược lại Úc Thừa nhẹ nhàng siết chặt ngón tay của cô, mỉm cười liếc nhìn cô, dùng giọng điệu dịu dàng nói: "Bố, đây là bạn gái của con, Hoài Hâm."

"Ồ..." Úc Vệ Đông tiến lại gần mấy bước, mất tự nhiên mở miệng: "Con mang bạn gái về à?"

Vẻ mặt của ông ấy có chút phức tạp, nhưng Hoài Hâm có thể nhìn ra, tựa hồ có một hào quang bên trong lóe lên, ẩn chứa một phần vui mừng.

Sau đó cô nuốt nước bọt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại nói: "Con chào chú, chú cứ gọi con là Tiểu Hâm là được ạ."

Úc Vệ Đông chắp tay, vội ho khan một tiếng, mỉm cười thân thiện với cô một lúc: "Tiểu Hâm, chào con."

"Con chào chú ạ." Hoài Hâm lặp lại một lần nữa, sau đó mới nhớ ra mình có mang quà tới, vội vàng đưa túi trong tay ra: "Cái này cho chú và dì, là một ít lá trà và thuốc bổ."

Đây là đồ cô cố ý chọn khi đến, Úc Thừa bảo cô không cần mang theo gì, nhưng Hoài Hâm cảm thấy lần đầu gặp mặt phải tuân thủ mọi lễ nghi nên nhất quyết đòi mua, anh cũng thuận theo cô.

Vẻ mặt Úc Vệ Đông có chút kinh ngạc, lo lắng xoa xoa mu bàn tay, cầm lấy túi liên tục cảm ơn: "Chú không biết con tới, A Thừa cũng không nói cho chú."

Úc Thừa mím môi tiếp chuyện: "Con muốn cho bố một bất ngờ."

Úc Vệ Đông ồ một tiếng, sau đó nhìn cô bé đang nhìn mình, khóe mắt hiện lên vài nếp nhăn, nói với Úc Thừa: "Hôm nay có chút vội vàng, ngày mai con dẫn bạn gái tới nhà, bố nấu cơm cho hai đứa ăn."

“Vâng.” Úc Thừa mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào cửa phòng bệnh, dừng một chút, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ tỉnh chưa ạ?”

Úc Vệ Đông gật đầu: “Ừ, vừa mới tỉnh.”

"Con dẫn Tiểu Hâm vào nhé?"

Úc Vệ Đông muốn nói gì đó, nhưng lại do dự, cuối cùng thở dài: "Đi đi."

…

Trong phòng bệnh cấp cao rộng lớn, bà lão tóc bạc đang nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trời xanh và mây trắng ngoài cửa sổ.

Đôi mắt bà ấy đã vô hồn, hay nói cách khác, suy nghĩ của bà ấy đã không còn ý thức, Hoài Hâm vừa bước vào đã phát hiện ra điều này, anh lập tức nín thở, thậm chí không dám bước thêm bước nào vì sợ làm phiền bà ấy.

Cơ thể Úc Thừa hơi căng thẳng, cô cảm nhận được.

Không biết phải làm gì khác vào lúc này, cô cũng cảm thấy bất an như anh, dần dần tiến đến người đang tái nhợt trên giường bận.

Hộp cơm thiếc mà Úc Vệ Đông vừa mang vào vẫn còn ở trên tủ đầu giường, thoang thoảng mùi thơm ấm áp, Hầu Tố Hinh trông có vẻ buồn ngủ, vẫn chưa tỉnh táo trước tiếng bước chân đột ngột.

Hoài Hâm cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Cô nhớ tới rất nhiều lời Úc Thừa miêu tả về mẹ mình, đó là một khuôn mặt rất hiền lành, đôi mắt sáng ngời khi cười, đáng ra bây giờ không nên như thế này, đồng tử đục ngầu, hơi thở yếu ớt, dáng vẻ

già nua nằm trên giường.

“Mẹ, con đến rồi.” Giọng nói của Úc Thừa thì thầm trong căn phòng trống: “Con đến thăm mẹ đây.”

Động tác này khiến ánh mắt của bà ấy tập trung lại, trong lòng Hoài Hâm nhấc lên, cô nhìn thấy bà ấy quay đầu lại cực kỳ chậm rãi, sau đó nhìn về phía anh

Đó là một cái nhìn rất yên tĩnh.

Tiếng tích tắc của kim giây đồng hồ trên tường gợi nhớ đến dòng thời gian, Hầu Tố Hinh co ngón tay lại, nhìn chằm chằm vào Úc Thừa.

Cơ mặt bà ấy co rút, như đang giãy giụa, chống chọi với thứ gì đó, trên môi lẩm bẩm, một cái tên sinh động thốt ra, Hoài Hâm cảm thấy cổ tay mình bị nắm đau, hơi thở gấp rút của người đàn ông truyền vào bên tai, mang theo âm thanh câm lặng của cơn gió.

Ngay khi mọi chuyện sắp đạt đến đỉnh điểm, vẻ mặt Hầu Tố Hinh dịu lại, giống như con tàu quay về bến cảng, cơn bão đột nhiên lắng xuống.

Bà ấy hơi hé môi, nhận ra anh: “Là A Thừa.”

"..."

“Dạ.” Giọng nói của Úc Thừa đã hoàn toàn khàn khàn, cúi xuống bên gối của Hầu Tố Hinh: “Là con đây, mẹ.”

Hầu Tố Hinh nhếch môi, vui vẻ cười: "Con tới thăm mẹ à."

Bà ấy ngày càng tệ hơn, nhưng khóe miệng cong lên khi đối diện với anh chưa bao giờ bị miễn cưỡng.

Ánh mắt Hầu Tố Hinh khẽ động, nhìn thấy cô gái bên cạnh thì có chút sửng sốt. Úc Thừa nắm chặt tay Hoài Hâm, kéo cô tiến lên, cười hỏi thăm: "Mẹ xem con mang ai tới nè!"

Giọng nói trầm thấp ôn hòa, Hoài Hâm cắn môi, nhất thời cảm thấy không biết làm sao.

Hầu Tố Hinh nhìn một lúc, có chút do dự, nhưng sau đó đột nhiên vui mừng nói: "Tiểu Hâm?!"

“Mẹ nhớ ư?” Úc Thừa cười như trút được gánh nặng.

"Sao mẹ có thể không nhớ được? Ngày nào mẹ cũng xem ảnh mà." Hầu Tố Hinh ngồi dậy, trong lòng vui mừng khôn tả: "Con, con đưa con bé đến đây là vì..."

“Vâng.” Úc Thừa ôm Hoài Hâm, cúi đầu hôn lên trán cô, trầm giọng nói: “Cô ấy là bạn gái của con rồi.”

“Cái này cái này…”

Bà lão vui mừng đến không nói nên lời, run rẩy đưa tay về phía Hoài Hâm, Hoài Hâm nhanh chóng cúi xuống cạnh giường, nắm lấy lòng bàn tay chai sạn và nhăn nheo của bà ấy, ngoan ngoãn nói: “Con chào dì ạ.”

Hầu Tố Hinh có ảnh Hoài Hâm đứng bên Hồ sữa bò trong điện thoại, bà ấy đã thích cô bé dễ thương này ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Những sự kiện lớn trong đời của A Thừa luôn đi đến hồi kết khiến bà ấy cảm thấy lo lắng. Nhiều năm như vậy anh vẫn một mình, bà ấy biết trong lòng anh vô cùng cô đơn.

Hiện tại nhìn thấy hai người có tình cảm vô cùng tốt, trong lòng Hầu Tố Hinh vui vẻ vô cùng.

Bà ấy vuốt ve mái tóc đen dài mềm mại của Hoài Hâm, trong mắt có chút ngấn nước, cười khen: “Xinh quá…”

Hoài Hâm ngoan ngoãn đáp lại, nắm chặt tay bà cụ, nhẹ nhàng nói: “A Thừa thường xuyên nhắc tới dì với con, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội gặp được dì, con rất vui.”

"Ồ, đứa trẻ này..."

Hầu Tố Hinh vui đến nỗi không ngậm miệng được, liếc nhìn Úc Thừa, thấy anh cũng đang cười, trừng mắt nói: “Con ra ngoài trước đi, mẹ nói với Tiểu Hâm vài câu đã."

Úc Thừa sửng sốt một lát, sau đó vẻ mặt đột nhiên thả lỏng.

Anh sờ đầu Hoài Hâm, nhẹ nhàng đáp: “Vâng.”

Sau khi nhìn Úc Thừa đi ra ngoài, đóng chặt cửa lại, Hầu Tố Hinh lại quay về phía Hoài Hâm.

Bà lão không hề giấu diếm tình cảm của mình với cô, kéo cô nhìn xung quanh ngắm nhìn cô một lúc lâu mới thở dài: “Đứa nhóc này sao mà xinh thế.”

Hoài Hâm có hơi thẹn thùng, Hầu Tố Hinh cong môi nhìn chằm chằm cô, nhẹ nhàng hỏi: "A Thừa đối xử với con như thế nào?"

Hai má Hoài Hâm hơi đỏ lên, mím môi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Anh ấy đối xử với con tốt lắm.”

"Vậy thì tốt rồi."

Hầu Tố Hinh cười như trẻ con, lén lút từ dưới gối lấy ra một vật gì đó, phát ra âm thanh leng keng, rất trong trẻo và ngọt ngào.

“Bé con, đây là đồ dì tự làm, cho con.”

Hai mắt Hoài Hâm hơi sáng lên: "Oa! Đẹp quá!"

Chiếc vòng bắt giấc mơ màu tím*, kỹ thuật dệt rất phức tạp, những sợi gân đậm và nhạt đan xen, chồng lên nhau tạo thành những nút thắt đẹp mắt trên chiếc nhẫn. Phía dưới có dãy chuông nhỏ kiêu hãnh được trang trí từ cao xuống thấp, khi gió thổi phát ra âm thanh mát lạnh như nước va vào đá.

*còn goi là Dream Catcher

Hoài Hâm rất thích, ôm chặt chiếc vòng bắt giấc mơ: “Cám ơn dì, con thích lắm.”

Hầu Tố Hinh lắc đầu, lặng lẽ mỉm cười nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn con đã chăm sóc A Thừa giúp dì.”

"..."

Tim Hoài Hâm đột nhiên nhói lên, không nói gì nữa, bỗng nghe Hầu Tố Hinh tiếp tục nói.

“Dì biết sức khỏe của mình càng ngày càng tệ, trí nhớ mỗi ngày cũng rất lung tung… Mặc dù mọi người luôn giấu diếm căn bệnh, nhưng dì biết đó thực chất là bệnh Alzheimer, tương lai dì sẽ trở thành người như thế nào trong lòng dì rất rõ.”

Hầu Tố Hinh lạc quan nói: "Nhưng cuộc sống của dì trôi qua rất suôn sẻ, không có tâm nguyện nào chưa thực hiện được, người duy nhất dì quan tâm là A Thừa và gia đình."

Lòng bàn tay nhăn nheo thô ráp của bà ấy ôm lấy bàn tay Hoài Hâm, trong đôi mắt đen hơi đục có chút ánh sáng.

"Tiểu Hâm, thật ra hôm nay có thể gặp lại con dì cũng đã thỏa mãn

rồi."

"Hy vọng con và A Thừa có thể mãi mãi hạnh phúc."

Hoài Hâm không biết vì sao hốc mắt lại ươn ướt.

Hạnh phúc mãi mãi.

Ai dám tiên đoán sớm sự vĩnh hằng chứ? Nhưng khoảnh khắc ấm áp này chính là điều cô muốn níu giữ.

Một người phụ nữ tốt bụng đã chữa lành cuộc sống của một đứa trẻ bằng tình yêu của mình. Có những người sinh ra đã biết làm một người mẹ tốt.

"Chúng con sẽ làm vậy." Hoài Hâm kìm lại cái mũi đau nhức của mình, nghiêm túc nhập vai vào vai diễn của mình, nghiêm túc nói với Hầu Tố Hinh: "Dì đừng lo lắng, sau này dù anh ấy gặp phải khó khăn gì con cũng sẽ ở bên cạnh anh ấy."

Hầu Tố Hinh nắm chặt tay cô, Hoài Hâm nói: "Dì là người rất quan trọng đối với A Thừa, cho nên dì cũng quan trọng với con."

Cô lấy ra món quà đã chuẩn bị sẵn, là một chiếc chuỗi vòng bình an, độ dài có thể tùy ý điều chỉnh: "Cái này con tự tay làm, đã mời đại sự làm phép qua, hy vọng nó sẽ làm bạn với dì trong tương lai, cũng chúc dì có những giấc mơ đẹp nhất mỗi đêm."

Khi Úc Thừa vào lại phòng, cô gái nhỏ đang mỉm cười trò chuyện với bà lão bên giường, không khí rất hài hòa và vui vẻ.

Anh chậm rãi đến gần, nói với giọng dịu dàng: "Trò chuyện thế nào rồi?"

Một già một trẻ dường như đã đạt được sự nhất trí thầm kín nào đó, đều mỉm cười không nói gì, ánh mắt Úc Thừa lướt qua sợi dây màu

đỏ tươi trên cổ tay Hầu Tố Hinh, ánh mắt có chút sẫm lại.

Biết anh muốn nói chuyện với mẹ, Hoài Hâm tri kỉ nói rằng muốn đi dạo trong trấn nhỏ.

Úc Thừa bảo cô đừng chạy lung tung, liên lạc với anh bất cứ lúc nào nếu có chuyện gì xảy ra. Cô đáp lại bằng một nụ cười.

Trò chuyện khoảng bốn mươi phút, Hoài Hâm quay lại, nhưng không hiểu vì sao lại thở hổn hển, Hầu Tố Hinh nói trước: "Muộn như vậy mà còn chưa ăn cơm sao? Mẹ có bữa tối của bố con đưa rồi, con dẫn Tiểu Hâm đi ăn chút gì đi."

“Vâng.” Úc Thừa gật đầu, “Vậy buổi tối con sẽ quay lại.”

"Không, không cần." Hầu Tố Hinh xua tay, vui vẻ nói: "Không cần chút này làm gì, ngày mai đến cũng vậy thôi." Bà quay lại nhìn Hoài Hâm, lời ít ý nhiều nói: “Con dẫn bạn gái đến nhiều là được.”

Úc Thừa nheo mắt liếc nhìn Hoài Hâm, không biết trong lòng đang nghĩ gì, môi dưới khẽ nhếch lên: “Vâng ạ, bố nói tối mai sẽ tự nấu đồ ăn, bốn người chúng ta cùng ăn với nhau."

“Mẹ biết.” Hầu Tố Hinh hưng phấn ngồi ở trên giường, vẫy tay tạm biệt bọn họ: “Mẹ sẽ nhớ kỹ!”

Sau khi rời viện dưỡng lão, cả hai tìm đại một chỗ ăn vặt giải quyết bữa tối, sau đó trở về khách sạn.

Hành lý đã được dọn dẹp trước đó, Hoài Hâm lấy chiếc vòng bắt giấc mơ màu tím xinh đẹp treo ở nơi dễ thấy nhất trong phòng. Nhìn thấy Úc Thừa đi tới, cô thân mật ôm eo anh, xoa xoa bộ ngực rắn chắc của anh: “Anh ơi.”

Úc Thừa cúi đầu, dùng chóp mũi chạm vào môi cô, hôn lên môi cô lần nữa, cười nhẹ hỏi: “Thích không?”

"Đương nhiên rồi, là dì làm cho em đó!" Hoài Hâm nhếch khóe miệng liên, nhìn rất đắc ý.

Úc Thừa cười lớn, cụp mắt xuống nhéo nhẹ khuôn mặt mềm mại của cô.

Anh không hề đề cập đến việc cô còn tặng lại một chuỗi vòng tay cho Hầu Tố Hinh, nhưng Hoài Hâm biết rằng anh sẽ nhớ kỹ. Giữa họ là vậy, không cần phải nói bằng lời.

“Ừm…” Hoài Hâm ngẩng cổ lên, ánh mắt trong trẻo nhìn anh, cố ý kéo dài giọng nói “Tất cả mọi người đều tặng quà rồi, anh à, anh có muốn có quà không?”

“Cái gì?” Úc Thừa nhướng mày, trong mắt có chút hứng thú không ngờ.

Hoài Hâm nghiêng đầu mỉm cười, giống như một trò ảo thuật, từ sau lưng móc ra một cái túi nhỏ, nhẹ giọng nói: “Cái này cho anh đó.”

Úc Thừa mở ra, bên trong là một chồng chữ dày đặc với chữ thảo tiếng Anh trên bìa đã hơi ố vàng.

[Từ Alvin Yu, Đại học Ale]

(Từ Úc Thừa, Đại học Yale)

Anh chợt ngước mắt lên, đôi mắt đen sâu thẳm đến khó tin - chỉ trong vòng bốn mươi phút, cô lần theo ký ức trước đó, đến địa chỉ ban đầu để thử vận may, cuối cùng cũng nhận được lá thư.

Chương 68: C68: Mở thư

"Ầy anh không biết thôi! Chủ nhà là người tốt đó!"

"Dì ấy nói thỉnh thoảng vẫn nhận được thư, chữ viết trông gọn gàng, cẩn thận nên không dám vứt đi, sợ có người đến lấy nên đành giữ lại, nhiều năm như vậy những lá thư vẫn được để trong hộp, dì ấy cũng đã quên mất..."

Hoài Hâm vẫn cảm thấy mình rất may mắn, chuyện đã xảy ra hơn mười hai mươi năm trước rồi nhưng may là đối phương vẫn chưa dọn nhà, cũng không vứt bỏ những tờ giấy khó bảo quản này, 39 bức thư của Úc Thừa đều được lưu giữ đầy đủ.

"Anh ơi…"

Cô hưng phấn ngẩng đầu nhìn Úc Thừa, lại phát hiện đôi mắt anh đen như đầm, tối tăm khó phân biệt, tựa như đang đè nén một loại cảm xúc cực kỳ sâu sắc nào đó.

Giọng nói của Hoài Hâm đột nhiên dừng lại, giây tiếp theo cổ tay của cô bị Úc Thừa nắm lấy, anh kéo cô vào lòng, cúi người hôn cô thật mạnh.

Chiếc túi rơi xuống đất, hai cánh tay của Hoài Hâm bị anh giam bên mặt bàn, nhận lấy nụ hôn như cướp đoạt của anh.

Sức lực của người đàn ông rất mạnh, lưỡi của họ quấn vào nhau, Hoài Hâm bị mắc kẹt giữa cánh tay của anh và lớp gỗ mát lạnh, cô cảm thấy mùi gỗ đàn hương trên cơ thể Úc Thừa như đang bốc

cháy, muốn làm cô tan chảy hoàn toàn.

Không biết công tắc gì bị chạm vào, cả căn phòng bỗng chốc tối sầm lại, chỉ có chiếc đèn bàn nhỏ trên bàn hơi sáng lên, nhưng Úc Thừa lại không để ý tới.

Anh hôn thật sâu, không hề nhẹ nhàng theo yêu cầu, trong đáy mắt Hoài Hâm có chút nước mơ hồ, cánh tay chống đỡ bộ ngực săn chắc của mình, muốn từ chối nhưng lại ra vẻ mời chào.

Cô có phần thở không được nên hơi tức giận, dùng một lực mạnh trên tay, nhưng không ngờ lại đẩy anh ra.

Úc Thừa thở hổn hển, thả lỏng một ít xiềng xích, nhưng lại cụp mắt xuống, màu mắt tối đen nhìn chằm chằm vào cô.

"Hoài Hâm, em như thế này... "

Nửa câu sau chìm vào bóng tối, anh còn chưa nói xong nhưng cô đã hiểu ý anh muốn gì.

Chuyện ban ngày nửa thật nửa giả, anh giao cho cô một vai, cô diễn cùng anh. Mối quan hệ của họ giống như một tấm gương, nói cho cùng thì không có quá nhiều ràng buộc như vậy, chỉ là yêu, tình yêu bền chặt nhất.

Hôm nay rõ ràng là yêu nhau, nhưng ngày mai lại không biết đi đâu về đâu. Vì vậy, nếu muốn bảo vệ bản thân, điều quan trọng nhất là phải tỉnh táo, tỉnh táo và tự nhận thức, vạch ra ranh giới rõ ràng giữa dục vọng và sự chân thành.

Đây là luật thông thường của trò chơi, nhưng người chơi trò chơi lại không tuân theo luật.

Úc Thừa cắn môi Hoài Hâm rồi lại tiến tới gần cô, cô là hồ ly nhỏ của

anh, nhưng lúc này anh lại muốn biến cô thành một bông hồng nở rộ trong lòng bàn tay anh.

Lần trước cô nói sẽ luôn ở bên anh, anh vẫn không tin, nhưng bây giờ dù cô không hứa hẹn, anh cũng không muốn để cô đi nữa - cho dù cô có cầu xin sự thương xót cũng không thể.

Những lá thư rải rác trên mặt đất dần dần trở nên lạnh hơn, nhưng nhiệt độ trong phòng lại ngày càng tăng lên, trên gương thủy tinh xuất hiện một làn sương nhẹ, nở ra rồi lại rút đi, lặp đi lặp lại liên tục.

Bất cứ khi nào điều này xảy ra, Hoài Hâm đều cảm thấy sống động. Cô cũng tham lam, muốn rất nhiều, muốn anh lấp đầy sự trống trải trong lòng cô, muốn anh nhẹ nhàng an ủi góc yếu đuối nhất của cô.

Người như cô rất khó tìm được một người yêu ưng ý, nhiều một phần ít một phần cũng khiến cô bất an, cô chỉ muốn một người phù hợp.

Trưởng thành và quan tâm một cách vừa phải, đủ sâu sắc trong từng chi tiết, thậm chí sức mạnh từ cái ôm chân thành của cũng vừa phải, khiến cô dù cảm thấy ngột ngạt nhưng vẫn có thể thở được, giống như lúc Úc Thừa vòng hai tay ôm cô vào lòng lúc này vậy.

Hoài Hâm nghiêng đầu hôn lên cổ anh. Lông mày sâu thẳm của Úc Thừa lộ ra vẻ gợi cảm hơn, anh biết cô thích anh ôm cô như vậy.

"A Thừa…" Anh nói muốn cô gọi tên anh như một thói quen. Chính vào lúc này, cô có thể hiểu rõ nhất sự cô độc, cô đơn đến tột cùng của anh. Giống như tuyết trắng vô tận rơi trong đêm ở Đạo Thành, nối tiếp nhau rơi xuống.

Mùa đông năm nay khi cô leo lên cao nguyên gập ghềnh, sắp rơi khỏi vách đá thì chính anh đã kéo cô lại. Khu chưa lấy lại tâm trí thì mọi âm thanh cũng biến mất ngay lúc đó, cô chỉ có thể nghe thấy

nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Trên thực tế từ khi vướng vào, đã không rõ ai là người cứu ai từ lâu rồi.

Lúc này hai mắt Hoài Hâm ngấn lệ, cô giơ tay ôm lấy cổ anh, khi Úc Thừa cúi xuống liếm đi những giọt nước vừa mặn vừa nóng trên mặt cô, cô lại gọi: “A Thừa, hôn em đi.”

Úc Thừa chặn môi cô lại, như cô mong muốn mà chặn lại tiếng nói ở môi và răng cô như lúc hồ ly nói với hoàng tử bé rằng, thuần hóa có nghĩa là tạo ra một mối liên kết.

"Đối với em, anh chỉ là một cậu bé bình thường, không khác gì hàng ngàn cậu bé khác. Anh không cần em, em cũng không cần anh. Nhưng với em, anh cũng giống như hàng ngàn con hồ ly khác. Nhưng nếu em thuần hóa được anh, chúng ta sẽ cần nhau."

Vô số bộ phim đêm khuya, những cuộc liên lạc nghẹt thở, những lá thư rải rác, tuyết bay, thoáng nhìn cao nguyên năm ngàn mét, bao hình ảnh xao xuyến ùa về như thác lũ, lan rộng, tràn ngập tâm trí, Hoài Hâm ôm chặt lấy Úc Thừa, giống như anh không có cách nào buông cô ra.

"Cái gọi là thuần hóa là tạo ra sự gắn kết. Chính thời gian anh lãng phí trên người em đã khiến em trở nên quý giá như vậy."

Có lẽ vẫn còn những điều chưa chắc chắn, nhưng...

"Úc Thừa, từ nay về sau em sẽ ở bên anh... mãi mãi, ở bên anh."

Ngủ đến rạng sáng, mặt trời đã lên cao, những tia nắng vàng rơi xuống những hàng cây xanh tươi rực rỡ trên bậu cửa sổ.

Hoài Hâm còn buồn ngủ, quấn chăn quay đầu lại, đúng lúc chạm

vào bộ ngực rắn chắc của người đàn ông. Úc Thừa ôm cô hôn một cái, sau đó giọng nói trầm thấp êm tai rơi xuống: "Chào buổi chiều, bảo bối."

Hoài Hâm không muốn rời xa nên cọ vào trong ngực anh, dụi mắt có chút buồn ngủ, phát ra những tiếng rầm rì không rõ ý nghĩa, giống như một con thú nhỏ còn chưa tỉnh lại sau giấc ngủ đông.

Ánh sáng rực rỡ rơi xuống tóc cô, biến màu đen tuyền thành màu nâu nhạt tuyệt đẹp. Những ngón tay dài của Úc Thừa vén tóc mai mềm mại trên thái dương của cô lên rồi xoắn lại, chống người hôn lên khuôn mặt nghiêng trắng nõn của cô

"Muốn ngủ thêm chút nữa không? Hửm?"

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp và từ tính, trong lòng cô chợt nóng lên. Hoài Hâm nhắm mắt lại, cử động, làm nũng mà ừ một tiếng.

"Được." Úc Thừa dịu dàng xoa lưng cô một lát, đứng dậy mặc quần áo, sau đó cúi xuống đắp chăn cho cô một cách chu đáo, thân mật hỏi: "Anh ra ngoài mua đồ ăn, em muốn ăn gì?"

"Ừm…"

Hoài Hâm quay người đối diện với anh, lông mi cong cong ngoan ngoãn cụp xuống, dùng giọng mềm mại nói: "Xíu mại."

Đôi má của cô có một màu hồng xinh đẹp, trông vô cùng đáng yêu, Úc Thừa không nhịn được xoa chóp mũi cô: "Còn gì nữa không?"

"… Cháo trứng muối thịt nạc." Hoài Hâm nhăn mũi nhỏ, vô thức trốn đi, Úc Thừa cười khẽ: "Ừ, còn gì nữa"

"Bánh kếp trứng gà."

“Được, tuân lệnh.” Anh cúi xuống hôn cô lần nữa: “Bé yêu ở đây đợi anh quay lại nhé.”

Hoài Hâm nhẹ nhàng đồng ý, Úc Thừa nhìn chằm chằm cô một lát, sau đó cầm thẻ ra vào đi ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, cô tỉnh dậy bởi mùi thơm phiêu tán. Ngồi dậy, cô phát hiện người đàn ông đang đặt đồ ăn mới nướng lên bàn gần đó, anh tách đũa dùng một lần ra, nhẹ nhàng cong môi với cô: “Đi rửa mặt nhanh rồi lại đây ăn nào.”

"Ồ."

Hoài Hâm từ từ đứng dậy, quấn mình bằng một mảnh vải có thể là khăn trải giường hoặc khăn tắm, sau đó vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt và thay quần áo.

Lúc đi ra thì Úc Thừa đã đợi được một lúc, cô bước từng bước nhỏ đi về phía anh, sau đó anh thuận theo mà ôm cô vào lòng.

Thân thiết như song sinh dính liền vậy, Hoài Hâm muốn ngồi vào lòng người đàn ông để ăn nên đương nhiên Úc Thừa sẽ chiều chuộng cô. Anh mua món cháo trứng muối thịt nạc và xíu mại yêu thích của cô, cũng như bánh kếp trứng vàng mềm thơm ngon.

Hai người chia sẻ những món ăn ngon dưới ánh nắng dịu dàng và ấm áp, không ai nhắc đến chuyện xảy ra tối qua, mối quan hệ của họ cuối cùng đã thay đổi, họ không còn quan tâm đến việc những lời hứa đó là chân thành hay giả dối nữa.

Hầu Tố Hinh thường nghỉ ngơi buổi sáng và buổi chiều, đêm trước vẫn còn nhức mỏi nên cô chỉ muốn ở trong khách sạn giết thời gian.

Hôm qua cô phát hiện trong phòng có một chiếc TV nhỏ, lá thư cô vất vả mới có được ngày hôm qua vẫn để ở gần đó, không ai để ý,

không có chỗ nào khác để ngồi nên Hoài Hâm vỗ nhẹ lên giường ra hiệu cho Úc Thừa đi lên.

Một xấp dày rơi xuống cách đó không xa, Úc Thừa nhìn thoáng qua, lông mi dài như quạt che bóng, trong mắt có chút sâu thẳm khó tả.

Hoài Hâm biết đó chắc chắn là một hồi ức rất nặng nề, muốn chạm vào nó lần nữa thì phải lấy dũng khí mới có thể chạm vào được. Sau đó cô vịn cổ hôn lên khóe miệng anh, ôm thật chặt, cười nhẹ nói: "Anh."

"... Hả?" Úc Thừa phục tùng mà nhìn qua.

"Anh có muốn xem phim với em không?"

Chỉ xem phim thôi.

Hoài Hâm nhìn anh, không nói gì mà ngả người về phía sau, kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của anh.

Úc Thừa gật đầu, nắm lấy tay cô, đan vào ngón tay cô, nhắm mắt nhẹ nhàng ừ. Hoài Hâm mỉm cười, chọn bộ phim giả tưởng phát hành ở Canada năm 2003: "Big Fish".

Chiếc TV nhỏ chỉ có thể phát các kênh khác nhau, Hoài Hâm cầm máy tính bảng của Úc Thừa ở đầu giường xem với anh. Bài hát mở đầu chậm rãi và du dương vang lên, trái tim cô và anh cùng bình tĩnh lại.

"Big Fish" là một câu chuyện huyền thoại được Edward kể cho con trai Will, câu chuyện chứa đựng nhiều trải nghiệm kỳ diệu mà ông gặp phải trong chuyến du hành trong cuộc đời, không ai biết đó là sự thật hay giả dối. Ông đã gặp các phù thủy trong rừng, kết bạn với những người khổng lồ, làm việc cho một ông chủ rạp xiếc - người biến thành người sói vào ban đêm, đến một thị trấn xanh nơi không ai đi giày và nhìn thấy một con cá vàng lớn dưới sông đang

tỏa sáng khắp cơ thể.

Hoang đường và hài hước, ngựa thần lướt gió tung mây và tràn đầy trí tưởng tượng, trong cuộc hành trình kỳ lạ và tuyệt vời này, Edward gặp Sandra, tình yêu của đời ông..

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua, ông đã yêu bà ngay từ cái nhìn đầu tiên. Edward đã rất nỗ lực để tìm ra bà ấy là ai, rồi đến cầm một bó hoa thuỷ tiên vàng căn nhà gỗ nhỏ của Sandra để bày tỏ tình yêu của ông với bà.

Sandra từ chối ông, nhưng rồi một ngày bà tỉnh dậy và mở cửa kính trong phòng ngủ trên tầng hai ra, bà ngạc nhiên khi thấy Edward đã trồng đầy hoa thuỷ tiên vàng mà bà yêu thích trên cánh đồng ở tầng dưới.

"Nhưng tôi và anh không biết nhau." Sandra nói.

Edward khẽ mỉm cười: "Tôi có cả đời để quen biết em."

Sau này Will mới biết rằng đây chỉ là một câu chuyện giả tưởng đã được tô điểm và chỉnh sửa bởi ký ức của ông, nhưng đó là cách ông lão nhìn thế giới qua con mắt cổ tích. Cuối cùng anh ấy đã làm hòa với cha mình, cũng nhận ra rằng không có điều gì trong chúng là giả cả, nó chỉ phụ thuộc vào cách bạn đối mặt với quá khứ của mình như thế nào mà thôi.

Những trải nghiệm trong quá khứ của chúng ta đều do chính chúng ta xác định. Đó là một câu chuyện ngụ ngôn rất lãng mạn khiến trái tim người ta tan chảy sau khi đọc nó.

Ánh nắng đẹp đẽ xuyên qua rèm cửa sổ, từ từ thả những mảnh vàng xuống chân giường. Hoài Hâm nhìn Úc Thừa, ngũ quan anh tuấn và đường nét như tạc trở nên mềm mại và rõ ràng hơn, ngón tay của họ vô tình chạm vào đầu ngón tay của nhau, im lặng trong

chốc lát rồi thân mật hôn nhau.

Những chiếc lưỡi mềm mại và nóng bỏng chạm vào nhau, hơi thở dễ chịu và mát lạnh của anh xuyên qua. Úc Thừa dịu dàng hôn lên môi Hoài Hâm một lát, nhìn cô thật sâu: "Mở thư đi em."

Hoài Hâm nhếch khóe miệng lên, cô ôm lấy cổ anh hỏi: "Thật sự có thể mở ra sao?"

"Ừ." Anh cũng thấp giọng cười: "Mở ra đi, mở cho em xem."

Ba mươi chín lá thư được xếp thành hai chồng, cuối cùng họ đã tìm được lá thư đầu tiên dựa trên ngày tháng ghi trên.

Năm đó Úc Thừa đang học năm nhất trung học, chữ viết ngây ngô mà nhỏ nhắn, tuy không mượt mà như nét chữ hiện tại nhưng vẫn rất có lực.

[Bố mẹ ơi, đã lâu không gặp mọi người rồi. Đã lâu rồi con không gọi cho mọi người được vì con được nhà họ Phan sắp xếp cho đi du học, cũng mới ổn định cuộc sống xong, vì không tìm được thông tin liên lạc trước đó nên con đã viết bức thư này. Mọi người có ổn không? Con nhớ mọi người lắm, nhớ mọi người rất nhiều...]

[... Đường phố ở đây rộng hơn chỗ chúng ta rất nhiều, nhưng con luôn cảm thấy không an tâm khi đi trên đường, luôn cảm thấy hơi lạc lõng. Tuy nhiên, con học tiếng Anh khá tốt, buổi học đầu tiên con đã giới thiệu sơ qua về bản thân bằng tiếng Anh, sau giờ học có một số bạn cùng lớp đến nói chuyện với con, lúc đó con đã có chút hy vọng rằng có lẽ mình có thể hòa nhập được ở đây.]

Bức thư đầu tiên không dài, chỉ đơn giản mô tả cuộc sống ở nước ngoài và bày tỏ sự thăm hỏi thân thiết với vợ chồng nhà họ Úc.

Hoài Hâm mím môi vuốt ve những dòng chữ này, nét chữ đã phai màu theo thời gian, nhưng còn lưu lại mùi mực, trong đầu tưởng

tượng ra cảnh Úc Thừa viết từng bức thư này một mình trong ký túc xá không người.

Vì không có hồi âm nên anh lại viết lá thư thứ hai, lần này ghi lại nhiều hơn về cuộc sống.

[Bố mẹ, bố mẹ thế nào rồi? Ở đây con sống rất tốt, con cũng dần dần thích nghi với cuộc sống ở đây rồi. Ở nước ngoài có rất nhiều hoạt động sau giờ học, con thường chơi bóng quần và cưỡi ngựa cùng mọi người. Ngoại trừ một vài người ra thì hầu hết các sinh viên rất thân thiện.]

[Chúng con vừa tổ chức Lễ Tạ ơn, hầu hết các bạn cùng lớp đều là người địa phương nên các bạn đã về nhà. Bạn con là Ivan đã mời con đến nhà họ để ăn gà tây nướng, nhưng con không muốn làm phiền họ. Con không có nơi nào để đi nên đã ở lại ký túc xá và đọc sách. Nhưng rồi con nghĩ, nếu con ở nhà vào dịp Tết Nguyên Đán, chắc chắn mẹ sẽ nấu một bàn lớn gồm nhiều món ngon…]

Bức thư thứ ba giống như đang nói với bản thân hơn, Hoài Hâm biết nửa năm đã trôi qua, anh đã chấp nhận sự thật rằng mình sẽ không bao giờ nhận được hồi âm nữa.

[Hôm nay con đã gặp phải một chuyện khó chịu trong lớp tranh luận. Các thành viên trong nhóm đối diện tỏ ra phản đối con một cách rõ ràng, cho rằng người châu Á có tư duy biện luận kém nên không cho con cơ hội lên tiếng, tuy nhiên, con lập tức đứng dậy và bác bỏ logic nhạt nhẽo của đối phương bằng tiếng Anh rất trôi chảy, con đều được giáo viên và học sinh khác công nhận.]

[... Con rất nhớ món chả bò mẹ làm lắm, bữa trưa nay con ăn xúc xích xông khói và trứng hồ tiêu, thực ra thì ngày nào cũng giống nhau, nhưng có hoa quả ở đây không giống, cảm giác khác nhiều lắm.

Sau đó anh còn vẽ một nụ cười ":)" kiên cường và mạnh mẽ ở phía

sau. Hoài Hâm nhìn thấy kí tự này thì bật cười, cầm lá thư thở dài: "Anh à, sao anh dễ thương quá vậy!"

Chương 69: C69: Album ảnh

Họ dành cả buổi chiều để đọc những bức thư, vì thời gian có hạn, buổi tối phải ăn tối với nhà họ Úc nên Hoài Hâm và Úc Thừa chỉ có thể mở đến bức thư thứ 24, qua những câu chữ này, Hoài Hâm có thể hiểu được nỗi cô đơn và khổ sở khi học tập ở một ngôi trường nước ngoài của anh, nhưng đồng thời cũng thấy được mặt trẻ trung và lạc quan của anh.

Hai người đang ngồi trên giường vừa đọc thư vừa đùa giỡn.

Úc Thừa ôm Hoài Hâm từ phía sau, thân mật mà cọ cằm vào cổ cô, ngăn cô đọc to mấy chữ có phần non nớt ra khỏi miệng, Hoài Hâm bị hơi thở trầm của anh làm cho trái tim ngứa ngáy, nhưng vẫn kiên trì giơ lá thư lên.

"Con tin rằng sự chăm chỉ sẽ sẽ nhận được sự báo đáp, giống như con tin chắc rằng sau cơn mưa sẽ có cầu vồng. Bình thường hay không là do bản thân định nghĩa, không cần sợ hãi vì thêm mắm dặm muối cũng như ánh mắt của người ngoài.”

Úc Thừa nắm lấy cổ tay cô, vừa cù vào cái eo sơ nhột nhất của cô, vừa giả vờ hung ác nói: “Đồ xấu xa này, đừng đọc nữa.”

Hoài Hâm cười khúc khích, đặt bức thư sang một bên để giấu anh, không ngờ người đàn ông đã nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô kéo lại. Anh giữ chặt vai cô rồi hôn lên môi cô mà không giải thích gì.

Hoài Hâm vẫn cười, vừa cười vừa hôn anh, giống như hoàn toàn

không biết mình đang ở trong thế bị áp chế. Mái tóc đen của Úc Thừa khẽ xõa xuống trán, đôi mắt đẹp sâu thẳm nhìn cô, nở nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa bao dung, làm người hoa mắt say mê.

Họ hôn nhau như đang tán tỉnh, trong lúc không để ý, một ít lá thư chưa mở và giấy viết thư rơi chung với nhau, thứ tự họ dày công sắp xếp cũng bị xáo trộn.

Nhưng không ai có tâm trạng để ý tới, Úc Thừa hôn lên má Hoài Hâm, thái dương thanh tú, bờ vai mảnh khảnh của cô, hôm nay cô mặc một bộ đồ lót màu tím nhạt rất đẹp, dây vai vô tình bị xoắn lại.

Mái tóc đen dài của Hoài Hâm xõa ra tứ phía, mềm mại buông xõa ra giường, đôi mắt ẩm ướt ngước lên nhìn anh, đôi má hơi ửng hồng.

Cô thẹn thùng mà nhướng khóe mắt, thở hổn hển nhận thua: "Không, không phải chúng ta còn phải đi ăn tối sao..."

Lông mày đẹp trai của Úc Thừa hơi nhướng lên, anh lại véo vào phần thịt mềm mại ở eo cô một cách trừng phạt, vở kịch này cuối cùng cũng phải tạm dừng.

Trước đó Úc Thừa trước đó đã chào hỏi phó viện trưởng Khâu, đồng ý để Hầu Tố Hinh rời bệnh viện trong thời gian ngắn.

Anh và Hoài Hâm thay quần áo rồi đưa mẹ anh về nhà họ Úc vào lúc sáu giờ như đã bàn trước.

Ngôi nhà không lớn nhưng tình trạng tương đối tốt, rộng rãi đủ cho hai người ở. Từ ngày Hầu Tố Hinh phải nhập viện, một mình Úc Vệ Đông ở quả thực có chút lạnh lẽo.

Dựa theo miêu tả trước đó của Úc Thừa, Hoài Hâm có thể tưởng tượng ra căn nhà họ ở trước đây trông như thế nào, căn bếp nửa kín thông với phòng khách, ba người không thể ở trong đó, anh ngủ

trên ghế tựa cạnh chiếc giường lớn vào ban đêm, dù có lật người cũng có thể nghe thấy tiếng cọt kẹt của chiếc giường sắt đã cũ.

Tâm trạng của Hầu Tố Hinh hôm nay vẫn tốt như lúc cô nhìn thấy hôm qua, ngoại trừ việc cô nhắc đến một số đồ vật bà ấy không thể gọi tên ra, thì những trao đổi khác đều rất suôn sẻ.

Úc Vệ Đông đích thân xuống bếp nấu cho họ một số món ăn chính, chẳng hạn như sóc cá mè, gà Matsutake và sen, bắp cải ngâm giấm, sò điệp xào tỏi tây, v.v màu sắc và mùi vị của các món ăn trông rất thịnh soạn.

Hoài Hâm vừa gắp thức ăn cho người lớn vừa cẩn thận nếm thử món ăn ngon, còn khen liên tục khiến hai người rất vui vẻ, ngay cả bố Úc, người không không thích cười cũng mang vẻ dịu dàng, cho Úc Thừa gần với ông ấy nhất thêm một chén cơm đầy.

Hoài Hâm lặng lẽ nhìn người đàn ông này, tuy tâm trạng đã kiềm chế nhưng đuôi mắt luôn giãn ra.

Bữa ăn vô cùng hài hòa, Hoài Hâm không thể nhớ nổi lần cuối cùng cô và bố mẹ ngồi ăn cơm cùng nhau là khi nào, cô ôm lấy hơi ấm này, chợt cảm thấy có chút hoài niệm, vùi đầu uống hai ngụm canh nóng hổi.

Bàn tay trên bàn bỗng nhiên bị người nào đó nắm lấy, Hoài Hâm ngẩng đầu nhìn thấy Úc Thừa đang dịu dàng nhìn mình, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mu bàn tay của cô, như thể đang bày tỏ sự an ủi dịu dàng.

Hoài Hâm sửng sốt một lát, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ, lại bắt đầu trò chuyện cùng bố mẹ Úc.

"Năm nay Tiểu Hâm bao nhiêu tuổi?"

Để ngăn cản ông chỉ trích Úc Thừa, Hoài Hâm còn có ý nói tuổi của mình lớn hơn: “Hai mươi bốn ạ.”

Về việc họ gặp nhau như thế nào, cô mỉm cười ngọt ngào: “Chúng con làm việc cùng nhau.”

Úc Vệ Đông chần chờ hỏi: "Công ty có phản đối gì không?"

Hoài Hâm hăng hái nhìn về phía Úc Thừa, chớp mắt nói: "Không đâu ạ, anh ấy là người lãnh đạo, không ai dám có ý kiến cả."

Người đàn ông nhướng mày không rõ ý tứ nhưng không nói gì.

Mặc dù Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông không chủ động hỏi thăm, nhưng Hoài Hâm biết thực ra bọn họ muốn nghe chi tiết hơn về mối quan hệ của cô và Úc Thừa, tình cờ cô lại là một người kể chuyện rất hay nên đã kể cho họ nghe một cách sống động cách họ gặp nhau, quen nhau và yêu nhau được như thế nào đều được kể lần lượt.

“Tình cờ hôm đó tuyết rơi dày đặc, con quay sang nhìn thì thấy con đường phía trước dài vô tận, không thấy điểm cuối. Sườn đồi cao chót vót, lại không có người đi cùng, sau đó thì con ngạt thở vì thiếu oxy. Lúc đó con rất sợ hãi, kết quả là bước hụt chân vào khoảng không...“

“A!” Hai ông bà lão cau mày, kinh ngạc kêu lên.

"Cơ thể con đột nhiên mất cân bằng, bên cạnh là vách đá, lúc đó con thực sự nghĩ mình sắp té rồi." Hoài Hâm nhìn Úc Thừa, đôi mắt lấp lánh mỉm cười nói: "Sau đó anh ấy đã xuất hiện."

Lông mi Úc Thừa khẽ động, anh giơ tay che mu bàn tay cô lại. Hoài Hâm vẫn nhìn anh, đáng yêu nghiêng đầu, dịu dàng đưa tình nói: “Con nghĩ lúc đó con đã yêu anh ấy rồi.”

"..."

Những ngón tay và khớp xương rõ ràng của người đàn ông đột nhiên siết chặt. Đồng tử của anh tối sầm và u ám, nhìn cô với những cảm xúc khó phân biệt.

Còn tiểu ác nhân vô liêm sỉ này vẫn đang khoa trương làm màu thêm: "Trong cơn bão tuyết điên cuồng như vậy, vòng tay của A Thừa là hoài bão khiến con cảm thấy an toàn. Con nghĩ anh ấy là anh hùng vô song của mình, người sẽ đạp mây ngũ sắc tới đón con..."

Hơi thở của Úc Thừa nặng nề hơn, anh nhắm mắt lại: “Tiểu Hâm.”

Bố mẹ Úc vốn đã bị mê hoặc bởi những gì nghe được, Hoài Hâm phớt lờ anh, ngược lại nghiêng người hỏi một cách tự nhiên: "Còn anh thì sao? Anh à, anh yêu em từ khi nào vậy?"

Như thể những điều cấm kỵ đã được dỡ bỏ ở đây, cô lặp lại từ mà họ thường ngậm miệng không nói này, táo bạo đến bất ngờ.

Úc Thừa Hỉ dùng ánh mắt đen tối nhìn cô, nhất thời không nói gì.

Hoài Hâm nhìn anh một hồi, mỉm cười nhẹ nhàng, rất có kiên nhẫn, cô không mong đợi nhận được câu trả lời rất êm tai từ anh, nhưng cô lại khiêu khích, không muốn tìm bất cứ lời lẽ tùy tiện nào để xoa dịu tình hình.

Người đàn ông đột nhiên nói: "Không có thời gian cụ thể."

Hoài Hâm giật mình.

"Không thể nhận ra được."

Úc Thừa trầm giọng nói: “Anh dần dần ý thức được, lúc ăn tối anh muốn ăn với em, lúc xem phim anh muốn em ngồi cạnh, lúc đi ngang qua hành lang anh sẽ vô thức nhìn vào vị trí của em, thậm chí sau khi tan ca đều muốn đi chung thang máy với em." Anh dừng lại, nắm chặt lấy tay cô: "Anh không biết từ khi nào mà trong mắt anh chỉ có thể nhìn thấy em."

Úc Thừa có một đôi mắt hoa đào đen sâu thẳm, khi chăm chú nhìn người khác rất đa tình, giống như màn đêm ẩm ướt mơ hồ, giống như vực sâu không đáy.

Tim Hoài Hâm ngừng lại một lát rồi đột nhiên đập mạnh.

Cô biết những gì anh nói không phải sự thật, giống như những gì cô nói, cũng được xử lý một cách nghệ thuật, chỉ để trấn an ông bà lão.

Nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy động lòng vì điều đó.

Giống như anh thực sự yêu cô đến không thể thoát ra.

Nhưng anh thậm chí còn không nói từ này ra khỏi miệng.

Tên cặn bã này lúc nào cũng kể chuyện ngôn tình, kỹ năng diễn xuất cũng đỉnh cao, Hoài Hâm hối hận vì đã chơi trò này với anh, nhưng cô luôn biết cách đứng thẳng và nhận đòn, sau khi bắt kịp, cô nhanh chóng kề sát vào, nhìn nhìn anh một cách ngượng ngùng rồi hôn một cái.

Úc Thừa rũ mắt xuống, sau khi Hoài Hâm hơi lùi ra, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô và nắm chặt.

Vẻ mặt của bố mẹ Úc vô cùng vui vẻ, từ nhiều chi tiết khác nhau có thể thấy mối quan hệ giữa hai người cực kỳ tốt đẹp. Sau ngần ấy năm, con trai họ cuối cùng cũng tìm được cô gái mình thích, họ chắc hẳn đã rất vui mừng và cảm thấy nhẹ nhõm.

Hôm nay là chủ nhật, sau bữa tối và chuyến lưu trú cuối cùng, hai người phải trở về Bắc Kinh.

Vẫn còn chút thời gian, Hầu Tố Hinh hăng hái đề nghị: "Tiểu Hâm, dì cho con xem ảnh trước kia của A Thừa nhé?"

Ngày xưa làm mấy cuốn album ảnh, không ngờ lại có ích lợi như vậy, Hoài Hâm vui vẻ nói: "Được, được ạ!"

Cô đoán rằng những bức ảnh cũ đó cũng như những bức thư trước, sẽ mang đến cho mọi người một điều gì đó bất ngờ, Úc Thừa liếc nhìn cô với vẻ mặt bất lực.

Vì vậy Hầu Tố Hinh chỉ đạo Úc Vệ Đông đem hộp sắt trên nóc tủ xuống. Khi bà ấy nói rõ ràng vị trí của album, Hoài Hâm nhận thấy ngón tay của Úc Thừa hơi siết chặt.

Thật sự là quá thần kỳ, Hầu Tố Hinh đã quên rất nhiều thứ, trong đó có việc vừa rồi bà ấy thậm chí còn không nhớ nổi tên một món ăn nào đó trên bàn ăn, hơn nữa còn nói sai rất nhiều điều, nhưng tất cả những kí ức liên quan đến Úc Thừa dường như đã được bà ấy bảo tồn hoàn toàn.

Hoài Hâm đi tới, yên lặng nắm lấy tay Úc Thừa. Người đàn ông cụp mắt xuống, nắm tay cô mạnh hơn một chút.

Hoài Hâm đã đạt được nguyện vọng và lấy được cuốn album ảnh cũ, trong đó có tất cả những bức ảnh do Úc Thừa chụp từ sáu đến mười bốn tuổi, được Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông sắp xếp và phân loại ra.

Mở trang bìa ra, sẽ thấy bức ảnh của Hầu Tố Hinh và Úc Thừa. Là khi rời khỏi trại trẻ mồ côi, đã nhờ giáo viên ở đó chụp cho.

Khi đó Hầu Tố Hinh là một thiếu nữ trẻ trung, dịu dàng, dù ảnh đen

trắng nhưng có thể thấy bà ấy đang cười rất tươi, khóe miệng nhếch lên làm nổi bật lúm đồng tiền trên má. Chàng trai gầy gò mà bà ấy đang bế nhìn vào camera với đôi môi mím thẳng, không cười.

Tuy rằng nhìn qua anh có hơi né tránh, nhưng ánh mắt rất tốt, Hoài Hâm mím môi vuốt ve bức ảnh, lật trang mà không quay đầu lại nhìn vẻ mặt Úc Thừa.

Lúc anh bảy tuổi, vẫn là ảnh đen trắng, trong đó chỉ có hai ba bức ảnh, một số là của một mình Úc Thừa, còn một số là của Hầu Tố Hinh.

"Hồi nhỏ A Thừa không thích chụp ảnh." Hầu Tố Hinh cẩn thận dò xét nhìn Úc Thừa, sau đó lại mỉm cười: "Nhưng về sau lại khá hơn."

Đến tám tuổi đã chuyển thành màu sắc rực rỡ, số lượng ảnh ngày càng tăng.

Có những lần anh nhảy dây với các bạn cùng lớp tại đại hội thể thao, có những lần nhận được giấy chứng nhận học sinh giỏi và có những kỷ vật khi cả nhà đi chơi xa.

Với sự che chở cẩn thận của Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, tính cách của Úc Thừa đã trở nên vui vẻ hơn, cũng cười nhiều hơn khi đối mặt với ống kính. Chàng trai cong đôi mắt đẹp như ngọc, đôi mắt trong veo và thuần khiết.

Trong độ tuổi từ chín đến mười hai, ngũ quan ngày càng nảy nở, sau đó anh bước vào cấp hai và trở thành một cậu bé đẹp trai đầy ánh mặt trời.

"A Thừa của chúng ta thật đẹp trai." Hoài Hâm không khỏi thở dài, sau đó quay đầu nhìn Úc Thừa, nhướng mắt lên: "Nếu lúc đó gặp được anh, có lẽ em đã gửi cho anh một bức thư tình ngay rồi."

Úc Thừa nhắm đôi mắt đen láy lại, im lặng trong chốc lát, một lát

sau giơ tay nhéo nhéo mặt cô, sau đó cong môi dưới không rõ.

Hầu Tố Hinh lật album hình như cũng cảm thán: "Thời gian trôi nhanh quá, chớp mắt mà A Thừa đã trưởng thành rồi."

“Dì nhớ lúc đưa nó về nhà chỉ như thế này một chút thôi.” Bà ấy so sánh chiều cao của anh, sau đó nhìn Úc Thừa, nếp nhăn khóe mắt hiện lên vài đường cười: “Nhưng bây giờ dì phải ngẩng đầu lên mới nhìn nó được.”

Hầu Tố Hinh đưa tay ra, dường như muốn chạm vào mặt anh. Úc Thừa cúi xuống, nhẹ nhàng đặt cằm lên lòng bàn tay thô ráp của bà ấy.

“Con sẽ luôn là con trai của mẹ.” Anh thì thầm.

Dường như những gợn sóng đang lặng lẽ gợn ở đâu đó, trong mắt Hoài Hâm dâng lên chút chất lỏng ấm áp, cô mỉm cười nhìn bức tranh, cảm thấy trong lòng mình có một góc nào hẻo lánh nào đó trong lòng mình được an ủi tốt đẹp.

Hoài Hâm mím môi, nhẹ nhàng nói: "Dì, sao dì không mang cuốn album ảnh này đến viện dưỡng lão. Trong đó có rất nhiều kỷ niệm quý giá, hãy để nó đồng hành cùng dì khi chúng con không ở bên cạnh."

Hầu Tố Hinh sửng sốt một chút, sau đó mỉm cười gật đầu: "Được."

Bà ấy không nhận ra ý định của Hoài Hâm, nhưng Úc Thừa hiểu.

Thực ra anh biết mẹ anh cũng đã nỗ lực rất nhiều để không quên họ.

Viện dưỡng lão cung cấp bữa ăn hàng ngày, nhưng bà ấy vẫn nhất quyết bắt Úc Vệ Đông mang đồ ăn cho bà ấy, bà ấy lưu ảnh của họ trong điện thoại, thỉnh thoảng lấy ra xem. Những lúc trạng thái

không tốt sẽ nhờ Úc Vệ Đông nói chuyện với bà ấy, câu chuyện bắt đầu từ ngày Úc Thừa được nhận nuôi và được kể cho đến bây giờ.

Thời gian không còn sớm nữa.

"Mẹ, chúng con phải đi rồi, mẹ và bố giữ gìn sức khỏe nhé." Hai người ôm Hầu Tố Hinh hồi lâu, cùng Úc Vệ Đông đưa bà ấy về viện dưỡng lão.

Sau khi đóng cửa đi ra ngoài, vẻ mặt Úc Vệ Đông vẫn có chút giật mình: "Đã lâu rồi bố không thấy mẹ con vui vẻ như vậy."

Ông vỗ vai Úc Thừa, mím môi như muốn nói nhưng lại thấy khó khăn. Hoài Hâm thấy thế, nói: "Chú, cháu xuống lầu đi dạo một chút..."

"Không, Tiểu Hâm." Úc Vệ Đông ngăn cô lại, quay đầu nhìn Úc Thừa, thở dài một hơi: "Không có gì, chú chỉ muốn xin lỗi A Thừa mà thôi."

"..."

"Chú tức giận lây nó vì chuyện của nhà họ Phan, nhưng chú vẫn luôn biết nó là một đứa con ngoan." Úc Vệ Đông nhìn anh thật sâu: "Con trai, nhiều năm như vậy tủi thân cho con rồi."

Hầu kết của Úc Thừa hơi động, anh lặng lẽ nhìn bố mình. Úc Vệ Đông mở rộng vòng tay về phía anh, ở cái ôm thực sự giữa hai bố con, bao nhiêu năm bất hòa cuối cùng cũng được giải tỏa.

Hoài Hâm quay đầu lau nước mắt, cô thực sự mừng cho anh. Mọi chuyện dường như đang phát triển theo hướng tốt nhất, nút thắt trái tim dù sâu đậm đến đâu cũng không thể trụ được theo năm tháng và thời gian, cũng không thể trụ được trước tình yêu đích thực nhất.

Úc Vệ Đông đã nói rất nhiều chuyện với Úc Thừa, cuối cùng ông ấy nhìn Hoài Hâm và nói: "Con bé là một cô gái tốt, con nên trân trọng con bé."

Úc Thừa gật đầu, thấp giọng nói: "Con sẽ làm vậy."

Anh dẫn cô ra khỏi viện dưỡng lão, trời đã khuya, dưới ánh đèn đường màu cam có hai đứa trẻ đang chơi bóng ở bãi cỏ phía trước.

Những người lớn đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh trò chuyện, nhìn khung cảnh ấm chợt cảm thấy không sao nữa.

Trong cuộc đời của một con người sẽ luôn có một số trải nghiệm không mong muốn, chẳng hạn như sự sống và cái chết, nhưng chỉ cần tiếp tục theo đuổi những "big fish" không thể bắt được trong giấc mơ, sẽ cảm thấy rằng thời gian của bạn trên thế giới này không hề vô ích.

Nắm chặt tay người yêu và sống hết mình là điều quan trọng nhất lúc này.

Úc Thừa lúc này mới dừng lại, anh nắm lấy tay Hoài Hâm, cẩn thận nhìn cô: "Hoài Hâm."

"Hả?" Cô bối rối ngẩng đầu lên.

Úc Thừa như suy nghĩ hồi lâu, nhưng không nói gì. Anh nhẹ nhàng ôm eo cô, cúi đầu, miêu tả tỉ mỉ môi cô, hơi thở ấm áp, dịu dàng hôn cô.

Chỉ có một ngọn đèn đường chiếu lên ánh sáng ấm áp, Hoài Hâm nhắm mắt lại, dung túng mình động tình, Úc Thừa ôm chặt lấy cô, môi lưỡi càng quấn quýt hơn.

Ở thị trấn nhỏ này, mọi cảm xúc đều mặc định là "trung thực".

Không cần thiết phải phân biệt đúng sai rõ ràng như vậy.

Sau khi nụ hôn dài dằng dặc kết thúc, Úc Thừa hơi cúi người, áp trán mình vào trán cô.

Anh khàn giọng mở miệng: "Em đã nói sẽ ở bên anh."

"..."

"Không được phép quên."

Chương 70: C70: Khe hở

Chuyện ở phim trường được giải quyết triệt để, Phan Tấn Nhạc dần dần ủy quyền lại cho Úc Thừa. Hiện giờ phát hiện tập đoàn có những chiều hướng không đúng đắn, ông ấy cũng sai anh đi điều tra.

Công ty con của nhà họ Phan đều có 60% cổ phần do công ty mẹ khống chế, người thừa kế nắm giữ 20% cổ phần, cộng thêm một số cổ đông nhỏ khác. Phan Tấn Nhạc cũng đã tiến hành một sự phân bổ nhất định đối với mười mấy công ty con lớn nhỏ, ngoại trừ Úc Thừa, những người con khác trung bình đảm nhiệm hai đến ba công ty.

Mới gần đây, giá cổ phiếu của khoa học công nghệ Hằng Thuỵ, một công ty con dưới tay Phan Duệ đã có sự thay đổi. Công ty này vốn được ấp ra từ công ty mẹ, cổ phiếu do Phan Tấn Nhạc nắm giữ 60%, Phan Duệ 40%. Ban đầu, công ty thử tạo một trò chơi thực tế ảo, không ngờ đạt được thành công lớn, vì vậy đã trực tiếp niêm yết để huy động vốn, tiếp tục mở rộng loại hình kinh doanh này.

Hằng Thuỵ vốn dĩ là một công ty có vốn hoá nhỏ, chỉ là bỗng dưng đánh trúng trường đua trí tuệ nhân tạo hot nhất vào thời điểm hiện tại. Hai tháng gần đây, cổ phiếu đã liên tiếp đạt cao nhất ngày giao dịch mười mấy lần, tăng vọt hẳn lên.

Mọi người đều thấy rõ trong chuyện này có khe hở không hợp lẽ thường, nhưng chỉ vì mức độ quan tâm quá thấp nên không khơi dậy được chút sóng gió nào trên thị trường. Phan Tấn Nhạc cũng không nói rõ ràng, nhưng Úc Thừa biết ông ấy đang nghĩ gì.

Chẳng qua là có người đang thao túng giá cổ phiếu.

Phan Duệ là một người con ngoài giá thú khác bên cạnh Cầu Minh Phạn. Úc Thừa trước đây chưa từng tiếp xúc với anh ta, không biết anh ta có tính cách như thế nào. Phan Tấn Nhạc giao một phần tài nguyên của tập đoàn cho Úc Thừa, để anh đi điều tra rõ ràng, giải quyết chuyện này một cách thuận lợi.

Đây là một khảo nghiệm khác để Úc Thừa trở về của nhà họ Phan, để anh gia nhập vào chiến cuộc, vật lộn bằng đao súng thực thụ.

Úc Thừa chẳng mất nhiều thời gian đã hiểu rõ Phan Duệ đã gián tiếp nắm giữ cổ phần thông qua các chủ thể của Cayman, mấy tháng gần đây quả thực đang thực hiện một số hoạt động để tăng giá cổ phiếu.

Đầu tiên là tung ra tin tức tuyên truyền đã phát triển công nghệ toàn diện ba chiều, tình cờ trùng khớp với khái niệm "metaverse" đang được thổi phồng rất hot hiện nay, khơi dậy cảm xúc của những nhà đầu tư mạo hiểm.

Sau đó, anh ta còn mở nhiều tài khoản giao dịch với nhau nhằm tăng khối lượng giao dịch; cuối cùng là thủ đoạn nham hiểm nhất, câu kết với nhiều nhà tuyển dụng và môi giới tư quản làm "bệ đỡ" để thực hiện cái gọi là "quản lý giá trị thị trường."

Bên cung vốn mua cổ phiếu để khoá vị trí, giá cổ phiếu của nhà chủ tăng lên. Các nhà quản lý quỹ có thể nhận phí phúc lợi từ các nhà giao dịch mà không cần phải chịu trách nhiệm về lãi lỗ, đôi bên cùng có lợi, quả là một ván cờ hay.

Tuy rằng người tài cao thì dũng cảm, nhưng đây cũng chẳng phải thủ đoạn gì mới. Thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi mà đi, sẽ luôn có người chọn lựa bí quá làm liều mà thôi.

Úc Thừa nhận định tình hình, quyết định trước mắt không biểu hiện ra bên ngoài, phản hồi lại cho Phan Tấn Nhạc.

"Con dự định giải quyết chuyện này như thế nào?" Qua điện thoại, giọng của Phan Tấn Nhạc hơi khàn khàn.

Một khi loại chuyện bê bối như thao túng giá cổ phiếu bị lộ ra ngoài, danh tiếng của tập đoàn sẽ gặp bất lợi nghiêm trọng, phải dừng lại đúng lúc trước khi giới truyền thông nắm được tin tức.

Phan Duệ chung quy cũng mang họ Phan, Phan Tấn Nhạc không thể thực sự để anh ta chịu vấn đề gì, ông ấy chỉ đành nghĩ ra cách khác, đó là tiêu huỷ quả bom nổ chậm này một cách triệt để.

Úc Thừa do dự một lúc, đáp lại: "Tương kế tựu kế, đổi trắng thay đen."

Sức khoẻ của Phan Tấn Nhạc quả thực không còn được như trước. Ông ấy nhẹ nhàng đổ tàn thuốc vào gạt tàn, nhưng lại không cầm chắc, tẩu thuốc va vào mép, phát ra tiếng vang nhỏ: "Con có cách rồi à."

"Ừm."

"Nghĩ xong rồi thì làm đi, bố chỉ cần kết quả." Phan Tấn Nhạc kìm nén ho vài tiếng, rồi nói: "Đừng để bố thất vọng, A Thừa."

"Bố yên tâm."

Đặt điện thoại xuống, Úc Thừa cong khuỷu tay lên, tựa lưng vào ghế.

Trong chiếc Rolls-Royce màu đen, Cung Thịnh chuyên chú lái xe. Úc Thừa mở một nửa cửa kính, tản mạn châm một điếu thuốc.

Cung Thịnh phụ trách quản lý những chuyện lớn nhỏ ở Bắc Kinh, giữ

chức giám đốc điều hành cấp cao ở mấy công ty con.

Sau khi uỷ quyền, Phan Tấn Nhạc phân một số người cho Úc Thừa với độ uy tín được bảo đảm, chẳng hạn như Cung Thịnh, một trợ thủ đắc lực trong số đó.

Tối nay, anh có hẹn ăn cơm với chủ tịch hội đồng quản trị kiêm CEO Phong Thú là Tả Bằng, không chỉ vì chuyện đầu tư cho Bác Nguyên, mà còn vì chuyện khác nữa, chuyện mà Úc Thừa đã bố trí trước khi đầu tư.

Dưới tay Tả Bằng còn có một công ty khác là Trí Tuệ Khải Húc, chuyên về AIoT* và các thuật toán chuyên sâu. Internet vạn vật, nhận dạng khuôn mặt và mở khoá bằng vân tay đều thuộc về hệ thống dịch vụ một điểm đến của Khải Húc.

*(AIoT (Artificial Intelligence of Things): Công nghệ trí tuệ nhân tạo kết hợp với hạ tầng)

Vốn của Bác Nguyên ba năm trước đã đầu tư cho Khải Húc, Tả Bằng cũng nhờ hạng mục này mà kết duyên với tổng giám đốc Đào. Sau đó, các công ty khác cần tài trợ cũng tới tìm tổng giám đốc Đào, vậy nên mới có tài trợ đầu tư Phong Thú về sau.

Tả Bằng là chuyên gia về mảng trí tuệ nhân tạo, Khải Húc vẫn luôn tìm cách niêm yết, dù triển vọng tốt nhưng lợi nhuận vẫn thâm hụt. Nỗ lực niêm yết trên sàn chứng khoán Hồng Kông thất bại, tiến độ vẫn luôn bị trì trệ.

Úc Thừa hôm nay mang đến một phương án hoàn toàn mới.

"Không biết tổng giám đốc Tả từng nghĩ tới việc mua bán sáp nhập và tái cơ cấu các công ty niêm yết chưa?"

Tả Bằng hơi kinh ngạc: "Ngài đang nói tới…"

“Rất giống với niêm yết tiếp quản ngược, chẳng qua đều là rót một lượng tư sản chất lượng cao vào một công ty đã niêm yết mà thôi, cũng là một cách để rút tiền.” Úc Thừa khẽ cười: “Tôi đang nghĩ, ngài có xem xét tới cách đặt Khải Húc vào một công ty nào đó làm vỏ bọc nhằm thực hiện việc rút quyền sở hữu cổ phiếu của ngài chưa?”

Biểu cảm của Tả Bằng trở nên nghiêm túc, rơi vào trong trầm tư.

Mà Úc Thừa lại lấy ấm trà ra, không nhanh không chậm rót trà cho anh ta.

Tả Bằng không giống như những doanh nhân thiếu lý tưởng và ý chí khác. Anh ta không nhất thiết phải đứng trên lập trường của một chủ tịch hội đồng quản trị. Anh ta là một doanh nhân chuyên nghiệp, rất thông thạo lĩnh vực này, tuy rằng cũng có cảm xúc, nhưng anh ta vẫn nhìn nhận việc kinh doanh dưới góc độ của một người doanh nhân nhiều hơn.

Chỉ cần có lợi, Úc Thừa tin rằng anh ta sẽ đồng ý.

Nỗ lực IPO* trên sàn chứng khoán Hồng Kông của Khải Húc thất bại, mấy cổ đông cũng đang tìm các phương án rút lui khác. Chuyện Úc Thừa đang làm hiện giờ chẳng qua là đưa những công ty đã niêm yết sẵn tới trước mặt bọn họ mà thôi.

(*IPO: phát hành lần đầu ra công chúng)

—Khoa học công nghệ Hằng Thuỵ.

Phan Duệ tung tin giả khẳng định bọn họ đã phát triển công nghệ toàn diện ba chiều, vậy Úc Thừa sẽ thực sự đầu tư vào công nghệ ba chiều này. Cam đoan không giả, giữ vững giá cổ phiếu, ai cũng không thể nghi ngờ tính chân thực.

Mấu chốt là làm sao để thương lượng được giá tốt. Tả Bằng là một doanh nhân khôn ngoan, sợ rằng sẽ nghiêm ngặt trong vấn đề này.

Đã bốn tiếng trôi qua kể từ khi Úc Thừa bước vào nhà hàng tư nhân cao cấp này. Cung Thịnh đợi ở bên ngoài, không cùng vào với anh.

Anh ta đã quen biết Úc Thừa một khoảng thời gian, điều mà Cung Thịnh có thể đánh giá vào lúc này là, tuy là người đến sau, nhưng nhị công tử lại trưởng thành và thận trọng hơn đại thiếu gia rất nhiều, tính cách khiêm tốn, thông minh mà không thể xem thường. Trong khoảng thời gian tiếp xúc, anh rất cẩn thận, cho dù bàn bạc về việc gì cũng mỉm cười đáp lại.

Lúc Cung Thịnh vừa hút xong điếu thuốc thứ ba, Úc Thừa và Tả Bằng bước ra từ phòng bao.

Hai người đứng cách đó không xa bắt tay nhau, mỉm cười trò chuyện, cuối cùng lần lượt bước ra ngoài. Cung Thịnh mang ánh mắt có chút dò xét nhìn Úc Thừa, không thể đoán ra việc hợp tác đã đàm phán thành công hay chưa.

Sau khi tạm biệt Tả Bằng, Úc Thừa chào hỏi với Cung Thịnh, sau đó theo anh ta lên xe.

Nét mặt của Úc Thừa có hơi mệt mỏi, Cung Thịnh nhìn anh qua kính chiếu hậu mấy lần, anh lúc này mới ngước mắt lên nói: "A Thịnh, chuyện này có thể về báo cáo với lão gia rồi."

Vậy hẳn là đã ăn chắc rồi.

Cung Thịnh gật đầu, vẻ mặt vui mừng, lấy lòng nói: "Có ngài ra tay quả đúng là nắm chắc tuyệt đối."

Úc Thừa nhếch môi cười, giống như không tán thành với cách nói của anh ta: "Làm gì cũng khó có thể nắm chắc tuyệt đối được."

“Đúng thế, cậu hai nói phải.”

Cung Thịnh mỉm cười, qua một lúc, anh ta vừa quay vô lăng vừa hỏi: “Đưa ngài đi đâu ạ? Biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh mà lão gia để cho ngài, ngài cũng chưa từng tới ở.”

Úc Thừa trầm tư một lúc: “Đưa tôi đến Bác Nguyên đi, vẫn còn chút chuyện công việc.”

Úc Thừa hơi sững sờ, gật đầu nói: “Vâng.”

Đã gần mười hai giờ đêm rồi, mùi khói thuốc nhàn nhạt toả ra trong khoang xe yên tĩnh, bỗng nhiên, điện thoại của Úc Thừa reo lên.

Là Hoài Hâm gọi điện cho anh, Úc Thừa rũ mắt xuống nhìn mấy giây, cuối cùng nhận điện thoại.

“Alo, anh!” Giọng nói mềm mại của cô gái trẻ nũng nịu hỏi anh: “Lúc nào anh về thế? Em hơi buồn ngủ rồi.”

Úc Thừa dùng giọng ấm áp đáp lại: “Mệt thì ngủ đi.”

“Không được, đã hai ngày em không gặp anh rồi, hôm nay nhất định phải đợi anh.”

Úc Thừa nảy lên tâm trạng muốn trêu đùa, âm đuôi nhếch lên: “Ồ, đợi anh ở đâu?”

“Anh muốn em đợi anh ở đâu?” Hoài Hâm nhếch miệng lên, dùng giọng khe khẽ bật hơi hỏi: “Lên trên giường anh đợi có được không?”

Hai chân Úc Thừa bắt chéo, giơ một tay lên, dùng ngón tay khớp xương rõ rành kéo kéo cà vạt, không trả lời câu hỏi của cô.

Hoài Hâm cười nhẹ một tiếng, trêu chọc trắng trợn: "Sao không nói gì? Ý là rất thích phải không?"

"Tới lúc đó nói cho em biết." Anh nói.

Giọng nói của anh qua tai nghe giống như đã qua một phương thức xử lý đặc biệt nào đó, trong sự từ tính còn pha lẫn chút khàn khàn khó tin, giống như mỗi lần anh thì thầm phả nhẹ vào tai cô vậy, khiến người ta rung động.

Hoài Hâm dùng lưỡi liếm môi dưới, thở dài giống như đang tức giận vậy: "Được rồi."

Úc Thừa cũng cúp điện thoại.

Bắc Kinh đã vào mùa hạ, nhưng ánh đèn sáng lên trong các tòa nhà cao tầng vẫn xa xăm và lạnh lẽo, vừa nhìn đã thấy sự hiu quạnh của nó. Thật hiu quạnh.

Cung Thịnh vẫn luôn chăm chú nhìn đường, cuối cùng đợi tới lúc dừng đèn đỏ mới tuỳ ý bắt chuyện với Úc Thừa: "Vừa rồi là… bạn gái của ngài ư?"

Úc Thừa liếc nhìn anh ta một cái, ánh mắt ôn hoà, không có cảm xúc gì đặc biệt: "Không phải."

"Ồ, tôi còn tưởng là vậy cơ." Cung Thịnh cười nói.

Tiếp xúc với cậu hai đã lâu, anh ta cũng biết đối phương có tính tình vô cùng tốt, sẽ không coi thường những người như bọn họ, quả thực khác một trời một vực so với người thường xuyên quở trách cấp dưới như Phan Tuyển.

Úc Thừa nói tiếng Quảng Đông với anh ta, nói đùa một cách lộ liễu: "Có một từ đã nghe qua chưa? Gọi là lover."

Anh thản nhiên mỉm cười, tháo gọng kính bạc xuống, gấp lại cho vào túi áo khoác, động tác tao nhã mà cao quý. Cung Thịnh hiểu ngầm trong lòng, trêu đùa nói: "Vậy tôi không nên đưa ngài tới đây nhỉ."

Úc Thừa cười mà không đáp.

Chiếc Rolls-Royce màu đen dừng lại ở trước cửa tòa văn phòng, cho tới khi Úc Thừa đi vào bên trong, đi thang máy lên trên tầng, chiếc xe mới chậm rãi rời đi.

Hoài Hâm quấn lấy chăn, gật gà gật gù trong bóng tối. Để đề phòng bản thân ngủ mất, cô bật đèn đầu giường lên, nhấc cốc cà phê nóng trên tủ lên nhấp một ngụm.

Ai mà ngờ vừa đặt cốc xuống, bên ngoài lại truyền tới tiếng đóng mở cửa. Cô giật mình, vội vã đặt chăn xuống, tắt đèn đi, nhanh chóng chui vào trong chăn.

Tiếng bước chân trầm trầm chậm rãi càng lúc càng gần, còn có tiếng vải cọ xát vô vô cùng vui tai. Úc Thừa cởi áo khoác ra, nới lỏng cà vạt, đế giày phát ra âm thanh rõ ràng và nặng nề trên mặt sàn gỗ. Anh bước về phía phòng ngủ.

Hoài Hâm núp trong chăn của anh, nhịp tim mỗi lúc một nhanh. Cô thích nhất là những chuyện kích thích như thế này, tất cả đã sẵn sàng, chỉ đợi gió đông tới.

Tiếng nắm cửa vang lên, Úc Thừa bước vào căn phòng tối om, đột nhiên không phát ra tiếng động gì nữa. Hoài Hâm không nhìn thấy bên ngoài, khó tránh khỏi có chút nghi ngờ, ngay lúc cô định kéo chăn xuống nhìn trộm một chút, một cánh tay thon dài đột nhiên luồn vào dưới chăn, nắm lấy mắt cá chân cô.

Hoài Hâm kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó liền nghe thấy tiếng

cười từ tính dễ nghe của người đàn ông, cả người bị kéo xuống mép giường.

Gương mặt với đường nét rõ ràng của người đàn ông vô cùng anh tuấn trong ánh sáng mờ ảo. Áo sơ mi trắng trên người anh đã cởi ra vài nút, cà vạt buông lỏng lẻo trên cổ, cổ áo mở rộng. Anh mỉm cười chống hai tay bên mép giường, ngang tầm mắt với cô đang nằm trên chăn.

"Sao anh biết em ở đây?" Hoài Hâm quở trách, có chút không phục.

Úc Thừa ung dung mỉm cười, cúi đầu lưu luyến trên cổ cô một lát, ám muội nói: "Trên người em có mùi mà, rất thơm."

Nhổ vào! Chắc chắn không phải là lý do này!

Có lẽ là vì lúc cô mở khoá mật mã, điện thoại của anh cũng nhận được thông báo, thất sách rồi thất sách rồi.

Hoài Hâm dứt khoát bỏ tấm chăn đã bị vò thành một quả bóng đi. Cô đương nhiên cũng không thực sự khoả thân, vì cô biết điều đó sẽ làm giảm đi hứng thú của Úc Thừa rất nhiều, mà anh lại thích thứ khác.

Dưới ánh trăng trong trẻo, cô gái trẻ mặc một bộ đồng phục học sinh, cổ lật màu tím, đồ sáng màu, váy ngắn gần như không che được đồ lót, đôi chân thon dài dưới lớp váy, còn tết cho mình hai bím tóc xinh xắn đáng yêu.

Cô nghiêng đầu, thì thầm vào tai anh: "Thầy Úc, hôm nay muốn thử một kiểu khác không"

Ánh mắt Úc Thừa tối tăm, áp người xuống, Hoài Hâm đưa tay đỡ lấy ngực anh, ngăn anh lại, ngả người về phía sau, nhẹ nhàng nói: "Thầy giáo đừng gấp gáp mà."

Cô nheo mắt lại, giống như xem xét mà lười biếng nhìn anh đánh giá vài giây, nâng chân lên, hướng những ngón chân bóng mịn xinh đẹp về phía thắt lưng của anh, cổ chân thon thả khẽ xoay xoay.

Hô hấp của Úc Thừa bỗng trầm xuống, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô trong bóng tối.

Hoài Hâm vừa ngây thơ vô tội vừa đáng thương nói: "Thầy giáo, em vẫn còn nhiều thứ chưa hiểu, có thể nhờ ngài dạy cho em được không?"

Mắt cá chân đột nhiên bị anh nắm lấy, lần này giống như bị kẹp lại vậy, không thể thoát thân nổi. Chiếc cà vạt vải lụa rơi trên mắt Hoài Hâm, anh dùng nó quấn quanh đầu cô, thắt thành một chiếc nơ.

Lần này, anh không cần phải cách qua điện thoại nghe cô nói năng bừa bãi nữa, nghiến răng bật cười nói: "Đều dạy em hết."

Cà vạt của Úc Thừa hôm nay có màu tối, rất hợp với mái tóc đen thẳng của cô. Hoài Hâm hơi hé môi, váy ôm trên người, mắt không thấy gì cả, chỉ nghe thấy 'cạch' vài tiếng, dường như đã đụng đổ thứ gì, tiếp sau đó, cô nghe được một mùi cà phê nồng nặc.

Cà phê bị đụng đổ hết xuống sàn. Thứ khắc sâu vào tâm trí người ta hơn cả mùi hương ấy chính là hơi thở ấm áp nhàn nhạt mùi thuốc lá của Úc Thừa. Hơi thở của anh phả vào tai cô, mang theo nụ cười mê hoặc lòng người: "Học được chưa, hửm?"

Hoài Hâm ngẩng cổ lên, vẫn cứng miệng nói: "Chưa học được."

"Chưa học được?"

"Ừm, có lẽ do thầy giáo dạy không tốt? Ai biết được."

Úc Thừa lại nghiêng người qua hôn cô, thở dài nói: "Thầy giáo thích học sinh ngoan cơ."

Lần này Hoài Hâm còn đặc biệt chuẩn bị rượu vang đỏ ở đầu giường, vốn là định uống lúc tình nồng ý mật, nhưng hiện giờ Úc Thừa lại nhấp một ngụm đưa lên môi cô, ấn cô muốn cô nuốt xuống.

Rượu này không có hậu vị như trong tưởng tượng của Hoài Hâm.

Chỉ có cảm giác lành lạnh, nhưng đột nhiên lại gây cảm giác rát và cay khi đi qua cổ họng.

Rượu quả thực chẳng phải thứ gì tốt, khiến người ta mất tỉnh táo, cũng khiến người ta đau khổ. Toàn bộ rượu đổ lên người Hoài Hâm, tạo ra tiếng róc rách. Cả cơ thể cô giống như vừa tắm xong, mới ngoi ra khỏi nước vậy, tản ra mùi thơm nồng của rượu vang đỏ.

Trước mắt không có tia sáng, cổ họng cũng bị chặn bởi rượu vang. Những ngón tay thon dài của Úc Thừa xoa dịu lưng cô, một lúc sau lại luồn vào trong mái tóc đen của cô, giữ lấy đầu cô. Mùi rượu ở khắp nơi, vừa lạnh vừa nóng, vừa tê tái vừa nóng bừng.

lover, lover là gì.

Người yêu. Anh đã nói với bên Hồng Kông như vậy.

Nhà họ Phan là một ổ hổ sói, ở Bắc Kinh, Úc Thừa cũng không dám buông lỏng. Cung Thịnh là người làm việc dưới trướng Phan Tấn Nhạc, bề ngoài thì là hỗ trợ Úc Thừa xử lý những chuyện trong tập đoàn, nhưng trên thực tế lại là một con cờ mà Phan Tấn Nhạc đặt bên người Úc Thừa, theo dõi sát sao nhất cử nhất động của anh.

Sự nhẫn nại tạm thời là nền tảng cho chiến thắng lâu dài về sau. Khói thuốc thấm qua phế tạng cũng chẳng thể nào làm vơi đi nỗi oi bức khó chịu đã ăn sâu vào tận xương tủy, nhưng được giải tỏa bằng cách nén sâu trong lòng bàn tay. Tự do mà anh luôn hằng mong ước nhất định sẽ có một ngày lấy lại được.

Chỉ cần kiềm chế tốt, bảo toàn lý trí.

Như vậy cuối cùng mới có thể giữ cô ở bên cạnh.

Hôm nay, sự thân mật giữa hai người họ thiếu sự kiên nhẫn. Úc Thừa kéo nhẹ tóc của Hoài Hâm, ấn cô vào người mình, chiếm lấy môi cô, hôn cô một cách nồng ấm.

Anh thầm nghĩ, nếu như cô nhìn thấy được, nhất định sẽ lại đáng thương tội nghiệp rơi nước mắt, không nhìn thấy được thì rắc rối rồi, phải làm sao để chứng minh được, chỉ đành để cô khóc ướt cả tấm cà vạt lụa màu tối mới được.

Hoài Hâm không rõ đang xảy ra điều gì, chỉ ngửi thấy mùi rượu vang và cà phê, còn có mùi hương gì đó cháy lên, cuối cùng chỉ còn lại hai người ôm nhau thật chặt.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Hoài Hâm ngủ tới tận chiều mới tỉnh dậy. Hôm qua, chăn ga gối đệm đều bị rượu đỏ làm ướt, Úc Thừa ôm cô về phòng ngủ ở nhà cô nghỉ ngơi.

Hôm nay, sau khi tỉnh dậy, anh kêu người tới dọn dẹp. Hoài Hâm nhón chân bước xuống sàn, suýt chút nữa trượt ngã.

Hôm qua là cô mời gọi anh trước, cũng như một lẽ đương nhiên, anh khác biệt hoàn toàn với hai từ 'dịu dàng', nhưng thật đáng kinh ngạc, cô vậy mà càng có thể chấp nhận dáng vẻ của anh tối qua hơn.

Chỉ cần là anh cho, cô đều có thể chịu đựng được. Toàn bộ sự đau khổ, kìm nén, cô đơn, chỉ cần là anh cho, cô đều sẽ chấp nhận.

Nhưng hôm nay, cô không muốn lại đi lại khắp nơi nữa, nằm trên chiếc giường mềm mại, đợi anh đi vào.

Úc Thừa nấu xong bữa trưa, dáng người cao gầy ăn mặc chỉnh tề bước vào. Hoài Hâm quay lưng lại với anh, nghe thấy âm thanh cũng không động đậy. Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ, tấm lưng thon thả, xương bướm giống như một tác phẩm điêu khắc đẹp đẽ mà mong manh dễ vỡ vậy.

"Bảo bối." Úc Thừa ngồi ở mép giường, cúi người xuống, nhẹ nhàng gọi tên cô: "Tiểu Hâm, bảo bối…"

Hoài Hâm lười biếng nằm nghiêng, cũng không muốn nói chuyện, chỉ cảm giác được hơi thở dịu dàng của anh phả qua má.

Anh nâng tay lên, những ngón tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Hoài Hâm không hề động đậy.

"Đã là chiều rồi, em ăn một chút có được không, đừng để đói bụng." Úc Thừa nhẹ giọng dỗ dành.

Vừa rồi quả thực có hơi buồn ngủ, hiện giờ lại ỷ vào sự dịu dàng của anh mà chơi xấu, Hoài Hâm nắm chặt chăn, giọng nói nũng nịu hơi khàn khàn: "Không ăn."

Úc Thừa cũng nằm nghiêng bên cạnh gối của cô.

"Không ăn không tốt cho dạ dày đâu." Anh nhẹ nhàng từ phía sau ôm cô vào lòng: "Ăn một chút thôi, được không?"

"... Không muốn."

"Anh làm đó, đều là món em thích ăn. Bảo bối nể mặt anh chút được không?" Giọng nói của người đàn ông đè nén chút ý cười suồng sã.

Hoài Hâm không lên tiếng.

Anh lại nói: "Vậy anh đút cho em nhé? Không cần em tự mình làm

đâu.”

“...”

“Không ăn thật à, không ăn thì chỉ có thể đổ đi thôi, tiếc thật đấy.”

“Vậy thì đổ đi.” Hoài Hâm cố ý nói.

Úc Thừa trầm mặc vài giây, hôn lên vai cô rồi nói: “Được rồi, đợi chốc nữa em muốn ăn thì nói với anh.”

Hoài Hâm có chút không dám tin, tính khí anh thực sự tốt đến vậy ư? Cô đã làm càn đến vậy rồi, anh vẫn có thể giữ được thái độ bình tĩnh dịu dàng như vậy? Cô tò mò xoay người lại, chỉ thấy Úc Thừa đang nhìn cô, trong mắt hàm chứa một ánh lửa nhàn nhạt cùng với ý cười sáng ngời.

Lông mày anh tuấn của anh cong lên, đẹp không để đâu cho hết.

Hoài Hâm ho khan một tiếng, đẩy nhẹ cánh tay anh: “Em bảo đổ đi, anh không tức giận ư?”

Úc Thừa lắc đầu.

“Tại sao?”

Anh nắm lấy tay cô, nhìn cô thật sâu: “Dù sao cũng là nấu cho em, xử lý thế nào là quyền của em.”

“Còn nữa…” Úc Thừa sáp lại gần, ôm Hoài Hâm càng thêm chặt, nhếch môi lên, nhẹ giọng nói: “Anh biết em không nỡ để anh buồn đâu mà.”

Chương 71: C71: Hoa hồng

Cuối cùng, Hoài Hâm vô cùng nể mặt mà thưởng thức bữa trưa tình yêu mà anh làm cho cô. Các món ăn rất phong phú và tinh tế, mì ống truffle nấm đen sốt kem, salad bơ tôm, còn có bít tết chiên kiểu Pháp với năm phần chín. Úc Thừa cẩn thận cắt những miếng thịt mềm mại thành những miếng nhỏ để cô dễ nuốt hơn.

Anh quả thực cái gì cũng biết, lại một lần nữa Hoài Hâm có thêm kiến thức về anh.

Từ sau khi bắt đầu xử lý chuyện công ty con Hằng Thuỵ, Úc Thừa lại trở nên vô cùng bận bịu. Anh ở bên Hoài Hâm dưới ánh nắng kéo dài một một lúc, sau đó thay vest và giày da rồi đi ra ngoài.

Những chuyện này anh cũng từng nói với cô một ít, nhưng thường nếu cô không hỏi, anh cũng sẽ không nói. Hoài Hâm biết anh đã rất mệt rồi, nếu còn cần phải giải thích với cô nữa, sự mệt mỏi sẽ lại tăng thêm mấy phần.

Mà cô chỉ hy vọng lúc ở cùng cô, anh được thư giãn nhất, vui vẻ nhất.

Đại khái bận tầm ba tuần, chuyện này đã đạt được tiến triển mang tính đột phá. Hai bên cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận trước mặt hội đồng quản trị, ký kết các điều khoản mua lại cổ phần.

Thời gian không đợi người, chuyện ở bên phía Phan Duệ kia giải quyết muộn một giây thôi cũng đều mang đến rủi ro. Úc Thừa mượn tư liệu Bác Nguyên thẩm định trước kia, đơn giản hoá quy trình

nhiều nhất có thể.

Tối đó, Úc Thừa và người của mấy bên uống rượu tới tận khuya, lại là Cung Thịnh phụ trách đưa anh về.

“Hôm nay ngài muốn về đâu ạ?”

Úc Thừa nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế, giọng nói có chút khàn khàn: “Về biệt thự đi.”

Anh chưa từng tới căn nhà mà Phan Tấn Nhạc để lại cho anh ở Bắc Kinh này, trước đây luôn để trống, thi thoảng sẽ gọi người tới dọn dẹp, đến cả một người hầu thường trực cũng không có. Cung Thịnh hỏi: “Ngài uống không ít, có cần tôi điều một người tới chăm sóc ngài không?”

“Không cần.” Úc Thừa nói.

“Vâng ạ.”

Dưới sự hộ tống của Cung Thịnh, Úc Thừa xuyên qua vườn hoa nhỏ đi vào trong biệt thự. Mặc dù mặt bàn sạch sẽ không một hạt bụi, cũng có quần áo sạch sẽ để thay, nhưng trong căn nhà to lớn này lại vô cùng lạnh lẽo, không có một chút hơi người nào.

Trước kia, Úc Thừa từng sai người tới kiểm tra nơi này, không có camera, cũng có có thiết bị nghe lén nào cả.

Anh bước vào phòng ngủ ở tầng hai, nhìn xuống cửa sổ hồi lâu mới thấy Cung Thịnh lái xe rời đi.

Kim giờ đã chỉ một giờ sáng, có lẽ Hoài Hâm đã ngủ rồi. Đã bốn năm ngày anh không gặp cô, chỉ luôn gọi video hoặc điện thoại.

Úc Thừa đã uống quá nhiều rượu trong yến tiệc, rượu Tây và rượu trắng trộn lẫn vào nhau, hiện giờ, dạ dày của anh vô cùng khó chịu.

Anh tựa vào bồn rửa nôn một trận, cảm thấy sức lực đều đã cạn kiệt rồi.

Lúc này, anh quả thực có chút nhớ cô.

Nhớ cảm giác mềm mại ấm áp khi ôm cô vào lòng, nhớ dáng vẻ cô cầm khăn ấm tỉ mỉ lau mặt cho anh, nhớ những lời nói kỳ quặc mà đáng yêu khiến anh bật cười của cô.

Úc Thừa tựa lưng vào ghế dựa bên cạnh chiếc giường lớn trong phòng ngủ, màn hình điện thoại sáng lên, anh gửi tin nhắn Wechat cho Hoài Hâm: [Bảo bối.]

Đương nhiên cô không trả lời. Úc Thừa đoán cô hiện giờ có lẽ đang ngủ rất ngon trên chiếc giường mềm mại, đang chìm trong những giấc mộng đẹp.

Dù sao cô cũng không nhìn thấy, vậy nên thời gian hiện giờ đều thuộc về anh.

Úc Thừa chậm rãi gõ chữ, đầu óc hơi choáng váng, phân biệt chữ cũng hơi trì trệ, từng chữ từng chữ tạo thành câu gửi đi.

[Anh nhớ em.]

[Bảo bối, anh nhớ em.]

[Em thật đáng yêu.]

Gửi xong, anh cảm thấy bản thân như vậy có hơi đần độn, nhưng sau khi nhìn mấy hàng chữ, anh lại nhếch môi lên cười.

Anh tiếp tục gửi tin nhắn cho cô, độc thoại một mình: [Bây giờ anh đang ở đây [định vị].]

[A2-số 906.]

[Chỉ có một mình anh, nếu có em ở đây thì tốt.]

[Muốn ôm em.]

[Muốn ôm em quá, bảo bối.]

Quả thực rất không dễ chịu. Trước đây lúc ở MGS, anh cũng từng uống say, vì là nhân viên sơ cấp, cũng không có chút tài nguyên và nhân mạch nào với nhà họ Phan, liều mạng hơn bây giờ rất nhiều. Nhưng đã nhiều năm trôi qua, đã rất lâu Úc Thừa không còn cảm giác của lúc đó nữa rồi.

Đời người quả thực có rất nhiều lúc thân bất do kỷ, như lúc đầu vật lộn ở MGS, hay như tối nay, bị người của hai bên Khải Húc và Hằng Thuỵ luân phiên chúc rượu cũng vậy.

Phan Duệ lần này đã hoàn toàn bế tắc, sự thật chứng minh anh ta không có đủ năng lực để chịu nhiều trách nhiệm hơn. Cũng nhờ Phó Đình Hựu trước đây tạo dựng được mối quan hệ với Lương Triều ở Macao, Úc Thừa mới nhận ra hoá ra Phan Duệ có một món nợ cờ bạc khổng lộ, vì vậy mới ra hạ sách này.

Có lẽ con ngoài giá thú ít nhiều đều có loại tâm lý này, nắm khối tài sản khổng lồ trong tay nhưng không bao giờ biết đủ, tham vọng, dã tâm tràn trề, lúc nào cũng muốn có được nhiều hơn mới có thể khiến bản thân có cảm giác an toàn. Thật đáng buồn cũng thật đáng thương.

Phan Duệ vốn đã thương lượng với chủ nợ, chuyển một phần vốn chủ sở hữu của chủ thể Cayman cho bọn họ, còn đưa ra mức chiết khấu vô cùng ưu đãi. Như vậy mà nói, anh ta cần chấp nhận rủi ro mà thao túng giá cổ phiếu, nào ngờ kinh nghiệm không đủ, bị người khác nhìn ra thủ đoạn trong nháy mắt.

Lần này, anh ta đã không còn cơ hội vãn hồi nào với bên phía Phan Tấn Nhạc được nữa, hơn nữa, chuôi cầm cũng nằm trong tay Úc Thừa, cho dù trong lòng ghi hận thế nào cũng vô ích mà thôi.

Úc Thừa ngẩng đầu nhìn trần nhà, ánh sáng màn hình trắng chiếu vào góc mặt của anh. Anh thở ra từng hơi đầy mùi rượu, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Lật đổ anh em ruột là cảm giác như thế này.

Điều khiến anh để ý nhất chính là anh quả thực chẳng có cảm giác gì mấy, giống như chỉ tiêu diệt một kẻ thù mà anh chưa từng gặp mặt. Úc Thừa biết mỗi một người trong vòng tròn này đều âm mưu tính toán, tình cảm đích thực còn rẻ hơn giấy vụn. Phó Đình Hựu đã chìm vào trong môi trường như vậy còn lâu hơn anh, từng kể cho anh nghe chuyện chém giết nhau, lừa gạt lẫn nhau giữa anh em ruột thịt.

Cũng quả thực là như vậy.

Có lẽ chẳng ai có thể nghĩ được rằng, người chơi đu quay cùng Phan Diệu trong vườn hoa, trông có vẻ hiền lại vô hại như Cầu Minh Phạn, cũng chính là một trong những tác nhân đứng đằng sau trò hề khiến giá cổ phiếu biến động này.

Trong lúc điều tra, Úc Thừa xem xét rất kỹ, thông qua một số cách thức khác, ngoài ý muốn phát hiện tài khoản của mẹ ruột Cầu Minh Phạn là Thẩm Tĩnh Dung cũng đang giao dịch, hơn nữa còn khoá vị trí trước giới hạn giá cổ phiếu đầu tiên. Điều này vừa nhìn đã thấy là do đã biết được tin tức trước, không chừng ngay cả chủ ý thao túng giá cổ phiếu đã trả nợ của Phan Duệ cũng là do Cầu Minh Phạn đề xuất.

Đoán chừng Phan Duệ vẫn còn chưa biết anh ta đang âm thầm thu lời trong bóng tối, nếu không, cục diện cũng không sóng yên biển lạnh tới như vậy.

Chiêu kim thiền thoát xác lần này của Cầu Minh Phạn phải nói là tâm cơ thâm trầm, vừa nhìn đã biết không thể xem nhẹ, nhưng Úc Thừa lại không giao chứng cứ cho Phan Tấn Nhạc.

Chỉ dựa vào chút buộc tội này vẫn chưa đủ để lay động vị thế của anh ta, so với bứt dây động cỏ, thà dẫn rắn ra khỏi hang thì hơn.

Tuy nhiên, lúc này ngước nhìn trần nhà màu trắng cùng những chiếc đèn chùm pha lê đắt đỏ, Úc Thừa thực sự không còn cảm giác gì nhiều nữa rồi.

Anh chỉ cảm thấy mệt mỏi, muốn ôm Tiểu Hâm của anh.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, anh vậy mà lại ngủ thiếp đi trên chiếc ghế tựa bọc da, lúc tỉnh lại, anh nghe thấy dưới tầng có tiếng chuông cửa lờ mờ truyền tới.

Úc Thừa chống tay ngồi dậy, xung quanh tối om, đèn của hành lang chưa tắt, vài tia sáng lọt vào bên trong phòng ngủ.

Anh theo tiếng động đi xuống tầng, lúc này mới nghe rõ có tiếng người gõ cửa.

Hai giờ sáng.

Mọi thứ đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng gõ cửa cạch cạch.

Úc Thừa mang dép lê đi qua, ánh sáng trần nhà quá chói khiến anh đau đầu. Không lẽ là Cung Thịnh quay trở lại vào lúc này, còn có thể có chuyện gì, có phải quá tận chức rồi không...

Vẻ mặt Úc Thừa mệt mỏi mở cửa ra.

"..."

Đối diện với cánh cửa bỗng được mở ra, cô gái trẻ mặc bộ váy trắng vẫn có chút sững sờ. Cô thắt một bím tóc, vừa gọn gàng vừa xinh xắn, đôi mắt đen ánh lên ánh sáng nhàn nhạt, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: "... Nghe bảo có người nhớ em rồi."

Không khí an tĩnh một lúc, tiếp sau đó, cô bị anh kéo vào, áp vào cánh cửa đã đóng kín.

Mùi rượu nồng nặc xộc tới, Hoài Hâm chủ động ôm lấy cổ anh, môi hoà với môi anh, dần dần cũng trở nên hơi chớm say. Lúc lấy lại hô hấp, cô mỉm cười nói: "Anh, anh uống say thật đấy."

Gửi cho cô nhiều tin nhắn chẳng có tí mạch lạc nào như thế.

Cũng may cô không ngủ được nên mở điện thoại ra xem, bằng không sẽ lỡ mất cuộc độc thoại thẳng thắn như vậy của anh.

Úc Thừa hôn mí mắt nâng lên của cô, đôi mắt đen láy, cất giọng dịu dàng nói: "Muộn rồi còn một mình qua đây, có biết nguy hiểm lắm không?"

Ánh mắt sáng ngời của Hoài Hâm nhìn anh, cô nhếch khóe miệng, sáp lại gần hôn anh một cái, giả bộ khổ tâm nói: "Nhưng em sợ buổi tối có người không được ôm em sẽ không ngủ được, phải làm sao đây."

Úc Thừa cụp mắt xuống nhìn cô, hầu kết khẽ động đậy. Anh rất cao, cô nhìn anh lúc nào cũng phải ngước lên. Nhưng một lúc sau, anh bỗng nhiên cúi xuống, vùi mặt vào hõm cổ cô, ôm cô thật chặt.

"Nhớ em quá, bảo bối." Anh thở dài.

Trái tim của Hoài Hâm bỗng nhiên mềm nhũn thành một dòng nước ấm áp.

Nói đến cùng cũng chỉ mấy ngày không gặp mà thôi, nhưng bởi vì nhớ nhung đối phương, vậy nên cho dù là một giây không được gặp mặt cũng sẽ thấy nhớ.

Cô cũng giơ tay lên, cố gắng ôm lại anh, ngón tay vuốt ve an ủi anh, giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút tủi thân: "Em cũng thế."

Anh biết những ngày này đã để cô phải cô đơn, thấp giọng nói: "Xin lỗi."

Hoài Hâm lắc đầu.

Bọn họ đều rất mệt rồi. Hoài Hâm nhất quyết muốn nấu canh giải rượu cho Úc Thừa. Uống xong, hai người khoác vai nhau lên lầu, Hoài Hâm nhúng khăn sạch vào nước ấm, để Úc Thừa ngồi trên ghế sô pha nhỏ, cúi xuống, cẩn thận giúp anh lau mặt.

Suốt cả quá trình, anh chỉ ngửa mặt lên, cũng không nói chuyện, chỉ tĩnh lặng nhìn cô.

Mắt của anh rất đẹp, giống như một loại đá quý nào đó vậy, đen như mực, ánh lên chút ánh sáng mờ nhạt. Chiếc khăn trì trệ ở cung mày anh rồi trượt xuống, anh lại nhắm mắt lại, đôi lông mày mảnh đen như lông quạ dần buông xuống.

Hoài Hâm nhìn mãi, không nhịn được lại sáp tới hôn anh. Úc Thừa mở mắt ra, ôm cô vào trong lòng, dịu dàng ngậm lấy môi cô.

Anh vẫn luôn dịu dàng như vậy, kể từ giờ phút cô gặp anh lần đầu tiên.

Nhiệt độ cơ thể của Úc Thừa hơi cao, khiến cô cảm thấy có chút mơ màng, giống như có thứ gì đó bùng cháy vậy.

Mái tóc đen dài thẳng tắp của Hoài Hâm xõa xuống xương quai xanh

của anh, mềm mại uốn lượn. Cô vòng tay qua ôm lấy cổ Úc Thừa, áp trán vào trán anh, cảm giác say nồng dâng lên trong ngực cô. Cô lặng lẽ ôm lấy anh.

Có rất nhiều chuyện anh không kể cho cô, giống như đêm hiu quạnh ở Macao, anh lặng lẽ thắp điếu thuốc, có biết bao nỗi áp lực đè nặng lên vai anh. Cô dù có đau lòng cho anh thế nào đi nữa cũng không thể giúp anh được việc gì.

Nhưng chỉ cần sau khi uống say, anh vô thức nhớ tới cô đầu tiên, cô đã mãn nguyện rồi.

Chỉ cần anh nhớ cô, cô đã mãn nguyện rồi.

Đêm khuya tĩnh mịch lộ ra ánh đèn neon lụi tàn cách đó xa xa. Họ ôm nhau không chút hiềm khích, trong lòng cảm thấy được an ủi. Bởi vì đã đủ thấu hiểu, nên cũng chẳng cần lời nói nào nữa.

Chiếc áo vest trên người Úc Thừa đã nhăn nheo lúc nào không hay, Hoài Hâm giúp anh thay đồ, bản thân cũng thay đồ ngủ dự phòng ở đây.

Xong xuôi mọi việc, cô rúc vào lòng Úc Thừa, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Thông thường, chỉ có sau lúc đó, bọn họ mới ôm nhau ngủ, nếu không sẽ ai ngủ nhà nấy. Đây vẫn là lần đầu tiên, chẳng có chuyện gì phát sinh cả, không liên quan đến tình dục, cũng chẳng liên quan đến thế tục, bọn họ đơn thuần ôm lấy đối phương, chỉ bởi vì họ cần nhau.

Ngày hôm sau, khi trời vừa rạng sáng, Hoài Hâm xoay người lại, trán liền cụng vào thứ gì đó, hơi mở mắt ra mới phát hiện là vai của anh. Cô dựa vào vai anh để ngủ, quả thực không chọn đúng tư thế cho lắm.

Hoài Hâm cười thầm, nhắm mắt lại rúc vào lòng anh. Sau đó, cô phát hiện Úc Thừa cũng động đậy, hơi thở ấm áp phả qua đỉnh đầu, anh ôm cô sâu hơn.

Lại ngủ thêm hai tiếng, đến gần trưa, cuối cùng Hoài Hâm cũng dần tỉnh lại, mở mắt nhìn trần nhà trắng tinh không tì vết trên đỉnh đầu.

Đây là một căn phòng ngủ lạ lẫm, vừa sang trọng vừa cổ điển, nội thất bằng da, thảm len với hoa văn phức tạp tối màu, khắp nơi đều là mùi tiền.

Úc Thừa vẫn đang ngủ, lần đầu tiên Hoài Hâm dậy sớm hơn cả anh. Vừa nhớ tới bộ dạng của anh tối qua, cô liền biết mấy tuần này chắc đã khiến anh mệt lử. Cô nửa chống người dậy, trái tim giống như bị bóp chặt, lặng lẽ thở dài một hơi.

Hoài Hâm dịu dàng nhìn anh một lúc, sau đó mím môi... dáng vẻ yên tĩnh nhắm mắt ngủ của người đàn ông này cũng rất đẹp trai.

Đường cằm rõ nét, sống mũi cao, lông mày anh tuấn, lông mi mảnh mà rậm. Hoài Hâm không nhịn được mà đưa tay ra chạm vào, giống như hai cái quạt nhỏ vậy, cô hết động bên này lại khua bên kia, chơi vô cùng vui vẻ.

Cảm giác thấy mí mắt của anh động đậy, Hoài Hâm nhanh chóng dừng lại.

Nhưng nhìn anh lại cảm thấy không kìm lòng nổi, sáp lại hôn lên má anh một cái.

Hôn trộm thành công khiến cô không khỏi cảm thấy vui vẻ, đang định chuồn đi, người đàn ông gần trong gang tấc bỗng nhiên mở mắt ra, đôi đồng tử đen láy vô cùng tỉnh táo.

"Anh đã tỉnh…" Lời còn chưa nói xong, Hoài Hâm đã bị anh lật người đè xuống, môi bị chặn lại.

Úc Thừa vừa sáp tới đã khiến cô cảm thấy có chút không chống đỡ nổi. Hơi thở nóng hổi phả vào cô, giống như vẫn còn chưa hết cơn say vậy.

Chẳng mấy chốc, không khí đã dùng hết, Hoài Hâm rên rỉ cầu xin sự thương xót. Cảm giác được anh cố ý, Hoài Hâm né sang một bên, giống như không chịu nổi mà hờn dỗi kêu lên: "Úc Thừa!"

"Sao vậy bảo bối?" Tâm trạng của anh rất tốt, miệng nhếch lên cười, biết rõ còn cố hỏi.

Đúng là xấu xa hết sức.

Nhưng cô lại thích anh xấu xa, bởi vì cô cũng chẳng ngoan cho lắm.

Hoài Hâm nhân cơ hội bò dậy khỏi giường để rút lui. Trên người mặc một chiếc váy ngủ mỏng, cô chậm rãi vén tóc, xoay đầu lại nhìn anh: "Em muốn đi tắm."

Cô bước lên tấm thảm đắt tiền bằng đôi chân trần một cách lơ đễnh, vòng eo thon thả đung đưa. Khi cửa phòng tắm sắp đóng lại, Úc Thừa cũng theo cô tiến vào. Hoài Hâm xả nước nóng vào bồn tắm, đầu cũng không ngoảnh lại mà hỏi anh: "Anh vào làm gì?"

Úc Thừa ở cách đó vài bước, lười biếng tựa vào một bên nhìn cô.

Cô rất biết hưởng thụ, thả một cục muối tắm sữa vào trong nước, bọt màu trắng mềm mại lan ra, những cánh hoa hồng bên cạnh cũng được rải vào, đung đưa rồi đáp xuống mặt nước trong veo.

Lúc này, Hoài Hâm quay đầu lại, hai tay chống lên thành bồn, mỉm cười nhìn anh.

Cô bắt chéo chân, hơi ngả người về phía sau, toàn bộ trọng lượng

cơ thể đều được chống đỡ bởi tay cầm bằng thép bên cạnh bồn tắm, một bên đôi chân mượt mà trắng nõn chạm đất, mắt cá chân gầy gò mà xinh đẹp.

Hẳn là một tác phẩm mà tạo hoá vô cùng hài lòng.

Úc Thừa bước lại gần hai bước, ép sát cô.

Hoài Hâm lại không có chút hoảng hốt nào, hài lòng nhướng mày, kéo dài âm đuôi nói: "Em phải thay đồ rồi."

Úc Thừa căng cứng cơ cẳn, biểu cảm không nói lên được có phải có chút nguy hiểm hay không, khẽ nheo mắt nói: "Thay đi."

Giọng nói của anh lờ mờ có chút khàn khàn, Hoài Hâm phát giác ra được. Cô đứng thẳng người dẫm lên gạch lát, duỗi vai và cổ, phong tình như có như không.

Đôi mắt thanh thuần lóng lánh có chút gợn sóng, vô cùng thẳng thắn mà quyến rũ: "Anh muốn vào cùng em không?"

Úc Thừa cụp mắt xuống nhìn cô, thản nhiên cười nói: "Mấy ngày không gặp mà thiếu thốn đến vậy à?"

Anh hơi cúi xuống, môi lưu luyến trên trán cô. Hoài Hâm khẽ chớp mi, liếc mắt sang bên cạnh, hơi nước làm mờ tấm gương chạm khắc bên cạnh, phản chiếu đôi mắt hơi nheo lại và đôi môi khẽ cong lên của người đàn ông.

Úc Thừa ghé sát vào tai cô, giọng nói vô cùng trầm thấp: "Bảo bối."

Hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng phả ra. Hoài Hâm hưng phấn ngồi không vững trên tay cầm thép mà ngã ngửa vào bồn tắm, khiến nước bắn tung tóe ra ngoài.

Cô kêu khẽ một tiếng, vài cánh hoa hồng nổi lên trong bồn nước. Cô

ngước mắt nhìn anh, Úc Thừa bắt chéo đôi chân dài, cũng tiến vào bồn tắm.

Tóc trên trán anh ướt đẫm, đôi mắt sâu như hồ nước nhìn thẳng vào cô, giống như thợ săn đang nhắm vào con mồi vậy. Hơi nước bốc lên, bao bọc họ trong làn sương mờ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ở cùng với cô khiến anh quên đi hết thảy.

Những lá mặt lá trái, ý thức không phạm sai lầm, chuôi kiếm treo lơ lửng trên đầu, những tiếng hét lớn đặt cược nơi sòng bạc, tất cả đều bị anh đưa vào quên lãng, tiêu trừ cả rồi.

Chỉ còn lại mình cô, chỉ có mình cô.

Uống say rồi cũng chỉ nhớ tới cô, hiện giờ cũng chỉ có thể nhìn thấy cô.

Dòng nước ấm áp dễ chịu tràn ra những viên gạch mới toanh bên ngoài, thấm đẫm những tấm thảm len đắt tiền trên sàn nhà. Úc Thừa vịn vào vai Úc Thừa, tìm kiếm môi anh, lặng lẽ nói cô cũng nhớ anh.

Mặt nước lăn tăn gợn sóng, hai người hôn nhau thật sâu.

Đầu ngón tay của Hoài Hâm chạm vào mép sứ lạnh lẽo của bồn tắm, tay cầm thép đột nhiên trở nên mờ mịt. Nước ấm bao phủ sống lưng cô, những cánh hoa hồng trang trí trôi nổi.

Hàng mi dài nhiễm hơi nước, trở nên ướt át, giống như sắp rơi lệ vậy.

Tầm nhìn hoàn toàn trắng xóa, chỉ có thể nhìn thấy đối phương. Lúc này, được Úc Thừa ấm áp ôm thật chặt, Hoài Hâm thực sự muốn mở miệng, ghé vào tai nói lời yêu anh.

Nhưng cô cắn chặt môi, cố gắng nhịn xuống.

Cô vẫn không chịu thua.

Sau khi tắm xong, cô lại ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã là chiều, nghe thấy tiếng Úc Thừa nhẹ nhàng gọi bên tai: "Bảo bối." Hoài Hâm mơ hồ đáp lại, được đút cho uống nước ấm, sau đó khoé miệng truyền tới cảm giác ngọt ngào, là hoa quả mà anh dùng nĩa nhỏ đút cho cô. Người đàn ông bưng một cái đĩa, bên trên có xoài, kiwi cùng dâu tây đỏ rửa sạch đã được cắt sẵn.

Cả một ngày không ăn gì, bụng dạ trống rỗng. Hoài hâm khẽ hé đôi môi đỏ mọng, để mặc anh dịu dàng đút đồ ăn cho mình.

Vị ngọt mát của trái cây lọt vào trong cổ họng, vô cùng dễ chịu. Hoài Hâm tỉnh táo lên một chút, nhẹ nhàng nhướng mi lên, nằm trên giường nhìn anh.

Đuôi mắt cô vẫn còn đọng lại chút sương mờ, cô nhìn anh, thong thả nói: "Xem ra anh đúng là thực sự nhớ em rồi."

Chương 72: C72: Tuổi tác

Úc Thừa dừng ngón tay lại, khép mi lại, trong đôi mắt đen láy nhìn cô với ánh mắt không rõ ràng.

Anh làm ra vẻ hài lòng mà hơi nhếch môi, chậm rãi nói: "Biết là tốt rồi."

"Nhìn anh làm gì." Anh cười như không cười: "Làm sao, vừa rồi còn chưa đủ sao?" Nhìn nhau một lúc, chóp tai Hoài Hâm đỏ bừng, tức giận quay mặt đi. Úc Thừa cười nhẹ, cúi xuống hôn lên má cô một cách dịu dàng dỗ dành rồi tiếp tục đút trái cây cho cô ăn.

Vị ngọt lan tỏa xoa dịu trái tim cô, Hoài Hâm nhẹ nhàng ngâm nga, yên tâm tận hưởng sự phục vụ của anh.

Bây giờ là cuối tuần, nắng chiều càng dịu dàng hơn sau khi bị từng tầng cành xanh che phủ, Úc Thừa tạm thời rảnh rỗi, có thể ở cùng Hoài Hâm.

Trận này anh đã đánh rất đẹp.

Rủi ro thị trường vốn của Ruise không chỉ được giải quyết kịp thời mà sau khi Phan Duệ tăng giá cổ phiếu, chi phí mua vốn cổ phần của Khải Húc trở nên thấp hơn, đồng thời cũng tiết kiệm được tài chính, cuối cùng mục tiêu do Bác Nguyên đầu tư được niêm yết thành công, mang lại lợi nhuận cao cho vốn cổ phần tư nhân của Úc Thừa.

Phan Tấn Nhạc ngoài mặt không nói ra, nhưng thực ra rất hài lòng.

Úc Thừa đã vượt qua bài thử thách, có được chỗ đứng vững gót chân, Phan Tấn Nhạc đã thưởng cho anh 10% vốn cổ phần của công ty mẹ của tập đoàn.

Sự phân bổ ban đầu là Phan Tấn Nhạc và một số người thân bên cạnh kiểm soát phần lớn, hai người vợ của ông nhận được cổ phần rải rác một chữ số. Những đứa trẻ khác mỗi đứa chia thêm một ít, Phan Tuyển được chia nhiều hơn, tiếp theo là Cầu Minh Phạn, Phan Diệu và Phan Duệ.

Mười phần trăm, hàng chục tỷ trong chốc lát.

Sau khi Hứa Tông biết được tin tức thì gọi điện cho Úc Thừa, nửa khen nửa khuyến khích, yêu cầu anh thừa thắng xông lên, đây chỉ là thắng lợi ngắn hạn, không nên coi thường.

"Mẹ yên tâm, con sẽ không bất cẩn." Úc Thừa nói.

Vừa cúp điện thoại, anh cảm giác được một đôi bàn tay mềm mại ôm lấy eo mình từ phía sau.

Họ đứng trước cửa sổ sát đất, khuôn mặt Hoài Hâm áp vào lưng anh, khiến cả người cô trông thật xinh đẹp và nhỏ nhắn.

“Anh.” Cô ngoan ngoãn gọi anh.

Lòng bàn tay rộng của Úc Thừa che mu bàn tay trắng nõn của cô, trầm giọng đáp lại.

“Anh còn nhớ tuần sau là ngày gì không?” Hoài Hâm hỏi.

Úc Thừa xoay người, vòng tay qua eo cô kéo cô đến gần anh, anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong veo của cô, nhếch khóe môi một lúc, thấp giọng đáp: “Anh nhớ rồi.”

“Ngày gì?"

Úc Thừa cúi đầu cụng vào chóp mũi cô cười khẽ: “Ngày là sinh nhật em đấy, em yêu.”

“…” Hoài Hâm trừng mắt nhìn

Cô thực sự muốn nói đó là sinh nhật của anh, nhưng hiển nhiên là anh đã đưa ra một câu trả lời hay hơn.

Sinh nhật của họ chỉ cách nhau hai ngày, vào cuối tháng 6, mỗi lần Hoài Hâm nghĩ đến chuyện này, cô đều có cảm giác kỳ diệu về duyên phận, nhếch môi hỏi: “Vậy chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật như thế nào?”

“Ừm” Úc Thừa suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi với giọng điệu bình tĩnh: "Đi du lịch thì sao?" Hoài Hâm ngước mắt lên và nói: "Nghe hay đấy."

Họ chưa bao giờ thực sự đi du lịch kể từ khi họ trở về từ Đạo Thành, kỳ nghỉ xa hoa ở Ma Cao không thể tính được, muốn đi thì phải đến những nơi có phong tục và tập quán đặc biệt.

Hoài Hâm túm lấy góc áo của hắn, nghiêng đầu hỏi: “Anh còn nhớ chúng ta từng nói có rất nhiều việc phải cùng nhau làm không?”

“Đương nhiên.” Úc Thừa khẽ mỉm cười: “Khinh khí cầu, nhảy dù, trượt cát, nhảy bungee... còn những thứ khác anh chưa nhắc đến." Anh nhớ rất rõ ràng, Hoài Hâm kiễng chân lên, đến gần, mỉm cười hôn lên môi anh.

"Em muốn ngồi trên khinh khí cầu và trượt cát."

“Được.” Úc Thừa cụp lông mày, chăm chú nhìn cô: “Vậy chúng ta đi Thổ Nhĩ Kỳ đi.” Hoài Hâm chớp chớp mắt: “Xa quá vậy? Lỡ như

chúng ta không có đủ thời gian thì sao?”

“Sau khi hoàn thành dự án Ruise kia, anh có thể nghỉ phép vài ngày hàng năm.” Úc Thừa cong môi: “Em cũng có thể nghỉ phép, em yêu.”

“Nếu đồng nghiệp của em phát hiện ra hai người chúng ta cùng lúc không có ở đây thì có kỳ không?” Hoài Hâm suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng biện minh, ôm cổ anh nhẹ giọng nói: “Quên đi, dù sao thì thời gian thực tập của em cũng không còn bao nhiêu, có lẽ khi đi du lịch về sẽ là lễ tốt nghiệp rồi. Ai quan tâm chứ?"

Úc Thừa cười nhẹ, dùng lòng bàn tay ấm áp chậm rãi xoa xoa eo cô, thân mật nói: “Suýt nữa anh quên mất bạn nhỏ nhà anh sắp tốt nghiệp.” Dừng một chút, anh hỏi: “Sau khi tốt nghiệp em có dự định gì?”

"Học thạc sĩ."

Hoài Hâm nói cô vẫn muốn tận hưởng khoảng thời gian còn là sinh viên. Chúng ta không thể thích gì thì làm như vậy trong xã hội được nữa.

Úc Thừa cười: “Em luôn có thể làm bất cứ điều gì em muốn ở chỗ anh.”

Hoài Hâm nhướng mày, nhưng chỉ mỉm cười hỏi anh điều đó có đúng không. Úc Thừa nhìn cô không nói gì, thở dài: “Lúc gặp em, em chỉ là sinh viên đại học năm 3. Thời gian trôi nhanh quá.”

Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.

Một năm nay có thể không dài cũng không ngắn nhưng thực sự đã có rất nhiều trải nghiệm khó quên.

“Ừ.” Hoài Hâm ôm chặt lấy anh, xoa đầu anh một cách nũng nịu:

“Anh ơi, em rất biết ơn vì được quen biết anh.”

Úc Thừa dừng lại một chút, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tóc cô, trầm giọng nói: “Anh cũng vậy, bảo bối.”

Thực ra ở bên anh ấy là cảm giác như thế nào?

Đó là cảm giác cuộc sống dường như đang nóng như lửa đốt, vô cùng phóng túng. Niềm hạnh phúc tột cùng như bay lên mây, Hoài Hâm bất chấp muốn hét thật to.

Nóng bỏng và nguy hiểm, cô không biết khoảng thời gian như vậy có thể kéo dài bao lâu, nhưng cô không muốn quan tâm, cô chỉ muốn sống ở hiện tại và tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời này.

Úc Thừa nói rằng anh sẽ chịu trách nhiệm lên kế hoạch cho hành trình nên Hoài Hâm sẽ đi cùng anh.

Nghĩ rằng mình sẽ phải ra ngoài năm sáu ngày, không thể gặp gia đình, Hoài Hâm đã về nhà vào ngày Chủ nhật. Triệu Viện Thanh nghe được nói cô về, vui mừng khôn xiết, nấu thêm rất nhiều món ăn.

Ngày thường Hoài Hâm ở gần Bác Nguyên, thường về nhà sống vào cuối tuần, sau này thường ở với Úc Thừa, cũng không thường xuyên về nhà. Hoài Diệu Khánh bận công việc, thỉnh thoảng mới hỏi thăm cô, Hoài Hâm thường nói mơ hồ trả lời rằng cô phải tăng ca.

Gia đình bốn người đoàn tụ, không khí khá ấm áp và hòa thuận.

Triệu Viên Thanh đang bận bưng thức ăn, Triệu Triệt như đại gia đang ngồi trên ghế sô pha khoanh chân xem phim truyền hình nổi tiếng, còn Hoài Diệu Khánh thì đeo kính, cúi đầu sử dụng máy tính bên bàn.

Sắc mặt ông không ổn, Hoài Hâm bước vào liền chú ý tới hỏi ông có chuyện gì, Hoài Diệu Khánh nói gần đây bận tăng ca nên có chút mệt mỏi.

Ông vẫn luôn như vậy, bận rộn cả đời không quen nghỉ ngơi, trong lòng Hoài Hâm thở dài, cũng không nói nhiều.

Đồ ăn tự nấu hấp được dọn lên bàn, Triệu Viên Thanh gọi mọi người tới ăn tối. Triệu Triệt giống như cá chép lăn qua, theo mùi hương đi tới: "Dạ!"

Triệu Viện Thanh lườm cậu một cái: “Không tích cực làm việc, nhưng ăn uống luôn là trên hết.”

Hoài Hâm và Hoài Diệu Khánh ở bên cạnh cười nhẹ.

Đây không phải lần đầu tiên cả nhà nhất trí nhắm vào cậu, Triệu Triệt nhìn Hoài Hâm một cái, xấu xa chuyển hướng chú ý: "Chị, sao nhiều ngày như vậy không thấy chị về nhà?"

Hoài Hâm bưng cơm, bình tĩnh đáp: “Bận việc.”

"Thật sao?" Triệu Triệt nhìn chằm chằm nàng một lát, sau đó cười nói: "Sao em có cảm giác như chị đang yêu đương vậy?"

Cậu vừa nói lời này, anh mắt của nhiều người nhìn về phía cô, ngay cả Hoài Diệu Khánh cũng đặt đũa xuống, trầm ngâm nhìn cô.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Hoài Hâm ho khan một tiếng: “Không phải, lời nói của em có căn cứ gì?”

Triệu Triệt cà lơ phất phơ nói: "Chị, chị trả lời em đi, có phải chị đang yêu đương không? Đừng giả bộ không biết gì để cho qua.”

"..."

“Ngay cả yêu cũng không phải chuyện gì lạ.” Hoài Hâm lườm cậu một cái: “Chứ em không yêu sao?”

“Em đây quang minh chính đại yêu đương, hẹn hò được một thời gian thì mang về gặp bố mẹ." Triệu Triệt liếc xéo nhìn cô: "Nhưng mà chị, đến giờ vẫn chưa hề nhắc đến một lời, thật sự khiến em có cảm giác hơi lạ.”

"..."

Phải nói rằng con nít chưa mọc lông chết tiệt này vẫn hiểu cô rất rõ, câu nào cũng đúng trọng tâm.

Hoài Diệu Khánh nghe xong không khỏi hỏi: "Đúng vậy đó, đối phương là ai vậy? Con còn chưa nói với bố hoặc mẹ con"

Vẻ mặt của ông có chút nghiêm túc, dáng vẻ bệ vệ của Hoài Hâm lập tức hạ xuống, li3m môi dưới, lẩm bẩm: "Không phải là bởi vì bố bận sao, con... con chỉ mới quen à."

“Sao con có thể xác định quan hệ một cách không xem xét như thế?” Hoài Diệu Khánh không hài lòng nhìn cô, hỏi: “Cậu ta là ai? Làm sao hai người quen nhau?”

"..."

Trong tiềm thức Hoài Hâm không muốn nói dối bố mình, nhưng mối quan hệ giữa cô và Úc Thừa quá phức tạp nên cô không ngừng trì hoãn.

Cô chậm rãi nói: “Con gặp một tiền bối trong kỳ thực tập mùa hè năm cuối cấp. Sau này cảm thấy có thể trò chuyện với anh ấy nên chúng con quen nhau.”

“Hai đứa ở bên nhau bao lâu rồi?” Hoài Diệu Khánh hỏi.

"..."

Tính toán chính thức mà nói thì diễn ra vào ngày 1 tháng năm ở Ma Cao.

“Hơn một tháng.” Hoài Hâm phồng má, làm nũng nói: “Chỉ là bởi vì thời gian quá ngắn, sợ không ổn định nên không nói cho mọi người biết.”

Vẻ mặt Hoài Diệu Khánh dịu đi một chút, Triệu Viên Thanh cũng xoa dịu sự việc: "Đúng vậy, Tinh Tinh nói đúng. Lần đầu gặp nhau phải xem mọi thứ có phù hợp hay không." Sau đó trợn mắt nhìn Triệu Triệt: "Chị con có chừng mực của của riêng mình, con đừng làm loạn nữa."

Hoài Hâm đắc ý nhướng mày nhìn cậu một cái, Triệu Triệt bĩu môi, an phận lại.

Không thể không nói, Triệu Viên Thanh nấu ăn không tệ, Hoài Hâm đang ăn cơm thì nghe thấy Hoài Diệu Khánh kêu lên: "Gà này cháy à?"

“Ôi, không thể nào?” Triệu Viên Thanh cau mày thò đầu qua, cầm lấy nửa miếng bỏ vào trong bát của mình, nếm thử, lắc đầu nói: “Không phải.”

Hoài Hâm cũng gắp một miếng, độ nóng quả nhiên vừa phải: “Con cũng chưa ăn.”

Hoài Diệu Khánh nhìn hai người, muốn nói lại thôi, cuối cùng cười nói: “Cũng đúng, tài nấu nướng của mẹ các con vẫn rất tốt.”

Bữa ăn diễn ra thoải mái, vui vẻ, Hoài Hâm không biết có phải vì cô đã ở cùng Úc Thừa lâu không, mà anh đã giải tỏa mọi lo lắng của

cô, tóm lại là dù thế nào đi nữa, tâm trạng của cô dù có làm gì bây giờ cũng rất tốt. Ngay cả khi đi làm vào thứ Hai tuần sau, vẫn tràn đầy năng lượng.

Tuy nhiên, Úc Thừa đã không đến văn phòng trong hai ngày qua, anh và Trương Khả Bân đã đến trụ sở Ruise để gặp Thiệu Trung Sơn, vẫn còn một số vấn đề cụ thể cần được tiến hành trong quá trình thẩm định.

Sau cuộc trò chuyện vào bữa tối Úc Thừa ra khỏi trụ sở, một chiếc Rolls-Royce đậu ở một khu vực khuất, cửa sổ hạ xuống, khuôn mặt của một chàng trai trẻ tuổi điềm tĩnh hiện ra: "Cậu Thừa."

Úc Thừa mỉm cười nhẹ nhàng, ngắn gọn đáp: “Trình Tranh.”

Phan Tấn Nhạc đã cho Úc Thừa đủ nhân lực để triển khai, nhưng nói cho cùng thì họ cũng không tuân theo lệnh anh, nếu Úc Thừa muốn dấn vào sâu hơn, anh phải bồi dưỡng tâm phúc* của mình

* Người thân tín, người ở cạnh tham dự việc cơ mật.

Trình Tranh là cánh tay phải được anh lựa chọn, anh dựa vào kỹ năng và năng lực của bản thân để leo lên cấp trung và cấp cao của tập đoàn gia tộc chỉ trong vài năm, nhưng anh đang trong thời điểm quan trọng nhất định, không có quá nhiều vướng mắc với những vị ở trên.

Chim chọn cây tốt để làm tổ, con bài mặc cả giữa người với người đôi khi không chỉ nằm ở quyền lực, phú quý, địa vị mà còn ở một chút đồng cảm trong lòng.

Trình Tranh có kiến thức sâu rộng về kiểm toán và pháp lý ở nước ngoài trong gần 8 năm. Hắn luôn đổi mới và luôn tìm kiếm sự thay đổi. Anh ấy không muốn chỉ là một con ốc vít trên một con tàu quá ốm yếu.

Nhân tài như vậy nếu được sử dụng và bồi dưỡng đúng cách sẽ là một mũi tên sắc bén.

Sau khi Úc Thừa lên xe ngồi xuống, Trình Tranh báo cáo: "Những lời cậu dặn tôi đã hoàn thành, hiện tại chúng ta xem cậu Tứ sẽ làm gì."

Bằng một "phương pháp" vô tình nào đó, có người đã tiết lộ trước tin tức về việc Cầu Minh Phạn bị nhốt cho Phan Duệ, Trình Tranh rất mong chờ giữa hai anh em sẽ xảy ra trò hay.

"Rất tốt." Tuy nhiên, ông chủ của anh ấy vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói: "Sau này hãy theo tôi đến gặp những người ở Tâm Mậu."

Bất động sản Tâm Mậu là công ty con bất động sản của gia đình nhà họ Phan, ban đầu do Phan Tuyển quản lý, nhưng sau sự cố ở khu liên hợp điện ảnh và truyền hình, khu vực này thuộc về Úc Thừa.

Bình thường phát triển cả bất động sản nhà ở và thương mại, hiện tại chuẩn bị đấu thầu một dự án cải tạo và phá dỡ cũ cho một chính quyền thành phố nào đó. Tổng diện tích xây dựng khoảng 480.000 mét vuông, tổng vốn đầu tư gần 1 tỷ nhân dân tệ, khoảng 1.200 hộ gia đình sẽ bị phá bỏ để biến thành khu du lịch.

Khu vực này có vị trí địa lý tốt, núi sông bao quanh, giá đất xung quanh cao, có khả năng đánh giá cao hơn, đây là một dự án mang lại lợi nhuận rất cao cho Tâm Mậu. Tổng giám đốc Thượng Gia Tường rất coi trọng việc này, gần đây liên tuc lôi kéo các mối quan hệ, khơi thông nhân mạch, hy vọng sẽ tăng thêm sức nặng cho cuộc đàm phán này.

"Tuy nhiên, chính phủ không chỉ ra mắt khu A này mà còn có hai khu B và C khác lần lượt ở trung tâm thành phố và ngoại ô. Cả hai đều để phát triển khu dân cư. Khu trước thích hợp cho các tòa nhà cao tầng và nhà gỗ, trong khi sau này chủ yếu là biệt thự."

Thượng Gia Tường chứng minh trước màn hình trong phòng họp: “Khu B tương đối tầm thường nhưng khá dễ dàng đối với chúng tôi, nhưng không gian tương đối hạn chế; khu C nằm ở vị trí tốt, với nguồn tài nguyên giáo dục và y tế phong phú ở khu vực xung quanh, cũng như cũng như các cửa hàng, trung tâm mua sắm cao cấp và các cơ sở thương mại khác cũng là những lựa chọn tốt, nhưng tôi nghĩ xét về mọi mặt, chúng không có nhiều tiềm năng bằng việc phá bỏ và di dời.”

Úc Thừa cong khuỷu tay chống cằm, im lặng không nói gì Trình Tranh hỏi: “Ngài Thượng nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể trúng thầu cánh đồng khu A.”

Thượng Gia Tường trả lời: "Ngoài chúng tôi, hai công ty còn lại là Vạn Dung và Phổ Thành là những đối thủ cạnh tranh lớn, hẳn là sẽ tham gia đấu thầu. Vạn Dung chủ yếu tham gia phát triển thương mại nên thực lực hùng hậu, phù hợp hơn với khái niệm khu nghỉ dưỡng, nhưng chưa có kinh nghiệm phá bỏ và di dời.

Phổ Thành quy mô không bằng chúng ta, nếu là khu B thì không có gì phải lo, nhưng khu AC rất khó nói, nhưng dựa trên sự chuẩn bị chi tiết hiện tại của chúng ta, vẫn tương đối chắc chắn."

Thượng Gia Tường vẫn thăng tiến trong vài năm qua, thông qua mạng lưới quan hệ của mình, anh ta đã mua được đất đai, tài trợ phát triển thông qua mạng lưới quan hệ của mình, đã đạt được nhiều dự án bất động sản tốt. Anh ta đặt một số bản thiết kế trước mặt Úc Thừa, sau khi giải thích xong, anh ta cung kính nói: “Xin ngài Úc hãy đưa ra quyết định cuối cùng.”

Cuộc thảo luận kéo dài đến tận nửa đêm, khi Úc Thừa và Trình Tranh lần lượt ra ngoài, tài xế lái xe, Trình Tranh ngồi ở ghế phụ hỏi: “Cậu Trình, tôi đưa cậu về đâu?”

"Trở về Nguyên Tư Cách."

Trên đường đi, Úc Thừa nhắm mắt lại dưỡng thần, ngoài cửa sổ ánh sáng lập loè, anh nhàn nhạt nói: "Bernard bên kia tiến triển thế nào?"

"Chúng ta vừa mới liên lạc." Trình Tranh đáp: "Mấy năm tình đồng môn, nếu hắn vẫn nguyện ý bán cho tôi mặt mũi này thì cậu cứ yên tâm."

Bernard là chuyên gia định giá tài sản nổi tiếng thế giới, chuyên thực hiện việc định giá giá trị cho những người giàu có trong các giao dịch tài sản quy mô lớn, chẳng hạn như bất động sản thương mại, khu du lịch, phát triển đồng cỏ xanh, v.v.

"Được rồi, cảm ơn vì đã làm việc chăm chỉ."

Trong một ngôi nhà phụ ở thành phố Hồng Kông, một chàng trai trẻ với nét đẹp trai và đường nét tao nhã đứng bên cửa sổ kính sát đất gọi điện thoại. Khi màn đêm buông xuống trước mặt, anh ta bình tĩnh nói: "Được rồi, tôi hiểu, đừng lo lắng."

Anh ta vừa đặt điện thoại xuống, phía sau vang lên một loạt âm thanh leng keng leng keng, anh ta quay người lại, ngồi xổm xuống mỉm cười.

"Không phải bảo mi ở trong phòng sao? Sao lại ra ngoài? Ăn thịt chưa đủ sao?"

Đó là một con chó to lớn với bộ lông trắng bóng, còn được gọi là Chó Ngao Argentina, một giống chó hung dữ sinh ra để săn bắn. Nhưng nó lại nằm dưới chân chủ nhân, ngoan ngoãn chờ được chạm vào.

Cầu Minh Phạn cong môi, xoa đầu nó.

Nhìn chằm chằm một lúc, anh ta đứng dậy, dùng kẹp gắp một miếng thịt bò sống ở bên cạnh ném qua, bóng dáng trắng nhảy lên,

trong nháy mắt nuốt chửng đồ ăn trong bụng.

“Giỏi quá.” Cầu Minh Phạn khen ngợi.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, phá vỡ sự im lặng. Trong căn phòng vốn đã tối tăm, đôi mắt của chú chó ngao có chút phản chiếu, u ám và ảm đạm. Người đàn ông trả lời điện thoại, ngồi xuống ghế sofa, nửa người chìm trong bóng tối.

"Nói."

Đầu kia cung kính báo cáo: "Nghe nói cậu Hai đã quyết định đấu giá đất để tái thiết. Thượng Gia Tường rất lạc quan về dự án, dẫn dắt đội ngũ nỗ lực rất nhiều, quyết tâm giành chiến thắng

"Thật sao." Cầu Minh Phạn hơi ngả người về phía sau, khóe miệng nhếch lên vẻ không bận tâm: "Mảnh đất đó rất có giá trị, nếu là tôi, nhất định sẽ chiếm lấy."

"Ngài có muốn đấu giá không?"

Cầu Minh Phạn khẽ mỉm cười: “Để cho bố và anh hai có cơ hội biểu diễn, chỉ cần để anh ta làm người đại diện một mình là đủ rồi. Dù sao chúng ta tranh đấu với người ngoài, trong nhà mình tranh đấu qua lại khiến sẽ khiến người ta chê cười.”

"Vậy ngài muốn..."

"Làm như tôi đã nói trước đó, liên hệ với bên kia."

Cầu Minh Phạn cụp mắt xuống, nhẹ nhàng vặn xoay chuỗi Phật trong tay: “Anh hai nên biết, nhà họ Phan không phải anh ta muốn về là có thể về.”

"Vâng."

Chương 73: C73: Hẻm núi

Úc Thừa đã quen với việc bước vào tòa văn phòng, đi thang máy xuống hầm xe, sau đó đi qua lối nhỏ ở tầng B1 nối liền với khu thương mại để lên mặt đất, cuối cùng trở về tiểu khu mà anh sống, bởi vì như vậy có thể tránh sự chú ý từ mọi người.

Cung Thành có quan sát anh như thế nào đi nữa thì cũng không thể theo dõi anh một cách lộ liễu như vậy được.

Úc Thừa đi đường mệt mỏi, không trở về nhà mình mà gõ cửa nhà bên cạnh.

Tiếng gõ cửa đều đều, không nhanh không chậm, lịch thiệp mà khuôn phép.

Chẳng qua bao lâu, cánh cửa kính chạm hoa xinh đẹp mở ra, một cô gái mềm mại từ bên trong nhào ra, trực tiếp hôn lên môi anh.

Úc Thừa dang tay ôm chặt lấy cô, đỡ hai chân cô, ôm cô thật chặt, sải bước đi vào bên trong.

Mỗi lần anh trở về muộn, bảo cô không cần đợi anh, Hoài Hâm đều không ngoan ngoãn nghe lời. Dần dần, anh cũng quen rồi, thậm chí còn có chút mong chờ, lúc trở về muộn, bên ngoài cửa sổ vẫn sáng lên ánh đèn.

Hôm nay, bọn họ kiềm chế chỉ làm một lần, sau đó, Hoài Hâm nép vào trong lòng Úc Thừa, lười biếng mà nũng nịu cuộn tròn người lại.

Anh châm một điếu thuốc, họ hôn nhau, khói thuốc phả vào miệng cô, khiến cô hơi ngạt thở. Hoài Hâm không phục, cầm lấy điếu thuốc, nheo mắt lại hút hai cái rồi thở ra vài vòng khói dài.

Úc Thừa cụp mắt nhìn cô, góc nhìn xuống khiến đôi mắt anh trở nên sâu thăm thẳm.

"Học hút thuốc từ lúc nào?" Anh hỏi.

Cô không thường xuyên hút thuốc, Hoài Hâm giả bộ nhớ lại, sau đó lắc đầu.

"Không nhớ nữa." Cô nhướng mắt, thản nhiên nói: "Chắc là cấp ba."

"Cấp ba đã biết hút thuốc rồi?" Giọng nói trầm thấp của Úc Thừa không nghe ra được chút ý tứ gì đặc biệt: "Ai dạy em thế?"

Hoài Hâm liếc nhìn anh một cái, khóe miệng hơi nhếch lên: "Cũng không nhớ nữa."

Không nhớ nữa, có nghĩa là quả thực từng có người dạy, nghĩ cũng biết được đáp án, chẳng qua là một người bạn trai cũ nào đó thôi.

Dáng vẻ của Hoài Hâm hồi cấp ba, bọn họ biết sớm hơn anh.

Úc Thừa nhắm mắt lại, trong lòng bỗng dâng lên một tia cảm xúc không giống anh thường ngày. Anh không nói một lời, vươn tay ra, rướn người tới hôn lấy cô.

Phải làm cạn kiệt hết dưỡng khí của cô, cướp đoạt, chiếm hữu, ngày ngày quyến luyến không rời quấn lấy môi lưỡi cô vẫn chưa thấy đủ. Anh muốn cô thuộc về anh, anh muốn hoàn toàn có được cô.

Ý nghĩ nguy hiểm này chỉ xẹt qua đầu anh một thoáng rồi lặng lẽ tan biến, bởi vì người bên cạnh vẫn đang cầm điếu thuốc, thở hổn hển mỉm cười hôn lấy anh.

Cô hưởng thụ nụ hôn, cũng trầm mê trong đó, khiến cho suy nghĩ này của anh có phần không thích hợp. Úc Thừa nhếch khóe miệng, quấn lấy lưỡi cô, hôn cô một cách mãnh liệt.

Kỹ thuật hôn của anh rất tốt, mỗi lần đều hôn cô đến rụng rời chân tay, ánh mắt mờ mịt. Hoài Hâm sửng sốt trong giây lát, ngón tay suýt chút nữa bị điếu thuốc làm bỏng, khẽ rên nhẹ một tiếng. Úc Thừa nhanh chóng cầm lấy điếu thuốc dập nó đi.

Ánh đèn phía xa xa ngoài cửa sổ nhuộm một màu xanh đậm lên sắc trời đen, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt. Hai người an tĩnh ôm nhau một lúc, Úc Thừa hôn lên trán cô: "Bảo bối có ngủ không?"

Hoài Hâm vẫn còn chìm đắm trong cảm giác khoan khoái dễ chịu, giọng hơi khàn nói: "Ừm…đợi một chút, nói chuyện thêm chút đã."

Cô sợ sáng hôm sau tỉnh lại, bên cạnh chẳng còn ai nữa, có lúc phải đợi rất lâu mới có thể gặp lại nhau.

Cánh tay Úc Thừa khẽ siết chặt hơn: "Được."

Hoài Hâm kể cho anh nghe việc cùng Từ Húc đi xem chuyện phát sinh trong hạng mục, Úc Thừa cười nhẹ lắng nghe cô, thi thoảng lên tiếng phụ hoạ. Cô kể tới lúc không còn gì để kể nữa, sau đó mới nhỏ giọng hỏi anh gần đây đang bận việc gì.

Đôi mắt trong veo của cô nhiễm một tầng sương khiến người ta thương cảm. Úc Thừa ôm cô vào trong lòng, kể cho cô chuyện gọi thầu đất.

"Nếu có ba lô đất, em sẽ chọn thế nào?" Anh giao quyền lựa chọn cho cô.

Lô đất A môi trường tốt, được cải tạo thành khu nghỉ dưỡng sau khi

phố cổ bị dỡ bỏ. Lô đất B nằm gần trung tâm thành phố, toà nhà cao tầng nhỏ, giao thông phát triển. Lô đất C nằm ở ngoại thành, các hộ ở đây đều là căn hộ cao cấp hoặc biệt thự, đầy đủ tiện ích thương mại xung quanh.

Hoài Hâm dựa vào ngực anh, để mặc ngón tay thon dài của anh thi thoảng lại vuốt mái tóc cô, nói: "Em chọn lô đất C."

Úc Thừa hơi khựng lại một chút, cười nhẹ hôn lên mái tóc cô: "Vì sao?"

"Theo những gì anh nói trước đó, lô B khá bảo thủ, ý nghĩa không lớn. Lô C có điều kiện tài nguyên không tồi, nhưng diện tích không bằng lô A, nên tỷ suất lợi nhuận sẽ nhỏ hơn. Nhưng em nghĩ rằng yếu tố rủi ro của lô A cao hơn, việc cải tạo và phá dỡ sẽ gây ra nhiều vấn đề phức tạp, Tân Mậu trước đây cũng chỉ tiếp xúc với loại dự án này vài lần, nên sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, em vẫn sẽ chọn lô đất C."

"Bạn nhỏ của chúng ta phân tích cũng khá có lý đấy nhỉ."

Tiếng cười chậm rãi của Úc Thừa phả vào tai cô. Hoài Hâm biết trong lòng anh có lẽ đã có quyết định, hiện giờ chỉ tuỳ ý nói chuyện với cô mà thôi. Cũng có thể lựa chọn của anh không như cô nghĩ, vậy nên anh không gặng hỏi nhiều.

Cô chớp chớp mắt, cười nói: "Còn không phải do thầy dạy giỏi hay sao."

Úc Thừa cũng nheo mắt cười, lại cúi người xuống hôn lên vành tai cô, vô cùng say sưa mà thân mật.

Hoài Hâm vừa hưởng thụ vừa mơ hồ hỏi "Đấu thầu này khi nào kết thúc vậy?"

"Chắc qua mấy ngày nữa, đừng lo lắng, sẽ không ảnh hưởng tới

chuyến đi của chúng ta."

Hoài Hâm 'ồ' lên một tiếng, rúc vào trong lồ ng ngực anh, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi. Úc Thừa cũng nhẹ nhàng chầm chầm vỗ lưng cô, dỗ cô chìm vào giấc ngủ.

Một tuần sau khi buổi đấu thầu kết thúc, tin tức ùn ùn xuất hiện, nói bất động sản Tân Mậu của nhà họ Phan đã thắng thầu dự án cải tạo đô thị ở phía Nam thành phố.

Ở trong một ngôi nhà tại Hồng Kông, chú chó Dogo ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chủ nhân, những ngón tay thon dài như ngọc chậm rãi vuốt v e bộ lông của nó.

"Chắc chắn Tân Mậu trúng thầy ư?" Anh ta nói với người đầu bên kia.

"Đúng vậy, cậu chủ."

"Chỉ dựa vào mấy câu nói của cánh truyền thông à?" Cầu Minh Phạn hừ nhẹ một tiếng.

"Không, tin tức vô cùng xác thực." Đầu bên kia an tĩnh một lát, hạ giọng nói gì đó, Cầu Minh Phạn hơi híp mắt, sau đó chậm rãi cười.

Người của anh ta vẫn luôn nghe ngóng chuyện này, mãi mới tìm được chút manh mối liên quan, thông tin mà nhân sự nội bộ của quỹ đất bên kia vô tình tiết lộ còn đáng tin cậy hơn cả giới truyền thông. Kết quả trúng thầu còn chưa công bố, Tân Mậu bên kia phỏng chừng cũng chưa biết chuyện này.

"Nghe nói lần này Vạn Dung đã hạ quyết tâm muốn tranh với bọn họ." Qua điện thoại, người báo cáo nói "Hai bên đấu nhau khá kịch liệt, có lẽ đã đưa ra giới hạn của mình rồi."

Báo cáo cho dự án cải tạo và phá dỡ là nguồn vốn chính phủ yêu cầu, bên nào đưa ra giá thấp sẽ được nhận.

Tuy đã trúng thầu, nhưng Tân Mậu có lẽ đã nén dự trù kinh phí của mình lại rất nhiều, phải trả một cái giá khá lớn.

Cầu Minh Phạn vỗ vỗ đầu chú chó, khóe miệng hơi nhếch lên: "Như thế càng tốt, kế hoạch có thể bắt đầu thực hiện được rồi."

"Vâng, chúng ta đã bàn bạc xong tiền cứu trợ với đối phương rồi."

"Bao nhiêu tiền?"

"Hai mươi vạn."

"Một mạng quèn mắc bệnh máu trắng giai đoạn cuối cũng đáng hai mươi vạn?" Cầu Minh Phạn thở dài: "Thôi, kệ hắn đi, nhớ làm sạch sẽ chút."

"Đã hiểu ạ."

Cúp điện thoại, mặt Cầu Minh Phạn không biểu cảm ném một miếng thịt sống cho chú chó Bulldog trắng như tuyết trước mặt, nhìn nó cắn xé ngấu nghiến nuốt vào bụng.

Khi thông báo trúng thầu vừa được đưa ra, anh hai sẽ nhận được món quà lớn mà anh ta tỉ mỉ chuẩn bị.

Sinh nhật Úc Thừa vào thứ sáu, Hoài Hâm lại là chủ nhật, vì thế trước và sau cuối tuần, anh xin nghỉ hai ngày, để dành ra sáu ngày rảnh đưa Hoài Hâm đi Thổ Nhĩ Kỳ chơi.

Đã nhờ trợ lý mời hướng dẫn viên du lịch địa phương, cũng thuê một chiếc xe, trực tiếp đáp xuống ở Istanbul.

Đang là mùa hè, nhiệt độ ở đây rất thích hợp, Hoài Hâm vui vẻ mặc

một chiếc váy hoa có viền xếp nếp và đội mũ che nắng, vui vẻ xuất phát.

Ở nơi đất khách quê người, họ công khai nắm tay nhau trên phố, đan ngón tay vào nhau, giống như mọi cặp đôi đang yêu, họ có thể ôm hôn thoải mái trước mặt người khác.

Hai người lên du thuyền bơi qua eo biển Bruce, nước biển trong xanh tuyệt đẹp gợn sóng hai bên khi con tàu tiến về phía trước, Hoài Hâm dựa vào lan can, thoải mái nhìn biển trời xa xa.

Người đàn ông tiến tới từ phía sau, cánh tay rắn chắc của anh đỡ lấy hai bên eo cô. Anh đeo kính râm, sống mũi trông càng cao hơn, đường quai hàm góc cạnh vô cùng thanh tú, kéo dài đến yết hầu gợi cảm của anh. Hai người đứng như vậy một lúc thì có người nước ngoài tới chụp ảnh, hỏi họ có phải người nổi tiếng đến từ châu Á không.

Lúc này, điện thoại của Úc Thừa reo lên, anh cũng không tránh Hoài Hâm đi, dùng tư thế này nghe điện thoại. Hoài Hâm nghe được là giọng nữ, gọi anh là cậu Hai, sau đó những lời nói đều rất mơ hồ, chỉ có thể nghe được giọng nói trầm thấp của người đàn ông đáp lại vô cùng ngắn gọn, ngữ khí rất bình tĩnh.

Gió biển nhàn nhạt thổi qua, trái tim của Hoài Hâm hơi chùng xuống, cô nhướng mắt lên, chăm chú nhìn về phương xa.

Không biết qua bao lâu, anh buông điện thoại xuống, cô lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy trên màn hình hiện tên là "Angel".

Úc Thừa cũng phát hiện ra cô đã nhìn thấy, Hoài Hâm khựng lại một lát, sau đó quay người lại, ngước mắt lên nhìn anh.

Anh ôm cô, nghiêng người về phía trước, mỉm cười nói: "Làm sao?"

Có lẽ Hoài Hâm có thể đoán được đối phương là ai, là người giúp anh làm việc. Sau khi Úc Thừa bắt đầu tiếp quản công việc gia đình, anh có rất nhiều việc phải quản lý, tự nhiên cũng phải tiếp xúc với đủ loại phụ nữ.

Dù cô không cần anh giải thích gì đặc biệt, nhưng trong lòng vẫn ghen tị một cách vô cớ.

Chỉ bởi vì một cái tên tiếng Anh đơn giản.

"Thật là một cái tên độc đáo." Hoài hâm nhún vai mỉm cười, ngữ khí có chút không rõ ràng: "Chỉ có một chữ như vậy không phải sẽ khó phân biệt sao?"

Úc Thừa nâng mi lên.

Hoài Hâm tựa lưng vào lan can, nửa thật nửa giả nheo mắt nhìn anh: "Những cái tên như thế rất dễ trùng lặp, nếu như..."

Cô kéo dài ngữ điệu, khá nghiêm túc nói: "Trong điện thoại có mấy Angel tìm anh, làm sao anh biết là người này?"

Úc Thừa nheo mắt lại, nhẹ nhàng ngước mắt hoa đào lên: "Ai nói vậy."

"..."

"Anh chỉ có một Angel thôi."

Anh cong khoé miệng lên, tiếng cười trầm thấp phả vào tai cô, mang lại cảm giác ngứa ngáy mê người: "Bây giờ cô ấy đang ở trong vòng tay anh."

"..."

Thổ Nhĩ Kỳ là một đất nước vô cùng lãng mạn, ngày đầu tiên, họ

đến các điểm tham quan nổi tiếng như Nhà thờ Sophia, Galata, ngày thứ hai bay đến Cappadocia, một thị trấn nhiều đá phong hóa nổi tiếng với địa hình núi đá vôi và khinh khí cầu.

Khách sạn ở đây đều là những hình hang đá xinh đẹp ấm áp, trông khá độc đáo. Hôm nay là sinh nhật của Úc Thừa, buổi sáng lúc thức dậy, Hoài Hâm vừa ôm hôn vừa chúc mừng sinh nhật anh: "Mong rằng anh yêu của chúng ta sẽ thành công trong mọi việc, đạt được mọi điều anh mong muốn, mỗi ngày đều vui vẻ, không có phiền não."

Ánh sáng ban mai đẹp và ấm áp, Úc Thừa vòng tay qua eo cô, âu yếm hôn lại cô: "Cảm ơn bạn nhỏ nhà anh."

Hoài Hâm không nhắc đến quà, anh cũng không hỏi. Hai người thu dọn đồ đạc, ăn sáng rồi đi dạo quanh thị trấn.

Lịch trình chiều hôm đó là đi việt dã trên cát, đây cũng là hoạt động mà Hoài Hâm rất mong chờ.

Một đoàn xe có hai mươi chiếc, Úc Thành để Hoài Hâm lựa chọn đi cùng người khác hay đi theo lộ trình riêng của mình, Hoài Hâm thích náo nhiệt nên đi cùng đoàn xe.

Đều là xe ATV cỡ nhỏ, bốn bánh lớn, nếu hai người ngồi một trước một sau thì giống như xe mô tô, tư thế rất gần nhau.

Lúc đầu đường đi vẫn bằng phẳng.

Úc Thừa lái trước, Hoài Hâm ngồi ở phía sau anh, cảm thấy mới mẻ tựa vào vai anh, gió nhẹ thổi qua, khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô nhớ trước đây anh cũng từng đến Cam Túc và Ninh Hạ chơi, lời hứa lúc đầu giờ đã được thực hiện, cảm giác khá vui vẻ.

Lúc lao lên cồn cát, quả nhiên đúng như lời anh nói, cơ thể hoàn toàn không có trọng lượng, Hoài Hâm hét lên một tiếng, không tự chủ được mà ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh. Gió dữ dội thổi qua, thời gian dường như tĩnh lặng trong chốc lát, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập trong trẻo của nhau.

Mái tóc đen của anh thân mật dán vào trán và khuôn mặt cô, trong đại dương cát trắng mịn mênh mông vô tận, họ phi lên không trung, tuỳ ý chao liệng.

Hơi thở nóng bức va chạm với hơi nóng bốc lên từ cát, mọi giác quan đều bị k1ch thích buông lỏng, Hoài Hâm điên cuồng hét lên trong gió: "A!"

Vui quá.

Thật sự rất vui.

Cũng rất tự do, chẳng cần nghĩ ngợi gì cả.

Họ lái xe dọc theo vạch đỏ và đến hẻm núi hoa hồng, cảnh quan núi đá vôi gồ ghề vô cùng đẹp đẽ, với tiếng gió rít nhè nhẹ, là lời thì thầm đáng ngưỡng mộ của thiên nhiên, sau khi lượn vào trong, họ thấy một cõi trời vô cùng độc đáo.

Những ngọn đồi nhấp nhô được làm từ đá phong hóa, đá hiếm lởm chởm.

Tim đập rất nhanh, họ leo lên vách đá và có thể nhìn ra thung lũng bên dưới. Những đám mây lướt qua mặt trời, phản chiếu vầng hào quang mờ ảo và viền vàng, giống như một ánh sáng thần thánh lộng lẫy chiếu vào thế gian vậy.

Càng lên cao chống lại trọng lực, những đám mây ở phía chân trời dần dần được bao phủ bởi một lớp ánh sáng rực rỡ, đan xen với ánh hào quang của mặt trời, trông vô cùng đẹp mắt.

Đoàn xe dừng lại ở điểm cao nhất của dãy núi, dưới chân là những đỉnh núi dựng đứng và hẻm núi sâu.

Lúc này có thể nhìn thấy mặt trời lặn.

Một bức màn biển đỏ cam rực rỡ, họ tựa vai nhau, lặng lẽ ngắm mặt trời tròn vạnh lặn dần. Tựa như xem một bộ phim cũ, rất lâu sau khi tấm màn kết thúc, cảm giác lưu luyến vẫn bịn rịn trong lòng.

Quả thực vô cùng đẹp đẽ.

"Úc Thừa." Hoài Hâm gọi.

"Hửm?"

Hoài Hâm mỉm cười, lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ muốn gọi tên anh thôi."

Úc Thừa nhìn cô, hồi lâu không nói gì. Lông mày đen láy của anh rất tuấn tú, toàn bộ đường nét trên gương mặt anh đều được bao phủ trong ánh sáng, khiến vẻ đẹp của anh trông càng sâu sắc hơn.

Một lúc sau, anh nhắm mắt lại, móc lấy ngón tay cô, nghiêng người về phía trước hôn lấy cô.

Chương 74: C74: Gặp mặt

Sau một ngày dài chơi đùa, hôm nay hai người dự định đi ngủ sớm. Lúc Úc Thành đi ngủ, chăn đã phồng lên thành một hình dáng đáng yêu, Hoài Hâm cuộn tròn mình trong đó, hô hấp nhẹ nhàng.

Úc Thừa nhẹ giọng xuống, vén chăn lên, đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó trên tủ đầu giường.

Lông mi anh khẽ rung lên, anh đưa tay cầm lấy, đặt dưới đèn bàn để nhìn.

Là một cuốn sổ tay giấy da rất đẹp, bìa da được cố ý làm cho cũ đi, các mép có bản lề và được thắt một chiếc nơ mỏng. Úc Thừa tháo dải nơ và mở trang tiêu đề ra.

Mấy hàng chữ nhỏ lọt vào trong mắt.

[Có phải anh tưởng rằng mình không có quà không! Surprise my dear!!].

Úc Thừa khựng lại, không tiếng động mà nở nụ cười.

[Chúc bạn trai yêu dấu của em sinh nhật vui vẻ!! Một năm này gặp được anh, em cũng rất vui!! [Hôn hôn][Hôn hôn][Hôn hôn]].

Khoé môi anh nhếch lên càng rộng hơn.

[TIPS: Là món quà tặng kèm đó nha, cho nên hiện giờ tốt nhất anh đừng xem nhé, lúc nào anh cảm thấy cần em, mà em không ở bên

cạnh anh (khái niệm vật lý) thì hãy mở ra nhó~~~].

Úc Thừa cụp mắt xuống, dùng đầu ngón tay chậm rãi vuốt v e dòng chữ xinh xắn đáng yêu, cảm xúc thâm trầm, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Người bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ say, anh nhìn chằm chằm vào đôi gò má trắng nõn mềm mại của cô một lúc, cúi xuống hôn cô thật nhẹ.

Sau khi thắt lại cuốn sổ giấy da và đặt sang một bên, Vu Thừa tắt đèn rồi nằm xuống.

Chỉ còn lại căn phòng tĩnh lặng.

Buổi sáng lúc đang ăn cơm trong phòng, tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên phá vỡ sự yên tĩnh, Hoài Hâm đặt dao nĩa xuống, vô thức cảm thấy có chút khẩn trương, lo lắng nhìn Úc Thừa.

Kết quả trúng thầu đã có rồi. Là Trình Tranh gọi điện tới. Truyện Light Novel

Vẻ mặt Úc Thừa bình tĩnh, đi sang một bên nhận điện thoại.

Hoài Hâm nhìn bóng lưng anh đứng bên cửa sổ, lấy điện thoại di động ra, phía trên hiện lên một tin tức weibo.

[Hộ bị cưỡng chế tự thiêu chống đối việc c**ng bức phá dỡ của Tân Mào trong dự án giải toả đất trong khu phố cổ phía Nam thành phố xx].

Ngón tay cô khẽ run lên, bấm vào xem.

Tin tức này đã lên hot search, bình luận bên dưới ập tới với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, những âm thanh mắng chửi và sợ hãi nhanh chóng lan truyền, lấp đầy toàn bộ màn hình, khiến mọi

người cảm thấy kinh hãi.

Hạng mục lô A đã bị dư luận phản ứng dữ dội ngay từ khi chưa khởi công xây dựng. Vụ việc này đã gây ra những hậu quả tiêu cực và gây phẫn nộ, mọi người có thể không hề tìm hiểu chi tiết xem chủ đầu tư có thực hiện hành vi phá dỡ trái phép và bạo lực hay không.

Bãi đất ma ám, ai lại muốn ở và vui chơi ở một nơi từng có người chết kia chứ? Có thể thời gian sẽ xoa dịu mọi chuyện, nhưng trong tương lai, khu nghỉ dưỡng này sẽ bị gắn mác "mạng người" và trở thành tội ác không thể trốn tránh. Nếu thỉnh thoảng có người châm ngòi thổi gió, vậy chuyện này sẽ luôn trở thành cái thóp trong tay đối phương.

Trái tim của Hoài Hâm dường như chìm xuống đáy cốc.

Cô không khỏi ngước mắt lên nhìn Úc Thừa, nhưng người đàn ông lúc này đã thu ánh mắt lại, thân hình thẳng tắp đi trở lại chỗ cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, lúc Hoài Hâm định hỏi, anh giơ tay phủ lên trên tay cô.

"Sao lại lạnh như vậy?" Úc Thừa trầm giọng nói, nắm lòng bàn tay cô xoa xoa một lát rồi nói: "Trở về đưa em đi khám đông y."

Trong khoảng thời gian này, anh phát hiện cô không đủ khí huyết, có bệnh vặt khiến tay chân lạnh ngắt.

Hoài Hâm cắn môi, không biết nên nói như thế nào: "A Thừa, em nhìn thấy tin tức rồi..."

"Lô đất A trúng thầu là của Vạn Dung." Úc Thừa bỗng dưng lên tiếng.

"Cái gì?" Hoài Hâm trợn to mắt.

“Lô đất mà bọn anh dự định đấu thầu ban đầu không phải là lô đất ở phía Nam thành phố.” Anh vỗ nhẹ đầu cô an ủi: “Bọn anh nhận được lô đất C.”

Hoài Hâm khó hiểu: "Vậy vì sao…"

Đôi mắt đen láy của Úc Thừa nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, một màu xanh lạnh lẽo không có chút độ ấm nào, anh cười nhạt nói: “Bày ra trò gậy ông đập lưng ông, quả nhiên có người không nhịn được, lộ ra sơ hở rồi.”

Từ sau chuyện thao túng giá cổ phiếu, Úc Thừa đã biết có người lòng muông dạ thú.

Cùng là con của bố, nhưng cũng có sự phân biệt cao thấp. Phan Duệ bị Lương Triều bên kia nắm điểm yếu, Cầu Minh Phạn lại tác phong hoàn hảo không một kẽ hở nào, xử lý mọi chuyện một cách sạch sẽ. Đây là một con rắn xảo quyệt quen lang thang ở nơi tối tăm, Úc Thừa thực sự muốn biết nó độc đến mức nào, vậy nên mới cùng Thượng Gia Tường bày ra trò này.

Dỡ cũ để cải tạo cần phải xử lý rất nhiều thứ. Anh vừa tới nhà họ Phan, gốc rễ chưa ổn định, lúc này rất thích hợp để trấn áp anh, Cầu Minh Phạn không thể không ra tay.

Úc Thừa bày mưu đặt kế cho Thượng Gia Tường giả vờ đấu giá lô đất A, đồng thời tung ra rất nhiều tin tức trong quá trình này để đối phương có kỳ vọng.

Để đối phó với Vạn Dung, họ vô tình tiết lộ giá khởi điểm, để bọn họ ra giá theo mức giá này, nhưng trên thực tế, Tân Mậu đã đấu thầu một hạng mục giả, mục đích chính là để cho Vạn Dung thắng thầu lô đất A với giá cực cao, nén tỷ suất lợi nhuận của họ xuống.

Đối với Phổ Thành chuyên khai phá đất thổ cư, bọn họ nghe nói Tân

Mậu muốn đấu thầu lô A, chắc chắn sẽ nới lỏng cảnh giác đối với lô đất C, đưa ra mức giá bớt gay gắt hơn.

Một tuần sau buổi đấu thầu, Trình Tranh liên lạc giới truyền thông, tung tin tức Tân Mậu trúng thầu lô đất A. Cầu Minh Phạn không thể là người chỉ nghe nói đã tin là thật, trước khi hành động nhất định sẽ lại tìm người xác nhận, lúc này sẽ dùng tới quân cờ mà họ đã bày trí ổn thoả từ trước.

"Anh và tổng giám đốc Ngô Dịch Hoa còn ngầm liên lạc với nhau." Úc Thừa nói.

Ngô Dịch Hoa? Hoài Hâm bỗng nhiên nhớ ra, là chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Nhiễm Hoa lúc bọn họ cùng nhau làm dự án niêm yết tại MGS. Cô chỉ không ngờ rằng Úc Thừa vẫn luôn duy trì quan hệ.

"Người thân của tổng giám đốc Ngô đặc biệt phụ trách việc dự trữ đất đai, vậy nên đã nhờ người giả vờ nói vài lời trong bữa ăn."

Lời nói khi say là đáng tin nhất, Cầu Minh Phạn chứng minh được dự tính, lúc này mới cẩn thận ra tay.

Tất cả những điều này đều nằm trong tầm kiểm soát của Úc Thừa, nhưng điểm cuối cùng này đã phần nào sắp xếp lại dự tính của anh - việc dỡ bỏ và cải tạo thường được thực hiện đối với những hộ bị cưỡng chế, gây ra đủ loại rắc rối gây cản trở tiến trình dự án, nhưng không ngờ Cầu Minh Phạn lại xảo quyệt như vậy, tìm một người bệnh nguy kịch đốt than rồi tự thiêu.

Muốn bắt được điểm yếu của anh ta trong chuyện này, bắt buộc phải ra tay từ dòng tài khoản, xem giao dịch với người nhà đối phương. Người của Cầu Minh Phạn làm việc, chân tay đều sẽ khá sạch sẽ, Trình Tranh bên kia trước mắt vẫn chưa tra ra được manh mối gì.

Đối với tin tức sai sự thật trên hot search, là do Cầu Minh Phạn đã kích động dư luận trước để tạo đà, ngay khi thông báo trúng thầu được đưa ra, tin đồn thực chất chưa đánh đã tan. Úc Thừa sớm đã dự liệu được anh ta sẽ vấp ngã, nhưng lần này, kẻ bị lừa thảm hại lại là Vạn Dung.

Quá trình chính là như vậy, Úc Thừa nói ngắn gọn sơ qua vài câu, nhưng trong lòng Hoài Hâm lại vô cùng chấn động.

Đúng là một ván cờ tỉ mỉ kỹ lưỡng.

Nhất tiễn song điêu, lại còn mượn đao giết người.

Nói đến những chuyện này, người đàn ông nhắm chặt mi, không bộc lộ quá nhiều cảm xúc dư thừa, Hoài Tâm nhìn chằm chằm vào anh, bỗng có chút giật mình.

Cho tới nay, cô đều đại khái biết được anh đang làm chuyện gì, nhưng nếu không chủ động hỏi anh, anh sẽ thực sự một chữ cũng không nói.

Giống như một bức tường dày, ngăn cách mọi xung đột bên ngoài, anh nuôi nấng cô trong một vườn đào xinh đẹp và yên tĩnh, không cho cô tiếp xúc với dù chỉ một chút mưa gió từ thế giới bên ngoài.

Nhưng cô biết anh không thoải mái như vậy, rất nhiều chuyện đang đè nặng lên trái tim anh.

Cô biết anh có nỗi khổ, trước đây nửa đêm uống say cũng không kêu người đưa về trọ, còn chạy tới biệt thự ở ngoại ô vì muốn đề phòng người xung quanh, càng là một cách để bảo vệ cô.

Hoài Hâm cũng biết trận chiến xoay chuyển tình thế này không dễ thắng. Anh đã bị cuốn vào vòng xoáy nguy hiểm này, một khi đã vướng vào thì rất khó thoát ra.

Cô muốn nói điều gì đó, nhưng chưa kịp nói, Úc Thừa lại ngước mắt lên, ấm áp nắm lấy tay cô.

"Đừng nghĩ nhiều vậy, bảo bối. Anh đều sẽ xử lý tốt." Lông mày anh anh tuấn trầm tĩnh, anh dừng lại một chút, nhẹ nhàng mỉm cười: "Em chỉ cần phụ trách chơi cho vui vẻ là được rồi."

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ nhỏ, chiếu tới những hạt bụi li ti lơ lửng trong không trung. Hoài Hâm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không lên tiếng nữa.

Buổi chiều không có gì đặc biệt để làm, họ lái xe đến Antalya, một thành phố cảng xinh đẹp ở phía Tây Nam Thổ Nhĩ Kỳ. Bến tàu xinh đẹp, khu phố cổ được bao quanh bởi những hàng cọ xanh tươi và những con tàu du lịch neo đậu trên biển.

Đây là một thị trấn nhỏ thơ mộng mang đậm phong cách Địa Trung Hải, nước biển trong vắt như ngọc, vô cùng tinh khiết.

Úc Thừa nghe mấy cuộc điện thoại trên đường đi, đều liên quan tới việc xử lý tin tức hot search. Sau đó, anh nói với Hoài Hâm anh có hai người bạn đang ở đây, buổi tối sẽ cùng đi ăn tối.

Đương nhiên Hoài Hâm không phản đối, nhưng cô vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng một trong số đó là Norton, một luật sư nổi tiếng người Anh, còn có Bernard, một người đàn ông Pháp hào hoa phong nhã, làm công việc định giá tài sản cho một tổ chức tài chính lớn nào đó ở nước ngoài.

Norton là một người bạn mà Úc Thừa quen ở Mỹ khi còn học cấp ba, nhiều năm như vậy vẫn không mất liên lạc.

Luật sư là một nghề rất được kính trọng, công việc của Norton là giúp những người giàu có quản lý tài chính, lập kế hoạch tài sản và

kế hoạch tránh thuế hợp lý. Họ là nhóm người gần nhất với khối tài sản khổng lồ và họ cũng hiểu rõ cách thức hoạt động của những người sử dụng lao động này. Những cách chưa biết để đạt được lợi ích tối đa một cách hợp pháp và hợp lý.

Chỉ nói vài câu, Hoài Hâm đã có thể cảm nhận được quan hệ của hai bên rất tốt, nếu không, Úc Thừa cũng sẽ không đưa cô qua gặp mặt họ.

Norton và Bernard tự giới thiệu xong thì quay sang phía Hoài Hâm: "Cô gái xinh đẹp này tên là gì thế?"

Cô chớp chớp mắt: "Ngài có thể gọi tôi là Lisa."

Tên tiếng Anh cô bịa bừa lúc đầu vậy mà vẫn dùng cho tới hiện tại. Úc Thừa nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cười như không cười. Hoài Hâm như cảm ứng được, ngước khoé mắt lên liếc nhìn anh một cái.

Có lẽ mối quan hệ của hai người đã quá rõ ràng, đều không cần phải hỏi đã có thể nhận định hai người là người yêu. Norton mỉm cười, khách khí nói bản thân rất vinh hạnh được làm quen với Hoài Hâm.

Đây là một quán bar rượu ngoại, trên sân khấu có ca sĩ chơi guitar và hát những bài nhạc dân ca Thổ Nhĩ Kỹ không biết tên, hơi giống như sofa Latin, dây dài và bộ gõ được kết hợp một cách có trật tự, tạo nên một nhịp điệu chậm rãi.

Bọn họ dùng tiếng Anh nói chuyện, không nhắc quá nhiều chuyện công việc, chỉ vui vẻ chia sẻ những chuyến đi chơi mà họ đã trải nghiệm ở Thổ Nhĩ Kỳ.

Vợ của Bernard đến từ một đất nước nhỏ nào đó ở Địa Trung Hải, vậy nên anh ta cũng có tình cảm khá sâu sắc với Thổ Nhĩ Kỳ.

Anh ta và Norton có mối quan hệ công việc thân thiết, tình cờ vợ

anh ta về nhà thăm họ hàng nên trong kỳ nghỉ này, anh ta và Norton đã thực hiện một chuyến đi tự lái, dự định lái xe dọc theo quốc lộ D400 ven biển từ Antalya đến Bodrum.

Norton vẫn chưa kết hôn nên chỉ biết mỉm cười, nghiến răng nghiến lợi nghe Bernard chia sẻ về cuộc sống gia đình hạnh phúc. Vợ chồng Bernard có hai đứa con xinh xắn, đều là con gái, cô chị lớn hơn cô em ba tuổi, cả hai đều đang học tiểu học.

Vì từ nhỏ đã giáo dục lũ trẻ theo hơi hướng quốc tế cởi mở, nên các cô bé đều thông thạo mấy thứ tiếng Trung Pháp Anh, tính cách từ nhỏ tới lớn đều rất tinh nghịch, làm chuyện gì cũng thương lượng trước với bố mẹ.

"Lũ trẻ cũng có rất nhiều sở thích, ví dụ như golf, cưỡi ngựa, bóng quần, leo núi,..."

"Vậy ư?" Hoài Hâm cũng tham gia trò chuyện: "Nghe có vẻ đều là những bộ môn rất thú vị."

"Đúng vậy." Bernard mỉm cười nói,"Nếu tiểu thư Lisa có hứng thú, lần sau tôi sẽ mời cô và Alvin cùng tới chơi golf nhé."

Norton bổ sung thêm một câu: “Cậu ta biết chọn địa điểm lắm, hiểu rất rõ chỗ nào phong cảnh đẹp và đáng tiền nhất.”

"Như vậy thì tốt quá." Hoài Hâm cũng mỉm cười.

Lúc này, món chính cuối cùng cũng được bưng ra, là gà nướng nguyên con đặt trên đ ĩa sắt, mùi thơm ngào ngạt, dầu bên trong vẫn còn kêu xèo xèo. Có lẽ là người mới nên tác phong của phục vụ có hơi bộp chộp, Úc Thừa kịp thời ôm Hoài Hâm, tránh cho cô bị bỏng: “Cẩn thận.”

Hoài Hâm rụt vai, nhỏ giọng đáp lại. Vừa ngồi vững bên cạnh anh, trong bát đã được gắp cho một miếng thịt ức gà mềm.

"Ăn nhiều một chút." Úc Thừa trìu mến kề sát tai cô: “Em gầy quá rồi, bảo bối."

Hoài Hâm liếc nhìn anh một lúc, gắp miếng thịt lên, thong thả ung dung cắn một miếng nhỏ: "Phải không? Em thấy chỗ nào cần có thì vẫn đầy đặn mà."

Bốn người ngồi cùng một bàn, hai người thì thầm bằng tiếng Trung là không lịch sự. Úc Thừa nheo mắt lại, đôi mắt đen láy nhìn cô một lát, không nói thêm gì nữa.

Thịt gà được chiên hoàn hảo, có độ mềm vừa phải. Bernard hết lời khen ngợi, khi nói chuyện, anh ta lại bắt đầu nhớ tới đồ ăn Trung Quốc. Anh ta vừa trở về sau chuyến công tác ở Hồng Kông, vẫn còn nhớ những món ăn cổ điển từ những địa phương khác nhau ngon đến mức nào.

Nói mãi nói mãi, chủ đề trò chuyện lại quay về lũ trẻ, Bernard rất hứng thú hỏi Norton sau này muốn sinh mấy đứa con.

Norton mỉm cười: "Tôi định sau khi tìm được vợ sẽ suy nghĩ vấn đề này."

Lúc này, một người phục vụ đem ly rượu tới, nghiêng người nói nhỏ với Norton vài câu, vẻ mặt Norton nhất thời trở nên vô cùng phong phú.

"Người đẹp tóc xoăn mặc váy đen ngồi đằng kia muốn mời Alvin một ly whisky."

Ở một thị trấn ven biển có nét đẹp tự nhiên như vậy rất hiếm khi bắt gặp một người đàn ông châu Á cao ráo và đẹp trai như anh. Người phụ nữ trang điểm đậm, ngồi khoanh chân gợi cảm trên quầy bar, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, cho dù nhìn thấy Hoài Hâm, cô

ta cũng không che giấu sự hứng thú của mình đối với Úc Thừa.

Hai người đàn ông ngoại quốc đối diện đều lịch sự không lên tiếng, nhưng trên gương mặt lại nở nụ cười nhẹ, không nhịn được muốn xem kịch, xoay qua nhìn Hoài Hâm.

Ngoài dự đoán, trên khuôn mặt của cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn này lại không hề có biểu cảm tức giận nào. Cô chỉ vào Úc Thừa, dùng giọng tiếng Anh trong trẻo và lưu loát, vô cùng bình tĩnh nói với người phục vụ: "Xin hãy nói với cô ấy rằng anh ấy đã kết hôn, trong thời gian ngắn sẽ không nghĩ tới việc ly hôn."

Người phục vụ có chút giật mình, không ngờ lúc giao rượu lại trực tiếp gặp phải chính cung, cảm thấy ngượng ngùng thay cho người phụ nữ tán tỉnh kia. Anh ta hơi nghiêng người, cẩn thận nói: "Xin lỗi."

"Không cần xin lỗi."Hoài Hâm vén tóc, yêu kiều cong cong đôi mắt: "Dù sao tôi cũng đang xếp hàng chờ đây. Chỉ là muốn nói với cô ấy, phàm là chuyện gì cũng phải có trước có sau."

Người phục vụ: "...?"

Norton suýt chút nữa phun ra một ngụm nước, Bernard cũng nắm chặt nắm tay, ho nhẹ vài tiếng, cầm khăn ăn gần đó lau miệng.

Ánh nến lung linh trong quán ăn khá lãng mạn, chiếu sáng đôi mắt đen hơi nheo lại của Úc Thừa, khó mà phân biệt được ý tứ.

Người phục vụ ho khan, trái tim phập phồng đi qua đáp lời, sau khi truyền đạt hết ý tứ của Hoài Hâm cho người phụ nữ, Hoài Hâm nâng ly whisky lên, mỉm cười ra hiệu với người phụ nữ: "Cheers! (Cùng cố gắng)"

Nhìn thấy Hoài Hâm vui vẻ uống hai ngụm lớn rượu mà cô ta tặng anh, sắc mặt cô gái tối sầm lại, tức giận bỏ đi.

"..."

Bàn ăn chỉ còn lại một khoảng tĩnh lặng.

Đối diện với vẻ mặt biểu cảm phong phú của hai người, Úc Thừa nghiêng mặt, giọng nói vô cùng trầm thấp dùng tiếng Anh hỏi cô: "Sweetheart, em vừa nói gì vậy? Có thể lặp lại lần nữa không?"

Hoài Hâm buông chén rượu, không tránh né mà nhìn thẳng vào anh.

Biểu cảm của anh thoạt nhìn có chút nguy hiểm, cô mang vẻ mặt vô tội, mở miệng nói: "Ô, anh yêu, trước mặt mọi người tuyệt đối đừng gọi em như vậy, nếu như để vợ anh biết được thì không tốt đâu."

"..."

Chương 75: C75: Say mê

Bọn họ ngồi ở một góc tương đối hẻo lánh, trong ánh nến lung linh, Hoài Hâm có thể nhìn thấy rõ ràng Úc Thừa đang căng cơ.

Ngay lúc anh đang định nói gì đó thì ca sĩ trên sân khấu lại nói rằng đã đến giờ cho chuyên mục đặc biệt tối nay - có vị khách nào muốn lên khoe giọng hát tuyệt vời của mình không?

Hoài Hâm nhìn qua bên đó, giơ cao tay: "Pick me! Pick me! (Chọn tôi)"

Sự nhiệt tình này khiến cô nổi bật giữa đám đông, nữ ca sĩ vui vẻ tuyên bố sẽ có một cô gái xinh đẹp chuẩn bị lên hát.

Trước khi Hoài Hâm đi, cô ngượng ngùng hôn lên sườn mặt Úc Thừa: “Anh yêu, anh chưa từng nghe em hát bao giờ đúng không? Em muốn cho anh xem.”

Mọi người trong quán bar đều chăm chú nhìn về bên này, thấy hành vi thân mật của hai người, lập tức hò reo ầm ĩ.

Hoài Hâm hài lòng nhìn xung quanh một vòng, gật đầu đồng ý rồi duyên dáng bước lên sân khấu như một con công kiêu ngạo.

Cô ngồi lên chiếc ghế cao nam ca sĩ vừa ngồi, nói cho ban nhạc đệm phía sau bài hát sẽ thể hiện.

"Free Loop" là một ca khúc nhạc rock&roll nổi tiếng của Canada, ban nhạc ngay lập tức ra hiệu OK tỏ vẻ không thành vấn đề. Khán giả

dưới khán đài thấy vậy sôi nổi vỗ tay, bầu không khí lập tức được kéo lên.

Hoài Hâm hắng giọng, nhìn về nơi nào đó phía dưới sân khấu.

Đôi mắt hoa đào đen nhánh cũng chăm chú nhìn cô, Hoài Hâm cong khóe môi mỉm cười ngọt ngào nói: "Bài hát này vốn định tặng cho một người đàn ông mà tôi rất thích, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, tôi không thể thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình với anh ấy, nên tôi xin lấy ca thay lời."

Khúc nhạc dạo đầu vui vẻ sôi động vang lên, khán giả reo hò nhiệt liệt, có người còn liên tục nhìn vào góc tối nơi cô gái đứng trước đó, cố gắng nắm bắt biểu cảm của người liên quan.

"Alvin, bình thường các cậu cũng như thế này sao?" Norton kinh ngạc thở dài: "Lisa quả là một cô gái năng động."

"..."

"Còn về chuyện muốn có mấy đứa con, tôi nghĩ tôi có đáp án rồi." Úc Thừa cười nói: "Tôi chỉ cần một người này là đủ rồi."

Hôm nay Hoài Hâm vẫn mặc một chiếc váy hoa hướng dương tươi tắn xinh đẹp, ngồi trên ghế cao vừa đủ lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp.

Mái tóc đen của cô dài và thẳng, xõa mượt trên vai. Đôi mắt sáng trong, đôi môi đỏ mọng, nhan sắc tươi tắn và xinh đẹp.

Nhưng điều trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài của cô chính là ngay khi cô vừa nhếch khóe môi, cả người cô đều lộ ra vẻ quyến rũ, vòng eo cong duyên dáng, hai chân bắt chéo, mắt cá chân hơi nhấc lên đung đưa nhẹ nhàng trong không trung.

Hoài Hâm cầm lấy micro, giọng hát trong trẻo vang lên.

I’m a little used to calling outside your name

Từ lâu anh đã quen gọi tên em trên phố

I wont see you tonight so I can keep from going insane

Tối nay không gặp em là anh có thể tránh khỏi cơn điên cuồng

But I dont know enough, I need someone who leaves the day

Nhưng anh vẫn chưa tìm ra chính mình, anh cần một người yêu có thể quên đi ngày tháng

Hey yeah

Giai điệu ấm áp, mềm mại nhưng lại cực kỳ lười biếng, cảm giác tương phản mạnh mẽ, giống y như cô vậy.

Tinh khiết mà quyến rũ. Ngây thơ lại phong tình.

Khi hát “Người tình”, ánh mắt rạng rỡ của Hoài Hâm chăm chú nhìn về một hướng nào đó. Giữa bài hát cô nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười nhẹ với người trong góc.

Thực ra cô cảm thấy từ này hình dung khá chính xác, cô cũng đồng ý định nghĩa mối quan hệ của họ theo cách này.

Cách tốt nhất để những người yêu nhau hòa hợp là không nói đến tình yêu hay hứa hẹn về tương lai, dễ hợp dễ tan, hai bên đều không có áp lực quá lớn.

Nếu cô xác định Úc Thừa là người yêu của mình ở kiếp này thì cô sẽ muốn nhiều hơn bây giờ rất nhiều. Hoài Hâm sợ mình sẽ nổi lòng lam, cho nên tốt nhất là không nên lo sợ không đâu.

Tận hưởng khoảnh khắc hiện tại là lời dạy tốt nhất cô dành cho mình.

"Alvin, đây là lý do cậu thích cô ấy à?" Norton hỏi.

Ánh đèn neon của sân khấu phản chiếu lên thân hình và mái tóc của Hoài Hâm, sặc sỡ chói mắt, đôi mắt cô như sao rơi, sáng ngời đẹp đẽ, Úc Thừa trầm ngâm suy nghĩ về vấn đề này.

Không cần phải thắc mắc anh thích gì ở cô, bởi vì điều đó quá rõ ràng.

Anh thích sự nhiệt tình và công khai của cô, cũng thích sự ngây thơ vui tươi của cô, thích nụ cười quyến rũ của cô, cũng thích sự tươi mát lâu dài mà cô mang đến cho anh, khiến anh cảm thấy mình cũng ngày càng trẻ hơn.

Cô là một bông hồng có gai, tươi tắn và lộng lẫy, anh thích những cánh hoa mềm mại thơm ngát của cô, cũng thích những chiếc gai nhỏ không có hại nhưng biết giở trò của cô. Anh thích dỗ dành và chiều chuộng cô, anh thích coi cô như một đứa trẻ, lại càng thích cô ngượng ngùng đỏ mặt, nở ra hương vị ngọt ngào của một bông hồng.

Anh thích cô làm hài lòng anh, thỏa mãn h@m muốn kiểm soát của anh, nhưng cũng thích cô ngang ngược, nổi loạn. Anh thích cô dịu dàng, tinh tế, nhưng cũng thích cô hống hách và cố chấp.

Anh thích cô vô tư thể hiện nhiều mặt với anh, anh thích mọi khía cạnh của cô, dáng vẻ nào của cô cũng thích hết.

Cô thật sự rất khác biệt.

Liệt kê thì có thể kể ra rất nhiều điểm, cho nên Úc Thừa suy nghĩ

cũng không phải không có nguyên nhân.

Anh đang suy nghĩ liệu từ "thích" có hơi quá nông cạn so với cảm xúc hiện tại của anh hay không.

Cause its hard for me to lose

Bởi vì anh không thể chấp nhận thua cuộc

In my life Ive found only time will tell

Chỉ có thời gian mới nói hết được mọi điều trong cuộc sống

I will figure out that we can baby

Em sẽ chứng minh cho anh thấy chúng ta có thể ở bên nhau

We can do the one night stand

Chúng ta sẽ có một đêm ngọt ngào bên nhau

That we can baby

Rằng chúng ta có thể, em yêu

We can change and feel alright

Chúng ta có thể xoay chuyển hết thảy và nắm bắt mọi khoảnh khắc

Hoài Hâm mỉm cười hát hò, chỗ cô tươi sáng, còn anh lại ở trong bóng tối nhìn cô, không thể rời mắt.

Ngày mai còn phải gặp Norton và Bernard, sau khi thanh toán hóa đơn, Úc Thừa lịch sự chào tạm biệt họ: "Tôi xin phép đi trước."

Cả hai đều thể hiện biểu cảm rõ ràng: "Enjoy the night with your

girl. (Hãy tận hưởng buổi tối với cô gái của cậu đi.)"

Khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, Hoài Hâm cúi đầu chào khán giả, tay nhấc váy dài bước ra khỏi sân khấu, tiếng vỗ tay như sóng gầm, cô ngước mắt lên nhìn thấy người đàn ông cao lớn tuấn tú đang đứng cách đó không xa.

Anh sải bước về phía cô, những vị khách xung quanh dường như đã phản ứng lại, huýt sáo phấn khích. Hoài Hâm chớp mắt, nhìn thấy Úc Thừa dừng lại trước mặt mình, nắm lấy tay cô, dùng sức nói: "Theo anh."

Sau lưng anh là những tiếng reo hò vô tận, Hoài Hâm hỏi anh: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Úc Thừa quay đầu nhìn cô, cong môi: "Đi trốn."

Cô hỏi anh điểm đến, anh chỉ đường cho cô, và cô thích câu trả lời như vậy.

Đừng quan tâm đ ến kết quả, hãy tập trung vào quá trình.

Đôi lông mày sâu và đẹp của người đàn ông lộ ra nụ cười rạng rỡ. Bờ biển đèn đuốc sáng rực, sóng vỗ rì rào, anh nắm tay cô dẫn cô rời khỏi khu trung tâm thành phố.

Chiếc váy của cô gợn sóng, lay động như một đóa hoa nở chậm, đã lâu rồi cô không được vô tư như vậy.

Dọc đường có rất nhiều quán nhạc, vang vọng những giai điệu đẹp đẽ và sống động, Hoài Hâm nhìn ngọn hải đăng xa xa trên biển, hai bên đều có ánh đèn, bọn họ mỉm cười chạy trong ánh sáng.

Có lẽ tình yêu lãng mạn là như thế này, cháy bỏng mãnh liệt và cuồng nhiệt, quên đi tất cả, chỉ nhìn người trước mặt.

Tiếng đàn dây và tiếng trống mơ hồ vang lên trên quảng trường trống trải cách đó không xa, có người đang nhảy múa theo nhịp, tiếng nhạc vang lên dọc theo bờ biển.

Hoài Hâm đi giày cao gót ngắn, Úc Thừa quay người hỏi cô có muốn được cõng không, Hoài Hâm chưa kịp nói gì thì anh đã ôm ngang lấy cô.

Đột nhiên bay vút lên không trung rồi lại rơi vào vòng tay khỏe mạnh của anh. Hoài Hâm tận hưởng cảm giác không trọng lượng, phát ra tiếng reo hò vui vẻ.

"Chúng ta đi khiêu vũ nhé, sweetheart?" Úc Thừa cũng mỉm cười, lồ ng ngực khẽ run lên.

Cô ôm cổ anh, tựa vào vai anh trìu mến rồi mỉm cười đồng ý.

Cô gật đầu cọ vào mặt và cổ Vu Thừa, Hoài Hâm rất thích cảm giác cọ xát tai và thái dương của anh. Trong những khoảnh khắc đam mê cuồng nhiệt cũng vậy, hiện tại cũng vậy, vẫn tồn tại và vẫn còn đó một cảm giác thân mật mà người khác không hề biết đến.

Mỗi bước đi của Úc Thừa đều rất vững vàng, không để cô cảm thấy chút va chạm nào, làn gió ấm áp dễ chịu thổi qua người cô, bắp chân cô tùy ý đung đưa.

Trên quảng trường có một số người đang nhảy múa xoay tròn, cũng có rất nhiều người đang nhảy đôi, là một loại vũ điệu dân gian nào đó mà Hoài Hâm không thể gọi tên. Trong tiếng nhạc cuồng nhiệt, mọi người lắc lư eo, hông, tận hưởng nhịp điệu cùng bạn nhảy.

Hoài Hâm chỉ từng học những điệu nhảy khiêu vũ rất đơn giản, nhưng giai điệu ấm áp hiện tại rõ ràng không phù hợp với những bước nhảy chậm, cô quan sát, học tập những người xung quanh, kéo Úc Thừa hòa vào họ, ứng biến theo âm nhạc, xoay vòng.

Lần đầu hợp tác, họ đã có sự hiểu ngầm không ngờ, không ai dẫm lên chân ai, uyển chuyển tự nhiên như thể đã được diễn tập.

Không giống như khiêu vũ trong phòng khiêu vũ của các thân sĩ, phải đặt tay lên vai hoặc lưng trên của bạn nhảy, điệu nhảy ở đây phóng khoáng, thân mật và gợi cảm hơn. Hai người ôm eo nhau, xoay người nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt được ánh đèn trên bờ chiếu sáng.

Tứ chi thỉnh thoảng chạm vào nhau, tia lửa tung tóe, nhiệt lượng tỏa ra.

Úc Thừa ôm Hoài Hâm, cúi xuống hôn lên môi cô.

Vị ngọt ngào tuôn ra, hương thơm gợn sóng, bước chân họ chậm rãi theo điệu nhạc, chậm rãi xoay người.

Trán họ chạm vào nhau, Úc Thừa rũ mi nhìn chăm chú vào mắt cô, khóe miệng hơi cong lên.

Hoài Hâm chưa bao giờ thấy anh cười vui vẻ như vậy.

Là thực sự hạnh phúc, từ tận đáy lòng. Cô cầm lòng không đậu ôm cổ anh, cong mắt cười.

Mái tóc đen xõa qua mắt, tim bất giác đập thình thịch, trong lồ ng ngực có thứ gì đó sắp bật ra, Hoài Hâm hỏi: "Anh, anh có thích em không?"

"Thích." Giọng Úc Thừa trầm thấp.

Anh dừng lại một chút rồi ôm cô thật chặt: "Thích vô cùng."

Hoài Hâm ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt bị gió biển làm mờ đi, tầm

mắt mơ hồ. Mái tóc dài tung bay trong gió, xõa xuống vai và cổ cô. Hoài Hâm kiễng chân lên, chủ động trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào.

"Em cũng vậy."

Luôn có những khoảnh khắc quên mất thời gian, họ vùi mình trong đó, sự long trọng cuồng hoan này khiến người ta say sưa hết lòng. Mùi hương sảng khoái trên người Úc Thừa cũng nhuộm một màu ấm áp.

Họ vừa hôn nhau vừa tận hưởng thời gian. Tốc độ quay cuồng, lòng bàn tay chạm vào thắt lưng, quên đi tất cả, bỏ lại tất cả. Chỉ có cảm giác nóng rát giữa môi răng và hơi thở ấm áp phả vào tai khi nghiêng cổ. Lãng mạn đến chết không phai.

"Là em dành thời gian cho anh, nên anh mới trở nên quý giá như vậy."

Âm nhạc dần dần chuyển thành giai điệu êm dịu du dương, Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm cùng cô nhảy một vũ điệu khiêu vũ quen thuộc.

Hoài Hâm kinh ngạc phát hiện mình cũng rất thành thạo việc này, hai người phối hợp ăn ý, chiếc váy dài xoay tròn nở ra những cánh hoa xinh đẹp, mái tóc dài vén lên, vòng eo uyển chuyển đung đưa.

Đã lâu Hoài Hâm không khiêu vũ, cô dần dần lấy lại được những cảm xúc khi đó, cô rất thích thú, người đàn ông ôm cô vào lòng, nét đẹp trai khiến người ta không thể rời mắt.

Đây là một thành phố biển đầy sức sống.

Gần đến mười hai giờ, cuộc sống về đêm vẫn vô cùng sôi động, đám đông đổ xô trên đường phố và âm thanh của nhiều ban nhạc khác nhau từ các ngôi nhà dọc bờ biển.

Hoài Hâm nhảy múa có chút mệt mỏi, Úc Thừa ôm cô từ phía sau, nhưng vẫn chậm rãi chuyển động.

Mặt biển phản chiếu ánh đèn neon rực rỡ, cả hai nhẹ nhàng, dịu dàng ôm nhau.

Hoài Hâm đã quên mất thời gian, cho đến khi đồng hồ điểm 0, cô mới nhận ra đã lâu như vậy rồi.

Lúc này, trên cổ cô có thứ gì đó lạnh buốt, Hoài Hâm cúi đầu nhìn thấy người đàn ông đó đã đeo một chiếc vòng cổ trên người cô.

Đó là một viên kim cương màu đỏ cực kỳ quý hiếm, được chạm khắc sống động thành hình những cánh hoa đang nở rộ, bên dưới có một chiếc lá pha lê màu xanh lá cây. Ánh đèn phản chiếu một ánh sáng rất tinh tế và xinh đẹp, khiến làn da của cô càng thêm trắng hơn.

Môi Úc Thừa kề sát vào tai cô, nhẹ nhàng, chậm rãi phun khí: “Chúc mừng sinh nhật bông hồng nhỏ của anh.”

"..."

Hoài Hâm lại bắt đầu choáng váng, ngực đập càng lúc càng nhanh, anh ôm lấy vai cô, xoay người cô lại, cô nhướng mi nhìn vào đôi mắt sâu sắc quyến rũ của người đàn ông.

Anh mỉm cười nhẹ, trong mắt có vẻ dịu dàng say đắm: “Cầu mong em bình an vô sự, luôn khỏe mạnh hạnh phúc và thành công trong mọi việc.”

"Và anh mong luôn được ở bên cạnh em, năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có ngày hôm nay."

Chương 76: C76: Ẩm ướt

Trong nhà bên, bát đ ĩa đã bị đập vỡ thành từng mảnh, con chó Dogo nhô lưng lên rất cao, nó đứng ở một bên vô cùng cảnh giác. Sàn nhà bừa bộn, người đàn ông ngồi trong phòng khách nhíu mày, vẻ mặt nham hiểm và lạnh lùng.

"Muốn mượn đao của tôi để giết người.” Anh thấp giọng lầm bầm giống như đang cười nhẹ: “Người anh hai này của tôi đúng thật là một người tốt.”

Trong điện thoại truyền tới tiếng hừ nhẹ, ấm áp lại nghiêm túc, lại giống như đem theo sự kỷ luật: “Minh Phạn, cậu quá vội vàng.”

Cầu Minh Phạn không nói chuyện.

"Cậu cho rằng loại người như Úc Thừa sẽ dễ bị tính kế như vậy sao? Người ta bị ném ra nước ngoài mười năm, đi được đến ngày hôm nay mà không hề dựa vào một đồng nào của gia đình.” Đầu bên kia lạnh lùng nói: “Bất cứ việc gì đều dục tốc bất đạt, tôi cho là cái đạo lý này không cần thiết phải dạy cho cậu nghe nữa.”

Cầu Minh Phạn yên lặng rất lâu, hít sâu một hơi: "Nhưng tôi lo đêm dài lắm mộng, có lẽ ông cụ sắp lập di chúc rồi.”

"..."

Người ở đầu bên kia đột nhiên cười lên: “Đêm có dài hay không là do tôi quyết định, cậu chỉ cần tập trung làm tốt chuyện của cậu là được.”

Ngón tay đặt trên tay vịn ghế sô pha của Cầu Minh Phạn hơi nắm chặt lại, một lúc sau thấp giọng đáp lại một tiếng: "Vâng, tôi biết rồi."

Vừa sáng thức dậy đúng lúc mặt trời đang đẹp, Hoài Hâm vươn người nhưng vẫn loáng thoáng cảm thấy lưng đau eo mỏi.

Úc Thừa cười hôn lên má cô từ đằng sau, Hoài Hâm quay lại tức giận nhìn anh: "Đều tại anh."

Anh chỉ cười không nói, dáng vẻ thỏa mãn như chiếm được tiện nghi còn khoe tài, đấm bóp massage bắp chân đau nhức cho cô, một lúc sau nhẹ giọng hỏi cô: "Như vậy có đỡ hơn chút nào không?"

Hoài Hâm hừ nhẹ một tiếng, vừa mới nâng mặt dây chuyền ở cổ lên đã tuột xuống, cô vô thức giơ tay lên chạm vào, đóa hoa hồng kia tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng chiếu qua cửa sổ.

Cô lập tức nguôi giận, cụp mi không nói chuyện.

Mà lúc này Úc Thừa từ đằng sau tới, hai tay ôm lấy cô. Bầu không khí cực kỳ yên tĩnh, giống như vườn hoa đào thanh u, sẽ không có ai tới làm phiền bọn họ. Bọn họ nằm sát cạnh nhau để mặc cho thời gian chậm rãi trôi qua.

Một lúc lâu sau Hoài Hâm mới nắm chặt mặt dây chuyền trên cổ của mình, vùi mặt vào gối, buồn bực nói: "Em thích đóa hoa này."

Úc Thừa đè thấp hơi thở cười một tiếng, rất nhanh đã tiếp lời: "Mà anh thích em."

Hơi thở ấm nóng chậm rãi thổi qua tai cô, đôi tai giấu trong mái tóc dài của cô dần đỏ lên. Cô hoãn lại, đẩy anh ra như đang chạy trốn rồi ngồi dậy nói: "Mau thay quần áo đi, không phải hôm nay phải lên đường sao!"

Lúc đi tới phòng ăn ăn sáng, không hề ngạc nhiên chút nào khi gặp phải Norton và Bernard, ánh mắt của hai người đầy ẩn ý nhìn bọn họ một vòng, lịch sự không nói gì.

Đi từ Antalia đến Kas tốt nhất là tự lái xe đi, đi qua con đường ven biển số D400 đẹp nhất của Thổ Nhĩ Kỳ. Vốn dĩ kế hoạch của Úc Thừa là như vậy, đám người Norton cũng đã lấy xe rồi, mấy người cùng thảo luận, dự định cùng nhau xuất phát.

Lái một chiếc Land Rover Defender 110, một loại xe địa hình cứng cáp, ghế ngồi rộng rãi, đủ rộng rãi để chở bốn người.

Norton thích lái xe cho nên đã chọn làm tài xế, Bernard ngồi ở ghế phụ. Hoài Hâm và Úc Thừa ngồi ở hàng ghế sau.

Loa phát lên những bài dân ca đồng quê của nước Anh, cảnh sắc dọc đường đẹp đến mức khó tin, biển lớn xanh thẳm như ngọc, sóng gợn lăn tăn giống như mặt gương vậy, ánh nắng mặt trời rạo rực rải rác rơi trên từng lớp sóng nhẹ.

Đêm hôm trước Hoài Hâm quá mệt mỏi, lúc đầu còn nói chuyện với bọn họ vài câu, nhưng sau đó lại vô thức tựa vào cửa sổ xe ngủ thiếp đi. Úc Thừa đặt cái gối mềm mại bên đầu cô, để cô ngủ càng thoải mái hơn một chút.

Bernard thưởng thức con đường trải dài phía trước, một lúc sau nói: "Chuyện mà cậu giao phó Zheng đã nói với tôi rồi."

Úc Thừa đáp lại một tiếng, điềm đạm nói: "Tôi nghe nói anh và cậu ta đã quen biết nhiều năm rồi."

"Đúng vậy. Zheng là một người rất nhiệt tình, cũng sẵn sàng quên mình vì bạn bè, tôi đã từng được cậu ấy giúp đỡ khi còn ở trong trường, tôi vẫn luôn biết ơn và nhớ tới tình nghĩa của cậu ấy." Bernard trả lời: "Giờ đây Zheng đang làm việc dưới trướng của cậu,

tôi nghĩ cũng tới lúc tôi nên trả ơn rồi.”

Úc Thừa gật đầu: "Anh vất vả rồi.”

Bernard mỉm cười, mà Norton vừa xoay tay lái vừa nói: “Bình thường loại chuyện này đều phải thông qua bằng cách mua một số tiền lớn, trên danh nghĩa là cơ cấu thương mại, để khoản tiền được chuyển vào hoạt động thường ngày của xí nghiệp một cách hợp lý. Nhưng bất luận che giấu giỏi như thế nào đi chăng nữa, thủ đoạn cũng gần giống như chiêu trò cũ, thế nào cũng có dấu vết để truy theo. Một khi chúng tôi phát hiện ra bất cứ điều gì cũng sẽ kịp thời phản hồi này với cậu.”

Úc Thừa liếc mắt nhìn Hoài Hâm, cô vẫn đang ngủ say, lúc này anh mới đáp lại một tiếng: “Ừ.”

Norton phát hiện ra động tác của anh, cân nhắc một lúc rồi hỏi: “Alvin, chuyện mà cậu đang làm, Lisa cũng không biết sao?”

Xa xa biển trời một màu, xe của bọn họ đi qua một khúc cua xinh đẹp, mấy con chim biển màu trắng bay thấp trên không trung, hót dài mấy tiếng lanh lảnh.

"Cô ấy không cần biết những thứ này.” Úc Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ trầm tĩnh nói: “Tôi sẽ để cô ấy mãi là một đứa trẻ vô ưu vô lo.”

Từ Kas thẳng tới Fethiye, nửa đường dừng lại ăn trưa, chợp mắt một lúc, đến buổi tối mấy người mới nghỉ ngơi. Chỗ này vẫn ở gần biển, có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bên bờ biển, gió đêm thoải mái khiến người ta cảm thấy thư giãn.

Hoài Hâm nói là muốn đi tới trấn nhỏ, Úc Thừa bèn dắt cô đi, hai người chậm rãi đi dạo dọc theo con đường.

Chỗ này không được thương mại hóa cao như Antalya, nhưng vẫn khiến Hoài Hâm phát hiện ra một quán cà phê sáng tạo.

Cũng sắp đến giờ đóng cửa rồi, sau khi đi vào, nhân viên cửa hàng nói với bọn họ, hiện tại bọn họ đang tổ chức một hoạt động "Du hành thời gian", đại khái là viết thư cho mình của tương lai, đồng thời chỉ định một ngày nào đó, đến lúc đó bọn họ sẽ gửi dựa theo địa chỉ trên đó.

Hoài Hâm cảm thấy rất thú vị, cô khoác tay Úc Thừa muốn anh chơi trò chơi vô hại này với mình, Úc Thừa mỉm cười thở dài một tiếng, nhận lấy phong bì và giấy viết mà nhân viên mang tới.

Nơi này được trang trí rất lãng mạn và thơ mộng, đến cả bút cũng nhỏ xinh như lông vũ.

Bọn họ ngồi viết đối diện nhau, Hoài Hâm vô cùng hài lòng vì mấy ngày đi chơi đều không đánh máy, cô múa bút thành văn, đầu bút để lại tiếng loạt xoạt dễ chịu trên giấy kraft.

Mà nhìn lại Úc Thừa, anh chỉ biết vài chữ rồi dừng lại, Hoài Hâm tò mò nhìn qua: "Nhanh như vậy sao?"

Bàn tay dài to lớn của người đàn ông nhanh chóng che lại nội dung mà anh viết, cười khẽ nói: "Không cho nhìn trộm."

Hoài Hâm nhướng mày: "Thần bí như vậy sao?"

"Ừm."

Anh không có ý muốn giải thích, Hoài Hâm nghi ngờ lại nhìn thêm mấy cái, tiếp tục vùi đầu vào viết. Đợi đến lúc lá thư được viết đầy chữ thì nhân viên mỉm cười nhắc nhở: "Hai vị hãy viết địa chỉ và thời gian cần gửi thư lên trên thư."

Hoài Hâm suy nghĩ một lát, nhấc bút lên viết thời gian năm năm sau. Cô muốn xem xem Úc Thừa viết bao lâu, không ngờ người đàn

ông lại không cho cô xem.

Hoài Hâm phùng má, nũng nịu nói: “Anh như thế này là có ý gì?”

Úc Thừa nhướng mi, đôi mắt đen láy thâm thúy: “Thật ra, lá thư này là viết cho em.”

Hoài Hâm nghĩ thông chuyện gì đó, cong môi nói: “Cho nên là muốn cho em một bất ngờ?”

"Ừm.” Anh cũng cười: “Em chỉ cần đợi nhận thư là được rồi.”

"Ồ, được thôi.” Hoài Hâm lại gần, cười híp mắt hôn anh một cái: “Vậy thì em sẽ đợi.”

Fethiye là thánh địa của môn dù lượn, Norton và Bernard vui vẻ leo lên đ ỉnh núi chơi, Hoài hâm và Úc Thừa thì nằm trên bãi biển tắm nắng, cùng nhau trải qua thế giới hai người vô cùng ngọt ngào và tự tại.

Ánh mặt trời ấm áp, dưới lớp dù lớn, Hoài hâm nằm trong lòng Úc Thừa, thoải mái đến mức sắp ngủ thiếp đi. Nghỉ phép chính là nhàn nhã như vậy đó, trong lòng cô ôm một quả dừa tươi vừa mới bổ, thong thả uống từng ngụm nước ngọt trong đó.

Khung cảnh dọc đường vẫn luôn rất đẹp, phóng tầm mắt ra xa chính là mặt biển rộng lớn, từ Bodrum đến Selcuk rồi đến Pamukkale, dọc đường đều có phong cảnh vô cùng đẹp, bọn họ chơi đùa dưới nước ở trên gò đất màu trắng kỳ lạ được hình thành do quá trình vôi hóa, Úc Thừa đã chụp rất nhiều ảnh cho Hoài Hâm.

Đây là ngày du lịch cuối cùng, hai người phải bay về Cappadocia, cũng đồng nghĩa với việc phải tạm biệt Norton và Bernard.

Hai ba ngày chung sống với nhau, Hoài Hâm đã có chút quen thuộc với bọn họ, hai vị thân sĩ mỉm người tạm biệt, đồng thời hẹn lần sau

gặp lại.

Đợi bọn họ đi xong, Hoài Hâm vẫn có muôn vàn cảm khái: “Chỗ này thật sự là rất đẹp, nếu như có thể, sau này vẫn muốn tới đây lần nữa.”

"Được.” Úc Thừa hôn lên thái dương của cô, thân mật hứa hẹn nói: “Vậy sau này chúng ta lại tới.

"Ừm.” Hoài Hâm nhìn anh, ánh mắt sáng lên: “Em rất mong chờ chuyến đi khinh khí cầu của ngày mai.”

Bọn họ đã hẹn đặt ngồi khinh khí cầu xem mặt trời mọc ở một thị trấn nhỏ Goreme, lúc trước Hoài hâm đã nhìn thấy ảnh du lịch của người khác ở trên mạng, đó là một cảnh tượng cực kỳ đẹp và rung động.

Bọn họ lại trở về nhà đá, Hoài Hâm tắm xong, sạch sẽ mềm mại bò lên trên giường.

Ngày mai còn phải dậy sớm, rất nhanh cô đã ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy bên cạnh mình có tiếng động xoay người ngồi dậy. Một phần hơi ấm bị lấy đi, Hoài hâm nhắm mắt, trong lúc vô thức nhíu mày lại, nhưng một góc chăn mềm mại nhanh chóng được nhét vào trong tay cô, chiếc chăn cũng được nhét vào cho cô rất ấm áp và nhẫn nại.

Một giờ sáng, tiếng chuông điện thoại vang lên, Úc Thừa khoác áo choàng lên, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

"A Thừa, con ở đâu?” Là Hứa Tông, giọng nói từ bình thường lại trở nên trầm thấp khẩn trương.

Úc Thừa rũ mắt, trầm tĩnh đáp: “Con ở nước ngoài, mẹ, xảy ra chuyện gì rồi?”

"Nước ngoài? Con chạy ra nước ngoài làm gì?" Hứa Tông híp mắt lại: "Con đang ở cùng người khác?"

Úc Thừa không lên tiếng, Hứa Tông lại lạnh lùng nói.

"Lão gia trúng gió nằm viện, không cần biết bây giờ con đang ở đâu, ở cùng với ai, lập tức trở về." Bà ấy ra lệnh: "Sắp tới lúc lập di chúc rồi, khoảng thời gian này, người đầu tiên ông ấy muốn nhìn thấy khi mở mắt chắc chắn là con."

Nhiệt độ ngày đêm ở chỗ này chênh lệch rất lớn, phía xa xa là những dãy núi liên miên, Úc Thừa cúp điện thoại, trở về phòng.

Người yêu kiều mềm mại trên giường vẫn đang ngủ say, gương mặt mềm mại, hai hàng mi khẽ động theo từng hơi thở, còn phát ra mấy tiếng ngáy nhỏ nhẹ nhàng giống như con heo con.

Úc Thừa thở dài trong lòng, nhẹ nhàng vỗ Hoài Hâm: "Bảo bối."

Trên đường trở về ngồi máy bay cả một đêm, lúc đầu Hoài Hâm còn ngủ thêm một lúc, sau đó tới bảy tám giờ thì đã tỉnh táo lại, nói gì cũng không ngủ được.

Thật ra thì cô cũng không nói gì, nhưng cô có thể nhìn ra được sắc mặt của người đàn ông không tốt lắm.

Hoài Hâm giơ tay lên, cầm lấy tay của anh, lo lắng cọ vào cổ anh: "Tình hình rất nghiêm trọng sao?"

Úc Thừa không trả lời, chỉ lắc đầu, cụp mắt xuống im lặng nhìn cô.

Tình hình đại khái anh cũng không rõ lắm, Hoài Hâm hé môi: "Anh…"

Lời còn chưa dứt, Úc Thừa đã nghiêng người ôm cô vào trong lòng.

Ôm chặt, chính là loại sức mà cô thích.

"Thật xin lỗi, không thể ngồi khinh khí cầu cùng em nữa rồi.”

Giọng nói của anh hơi khàn, Hoài Hâm sửng sốt một lát, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Em còn tưởng là có chuyện gì nữa.”

"..."

"Không sao đâu.” Cô nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt của anh, dịu dàng trấn an nói: “Không phải anh đã đồng ý với em là sau này sẽ đi nữa sao? Lần sau tới lại ngồi khinh khí cầu là được rồi, nó cũng không chạy mất.”

Ánh mắt của Úc Thừa thâm trầm, một lúc lâu sau mới ôm cô càng chặt hơn, vùi đầu vào hõm vai cô, thấp giọng đáp một tiếng: “Ừm.”

Khoảng mười hai giờ trưa thì máy bay đáp đất, Úc Thừa dừng lại ở Hương Cảng, Hoài Hâm thì chuyển máy bay về Bắc Kinh. Ánh nắng ấm áp chiếu vào trong nhà ga,chiếu sáng đuôi tóc có hơi vàng của Hoài Hâm, Úc Thừa cúi xuống ngang tầm mắt của cô, anh xoa đầu cô, nhẹ nhàng dặn dò: “Em phải ngoan, anh xử lý xong chuyện bên này sẽ trở về.”

"Được." Những lúc như thế này Hoài Hâm vẫn ngoan ngoãn hiểu chuyện như cũ, không hỏi nhiều, ỷ lại vùi vào trong lòng anh: “Em đợi anh trở về.”

Anh cười khẽ một tiếng, đôi môi khẽ dừng bên rái tay nhạy cảm của cô, chạm nhẹ một cái, cợt nhả nói: “Nhớ phải nhớ anh.”

Sau khi hài lòng thấy đôi tai của cô đỏ lên, úc Thừa chỉnh lại cổ áo cho cô rồi lại tỉ mỉ vuốt phẳng thắt lưng lại cho cô, giọng nói trầm thấp: “Đi đi.”

Úc Thừa đưa mắt nhìn bóng lưng của cô càng ngày càng xa, ngày

càng nhỏ bé. Những hành khách vội vã qua lại, đột nhiên anh nảy ra một loại cảm giác sẽ không thể giữ được cô nữa.

Con bướm sắp bay đi rồi.

Nhưng loại cảm giác này chỉ kéo dài trong nháy mắt, ở phía xa xa, Hoài Hâm quay đầu lại.

Đại khái là không ngờ anh vẫn đứng tại chỗ, cô ngạc nhiên trong chốc lát, nhanh chóng kiễng chân lên vui vẻ vẫy tay chào anh. Úc Thừa mỉm cười, không biết cô có nhìn thấy không, nhưng anh cảm thấy cô cũng cười.

Người đến người đi có lúc che mất cô, Hoài Hâm đứng ở đó một lúc mới quay người rời đi.

Lúc Úc Thừa đi tới hành lang cao cấp của bệnh viện, đúng lúc nhìn thấy Hứa Tông đi từ bên trong ra ngoài.

Ngước mắt lên nhìn anh, rõ ràng là bà ấy thở phào một hơi, nhưng vẫn trách mắng: "Muộn nhiều như vậy, rốt cuộc là con đã chạy đi đâu?"

Úc Thừa không đáp mà hỏi ngược lại: "Tình hình của bố như thế nào rồi?"

"Hòa hoãn lại rồi, vẫn đang ngủ." Hứa Tông vẫn có chút sợ hãi trong lòng: "Hôm qua may mà có bác sĩ Lâm ở đây, đúng lúc tới kiểm tra."

Bác sĩ Lâm là bác sĩ gia đình của bọn họ, từ khi sức khỏe của Phan Tấn Nhạc bị bệnh thì thường xuyên tới chẩn đoán. Úc Thừa gật đầu: "Con sẽ tìm người tới cảm ơn anh ta."

Hứa Tông không mặn không nhạt đáp lại một tiếng: "Mau vào trong đi."

Úc Thừa cất bước định đi lúc đi qua bà ta lại bị bà ấy gọi lại: "Đợi một lát."

Trong không khí có mùi hoa sơn chi nhè nhẹ. Hứa Tông nhìn anh chằm chằm, giống như đang nhìn kỹ, một lúc sau bất thình lình nói: "Con ở bên người phụ nữ nào?"

Úc Thừa không đổi sắc mặt, giọng nói ấm áp nhếch khóe môi: "Tùy tiện chơi đùa chút."

"Nói thì dễ." Hứa Tông hừ lạnh: "Lần này vì cô ta mà suýt chút nữa con đã làm lỡ chuyện rồi, tốt nhất là con nói cho mẹ, rốt cuộc cô ta là loại người gì."

Úc Thừa không đáp lại, Hứa Tông híp mắt lại, không vui nói: "Chẳng lẽ mẹ còn không có tư cách hỏi chuyện của con hồ ly đó à?"

Úc Thừa thản nhiên nhìn bà ấy một cái, lúc này mới rũ mắt xuống cười nhẹ một tiếng: "Làm sao? Chẳng lẽ mỗi lần bố con có tình nhân đều phải báo cáo cho mẹ à?"

"Con..."

Từ sau khi Úc Thừa có được sự tín nhiệm của Phan Tấn Nhạc, bà ấy cảm thấy anh càng khó khống chế hơn lúc trước. Nếu như bà ấy muốn sau này được giàu có phú quý thì thật sự phải dựa vào Úc Thừa, mà trong lòng anh cũng rất rõ điều này, bây giờ lấy chuyện này ra làm con át chủ bài.

Hứa Tông trợn mắt nhìn anh, không thể nói ra lời nào nữa. Giọng nói có chút run rẩy, Úc Thừa lại đi vòng qua bà ấy, biết lắng nghe nói: "Bất cứ lúc nào bố cũng có thể tỉnh lại, con đi vào trước. Mẹ ở cùng bố cả đêm rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi."

...

Căn phòng rộng rãi chỉnh tề, trong góc bày đủ các loại hoa và trái cây, Úc Thừa đuổi hai người chăm sóc đi, kéo ghế qua ngồi xuống cạnh giường.

Trên tủ đầu giường đặt hai hộp bột Dendrobium officinale mới được giao tới, bột mịn, từ trước đến nay Phan Tấn Nhạc đều thích uống với nước, Úc Thừa từng nhìn thấy nó ở bên cạnh nghiên mực trong phòng làm việc của ông ấy.

Anh cầm lên tùy ý nhìn xem, trên hộp rất sạch sẽ, không có nhãn hiệu gì, đó là một phương thức đặc biệt do công xưởng dưới trướng sản xuất, còn bổ sung thêm các chất bổ khác.

Phan Tấn Nhạc nhắm hai mắt lại, hô hấp hơi trầm xuống. Thật ra Úc Thừa rất ít khi thấy ông ấy không đề phòng như vậy. Anh im lặng quan sát người đã già hơn rất nhiều trên giường bệnh, trong lòng tĩnh lặng như biển lớn.

Đã nhiều năm như vậy rồi, Phan Tấn Nhạc đối với anh hoàn toàn không thể nói đến tình nghĩa bố con. Thời niên thiếu, anh giống như cái bóng ở trong ngôi nhà cao tầng sâu thẳm, nghiêm khắc tới mức không cho bất cứ ai tới gần, lúc Úc Thừa đối mặt với ông ấy sẽ chỉ cảm thấy ngột ngạt, lo lắng và sợ hãi.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Hạnh Phúc Của Kẻ Ngốc
2. Xuyên: Chứng Chỉ Thanh Xuân
3. Manh Thê Phúc Hắc
4. Người Anh Yêu Là Em
==========

Khoảng thời gian một năm ngắn ngủi khi ở chung năm anh mười lăm tuổi kia, bố của anh nhìn thấy anh lúc nào cũng lạnh nhạt, bọn họ xa cách đến mức gần như không phải là người nhà.

Sau đó Phan Tấn Nhạc ném anh sang nước Mỹ, từ đó trở đi cũng không thăm không hỏi anh nữa.

Trong mắt ông ấy giống như không có đứa con trai này, thậm chí Úc Thừa còn không cần phải xác nhận quá nhiều.

Nhưng điều này cũng không phải là không có chỗ tốt. Không được gia tộc nhớ tối, đồng nghĩa với việc tương đối tự do, Úc Thừa đã từng cho rằng mình sẽ cứ như vậy yên ổn sống hết một đời.

Không ngờ tới vòng vo một hồi vẫn phải trở lại chỗ này.

Úc Thừa kiên nhẫn ngồi hai tiếng, cuối cùng cũng đợi được Phan Tấn Nhạc tỉnh dậy.

"Bố.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay của đối phương, lo lắng hỏi: “Bố vẫn ổn chứ?”

Hứa Tông mang theo Dendrobium đã pha sẵn đi vào, Phan Tấn Nhạc đang chơi cờ với Úc Thừa bên cửa sổ.

Trông sắc mặt của ông ấy khôi phục cũng không tệ, chỉ là giữa hai hàng lông mày vẫn có chút uể oải. Hứa Tông chu đáo ngồi xuống bên cạnh ông ấy, đút ông ấy uống nước.

Ngón tay của Phan Tấn Nhạc hơi động, nhận lấy cốc nước. Ông ấy liếc nhìn gương mặt quan tâm của bà ấy rồi lạnh nhạt nói: “Được rồi, đi ra đi.”

Khóe môi của Hứa Tông hơi kìm nén, nhưng sau đó lại nở nụ cười, nhìn ván cờ đang căng thẳng: “Đang chơi cờ với A Thừa sao?”

" Ừ." Lúc này Phan Tấn Nhạc mới có chút hứng thú nói với bà ấy: “Lần trước là lúc mà A Thừa mới đọc xong bảng MBA, mấy năm không gặp, kỹ năng chơi cờ cũng tăng lên rất nhiều.”

Úc Thừa lúc này mỉm cười: “Con vẫn luôn tốn sức nghiên cứu, chính là muốn có cơ hội so tài với bố.”

"Vậy sao.” Phan Tấn Nhạc nhìn anh một cái, nhìn kỹ bàn cờ một lát sau đó đặt xuống, hiếm khi chơi vui vẻ: “Vậy thì con phải cẩn thận một chút.”

Úc Thừa cũng nhìn thế cờ đã có chút thay đổi, anh cong môi nói: “Thật ra cũng vô vị. Cho dù là con thật sự thua bố, vậy thì đó cũng là lẽ thường tình mà thôi.”

Đầu ngón tay của Phan Tấn Nhạc hơi dừng lại trên không trung.

Ông ấy liếc mắt nhìn Hứa Tông một cái: “Bà ra ngoài trước đi.”

Hứa Tông nhìn Úc Thừa, anh vẫn khí định thần nhàn như cũ. Bà ấy bình tĩnh đứng dậy, lúc rời khỏi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đợi đến khi bầu không khí yên tĩnh lại một lần nữa, Phan Tấn Nhạc hỏi: “A Thừa, con có suy nghĩ tới việc từ bỏ công việc hiện tại không?”

Úc Thừa ngẩn ra, giống như là rất không hiểu: “Con còn có thể lo liệu được, tại sao phải từ chức?”

Phan Tấn Nhạc bê ly sứ lên uống một ngụm trà, cảm xúc không rõ ràng hỏi: “Con chưa từng nghĩ tới việc trở lại tập trung xử lý sự vụ của gia tộc sao?”

Úc Thừa cụp mắt nhìn ván cờ sắp kết thúc.

Anh có cách có thể thắng được trong mười bước.

"Nói thật lòng, đúng thật là con chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” Úc Thừa thẳng thắn nói: “Mấy ngày gần đây bố đã quá mệt mỏi rồi, nếu như có thể chăm sóc sức khỏe thật tốt thì chắc chắn sẽ khỏe

mạnh, cho nên trước mắt con trai cũng chỉ hi vọng có thể chia sẻ nỗi lo với bố.” Anh dừng lại một chút: “Có điều nếu như lúc nào bố cần con từ chức, con cũng nhất định sẽ không thoái thác.”

Phan Tấn Nhạc âm trầm nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Xem ra cần phải chơi ván cờ này với con từ mấy năm trước.”

Úc Thừa cười yếu ớt: "Bây giờ cũng chưa muộn."

Thế là hai người vừa nói chuyện vừa đánh cờ. Lúc thì nói về cách bố trí bất động sản, rồi lại nói tới việc dưỡng sinh, Phan Tấn Đạt khen Dendrobium này có tác dụng rất tốt với dạ dày, Úc Thừa bèn thuận theo nói: “Biết bố có thứ đồ tốt này từ lâu lắm rồi nhưng vẫn chưa từng được nếm thử.”

Phan Tấn Nhạc hào phóng liếc mắt tới tủ đầu giường: “Bọn họ vừa đem tới cho bố, con lấy một chút về đi.”

Sau buổi trưa yên tĩnh, hai người giống như một đôi bố con bình thường ngồi bên cửa sổ đánh cờ.

Cứ thế đánh ván cờ suốt hai tiếng đồng hồ, còn chưa phân được thắng thua. Phan Tấn Nhạc mệt rồi, Úc thừa bèn dìu ông ấy đi lên giường nghỉ ngơi.

Tối nay Hứa Tông vẫn ở bệnh viện, Phan Tuyển ở trong nhà với bà cụ, Úc Thừa trở về biệt thự trống trải ở lưng chừng núi, kết thúc một ngày có chút mệt mỏi. Phan Diệu cũng tắm xong rồi, đang nằm sấp ở trên giường chơi xếp hình, Úc Thừa đi tới ngồi cùng với cô bé.

"Anh!" Cô gái nhỏ rất bất ngờ: “Sao anh lại trở về rồi?”

Cô bé còn không biết rốt cuộc trong nhà đã xảy ra chuyện gì, Úc Thừa cong môi, dịu dàng nói: “Không có gì, chỉ trở về thăm em thôi.”

"Oa! Là cố ý trở lại thăm em sao!” Phan Diệu nhào vào trong lòng anh cọ cọ, không giấu được sự vui vẻ: “Em rất vui!”

"Ừ." Úc Thừa xoa đầu cô bé, sau đó lại nhẹ giọng hỏi thăm việc học hành của cô bé thế nào, có gặp được bạn mới không.

Phan Diệu xòe bàn tay ra đếm từng ngón cùng với anh, sau đó nhiệt tình nói với anh: “Hôm nay anh Minh Phàm lại đến đón em.”

"Vậy sao?” Úc Thừa cười nhạt, trầm ngâm hỏi: “Tiểu Diệu rất thích anh Minh Phàm sao?”

"Đúng vậy!"

Sau khi thốt lên theo bản năng, cô gái nhỏ lại lén lút nhìn anh mấy cái, cố gắng sửa sai như thể mình đã phạm lỗi vậy: “Tất nhiên, em cũng rất thích anh trai!”

Úc Thừa lại cười lên.

Anh liếc mắt nhìn cô bé, sau đó lại nói thêm mấy câu dỗ dành, cuối cùng nói: “Lên giường ngủ sớm một chút.”

Phan Diệu hiểu chuyện gật đầu, lúc này điện thoại rung lên, Úc Thừa đắp chăn cho cô bé xong, nhìn cô bé nhắm mắt, lúc này mới tắt đèn đóng cửa, lặng lẽ đi ra ngoài.

Sau đó anh đi tới ban công của căn phòng bị bỏ trống ở bên cạnh, mở khóa màn hình.

Là tin nhắn mà Hoài Hâm gửi tới, hỏi anh rằng mọi chuyện có thuận lợi không. Xung quanh yên tĩnh không một bóng người, Úc Thừa bấm gọi video nói chuyện với cô, đầu bên kia rất nhanh đã nghe máy, nở nụ cười vui vẻ: “Anh!”

Anh dịu dàng đáp lại: “Tiểu Hâm.”

Hoài Hâm đã về nhà từ lâu, lúc máy bay đáp xuống đã nói với anh rồi, Úc Thừa chậm rãi hỏi: “Đang làm gì thế.”

Bộ đồ ngủ mới của Hoài Hâm là một bộ quần áo hai món, bên trong là váy ngủ hai dây, bên ngoài là một chiếc áo khoác mỏng rộng. Một phần bả vai trắng mịn của cô lộ ra ngoài, dường như cô cũng không hề nhận ra, tay ôm lấy mặt, cố ý ném một ánh mắt quyến rũ trêu chọc anh: “Đang nhớ anh đó.”

Đôi mắt đen nhánh của Úc Thừa sâu hút, sắc mặt không thay đổi, chỉ là giọng nói đã trầm hơn một chút, híp mắt hỏi: “Nhớ đến mức nào?”

"Rất nhớ rất nhớ.” Hoài Hâm ngồi dậy, áo choàng lại tụt xuống một chút nữa, cô chỉ vào gương mặt cực kỳ thanh thuần của mình, làm như vô tình li3m môi nói: “Muốn được anh ôm, muốn được anh hôn, càng muốn được anh...”

Một chữ cuối cùng cô nói rất nhỏ, nhưng vừa hay anh cũng nghe được, đôi con ngươi của người đàn ông lập tức trầm xuống.

Anh híp mắt nhìn người bên trong màn hình, rất lâu sau mới nói.

"Tắt đèn khóa cửa." Yết hầu của anh hơi động, giọng nói khàn khàn: “Tự mình ngoan ngoãn lên giường, đợi anh vào.”

Ánh trăng trải rộng, bóng dáng trong màn hình đang chuyển động.

Không biết qua bao lâu, Hoài Hâm mềm nhũn ở trên giường. Chiếc chăn mỏng quấn thành một đoàn kẹp vào giữa hai ch@n, cô vẫn đang đắm chìm rất lâu, nhẹ thở ra một hơi, hài lòng cười nói: “Anh thật giỏi.”

Trước kia chưa từng như vậy, chỉ dựa vào một mình thì thật sự

không thể nào làm được, giọng nói khàn khàn trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai, tác dụng xoa dịu rất tốt, Hoài Hâm nhìn vào màn hình mấy lần.

Cô biết anh vẫn còn ở phía xa không tới, nhưng vẫn phối hợp với anh như cũ. Hoài hâm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nghe thấy Úc Thừa thấp giọng gọi tên của cô, từ bên trong lòng chợt có một cảm giác vui vẻ, giống như đã trải qua mùa mưa.

"Anh..." Trên cổ có chút ướt, Hoài Hâm bình tĩnh lại, khoác áo choàng lên một lần nữa rồi thu dọn quần áo.

Gò má cô vẫn còn hơi phiến hồng, nhưng bởi vì vừa mới được vui vẻ nên cô vẫn muốn nói gì đó trêu chọc anh. Vừa định nói gì đó thì đã nghe thấy đầu bên kia có tiếng gõ cửa.

Giống hệt như một con sóc nhỏ gặm gỗ, ngắn ngủi mà rõ ràng: "Anh?"

Giọng nói non nớt giòn giã, Hoài Hâm lập tức ngây ra.

Trong phòng không có tiếng động, Phan Diệu đứng ở ngoài cửa một lúc, lại hỏi một câu thăm dò: "Anh, anh ngủ rồi ạ?"

Đầu kia im lặng một lúc, đèn sáng lên, người đàn ông đã mặc quần áo chỉnh tề, mái tóc đen cùng với đôi mắt sâu thẳm phản chiếu trong mắt Hoài Hâm, sắc mặt anh bình tĩnh: "Là em gái của anh." Anh mở cửa cho Phan Diệu đi vào, sau đó lại đóng cửa, giọng điệu thong thả hỏi: "Không phải đã nói là đi ngủ sao? Tại sao lại dậy rồi?"

"Có chút không ngủ được."

Phan Diệu bĩu môi, nhìn thấy Úc Thừa đang cầm điện thoại thì có chút tò mò lại gần hỏi: "Anh đang gọi video với người khác sao?"

Hoài Hâm ho khan một tiếng, bất giác chỉnh lại đầu tóc, sợ sẽ bị

nhìn ra manh mối gì đó, cô cắn môi cười: "Là Tiểu Diệu sao?"

Phan Diệu nhận ra cô, đôi mắt cong lên: "Chị là chị gái đã đốt pháo hoa cho em vào đêm giao thừa kia đúng không ạ?"

"Ừm." Úc Thừa trả lời thay Hoài Hâm.

Đôi mắt to tròn của Phan Diệu hơi chuyển động, hỏi rõ ràng: "Vậy thì, chị là bạn gái của anh trai ạ?" Một câu hỏi đơn giản và thẳng thắn, Hoài Hâm có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu.

Phan Diệu chớp chớp mắt, đột nhiên vui vẻ nói: "A! Em biết tại sao anh trai lại đóng cửa rồi!"

Hoài Hâm giương mắt nhìn, trong lòng đột nhiên lo lắng, hiếm khi lắp bắp: "Tại, tại sao?"

"Gần đi lúc đi học em học được một từ, kim ốc tàng kiều." Đôi mắt của cô gái nhỏ sạch sẽ trong sáng, phân tích có tình có lý: "Cho nên chị chính là "kiều" kia của anh trai đúng không?"

Chương 77: C77: Đón gió

Hoài Hâm lại sửng sốt một lần nữa, mặc dù trong tiềm thức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại bởi vì mạch não của đứa trẻ không kiêng kỵ gì mà có chút cảm giác dở khóc dở cười, cô và Úc Thừa nhìn nhau, cả hai đều không nhịn được mà bật cười.

Đôi mắt đào hoa sâu thẳm của người đàn ông ẩn chứa sự hứng thú, anh dùng ánh mắt có chút không rõ ràng nhìn Hoài Hâm rồi gật đầu đáp: "Đúng vậy, xem ra anh trai không giấu được, bị Tiểu Diệu của chúng ta phát hiện rồi."

Đôi mắt của Phan Diệu sáng lên vỗ tay: "Em biết mà!"

"Nhưng mà không được nói cho người khác đâu nha." Úc Thừa giọng ôn tồn: "Coi như là bí mật của anh và Tiểu Diệu được không?"

"Em biết rồi, em sẽ không nói cho người khác đâu, anh tiếp tục kim ốc tàng kiều đi."

Hoài Hâm muốn nói lại thôi, vốn dĩ cô đã nghe tới mức tai đỏ bừng lên rồi, bây giờ khó khăn lắm mới nhạt đi giờ lại đỏ lên rồi.

Dường như Phan Diệu còn muốn nói gì đó, bị Úc Thừa ngăn lại: "Không được trêu chị, cô ấy rất dễ xấu hổ."

Ngón tay Hoài Hâm hơi co lại: "..."

Nào! Có! Cô dễ xấu hổ lúc nào!

Nhưng ở trước mặt cô bạn nhỏ lại không tiện tranh cãi với anh, Hoài Hâm bực bội ngồi ngay tại chỗ, cô cắn môi.

Úc Thừa nhếch khóe mắt hỏi Phan Diệu: "Kim ốc tàng kiều, sách nào nhắc tới từ này?”

Phan Diệu nhận ra mình đã nói lộ cái gì, cô bé lè lưỡi, có chút chột dạ đáp: "Chính là... Một quyển tiểu thuyết."

"Phải không?" Cũng may Úc Thừa không truy cứu, chẳng qua là chậm rãi nói: "Chị em cũng viết tiểu thuyết."

Phan Diệu chớp mắt: "Hả? Chị viết tiểu thuyết gì!"

"Nói thật, anh cũng không biết." Úc Thừa nhướng mi nhìn màn hình: "Cô ấy chưa nói với anh."

Hoài Hâm: "..."

Quả thật, yêu nhau lâu như vậy rồi, cô cũng chưa từng nhắc tới bút danh của mình. Anh cũng rất tôn trọng cô, vẫn luôn không hỏi tới.

Có điều tất nhiên là, Hoài Hâm nghĩ nội dung của những đôi nam nữ X trước yêu sau kia tốt nhất là không nên để anh nhìn thấy thì tốt hơn, nếu không sẽ có chút xấu hổ.

Nhưng là ánh mắt của cô nhóc quá khao khát, Hoài Hâm chỉ đành cân nhắc dùng từ trả lời: "Ừ... Chính là một vài câu chuyện đô thị được làm quá lên thôi."

Cô dừng lại, chột dạ nói: "Ví dụ như, cuộc sống thông qua sự cố gắng phấn đấu của mình mà cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn và hiện thức hóa lý tưởng sống của đời người gì đó."

Phan Diệu cái hiểu cái không gật đầu: "Cho nên đó chính là câu chuyện rất nghiêm chỉnh đứng đắn rồi.”

“Không sai, có thể hiểu như vậy.”

Hoài Hâm trịnh trọng gật đầu, Úc Thừa vẫn luôn mỉm cười, tuy nhiên cũng không vạch trần cô. Đợi sau khi lại nói chuyện với cô bé một lúc, Úc Thừa đã dỗ cô bé ngủ say, Hoài Hâm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Úc Thừa trở lại phòng ngủ, lần này đã khóa cửa lại, ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ cùng cô trò chuyện video.

Anh chậm rãi tiếp tục chủ đề vừa nãy: “Bảo bối, anh thật sự rất tò mò em đã viết cái gì?” Ánh mắt Hoài Hâm né tránh, cứng miệng nói: “Không phải đã nói là một câu chuyện truyền cảm hứng sao?” “Ồ, yêu đương với cấp trên cũng là một phần của truyền cảm hứng à?”

Hoài Hâm: “???”

Đợi đã!?

Cô không dám tin tưởng mà trả lời: “Sao anh lại biết được em viết gì?” Úc Thừa thong thả nói: “Lúc ở Ma Cao không cẩn thận thấy mấy trang, mở đầu có lẽ là cảnh tượng ở phòng làm việc, kế tiếp là một đoạn miêu tả phong cảnh tuyệt đẹp, gì mà rừng rậm xanh um rồi suối chảy róc rách, con đường nhỏ ngoắt nghéo dẫn đến nơi sâu thẳm.” Hoài Hâm: “...”

Aaa sao lại thế này! Quá nhục nhã rồi!!

Cô không muốn sống nữa! Cô! Không! Muốn! Sống! Nữa!

Đầu Hoài Hâm như nổ tung, vẫn cố vùng vẫy: “... Cái đó, phòng làm việc họ khá gần khu bảo tồn thiên nhiên.” “Bảo bối à, anh đã ba mươi rồi.” Úc Thừa nhàn nhạt cười nhìn cô: “Những gì em viết đều là những hình ảnh rất dễ hiểu.” “...”

Hoài Hâm nhắm mắt, bắt đầu có chút run rẩy, lại nghe người đàn ông mơ hồ nói: "Nhưng anh đúng thật là không ngờ, thì ra em thích ở phòng làm việc..."

"Aaa anh đừng nói mấy cái này nữa!" Hoài Hâm ngắt lời anh, vô cùng tức giận: "Còn nói em sẽ không để ý đến anh nữa!"

"Được rồi." Úc Thừa trông có vẻ rất tiếc nuối, ôn tồn nói: "Thế đợi anh về công ty chúng ta lại nói."

Hoài Hâm: "..."

May mắn người đàn ông vẫn có chừng mực, không lấy chuyện tiểu thuyết ra trêu cô nữa, Hoài Hâm hỏi anh tầm khi nào có thể trở về, Úc Thừa nói: "Anh đoán phải ở đây một thời gian nữa, đợi tình trạng của ông cụ ổn định hơn rồi lại nói."

Hoài Hâm ôm lấy đầu gối nói: "Thế phải cần bao lâu?"

"Khó mà nói trước được."

Hoài Hâm mím môi, rốt cuộc cũng không nói gì: "Thế, anh cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt đó."

Cô biết Úc Thừa ở Hồng Kông chắc chắn sẽ không thoải mái như Bắc Kinh, do dự nói: "Có chuyện gì không vui, có thể nói với em."

"Ừm, anh biết rồi." Giọng điệu Úc Thừa trầm xuống: "Cảm ơn bảo bối."

Anh khựng lại một lát, hỏi cô: "Muốn đi ngủ rồi."

"Ừm."

Úc Thừa dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không mở miệng, dịu

dàng nói: “Thế thì mau ngủ đi, ngủ ngon. Mơ một giấc mộng đẹp.”

Hoài Hâm nhìn anh một lúc, cũng dịu giọng nói: “Vâng, anh trai ngủ ngon.”

Phan Tấn Nhạc vừa tỉnh vào hai ngày trước nói năng vẫn rất phí sức, chân tay tê dại, có lẽ hai ba ngày sau mới có thể hồi phục lại, quay về tập đoàn. Chuyện này có rất ít người biết được, chỉ lên tiếng với bên ngoài rằng ông ấy đang nghỉ ngơi điều dưỡng.

Phan Tấn Nhạc không hề né tránh chuyện Úc Thừa luôn bên cạnh, thực tế Úc Thừa tại công ty mẹ là hữu danh vô thực, có quyền hạn tự do ra vào, hiện nay những người bên dưới đều biết, vị cậu hai này đã giành được sự coi trọng từ chủ tịch hội đồng quản trị.

Trình Tranh từng lén lút hỏi anh, rốt cuộc làm sao làm được, Úc Thừa khẽ nở nụ cười, nói tôi chỉ cùng bố đánh một ván cờ. Ông ấy hỏi tôi có muốn tiếp quản công ty ở Hồng Kông bên này không. Tôi đã từ chối.

Thứ như quyền lực cũng giống như thạch tín, trao vào tay càng nhiều thì càng không nên nhận. Một lần nữa anh vượt qua thử thách của Phan Tấn Nhạc.

Vòng tròn ở thành phố Hồng Kông cũng không lớn, nhất thời có rất nhiều nghe tiếng gió mà đến, muốn móc nối quan hệ với Úc Thừa. Anh không tự ti không kiêu ngạo, cân nhắc lợi và hại, từng bước đi đều vô cùng vững chắc, cẩn thận chặt chẽ.

Công việc của Bác Nguyên có thể quản lý từ xa, lại thêm Phan Tấn Nhạc lệnh cho anh cùng nhau xử lý chuyện của tập đoàn, Úc Thừa đành ở lại trụ sở chính của công ty mẹ.

Bọn họ sở hữu một tòa nhà văn phòng thương mại ở nơi tấc đất tấc vàng như Trung Hoàn, Úc Thừa nhanh chóng quen thuộc và liên hệ với những người ở Hồng Kông bên này. Phan Tấn Nhạc, Phan Tuyền

và những người khác đều có văn phòng riêng ở tầng trên cùng, tuy rằng bọn họ không thường xuyên xuất hiện, nhưng vẫn đụng mặt mấy lần.

Hứa Tông để Úc Thừa dành ra buổi tối thứ sáu, cùng bà ta và mấy vị trưởng bối nhà họ Tạ cùng ăn bữa cơm. Trong mấy gia tộc lớn ở Hồng Kông, trừ nhà họ Phó, chỉ có nhà họ Tạ là có mối quan hệ khá tốt với nhà họ Phan.

Mấy vị chú bác này đều đã gặp qua Úc Thừa khi bé, anh đã gọi Trình Tranh chuẩn bị một ít quà gặp mặt, trước khi đến buổi hẹn, lại nhận được một cuộc gọi bất ngờ.

Đầu bên kia trầm mặc một lúc rồi nói: "Anh hai, là em. Phan Duệ."

Đây là lần đầu tiên Úc Thừa và cậu em trai này gặp mặt, Trình Tranh đã sắp xếp cho họ ở phòng trà riêng biệt. Hai người ngồi đối diện nhau, Úc Thừa chuyên tâm pha trà, không hề lên tiếng nói chuyện.

Anh không cần phải hỏi mục đích Phan Duệ đến, vì sự xuất hiện ở đây của đối phương đã nói rõ: Phan Duệ đã biết hành động trong bóng tối của Cầu Minh Phạn, nên mới đưa ra lựa chọn này.

Úc Thừa kiên nhẫn đợi anh ta mở miệng, một lúc lâu, Phan Duệ mới khó xử cúi đầu: "Lần trước... cảm ơn anh hai đã giúp em giải vây."

Biên duyên hoá* và thực quyền ảo được anh ta nói đến cực kỳ êm tai. Nếu thế xem ra, ít nhất từ biểu hiện bên ngoài, thái độ quy hàng của Phan Duệ cũng khá tốt, Úc Thừa nhàn nhạt cười, không hề tiếp lời.

*biên duyên hoá (边缘化): Đây là một cách nói tương đối trừu tượng, chỉ sự chuyển dời, biến hoá theo hướng ngược lại với sự phát triển chủ lưu của người hoặc sự vật. Sự chuyển dời biến hoá này phi trung tâm, phi chủ lưu, hoặc có thể nói bị chủ lưu bài xích, không dung nạp. Nói một cách đơn giản, chính là từ trung tâm và chủ lưu

dần bị bài trừ mà đi đến hướng phi trung tâm, phi chủ lưu.

Sắc mặt Phan Duệ tái nhợt, gần như cắn chặt răng, lúc này mới lấy ra một túi tài liệu bảo mật ở bên cạnh, rút ra một bản hợp đồng, đẩy đến trước mặt Úc Thừa.

Bên trên giấy trắng mực đen —— [Thoả thuận chuyển nhượng cổ phần du lịch Viễn Phong].

Úc Thừa nhìn mấy cái, hỏi: "Đây là ý gì?"

"Là công ty có doanh thu tốt nhất dưới tên em, trụ sở chính ở Bắc Kinh." Phan Duệ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Để thể hiện thành ý, em có thể chuyển nhượng toàn bộ cổ phần cho anh hai."

Đây là một công ty du lịch quốc tế, căn cứ theo thông tin đính kèm của Phan Duệ, kết quả kinh doanh trong những năm trước quả thật không tệ, mỗi năm đều thu được hàng tỷ đồng.

Trên mặt Úc Thừa không có chút cảm xúc nào, thuận tay lật mấy trang chứng minh tố chất dày cộm, hứng thú hỏi: "Tài sản tốt như thế, cậu nỡ chắp tay dâng lên cho người khác?"

Lúc này Phan Duệ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Úc Thừa một hồi lâu mới chầm chậm nói: "Anh hai, em nguyện ý nhận thua."

Suy cho cùng đều là doanh nhân, lấy lợi làm thân, huyết thống thân tình đều không đáng nhắc đến, Phan Duệ là người hiểu biết thời thế, anh ta biết rõ nhất định phải hi sinh mới có thể chứng minh giá trị của mình.

Khi Úc Thừa từ quán trà bước ra, tài xế đã đợi bên ngoài rất lâu. Anh đưa túi tài liệu đã niêm phong cho Trình Tranh, nhỏ giọng nói mấy câu, sắc mặt Trình Tranh bình tĩnh, gật đầu nói: "Tôi sẽ để ngài Norton kiểm tra điều kiện trong hợp đồng."

Buổi tối hẹn với nhà họ Tạ ở một khu bất động sản nào đó của nhà họ Phạm, do Hứa Tông làm chủ, Úc Thừa đến sớm hơn mười lăm phút, đại sảnh đã vô cùng náo nhiệt, người hầu thì bận trước bận sau, các món ăn nguội tinh xảo theo phong cách phương Tây đã được bày sẵn trên bàn.

Không lâu sau, người nhà họ Tạ cũng đến, vừa bước vào cửa đã cao giọng chào hỏi, lại nhìn Úc Thừa: " Ai da, không thể tin được. Đây là A Thừa sao? Không nhận ra nổi nữa rồi."

Úc Thừa thái độ đúng mực, mỉm cười chào hỏi từng vị trưởng bối.

"Hẳn là đã gần mười mấy năm rồi, thật sự lâu lắm rồi mới gặp."

"Còn không phải đã lâu mới gặp sao? Lần trước nhìn thằng nhóc này vẫn còn là đứa nhỏ lớn chừng này."

"Người ta nói đi nước ngoài rồi thì sẽ khác, thằng nhóc thật là tuấn tú lịch sự."

Hứa Tông khiêm tốn: "Đều là người nhà cả đừng khen nó nữa, mau ngồi xuống."

Vì buổi họp gia đình này, bà ta đã đặc biệt mời một đầu bếp của nhà hàng Michelin. Các món ăn là sự kết hợp giữa món ăn Trung Hoa và ẩm thực Pháp, cách bày trí trang nhã và tinh tế, nhóm người hầu lần lượt nối đuôi nhau, bày lên các món tôm hùm canh bào ngư cho khách quý.

Hứa Tông nhìn quanh, cười hỏi: "Phương Dục đâu?"

"Đứa nhỏ đó nhất quyết muốn xem cái gì mà biểu diễn thời trang, chú nó đau lòng nó nên để nó đi rồi, có lẽ muộn một lát mới đến, mọi người không cần đợi nó…"

Vừa dứt lời, Tạ Phương Dục theo quản gia bước vào cửa.

Cô ta mặc một chiếc váy liền thân màu trắng được cắt may khéo léo, do nhà họ Hương đặc biệt làm cho mùa xuân, hiện ra phần cổ trắng như tuyết, cô gái xinh đẹp cầm theo một chiếc túi da cá sấu thướt tha bước vào: "Ngại quá, tôi đến trễ."

Ngôn từ hối lỗi, nhưng biểu cảm trên mặt lại không thể hiện chút nào.

Cô út của nhà họ Tạ - Tạ Phương Dục, là đứa con nhỏ nhất trong sáu người con, cũng là vị thiên kim duy nhất, năm nay đã hai mươi sáu tuổi.

Nghe đồn khi cô ta sinh ra, bố cô ta từng bỏ ra gần ba bốn triệu đô la Hồng Kông đấu giá được hai viên kim cương hiếm có nặng mười cara, một viên màu tím một viên màu đỏ máu, đều thuộc danh nghĩa của cô ta, bây giờ đã trở thành tài sản trong số của hồi môn rồi.

Từ nhỏ Tạ Phương Dục đã là cô công chúa ngậm thìa vàng, từ đầu đến chân trên người không một điểm nào không lộ ra gia thế hiển hách của mình, ngay cả sợi tóc trên đầu cũng tinh xảo.

Chỗ ngồi bên cạnh Úc Thừa được để trống từ trước, do Hứa Tông giữ lại cho cô ta.

Thấy người đàn ông nheo mắt, biểu cảm không thay đổi, Hứa Tông ngồi bên cạnh lén đẩy anh một cái, cười nói: "Lâu lắm rồi không gặp nhau nhỉ? Còn không mau qua đó chào hỏi em gái của con đi."

Tạ Phương Dục nghe vậy nhìn sang, trên mặt không nén nổi kinh ngạc: "Đó là..."

Người lớn trong nhà cười giới thiệu: "Đó là anh trai A Thành của con đó, con không nhớ à?"

Tạ Phương Dục chỉ sửng sốt trong chớp mắt, rất nhanh đã nhếch môi: "Ồ, hóa ra là anh A Thành."

Cô ta tò mò liếc anh một cái, rồi đánh giá: "Anh thay đổi nhiều thật đấy, tôi sắp không nhận ra rồi."

Úc Thừa đứng dậy kéo ghế dựa ra giúp cô ta, lại liếc nhìn Hứa Tông một cái, cất giọng ấm áp nói: "Mẹ không nói cho tôi em cũng muốn tới, đúng là niềm vui bất ngờ lớn."

Tạ Phương Dục ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc, nhìn anh cười khúc khích: "Với tôi mà nói cũng là niềm vui bất ngờ."

Người trên bàn đều cười: "Cũng mấy năm rồi chưa gặp nhau, không ngờ hai đứa bé vẫn thân thiết như vậy, anh trai với em gái hiểu ý nhau quá."

Khi Úc Thừa quen biết Tạ Phương Dục, anh là đứa con ngoài giá thú không được yêu thích, danh không chính ngôn không thuận, còn cô ta lại là viên ngọc quý ở tít trên cao, là cục cưng được người nhà họ Tạ yêu chiều, có lần nào gặp anh là không trốn tít đằng xa đâu, sao có thể bằng lòng nói chuyện nhỏ nhẹ với nhanh như bây giờ.

Người hai gia đình cũng hiểu rõ trong lòng, nhưng không nói ra.

Trong lúc dùng bữa ai nói chuyện người đó, nhưng vẫn cố ý dành ra không gian riêng cho Úc Thừa và Tạ Phương Dục nói chuyện với nhau.

Tạ Phương Dục vừa nhấm nháp món trứng cá muối một cách tao nhã, vừa trò chuyện với Úc Thừa: "Tôi nghe nói anh A Thừa rất lợi hại trong phương diện tài chính, hiện tại đang làm việc ở quỹ tài chính lớn nhất trong nước, từng đầu tư cho rất nhiều công ty đã lên sàn chứng khoán cấp bậc trăm tỷ."

“Đây vốn là chuyên ngành của tôi.” Úc Thừa cười nói: “Không đáng để nhắc đến.”

Câu trả lời này trực tiếp cắt đứt mọi khả năng phát triển cuộc trò chuyện, Tạ Phương Dục chưa kịp cau mày, Úc Thừa đã xây dựng lại chủ đề mới, hỏi cô ta ngày thường thích làm gì.

Hành động này khiến sắc mặt Tạ Phương Dục dịu đi, Úc Thừa học rộng hiểu nhiều, bất cứ đề tài nào đều có thể phụ họa một vài câu khiến cô ta rất thoải mái.

Tiệc tối chấm dứt, mấy người đứng dậy chào tạm biệt, Hứa Tông nói: “A Thừa, con đưa Tiểu Dục về nhé.”

Thật ra sao công chúa có thể không có tài xế riêng, nhưng Úc Thừa vẫn gật đầu, đi ra ngoài cùng Tạ Phương Dục với thái độ vô cùng tốt.

Anh tùy tiện lái một chiếc McLaren GT ra khỏi ga ra, mở cửa xe giúp Tạ Phương Dục dưới ánh mắt chăm chú của người lớn trong nhà, mái tóc dài của cô ta tung bay theo làn gió, mùi hoa nhài thoang thoảng lan tới, Tạ Phương Dục nhướng cằm nói: “Anh A Thừa, làm phiền anh rồi.”

Úc Thừa trả lời rất phong độ: “Không phiền.”

Trên đường chở cô ta về nhà, anh dẫm hết chân ga, Tạ Phương Dục nghiêng đầu chăm chú nhìn anh một lát, hiếm khi mới mở miệng vui đùa: “Lái nhanh như vậy làm gì?”

Úc Thừa mỉm cười, thản nhiên đáp: “Tôi tưởng em sẽ muốn về nhà sớm chút.”

Tạ Phương Dục nhướng mày, hơi nghiêng người về phía anh: “Vậy nếu tôi nói... Tôi không muốn thì sao?”

Mục đích của bữa cơm tối nay rất rõ ràng, người lớn trong nhà đều ngầm tán thành buổi xem mắt biến tướng này. Tạ Phương Dục tưởng rằng, anh có thể đến chứng tỏ đã chấp nhận. Vốn dĩ trước khi đến cô ta còn hơi khinh thường, nhưng vì không muốn làm mất thể diện của người trong nhà, mới không tình nguyện tới, ai ngờ sau khi gặp anh lại cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ.

Anh thật sự đã thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức suýt nữa cô ta phải nghi ngờ, rốt cuộc người hiện tại đang ở trước mắt có phải là thiếu niên gầy yếu trước kia hay không.

Ngoại hình của anh tuấn tú vô cùng, khí chất chững chạc sâu sắc, qua lời nói có thể thấy vốn kiến thức của anh rộng đến mức nào, thái độ thì săn sóc có thừa, phương diện tiền tài cũng hoàn toàn có thể xứng đôi với cô ta. Tạ Phương Dục từng gặp rất nhiều người đàn ông, vốn dĩ rất khó để sinh ra ý muốn tìm hiểu, nhưng Úc Thừa hôm nay thật sự khiến người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác, khiến cô ta sinh ra hứng thú.

Mà lúc này, người đàn ông ấy đang dùng những ngón tay thon dài duyên dáng của mình nắm chặt tay lái, giọng nói vẫn ấm áp như trước: "Có chỗ nào khác muốn đi sao? Tôi đưa em qua đó."

Tạ Phương Dục giật mình, nhạy cảm nhận ra thay đổi rất nhỏ trong giọng anh. Với hiểu biết của cô về Úc Thừa qua cuộc trò chuyện ngắn ngủi vừa rồi, anh không thể nào không nghe ra ám hiệu của cô ta. Tạ Phương Dục nheo mắt lại, đột nhiên nói: "Dừng xe."

Chiếc McLaren chuyển hướng phanh gấp lại, dừng ở ven đường.

Úc Thừa chống khuỷu tay lên vô lăng, bình tĩnh hỏi cô ta: "Làm sao vậy?"

Tạ Phương Dục nhìn chằm chằm vào anh, nói thẳng: "Anh không muốn liên hôn."

Bầu không khí bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, Úc Thừa nhìn cô ta không nói gì.

Ánh mắt Tạ Phương Dục hơi sa sầm xuống: "Nếu không muốn, vì sao lại tới?"

Úc Thừa bật cười, hỏi lại cô ta: "Cô Tạ cũng không muốn, không phải vẫn đến đó sao?"

Hiện tại ngay cả xưng hô anh cũng lười đóng kịch, sắc mặt Tạ Phương Dục hơi thay đổi, bực mình nhất là hiện tại cô ta đã thay đổi ý định rồi, lại bị anh lôi ra nói.

Nhưng lúc này cô ta vẫn còn vài phần kiên nhẫn với anh: "Tôi đâu bài xích chuyện này."

"Thật sao?" Úc Thừa không tỏ ý kiến: "Nhưng mà cô Tạ không cảm thấy hiện tại vẫn hơi sớm để thảo luận vấn đề này sao? Trước kia chúng ta không hề quen biết, chưa chắc đã thích hợp với nhau."

Câu nói này chính là một câu từ chối khéo léo, thậm chí ngay cả thử một lần anh cũng không muốn thử, mỗi câu nói đều lộ ra ý từ chối và xa lánh. Bởi vì trong tiềm thức Tạ Phương Dục vẫn cảm thấy thân phận của anh không xứng với mình, nên nén giận nhìn về phía anh, có điều khi đối mặt với ánh mắt lạnh lùng và sắc bén của đối phương, bỗng dưng cô ta tỉnh táo lại.

... Anh đã hoàn toàn khác trước kia rồi, đường đường là cậu Hai nhà họ Phan, là con trai do vợ chính thức sinh ra, được bố tín nhiệm coi trọng. Úc Thừa hoàn toàn có tư cách nói chuyện ngang hàng với cô ta.

Tạ Phương Dục nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Cho nên, anh đang để ý tới chuyện trước đây tôi xa lánh anh sao?"

Úc Thừa bật cười, thản nhiên đáp: "Chuyện mười mấy năm trước rồi, tôi không đến nỗi hẹp hòi như thế."

"Vậy rốt cuộc vì sao?" Tạ Phương Dục mỉm cười, muốn hỏi tới cùng: "Tôi cần một lý do."

Úc Thừa tựa lưng vào ghế sau, giọng lười nhác: "Tôi vẫn chưa chơi đủ, không muốn bị ràng buộc bởi hôn nhân."

"..."

"Dù kết hôn với em, tôi cũng sẽ không chung thủy một lòng với em. Câu trả lời này có làm cô Tạ hài lòng không?"

Đa số các cuộc liên hôn đến cuối cùng đều ai chơi phần người nấy, nhưng ngay từ đầu đã nói thẳng ra như vậy khó tránh khỏi khiến người ta mất hứng. Thật ra là anh không nhìn trúng cô ta mà thôi. Tâm trạng tốt đẹp của Tạ Phương Dục bị phá hủy hoàn toàn, cô ta lạnh lùng nói: "Lái xe, đưa tôi về nhà."

Suốt quãng đường hai người đều im lặng, tới bên dưới biệt thự, Tạ Phương Dục định mở cửa xe rời đi, không ngờ cửa xe lại bị khóa trái.

Cô ấy quay đầu lại lườm anh: "Úc Thừa, anh làm vậy là có ý gì?"

Úc Thừa nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói: "Vẫn phải làm phiền cô Tạ giúp tôi chút việc nhỏ."

Cô ta chưa kịp châm chọc, anh đã mở miệng nói: "Nếu bố em hỏi, tôi sẽ nói là em không nhìn trúng tôi, hy vọng đến lúc đó cô Tạ có thể ăn nói thống nhất với tôi."

Rõ ràng là anh không muốn, lại lịch thiệp giữ thể diện cho cô ta... Không, nói đúng ra thì, lời từ chối của anh đã bác bỏ thể diện của cô ta rồi. Úc Thừa tin chắc với sự kiêu ngạo của cô ta, cô ta sẽ không

nói ra sự thật, chỉ có thể diễn trò với anh.

Anh cũng đoán chắc được với sự cưng chiều của nhà họ Tạ dành cho cô ta, bọn họ sẽ không bỏ qua ý kiến của cô ta mà cưỡng ép cô liên hôn.

Tạ Phương Dục siết chặt nắm đấm, trong lúc nhất thời tâm trạng cô ta cực kỳ phức tạp cũng bực bội không thôi. Sau đó cô ta lại nghe thấy Úc Thừa nói: "Tối nay tôi thất lễ rồi, hôm khác tôi sẽ đích thân mang quà đến tạ lỗi với em."

"..."

Cuối cùng Tạ Phương Dục vẫn đồng ý.

Về đến nhà, Hứa Tông đang quấn khăn choàng bôi kem dưỡng da trong phòng, Úc Thừa đi đến trước mặt bà ấy, thản nhiên nói: "Chuyện với nhà họ Tạ, sao mẹ không thương lượng trước với con một tiếng."

Hứa Tông đang bận đắp mấy lát dưa chuột tươi lên mặt, không thèm nhìn anh: "Đưa Phương Dục về chưa?"

Úc Thừa mỉm cười, ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh, bình tĩnh nói: "Mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, con sẽ không đồng ý liên hôn với Tạ Phương Dục."

Hứa Tông sững người, lúc này mới quay đầu lại, trừng mắt dùng giọng nói kìm nén nói với anh: "Con đang nói cái gì vậy?"

"Biết bao người muốn trèo cao bám lấy nhà họ Tạ còn không bám nổi, vì hai nhà gần gũi chúng ta mới được ưu tiên, con có biết nếu sau này có sự ủng hộ của bọn họ, con sẽ nhận được trợ lực lớn thế nào không?"

Úc Thừa nhìn chằm chằm vào bà ấy, thong thả nói.

“Mẹ, hình như mẹ hơi nóng vội quá rồi.” Anh nói: “Con vừa đứng vững gót chân, mẹ đã làm ra hành động lớn như vậy, mẹ sợ bố quá tín nhiệm con sao?”

Lời nói trúng điểm quan trọng này khiến Hứa Tông ngẩn người, sau đó trầm mặc.

Mặc dù Phan Tấn Nhạc đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng dù thế nào ông ấy cũng là chủ gia đình. Hiện giờ ông ấy vẫn đang ngồi yên xem hổ đấu, nếu như cán cán cân hai bên mất cân đối, khả năng sẽ nhúng tay vào điều chỉnh, nói không chừng đến lúc đó sẽ thu lại một phần ban đầu kia của Úc Thừa. Cho nên, việc này vẫn phải từ từ, đợi nắm giữ thực quyền nhiều hơn rồi tính sau.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

“Được rồi.” Hứa Tông nhíu mày: “Bản thân con cũng phải làm việc cẩn thận, đừng để người khác nắm được nhược điểm.”

Úc Thành thản nhiên đáp: “Mẹ, con biết rồi.”

Ngày hôm sau là thứ bảy, là ngày diễn ra lễ tốt nghiệp của Hoài Hâm. Kế hoạch ban đầu của Úc Thừa là đến trường học đón cô, nhưng bây giờ anh đang bị giữ chân ở Hồng Kông không thể phân thân, đành xin lỗi đồng thời tiếc nuối vì đã bỏ qua thời khắc quan trọng như vậy trong cuộc đời cô. Ngược lại, Hoài Hâm còn cười an ủi anh, nói không sao cả.

Trường học sẽ phát trực tiếp, cũng có thợ chụp ảnh riêng, đến lúc đó sẽ thông báo cho anh,

“Em thật sự không giận à?” Trong cuộc gọi video, ánh mắt Úc Thừa hơi u ám, còn khẽ thở dài một tiếng.

Hình như anh hy vọng cô tức giận vậy. Hoài Hâm trừng mắt nhìn anh, nhõng nhẽo nói: "Được rồi, thật ra em cũng hơi giận." Sau đó cô nhướng mày: "Anh định bồi thường cho em thế nào đây?"

Nghe vậy dường như lông mày của người đàn ông khẽ buông lỏng, khóe môi cong lên, cười nói: "Thế nào cũng được, anh đều nghe em."

"Vậy à..." Hoài Hâm ung dung cười nói: "Vậy em ghi lại trước, đợi nghĩ kỹ rồi lại nói với anh."

Ngày hôm sau, Úc Thừa bận rộn trong phòng làm việc cả ngày, từng hội nghị nối đuôi nhau, ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có. Hoài Hâm gửi cho anh một vài tấm ảnh chụp kỷ niệm mình mặc đồng phục cử nhân, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, vô cùng bắt mắt trong đám đông. Úc Thừa bớt chút thời gian xem ảnh chụp, lưu lại từng tấm một, cũng chọn một tấm làm hình nền trò chuyện với cô.

Làm việc vất vả liên tục mấy ngày, cuối cùng cũng chịu đựng được đến cuối tuần. Khi gần mười một giờ, Úc Thừa mới hoàn thành xong tất cả công việc. Trong lúc đi thang máy xuống lầu, lại vô tình gặp phải Phan Tấn Sùng, anh gật đầu chào hỏi: "Chú Út."

"A Thừa." Phan Tấn Sùng cười ấm áp, qua tâm hỏi: "Sao rồi? Đã quen chưa?"

"Cũng ổn ạ." Úc Thừa khiêm tốn nói: "Có điều dù sao cũng là người mới, còn phải học tập chú Út nhiều hơn."

Phan Tấn Sùng cười lớn: "Thằng nhóc này chỉ biết nói lời hay." Ngừng một lát ông ấy nói tiếp: "Cũng lâu rồi không gặp, hôm khác cùng nhau ăn cơm nhé."

Úc Thành cong môi, gật đầu: "Vâng."

Sau khi ra khỏi tòa nhà văn phòng, Úc Thừa đứng bên đường chậm rãi hút hết một điếu thuốc, mùi thuốc lá thoang thoảng xộc vào mũi, anh cẳn điếu thuốc, gửi tin nhắn cho Hoài Tâm: [Bảo bối đang làm gì thế?]

Cô trả lời lại rất nhanh: [Ở nhà xem phim!]

Úc Thừa rũ mắt, mỉm cười: [Phim gì đấy?]

Hoài Hâm: ["Khi Harry gặp Sally"!]

Úc Thừa: [Hình như trước đây anh nghe tên rồi, nhưng mà chưa xem.]

Úc Thừa: [Có hay không?]

Trong lúc Hoài Hâm chưa trả lời, đột nhiên Phó Đình Hựu gửi tin nhắn đến, vứt qua cho anh một địa chỉ, ở khu vực cảng Victoria ngay bên cạnh, khu vực này có một con phố vô cùng náo nhiệt, ngoài trung tâm mua sắm, nhà hàng ra, còn có cả quán bar.

Úc Thừa trực tiếp gọi điện thoại lại cho anh ta, tùy tiện hỏi: "Sao thế? Muốn hẹn tôi đi uống rượu à?"

"Nói vậy cũng đúng." Phó Đình Hựu nói: "Đừng hỏi nhiều nữa, cậu qua đây luôn đi."

Trong giọng anh ta chứa ý cười không rõ hàm ý, nói xong lập tức cúp máy. Địa chỉ ở ngay cạnh công ty, chỉ cách mấy con đường, đi về phía bến cảng và vòng đu quay chọc trời.

Khắp nơi đều là khung cảnh phồn hoa trụy lạc, trên đường phố du khách đan xen nhau, vô cùng náo nhiệt. Ánh đèn màu tím từ vòng quay chọc trời phía xa nhẹ nhàng chảy xuống, phản chiếu trên mặt biển lấp lánh, đột nhiên trong lòng Úc Thừa dâng lên dự cảm vi diệu.

Sau đó, vừa quay đầu lại anh đã trông thấy cô.

Cô gái của anh, duyên dáng yêu kiều đứng ở đó.

Trong mắt cô luôn có ánh sáng, nhất là khi anh nhìn về phía cô, ánh sáng ấy càng sáng hơn, sáng như vì sao trên trời đêm vô tình rơi xuống vậy.

Tất cả mỏi mệt lập tức tan biến toàn bộ, khi Hoài Hâm lao tới Úc Thừa đã giang hai tay ra vững vàng đón được cô. Anh cười hỏi: "Hôm nay là ngày tốt lành gì thế?"

Chương 78: C78: Thất tịch

Hoài Hâm cố ý chọn một nơi ít người, không thu hút sự chú ý của mọi người. Cô giống như một con gấu túi treo trên người anh, ôm cổ anh cười cong mắt.

“Không phải đang xem phim sao? " Úc Thừa ôm chặt mặt cô, giọng nói vô cùng cưng chiều: "Sao vậy? Còn học được cách thông đồng với A Hựu để gài bẫy anh sao? Đồ lừa đảo.”

“Đây không phải là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ sao." Hoài Hâm ánh mắt sáng ngời: “Ngày mai chính là thất tịch rồi!”

Úc Thừa cũng mới nghĩ đến, đúng vậy, anh bận đến quên mất. Anh thả cô xuống, đổi thành mười ngón nắm chặt tay cô, lưu luyến hỏi: "Vậy, xin hỏi cô Hoài đây muốn trải qua thất tịch như nào?"

“Ừm, để em nghĩ xem nào." Hoài Hâm híp mắt, hưởng thụ gió đêm.

Sợi tóc màu đen xẹt qua mắt cô, sinh động mà xinh đẹp, Úc Thừa nhẹ nhàng vuốt v e tóc mai cô, sau đó nâng mặt cô cúi đầu hôn xuống.

Mặc dù bọn họ đã hôn rất nhiều lần, nhưng mỗi lần Hoài Hâm đều trầm luân như cũ. Lúc gò má cô đỏ ửng lên đến nỗi không thở nổi anh mới buông cô ra, ngón tay không nhanh không chậm cọ qua đôi môi bóng bẩy.

Tầm mắt Úc Thừa dời xuống một chút, anh rất cao, che khuất một phần ánh đèn bên đường, ánh mắt càng thêm đen kịt thâm trầm.

Hơi thở ấm áp truyền đến bên tai, lòng bàn tay anh vuốt v e eo cô, giọng nói có chút thấp: "Nếu em còn chưa nghĩ ra, thì anh có thể đưa ra gợi ý.”

Ý tứ trong lời nói kia rất rõ ràng, trong lòng Hoài Hâm đập thình thịch một cái, không nhịn được đấm nhẹ cánh tay anh một cái, để che dấu việc mình cũng có chút động lòng.

Trước khi đến cô vốn đã lên sẵn kế hoạch rồi, trước tiên là đi vòng đu quay cho có cảm giác lãng mạn, cùng thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp, sau đó lại xem một bộ phim. Kết quả hiện tại nhận ra những thứ kia thật sự đều là hư ảo, vì điều cô mong muốn nhất cũng chỉ là được ở cùng anh.

Đã nhiều ngày không gặp, dù thế nào đi chăng nữa thì họ cũng thật sự rất nhớ nhau, bọn họ trực tiếp đi tới Peninsula gần đó, vừa ôm hôn vừa vào cửa.

Đây gần như là khách sạn xa hoa đắt đỏ nhất Tiêm Sa Chủy, nghe đồn nếu được ở phòng tầng cao nhất thì sẽ quên đi mọi muộn phiền, hiện tại Hoài Hâm đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn toàn cảnh đêm đèn neon phía dưới. Cảng Victoria phồn hoa, lúc ẩn lúc hiện trong sương mù trên cửa sổ. Úc Thừa nghiêng người hôn lên tai nhỏ nhắn của cô, Hoài Hâm khẽ kêu: "Lạnh.”

Úc Thừa thấp giọng đáp lại một tiếng, ôm cô đi tới bên chiếc giường mềm mại. Anh đặt cô xuống, hai tay chống bên cạnh cô, khẽ thở ra: "Còn lạnh không?”

Không cho cô cơ hội phản ứng, anh lại cúi đầu, mái tóc đen trên trán rơi xuống, mặt mày anh tuấn thâm trầm ở đỉnh đầu, môi Hoài Hâm khẽ mở, thè lưỡi nhận lấy một giọt mồ hôi mỏng rơi xuống từ cằm anh.

Hầu kết Úc Thừa khẽ nhúc nhích, cúi người xuống, hôn lên môi cô.

Một đêm mấy vạn đô la Hồng Kông, Úc Thừa ném ngàn vàng đưa cô tới nơi này. Họ quan sát thế giới từ trên cao nhất. Trên đời này có quá nhiều phiền não, không thể nào quên hết, nhưng dù chỉ là một buổi chiều tham hoan cũng đủ.

Hoài Hâm biết anh thích gì, vì thế ghé vào tai anh gọi tên anh: "A Thừa.”

Hơi thở Úc Thừa càng trầm, mặt mày anh tuấn thâm thúy nhiễm một tầng sương mù mỏng manh, đường cong từ cằm đến yết hầu gợi cảm, Hoài Hâm ôm anh chặt hơn một chút.

Bóng đêm sâu thẳm, luôn luôn có nơi phồn thịnh đèn đuốc chiếu không tới, ở chỗ không tiếng động cuồn cuộn dâng trào. Sau đó họ đi tắm, nước nóng từ đỉnh đầu chảy xuống, cái lạnh cũng được xua tan.

Úc Thừa quấn áo choàng tắm ôm cô ở trên giường, Hoài Hâm như con mèo nhỏ nằm ở ngực anh, im lặng nghe nhịp tim anh.

Rất rõ ràng, chầm chậm hữu lực. Cô cọ cọ anh, không muốn nói chuyện, chỉ muốn cùng anh tận hưởng thời gian này.

“Anh vốn đã tính toán xong, đợi chuyện bên đây xử lí xong anh định sẽ đến tìm em." Úc Thừa hất mái tóc nhỏ bên tai cô, trầm giọng nói: "Không ngờ thoáng cái lại trì hoãn nhiều ngày như vậy.”

Hoài Hâm nhè nhẹ thở ra, nâng mi nhìn anh, cười khẽ: "Không sao, cho dù như vậy, không phải bây giờ chúng ta là đã cùng nhau trải qua thất tịch rồi sao?"

Anh không thể đến thì cô đi tìm anh, có gì quan trọng đâu. Úc Thừa cụp mắt, khẽ hôn lên mắt cô, cũng lặng lẽ nâng khóe môi.

Không khí hài hòa, anh ôn tồn ôm lấy cô, hỏi: "Có muốn cùng xem

phim không?"

“Được." Hoài Hâm duỗi lưng: "Xem gì thế anh?”

Úc Thừa chậm rãi nói: "Vừa rồi em nói bộ nào thế, [Khi Harry gặp Sally] hả?”

Vừa rồi Hoài Hâm cũng chỉ thuận miệng bịa chuyện theo trí nhớ, kỳ thật chính cô cũng chưa từng xem qua, vì thế rất vui vẻ quyết định xem bộ phim ấy.

Hai người vai kề vai, tựa vào đầu giường, TV LCD siêu lớn của khách sạn có thể trực tiếp chiếu. Đây là bộ phim cũ tám chín năm, thật ra là một bộ hài kịch tình yêu, nam nữ chính lúc đầu không vừa mắt nhau, sau này thì miễn cưỡng chung sống hòa thuận, cuối cùng rốt cục trở thành bạn bè.

Mười hai năm nay bọn họ luôn có một bên sẽ rơi vào tình yêu, hoặc là hai bên đều yêu nhau, nhưng bọn họ vẫn là bạn tốt nhất của nhau, tôn trọng nâng đỡ lẫn nhau, làm bạn với đối phương vượt qua thời gian khó khăn nhất.

Harry và Sally là một đôi oan gia hoan hỉ, chỉ cãi nhau hằng ngày cũng đủ thú vị, hai người đều rất có mị lực, nhìn qua càng giống như là liếc mắt đưa tình, toàn bộ quá trình Hoài Hâm đều cong cong khóe môi, lúc quay đầu qua Úc Thừa vừa hay dựa lại gần, vì thế bọn họ cười rồi hôn môi.

Harry và Sally vốn có thể vẫn là bạn bè, nhưng một đêm nào đó vô tình vượt qua ranh giới tình bạn, khiến mối quan hệ này trở nên lúng túng.

Trong lúc đếm ngược đêm Giáng sinh, cũng là lúc kết thúc bộ phim, khi Sally chuẩn bị rời khỏi bữa tiệc, Harry vội vã bày tỏ tấm lòng của mình với cô.

Đó là một đoạn tỏ tình cực kỳ kinh điển.

"Sally, anh đã suy nghĩ rất lâu và anh phát hiện ra rằng anh yêu em."

“Cái gì?”

"Anh yêu em bị cảm lạnh dù thời tiết ấm áp, anh yêu em gọi sandwich trong một tiếng rưỡi, anh yêu em cau mày nhìn anh, anh yêu em đến nỗi sau khi tạm biệt nhau anh vẫn ngửi thấy mùi hương của em, anh yêu em vì em là người cuối cùng anh muốn nói chuyện mỗi đêm trước khi đi ngủ.

Không phải vì anh cô đơn hay hôm nay là đêm giao thừa mới, anh chỉ đến đây để nói rằng nếu em muốn tìm một ai đó để đi đến hết đời, thì em hãy mau tìm kiếm người đó đi, anh hy vọng em sẽ sớm tìm được người ấy.”

Cuối cùng Harry cũng phát hiện tình cảm của mình đối với Sally, hai người đã duy trì mối quan hệ bạn bè trong một thời gian dài, giờ đây hai người ở bên nhau ôm hôn nhau, khung cảnh dịu dàng cảm động.

Hoài Hâm nằm trong lòng Úc Thừa, đúng lý hợp tình lau nước mắt lên áo choàng tắm của anh. Đã lâu cô không khóc, Úc Thừa cong môi ôm cô, hôn lên má cô, dùng sức vô cùng dịu dàng.

Trước kia họ đã trải qua rất nhiều khoảnh khắc tế nhị khác, nên đối với chuyện này đã sớm đã thấy bình thường.

Hoài Hâm ở trong sách viết qua rất nhiều tình yêu khắc cốt ghi tâm, thực ra bản thân cô chưa từng biết đó là tư vị gì, nhưng hiện tại lại giống như có thêm một lý giải mới.

Tình yêu êm đềm như dòng nước chảy chưa chắc không thể oanh

oanh liệt liệt. Hình thái tình yêu có rất nhiều loại, có thể phức tạp thâm trầm, cũng có thể đơn thuần sạch sẽ.

Mỗi tình yêu là duy nhất. Cách mỗi người thể hiện cảm xúc cũng khác nhau.

Hoài Hâm đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, thấp giọng gọi: "A Thừa.”

“Hửm?" Úc Thừa cúi đầu.

“Em muốn xem lại vết sẹo của anh, được không?"

Không khí yên tĩnh trong chớp mắt, Úc Thừa cởi áo choàng tắm, lộ ra phần bên trong cánh tay trái. Hoài Hâm mím môi, nhẹ nhàng chạm vào dấu vết gồ ghề kia.

Nối liền với khuỷu tay, có dấu vết giống như bị vỡ, trước đó đã nhìn thấy rất nhiều lần, ngón tay cô vuốt v e qua chỗ đó, nhẹ giọng hỏi: "Đau không anh?"

“Bây giờ không cảm giác gì nữa rồi." Úc Thừa khẽ mỉm cười, nhìn thấy tầng nước dâng lên trong mắt cô. Anh giơ tay lên cọ cọ, Hoài Hâm lại che mặt, khẽ thút thít: "Khi đó em không ở bên cạnh anh.”

Khi đó anh bị người nhà vứt bỏ, nhất định rất cô đơn bất lực. Mà cô không thể ở bên cạnh anh lúc anh cần nhất.

Sao cô không thể gặp anh sớm hơn, để cô có thể ở bên cạnh nhiều hơn năm năm, mười năm, thậm chí mười lăm năm.

Yết hầu Úc Thừa chuyển động, cúi người ôm Hoài Hâm đ ến bên cạnh, bình tĩnh cười bảo rằng: "Cục cưng, khi đó em vừa mới học tiểu học.”

Anh cố ý chọc cho cô cười, để giúp cô thoải mái hơn, Hoài Hâm

không lên tiếng ôm cánh tay anh, vài giọt nước mắt ấm áp chảy xuống.

Từng giọt từng giọt, rơi xuống vết sẹo đã theo anh qua bao nhiêu năm tháng, Úc Thừa gập khuỷu tay, cảm giác lại có chút đau.

“Bảo bối hôn một cái đi." Anh cụng vào trán cô, khàn khàn lên tiếng: "Hôn một cái anh sẽ không đau nữa.”

Anh vốn dĩ muốn cô hôn vào mặt mình, nhưng Hoài Hâm quay đầu đi tìm vết sẹo của anh, mang theo nước mắt hôn một cách trân trọng vào vết sẹo kia, cảm giác tựa như dây gai trên tường cuối cùng cũng nở hoa.

Úc Thừa đè nén hơi thở, hơi thở nặng nề như gió đêm gào thét. Đột nhiên anh nghiêng người lại, nụ hôn dày đặc rơi xuống.

Nụ hôn của anh tràn ngập độ ấm, rơi vào môi, mắt và trán của cô. Hoài Hâm lên tiếng: " A Thừa, ôm em nữa đi, ôm em chặt một chút.”

Trong không khí như có điều gì đó đang liều mạng dẫy dụa, họ ôm nhau thật chặt, đem đối phương như khảm vào lòng mình, sau đó phát sinh chuyện gì thì Hoài Hâm đã không nhớ rõ nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, ngủ một giấc thoải mái đến khi tự nhiên tỉnh dậy. Hoài Hâm sờ bên cạnh đã trống không, trong lòng vừa thắc mắc, thì lại nghe được tiếng bước chân trầm ổn truyền đến từ bên ngoài ngoài, lúc này mới bình tĩnh lại.

Cô còn có chút buồn ngủ, cô nhắm mắt lại không muốn động đậy, nhưng bỗng nhiên có mùi thơm xộc vào mũi.

Hoài Hâm mềm mại trở mình, liền nhìn thấy người đàn ông ôm một bó hoa hồng đứng ở cửa phòng ngủ, trên cánh hoa đỏ tươi mềm mại còn có giọt sương tươi mới, đang rực rỡ nở rộ.

Hoài Hâm bỗng dưng tỉnh táo hơn một chút, khép cổ áo ngồi dậy.

Ánh mắt Úc Thừa và cô nhìn nhau, đôi mắt đen nhánh hiện ra ý cười ôn hòa: "Bảo bối, thất tịch vui vẻ.”

Cô cho rằng đây là đặt trên mạng, không nghĩ tới lại là anh dậy sớm tự mình đi cửa hàng hoa mua, chọn ra ba mươi sáu đóa tốt nhất. Nắng sớm từ khe hở rèm cửa sổ chiếu vào, hoa hồng nhỏ trên cổ Hoài Hâm cũng lộ ra ánh sáng mê người.

Cô đi chân trần trên tấm thảm mềm mại, một tay nhận lấy hoa, một tay bám lấy cánh tay anh, ngẩng cổ, xinh đẹp kiễng chân hôn anh: "Cảm ơn anh trai."

Úc Thừa cụp mi, ôm eo cô, hơi thở hòa trộn vào nhau.

Ngay từ đầu Hoài Hâm còn có một chút tâm tư khiêu khích, phía sau liên tiếp bại lui, không chỉ không cầm được hoa, còn bị anh xô thiếu chút nữa ngã xuống giường. Hoài Hâm nắm chặt tay áo Úc Thừa mới bình tĩnh lại, nằm trên vai anh thở ra.

Úc Thừa cười cười, tạm thời buông tha cho cô.

Hôm nay là ngày làm việc, anh làm online, vừa lúc Hoài Hâm tới, buổi trưa hẹn ăn cơm với Phó Đình Hựu.

So với Ma Cao mà nói, Hồng Kông mới là địa bàn của bọn họ. Cậu Phó cần cái gì, búng ngón tay đều có người đưa tới cửa. Ở nhà hàng cao cấp bên ngoài không vừa ý anh ta lắm, nên Phó Đình Hựu bảo bọn họ đều đến nhà mình.

Không phải nhà cũ của nhà họ Phó, là một biệt thự của anh ta ở vịnh Thiển Thủy, nói là muốn ăn thịt nướng ngoài trời trong vườn hoa.

Anh em nhà họ Phó rất nhiều, có quan hệ tốt với Phó Đình Hựu nhất chính là em năm Phó Ninh Du, cho nên gọi cô ấy đến tham dự cùng bốn người họ.

Mấy anh kéo ống tay áo sơ mi ở trong vườn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, từng trận khói cùng mùi thơm truyền tới, Hoài Hâm ngồi ở trên xích đu cùng Phó Ninh Du nói chuyện phiếm.

Cô Phó này không cao quý kiêu căng như trong tưởng tượng của cô, ngược lại rất bình dị gần gũi, dáng người cô ấy thon thả tinh tế, làn da trắng nõn, một khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc nói chuyện vẻ mặt hiền dịu đơn thuần.

Hoài Hâm thầm nghĩ không trách được em gái Phó Đình Hựu thích nhất là cô ấy, bọn họ lớn lên trong gia đình như vậy, quen cảnh lục đục với nhau, nhìn thấy thứ đơn thuần không tì vết như vậy đều muốn bảo vệ trong lòng bàn tay, sợ không để ý sẽ bị hủy, vỡ nát.

Bởi vì quan hệ của Phó Đình Hựu, khi còn bé Phó Ninh Du từng gặp Úc Thừa, anh là bạn tốt nhất của anh trai cô ấy khi đó, đáng tiếc sau đó ra nước ngoài, anh trai vì thế còn có một khoảng thời gian cảm thấy cô đơn.

Từ trong miệng người khác nghe được chuyện của Úc Thừa cảm giác rất thần kỳ, giống như lại cách anh gần hơn một chút. Hoài Hâm nâng cằm, mắt cong cong, lúc này lại nghe Phó Ninh Du hỏi: "Hâm Hâm, vậy cô và anh Thừa quen nhau thế nào?

Lúc này mấy người đàn ông vừa hay bưng mấy đ ĩa thịt nướng đi tới, đặt lên bàn, trải bàn hình hoa nhỏ cảm giác như dã ngoại. Phó Đình Hựu cười nói: "Vừa hay A Thừa chưa nói kể với tôi, tôi cũng muốn biết.”

Úc Thừa đi theo phía sau anh, nghe vậy nhướng mày, cười khẽ.

Bốn người ngồi xuống, Hoài Hâm liếc mắt nhìn Úc Thừa một cái, lại kể chuyện tình cờ gặp gỡ lãng mạn ở Đạo Thành lại một lần, bình đựng rượu cũ được cô sử dụng lại, đơn giản biến tấu thành bình hoa.

Bọn họ làm sao gặp nhau trong tuyết lớn, làm sao lái xe tự lái trên quốc lộ Bàn Sơn, làm sao cùng nhau xem phim trong rạp chiếu phim tư nhân của trấn nhỏ trong đêm khuya, còn có nhà hàng mất điện, nhà dân, cưỡi ngựa, các chi tiết, giống như một bộ tiểu thuyết đặc sắc.

Phó Ninh Du nghe đến say sưa, ngay cả Phó Đình Hựu cũng mới lạ, ý vị thâm trường lắc đầu than: "Thì ra còn có chuyện này, không trách được."

Phó Ninh Du không hiểu, tò mò hỏi: "Không trách được cái gì?

"Không trách được A Thừa thua." Phó Đình Hựu nhướng mày ý chỉ viên kim cương đỏ Hoài Hâm đeo: "Tô Phú chụp đấy, biết đắt bao nhiêu không?"

Lúc nghe nửa câu đầu Hoài Hâm còn chưa có cảm giác gì, dù sao cũng là trêu chọc, cô nghiêng mắt, thấy Úc Thừa cũng ôn hòa cười. Nhưng đến nửa câu sau, cô không nhịn được giật mình... anh không nói cho mình biết cái này đáng giá bao nhiêu, Hoài Hâm cũng không nghĩ nhiều như vậy, anh đưa thì cô nhận.

"Cho nên, tốn rất nhiều tiền?" Hoài Hâm trợn tròn mắt hỏi.

Phó Đình Hựu không nói gì, ngược lại Úc Thừa cười nhạt: "Không có, em đừng nghe anh ta nói bừa."

"Thật sao?" Hoài Hâm hồ nghi, rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Ừ." Úc Thừa cong môi, trực tiếp kéo người tới ngồi lên đùi mình, cười khẽ: "Thật đấy."

Hoài Hâm cẩn thận nhìn anh, thấy anh thản nhiên cười nhẹ không giống làm bộ, lúc này mới tin.

Mùi tuyết tùng dễ ngửi trên người người đàn ông cùng với hơi thở dịu dàng lướt qua bên tai, khiến đáy lòng cô ngứa ngáy, Phó Đình Hựu vừa thấy dáng vẻ của hai người bọn họ, lời trêu ghẹo cũng không nói nữa, kéo Phó Ninh Du nói: "Nào, Du Du, chúng ta qua bên kia ngồi một chút.”

Phó Ninh Du nhu thuận biết điều đi theo, trước bàn cơm trưa chỉ còn lại hai người Hoài Hâm và Úc Thừa. Thời tiết hôm nay đặc biệt sáng sủa, trong vườn hoa những đóa hoa xinh đẹp này cũng nở rực rỡ, hoa cúc nhỏ từng đóa từng đóa khoe sắc, màu sắc sinh động mà sáng ngời.

Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm, chậm rãi vuốt v e. Từ sau khi cho người ta bắt đầu bốc thuốc cho cô, việc tay chân cô bị lạnh cũng đỡ hơn, anh cũng thấy yên lòng hơn. Còn sợ cô chê thuốc kia quá đắng, Úc Thừa còn mua rất nhiều mứt hoa quả chuẩn bị ở nhà.

Hai người im lặng ngồi một lúc, Úc Thừa thay cô vén tóc ra sau tai, trầm tĩnh hỏi: "Khi nào thì về?”

Hoài Hâm suy nghĩ một chút: "Khoảng thời gian sau cũng nghỉ hè rồi, không có việc gì cần phải làm." Cô cân nhắc một hồi, dịu dàng nói: "Nếu anh muốn, em có thể ở bên này lâu một chút.”

Úc Thừa ôm cô vào lòng, hồi lâu không nói gì.

Thật ra cô ở lại Hồng Kông anh cũng không thể yên tâm. Bên này mỗi người đều nhìn chằm chằm anh, nếu có động tĩnh tiếng gió thổi ra sẽ bị truyền đi rất nhanh. Huống hồ anh cũng lo lắng không chăm sóc tốt cho cô, không có anh ở bên, cô chắc sẽ rất nhàm chán.

Hơn nữa ở khách sạn cũng không phải biện pháp lây dài, lại không

thể ở chỗ nhà họ Phan, chỉ sợ phải tìm Phó Đình Hựu mượn một căn nhà, đến lúc đó sẽ thật sự trở thành kim ốc tàng kiều.

“Hay là em về đi." Úc Thừa nhìn cô, giọng nói trầm thấp: “Anh sẽ nhanh chóng xử lý tốt chuyện bên này.”

Hoài Hâm mím môi, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

Cô không hỏi, càng sớm càng tốt là bao lâu, bởi vì cô biết anh cũng không có một con số chính xác. Cô không muốn gây thêm áp lực cho anh nữa.

Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, thật giống như dự cảm có cái gì sắp ập đến. Cảm giác ở quán rượu Ma Cao lại trở về. Giống như anh vẫn đi tiếp, mà cô lại bất động tại chỗ, cái gì cũng không thể làm cho anh, cách anh thật xa thật xa.

Hoài Hâm cố gắng gạt bỏ cảm giác trong lòng, ngón tay cuộn lại rồi buông ra, vẻ mặt chậm rãi thoải mái, lạc quan nói: "Vậy trước khi đi, anh ở với em một ngày nhé.”

Nụ cười của cô sạch sẽ tươi đẹp, Úc Thừa cũng cười, cầm ngón tay mềm mại, nhéo nhéo: "Được.”

Phó Đình Hựu trực tiếp cho bọn họ mượn biệt thự ở một đêm, mãi đến chiều hôm sau Hoài Hâm mới đi. Tập đoàn có rất nhiều chuyện cần Úc Thừa làm, anh không thoát thân được, vì thế làm việc trong biệt thự, Hoài Hâm ngồi ở bên cạnh, đọc sách, viết chút gì đó, cũng rất nghiêm trang.

Úc Thừa đeo kính rất đẹp, nhã nhặn lại có chút cấm dục phóng khoáng, Hoài Hâm thấy buổi sáng anh họp nên cũng không dám làm gì, đợi họp xong rồi mới lắc hông nhẹ nhàng ngồi bên cạnh anh, cất giọng: "Ông chủ~"

Úc Thừa nhướng mày, ống kính phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, hiển nhiên có chút hứng thú với cách xưng hô mới mẻ này: "Gọi anh là gì?”

Hoài Hâm không nói gì, cô giơ tay, ngón tay vuốt v e cổ áo anh, kéo nhẹ cà vạt xuống, tiếp tục nũng nịu nói: "Anh làm việc rất lâu rồi đấy, để ý đến người ta chút đi mà.”

Ánh mắt Úc Thừa trầm tĩnh, yên lặng nhìn cô. Lần trước là thầy trò, lần trước nữa là Lover, cô thật sự rất thích diễn, anh rất muốn nhìn xem lần này cô có thể diễn ra cảnh gì.

Hoài Hâm bám lấy cánh tay rắn chắc của anh, khẽ nói bên tai anh: "Ông chủ, em là thư ký bên người anh mà.”

Cô mặc một chiếc váy vừa vặn, nhìn cũng rất giống trang phục văn phòng. Lồ ng ngực Úc Thừa truyền ra sự ấm áp, ngón tay Hoài Hâm khẽ vuốt từ chỗ ngực anh, thong dong thong dong.

Dường như sợi dây trong nháy mắt căng thẳng, Úc Thừa nheo mắt lại. Hoài Hâm lại vô tội nhìn anh, cong mắt cười duyên: "Sao vậy, ông chủ?”

Yết hầu Úc Thừa chậm rãi di chuyển, ánh mắt thâm thúy.

Đã đến giờ cơm trưa, Phó Đình Hựu cho bọn họ không gian riêng tư, đuổi hết người hầu đi, trong biệt thự trống vắng.

“Đói quá, em muốn ăn cơm.”

Hoài Hâm vốn trêu chọc xong đã muốn đi, ai ngờ Úc Thừa giữ chặt cổ tay cô, lấn người ấn cô vào chỗ cũ.

Nhưng anh vẫn không có động tác gì khác, Hoài Hâm nhếch môi, toàn thân toát ra vẻ tinh thần căng tràn.

Cô táo bạo tiếp tục diễn vở kịch nhỏ này, vô cùng kịch tính mà khiếp sợ hỏi: "A, ông chủ, chúng ta như vậy có được không?”

“Nếu vợ anh biết thì sao? Cô ấy sẽ không mắng em chứ?”

“Hu hu em rất sợ nha, anh không thể khoanh tay đứng nhìn mặc kệ nha~”

Vừa dứt lời, cả người bị anh ôm lấy, ném vào chiếc giường rộng rãi phía sau.

Úc Thừa cụp mắt, từ trên cao nhìn xuống: "Cho dù cô ấy không trừng phạt em, anh cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Ngón tay thon dài duyên dáng giữ chặt cổ tay cô, thấy Hoài Hâm có chút sợ hãi, anh khàn giọng nở nụ cười: "Không phải đói bụng sao?”

Ban ngày ban mặt Hoài Hâm không nghĩ anh lại hành xử lại như vậy, vẫn đang ở nhà người khác, dù đã qua giờ cơm. Nhưng cô cũng không phải quá đói bụng, Hoài Hâm định buổi chiều lên máy bay, trễ hơn nữa sẽ không kịp.

Lúc gần đi Úc Thừa đưa cô ra sân bay, Hoài Hâm xách hành lý tạm biệt anh.

Úc Thừa nhìn về phía cổ cô, ánh mắt tối sầm, lấy khăn lụa che lại cho cô. Hoài Hâm vừa thẹn vừa ngại, vốn trong lòng còn có chút tức, nhưng khi nhìn về phía ánh mắt của anh lại chỉ còn lại cảm giác không nỡ.

Lần này rời đi, không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Úc Thừa lẳng lặng nhìn cô, đột nhiên gọi: "Tiểu Hâm.”

“Hửm?”

Anh nhìn cô hồi lâu, mới nói: "Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, em

phải tin tưởng, tình cảm của anh đối với em là thật.”

Bờ môi người đàn ông gợi lên độ cong rất nhỏ, giống như đang cười, nhưng cặp mắt đen kịt kia lại thâm trầm như biển, thủy triều đánh lên đá ngầm, như là nổi lên cảm xúc ẩn sâu gì đó.

Hoài Hâm sửng sốt một chút, nhếch khóe miệng: "Sao đột nhiên anh trai lại nói như vậy?”

Úc Thừa rũ mắt, rất nhanh lại cười nhướng mi: "Không có gì, chỉ là cảm thấy lại không ở bên cạnh em nhiều ngày, anh sẽ nhớ em.”

Thực ra anh rất ít khi trực tiếp bộc bạch bản thân như vậy, trong ánh mắt là sự lưu luyến dịu dàng, trái tim Hoài Hâm bỗng dưng chua xót.

“Em cũng sẽ nhớ anh." Cô nhỏ giọng nói: "Tuy rằng em rất hy vọng anh có thể về sớm một chút, nhưng anh không cần áp lực, cứ lo lắng cho tốt chuyện bên kia đi nhé.”

“Ừ, anh biết rồi. Em cũng chăm sóc tốt cho bản thân.” Cuối cùng Úc Thừa ôm cô, chạm vào gò má mềm mại của cô hôn một cái: “Đi đi, bảo bối.”

Chương 79: C79: Mất tích

Trước kia lần nào cũng phái mấy người giúp việc đi đón Phan Diệu tan học, quản gia, tài xế, còn có một dì bảo mẫu. Mấy lần này, đều gặp Cầu Minh Phạn ở cổng trường.

Không giống như cậu Cả, tính tình cậu Ba luôn ôn hòa, thấy Cầu Minh Phạn chủ động chào hỏi với mình, tài xế xuống xe hút thuốc còn có chút thụ sủng nhược kinh.

Thân phận của Cầu Minh Phạn có chút khó nói, nhưng thái độ của anh ta đối với cấp dưới rất tốt, cho nên trong quá trình chờ đợi, hai người đứng bắt chuyện vài câu. Cầu Minh Phạn ra hiệu cho anh ta: "Cho tôi một điếu thuốc đi.”

Tài xế không ngờ anh ta không ngại hút thuốc rẻ như vậy, chần chờ một chút, vẫn kính cẩn đưa qua. Cầu Minh Phạn mượn lửa, ung dung phun ra vòng khói, dừng chân nhìn các bạn nhỏ trong trường sôi nổi chạy ra ngoài.

Bên này trên đường phố đậu một vòng xe sang trọng, đều là các phụ huynh tới đón con tan học.

Lúc này quản gia cũng từ trong xe xuống, chào hỏi Cầu Minh Phạn: "Cậu Ba.”

Tài xế thức thời lên xe, Cầu Minh Phạn gật đầu, thuận miệng hỏi: "Sau khi anh Hai trở về, Tiểu Diệu chắc rất vui nhỉ?"

“Hình như cô chủ cởi mở hơn một chút." Quản gia là người ở bên

cạnh Phan Tấn Nhạc rất nhiều năm, cười nhạt bổ sung: “Nhưng lúc cậu tới đón cô ấy, cô ấy cũng luôn rất vui.”

Cầu Minh Phạn ừ một tiếng, cụp mắt cười cười.

Đang nói chuyện thì Phan Diệu đi ra, nhìn thấy người đàn ông nhã nhặn thanh tuấn đứng ở bên cạnh xe, ánh mắt sáng lên: "Anh Minh Phạn!"

“Tiểu Diệu.”

Cô bé chạy tới, Cầu Minh Phạn cũng dang tay ra đón cô bé, nửa ngồi xổm xuống đỡ cô bé vào lòng. Anh ta xoa xoa đầu cô bé, cưng chiều nói: "Hôm nay ở trong trường học như nào?"

Phan Diệu cho anh ta thấy hoa hồng giấy nhỏ trên ngực mình: "Xem đi, em còn được thầy khen nha!"

“Tiểu Diệu của chúng ta thật giỏi.”

Cầu Minh Phạn không thể cùng lên xe, mỗi lần hai người đều chỉ nói vài câu rồi chia tay ở cổng trường. Quản gia vẫn cung kính đứng cách đó không xa, Cầu Minh Phạn yên lặng nhìn lướt qua khoảng cách, tiếp tục nhẹ nhàng nhỏ nhẹ hỏi cô bé, bài tập có khó hay không, ở chung với các bạn học có tốt hay không….

Sau khi Phan Diệu cười trả lời, ngọt ngào nói: "Anh Minh Phạn hỏi cũng giống như hôm đó anh trai em hỏi em.”

Phan Diệu sẽ chỉ kêu một người nữa là anh trai, đó chính là Úc Thừa. Cầu Minh Phạn giật mình, cười khẽ: "Vậy sao?”

Dừng một chút, anh ta hỏi: "Gần đây anh hai rất nhiều việc phải không?”

Phan Diệu suy nghĩ một chút, gật đầu, rõ ràng có chút mất mát:

"Đúng vậy, mấy ngày nay không thấy anh ấy đâu.”

Cầu Minh Phạn nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của cô bé, dừng lại một chút, dịu dàng hỏi: "Tiểu Diệu có từng thấy anh ấy ở cùng một chỗ với chị gái khác hay không?”

Phan Diệu còn nhớ rõ anh trai bảo cô giữ bí mật, há miệng, mím môi lắc đầu.

Cầu Minh Phạn chăm chú nhìn cô bé một lát, lộ ra vẻ mặt bị thương: "Ngay cả anh trai em cũng không muốn tin sao?"

Phan Diệu có chút bối rối, nhỏ giọng một chút: "Không phải, em… em thật sự chưa từng thấy qua...”

“Anh chỉ quan tâm anh hai thôi." Cầu Minh Phạn không thực sự quan tâm cô bé nói cái gì, rũ mi xuống, tự đè nén giọng nói: "Tiểu Diệu, em cũng biết đó, mẹ em không thích anh lắm. Người nguyện ý đối tốt với anh, chỉ có em thôi.”

“Hôm nay ngay cả em cũng đề phòng anh, anh cảm thấy rất buồn.”

"Không phải, anh Minh Phạn, em không có..." Phan Diệu thấy anh buồn thì mình cũng buồn, không biết nói như thế nào, trong ánh mắt mờ mịt.

Cầu Minh Phạn thở dài, không đáp lời cô bé.

Phan Diệu có chút nóng nảy: "Anh nghe em nói...”

Cầu Minh Phạn yên lặng nhìn cô bé: "Là anh hai không muốn cho người khác biết, đúng không?”

Phan Diệu xoắn ngón tay, muốn nói lại thôi: "Không phải...”

“Đã như vậy, anh trai cũng không làm khó em nữa." Cầu Minh Phạn xoa đầu cô bé, ôn hòa nói: "Thời gian cũng không còn sớm, em theo bọn họ trở về đi.”

Phan Diệu đứng yên không đi, đôi mắt rụt rè tròn xoe, bất an nói: "Anh Minh Phạn, anh... tức giận sao?"

Cầu Minh Phạn mím môi im lặng giây lát, lại thấp giọng cười cười: "Anh không giận.”

“…”

“Anh biết tiểu Diệu là thật lòng tốt với anh.”

Lúc này Phan Diệu mới tươi cười rạng rỡ, Cầu Minh Phạn dừng lại, cong môi: "Đi đi, ngày mai anh lại tới đón em.”

Úc Thừa lâm vào hoàn cảnh khó xử giữa đi và ở.

Chuyện bên Hồng Kông vĩnh viễn đều làm không xong, anh có thể trực tiếp nói với bố phải về Bắc Kinh, nhưng cũng có thể dũng cảm lựa chọn thuận thế ở lại chỗ này, gánh vác nhiều trách nhiệm.

Tất nhiên lợi ích của cái sau nhiều hơn. Vốn loại chuyện này cũng không phải một lần là giải quyết xong, cần thời gian sắp xếp, nếu rời xa trung tâm quyền lực của gia tộc vậy thì càng không biết khi nào mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Vì thế Úc Thừa lựa chọn trực tiếp điều đến văn phòng Bác Nguyên Hồng Kông, như vậy hai đầu đều có thể xử lý, trọng tâm của anh cũng hoàn toàn chuyển dời đến bên này.

Sau khi nói chuyện với Hoài Hâm, cô tỏ vẻ hiểu, Úc Thừa biết cô luôn luôn hiểu chuyện, cho dù trong lòng không vui mặt ngoài cũng sẽ không nói, nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác, anh chỉ có thể tận lực tìm kiếm con đường tương đối nhanh

nào đó để đạt được thực quyền.

Cuộc sống ở Hồng Kông ba điểm một đường, Úc Thừa rất ít có sức lực đi suy nghĩ chuyện dư thừa khác, từ sau khi trở về, khó tránh phải đụng mặt Cầu Minh Phạn, âm thầm giao đấu cũng dần dần trở thành bình thường, lòng dạ anh ta rất sâu, sau lưng sử dụng không ít chiêu trò, mặc dù Úc Thừa thận trọng đánh bại từng cái một, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút vấp ngã.

Phan Tấn Nhạc vẫn đứng ngoài quan sát, chưa từng tỏ thái độ.

May mắn Phan Tuyển không thừa nước đục thả câu, từ sau khi vợ sinh con, anh ấy cũng không nhiệt tình tranh giành từng chút một như trước. Cô con gái nhỏ mới sinh khiến anh ấy trở nên ôn hòa bình thản. Thậm chí có lúc sau khi nhìn thấy Úc Thừa, còn cùng nói đến chuyện khi còn bé.

Về lần ngã ngựa đó, sau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Phan Tuyển xin lỗi anh: "Khi đó là tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện, cũng không suy nghĩ được gì sâu xa, cho nên trút giận lên người cậu."

Úc Thừa bình thản lắc đầu: "Anh cả, em cũng không còn để trong lòng nữa."

Phan Tuyển nhìn anh, thật lâu sau thở dài: "Nhiều năm như vậy, A Thừa, cậu cũng không dễ dàng."

Hai người ngồi ở hậu viện ngửa đầu nhìn bầu trời sao, im lặng một hồi lâu, Úc Thừa chậm rãi nói: "Anh cả, có đôi khi em cũng đang suy nghĩ, cả đời này, rốt cuộc cần bao nhiêu mới đủ. Mọi thứ giống như vĩnh viễn không có điểm dừng."

Phan Tuyển ngẩn ra một chút, cười rộ lên: "Anh cũng nghĩ tới vấn đề này. Trước kia bay loạn như con ruồi không đầu, nhưng bây giờ

anh nghĩ mình đã có đáp án rồi.”

“Là cái gì?”

“Điều anh muốn, chính là sau khi về nhà, còn có một ngọn đèn sáng lên chờ mình." Giọng Phan Tuyển trầm thấp: "Anh thấy con gái ngủ rất say, mẹ con bé ở bên cạnh cũng buồn ngủ không chịu được, nhưng vẫn ngâm nga ca dao vỗ nhẹ lưng con bé, khi đó anh biết mình muốn cái gì.”

Vẻ mặt Úc Thừa trầm tĩnh, nhìn lên bầu trời không nói gì cả.

Phan Tuyển vỗ vỗ vai anh, nói không phải ai cũng sẽ nghĩ như vậy, có vài người cả đời có thể đều không thể lý giải được. Nếu anh cũng khao khát điều đó, thì anh sẽ hạnh phúc, A Thừa, bởi vì anh đã tìm thấy những gì anh yêu thương.

Đêm đó bọn họ cởi bỏ khúc mắc trong gió đêm nhè nhẹ, lúc gần đi Phan Tuyển nói với anh: "A Thừa, anh sắp bứt ra được rồi, hy vọng cậu cũng có thể tự do.”

Tự do, tự do ấy à.

Thế sự này gian nan, thật ra thứ mong cầu rất đơn giản, nhưng để đạt được nó thì lại vòng vo phức tạp.

Cách đây không lâu Úc Thừa mới bớt chút thời gian đi nhìn qua Hầu Tố Hinh, tình trạng của bà ấy thật sự không tốt lắm. Lúc nhìn thấy anh ánh mắt bà ấy vẫn tỏa sáng, một lúc sau gọi tên của anh, nhưng đúng lúc ấy lại có người tiến vào, bà ấy lại không nói lời nào.

Bà ấy đã quên Úc Vệ Đông rồi.

Đó là người chồng đã bên cạnh bà ấy nhiều năm như vậy.

Úc Thừa nắm bàn tay đầy nếp nhăn của Hầu Tố Hinh, cố gắng

không để lộ ra một chút biểu cảm không bình tĩnh nào. Mà bố, thì cũng lớn tuổi rồi, dáng người luôn thẳng tắp, trốn ở một góc nào đó bên ngoài bà ấy không nhìn thấy, ôm mặt khóc không thành tiếng.

Năm tháng trôi qua, anh không giữ lại được gì cả, thật bất lực, đến bây giờ cô độc một mình. Úc Thừa đón ánh trăng hút một điếu thuốc, trút hết hơi thở ủ dột trong phế quản ra.

Anh trầm mặc ngồi đến nửa đêm, sau khi nhìn thấy ngôi sao đêm ở chân trời kia cũng chợt lóe tắt, mới đứng dậy, rời đi.

Có sự ủng hộ yên lặng của Phan Tuyển ở đầu cán cân này, Úc Thừa đối phó với Cầu Minh Phạn ít nhiều chiếm thế thượng phong. Chuyện đối phương thường xuyên tiếp cận Phan Diệu khiến anh chú ý nhiều hơn, âm thầm phái người bảo vệ, nhất cử nhất động đều theo dõi. Dường như Cầu Minh Phạn phát hiện, một thời gian rất lâu cũng không gặp Phan Diệu.

Trong khoảng thời gian này Phan Tấn Nhạc lại trúng gió nên căn bệnh lại phát tác một lần nữa, cơ thể càng ngày càng không tốt, Úc Thừa xử lý việc rất nhiều chuyện ông ấy cũng không hỏi đến, có vẻ có ý muốn chuyển giao quyền lực.

Sáu mươi mấy tuổi lui về hậu phương, xem như cũng sớm, nhưng cơ thể không buông tha con người, cũng không có cách nào, nếu không ai mà không muốn ngồi lâu ở vị trí hiện tại hơn một chút.

Trong tập đoàn có chút tin đồn, nói tranh giành nhiều năm như vậy, cuối cùng lại là cậu Hai xuất thế đạt được sự tán thành của chủ tịch, nhưng lấy thủ đoạn cùng năng lực của cậu Hai, thì chắc sẽ gánh vác nổi, chẳng qua một cỗ máy khổng lồ rườm rà loạn lạc như vậy, cho dù anh một tay che trời, thì quá trình thu phục lòng người cũng không thể quá nhanh.

Những mụn nhọt vẫn còn ở đó, sợ là sẽ sinh ra không ít chuyện, chờ Phan Tấn Nhạc chính thức tuyên bố, phỏng chừng còn phải đợi một

đoạn thời gian, mà đây chính là khảo nghiệm cuối cùng dành cho Úc Thừa.

Úc Thừa cũng mượn không ít sức của nhà họ Phó, có lần gặp Phó Đình Hựu, đứng ở tòa nhà cao tầng, Phó Đình Hựu chúc anh mọi việc thuận lợi, mong anh có thể đạt được mong muốn nhanh chóng.

Úc Thừa nhìn xuống dòng xe phía dưới, cười nhạt: "Bây giờ nói những lời này còn quá sớm. Cách vạch đích một bước, nhưng cũng phải đề phòng thất bại trong gang tấc."

"Lúc nào cậu cũng cẩn thận như vậy." Phó Đình Hựu nói: "Vậy chờ chuyện này thành công chúng ta sẽ ăn mừng, đến lúc đó nhớ dẫn Hoài Hâm theo."

Dừng một chút, anh ta cười khẽ: "Cô gái nhỏ làm người tính bí mật của cậu lâu như vậy, chắc hờn dỗi không ít nhỉ?"

Nhắc tới Hoài Hâm, ánh mắt Úc Thừa lập tức dịu dàng, có chút bất đắc dĩ.

Đúng vậy, bạn gái mà lại phải biến thành tình nhân, gặp mặt một lần còn phải sắp xếp thời gian trước, các loại phòng bị che giấu, chắc cô sắp tức chết rồi, lần trước cắn ra cả dấu răng ở bả vai anh, dỗ hơn nửa ngày mới bằng lòng.

Anh chậm rãi cười: "Tôi sẽ không để cô ấy chờ lâu."

Cuối tuần là tiệc mừng thọ của ông cụ Phó, đã bảy mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, Phó Đình Hựu đứng hàng thứ ba trong nhà, mọi việc đều giao cho anh ta và anh cả của anh ta lo liệu, trong bữa tiệc mời không ít nhân vật có uy tín, phong quang vô lượng.

Phan Tấn Nhạc đang ốm đau, muốn Úc Thừa đại diện ra mặt. Phó Đình Hựu dẫn anh đi gặp không ít người, đều là người quen cũ của

nhà họ Phó, nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, cũng đều có bối cảnh vững chắc.

Úc Thừa luôn mỉm cười hỏi thăm, tiệc tối còn chưa bắt đầu, lúc cầm ly rượu ở góc nghỉ ngơi, thấy một người mặc váy dạ hội màu tím đậm, thướt tha đi tới.

"Úc Thừa." Tạ Phương Dục hất cằm, như cười như không: "Đã lâu không gặp."

Lần trước sau khi đưa cô ta về nhà, Úc Thừa lại bảo người phía dưới mua rất nhiều đồ đưa qua, đều là đồ chơi mấy tiểu thư như cô ta thích, vài cái túi màu vàng Hermes, lấy lý do rất hoa mỹ là "Bồi tội". Cho nên thái độ của cô ta khi nhìn anh cũng coi như khách sáo.

Úc Thừa cũng ôn hòa nâng chén: "Đã lâu không gặp."

Tạ Phương Dục nghiêng người đứng ở một bên, ung dung nói: "Tôi nghe bố nói, chú Thế rất coi trọng anh, có phải nên nói trước một tiếng chúc mừng hay không?"

Úc Thừa lắc đầu, hỉ nộ không hiện ra, dùng từ rất cẩn thận: "Cái này sao có thể nói, tôi cũng chỉ làm việc giúp bố tôi thôi."

Hành động lần này trở về của anh có khí thế của dã tâm bừng bừng, nói lời này ai lại tin chứ. Nhưng Tạ Phương Dục bội phục nhất chính là anh rất kín kẽ, vĩnh viễn bình tĩnh, thận trọng từng bước. Tâm tư thâm trầm khó lường kia chính là thứ hấp dẫn phụ nữ nhất.

Tạ Phương Dục nhìn anh thật kỹ, thở dài: "Haiz, thật đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?" Úc Thừa nhướng mày.

"Ai bảo anh không muốn, nếu không chúng ta thật sự có thể hợp tác rất vui vẻ."

Cô ta đang nói về việc kết hôn. Tạ Phương Dục lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, quan niệm về yêu đương và hôn nhân không như người bình thường. Yêu đương là nếm thử, mà hôn nhân là trách nhiệm, phần trách nhiệm nặng nề kia chính là trách nhiệm làm cho gia tộc càng thêm hưng thịnh.

Cô ta đang ở tuổi thích chơi đùa, dạng đàn ông gì cũng đã gặp qua, cũng không có gì mới mẻ, nên cảm thấy nếu có người nhìn thuận mắt có thể cùng nhau ổn định lại, hình như cũng không tệ lắm, dù sao mọi người có thể ai lo người nấy. Ai ngờ vất vả lắm mới coi trọng một người, đối phương lại không muốn.

Tạ Phương Dục nghĩ đến lại tức giận, nhăn nhăn mũi, có chút thất vọng lại có chút không hiểu: "Thật là, tôi kém cỏi như vậy sao?”

Thân là công chúa nhỏ nhà họ Tạ nâng niu trong lòng bàn tay, có khi nào chịu qua sự lạnh nhạt như vậy, Úc Thừa nở nụ cười, lúc lâu sau mới nói: "Không phải vấn đề của em, là tôi.”

Tạ Phương Dục nhướng mày, vẻ mặt có chút không rõ ràng: "Nói thử nghe xem nào.”

“Vì một vài lý do cá nhân thôi." Úc Thừa cười nhún vai.

Còn tưởng anh nói gì đó sâu xa, Tạ Phương Dục liếc mắt: "Cái này có khác gì không nói. đâu”

“Ừ." Úc Thừa tao nhã nói: "Tôi quả thật không muốn nói.”

Tạ Phương Dục: "...”

Cô ta nghiến răng, một lát sau, hạ giọng ý vị thâm trường nói: "Anh không phải gay chứ?"

“Có phải ở nước ngoài anh có một người bạn trai ngoại quốc nên

khổ sở chờ đợi anh không?”

“Anh muốn chờ sau khi mình đạt được quyền thế mới danh chính ngôn thuận đưa anh ta về ghi vào gia phả?”

“…”

Lúc này Phó Đình Hựu vừa vặn đi tới, thiếu chút nữa không giấu được biểu cảm trên mặt cười ra tiếng, Úc Thừa cũng nhếch môi cười, có chút hứng thú lại giống như bất đắc dĩ. Phó Đình Hựu lắc đầu, trêu đùa: "Tôi phát hiện, trí tưởng tượng của A Dục thật phong phú.”

Tạ Phương Dục hất cằm, thản nhiên cười: "Đúng vậy, tôi còn có rất nhiều ưu điểm, đáng tiếc anh Thừa không có phúc để hưởng.”

Lời nói nửa thật nửa giả tuôn ra, cô ta vẫn có chút không cam lòng, rồi lại muốn thể diện, Phó Đình Hựu quen thuộc đến gần, vẫy tay với cô ta: "Bà cô tới đây, theo tôi đi ăn chút gì ngon, đừng để ý đến cậu ấy nữa.”

Tạ Phương Dục đi xuống bậc thang, hai người đi xa, Úc Thừa đứng bên cửa sổ, mỉm cười nhìn ngắm bóng đêm yên tĩnh.

Trong sảnh khách khứa rộn ràng nhốn nháo, ăn uống linh đình. Bọn họ đều bị quá nhiều thứ lôi kéo, bận rộn, quên mất phải dừng lại nghỉ ngơi một chút. Nhưng thực ra những điều bình yên nhỏ nhặt trong cuộc sống, mới là thứ nên được trân trọng bởi đó là những điều may mắn và tốt đẹp nhất.

Tiếng chuông di động vang lên, Úc Thừa nhìn tên, cong môi nở nụ cười.

Anh nhấc máy, lúc đó bóng đêm bỗng nhiên như ập đến.

Người người thấy anh đều chúc mừng trước, xem như đặt nền móng

quan hệ, tựa như bọn họ tin rằng nhất định anh sẽ là người chiến thắng kia, nhưng Úc Thừa biết không đơn giản như vậy. Luôn luôn có cảm giác mưa gió sắp ập tới, giống như là mặt biển yên tĩnh đột nhiên nổi lên sóng lớn, tàu thủy có thể bị lật úp trong một đêm.

Quả nhiên như thế.

Tiệc tối sắp bắt đầu, lúc Úc Thừa muốn đi thì Phó Đình Hựu giữ chặt anh: "A Thừa, cậu nghĩ kỹ đi."

"..."

Lúc này vắng mặt, nơi đầu sóng ngọn gió, nhiều ánh mắt như vậy, chuyện của cô anh không nhất định có thể giấu được.

Úc Thừa lẳng lặng nhìn anh ta, trong đôi mắt đen cũng nổi lên một cơn lốc xoáy: "Nhưng bây giờ cô ấy cần tôi. Tôi phải trở về."

Bố Hoài Hâm ở nhà đột nhiên ngất xỉu, kiểm tra phát hiện là u não cấp tính, nước đọng trong não tạo nên áp lực nghiêm trọng, trực tiếp đưa vào phòng phẫu thuật. Hoài Hâm gọi điện thoại tới, người đã khóc đến không còn cầm cự được gì nữa. Phó Đình Hựu biết nói gì cũng vô dụng, chỉ muốn dùng lý trí khuyên anh: "Cậu suy nghĩ lại đi."

"Đó là người thân duy nhất của cô ấy, bất kể nói thế nào, thời khắc này tôi muốn ở bên cạnh cô ấy."

Lúc Úc Thừa đưa ra quyết định đã nghĩ đến tất cả những chuyện có thể xảy ra trong tương lai, anh phải nhanh chóng bố trí: "A Hựu, phiền cậu dốc hết toàn lực, giúp tôi che giấu tin tức."

Phó Đình Hựu không khuyên nữa, thở dài một tiếng: "Tôi sẽ cố gắng."

Trong điện thoại Hoài Hâm khóc đến tim anh tan nát, lúc Úc Thừa

mệt mỏi chạy tới bệnh viện, cô đang ngồi trên ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, nước mắt trên mặt chưa khô, hai mắt phiếm đỏ, ánh mắt thất thần nhìn hàng chữ đỏ lạnh lẽo chói mắt: "Đang phẫu thuật".

Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua nhưng còn chưa ra, tình huống không biết có bao nhiêu hiểm trở.

Hoài Hâm cuộn mình ôm chặt hai đầu gối, hai vai đơn bạc giống như vừa chạm vào sẽ vỡ vụn, đó là một loại tư thế cực kỳ không có cảm giác an toàn, Úc Thừa sải bước chạy tới, cúi người dùng sức ôm cô vào trong lòng.

Hoài Hâm kinh ngạc, không dám tin nhìn anh.

Anh đã trở lại, cô nói không ra lời, giờ khắc sự nặng nề đè lên người cô giống như tiêu tan, tất cả sợ hãi cùng bi thương đều trút xuống, Hoài Hâm vùi đầu ở trong lòng anh khóc thật to.

“Không sao đâu, bảo bối, anh ở đây.” Úc Thừa vỗ lưng cô, thì thào, dịu dàng dỗ dành: "Anh ở đây, đừng sợ, anh ở đây.”

Lục phủ ngũ tạng cô như đau đớn đến chạy loạn lên, trái tim như bị khoét một lỗ thật to, bên trong trống rỗng gào thét, mà anh vừa đến, nơi đó lập tức được lấp đầy.

Chương 80: C80: Uyên ương

Làm sao có thể diễn tả được loại cảm giác này, giống như cây lục bình cô đơn vắng lặng không nơi nương tựa, anh vừa tới khi cô sắp chết chìm trong nước, anh lập tức truyền không khí cho cô thở. Hoài Hâm vô thức ôm chặt lấy eo của Úc Thừa, nước mắt thấm đẫm áo sơ mi của anh, giọt nước mắt nóng bỏng dừng lại trên trái tim của anh.

"Úc Thừa... Làm sao bây giờ..."

"Em thật sự rất sợ..."

"Phải làm sao bây giờ… Bố của em... Ông ấy..." Hoài Hâm co người lại thành một quả bóng nhỏ, nước mắt chảy dài khắp cả khuôn mặt cô: "Đều là lỗi của em, em đã không phát hiện sớm có chuyện gì đó không thích hợp, là do em không quan tâm đ ến ông ấy… Em..."

Cô không thể nói được nữa, cô liều mạng túm chặt lấy góc áo của Úc Thừa mà khóc một cách tuyệt vọng, rơi vào trong nỗi buồn bi thương tuyệt vọng.

Nếu như cô quan tâm đ ến bố của mình nhiều hơn khi biết ông bị đau đầu và mất ngủ vào ban đêm, mất vị giác khi dùng bữa thì hiện tại sao ông rơi vào tình trạng như thế này được chứ. Hoài Hâm nhận hết tất cả sai lầm lên trên người mình, cô không ngừng tự trách bản thân: "Là tại em, đều là tại em, là em không để ý đến..."

Cô gục xuống, không kìm được nước mắt mà khóc, giọng nói khàn khàn, Úc Thừa dùng sức giữ chặt lấy bả vai của cô, ấn cô lại chỗ

ngồi: “Không phải là lỗi của em đâu, bảo bối.”

Anh gắt gao ôm cô vào trong lồ ng ngực của mình, hoàn toàn cách ly cô khỏi thế giới ồn ào và hỗn loạn này.

“Đó không phải là lỗi của em. Không phải lỗi của em.”

“Không phải là lỗi của ai cả, em đừng tự trách bản thân mình nữa.”

“Anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để chữa trị, em đừng sợ, đừng sợ.”

Úc Thừa an ủi cô hết lần này đến lần khác, hô hấp của Hoài Hâm dồn dập và run rẩy, xen lẫn với những giọt nước mắt hỗn loạn. Anh ôm cô thật chặt, cảm thấy không khí hơi ngột ngạt, anh ngẩng đầu lên thở, bắt gặp một đôi môi cũng đang gấp gáp thở cùng với khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô.

Úc Thừa nâng gáy cô lên, cổ nóng bỏng của họ dán chặt vào nhau, nhiệt độ như đang thiêu đốt đối phương, cả hai đều th ở dốc.

“Đừng sợ bảo bối, có anh đây rồi. Anh đang ở bên cạnh em.”

Anh áp đầu cô vào trong ngực mình, cô có thể nghe rõ tiếng tim đập từng nhịp trong lồ ng ngực của anh: “Anh đang ở bên cạnh em, Tiểu Hâm.”

Đèn đỏ “Đang phẫu thuật” nhấp nháy, hành lang lúc này cũng ít người, Hoài Hâm th ở dốc, tiếng khóc của cô dần dần nhỏ đi, nhưng cơ thế lại không thể nhịn được mà run rẩy.

Cô rất sợ.

Cô sợ đèn sẽ tắt đi. Sợ nhìn thấy sắc mặt của bác sĩ.

Cô sợ đột nhiên Úc Thừa sẽ buông lỏng sức lực, không ôm cô chặt như vậy nữa.

Hoài Hâm ngơ ngẩn mà nhìn ba chữ cái to đùng kia, ánh mắt của cô trống rỗng đến thất thần, trái tim của cô co rút lại, cô căng thẳng chờ đợi khoảng cách không xác định được sau đó.

Úc Thừa phải dùng sức mới có thể duy trì được cái ôm này, cô đau thì anh cũng sẽ đau, Hoài Hâm nghĩ rằng có lẽ giây phút tiếp theo anh sẽ buông cô ra.

Nhưng mà không hề có.

Úc Thừa vẫn cứ siết chặt cánh tay ôm cô không buông. Tất cả hơi thở trầm khàn khàn của anh lọt vào bên tai cô, anh chính là cái vỏ bọc của cô, muốn trở thành bến đỗ của cô để giúp cô chiến đấu chống lại số phận khó lường này.

Hoài Hâm nghe thấy tiếng tim đập của anh dồn dập hơn bình thường, nhưng mỗi lần nhịp tim của anh vang lên, cô lại thấy bình tĩnh hơn một chút. Lúc này cô mới nhận ra rằng mình không muốn rời xa cái ôm này đến mức nào.

Một lát sau, đèn trong phòng tắt đi, cánh cửa từ từ mở ra.

Cơ thể của Hoài Hâm ngay lập tức căng thẳng, đầu ngón tay của cô vô thức nhéo nhéo vào cánh tay của Úc Thừa, nhưng cô không thể phát ra âm thanh.

"Ai là người nhà của bệnh nhân?"

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống, lúc này Hoài Hâm mới hoảng hốt nhìn thấy trên mặt của đối phương xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng: "Chúc mừng, cuộc phẫu thuật đã thành công."

Trên thực tế thì quá trình này rất nguy hiểm. Khối u não khiến cho độc phát tính làm cho bệnh nhân lâm vào tình trạng hôn mê, phải phẫu thuật dẫn lưu giải phẫu não bộ, nhưng trong lúc đó lại chuyển

sang tràn dịch não thất, phải khoan một lỗ trên hộp sọ và nối một ống vào bên trong cơ thể cho nên mới mất nhiều thời gian như vậy.

Úc Thừa được bác sĩ cho biết khối u trong não Hoài Diệu Khánh tương đối lớn, hơn nữa vị trí lại rất sâu, cho nên khó có thể cắt bỏ, may mắn là khối u này là khối u lành tính và có thể điều trị bằng các liệu pháp nhẹ nhàng mà không cần phải tiến hành làm một cuộc phẫu thuật khác.

Hoài Diệu Khánh đã được Úc Thừa sắp xếp chuyển đến phòng bệnh cao cấp, ông vẫn đang hôn mê với một ống truyền dịch được đưa vào. Cả đêm Hoài Hâm rất lo lắng, sau khi bác sĩ đưa ra thông báo cô gần như suy sụp, hiện tại cô cũng đang ngồi ở một bên giường ngủ thiếp đi.

Úc Thừa ngồi ở mép giường, anh nhướng mày, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của cô.

Khóe mắt của cô vẫn còn đỏ hoe vì khóc nhiều, mí mắt mỏng hơi sưng lên. Cho dù đã ngủ say nhưng cơ thể cô vẫn cuộn tròn, lông mày khẽ cau lại, bộ dáng trông rất bất an.

Úc Thừa nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt của cô, sau đó thở ra đầy nặng nề.

Ánh trăng sáng chiếu vào bệ cửa sổ, nơi này thật sự rất yên tĩnh, anh nhìn cô, từ tận trong đáy lòng có thứ gì đó đang chậm rãi rơi xuống rồi lại nổi lên.

Úc Thừa ngồi hồi lâu, đắp chăn cho Hoài Hâm, xác nhận tình trạng của Hoài Diệu Khánh đã ổn định rồi anh mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Anh đứng ở hành lang và gọi điện về Hồng Kông.

Hôm sau khi Hoài Hâm tỉnh lại, cô vẫn còn có chút lo lắng, lúc cô ngẩng đầu đã nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế da màu đen bên cạnh mình, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng lại không hề vui. Lông mi của cô khẽ run lên: "A Thừa?"

Úc Thừa ngẩng đầu lên, cảm xúc đen tối trong mắt dần dần tiêu tan, biến thành một nụ cười dịu dàng: "Bảo bối, em tỉnh rồi?"

Hoài Hâm ngồi dậy khỏi chiếc giường bệnh: "Sao anh lại ngồi ở đây?" Cô nắm chặt ngón tay của mình: "Anh, cả đêm qua anh không ngủ?"

"Xử lý một chút việc." Úc Thừa đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Đừng lo lắng, anh mới vừa chợp mắt được một chút rồi."

Hoài Hâm mở miệng th ở dốc, trong đầu cô vẫn có chút mơ hồ. Cô vô thức nhìn Hoài Diệu Khánh, bố cô vẫn còn đang yên lặng nằm trên giường bệnh màu trắng, trên người có một ống dẫn khí được c ắm vào.

Mũi của Hoài Hâm đau xót, cô che miệng cúi đầu xuống.

Đã bao lần bố cô làm việc quá sức mà sinh bệnh, nhưng lần nào ông cũng làm vì công việc, vì bọn họ, vì gia đình mà không coi trọng sức khỏe của bản thân. Hoài Hâm không biết từ lúc nào mà tóc của ông đã bạc đi nhiều như vậy.

Khuôn mặt đã già, da trên khóe mắt nứt nẻ và nhăn nheo. Sống lưng cũng đã cong lại.

Hốc mắt của Hoài Hâm lại có một màng sương mờ nhạt, lông mi cũng ướt đẫm. Úc Thừa nhẹ nhàng thở dài một tiếng, anh tiến tới ôm lấy cô, vỗ vỗ vào tấm lưng gầy gò của cô để trấn an.

Chỉ trong vài giờ sáng, Úc Thừa đã tìm được bác sĩ phẫu thuật não hàng đầu cả nước cho Hoài Diệu Khánh, đồng thời còn mời một số

chuyên gia của 301 bệnh viện để thảo luận sơ bộ và xây dựng một kế hoạch thận trọng cho phương pháp xạ phẫu bằng dao gamma*.

* Xạ phẫu bằng dao gamma là hình thức xạ trị cho phép tập trung chính xác hàng trăm chùm tia laser đơn lẻ vào một khối u. Phương pháp này thường được sử dụng như một liệu pháp thay thế cho hóa trị, phẫu thuật hoặc các hình thức xạ trị ung thư khác để điều trị cho khối u não.

Hoài Hâm ngơ ngác nhìn anh, sau đó cô cúi người ôm lấy cổ anh thật lâu. Trong mắt cô hiện lên một tia ngấn nước khó che giấu, cô nhẹ nhàng thở ra, đè nén âm thanh: "Không có anh, em thực sự không biết phải làm sao."

Khi tai nạn xảy ra vào ngày hôm qua, Triệu Viên Thanh và Triệu Triệt vừa mới đi ra nước ngoài du lịch, khi nhận được tin tức thì không kịp quay về, cô là người duy nhất ở nhà, lúc đó Hoài Hâm thực sự cảm thấy rất bất lực.

Người duy nhất mà cô nghĩ theo bản năng chỉ có một mình anh.

Hoài Hâm còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Úc Thừa lại cười trấn an, anh ôm lấy vai cô, hôn lên đ ỉnh tóc của cô: "Không có việc gì đâu bảo bối. Tất cả mọi chuyện đều sẽ ổn thôi."

Tình trạng sau khi phẫu thuật tràn dịch não thất rất khó có thể lường trước được, có khả năng sẽ để lại căn bệnh biến chứng, nhưng mà sau khi tỉnh dậy, phản ứng của Hoài Diệu Khánh tương đối tốt, nhưng mà ông vẫn còn hơi yếu, vẫn luôn nằm trên giường, cũng không có sức lực để nói chuyện.

Khi gặp bạn trai của con gái mình trong hoàn cảnh như vậy, tâm trạng của ông rất phức tạp.

Việc giúp đỡ một người nào đó rất nhiều khi họ đến đây luôn khiến người ta cảm thấy rất ngượng ngùng, hơn nữa anh lại là hậu bối. Mà

bây giờ Hoài Diệu Khánh mới biết được xuất thân của Úc Thừa, tuổi tác và kinh nghiệm của anh đều không thể so được với Hoài Hâm.

Anh hơn con gái của ông chín tuổi, là một người đàn ông dịu dàng, lịch lãm, nhưng cũng là người không dễ chọc vào. Hoài Diệu Khánh ở trước mặt Úc Thừa khó mà nói được lời nào, sau khi những người khác rời đi, ông do dự một chút, sau đó mới kéo Hoài Hâm lại để hỏi thăm hai người bọn họ đã gặp nhau như thế nào.

Thực ra tối hôm qua Hoài Hâm đã chuẩn bị sẵn tình huống tồi tệ nhất xảy ra, tình hình hiện tại ngược lại cũng an ủi cho cô một phần nào. Vì thế cô bưng nước nóng đến cạnh giường ông, thậm chí sắc mặt còn có chút thoải mái: "Anh ấy là ông chủ của con trong thời gian con thực tập."

"... Ông chủ?"

Hoài Diệu Khánh suýt chút nữa mắc nghẹn, nhưng đúng lúc này Úc Thừa lại bước vào, lễ phép nói với ông: "Chú, bệnh viện bên này cháu đã lo liệu rồi, chú đừng lo lắng."

"Ồ... ồ, cảm ơn..." Hoài Diệu Khánh có chút mất tự nhiên, ông nhìn Úc Thừa, sau đó lại nhìn Hoài Hâm. Người sau mím môi cười một cái, rồi khẽ vỗ vỗ vào bờ vai của ông: "Được rồi, bố đi ngủ đi. Con và A Thừa sẽ ra ngoài."

Hoài Hâm đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đến tận bây giờ cô mới có thể bình tĩnh lại, cô nhướng mi nhìn Úc Thừa, muốn nói nhưng lại không nói được.

Người đàn ông cúi xuống, dùng đôi mắt đen láy nhìn cô một lúc, sau đó sờ sờ vào đầu cô, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Hoài Hâm cắn môi, nhẹ giọng nói: "Cả đêm em bận việc của bố, vất

vả cho anh rồi.”

Ánh mắt của Úc Thừa vô cùng dịu dàng, khóe miệng hơi nhếch lên: “Em khách sáo với anh làm gì chứ, hả bảo bối.”

Cô cảm thấy có lỗi với anh: “Hôm qua anh nghỉ ngơi không tốt, có muốn tìm chỗ ngủ bù không?”

Úc Thừa lắc đầu: “Anh phải trở về.”

“Nhanh như vậy?” Hoài Hâm mở miệng, như hiểu ra điều gì đó, cô bắt đầu cảm thấy bất an, “… Có phải là em làm chậm trễ chuyện của anh không?”

“Không có.” Úc Thừa ngắt lời cô, ôm cô vào lồ ng ngực mình, siết chặt vòng tay, “Xin lỗi bảo bối, gần đây trong tập đoàn xảy ra nhiều chuyện quá, anh không thể rời đi cho đến khi xong việc được.”

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần gặp mặt anh đều sẽ nói như vậy, Hoài Hâm mím môi vùi vào ngực anh, trong lòng có chút mất mát không thể che giấu.

Nhưng cô cũng không hỏi gì, chỉ gật đầu nhẹ nhàng nói: “Được, em đợi anh về.” Cô không muốn rời xa vòng tay ấm áp đó mà ngược lại ôm chặt lấy anh hơn: “Anh nhớ chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Yết hầu của Úc Thừa khẽ chuyển động một chút, anh nâng mặt của Hoài Hâm lên: “Tiểu Hâm...”

Rõ ràng là anh có điều gì đó muốn nói, nhưng anh lại không thể nói được vì điện thoại di động của anh đang reo lên liên tục.

Là Trình Tranh.

Một trong những quỹ cơ bản bị vạch trần đã biển thủ 12.8 tỷ công quỹ và không có khả năng thanh toán, vốn dĩ vẫn còn có thể cứu

vãn được, nhưng vấn đề duy nhất hiện tại chính là Úc Thừa không ở Hồng Kông, cho nên không thể kịp thời giải quyết được. Không biết tại sao mà các phương tiện truyền thông đột nhiên nhận được tin tức và nó ngay lập tức bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn.

Sau khi đã gặp mặt, Phan Tấn Nhạc ngay lập tức đấm vào mặt của anh, ông ấy tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy: "Khốn kiếp! Anh cho rằng tôi sẽ không nhận ra được có phải không? Trong thời khắc quan trọng như vậy mà anh đã làm rớt mất dây xích, anh làm cho tôi quá thất vọng!"

Kể từ khi Phan Tấn Nhạc bị bệnh cho đến nay, nhân sự bên trọng tập đoàn đã thay đổi rất nghiêm trọng, trong lòng của mọi người đều đang rất hoảng sợ, bọn họ đều đang nói rằng thời thế đã thay đổi. Từ khi Úc Thừa bắt đầu quản lý, anh đã cố tình chia rẽ và thanh trừng một số phe phái, hiện giờ những người này đã bắt đầu chuẩn bị rục rịch rồi.

Làm sao lại có thể trùng hợp khi loại chuyện này xảy ra đúng vào thời điểm mà anh không có ở trong tập đoàn chứ? Trong lòng của Úc Thừa biết rất rõ, cũng không cần phải có bằng chứng quá rõ ràng.

Mặc dù Phó Đình Hựu và những người khác cùng nhau ngăn chặn sự biến mất của anh trong bữa tiệc tối, nhưng vẫn có một số tin đồn vẫn lan truyền nhanh như cháy rừng.

Chỉ là chuyến bay kéo dài ba tiếng đồng hồ, có lẽ đối phương cũng đã đoán ra được việc này. Do Úc Thừa đi vắng cho nên đành phải làm phiền Phan Tấn Nhạc tự mình ra mặt giải quyết.

Trên mặt xuất hiện dấu tay rất rõ ràng, Úc Thừa quay đầu lại, thậm chí còn nếm được chút máu trên khóe miệng mình. Sau khi đợi ông ấy đã bình tĩnh lại một lúc rồi anh mới quay đầu lại, nhướng mày và bình tĩnh nói: "Bố, là do con suy xét không chu toàn."

Lồ ng ngực của Phan Tấn Nhạc phập phồng, ông ấy cố gắng đè nén cơn tức giận, ho khan hai tiếng thật mạnh.

Úc Thừa cúi người bưng trà lên cho ông ấy: "Chuyện tiếp theo con sẽ theo dõi và xử lý, bố cẩn thận đừng tức giận, không tốt cho cơ thể của mình."

Phan Tấn Nhạc liếc nhìn hồ sơ trên máy tính mà không nhìn Úc Thừa, nhưng ông ấy vẫn giữ nguyên tư thế đó. Một lúc sau, Phan Tấn Nhạc mới hừ lạnh một tiếng, nhận lấy lấy chiếc cốc sứ.

Sau khi nhấp một ngụm trà nóng, Phan Tấn Nhạc mới bình tĩnh lại, ông ấy nhàn nhạt mở miệng: "Tại sao phải đến Bắc Kinh?"

"Một dự án của Bác Nguyên."

Ánh mắt của Phan Tấn Nhạc sắc bén: "Nhưng bố nghe nói là vì một người phụ nữ."

Úc Thừa cụp mắt xuống, anh không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì mà khẽ cười.

Phan Tấn Nhạc đặt tách trà xuống với âm thanh sắc bén: "Con đây là có ý gì?"

Úc Thừa giơ tay lên, thờ ơ lau máu trên môi của mình sau đó nói: "Con đang nghĩ có người nào đó có động cơ thầm kín, tất cả tin đồn thất thiệt đều truyền đến tai bố."

Phan Tấn Nhạc nheo mắt nhìn anh, Úc Thừa ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào ông ấy, giống như hai người bọn họ đang chơi kéo co trong im lặng.

Anh đã che giấu rất kỹ, dùng không ít thủ đoạn để che đậy, dù Cung Thịnh ở lại Bắc Kinh lâu như vậy nhưng vẫn không tìm ra được manh mối nào, thật giống như không có người nào như vậy.

Một lúc lâu sau Phan Tấn Nhạc mới mở miệng: "Úc Thừa, việc mà con làm ở Bắc Kinh không liên quan gì đến bố, nhưng con hẳn là nên biết rằng bản thân mình không có nhiều cơ hội để có thể phạm sai lầm."

Ông ấy cũng không phải có một mình Úc Thừa là con trai, ông ấy có thể nâng anh lên thì cũng có thể khiến anh rơi xuống tan xương nát thịt, làm sao anh có thể không biết được chứ?

"Bố, bố yên tâm, con sẽ không phạm sai lầm lần nữa đâu."

Vụ việc quỹ đã gây ra tình trạng hỗn loạn đáng kể trong tập đoàn, phải mất mấy người anh mới có thể giải quyết xong giới truyền thông và dư luận. Úc Thừa lên xe, dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, anh mệt mỏi ấn vào thái dương của mình.

Đối mặt với quyền lực không có cái gọi là tình anh em, Cừu Minh Phàm lựa chọn lúc này để gây rắc rối chính là để hung hăng dọa anh sợ. Mặc dù cách làm này có thể ảnh hưởng đến bản thân nhưng anh ta vẫn sử dụng nó nhằm đạt được mục đích của mình.

Niềm tin bị mất đi, Phan Tấn Nhạc đã lấy lại một phần nhỏ những gì ban đầu được trao cho Úc Thừa, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn, ông ấy sẽ không giao lại quyền lực cho anh.

Trình Tranh vừa đưa chai nước vừa nói: "Cậu Thừa, chuyện của cô Hoài tôi đã sắp xếp xong rồi."

"Được." Úc Thừa mở mắt, anh vặn mở nắp chai, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe chạy rất nhanh, cho nên anh không thể nhìn rõ cảnh vật đi qua.

Hoài Hâm.

Úc Thừa có thể khẳng định rằng Cừu Minh Phàm vẫn chưa thể tra ra được thân phận của cô, cùng lắm thì anh ta biết anh có một người phụ nữ ở Bắc Kinh, lần này anh quay trở về cũng là vì đối phương.

Thực ra Úc Thừa đã đề phòng từ rất sớm và sử dụng nhiều cách thức khác nhau để che giấu thông tin của cô. Nhưng điều tồi tệ duy nhất chính là anh đã rời khỏi bữa tiệc của gia đình nhà họ Phó, cho nên hiện tại tất cả mọi chuyện đều đã khó giải quyết.

Với tính cách của Cừu Minh Phàm và những dấu vết đã để lại, việc anh ta sai người đi điều tra cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng anh ta không thể.

Ngón tay đặt trên tay vịn của Úc Thừa hơi siết chặt lại, gân xanh giật giật, anh không thể để lộ Hoài Hâm của mình cho đối phương biết được.

Tình trạng của Hoài Diệu Khánh vẫn rất tốt, sau khi Triệu Viên Thanh và Triệu Triệt trở về, bọn họ đã dùng mọi cách để chăm sóc cho ông, phương pháp chăm sóc di chứng sau khi phẫu thuật cũng được thực hiện, Hoài Hâm thấy sắc mặt của bố mình đã tốt hơn rất nhiều, sự áy náy trong lòng cô lúc này mới từ từ lắng xuống.

Chỉ là từ ngày Úc Thừa rời đi, anh và cô cũng không có liên lạc quá nhiều với nhau. Hoài Hâm mơ hồ biết được chuyện từ trong miệng của Phó Đình Hựu, Úc Thừa đang bị mắc kẹt ở Hồng Kông, luôn đứng ra hòa giải để giải quyết vấn đề, bận rộn đến mức chân còn không kịp chạm đất.

Hoài Hâm hỏi Phó Đình Hựu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, liệu việc Úc Thừa trở về Bắc Kinh ngày hôm đó cho nên mới dẫn đến những sự việc tiếp theo hay không, nhưng Phó Đình Hựu không có trả lời cô.

Cô không nỡ làm phiền Úc Thừa, nhưng trong lòng lại luôn rất lo

lắng. Không thể nhìn thấy anh cho nên cô rất nhớ anh, sau vài ngày, cô không thể nhịn được nữa mà nhắn tin trên WeChat xem anh có thể gọi điện thoại nói chuyện với mình một chút được mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, cuộc gọi cùa Úc Thừa đến theo đúng như đã hẹn.

"Tiểu Hâm." Giọng nói của người đàn ông vẫn ôn hòa như trước.

Hoài Hâm úp mặt vào điện thoại di động: "Anh trai, em…"

"Tiểu Hâm, chúng ta chia tay đi." Úc Thừa nói.

Thời tiết hôm nay rất tốt. Giống như ngày đầu tiên họ mới gặp nhau ở Thâm Quyến, bầu trời xanh và mây trắng rất trong xanh.

Bắc Kinh đã bước vào cuối thu, ngoài cửa sổ có lá vàng rơi.Cửa sổ không đóng chặt, một chút gió mát lùa vào bên trong phòng, Hoài Hâm hỏi: "Anh nói cái gì?"

Đầu bên kia không có lên tiếng nữa, chỉ có sự trầm mặc không lời.

Có thứ gì đó bị quăng ra va chạm phát ra, Hoài Hâm cúi đầu, cô nhìn thấy cốc nước mình đang cầm không hiểu sao đã rơi xuống đất khiến nước bắn tung tóe khắp sàn nhà.

Cô bình tĩnh, thực sự thì cô chưa bao giờ bình tĩnh như bây giờ.

"Chia tay, ý của anh là muốn chia tay với em sao?"

"..."

Lại một cơn gió thổi qua, trong điện thoại có chút âm thanh phát ra, nhưng anh vẫn không trả lời lại câu hỏi của cô.

Nắng rất chói và phòng cô luôn có ánh sáng tốt. Hoài Hâm cúi đầu,

nhìn thấy một bông hồng nhỏ chiếu sáng đẹp đẽ dưới ánh sáng Mặt Trời, lộng lẫy quyến rũ, từ trong vết nứt, giống như có thứ gì đó lộ ra, sau đó lại bị nghiền nát, vỡ vụn. Hoài Hâm kiềm chế nắm chặt đầu ngón tay: “Úc Thừa, anh mau nói chuyện đi.”

"Đúng vậy."

Gió ngừng thổi, Hoài Hâm nghe rất rõ lời nói ở đầu bên kia, anh dùng giọng nói ôn hòa trầm thấp mà nói ra câu này.

"... Cho nên, anh muốn nói chuyện này với em qua điện thoại sao?"

Cô không còn sức để nói thêm những lời dư thừa nữa, cô nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn dài trên má rơi xuống mép bàn, cô bình tĩnh nói với anh, em muốn anh đích thân giáp mặt ra nói với em, anh đừng mơ nghĩ rằng nói như vậy trong điện thoại với em là có được.

"..."

Cuối cùng họ đã gặp nhau dưới sự sắp xếp bí mật của Phó Đình Hựu.

Bây giờ là thời điểm nhạy cảm nhất, có người trong bóng tối đang âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ, chính là muốn nhân cơ hội này để tìm ra điểm yếu của anh, cho nên anh cần phải cẩn thận hơn.

Úc Thừa lo lắng về quỹ và xung đột nội bộ trong tập đoàn, lần này Cừu Minh Phàm đã làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, hướng gió trong tập đoàn đã xảy ra những thay đổi khác thương. Khi làn sóng này ập tới, nếu như Úc Thừa không đứng vững, thì anh sẽ không bao giờ có thể đứng dậy được nữa.

Thực ra không có cái gì mà Hoài Hâm không hiểu, một cô gái thông

minh minh bạch như cô, cho dù anh không nói gì thì cô cũng có thể hiểu được. Biết tình hình bây giờ đang cấp bách đến mức nào, cũng biết anh đưa ra lựa chọn như vậy là vì bất lực tột độ.

Đế quốc khổng lồ này do nhà họ Phan xây dựng nên, giống như bị hổ và sói bao vây, Úc Thừa đứng trên một canh bạc khổng lồ, đến cuối cùng anh có thể giành được phần thưởng lớn, nhưng nếu chỉ là sơ suất nhỏ một chút thôi thì anh sẽ ngay lập tức rơi vào nguy hiểm. Hoài Hâm mơ hồ đoán được điều gì đó, có lẽ chính là do ngày hôm đó, là bởi vì cô.

Cô đã phá vỡ kế hoạch của anh.

Úc Thừa muốn bảo vệ cô, chỉ có cách cắt đứt quan hệ với cô, thì anh mới có thể đảm bảo an toàn cho cô.

Cừu Minh Phàm đào ba thước xuống đất chỉ để tìm ra Hoài Hâm là ai, Úc Thừa lo lắng đến lúc nào đó anh ta sẽ phát hiện ra cô, hiện tại chỉ có cách này mới có thể giải quyết nỗi lo lắng của anh.

Đó chính là liên hôn với nhà họ Tạ.

Cừu Minh Phàm muốn uy hiếp anh, thì anh ta sẽ tự hủy diệt chính bản thân mình.

Không có Hoài Hâm thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra, anh chính là muốn nói với Cừu Minh Phàm, nói với bọn họ rằng anh không quan tâm đ ến cô và anh có thể kết hôn cùng với người khác.

Cho nên khó trách Úc Thừa nhất định phải chia tay với cô, bởi vì nếu không không nói như vậy, thì cô thật sự sẽ là nhân tình của anh.

Bông hoa hồng nhỏ của anh kiêu ngạo như vậy thì làm sao có thể bằng lòng được chứ.

"Chỉ là muốn cùng cô ta trao đổi một chút lợi ích mà thôi, chỉ là diễn

kịch mà thôi.” Úc Thừa nắm chặt tay cô, ánh mắt tối tăm u ám nhìn cô: “Đợi mọi chuyện giải quyết xong thì anh sẽ quay về.” Mắt của Hoài Hâm đỏ lên: “Thật sao? "

Cô đã khóc trong ngực của anh rất lâu, bây giờ cuối cùng cũng được anh dỗ dành, nụ hôn nóng bỏng của Úc Thừa rơi lên trán cô, anh hứa hẹn: “Thật, anh nhất định sẽ trở về.”

“Phải mất bao lâu?”

Trước đây cô sẽ không hỏi những câu như vậy, nhưng lần này cô thật sự không thể nhịn được, Úc Thừa vuốt tóc cô, thấp giọng thì thầm: “Sẽ nhanh thôi.” Hoài Hâm nghĩ rằng có lẽ mình đã bị điên rồi cho nên mới chấp nhận một câu trả lời mơ hồ như vậy. Thành công nghĩa là gì? Chính là lúc anh nắm quyền kiểm soát gia đình nhà họ Phan và không còn bị bất kỳ ai uy hiếp nữa. Nhưng nếu như anh thất bại thì sao?

Nhưng cô không thể hỏi câu hỏi này.

“Được.” Hoài Hâm nhắm mắt lại: “Em chờ anh.”

Anh lại bắt đầu hôn cô, mỏng manh và nóng bỏng, Hoài Hâm gần như đáp lại anh ngay khi môi anh chạm vào cô, cô ôm lấy cổ người đàn ông, hai người dán chặt vào nhau như một đôi uyên ương.

Nụ hôn dịu dàng ban đầu của Úc Thừa dần dần trở nên điên cuồng hơn, anh ôm cô thật chặt, dùng sức đan chặt ngón tay của mình vào tay của Hoài Hâm. Đôi mắt hoa đào đó sâu thẳm như ao nước, cô không thể nhìn xuyên qua hay chạm vào chúng, nhưng đầu sóng bên kia đã ập vào khiến cô hoàn toàn bị lật úp.

Có thứ gì đó sắp trào ra khỏi lồ ng ngực, Hoài Hâm mất đi lý trí, đó là một loại bản năng mà cô cố gắng hết sức đè nén.

Hoài Hâm không mở miệng được, trong cổ họng có thứ gì đó nghẹn

lại.

Vì thế cô chỉ có thể khóc.

Nước mắt nóng bỏng, ướt đẫm như thủy triều đang dâng trào, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt của cô, cảm giác nóng rát của mồ hôi, trong vòng tay gần như nghẹt thở của Úc Thừa, Hoài Hâm dùng hết sức để thở, làm tan biến mọi sự uy khuất, buồn bã và dày đặc của chính mình, còn có những nỗi buồn không tên đều bộc phát ra trong tiếng khóc.

Giống như một giấc mơ dài.

Cứ trút hết ra và quên hết đi.

Thậm chí Úc Thừa còn không thể dịu dàng qua đêm với cô, anh đứng sang một bên, buộc lại từng chiếc cúc áo.

Hoài Hâm nằm xuống, ngẩng đầu lên nhìn anh. Khóe mắt của cô vẫn còn đọng nước, cô dùng giọng mũi hỏi anh: "Cô Tạ có đẹp không?" Úc Thừa cúi xuống hôn lên mắt cô: "Ở trong mắt anh đều không có ai đẹp bằng em, bảo bối." Hoài Hâm khụt khịt, cô mím môi, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút: "Cô ấy nghe anh nói như vậy sẽ không tức giận chứ?" "Cho dù cô ta có tức giận thì cũng không liên quan gì đến anh."

Hoài Hâm cười trong nước mắt.

"Anh sẽ quay về chứ?" Cô thì thầm nói.

Úc Thừa cúi xuống, dùng đầu ngón tay vuốt tóc cô, rồi nhỏ giọng nói: "Anh sẽ về, anh hứa." "Vậy em chờ anh quay về."

"Ừm."

Anh đang định rời đi thì Hoài Hâm gọi anh lần cuối: "A Thừa."

Úc Thừa quay người lại, nghe thấy cô đang lầu bầu làm nũng: "Em không quan tâm là có diễn hay không, nếu như anh dám mua nhẫn cho cô Tạ thì đến lúc đó phải bồi thường lại cho em hai cái." "Anh sẽ không mua nhẫn cho cô ta."

"Anh chỉ mua cho một mình em thôi."

Úc Thừa nói với cô.

Hoài Hâm suy nghĩ một chút, sau đó rũ mi nói: "Nhưng em vẫn muốn hai cái." Trong ánh sáng ngược cô không thể nhìn rõ được khuôn mặt của anh, chỉ có một âm thanh trầm khàn khàn khàn truyền đến, chậm rãi như thủy triều dâng qua trái tim của cô: "Được."

Chương 81: C81: Tình thâm

Ở bên ngoài biệt thự trên lưng chừng núi, ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết cuối thu thoáng đãng, Hứa Tông đang ngồi uống trà chiều cùng với mợ chủ nhà họ Tạ ở sân vườn, nụ cười trên mặt rạng rỡ.

Nói thật, bà ấy không ngờ Úc Thừa lại hẹn hò với Tạ Phương Dục, bây giờ nghĩ lại, đứa con này của bà ấy tuy có chính kiến nhưng cũng hiểu rất rõ chuyện mà bản thân mình nên làm.

Mấy ngày trước hai người đã tuyên bố chuyện này trong bữa tiệc gia đình, tuy rằng không có tổ chức lễ hỏi chính thức, nhưng tin tức về hai gia đình Phan - Tạ đính hôn vẫn truyền ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều tới xôn xao chúc mừng.

Úc Thừa đi dạo cùng với Tạ Phương Dục ở khu Chiếm Sá Chuỗi, cô chủ chọn này chọn kia mặc thử rất nhiều bộ quần áo, nhưng lại không thấy vừa lòng cái nào.

Úc Thừa ngồi bắt chéo chân ở một bên trên ghế sô pha, tùy tiện lật xem vài trang tạp chí để giết thời gian. Ánh mắt của anh rất trầm tĩnh, vẻ mặt bình tĩnh. Tạ Phương Dục thỉnh thoảng quay sang nhìn anh một cái, hầu như người đàn ông này chưa hề thay đổi tư thế lần nào.

Yêu cầu của Tạ Phương Dục rất hà khắc, lúc thì ngại váy quá dài, lúc thì chê cổ tay áo bị chật làm cho người bán hàng đứng ở một bên sợ hãi vô cùng, hận không thể hỏi xem cô ta có muốn đặt làm một bộ thiết kế riêng cao cấp hay không.

Tạ Phương Dục lại thay một bộ váy len dệt kim nữ tính, đang đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, cô ta không tự quyết định được bèn quay sang hỏi Úc Thừa: "Anh cảm thấy thế nào?"

Úc Thừa nâng mắt lên, nhìn thoáng qua rồi đánh giá: "Rất đẹp."

Không còn có lời nào qua loa hơn lời nhận xét này nữa, Tạ Phương Dục liếc anh một cái, không thèm quan tâm tới anh nữa, cô ta chọn ra vài món bản thân cảm thấy đẹp rồi trả tiền.

Úc Thừa yêu cầu hợp tác, sẽ dành cho cô ta thứ tốt là quyền đồng khai thác hai khu thương mại cỡ lớn, nhà họ Tạ vẫn luôn mong muốn có trong tay khu đất ấy. Tạ Phương Dục là đứa con gái duy nhất trong nhà nhưng lại không có thực quyền. Chỉ diễn một vở kịch nhỏ lại nhận được mấy trăm triệu đúng là một giao dịch có lời. Có số tiền mà Úc Thừa cho cô ta, cho dù cuối cùng chuyện kết hôn bị thất bại cũng có thể chứng minh cho trong nhà biết được giá trị của cô ta.

Nhưng điều mà Tạ Phương Dục để ý là nguyên nhân khiến Úc Thừa thay đổi chủ ý.

Gần đây cô ta cũng có nghe một vài tin đồn, nói rằng Úc Thừa vì một người phụ nữ mà đã xảy ra lục đục với ông cụ Phan.

Tạ Phương Dục cảm thấy chuyện này lại hoàn toàn không giống như chuyện mà anh sẽ làm ra.

Cô ta mua một hơi năm sáu bộ, đều trả bằng thẻ của Úc Thừa. Lúc rời đi người đàn ông đã đặt tạp chí sang một bên, rũ mắt xuống nhìn di động, cặp kính trên chiếc mũi cao thẳng phản xạ ánh sáng.

"Xong rồi à?" Anh đứng lên: "Đi thôi."

Tạ Phương Dục gọi anh lại: "Chờ một chút."

Úc Thừa xoay người lại: "Sao thế?"

"Có lẽ bọn họ cũng đã chụp được ảnh đủ nhiều rồi." Tạ Phương Dục nhìn chăm chú vào anh: "Cuối cùng chúng ta lại tùy tiện đi chọn một chiếc nhẫn, sau đó anh không cần đi cùng tôi nữa."

"Được." Úc Thừa rũ mắt xuống, nói: "Có điều tiền mua nhẫn sợ là tôi không thể trả giúp cô, cô có thể trả bằng số tiền làm dự án."

Anh ta nói là số tiền mấy trăm triệu kia.

"Tại sao?" Tạ Phương Dục hỏi: "Không phải đều giống nhau hay sao?"

Số tiền nào cũng đều là "thù lao" anh trả cho cô ta.

"Không giống." Úc Thừa mỉm cười: "Tiền dự án đã tới nhà họ Tạ rồi, đó là tiền của bản thân cô. Cô có quyền tự do sử dụng."

Tạ Phương Dục dường như đã hiểu ra điều gì, không nói thêm.

Cô ta chưa bao giờ đối xử tệ với bản thân mình, cho dù không phải đính hôn thật, cô ta cũng phải chọn một chiếc nhẫn kim cương đặt làm riêng thật xinh đẹp.

Khi Tạ Phương Dục chọn nhẫn thì Úc Thừa cũng ở bên cạnh nhìn, anh cẩn thận xem kỹ và đánh giá mỗi một kiểu dáng, có loại đơn giản trang nhã, có loại phức tạp và xinh đẹp. Nhân viên quầy hàng tiến lên hỏi anh cảm thấy hứng thú với chiếc nhẫn nào, Úc Thừa lắc đầu, không nhìn nữa.

Sau khi ở trong tiệm đợi một hồi, thấy đã đủ thời gian, Tạ Phương Dục cũng không còn tâm trạng đi dạo tiếp tục nữa nên bảo Úc Thừa chở cô ta về nhà.

Màn đêm dần dần buông xuống, hai người ngồi ở trên xe, không khí cực kỳ yên lặng.

Khi xe dừng trước đèn đỏ, Tạ Phương Dục hít sâu một hơi rồi đột nhiên mở miệng hỏi: "Có thể nói với tôi một chút về cô ấy không?"

Lông mi của Úc Thừa khẽ run rẩy, hỏi cô ta: "Cái gì?"

Tạ Phương Dục nghiêng đầu nhìn anh chăm chú, nói thẳng: "Là người trong lòng anh đó."

Không khí trong xe đột nhiên yên lặng, một lát sau, Úc Thừa mới hạ tầm mắt xuống, mở miệng: "Khi cô ấy cười rộ lên rất đẹp, ngây thơ hồn nhiên, tinh tế, lương thiện. Có đôi khi cô ấy lại giống một đứa trẻ, rất đáng yêu, sợ tối, còn thích làm nũng với tôi."

Cho tới bây giờ Tạ Phương Dục chưa hề thấy được biểu cảm này trên mặt của Úc Thừa, ánh mắt của anh cực kỳ dịu dàng, lại còn có chút không nói nên lời.

"Vì vậy tôi mới không thể mua nhẫn cho cô, cô ấy sẽ giận."

Cô ta từng nghĩ đến Úc Thừa là loại người giống như lãng tử vĩnh viễn không biết kiềm chế, bây giờ cô ta mới phát hiện không phải là như vậy, anh không thích cô ta là bởi vì trong lòng anh đã có người khác.

Cô ta không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa bởi vì cô ta biết trong suy nghĩ mình rất hâm mộ. Thật ra không chỉ là vì Úc Thừa mà còn vì tình cảm chung thủy của anh. Tình cảm như vậy là điều mà từ trước đến giờ cô ta chưa từng gặp được.

"Úc Thừa." Tạ Phương Dục hỏi: "Anh rất thích cô ấy đúng không?"

"Ừ." Anh lên tiếng trả lời.

Cô ta lẩm bẩm: "Tâm trạng đó sẽ ra sao?"

Khi đặc biệt thích một người, sẽ có tâm trạng như thế nào, đó là điều Tạ Phương Dục thực sự muốn biết.

"Thấy cô ấy cười tôi sẽ vui vẻ, cô ấy khóc tôi sẽ đau lòng. Cho dù không ở bên cạnh cô ấy chỉ có một ngày tôi cũng lo lắng sẽ có người bắt nạt cô ấy."

Bóng tối của màn đêm sa sầm xuống, Úc Thừa nhẹ giọng trả lời, tôi muốn ở bên cạnh cô ấy cả một đời.

Trước kia, trên bàn của Hoài Hâm có một quyển lịch, mỗi ngày đều đếm là ngày tháng nào. Bây giờ cô lại không để nó trên bàn nữa bởi vì không có kỳ hạn cụ thể, mỗi lúc xé một tờ cô cảm thấy cũng không có gì khác với ngày hôm qua cả.

Hoài Diệu Khánh vẫn còn ở trong bệnh viện, Úc Thừa đã sắp xếp cho ông ở trong phòng bệnh cao cấp dài hạn. Khi Hoài Hâm đ ến thăm, ông đã hỏi tại sao mấy ngày gần đây Úc Thừa không đến, Hoài Hâm giả vờ như không có việc gì chỉ mỉm cười nói người ta là ông chủ, rất bận rộn, khi nào rảnh rỗi sẽ đến thăm ông.

Hoài Diệu Khánh à ừ vài tiếng rồi vội vàng đáp rằng công việc quan trọng. Ông còn cố ý dặn dò cô chuyện chữa bệnh đừng làm phiền Úc Thừa lo lắng trước sau nữa.

Hoài Hâm cũng nói đùa với ông, cười tủm tỉm bảo ông yên tâm, cô cũng không nỡ.

Hoài Diệu Khánh phùng mang trợn má, hừ, sao lại có đứa con gái có cùi chỏ chỉa ra ngoài như cô vậy chứ.

Cuối tuần là sinh nhật của một người bạn, mời Hoài Hâm đ ến dự tiệc, địa điểm tổ chức là ở một câu lạc bộ cao cấp tại khu thương

mại nào đó ở trong nước. Lúc đầu Hoài Hâm còn định từ chối nhưng người bạn cứ lên tiếng mời mãi nên cô đành phải đồng ý.

Hoài Hâm ngồi ở trong góc giữa đám đông náo nhiệt, im lặng nghe hát, trước kia cô thích nhất là đến những nơi náo nhiệt như vậy, hiện giờ lại cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngày xưa Hoài Hâm còn cảm thấy một ngày trôi qua thật nhanh, trước kia lên lớp học ngồi ngẩn người một hồi sẽ cảm thấy ngày trôi nhanh từ sáng đến chiều. Hiện tại mới phát hiện thật ra chỉ là tưởng tượng, một ngày thật sự rất dài, mỗi một giây trôi qua đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Hoài Hâm cố gắng không suy nghĩ nữa, cũng thầm may mắn vì bản thân mình không có hiểu biết về phạm vi đó. Chỉ cần Phó Đình Hựu không nói chuyện với cô, Hoài Hâm sẽ có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng có lẽ là có một vài chuyện lại không thể tránh khỏi.

Ngày đó Hoài Hâm đang đi dạo phố, tình cờ gặp được một người đàn ông tiến đến ở phía đối diện, đối phương ngậm thuốc lá, dáng vẻ có chút quen mắt, người đó nhìn chằm chằm vào cô một lát sau đó trầm giọng hỏi: "Lisa?"

Hoài Hâm giật mình, cuối cùng cô cũng nhớ ra gã là ai.

Diệp Hồng - cậu ba của tập đoàn Long Hanh, lúc ở Ma Cao gã có đưa danh thiếp cho cô.

Hoài Hâm khách sáo gọi gã là tổng giám đốc Diệp, Diệp Hồng cũng không để cô đi. Gã híp mắt lại, phả toàn bộ khói thuốc vào mặt cô, hỏi: "Tôi nghe nói nhà họ Phan đính hôn cùng với nhà họ Tạ, có đúng không?"

Cô tránh né lâu như vậy, cuối cùng vẫn nghe được tin tức Úc Thừa

đính hôn từ trong miệng người khác.

Ban đầu Diệp Hồng còn không xác định, nhưng sau khi thấy vẻ mặt của Hoài Hâm thì gã ngay lập tức hiểu rõ, điên cuồng cười đắc ý: "Con khốn như cô, rốt cuộc cũng bị đàn ông bỏ rơi rồi sao?"

Gã chìa ra một tấm ảnh chụp trong điện thoại di động đến trước mặt cô.

Trên màn hình là hình ảnh một nam một nữ ở trong một cửa hàng trang sức nào đó, Hoài Hâm không thấy rõ tư thế của hai người nhưng lại cảm thấy có khoảng cách. Đúng lúc đó mùi khói thuốc nồng nặc làm cho Hoài Hâm buồn nôn, phải liên tục lui về phía sau.

Diệp Hồng lại từng bước ép sát: "Trước kia không phải mày rất được hay sao? Dám bảo thằng đàn ông của mày ra mặt cho hả giận, lại còn ngồi vào bàn đánh bài."

Gã ở sòng bạc cúi đầu vâng dạ đều do con đàn bà này ban tặng, món nợ này Diệp Hồng vẫn luôn canh cánh trong lòng, hiện tại cô không có chỗ dựa, để xem cô còn có thể cầu ai tới bảo vệ. Huống hồ gã vẫn luôn muốn nếm thử mùi vị người phụ nữ mà Úc Thừa đùa giỡn ra sao.

"Hay là em đi theo anh?" Diệp Hồng sáp người vào, thô lỗ nhướng mày lên: "Tổng giám đốc Thừa chê em rồi, nhưng em đừng lo, có anh đây thương em."

Sức lực giữa nam và nữ thật sự quá chênh lệch, Hoài Hâm còn muốn chạy nhưng lại bị gã dùng sức túm cổ tay lại, cô không chú ý nên bị một cái hố nhỏ trên mặt đất làm vướng chân.

Diệp Hồng cười lạnh vài tiếng, sáp lại càng gần, lúc gã định ra tay thì bên cạnh đột nhiên ập vào một cú đấm đánh vào xương cằm của gã.

Diệp Hồng bị đau, ngã thẳng xuống đất.

Hoài Hâm trợn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Vài người mặc áo đen được huấn luyện kỹ càng đứng che ở trước người Diệp Hồng, gã chỉ có một người đánh không lại nhiều người, trên người lại bị đánh trúng vài cái nên đành mắng một tiếng rồi nghiêng ngả lảo đảo, hoảng hốt rồi khỏi đây.

Hoài Hâm đứng ở tại chỗ, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, vẫn còn đang hoảng sợ chưa hoàn hồn.

Người xuất hiện là do Úc Thừa phái tới Bắc Kinh để bảo vệ cô.

Cô chưa bao giờ biết được sự tồn tại của những người này, há miệng ngập ngừng thật lâu mới hỏi: "Anh ấy… bảo mọi người đến đây lúc nào?"

"Thưa cô Hoài, là cuối tháng sáu."

Tháng sáu, là thời gian Úc Thừa bắt đầu quay về Hồng Kông, khi đó anh ấy đã nghĩ tới hôm nay.

Người đó cái gì cũng đều làm được, điều này Hoài Hâm cũng biết.

Nhưng anh vẫn luôn như vậy, không chịu nói cái gì.

Bảo vệ cô trong yên lặng, chống chọi tất cả mọi chuyện trong yên lặng, cô biết anh đã bị ép đến nỗi không thở nổi giữa những cơn lốc xoáy, nhưng đến khi gặp cô thì chỉ còn lại sự dịu dàng.

Chỉ có sự dịu dàng.

Lúc ấy là mùa hè, nhưng bây giờ mùa đông cũng đã sắp đến. Trái

tim của Hoài Hâm đập loạn nhịp, cô thầm nghĩ đã trôi qua lâu như vậy rồi sao.

Khung chat của Úc Thừa trên danh sách We Chat trong di động không có động tĩnh gì. Hoài Hâm không có chuyển anh vào vòng bạn bè, cô sợ sẽ nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Nhưng Hoài Hâm lại nghĩ nếu Úc Thừa thật sự cần công bố tin tức nào đó, chắc anh cũng sẽ nhớ rõ loại trừ cô ra.

Anh là một người cẩn thận và săn sóc đến vậy, nhớ rõ tất cả sở thích của cô, luôn kiên nhẫn dỗ cho cô ngủ, khi vừa thức dậy lại làm một bữa sáng thật phong phú cho cô, ngay cả khi anh hút thuốc ở ban công lúc đêm lạnh cũng phải đứng ở bên ngoài một lát mới đi vào.

Cô nghĩ đến những điều này thì nở nụ cười, Hoài Hâm sờ s0ạng, trên mặt đột nhiên có chất lỏng nóng ấm.

Trước kia cô cảm thấy có lẽ bọn họ chỉ tận hưởng niềm vui trước mắt thôi, không nói lời yêu, không hứa hẹn, chỉ cố gắng hưởng thụ thời gian hiện tại. Nhưng giờ đây cô mới bừng tỉnh phát hiện thật ra bởi vì cô sợ hãi, sợ rằng bản thân mình không thể cùng anh đi đến tương lai, sợ rằng phải chia xa.

Trên thế giới này có nhiều người như vậy nhưng cô chỉ cần có anh mà thôi.

Sau khi rời khỏi Úc Thừa, Hoài Hâm vẫn rất cứng cỏi, chưa từng khóc lần nào. Nhưng bây giờ nước mắt lại giống như bị đứt dây, làm cách nào cũng không dừng được.

Cô có thể dễ dành bố, có thể miễn cưỡng vui cười cùng với bạn bè, nhưng lại không lừa được lòng mình.

Hoài Hâm mất hồn mất vía đi về nhà, mở đèn, căn nhà trống rỗng

không có ai. Nhưng đến sáu giờ tối, cô lại buồn ngủ. Hoài Hâm tắm rửa sạch sẽ, ngã đầu đắp chăn rồi ngủ ngay lập tức. Sau đó rất nhanh cô lại nằm mơ.

Hoài Hâm mơ thấy mình xuất hiện trong lễ đính hôn của Úc Thừa, cô dâu là chính cô.

Cô ăn mặc thật xinh đẹp, chiếc váy làm bằng voan mỏng màu trắng, kiểu dáng cúp ngực và siết chặt eo mà cô thích nhất, cũng là chiếc váy mà anh đi chọn cùng cô.

Bọn họ cùng nhau tay cầm tay đi lên thảm đỏ trải dài, khách mời đứng ở hai bên, những ngón tay thon dài và xinh đẹp đang nắm chặt tay cô, ấm áp và có lực.

Ở trên sân khấu, cô nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của mọi người, Úc Thừa nâng mặt cô lên, ánh mắt chứa đầy sự trân trọng và tràn đầy tình yêu. Cô rướn cổ, nhắm mắt hôn môi với anh.

Không biết qua bao lâu, dường như bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hoài Hâm giật mình tỉnh giấc nhưng tim đập vẫn còn rất nhanh.

Đầu của cô rất đau, huyệt thái dương đau âm ỉ giống như say rượu. Hoài Hâm đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

Người đến là dì phụ trách dọn dẹp vệ sinh của tòa nhà, Hoài Hâm rũ mắt khẽ cười, thật là, cô đang nghĩ gì vậy chứ.

Dì dọn dẹp vệ sinh cũng cười tủm tỉm đưa cho cô một thứ: "Cô gái, đây là đồ của nhà cô đúng không, tôi thấy đặt ở trong chốt chữa cháy vài ngày rồi đấy, bị bụi bậm hết này." Là một túi hồ sơ chuyển phát nhanh EMS, độ lớn nhỏ tầm một trang A4, trên mặt đúng là viết địa chỉ của nhà cô. Hoài Hâm không rõ là gì cho nên nhận lấy, trở lại trong phòng mới mở ra xem dưới ngọn đèn.

Sau khi mở ra mới thấy bên trong là một bức thư, kiểu dáng còn có

chút quen thuộc.

Hoài Hâm giật mình, đột nhiên cô nghĩ tới đây là viên nang thời gian khi cô và Úc Thừa viết lúc hai người ở Thổ Nhĩ Kỳ.

Kiểu dáng của phong thư rất thanh lịch, trên mặt là chữ viết lưu loát bằng tiếng Anh của anh.

Đây là lá thư mà khi đó Úc Thừa muốn gửi cho cô.

Tay của Hoài Hâm có chút khẽ run rẩy, không tự chủ được mà siết chặt phong thư làm nó cũng bị nhăn lại.

Cô tốn công sức rất nhiều mới lấy được lá thư được xếp chặt chẽ để không làm hư đồ vật bao ở bên ngoài.

Lòng bàn tay đổ mồ hôi, trái tim của Hoài Hâm lại đập nhanh, cố gắng ổn định lại hơi thở.

Hít sâu một hơi lấy tinh thần mở lá thư ra, ánh mắt dừng lại trên mặt giấy.

Trí nhớ lại ùa về đêm mùa hè tĩnh lặng ấy. Thì ra ở bên kia Úc Thừa viết lâu như vậy nhưng chỉ vẻn vẹn viết ba chữ. Mỗi một nét bút thể hiện rõ nét chữ cứng cáp.

…Anh yêu em.

Chương 82: C82: Truy tìm vực sâu

Bên trong cánh cửa đang khép hờ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng ho khan. Hứa Tông chờ ở bên ngoài, qua một lúc lâu, bác sĩ Lâm xách theo một cái rương từ bên trong bước ra.

Ông ấy khẽ ra hiệu bằng tay: "Thưa bà, ngài ấy đang nghỉ ngơi."

Cửa phòng ngủ đóng chặt, Hứa Tông liếc mắt nhìn một cái rồi nhỏ giọng hỏi: "Tình huống thế nào rồi?"

Bác sĩ Lâm cân nhắc nói: "Theo lý thuyết, sử dụng đơn thuốc Trung y nên là bốc thuốc đúng bệnh mới đúng, nhưng lại không có khởi sắc nào." Ông ấy hơi ngừng lại một chút: "Tôi nghĩ là nên quan sát một khoảng thời gian nữa."

Hứa Tông hít sâu một hơi, không nói gì. Không biết bà ấy đang suy nghĩ đến gì mà biểu cảm hơi trầm mặc.

Bác sĩ Lâm thử thăm dò: "Thưa bà?"

Lúc này, Hứa Tông mới a lên một tiếng, nghiêm túc gật đầu nói: "Vất vả cho ông rồi."

Đợi bác sĩ Lâm đi, dáng vẻ đoan trang của Hứa Tông không còn giữ nữa, bà ấy vô cảm ngồi xuống chiếc ghế bà chủ của mình.

Sức khỏe của Phan Tấn Nhạc càng ngày càng kém. Thật sự nói không chừng là một ngày nào đó sẽ qua đời, nhưng điều làm cho bà ấy bất an chính là bản di chúc vẫn luôn được bảo mật và chẳng ai có

thể xem được kia.

Chuyện Úc Thừa đính hôn với nhà họ Tạ đã hỗ trợ rất nhiều cho nhà họ Phan. Phan Tấn Nhạc không thể không có suy tính mới ở trong lòng, nhưng thái độ trước mắt của ông ấy đối với người thừa kế vẫn mơ hồ.

Hứa Tông biết Phan Tấn Nhạc cẩn thận như thế nào. Về chuyện quỹ Úc Thừa đúng là đuối lý. Lúc bà ấy biết được cũng rất tức giận. Nhưng theo quan điểm của Hứa Tông, phân lượng của nhà họ Tạ cũng đủ nặng nên có thể xem như lấy công chuộc tội.

Chỉ cần một ngày chưa nhìn tới bản di chúc kia, Hứa Tông khó có thể yên lòng được. Bà ấy cũng chẳng còn có cách nào khác, chỉ có thể không ngừng thúc giục Úc Thừa nhanh chóng loại bỏ những thứ không nghe lời và gây cản đường ở trong tập đoàn.

Hứa Tông khoác áo lông chồn dựa lưng về phía sau, cẩn thận xem xét các phe phái khác nhau ở trong công ty.

Phan Duệ và Phan Tuyển đều thuộc về phe của bà ấy. Phan Tấn Sùng cũng không cần lo lắng, ông ấy là em trai của Phan Tấn Nhạc. Hứa Tông biết ông ấy không phải là một người có dã tâm. Nếu không thì ông ấy cũng sẽ không bảo vệ lãnh thổ khách sạn của mình suốt mười mấy năm trời như thế.

Vấn đề chủ yếu vẫn nằm ở Cừu Minh Phàm bên này.

Thủ đoạn của anh ta tàn nhẫn, làm một bước tính mười bước, lòng dạ lại thâm sâu khó lường. Hứa Tông cau mày, ấn huyệt thái dương, suy nghĩ một lúc đã nghĩ đến mẹ của anh ta, sắc mặt khó che giấu vẻ u sầu.

Đến tận bây giờ, Phan Tấn Nhạc và Cừu Tĩnh Dung vẫn còn liên lạc nhau. Hứa Tông đã lâu rồi không ở cùng phòng với Phan Tấn Nhạc nữa. Ngày đó, lúc trong bệnh viện, bà ấy vô tình liếc nhìn thấy cuộc

gọi đến của đối phương.

Nhà của Cừu Tĩnh Dung làm nghề dệt vân thổ cẩm, bà ta là một mỹ nhân mặc sườn xám. Năm đó, bà ta cũng xinh đẹp không kém, đáng tiếc là bà ta đến sau Hứa Tông cũng không thể lay động vị trí vợ cả của bà ấy.

Không đợi kịp hai người ly hôn, bà ta đã gả cho người khác rồi. Nghe nói cho tới tận bây giờ, bà ta cũng chưa sinh được một đứa con nào cho người chồng mới.

Tuy nhiên, cho dù như thế, Hứa Tông cũng không bao giờ quên được tình cảnh lúc đó.

Khi ấy bà ấy vẫn là một học sinh, tuổi trẻ nông tính lại còn được cưng chiều nữa nên khó tránh khỏi có chút tùy hứng. Ban đầu, Phan Tấn Nhạc từng rất chiều chuộng bà ấy. Trong một lần nọ đi công tác ở Thượng Hải - Chiết Giang quay về, ông ấy đã trở nên lãnh đạm hơn rất nhiều.

Hứa Tông hao tâm tổn trí hỏi thăm qua những người ở bên cạnh ông ấy mới biết hóa ra ông ấy đã quen biết người mới ở đó rồi.

Chỉ nghe thấy người mới cười, đâu nghe thấy người xưa khóc.

Phan Tấn Nhạc dần dần giảm bớt số lần gặp bà ấy, cho dù bà ấy có khóc lóc cầu xin như thế nào thì ông ấy vẫn lòng dạ sắt đá. Dù bà ấy có sinh con ra cũng không sử dụng cách này được, Phan Tấn Nhạc không nhận con. Trong một đêm mưa ngày đông, rốt cuộc bà ấy cũng đã không gọi được cho ông ấy nữa rồi.

Ngoại trừ, một bất động sản ban đầu ông ấy tặng cho bà ấy, Phan Tấn Nhạc chẳng để lại gì cho bà ấy cả. Chỉ có một đứa trẻ sơ sinh vẫn còn quấn tã lót. Hứa Tông quan sát đứa bé đang khóc ê a kia mà trong lòng chỉ còn nỗi oán hận.

Nhiều năm về sau, bà ấy mang theo Úc Thừa quay về nhà đúng lúc gặp được Phan Tấn Nhạc, đây là cơ hội tốt để Phan Tấn Nhạc và bà Phan ly hôn. Tính cách của Hứa Tông đã khiêm tốn hơn rất nhiều, trở nên dịu dàng và săn sóc hơn. Bà ấy từ từ tiếp xúc và dần dần gợi lên một ít hồi ức tốt đẹp ở trong lòng Phan Tấn Nhạc. Cộng thêm nỗi hổ thẹn đối với bà ấy, ông ấy chấp nhận bà ấy thêm một lần nữa.

Tuy nói là người chiến thắng cuối cùng là bà ấy, nhưng Hứa Tông chưa bao giờ quên được cảm giác cô đơn và bất lực của mình trong đêm mưa hôm đó.

Lấy sắc đẹp ra để phục vụ cho người khác, một khi sắc đẹp suy tàn thì tình yêu cũng tan biến. Giữa bà ấy và Phan Tấn Nhạc đã không còn tình cảm vợ chồng gì từ lâu rồi, chỉ có từng câu chuyện cũ trong quá khứ lần lượt hiện lên, là nỗi sỉ nhục ở trong lòng mà bà ấy mà chẳng vứt đi được.

Hứa Tông bỏ hết mọi vốn liếng để bò lên được vị trí này, sao có thể chịu khoang nhượng những người thèm thuồng ông ấy chứ? Từ trước đến nay, hai mẹ con Cừu Minh Phàm và Cừu Tĩnh Dung luôn là cái gai trong thịt bà ấy.

Mặc dù bà ấy không muốn thừa nhận, nhưng bà ấy biết Cừu Minh Phàm nổi tiếng ở trong tập đoàn như vậy cũng là vì nhận được sự ngấm ngầm đồng ý và ủng hộ của Phan Tấn Nhạc.

Trước nay, ông ấy luôn dành một phần tình cảm cho Cừu Tĩnh Dung.

Đây là ưu thế của Cừu Minh Phàm và anh ta cũng có thể dựa vào đó. Bây giờ, Hứa Tông hy vọng rằng phe phái của Úc Thừa có thể ổn định và đừng xảy ra thêm bất cứ vấn đề nào nữa.

Bà ấy lại liếc nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, nặng nề nhìn chăm chú một lát, rồi khép áo khoác lại rồi xoay người đi xuống lầu.

Trên sân gôn đầy nắng, Úc Thừa đang chơi goft với cậu cả nhà họ Tạ - Tạ Tuấn.

Hai người thi đấu, gậy sau so với gậy trước còn xa hơn, tùy ý vung gậy đã đánh xa tận 200 yard, mọi người xung quanh đều kinh ngạc cảm thán.

Tạ Tuấn cong khóe miệng lên, anh ấy cười nói trước đây bản thân không có đi đánh goft với anh chính là một sự tổn thất của mình.

Úc Thừa cũng mỉm cười: "Không có việc gì, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian."

Đánh goft hơn một giờ đồng hồ, Tạ Tuấn đề nghị đi đến trại nuôi ngựa ở bên cạnh để cưỡi ngựa hai vòng. Hai người thống nhất cùng nhau đi đến đó và đúng lúc thấy Phan Duệ.

Lần này là chính anh ta muốn đi theo tới đây, dù sao cũng không có vấn đề gì nên Úc Thừa đồng ý.

Phan Duệ khách khí chào bọn họ: "Cậu Tạ, anh hai."

Đây là trại nuôi ngựa thuộc quyền sở hữu của nhà họ Phan. Úc Thừa và Phan Duệ đều có ngựa của riêng mình. Tạ Tuấn chọn một con ngựa Akhal Tejin, bộ lông trắng tinh của nó mịn màng và mượt mà, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng tính nết khó thuần hóa nên đi chưa được vài bước nó đã không chịu nổi mà mở rộng vó chân rồi chạy đi. Úc Thừa cười một cái rồi cưỡi ngựa rảo bước chậm rãi, người đi trước kẻ theo sau với Phan Duệ.

Từ sau khi Phan Duệ đến đây, Úc Thừa cũng không có bạc đãi anh ta. Anh giao một ít việc râu ria cho anh ta làm. Tuy rằng không thể so với quá khứ, nhưng ít ra làm cho tình cảnh của Phan Duệ không còn khó khăn như trước nữa.

Phan Duệ liên tiếp nhìn về phía anh, Úc Thừa liền hỏi anh ta gần đây thế nào, mọi chuyện có ổn không.

Lông mi của Phan Duệ giật giật, mất tự nhiên gật đầu.

Úc Thừa nói: "Ừm. Em có vấn đề gì cũng có thể nói với anh."

Phan Duệ nhìn anh một cái, một lát sau mới nói: "Cảm ơn anh hai."

Ở trên đường chân trời cách đó không xa, ánh nắng dần dần chuyển sang sắc hoàng hôn màu vàng cam, chiếu xuống những ngọn núi non chập chùng, tầng mây đan xen sáng và tối. Hai người nhìn qua đó đều không tự chủ được mà kéo ngựa lại.

Sau khi trầm mặc chăm chú nhìn trong chốc lát, bọn họ quay đầu ngựa lại, từ từ quay trở về.

Tạ Tuấn vừa mới chạy xong một vòng về, đang ở đằng trước cách mấy chục mét chờ bọn họ tới đây. Phan Duệ nhìn sang, anh ta đột nhiên hỏi: "Khi nào thì anh hai và cô Tạ kết hôn?"

Úc Thừa nhàn nhạt nói: "Có lẽ cũng sớm thôi, còn phải xem ý tứ của nhà họ Tạ nữa."

"Anh hai, sau này anh có kế hoạch nào nhắm vào anh ba không?"

Úc Thừa nghiêng mắt nhìn anh ta, Phan Duệ vội vàng bổ sung nói: "Em lo anh ta sẽ gây rối ở thời khắc mấu chốt."

"Không có kế hoạch."

"Không có kế hoạch sao?"

Cuối thu có một cơn gió lạnh thổi qua, bờm ngựa bị gió thổi ngược. Úc Thừa túm dây cương điều khiển ngựa, bình tĩnh nhìn anh ta: "Binh tới tướng đỡ. Đợi đến khi anh thật sự liên hôn với nhà họ Tạ,

Cừu Minh Phàm sẽ chẳng thể làm được gì nữa.”

Phan Duệ còn chưa kịp đáp lời, cậu Tạ đã vẫy tay với bọn họ từ phía xa, hai người đồng loạt nhìn sang.

Cuộc trò chuyện bị cắt ngang, Phan Duệ cũng không tiếp tục hỏi nữa. Úc Thừa lại nói: “Chiều ngày kia, anh định đi Viễn Phong một chuyến, em có đi cùng anh không?”

Đó đã từng là công ty trên danh nghĩa của anh ta. Hiện tại, nó đã bị Úc Thừa thu mua rồi. Phan Duệ ngừng lại chớp mắt một cái: “Không được, anh hai. Tập đoàn còn một cuộc họp nữa, đúng lúc tổ chức vào buổi chiều, em phải tham gia.”

“Được rồi.” Úc Thừa cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi cùng ăn cơm tối với Tạ Tuấn xong, Úc Thừa quay trở lại Vịnh Thiển Thủy.

Nơi này là một biệt thự riêng khác trong nhà họ Phan. Thông thường chẳng có ai lui tới đây cả, ngay cả người giúp việc cũng không có, im ắng và lạnh lẽo. Úc Thừa đứng bên cửa sổ sát đất ở trong sảnh, nhìn ra màn đêm tĩnh lặng ở bên ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ đến cái đêm mà anh uống say quay về biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh, Hoài Hâm đ ến tìm anh rồi ở lại qua đêm.

Cô sử dụng cơ thể mềm mại của mình để ôm anh, cầm khăn lông ấm áp để lau mặt cho anh.

Khi đó, trong lòng anh tràn ngập sự an ủi hóa thành một cốc nước ấm, nhưng anh lại chỉ nói nhớ cô. Rất nhớ cô.

Lớn lên ở trong con ngõ lớn ở Giang Chiết và bị đưa đi Hồng Kông chỉ trong một đêm, cuộc đời của Úc Thừa bị thu nhỏ lại. Cho dù đắm chìm trong những thứ xa hoa đồi truỵ thế nào, vẫn nhớ rõ cảm giác

được mẹ ôm vào trong ngực thời niên thiếu.

Không phải là anh không hiểu tình yêu là gì. Ngược lại, bởi vì anh quá hiểu rõ tình cảm là gì nên mới chẳng dễ dàng mở miệng nói ra được từ này.

Từ này quý giá như ngàn vàng, là lời tỏ tình và cũng là lời hứa hẹn một tình yêu đến chết cũng không phai.

Thật ra, anh cũng rất sợ, sợ rằng sau này bản thân sẽ không còn cơ hội nữa, cho nên anh chỉ kìm chế mà để lại cho cô một bức thư.

Nhưng chuyện mà Úc Thừa hối hận nhất lúc này chính là vào cái đêm nói lời chia tay đó đã không nhìn vào đôi mắt của Hoài Hâm, hôn lên những giọt nước mắt của cô và một lần chính miệng nói yêu cô trong cái ôm đau đớn.

Cuốn sổ da dê tự tay Hoài Hâm làm tặng anh trong ngày sinh nhật lẳng lặng nằm trong tay anh. Trước khi cơn bão táp ập đến, Úc Thừa đã thu dọn hành lý và anh ngồi xe lửa suốt đêm để tới trấn nhỏ.

Bên này cũng đang cử người đang âm thầm bảo vệ, Úc Thừa cực kỳ cẩn thận. Sáng sớm ngày mới, anh tính toán thời gian vào viện điều dưỡng. Trên giường bệnh, bà cụ vẫn ngủ say, toàn bộ tóc gần như đều đã bạc trắng. Trên chiếc bàn cao trong góc ở bên cạnh lại chất đầy khăn quàng cổ và bao tay đủ màu sắc.

Còn có một đ ĩa việt quất nữa, anh biết đây là loại hoa quả mà mẹ thích nhất.

Tủ đầu giường rải rác chồng chất một ít ảnh chụp đã được rửa ra. Úc Thừa cầm lên xem, nhìn thấy ảnh cưới của Úc Vệ Đông và bà ấy. Anh nhìn thấy ảnh chụp một nhà ba người bọn họ, lật qua mấy tấm ảnh lại nhìn thấy tấm ảnh cũ chụp mình đang thi chạy trong đại hội thể thao của trường cấp hai.

Người già bị lão thị nên nhìn thấy không rõ, cầm bút cũng khó khăn. Dùng bút đen khoanh tròn thật đậm ở bên cạnh và vẽ một cái mũi tên, viết hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

[Con trai.]

Nét bút rất đậm, các nét bút được đồ đi đồ lại nhiều lần đến nỗi có thể cảm nhận được dấu vết gồ ghề từ mặt trái tấm ảnh.

Ánh nắng ở bên ngoài đã gắt hơn, Úc Thừa ngồi ở đó từ buổi sáng cho tới giữa trưa mà cũng không có ai tới quấy rầy.

Bọn họ nói là bà ấy trở nên rất dễ giận, rất khó khống chế cảm xúc của bản thân. Có thứ gì đó đang dần dần thiếu hụt, trôi khỏi những khe hở của thời gian.

Không biết đã trôi qua bao lâu, từ trong tiếng ồn ào hỗn loạn truyền đến một tiếng xào xạc, bà cụ nằm ở trên giường đã tỉnh lại.

Hầu Tố Hinh nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đang cầm ở trong tay tấm ảnh của mình, phản ứng đầu tiên của bà ấy là giật lấy tấm ảnh lại: "Trả lại cho tôi!"

Úc Thừa đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị lưỡi dao sắc nhọn cứa vào lòng bàn tay, một vết máu lập tức xuất hiện.

Anh hơi hé miệng, nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào cả.

Hầu Tố Hinh không nhìn anh nữa, bà ấy ôm ảnh chụp ở trước ngực như bảo bối, thì thào nói: "Rất quan trọng, không thể, ngàn vạn lần không thể làm mất được."

Những ngón tay của bà ấy đang run rẩy, bà ấy quý trọng những bức ảnh cũ này đến nhường nào. Bà ấy tự mình lầm bầm lầu bầu, nhiều

lần cúi đầu giở hình ra xem.

Người ngồi ở mép giường bất động giống như một bức tượng điêu khắc.

Hầu Tố Hinh nhận ra được cái gì đó, bà ấy lại ngước mắt lên nhìn anh, đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh.

Bà ấy cảnh giác và nghi ngờ mở miệng: “Trông cậu rất giống một người mà tôi quen biết.”

Ngón tay cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay, khi ấn lên miệng vết thương, từng giọt máu chảy ra. Yết hầu của Úc Thừa rung lên, anh hỏi: "Giống ai vậy ạ?”

Bà cụ hơi ngơ ngẩn, rõ ràng khi nãy là bà ấy đang hồi tưởng lại, nhưng biểu cảm lại rõ ràng mờ mịt.

Bà ấy nhớ không ra.

Hầu Tố Hinh lắc đầu, hỏi anh: “Cậu tên là gì?”

“… A Thừa.”

“A Trình?”

Đôi mắt của Hầu Tố Hinh sáng lên, dáng vẻ như muốn nói gì đó. Bà ấy nhìn vào mắt với anh, mỉm cười vui vẻ, lấy bức ảnh chụp đại hội thể thao cho anh xem: “Tôi có đứa con trai cũng gọi là A Trình.”

Úc Thừa mỉm cười nói: "Mẹ hãy nhìn lại đi.”

Tấm ảnh ở trong tay bà ấy bay phấp phới trong gió như một tờ giấy, Hầu Tố Hinh ngơ ngẩn mà nhìn anh, lòng bàn tay sờ đến hai chữ gồ ghề kia.

"... Con trai."

Một chồng ảnh chụp thật dày, bà ấy thở dồn dập. Đầu ngón tay run rẩy cứng đờ, bà ấy lật từng tấm ảnh chụp, những tấm ảnh rơi rải rác khắp nơi ở trên giường. Hầu Tố Hinh giống như nổi điên vậy. Bà ấy biết có thứ gì đó đã rơi rớt, nó ở đây mà, rõ ràng là hôm qua nó còn ở đây mà!

Trong lúc điên cuồng tìm kiếm, bà ấy nôn nóng bất an, vung tay loạn xạ. Một cái chén sứ ở bên kia bị quơ trúng rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Hầu Tố Hinh thở phì phò, ánh mắt nhìn chằm chằm tấm ảnh có góc gấp lại, bà ấy nhớ rõ, chắc chắn bà ấy nhớ rõ mà.

Gió thổi qua mép giường khiến căn phòng trở nên nặng nề và lặng im. Bức màn tung bay lên, rồi lại bỗng nhiên rơi xuống.

Trong lúc mọi thứ trở nên hỗn loạn, ánh mắt của Hầu Tố Hinh đột nhiên dừng lại.

Là một bức ảnh chụp chung bốn người bọn họ lần trước khi Úc Thừa đưa Hoài Hâm về nhà.

Hầu Tố Hinh run rẩy giơ tấm ảnh lên, tầm mắt lướt qua giường bệnh. Gương mặt này hoàn toàn trùng hợp với khuôn mặt ở trong ảnh, vẫn là hai chữ được viết xiêu vẹo kia.

Con trai.

Tấm ảnh bị buông ra, nó nhẹ nhàng chậm chạp rơi xuống mặt đất theo gió.

Hầu Tố Hinh gian nan vươn tay ra, vuốt v e sườn mặt của anh. Khi cảm nhận được độ ấm ở tay, bà ấy không dám tin tưởng mà thử hỏi: "A Trình?"

Úc Thừa nhắm mắt lại, nâng bàn tay bị thương lên, bao lại mu bàn tay của bà ấy. Một lát sau, anh mới nhẹ giọng đáp: "Là con đây mẹ."

Bóng đêm dần dần tối hơn. Hầu Tố Hinh lại ngủ say, trong tay bà ấy còn nắm chặt mấy tấm ảnh cũ. Úc Thừa cúi người chỉnh lại góc chăn cho bà ấy, anh đi vòng sang bên kia, cúi người xuống nhặt từng mảnh chén sứ do bà ấy làm vỡ lúc nãy.

Úc Thừa ngồi ở mép giường, yên lặng nhìn chăm chú vào mặt Hầu Tố Hinh.

Anh cầm cuốn sổ tay bằng da dê ở trên tay. Lòng bàn tay vuốt v e phong bì tựa như trên đó còn còn sót lại độ ấm vậy.

Mỗi lần anh cần cô, cô đều sẽ có mặt ở bên cạnh anh.

Trang lót bị mở ra, bên trong là từng kỷ niệm giữa cô và anh từ lúc mới gặp cho đến bây giờ. Có đôi khi là một đoạn văn bản, có khi lại là vài nét vẽ đơn giản, có đôi khi lại là ảnh chụp… chụp anh, hoặc là ảnh chụp chung của bọn họ. Toàn bộ ảnh đều được rửa ra rồi dán lên trên sổ để lưu lại làm kỷ niệm.

Ở Printer.

[You had me at hello.] và theo sau là một trái tim thật lớn.

Ở hiện trường rung chuông.

[Anh là một người có năng lực chuyên nghiệp cực kỳ mạnh mẽ, uyên bác và giàu có quyến rũ.] tình yêu, tình yêu ~ ở Đạo Thành Tuyết Sơn.

[Một mình tới đây. Trên con đường núi gập ghềnh khó đi, nhưng không ngờ là mình lại gặp được anh ấy. Lúc anh ấy khoác áo khoác

lên trên vai mình, anh ấy thật ga lăng và săn sóc. Khi anh ấy áp bình dưỡng khí vào gò má, cảm giác hít thở không thông được giảm bớt, mình cũng có một cảm giác được cứu rỗi.]

[Có lẽ đó là cảnh đẹp khó có thể quên được cả đời này.] Đặc biệt dán bức ảnh Úc Thừa chụp cho cô.

Ở thị trấn nhỏ cúp điện Tân Đô Kiều.

[Dưới cơn mưa thật lớn, trong bóng đêm mình ngã vào trong lồ ng ngực của anh ấy. Mỗi một cái nháy mắt đều chân thật như thế.]

Cuộc gọi đến sau khi rời khỏi quán bar giữa chừng.

[Anh ấy nói với mình, có ai đã từng nói với em rằng có đôi khi không cần phải hiểu chuyện như vậy hay không. Mình có cảm giác trái tim của mình đã bị anh bao bọc rất cẩn thận và sưởi ấm bằng nhiệt độ.]

Đêm biểu diễn "Nghệ sĩ dương cầm ở trên biển".

[Anh ấy thật dịu dàng.]

Lần thứ hai quay trở lại quán bar.

[Anh ấy ôm mình thật chặt đến nỗi sắp hít thở không thông, mình có cảm giác rất an tâm.]

Gặp phải kẻ bám đuôi ở trên đường đi.

[Dưới ngọn đèn đường thật dài, anh ấy vẫn không cúp máy mà đi theo mình suốt chặng đường như vậy. Mình rất thích việc anh ấy đối xử với mình như trẻ con.]

Lần đầu tiên cùng nhau đi xem phim sau khi chuyển nhà.

[Mình rất thích lãnh đạo của chúng ta.] Sau đó vẽ một nụ hôn lớn.

Hình ở Ma Cao.

[Là bạn trai của mình!] Trái tim Trái tim Trái tim!

[Thật sự rất tò mò vì sao trên thế giới có người lớn thành thành dáng vẻ mà mình thích nhất. Thời gian ở bên cạnh anh ấy rất vui vẻ.]

[Có người ảm đạm không sáng sủa, có người thuận lợi như tơ lụa, có người lại rực rỡ lấp lánh. Có một ngày nào đó, bạn sẽ gặp được một người sáng rực rỡ như cầu vồng. Sau khi bạn gặp người đó, bạn sẽ cảm thấy tất cả những người khác đều chỉ là mây bay mà thôi.]

Cùng anh ấy đi về nhà.

[Những bức thư này rất đáng yêu, chữ viết của anh cũng thật xinh đẹp. Dường như mình càng hiểu biết hơn về quá khứ của anh ấy rồi.]

[Bác trai và bác gái đều là những người rất tốt, rất tốt. Ở trong một gia đình như vậy rất ấm áp. Ôm anh trai em một cái.]

…

Cuối cùng, dường như có một tờ giấy bị gấp lại, Úc Thừa từ từ mở ra, ở trên là nét chữ nhỏ nhắn xinh đẹp của Hoài Hâm.

[Nếu anh ấy cũng đồng ý, mình sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy.]

Động tác lật trang của Úc Thừa ngừng lại. Bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, có thứ chất lỏng ấm áp nào đó rơi xuống trang giấy làm nhòe nét mực.

Cả đời người phải có món đồ vật nào đó mà bản thân thề sống thề chết phải bảo vệ, ví dụ như tình thân, tình yêu. Người không có gì cả mới là người đáng thương nhất.

Úc Thừa quay trở lại Bắc Kinh. Sau khi đi ra khỏi Viễn Phong vào buổi chiều, anh nghe thấy tiếng còi cảnh sát gào gú.

Có người đi lên ngăn cản anh và người ở phía sau. Người đó khách sáo nói: "Ngài Úc, chúng tôi nhận được đơn tố giác là ngài bị nghi ngờ có liên quan đến vụ án rửa tiền và chuyển nhượng trái phép tài sản lớn ở trong nước. Xin mời phối hợp điều tra.”

Chương 83: C83: Làm rõ

Trong ngôi nhà ở Hồng Kông, Phan Tấn Sùng ngồi ở trên sofa mỉm cười trả lời vài câu, nghe đầu dây bên kia nói chuyện. Sau khi cúp điện thoại, bờ môi ông ấy cong lên hơi thu lại, trầm giọng hỏi Cừu Minh Phàm: "Cháu đã báo cảnh sát chưa?"

"Rồi." Cừu Minh Phàm gật đầu, giọng điệu nghe ra có hơi nham hiểm: "Úc Thừa đã đắc ý lâu như vậy rồi, trèo cao té đau, lúc này anh ta cũng đừng hòng mà trở mình."

"Người trong nhà đã ồn ào ầm ĩ đến mức đó rồi, cháu còn muốn gây thêm phiền phức ở chỗ làm à?" Phan Tấn Sùng không đồng ý liếc nhìn anh ta: "Số tiền đó có phải tiền sạch sẽ hay không, chẳng phải cháu không rõ sao?"

"Chú nhỏ, chú không cần nôn nóng." Cừu Minh Phàm nhếch miệng: "Cháu đã bán hết số cổ phần mà chúng ta nắm giữ rồi, hiện tại những thứ đó từ lâu đã không còn liên quan đến chúng ta nữa rồi, cho dù bên kia có điều tra thì cũng chỉ có thể nhìn được những giao dịch mà cháu muốn cho bọn họ xem thôi." Phan Duệ khiến cho du lịch Viễn Phong phải nhún nhường, đây là một ván cờ, anh ta phải cùng Cừu Minh Phàm bàn bạc trước thật tốt.

Phan Duệ là một đứa con trai không được Phan Tấn Nhạc coi trọng, càng không có quyền lên tiếng, Cừu Minh Phàm đã giúp anh ta trả nợ cờ bạc, xóa sạch hận thù trong quá khứ, lấy việc trao đổi lợi ích trong tương lai ra làm điều kiện tiên quyết để anh ta trở thành đồng minh với mình.

Những ngày đầu du lịch Viễn Phong là do Cừu Minh Phàm và Phan Duệ nắm giữ cổ phần, Phan Tấn Sùng dạy cho Cừu Minh Phàm lợi dụng bản chất của công ty du lịch để tạo ra nhiều giao dịch mua bán với quy mô lớn, mang tiền chuyển ra nước ngoài đồng thời cũng tìm cách xử lý số tiền không có lai lịch rõ ràng đó bằng cách rửa tiền.

Phan Duệ không biết những việc này, đến khi Úc Thừa vừa mới tiếp nhận thì Cừu Minh Phàm đã từ từ mang những cổ phần của mình đang nắm giữ chung với Phan Duệ chuyển qua công ty khác, để cho Phan Duệ trở thành cổ đông lớn duy nhất ở Viễn Phong.

Mà sau khi trở thành đồng minh, chuyện mà Cừu Minh Phàm muốn Phan Duệ làm nhất đó là lấy công ty kinh doanh tốt nhất trên danh nghĩa của mình chuyển qua cho Úc Thừa, lấy cớ này để tiếp cận đối phương để có thể moi được tin tức, nắm bắt được nhược điểm của anh để có thể xử lý bất kỳ tình huống nào.

Lúc đầu Phan Duệ cũng không muốn làm theo họ nhưng mà Cừu Minh Phàm đồng ý về sau sẽ đưa thêm nhiều lợi ích khác nên anh ta mới nhận lời.

"Cho dù cháu có che đậy dấu vết." Ánh mắt Phan Tấn Sùng thâm trầm rồi nói tiếp: "Nhưng cháu không sợ sẽ bị lộ tẩy sao? Lỡ như có sơ suất gì đó thì sao?"

"Cháu nghĩ sẽ không có khả năng đó." Cừu Minh Phàm bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh ông ấy, khẽ cười một tiếng: "Cho dù có chẳng phải còn có người chịu tội thay rồi sao?"

Phan Tấn Sùng nheo mắt lại: "Ý cháu là Phan Duệ?"

"Đúng vậy, em trai tốt của cháu." Cừu Minh Phàm lại mỉm cười: "Phải phiền cậu ta hy sinh một chút thôi."

Con chó ngoan ngoãn đang nằm sấp ở bên cạnh, anh ta cúi đầu xoa đầu của nó, thản nhiên nói: "Đáng tiếc không biết nội dung di chúc

cuối cùng của ông cụ là gì, muốn chia cho Úc Thừa bao nhiêu."

Anh ta dừng lại rồi khẽ cười: "Nhưng chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, toàn bộ quỹ ủy thác sẽ thuộc về chúng ta. Cũng không cần quan tâm di chúc đó viết cái gì. Dù gì chờ đến khi Úc Thừa tiếp nhận, cháu sẽ thừa dịp xin bố đổi lại di chúc."

Quỹ ủy thác đó là do thế hệ trước để lại, bọn họ đã mưu tính nhiều năm chỉ vì muốn chờ lúc này đây.

Dường như Phan Tấn Sùng cũng đang tưởng tượng đến tương lai gần của họ, cười thán một tiếng: "Thật sự đứa nhỏ A Thừa này trở về chẳng đúng lúc tí nào."

So với không khí nhẹ nhàng của nhà ở bên này, lúc này bầu không khí trong biệt thự ở lưng chừng núi vô cùng nặng nề ngột ngạt.

Phan Tấn Nhạc nằm ở trên giường ho khan kịch liệt, bác sĩ Lâm cho ông ấy uống thuốc, bát thuốc bị ông ấy hất đổ trên mặt đất: "Úc Thừa là đồ bất hiếu, nó dám gây ra chuyện động trời như thế, muốn lật trời rồi phải không?"

Hứa Tông ở một bên không ngừng giúp ông ấy vuốt lưng, sắc mặt khẩn trương cầu xin: "Ông à, chuyện này có lẽ còn có ẩn tình, nói không chừng A Thừa bị người khác hãm hại cũng nên, ông…"

"Tranh giành quyền lực, tất cả đều dựa vào bản lĩnh. Nếu Úc Thừa không đứng vững thì không đủ năng lực để tiếp nhận vị trí trong tập đoàn." Phan Tấn Nhạc đẩy bà ấy ra, sắc mặt u ám, ngón tay cầm thìa run rẩy: "Đây là làm càn, còn muốn khiến cho dòng họ hổ thẹn."

"Ông à, vậy hiện tại phải làm sao bây giờ? Dù sao chúng ta cũng không thể nhìn A Thừa thật sự…"

"Không phải nó có tài cán lắm sao? Không chịu thay đổi họ Phan, không muốn nhận tổ tiên, đây là cái giá nó phải trả?"

Từ trước đến nay Phan Tấn Nhạc vẫn luôn đắn đo về chuyện của Úc Thừa. Bây giờ nói ra lời này xem ra đại biểu cho việc muốn bỏ mặc hoàn toàn.

Sắc mặt Hứa Tông lập tức trắng bệch, kích động nói: "Nếu thật sự phải vào đó, có khi phán quyết là năm năm mười năm."

Phan Tấn Nhạc không để ý tới bà ấy, hai chân Hứa Tông run rẩy ở bên giường: "Ông à, thằng bé là con ruột của ông mà."

"Muốn đội vương miện thì phải chịu được sức nặng của nó. A Tông, chuyện này tôi tin tưởng bà cũng hiểu được." Phan Tấn Nhạc vẫn tiếp tục ho khan, sắc mặt mệt mỏi nói: "Trước nay tôi luôn xem trọng đứa nhỏ A Thừa này, nhưng bây giờ loạn trong giặc ngoài, vì nó mà lại đi gây chiến thì quả thật không đáng."

"A Thừa còn có cuộc hôn nhân với nhà họ Tạ, ngày tháng sau này còn có cơ hội tốt để trở mình, ông à…"

"Kết hôn thì thế nào? Đổi người khác không phải cũng giống nhau sao?"

Hứa Tông ngẩn ngơ, nghe thấy lời nói lạnh lùng của Phan Tấn Nhạc. Muốn tận dụng hết mọi thứ và tận dụng hết tài năng của con người. Muốn vào thì phải xác nhận tội danh, từ trên xuống dưới tập đoàn có gì không trong sạch đều đổ hết lên đầu Úc Thừa, dọn sạch sẽ một lượt.

Cả người Hứa Tông không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy.

Bà ấy đã hiểu.

Từ lúc kết hôn cho đến bây giờ, Phan Tấn Nhạc chưa từng thật lòng

yêu bà ấy, chỉ là bà ấy xuất hiện đúng lúc nên ông ấy mới kết hôn thôi.

Nhưng mà Cừu Tĩnh Dung thì khác, không chiếm được mới là tốt nhất, trong lòng Phan Tấn Nhạc còn nhung nhớ bà ta, thậm chí tâm tư còn thiên vị đối với đứa con riêng chết tiệt kia.

Chưa hẳn là có tình cảm quá nhiều nhưng cũng khiến cán cân nghiêng sang một bên, chỉ thế thôi cũng đã chạm đến giới hạn cuối cùng khiến cho bà ấy sụp đổ.

Tim đập mạnh và loạn nhịp qua đi, tiếp theo là cơn tức giận kéo dài không kiềm chế được, Hứa Tông chỉ thẳng vào ông ấy, dường như lời thốt ra cũng không nghĩ ngợi nhiều: "Ông vì người đàn bà đó mà làm đến mức này sao? Cừu Minh Phàm là đồ khốn, nó có mẹ sinh nhưng không có mẹ dạy dỗ, ông vì muốn lót đường cho nó mà máu lạnh vô tình không thèm quan tâm đ ến con trai của chúng ta, còn muốn bỏ đá xuống giếng? Ông còn có lương tâm không?"

Nét mặt của Phan Tấn Nhạc trở nên lạnh lùng, khiến người khác phải khiếp sợ.

Ông ấy gọi người đến, gằn giọng nói: "Đưa bà chủ đi ra ngoài, mấy ngày nay bà chủ không được khỏe, cần ở trong phòng nghỉ ngơi một tháng."

Đám người giúp việc giữ tay của Hứa Tông, dùng sức kéo bà ấy đi ra ngoài. Hứa Tông mạnh mẽ giãy dụa: "Phan Tấn Nhạc ông không thể đối xử với tôi như vậy! Không thể nhốt tôi như thế."

Phan Tấn Nhạc hờ hững: "Dẫn bà ấy đi."

"Ông à"

"Ông…"

Tiếng khóc thảm thiết bị ngăn cách hoàn toàn ở ngoài cửa, Phan Tấn Nhạc ho khan hai tiếng, gương mặt đột nhiên bắt đầu co giật, ông ấy bám vào đầu giường miệng sùi bọt mép.

Một giờ sáng, tiếng còi xe cứu thương vang vọng trong sân. Trẻ con và phụ nữ đang khóc lóc, bát đ ĩa vỡ vụn, nhà họ Phan rơi vào hỗn loạn chưa từng có.

Nhà họ Tạ bên này cũng nhận được tin tức.

Từ trên xuống dưới đèn đuốc sáng trưng, các chú bác đang bàn bạc cách để hủy hôn sự kia.

Nhà họ Phan là danh môn vọng tộc, vứt bỏ một người như Úc Thừa cũng sẽ không ảnh hưởng gì cả, nhưng mà đối bọn họ mà nói không cần thiết phải hợp tác.

Dòng dõi trong nhà Phan Tấn Nhạc chỉ có thể chọn hai người. Ngoại trừ Úc Thừa, cũng chỉ còn lại Cừu Minh Phàm, tố chất con người này cũng không tệ lắm. Nhưng dù nói thế nào, cuối cùng cũng là một đứa con riêng, không có mặt mũi.

Rõ ràng là thiên kim của nhà họ Tạ lại gả cho một đứa con riêng, nếu bị truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người khác chê cười à, thế nên cứ dứt khoát hủy bỏ hôn sự này vậy.

Tạ Phương Dục ngồi ở bên cửa sổ, yên lặng mà lắng nghe người trong nhà thảo luận cái lợi cái hại của chuyện này.

Đây là nhà giàu sang quyền thế, lúc không có chuyện gì xảy ra mỗi người đều muốn bấu víu vào quan hệ, vừa xảy ra chuyện lập tức muốn bỏ chạy mất xác, sợ dính dáng xui xẻo đến mình, không hề có chút tình nghĩa nào. Nhiều năm như vậy cô ta thấy quá nhiều nên cũng không cảm thấy lạ, hơn nữa ngay cả chính mình cũng quen với

những điều đó.

Tạ Phương Dục bỗng nhớ đến tâm tư Úc Thừa kín đáo đến như vậy, thật sự có thể bị người ta lật đổ như vậy sao?

Mặc dù thời gian ở chung khá ít, nhưng không hiểu sao cô ta lại tin tưởng Úc Thừa sẽ không thất bại.

Vì sao ư?

Có lẽ là do buổi tối ngày hôm đó, lúc anh miêu tả người trong lòng mình, ánh mắt đó dường như vô cùng rực rỡ lấp lánh. Vẻ mặt đó làm cho Tạ Phương Dục nhận thức rằng tình cảm trong lòng của Úc Thừa rất sâu nặng, anh có thể sẵn sàng liều mạng hy sinh tất cả vì đối phương.

Phần tình cảm đó đã làm cô ta rung động, làm sao ông trời có thể không bằng lòng giúp đỡ người như vậy chứ.

"Anh ấy sẽ không làm chuyện như vậy, đúng không? Có phải đã có nhầm lẫn nào đó rồi không?"

Giữa ban ngày ban mặt bị người ta dẫn đi, một viên đá dáy lên vô vàn sóng gió, Phó Đình Hựu lo lắng Hoài Hâm nghe được tin tức từ nơi khác sẽ càng thêm bất an nên anh ta trực tiếp gọi điện thoại nói cho cô biết.

Rửa tiền, chuyển giao phi pháp tài sản mấy tỉ, tội danh lớn như thế đổ lên đầu Úc Thừa, Hoài Hâm không tin.

Đương nhiên cô không tin, cô rất hiểu anh là kiểu người như thế nào, anh sẽ không làm ra loại chuyện như thế này, tuyệt đối sẽ không.

"Tôi cũng tin tưởng A Thừa sẽ không làm chuyện như thế." Giọng điệu của Phó Đình Hựu vô cùng nghiêm túc: "Nhưng mà công ty

Viễn Phong trên danh nghĩa cậu ấy đích thực bị tra ra là có vấn đề, trong này có hoạt động gì còn chưa rõ lắm, cho nên mới phải phối hợp điều tra."

Tay cầm điện thoại của Hoài Hâm dương như đang run rẩy.

Mỗi người trong nhà họ Phan đều là thú dữ, đây chẳng phải là muốn hãm hại Úc Thừa đến chết hay sao. Đối đầu với thế lực hận không thể để anh thịt nát xương tan, thêm người đứng đầu nhà họ Phan không cần anh nữa, muốn bỏ mặc đứa con trai như anh.

"Hiện tại phải làm sao bây giờ?" Cô lo lắng không biết làm sao gần như sắp bật khóc: "Chỉ có thể khoanh tay chờ chết như vậy sao?"

Phó Đình Hựu chỉ biết có bấy nhiêu nhưng mà giữa trưa trước lúc Úc Thừa rời đi còn nói cho anh ta vài việc, khiến cho anh ta cảm thấy rằng A Thừa là đã đoán trước được sự việc này từ lâu.

"A Thừa có nhờ tôi chuyển lời đến cô."

Úc Thừa vẫn chưa chủ động liên hệ với cô, Hoài Hâm ngạc nhiên: "Hả?"

"Cậu ấy bảo nhất định phải nói với cô mấy ngày tới phải ngoan ngoãn ở nhà, đừng đi lung tung."

Nước mắt rơi xuống hàng mi khẽ run run, trái tim Hoài Hâm đập loạn nhịp, cô nắm bắt được vài chữ trong câu nói, vội vàng xác nhận với anh ta: "Anh ấy chỉ nói là mấy ngày tới thôi sao?"

"Đúng vậy. Chỉ mấy ngày tới thôi."

Một mảnh bông tuyết từ từ rơi xuống, Hoài Hâm cúi đầu lau đi chất lỏng hơi mặn chát trên mặt mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là trận tuyết đầu mùa của Bắc Kinh.

Không khí lạnh thổi đến, cách một tấm thủy tinh cũng có thể cảm giác được cái rét lạnh ở bên ngoài. Trên phố không một bóng người, rõ ràng đây là một thế giới thuần khiết được bao phủ bởi một màu bạc. Hoài Hâm đứng ở bên cửa sổ, cúi đầu nhìn thấy ở phía đối diện có một người tuyết nho nhỏ đáng yêu.

Hoài Hâm nâng tầm mắt, nhìn tuyết vẫn đang rơi không ngớt, khắp nơi được phủ một màu trắng xóa, che lấp cả mái hiên màu xám, cô bỗng nhớ đến Đạo Thành, nhớ đến cơn bão tuyết lớn kia, nhớ đến bóng lưng thẳng tắp của anh khi đó, sâu tận trong lòng dâng lên một chút kiên định.

Bọn họ có bao nhiêu ăn ý, không chỉ là ở trên giường. Anh chỉ nói một câu thôi là cô có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Sau khi cúp điện thoại, Hoài Hâm ngồi ở cạnh cửa sổ rất lâu.

Có người gõ cửa phòng của cô, Hoài Hâm chạy tới, cẩn thận nhìn vào mắt mèo.

Cô còn chưa lên tiếng ở ngoài đã nói trước: "Cô Hoài, tôi là Trình Tranh."

Đây là người bên cạnh mà Úc Thừa tín nhiệm, Hoài Hâm biết.

Sau khi cô xác nhận thân phận đối phương, mới mở cửa ra. Trình Tranh đứng ở bên ngoài, áo khoác ở trên người còn mang theo khí lạnh của tuyết, trong tay anh ấy cầm một lá thư đưa cho cô: "Cô Hoài, đây A Thừa nhờ tôi chuyển cho cô."

Trên lá thư có nét chữ mà cô quen thuộc [Gửi Tiểu Hâm].

Hoài Hâm mím môi nhận lấy lá thư, chậm rãi vuốt phẳng ba chữ kia: "Làm phiền anh rồi."

"Không phiền."

Hoài Hâm nghĩ ngợi một lúc, do dự hỏi những lo lắng trong lòng: "Rốt cuộc tình hình hiện tại của anh ấy như thế nào rồi? Có an toàn hay không?"

Trình Tranh không nói thêm gì cả chỉ là kính cẩn nói: "Cô yên tâm."

Hoài Hâm trở lại phòng, tuyết càng lúc rơi xuống càng nhiều, cô ở bên cửa sổ mở thư ra. Trên phong bì có mùi gỗ đàn hương tươi mới, ấm áp như lò sưởi than nướng, cũng có mùi dễ ngửi trên người đàn ông.

Đập vào mắt là một hàng chữ Khải xinh đẹp thanh tú.

[Trời lạnh rồi, em mặc nhiều một chút, đừng để cảm lạnh.]

Lật sang một trang.

[Đừng sợ, anh sẽ không để cho em vượt qua mùa đông này một mình đâu.]

Chương 84: C84: Kết thúc

Rượu vang màu đỏ sẫm xoay tròn trong ly rượu đế cao, bên trong vẫn là khung cảnh ca múa rộn ràng. Đám phụ nữ ngồi vây quanh Cừu Minh Phàm, còn Phan Tấn Sùng ngồi bên cạnh, thờ ơ uống rượu.

Kết cục đã định, nửa giang sơn nhà họ Phan đã sớm rơi vào tay ông ấy.

Đám phụ nữ nhảy múa, bên trong vang lên tiếng cười đùa không ngớt, phía Cừu Minh Phàm không thiếu phụ nữ, vì thế có người to gan lớn mật liếc mắt đưa tình với Phan Tấn Sùng, uốn éo dáng người lả lướt nhưng không ngờ lại bị ông ấy mất kiên nhẫn đuổi xuống.

Nói thật thì chẳng hiểu tại sao trong lòng Phan Tấn Sùng luôn cảm thấy có chút bất an.

Nhưng ngay khi ông ấy còn chưa nghĩ ra thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên, DJ vội vàng tắt nhạc, tất cả người trong căn phòng đều dừng lại, Phan Tấn Sùng ra hiệu cho họ đi ra ngoài trước.

Chỉ còn lại Cừu Minh Phàm và ông ấy.

Phan Tấn Sùng nghe điện thoại, đầu bên kia chỉ nói hai câu mà ông ấy đã lập tức dằn mạnh cái ly rượu đế cao lên mặt bàn pha lê bên cạnh, sắc mặt tái đi.

Đám thủ hạ của ông ấy truyền lời tới, bên phía Úc Thừa đã cung cấp

đầy đủ chứng cứ cho cảnh sát, không chỉ chứng minh bản thân trong sạch, mà còn có bằng chứng chứng minh những hành vi trái pháp luật của Cừu Minh Phàm.

"Chứng cứ? Nó đào đâu ra chứng cứ?"

Cừu Minh Phàm làm việc cẩn thận, lại còn chồng rất nhiều lớp thật thật giả giả lại với nhau, cho dù có điều tra sâu thì cũng chỉ điều tra ra những chứng cứ chĩa về phía Phan Duệ, sao có thể tìm ra ông ấy cơ chứ.

Sắc mặt của Phan Tấn Sùng đã rất tệ, Cừu Minh Phàm không khỏi lắc đầu: "Chú nhỏ à, chúng đừng tin mấy người đó, Úc Thừa chỉ đang tung tin đồn nhảm mà thôi…"

"Cháu câm miệng cho chú!"

Cái ly bị đập mạnh vỡ tan trên mặt đất, rượu màu đỏ vương vãi đầy sàn. Con chó Dogo đang nằm dài trên mặt đất giật mình, hung dữ sủa lên nhưng vì chiều dài của sợi xích buộc cổ khiến nó không thể nào cắn được Phan Tấn Sùng, chỉ có thể nhảy lên khiến sợi xích sắt kêu ầm ầm.

Cú đập mạnh làm bàn tay ông ấy đau ê ẩm, huyệt Thái Dương của Phan Tấn Sùng đập thình thịch. Mấy tháng gần đây, người thân cận theo sát Úc Thừa không phải là luật sư thì cũng là chuyên gia thẩm định tài sản, ban đầu ông ấy chỉ nghĩ là chuyện của tập đoàn, bây giờ nghĩ kỹ lại, rất nhiều manh mối có thể xâu chuỗi lại với nhau.

"Nó đã tìm ra làng du lịch đánh golf mà chúng ta mua bán rồi tra ra được tài khoản nước ngoài!"

"Sao có thể?" Nét mặt Cừu Minh Phàm trở nên đầy dữ tợn, đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh nữa: "Những giao dịch lưu động đó cho dù đào sâu mấy lớp cũng không tìm ra được vấn đề, sao anh ta có thể đoán được, sau đó tốn công tốn sức để điều tra ra chuyện này?"

“Bản thân cháu ngẫm lại xem cháu có để lại nhược điểm ở chỗ nào không?”

Lồ ng ngực Cừu Minh Phàm phập phồng lên xuống, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra manh mối.

Cho dù có thế nào thì chuyện này cũng đã bại lộ: “Đi đến Singapore trốn trước đi, đi ngay trong đêm nay, không thể kéo dài nữa!”

Phan Tấn Sùng nhanh chóng đưa ra quyết định, sau đó liên hệ ngay với người của mình để chuẩn bị xe tư nhân đến sân bay, rồi đi thu gom đồ đạc.

Lúc hai người đó vội vàng đeo túi to túi nhỏ chạy ra khỏi biệt thự thì xe cảnh sát đã vây kín nơi này chật như nêm.

Bắt cả người lẫn tang vật.

Trời còn chưa sáng, bệnh viện vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Bên ngoài một căn phòng bệnh cao cấp đang được đóng kín cửa, một người đàn ông mặc đồ đen dáng người cao to đã vặn nắm cửa đi thẳng vào. Chờ đến khi cánh cửa đóng lại lần nữa, có hai vệ sĩ đi đến đứng canh chừng ngoài cửa.

Phan Tấn Nhạc đang dựa lên đầu giường nhọc nhằn đọc từng chữ một, tới khi ngẩng đầu lên rồi nhìn thấy rõ người đi vào, ông ấy giật mình.

“Bố.” Úc Thừa khẽ cười nói: “Mong rằng lần này con không khiến bố thất vọng.”

Miệng của Phan Tấn Nhạc bị méo, ông ấy cố hết sức há miệng để nói gì đó, nhưng lại không thể nói.

“Con đã nghe về những gì bố đã sắp xếp cho con.” Úc Thừa ngồi xuống mép giường, cảm xúc của anh rất hờ hững, nhạt nhẽo nói: “Nhưng mà con không hài lòng lắm, phải làm sao đây nhỉ?”

Trước mặt Phan Tấn Nhạc xuất hiện một xấp giấy A4 viết tay, ông ấy nhìn xuống dưới, sau đó ngẩng đầu lên, ngón tay ông ấy bỗng nhiên trở nên run rẩy, Úc Thừa cong môi, nhét một cái bút máy vào trong tay ông ấy, sau đó bẻ gập từng ngón tay của ông ấy lại, ép ông ấy phải nắm chặt lấy nó.

“Con cũng không biết tờ di chúc kia của bố ra làm sao, nhưng con nghĩ tốt nhất là nó không nên tồn tại.”

Ngón tay thon dài của Úc Thừa chỉ lên từng mục điều khoản: “Con viết lại một bản theo suy nghĩ của con, bố đọc qua, nếu cảm thấy không có vấn đề gì thì xin mời ký tên vào.”

Cơ thể Phan Tấn Nhạc giờ đây đã không thể cử động được, Úc Thừa cười nhạt, lễ độ hỏi: “Sao nào? Có vấn đề ở đâu à?”

“Luật sư đang đứng ở bên ngoài, có thể giải đáp bất cứ lúc nào. Nếu mục nào có vấn đề bố cứ nói đi, chúng con sẽ thương lượng sửa chữa.”

Phan Tấn Nhạc há miệng thở hổn hển, trì hoãn một lúc lâu, cuối cùng mới có thể cất lời. Ông ấy đảo mắt đi, muốn cầm lấy bình trà Thạch Hộc nhưng cánh tay lại chẳng còn chút sức lực nào, với thế nào cũng chẳng với tới, Úc Thừa lạnh lùng liếc nhìn, sau một lúc lâu anh mới cầm lấy bình trà nhét vào trong tay ông ấy.

“Con, con…” Hơi thở của Phan Tấn Nhạc hổn hển: “Minh Phàm sao rồi?”

“Được nhiên là gậy ông đập lưng ông rồi.” Úc Thừa cười khẩy: “Bố còn muốn thế nào nữa?”

"Điều này không có lợi cho danh dự của dòng tộc…"

Nhiệt độ trong đôi mắt Úc Thừa lập tức lạnh đi: "Lúc bố từ bỏ con, sao không nghĩ đến sẽ ảnh hưởng bất lợi đến dòng tộc và tập đoàn hửm?"

Phan Tấn Nhạc ho khù khụ, khó nén được bệnh tình. Cổ họng ông ấy đau đớn, cố hết sức rặn ra hai chữ "làm bậy". Úc Thừa đảo mắt nhìn ông ấy, bỗng nhiên anh hỏi: "Chẳng lẽ bố không nghĩ đến tại sao sức khỏe của bố càng ngày càng sa sút sao?"

Động tác của Phan Tấn Nhạc khựng lại: "…Con nói cái gì?"

Úc Thừa khẽ cười khẩy một tiếng rồi lấy một tập hồ sơ ra, còn tri kỷ lấy cả hồ sơ bên trong ra đặt trước mặt giúp ông ấy.

Đây là một bảng báo cáo kiểm tra thành phần thuốc.

Giấy trắng mực đen, viết rõ trong thuốc bột có thêm thành phần hóa học chủ yếu là Chlorpromazine, thường được sử dụng để điều trị bệnh tâm thần phân liệt, nhưng cũng là một loạt thuốc độc có thể gây nguy hiểm đến não bộ và tim mạch mạn tính.

Bình trà bằng thủy tinh lăn lông lốc từ trên nệm xuống đất, ngay trước khi nó chạm mặt đất đã được Úc Thừa bắt lấy. Anh đặt nó lên trên tủ đầu giường, bình tĩnh nói: "Tranh giành quyền lực, tất cả đều dựa vào bản lĩnh. Lúc bố đứng trên đài cao nhìn anh em chúng con tàn sát lẫn nhau, có nghĩ đến ngày hôm nay không?"

Đây là sản phẩm dưỡng sinh của nhà máy nhà họ Phan, người nắm giữ công thức điều chế Thạch Hộc, và có quyền hạn động tay động chân cũng chỉ có một mình Phan Tấn Sùng mà thôi. Nhưng mỗi lần đưa bột Thạch Hộc đến đều là Cừu Minh Phàm.

Nhiều năm như vậy, lòng đề phòng của Phan Tấn Nhạc cũng đã

giảm xuống, càng không ngờ rằng hai người này sẽ cấu kết với nhau.

Bọn họ làm rất cẩn thận, liều lượng của thuốc rất ít, hơn nữa thỉnh thoảng mới cho vào, thậm chí đến cả bác sĩ Lâm cũng không phát hiện ra điều bất thường. Nếu không phải trong ván cờ lần đó, Úc Thừa nhanh nhạy để ý đến thì nó chính là một kế hoạch vô cùng kín kẽ.

Khuôn mặt Phan Tấn Nhạc bắt đầu co giật, ông ấy không thể nào khống chế được biểu cảm trên mặt mình: "Vì sao chứ?"

"Chú nhỏ đã khai hết với cảnh sát. Bởi vì một phần quỹ ủy thác kếch xù mà ông nội để lại tạm thời vẫn nằm dưới danh nghĩa của bố, nếu như bố gặp phải chuyện ngoài ý muốn, thì người thừa kế tài sản đầu tiên chính là ông ta."

Điều khoản chuyển nhượng quyền thừa kế phải được giữ bí mật, nhưng vì Phan Tấn Sùng mua chuộc luật sư nên biết được chuyện này. Cừu Minh Phàm giúp ông ấy làm việc, sau khi chuyện này thành công, Phan Tấn Sùng sẽ chia cho anh ta một khoản tiền.

Nhiều năm qua ông ấy an phận kinh doanh khách sạn nhà họ Phan, giả vờ không tranh không đoạt, nhưng thực tế là ngủ đông ấp ủ âm mưu lớn.

"Đi đêm lắm có ngày gặp ma." Úc Thừa lại nhét bút vào trong tay Phan Tấn Nhạc, hiền lành nói: "Mau ký tên đi nào bố."

Anh biết Phan Tấn Nhạc đang nhìn mình, có lẽ ông ấy không cam lòng, cũng có lẽ ông ấy rất phẫn nộ, nhưng mà cho dù thế nào, anh đã tận tình tận nghĩa lắm rồi.

Ánh mắt Úc Thừa vô cùng thờ ơ, nhìn chằm chằm Phan Tấn Nhạc gắng sức vạch ra từng nét bút, khó nhọc viết tên của mình, Norton đi từ bên ngoài vào, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì cầm túi

hồ sơ đi ra ngoài.

Úc Thừa chậm rãi chỉnh lại tay áo sơmi, sau đó đứng dậy chuẩn bị xoay người rời đi.

Phan Tấn Nhạc cố hết sức vươn tay ra, kéo chặt áo anh.

"… A Thừa."

Úc Thừa quay đầu lại, nhìn ông ấy mà không nói gì cả.

Đôi môi Phan Tấn Nhạc run rẩy cố nhếch lên, rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Ông ấy đã già đi nhiều, tròng mắt vẩn đục, bộ dạng như mất khả năng khống chế hành động, bị bệnh tật tra tấn.

Úc Thừa khẽ cụp mắt, không chút cảm xúc nói: "Bố yên tâm, con sẽ gọi bác sĩ giúp bố."

Lòng người khó đoán, trước kia ông ấy vì bảo vệ đứa con riêng mà muốn đẩy anh vào chỗ chết, cuối cùng đứa con trai mà ông ấy luôn nghi kỵ, bài xích lại chính là đứa giữ chút sức tàn lại cho ông ấy.

Ngón tay dần siết chặt lại, Phan Tấn Nhạc khó nhọc cất tiếng: "A Thừa…"

Úc Thừa lẳng lặng nhìn ông ấy.

Có lẽ ông ấy muốn nói gì đó, nhưng mà bây giờ có nói gì cũng đều đã quá muộn.

Úc Thừa hơi trề môi dưới, đưa tay đẩy tay ông ấy xuống, quay lưng đi.

Anh không đồng ý yêu cầu nào cả, quay người: "Bố nghỉ ngơi cho tốt."

Trình Tranh và Norton đều đang đứng chờ ở bên ngoài.

Trận chiến ước chừng phải đánh lâu dài mấy tháng trời ròng rã cuối cùng đã thành công, từng chứng cứ bại lộ đều không dẫn đến cục diện hiện giờ. Nhưng may mắn rằng cuối cùng họ đã cược thắng.

Tháng sáu, khi Úc Thừa liên lạc với Norton và Bernard, hy vọng bọn họ có thể lợi dụng mạng lưới quan hệ của mình để tìm chứng cứ Cừu Minh Phàm di dời tài sản phạm pháp ra nước ngoài.

Nhưng chỉ điều tra ra được một vài dấu vết để lại, người kia che giấu quá chặt chẽ kín kẽ, có một quãng thời gian chẳng có chút tiến triển nào.

Lúc này Phan Duệ tự nộp mình đến cửa.

Úc Thừa cũng không dễ tin thứ gọi là "quy phục", nếu như đây là một cái bẫy vậy anh sẽ giả vờ mắc bẫy theo ý Cừu Minh Phàm, hòng lấy thân dụ địch.

Đối phó với hạng ăn chơi trác táng như Phan Duệ, Trình Tranh có rất nhiều phương pháp.

Anh ấy tìm vài người phụ nữ tiếp cận Phan Duệ, nhân lúc Phan Duệ say rượu nói vài lời mồi chài, Angel chính là một trong số đó, cô ta theo bên cạnh Phan Duệ một thời gian, cuối cùng đã cạy được miệng anh ta, biết được mối quan hệ lợi ích giữa anh ta và Cừu Minh Phàm.

Cừu Minh Phàm tốn nhiều công sức như vậy chắc chắn sẽ không để anh dễ moi tin từ miệng Phan Duệ như thế, cho nên vấn đề nhất định nằm ở công ty.

Anh ta rất cẩn thận, làm giả các giao dịch thành hoạt động doanh nghiệp, nhưng lại phạm sai lầm ở một điểm duy nhất.

Đó chính là vì để chèn ép Úc Thừa mà đã đến tìm hộ dân bị cưỡng chế phá bỏ di dời.

Khi ấy người đó đang mắc bệnh máu trắng giai đoạn cuối, không sống được bao lâu nữa, đã viết cả di chúc, sau khi cảnh sát đối chiếu nét chữ cũng không phát hiện ra vấn đề gì cả.

Vạn Dung gần như được xem là công ty bất động sản lớn nhất cả nước, sao có thể chịu cảnh ngậm bồ hòn làm ngọt thế này. Úc Thừa chỉ vờ như vô tình cho họ một vài chỉ dẫn, bọn họ đã nhanh chóng điều tra rõ ngọn ngành.

Cừu Minh Phàm thanh toán thù lao cho đám người kia, anh ta đã chuyển cho họ tám mươi nghìn tệ tiền mặt trước, sau đó thấy người đó đã được phán tự sát, mọi chuyện đã xong xuôi đâu vào đó, cuối cùng đã chuyển mười hai nghìn còn dư vào tài khoản phụ.

Mấy tài khoản tiết kiệm kia chính là tài khoản dùng để mua làng du lịch đánh golf, mà khoản giao dịch đó cũng đã bị ngụy trang thành khoản tiền nào đó.

Chuyện này vừa hay cộng thêm manh mối họ tìm được ở nước ngoài. Thông qua mua bán tài sản, chuyển tiền từ trong nước ra nước ngoài, đây cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, nhưng chỉ cần để lộ ra kẽ hở thì những chuyện còn lại đều dễ giải quyết.

Norton và Bernard có quan hệ rộng ở nước ngoài, với loại mua bán như thế này, họ rất dễ dàng tra ra được manh mối.

Lúc ấy thế lực hai bên ngang nhau, nhưng mà vẫn còn thiếu một mồi lửa.

Không phá thì không xây được cái mới, mà liên hôn với nhà họ Tạ

chính là sợi dây dẫn này.

Với dã tâm của Cừu Minh Phàm, sau khi liên hôn anh ta chắc chắn sẽ ra tay tàn nhẫn, nếu không mãi chần chừ để Úc Thừa nắm giữ quyền hành thì tất cả đều thành công cốc.

Cho nên giống như trong dự đoán của Úc Thừa, anh ta thật sự đã ra đòn hiểm.

Hạng người lòng dạ thâm độc như Cừu Minh Phàm, cuối cùng vẫn thua, thật ra không phải vì anh ta làm việc không đủ kín kẽ, mà là vì anh ta coi trời bằng vung, không biết sợ là gì.

Chuyện của Cừu Minh Phàm và Phan Tấn Sùng còn chưa bị cánh truyền thông đánh hơi thì Úc Thừa đã ra lệnh cho bộ phận đối ngoại của tập đoàn ra sức đè vụ bê bối này xuống.

Cừu Minh Phàm vốn chỉ là con riêng, chưa từng xuất đầu lộ diện trước công chúng, vì thế muốn âm thầm che giấu tin tức cũng không quá khó khăn. Với số tội mà anh ta đã phạm phải, thứ chờ đợi anh ta chính là chuỗi ngày tù đày vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Ông Phan vì bệnh nặng mất năng lực hành vi, cậu Ba đã hoàn toàn sụp đổ, Phan Duệ và Phan Tuyển cũng không đủ sức uy hiếp. Bây giờ trong tập đoàn cũng chỉ còn lại phe cánh vốn có của Úc Thừa, thế nên chẳng hề có trận chiến tranh giành nào xảy ra.

Tuy vẫn chia năm xẻ bảy nhưng những rào cản đều đã bị xóa bỏ, muốn gom lại chỉ còn vấn đề thời gian.

Trong giới này, dù là tin tốt hay tin xấu đều được lan truyền rất nhanh.

Lúc Phó Đình Hựu gọi điện đến báo tin mừng, Hoài Hâm bỗng chốc không thể khống chế được cảm xúc, vui mừng đến bật khóc.

Cô biết Úc Thừa đã phải đối mặt với bao nhiêu thứ, trong mười mấy năm qua, trên vai anh phải gánh vác gánh nặng đến cỡ nào. Có lẽ sau này sẽ càng nhiều hơn, nhưng cuối cùng bây giờ đã có được phút giây nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Hoài Hâm hít mũi, giận dỗi nói: "Tình hình đã ổn định lại, tại sao anh ấy lại không gọi điện báo cho tôi chứ?"

Phó Đình Hựu cười nói: "A Thừa có rất nhiều lời muốn nói với cô, nói một vài câu qua điện thoại sao có thể nói hết được."

"Vậy…"

"Tôi không làm phiền hai người nữa, cúp máy trước đây."

"Tút tút…"

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút, Hoài Hâm vỗ lên má, đặt điện thoại xuống, cô nhìn điện thoại một lát, rồi như nghĩ đến điều gì đó, cong môi bật cười.

WeChat gửi đến tin nhắn đầu tiên, trong lòng cô có một cảm giác rất vi diệu, ngẩng đầu nhìn lên.

—— quả nhiên là Úc Thừa.

Đã lâu rồi anh không gửi tin nhắn cho cô, Hoài Hâm tức giận đổi tên của anh thành "Trứng thối", bây giờ nhìn thấy hai chữ này, bỗng nhiên cô rất muốn khóc.

Trứng thối: [Xuống lầu.]

Ngoài trời tuyết đang rơi lả tả, bông tuyết trong suốt lấp lánh. Hoài Hâm nhìn xuống phía dưới lầu qua lớp kính bám đầy sương mù, hình như có bóng người lờ mờ.

Trong lòng cô giật thót, rồi đột nhiên nhảy cẫng lên. Hoài Hâm mặc thêm áo khoác lông vũ vào, mở cửa phòng ngủ ra vội vàng chạy xuống lầu. Tiếng gót giày đập lên cầu thang xoắn ốc vang lên tiếng cộc cộc, cô gần như không thể kìm nén được bản thân.

Cô bận suy nghĩ, câu đầu tiên cô sẽ nói điều gì.

Đầu óc cô trống rỗng, đã hoàn toàn bị niềm vui chi phối, chỉ có một suy nghĩ đó là nhanh chóng chạy xuống lầu để có thể nhìn thấy anh ngay.

Nhanh hơn một chút nữa.

Đây là khu biệt thự, sau khi ra ngoài chính là lối đi bộ nhỏ hẹp và tối tăm.

Bầu trời rơi đầy những bông tuyết nhỏ mềm mại, trên mặt cỏ xanh biếc phủ kín một màu trắng tinh khôi, Hoài Hâm nện từng bước chân lên cầu thang trước cửa cổng.

Dập vào mắt cô chính là một người tuyết ở phía bên kia đường.

Nó mập mạp tròn trịa, hai bên thân cắm nhánh cây, trên đầu tròn vo còn đội một cái mũ nhung màu tím nhạt, trông đáng yêu muốn chết.

Gió tuyết đập vào mắt, ánh mắt Hoài Hâm từ từ chuyển hướng sang người đàn ông dáng người tuấn tú đ ĩnh đạc mặc áo khoác vải nỉ bên cạnh.

Họ đứng cách nhau mười mét, cách nhau một màn mưa tuyết, cô nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm, trông anh đẹp trai đến mức khiến ai cũng phải say mê.

Anh đang nhìn cô một cách dịu dàng và chăm chú.

Hoài Hâm đi về phía trước hai bước, sau đó đột nhiên chạy như bay, lao về phía Úc Thừa.

Cái khăn quàng cổ màu tím nhạt tung bay giữa không trung, cộng thêm cả mái tóc dài đen nhánh của cô, bông tuyết nho nhỏ trắng tinh lướt qua làn da nõn nà, chiếu rọi vào đôi mắt trong veo như thủy tinh, những bông tuyết ấy như đang tỏa sáng trong mắt cô.

Úc Thừa cũng bước về phía Hoài Hâm, anh dang rộng đôi tay về phía cô, khi cô nhảy vào lòng anh vững vàng đón lấy. Hoài Hâm ôm cổ anh, khuôn mặt cô kề sát khuôn mặt anh, hơi thở của hai người hòa lẫn vào nhau.

Úc Thừa ôm cô xoay tròn một vòng, tiếng cười trầm thấp vui tai của anh vang vọng vào tai cô, nhiệt độ chân thật, cảm giác, và mùi hương, nước mắt Hoài Hâm lập tức ứa ra.

Lúc này anh bắt đầu hôn cô.

Dọc theo vành tai mềm mại, qua mái tóc đen dài, đến khuôn mặt, hôn lên giọt nước mắt ấm áp của cô, rồi đến đôi môi thơm lừng.

Chỉ là một nụ hôn môi kề môi đơn giản, nhẹ nhàng đầy dịu dàng, không liên quan đến tình d*c.

Hoài Hâm cảm thấy thời gian lúc này dường như đang dừng lại, chỉ có hơi thở giao hòa với nhau và tiếng nỉ non, tựa như là những câu tình ý bị đè nén sâu dưới đáy lòng hóa thành độc thoại.

Vành mắt của cô đỏ ửng, khẽ chớp mắt, cảm thấy Úc Thừa nên ôm cô chặt hơn nữa. Nỗi uất ức dù cố thế nào cũng không ngăn được, nó ào ào phá tan miệng cống mà trào dâng.

"Cái tên xấu xa này, đồ khốn nạn, hu hu hu." Hoài Hâm vừa khóc hu hu vừa đấm anh, nắm tay nhỏ chẳng có chút lực nào lập tức bị Úc

Thừa giữ chặt lấy, rồi kéo đến sát bên môi anh, nhẹ nhàng hôn lên đốt ngón tay.

"Tất cả đều là anh sai." Anh cất lời: "Tất cả là do anh không tốt, cục cưng." Chẳng hiểu sao chóp mũi Hoài Hâm chua xót, cô lắc đầu nói không thành lời: "Anh đã về rồi…"

"Ừ, đã về rồi."

"Không bao giờ rời xa em nữa."

Úc Thừa ôm mặt Hoài Hâm, rồi hôn mạnh lên đôi môi bị lấp kín những giọt nước mắt nóng bỏng của cô, đây là lần đầu tiên Hoài Hâm cảm nhận được rõ ràng như vậy, người đàn ông đứng trước mặt ôm cô chính là người cô yêu.

Hoài Hâm chưa từng cảm nhận được tình cảm nồng nàn như vậy, cô vừa khóc vừa cười, lồ ng ngực cô nóng rực như lửa, như muốn thiêu đốt cô.

Tình yêu thật sự chính là sự chân thành dành cho nhau. Hoài Hâm đỏ mắt, đưa tay lên chạm vào hàng mi tuấn tú của người đàn ông, rồi từ từ vuốt v e xuống dưới, chần chừ nói.

"Anh ốm đi nhiều rồi." Cô đau lòng mà nghẹn ngào: "Khó khăn lắm đúng không, chỉ có một mình anh ở Hong Kong…"

Bỗng nhiên Úc Thừa ôm lấy cô, giọng nói trầm khàn: "Đúng vậy, không có em, thật sự rất khó khăn." Mấy tháng dài đằng đẵng, hầu như bọn họ chỉ có thể thấy mặt nhau qua video, đến cơ hội trò chuyện cũng không nhiều. Những đêm khuya tĩnh lặng trôi qua dài dằng dặc thế nào, chỉ trong lòng họ biết rõ.

Khuôn mặt Hoài Hâm kề sát ngực anh, nghe thấy tiếng nhịp tim đập mạnh mẽ.

Hình như còn dồn dập hơn bình thường nữa.

Cô vùi đầu trong lòng anh, rầu rĩ nói: "Anh biết em nhớ anh đến mức nào không? Nhưng mà lại không thể nào nói với anh, em sợ tạo áp lực cho anh. A Thừa, em biết anh rất khó khăn, khi đó em nghĩ, cho dù anh thành công hay thất bại, kiếp này em đã chọn anh rồi…" Thật ra mỗi nước cờ của Úc Thừa đều như ngàn cân treo sợi tóc, thành bại chỉ cách nhau một gang tấc, nếu thật sự thất bại sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng cô lại nói, kiếp này, cô đã chọn anh.

Lúc này bông tuyết càng lúc càng rơi dày đặc.

Hoài Hâm còn chưa nói dứt lời, ngón tay cô bỗng bị một cái vòng lạnh lẽo tròng vào.

Chất bạc có hơi thô ráp, chính là cái nhẫn Úc Thừa luôn mang theo trên người.

20/6/1991, đây là ngày quan trọng của Úc Thừa, dưới ánh mặt trời, ánh sáng của nó chiếu rọi lấp lánh vào mắt cô.

"Đây là…" Đôi môi Hoài Hâm mấp máy, hơi run rẩy.

"Thật lòng xin lỗi cục cưng, lần này anh đã quá nóng vội."

Mặt người đàn ông lóe lên vẻ không dám tin, ngơ ngác, và nụ cười đầy bất lực. Anh khàn giọng lẩm bẩm: "Anh vốn định sẽ chuẩn bị một màn cầu hôn đầy lãng mạn, nhưng mà anh không thể chờ nổi nữa." Người tuyết đội cái mũ lông nhung màu tím nhạt đang đứng bên cạnh, cứ như mỉm cười với bọn họ. Hốc mắt Hoài Hâm ầng ậng hơi nước, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

"Ở bên anh, hình như luôn khiến em phải khóc." Úc Thừa dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng dỗ dành: "Cục cưng đừng khóc nữa có được không? Sau này sẽ không cho em khóc nữa." Nhưng mà vô

dụng thôi.

Nước mắt giống như nước lũ, cô càng khóc càng dữ dội.

Qua dòng nước mắt mông lung, Hoài Hâm nhìn thấy anh ngẩng đầu lên, quỳ gối xuống trước mặt cô, vẻ mặt thành kính và đầy nghiêm túc.

"Hoài Hâm."

Anh chỉ gọi tên cô thôi những cô lại cảm thấy như đang bày tỏ tình yêu. Một người mạnh mẽ và đầy dịu dàng.

Bọn họ đều không phải người dễ dàng nhận lời hứa hẹn. Bởi vì một khi cho phép, chính là một đời một kiếp.

Đến chết không phai.

"Anh mãi mãi chung thủy với em, luôn đứng sau ủng hộ em, luôn kiên định lựa chọn em, quyết yêu em không thay đổi. " Úc Thừa cẩn thận nhìn cô: "Em có tình nguyện ở bên anh cả đời không?" Hoài Hâm nhìn người đàn ông trước mặt này.

Đã từ rất lâu về trước, trong mắt cô chỉ có mỗi mình anh.

Chỉ có thể nhìn thấy anh, chỉ muốn được thấy anh.

Là duy nhất của người kia.

Có bông tuyết bay xuống đầu ngón tay, Hoài Hâm nở nụ cười mang đầy nước mắt, gật đầu, nói được.

Úc Thừa, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời.

[Hoàn chính văn]

Chương 85: C85: Mùa đông ấm áp

Từ cuối thu đến đầu đông, tính ra bọn họ chỉ mới xa nhau với ngày, còn chưa đến một tháng, nhưng Hoài Hâm lại cảm thấy như đã qua bốn mùa, bây giờ ở Thổ Nhĩ Kỳ vẫn là mùa hè, ở Bắc Kinh thì đã rơi tuyết hai lần.

May mà sau này bọn họ có rất nhiều thời gian bên nhau.

Sau khi Úc Thừa chính thức nắm quyền ở nhà họ Phan, anh có thể tùy ý xử lý bất động sản ở Bắc Kinh, anh đề nghị dẫn cô đi ăn bữa tối ánh nến ở nhà hàng trên tầng cao nhất, nhưng Hoài Hâm nói gọi đồ ăn ngoài về nhà là được rồi.

Thật ra cô không để ý vấn đề địa điểm, chỉ cần có thể ở cùng anh là cô đã hạnh phúc nhất rồi.

Đương nhiên Úc Thừa sẽ không để cô gọi đồ ăn ngoài, nếu muốn ăn ở nhà, không bằng để anh xuống bếp nấu cơm cho cô. Hai người đi đến siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu ăn.

Tay nghề nấu nướng của anh rất tốt, Hoài Hâm nghĩ đến là thèm ăn.

Cũng có thể là bởi vì tâm trạng cô tốt, bọn họ đan chặt tay nhau chọn đồ, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Úc Thừa hỏi Hoài Hâm muốn ăn gì, cô không khách sáo chút nào, nói ra năm sáu món, nào là cà tím xào ớt, vịt hấp bia, cơm rang sườn, cá hấp, vân vân. Úc Thừa cười khẽ, nhìn chằm chằm cô: "Nhiều vậy sao, em đều muốn cả à?"

"Vâng." Hoài Hâm kéo cánh tay anh làm nũng: "Đều muốn."

Anh thuận theo, trầm thấp hỏi: "Không sợ không ăn hết hả?"

"Vâng." Hoài Hâm suy nghĩ rồi bỗng nói: "Đúng, quả thật không thể ăn hết nhiều như vậy."

Úc Thừa nhướng mi: "Giờ sao nào?"

Hoài Hâm ngước mắt, cô nghiêm túc nói: "Nếu ăn quá no thì buổi tối anh sẽ không ăn em được."

Giọng cô dịu dàng êm ái, đôi mắt trong veo, vừa có cảm giác quyến rũ vừa có cảm giác ngây thơ. Mắt Úc Thừa tối sầm xuống, anh ý vị nhìn chằm chằm cô.

Hoài Hâm làm như không biết, cũng nhìn lại anh, vươn đầu lưỡi mềm mại ra li3m môi: "Sao thế?"

Người đàn ông bỗng nheo mắt lại.

Giọng anh có vẻ khàn khàn: "Em thật sự muốn trêu chọc anh ở đây?"

Hoài Hâm chớp mắt, nghiêng đầu hỏi: "Vậy thì sao?"

Dứt lời, môi Úc Thừa hạ xuống, ngăn chặn lời nói của cô.

Hoài Hâm vốn ỷ đang ở nơi công cộng, Úc Thừa sẽ không dám nên cô mới to gan như vậy, không ngờ anh không chút e dè, ngón tay với khớp xương rõ ràng đan vào mái tóc đen của cô ấn lấy gáy cổ để môi lưỡi họ dán vào nhau.

Trời ơi, cho dù bọn họ đang ở gian hàng ít người, nhưng đang ban

ngày ban mặt làm vậy cũng quá xấu hổ rồi!

A a a lưu manh!

Cũng không biết người đến người đi có chú ý đến bên này không.

Tai Hoài Hâm đỏ bừng lên, đấm vào ngực Úc Thừa.

Anh quá mạnh mẽ, cô đẩy thế nào cũng không ra, chỉ có thể yếu ớt đấm tượng trưng.

Chiếc lưỡi mềm dẻo xâm chiến từng tấc một, hơi thở hòa với nhau, xương sống của Hoài Hâm cũng tê dại, tay cô không có chỗ vịn, nên bám lung tung vào tay xe đẩy hàng bên cạnh, xe đẩy va chạm với hàng hóa phát ra tiếng vang lớn, quả thật khiến người khác đỏ mặt tim đập.

Cố gắng lắm mới chờ được Úc Thừa buông cô ra, hai gò má của Hoài Hâm đã đỏ bừng.

Khóe mắt cũng ngấn nước bởi vì nụ hôn không dề kiêng dè, dáng vẻ bị bắt nạt thảm hại, tên đầu sỏ gây nên còn cố tình cười khen: "Cục cưng rất ngọt."

Úc Thừa rũ mắt, hình như có vẻ chưa thỏa mãn, anh thấp giọng kề sát vào tai Hoài Hâm nói: "Trở về nếm thử tiếp."

Hoài Hâm tự mình chuốc lấy khổ, cũng không trách được ai, cô trừng mắt nhìn anh, không thèm chọn nguyên liệu nữa, đẩy xe đẩy đến quầy thu ngân.

Sau khi thanh toán xong, một tay Úc Thừa xách túi to túi nhỏ, tay còn lại thì nắm tay cô đi đến bãi đậu xe.

Có thể đây là lần đầu tiên có người lái Bentley đi mua thức ăn.

Siêu thị cách biệt thự không xa, hai người lái xe về nhà, sau đó bày tất cả các nguyên liệu nấu ăn đã mua lên bàn.

Úc Thừa đưa tạp dề cho Hoài Hâm, cong môi: "Buộc giúp anh."

Úc Thừa xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, rất ưa nhìn.

Hoài Hâm đứng phía sau đeo tạp dề cho anh, cô vô tình chạm vào eo anh, tay còn chưa rút ra thì đã bị anh nắm chặt.

Chiếc nhẫn bạc đeo ở ngón giữa bên tay trái của cô rất vừa vặn, không rộng không chật.

Ngón tay của Hoài Hâm tinh tế mềm mại, Úc Thừa rũ mắt, anh chậm chạp vuốt v e tay cô.

Anh xoay người lại, rũ đôi mắt hoa đào nhìn anh, một lúc lâu sau mới cười khẽ.

Tiếng cười êm tai từ tính kia khiến ngực Hoài Hâm ngứa ngáy, cô phồng má hỏi: "Anh cười cái gì?"

Mặt mày Úc Thừa cong lên, thân thiết cầm tay cô lên hôn, giọng nói trầm thấp: "Cảm thấy em rất đáng yêu."

Người này sao vậy, đột nhiên lại nói ngon nói ngọt, đáng ghét.

Hơi thở ấm áp dần rơi xuống bên tai, tai Hoài Hâm có hơi đỏ.

Úc Thừa vừa cười vừa ôm lấy eo cô, anh nhẹ nhàng hôn lên tóc mai mềm mại của cô. truyện teen hay

Rất dịu dàng.

Hoài Hâm ngửa cổ lên, đôi môi mềm mại khẽ mở, cô để mặc anh

hôn mình, trong lòng mềm như nước, chạm nhẹ một cái sẽ dao động.

Trước đây bọn họ chơi trò chơi với nhau, tất cả sự chân thành đều ẩn giấu trong những khe hở lục đục, phải phân rõ anh thua tôi thắng, bây giờ bọn họ xóa bỏ hết phòng bị, ôm chặt lấy nhau.

Hai người đùa giỡn một lúc lâu, nếu không nấu cơm thì sẽ không kịp, Úc Thừa bảo Hoài Hâm ra phòng khách xem TV, anh làm một lát là xong.

Hoài Hâm không nghe theo, cô muốn giúp đỡ anh, kết quả là nước bắn tung tóe trong bếp, hai con cá kia nhảy khỏi bồn nằm dưới đất, chúng ra sức giãy dụa, Hoài Hâm đang ở trong phòng bếp thấy vậy thì thét chói tai trốn đi.

"A a làm sao bây giờ, chúng mày đừng có lại đây a a a a!"

Rốt cuộc cô ở lại giúp đỡ hay quấy rối thì không biết được, nhưng tối nay bọn họ mất nửa tiếng để bắt cá dưới đất.

Ngay cả lúc ở quê bọn họ cũng ít trải qua chuyện như vậy, hai người dày vò một lúc lâu, cả hai đều chật vật. Bọn họ nhìn đối phương, Úc Thừa lấy tay che miệng, tiếng cười phát ra từ lồ ng ngực.

Cuối cùng hai con cá vẫn bị dọn lên bàn ăn một cách đẹp mắt, một con hấp một con kho. Úc Thừa đều nấu tất cả những món Hoài Hâm đã nói trước đó, mùi vị cũng thơm ngon y như cô tưởng tượng.

Cơm nước xong bọn họ vội vàng khó nhịn nổi, nhưng không thể vào chủ đề chính trực tiếp như vậy, bọn họ xem một bộ phim điện ảnh theo trình tự.

"Người kéo học yêu" là một bộ phim cũ những năm 90, ban đầu bọn họ xem để giết thời gian và chờ tiêu cơm, nhưng khi xem thì lại thấy

rất cảm động.

Edward là một người máy có đôi tay kéo, nhưng lại có tình cảm của con người, anh ta yêu một cô gái ở nhân loại.

Bởi vì bàn tay kéo của anh ta dễ dàng làm người khác bị thương nên thường bị hiểu lầm và nghi ngờ, ở trong mắt người khác, anh ta là quái vật, là thứ tồn tại mà con người bài xích sợ hãi.

Nhưng anh ta chưa bao giờ ngừng yêu cô, dùng tấm chân tình của mình để đối xử với cô.

Khi có cơ hội ôm cô, anh ta lại sợ hãi rụt tay lại, bởi vì sợ hãi làm cô bị thương.

"Tôi muốn có một đôi tay của con người.

Tôi muốn dùng hai tay của mình để ôm chặt người yêu trong lòng, cho dù chỉ có một lần cũng được."

Tách ra nhiều ngày, mỗi giây mỗi phút đều trôi qua khó khăn. Sương mù ở cửa sổ sát đất quanh quẩn đầu ngón tay, ánh trăng lạnh lẽo giống như cũng bị hòa tan.

Ngoài cửa sổ yên lặng, bên trong nhà cũng không bật đèn, thị giác cũng giảm xuống.

Tới bây giờ, Hoài Hâm mới ý thức được mình nhớ anh nhiều thế nào, cô vẫn luôn giấu tình cảm của mình thật sâu xuống đáy lòng, tầng tầng lớp lớp, mỗi lớp đều được ngụy trang cẩn thận. Úc Thừa ôm cô chặt hơn, đôi tay với khớp xương rõ ràng giữ chặt lấy đầu vai của cô.

"A Thừa, ôm em."

Hoài Hâm có thói quen gọi anh như vậy.

Ở sau tai Hoài Hâm cảm nhận được hơi thở của Úc Thừa truyền đến, anh bỗng xoay người cô lại, bọn họ mặt đối mặt ôm chặt lấy chau.

Cằm của Hoài Hâm tì ở bả vai của Úc Thừa, anh ôm cô vào phòng ngủ, cẳng chân mảnh khảnh quơ lung tung ở không trung. Lúc đóng cửa lại, cuối cùng Hoài Hâm cũng được thả xuống.

Sau lưng là ga trải giường, trước mặt là cánh tay rắn chắc của anh, Hoài Hâm bị anh bao vây trong một khoảng chật hẹp, trong lòng cô tràn ngập cảm giác an toàn.

Cô muốn nhìn anh, muốn nhìn ánh mắt của Úc Thừa.

Đôi mắt hoa đào đen láy âm trầm, Hoài Hâm thấy anh mở miệng, kề sát vào tai cô gọi tên: "Tiểu Hâm."

Lòng cô bỗng nhảy dựng, sau đó nghe thấy anh hỏi: "Em có yêu anh không?"

Giọng anh trầm thấp, hơi thở của anh phả vào cổ cô. Hoài Hâm giương gáy cảm giác được anh càng ôm chặt hơn trước, gần như đè lên người cô: "Nói yêu anh."

Hoài Hâm nói không nên lời, cô không thốt được một chữ.

Cổ họng giống như bị bóp chặt, hô hấp như ngừng lại, hoảng sợ nên tim đập rất nhanh, cô ngước mắt lên, ôm chặt lấy cổ Úc Thừa.

Hoài Hâm lo được lo mất như vậy, không phải là đang phân cao thấp với anh, chẳng qua cô cảm thấy chỉ có mình bản thân yêu, là cô đợi rất lâu mới có được anh, giống như mất đi rồi còn tìm được trở về vậy.

Hoài Hâm không nói nên lời, cô nhớ đến sau khi bố gặp chuyện

không may, cô gần như thức trắng đêm, nửa đêm tỉnh lại đều miệng khô lưỡi đắng, cô đi ra phòng khách uống nước nhưng lại nghe thấy giọng nói ở phòng bên cạnh.

Là Triệu Viên Thanh đang nói tính toán sau này của mình với Triệu Triệt.

Không phải là nên chăm sóc Hoài Diệu Khánh như thế nào, mà là suy nghĩ ngộ nhỡ người thật sự không tỉnh lại thì thì hai mẹ con bọn họ có thể được chia bao nhiêu cổ phần công ty, tài sản trên danh nghĩa của ông, bà suy nghĩ tìm cách khiến Triệu Triệt được lợi nhiều nhất.

Lòng người rất phức tạp, cũng không thể thắng được thử thách.

Hoài Hâm không thấy ngạc nhiên chút nào, nhưng đối với cô mà nói thì lòng vẫn suy sụp.

Cô nhớ đến cái gọi là tình yêu, tình thân đều là ngụy trang vì lợi ích, bây giờ một mặt bẩn thỉu đó được phơi bày ra cho cô xem.

Từ trước đến nay cô đều không phải là phương án lựa chọn tối ưu của bọn họ.

Trong cuộc đời cô liên tục bị những người thân vứt bỏ, cho dù là chủ động hay là bị động, tất cả mọi người đều rời đi.

Úc Thừa vẫn chưa nhận được câu trả lời, Hoài Hâm ôm chặt lấy anh khóc đến không thở nổi.

Cô phải yêu rất rất nhiều mới có thể lấp đầy được trái tim trống vắng này, nếu nói ra một tiếng sẽ ít đi một chút, vì vậy cô không thể thốt ra được.

Hoài Hâm cắn chặt môi, cho đến khi hai mắt đẫm lệ mơ hồ.

Bàn tay ấm áp của Úc Thừa đưa tới, anh đan chặt lấy bàn tay của cô, chiếc nhẫn bạc khiến ngón tay cô hơi đau, mùi gỗ đàn hương ấm áp giống như bốc cháy, Úc Thừa dịu dàng an ủi cô: "Không sao, cục cưng."

"Không sao cả."

Đầu vai Hoài Hâm khẽ run rẩy như con bướm, quai hàm của Úc Thừa góc cạnh như tượng tạc, mái tóc đen láy của anh, con ngươi đen, anh ôm lấy cô nhỏ xinh trong màn đêm mặc cho gió gào thét.

Lúc này tình cảm dường như trào dâng, Úc Thừa hôn lên môi cô.

"Anh yêu em."

"Là anh yêu em."

Chương 86: C86: Thăm bệnh

Trước đó Hoài Diệu Khánh đã làm phẫu thuật gamma nên phải theo dõi sau phẫu thuật, không thể lập tức xuất viện. Nhờ có quan hệ của Úc Thừa nên ông được tĩnh dưỡng ở phòng bệnh VIP một khoảng thời gian.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Úc Thừa và Hoài Hâm đ ến thăm ông.

Bọn họ đẩy cửa phòng bệnh ra, trong phòng bệnh im ắng, chỉ có một mình Hoài Diệu Khánh bên trong, ông đang yên lặng đọc sách.

Nhiều ngày trước, Úc Thừa chưa tới thăm ông, Hoài Hâm giải thích là anh bận công việc, Hoài Diệu Khánh nhìn thì có vẻ chấp nhận lý do thoái thác này, nhưng thực tế trong lòng ông không quá an tâm.

Hoài Diệu Khánh có nhìn thấy vài tin tức vô căn cứ trên mạng, có một vài ảnh chụp của Úc Thừa, ông có thể mơ hồ cảm giác được anh đang gặp chuyện khó giải quyết.

Ban đầu Hoài Diệu Khánh cảm thấy mối quan hệ này khá phức tạp. Ông biết con gái trưởng thành sớm, đối với chuyện tình cảm cũng có suy nghĩ riêng của mình, ông cũng rất cảm kích Úc Thừa đã giúp đỡ. Nhưng chung quy ông cảm thấy nhà họ Phan có bối cảnh như vậy không quá phù hợp với gia đình nhỏ của mình.

Nhà bọn họ giàu có, không thiếu tiền, cũng có thể cung cấp cho con trai chất lượng giáo dục tốt nhất, nhưng kiểu nhà giàu như vậy không phải người bọn họ có thể dễ dàng đụng vào.

Người lừa ta gạt, lòng người cách trở, làm sao có thể đến một nơi ít sự tin tưởng nhất tìm tình yêu chân thành, sao có thể khiến người ta yên tâm được.

Bố con liền tâm, lúc đó ông nhìn thấy Hoài Hâm cười miễn cưỡng như thế nào, nhưng ông vẫn làm bộ không biết gì.

Đến ban đêm, đầu Hoài Diệu Khánh đau âm ỉ, không muốn nghĩ đến những chuyện khác, chỉ hy vọng Úc Thừa có thể bình an trở lại.

Bây giờ gặp lại anh, tảng đá lớn trong lòng Hoài Diệu Khánh buông xuống, ông gấp sách lại, ngồi thẳng dậy.

Làm xong rồi ông mới nhận ra mình có vẻ hơi kích động, ông mất tự nhiên gãi đầu mình: "À, Tiểu Thừa đến rồi sao?"

Hoài Hâm đã nhận ra bố mình che giấu niềm vui, không muốn để người khác biết, cô không nhịn được lặng lẽ cong môi.

"Vâng." Úc Thừa nắm tay Hoài Hâm, cười ôn hòa: "Chú thấy thế nào rồi?"

Hoài Diệu Khánh khựng lại: "Rất tốt, lần phẫu thuật này rất có hiệu quả, không hổ là chuyên gia mà cháu tìm."

"Vậy là tốt rồi."

Úc Thừa kéo ghế dựa ra để Hoài Hâm ngồi xuống trước, anh thấy một cái ghế không có tựa lưng ở góc tường thì kéo đến bên cạnh cô, anh nói với Hoài Diệu Khánh: "Chú, cháu thật sự xin lỗi, khoảng thời gian trước cháu bận rộn nhiều việc, không thể đến thăm chú thường xuyên."

Hoài Diệu Khánh im lặng thu hết những chi tiết đó vào mắt, mím môi khoát tay: "Ôi dào, chuyện này có gì quan trọng chứ, người trẻ

tuổi thì công việc quan trọng hơn."

Úc Thừa cười, không đáp lại.

Úc Thừa nhìn thoáng qua giỏ hoa qua bên cạnh rồi hỏi Hoài Diệu Khánh: "Chú muốn ăn táo không?"

Hoài Diệu Khánh hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu: "Cảm ơn cháu, nhưng chú không muốn ăn."

Trái lại Hoài Hâm ở bên cạnh lại lôi kéo ống tay áo của Úc Thừa làm nũng: "Em muốn ăn."

Úc Thừa cười: "Được."

Hoài Hâm và Hoài Diệu Khánh thoải mái nói chuyện nhà, còn người đàn ông bên cạnh thì chậm rãi gọt táo, con dao màu trắng nhẹ nhàng xoay chuyển trong các ngón tay thon dài của anh, vỏ táo màu đỏ rơi ra, cho thấy anh rất quen với việc này.

Không lâu sau là gọt xong, bên cạnh có một cái đ ĩa sạch sẽ, Úc Thừa cắt táo thành từng miếng nhỏ rồi xiên tăm vào táo, sau đó đưa cho Hoài Hâm.

Hoài Hâm cầm một miếng bỏ vào miệng, vị ngọt lan ra trong miệng, khuôn mặt trong trẻo giãn ra, Hoài Hâm lén lút nắm lấy tay Úc Thừa ở bên dưới giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt v e.

Hoài Hâm tự cho là ở góc độ này Hoài Diệu Khánh không nhìn thấy gì, vậy nên khi ông khẽ ho một tiếng cô cũng không nghĩ nhiều, vẫn tiếp tục vui vẻ trò chuyện với ông.

Trái lại thì Úc Thừa cười khẽ nhưng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu rủ mắt.

Hoài Diệu Khánh: "..."

Dính lấy nhau, coi như ở đây không có ai.

Ông lại ho khan một tiếng nữa, lúc này Hoài Hâm mới chú ý đến, cô vừa nhiệt tình sờ tay Úc Thừa bên dưới, vừa chớp mắt khó hiểu hỏi: "Cơ thể bố không thoải mái sao?"

Hoài Diệu Khánh không thể nhịn được nữa: "Con đi ra ngoài một lát cho bố."

Hoài Hâm: "Dạ?"

"Bố muốn nói mấy câu với Tiểu Thừa."

"À." Hoài Hâm sờ mũi nhìn ông, rồi lại nhìn Úc Thừa, muốn nói lại thôi.

Vẻ mặt đó giống như sợ ông bắt nạt bạn trai cô vậy, Hoài Diệu Khánh hít sâu một hơi, bình tĩnh nằm xuống.

Lúc này Hoài Hâm li3m môi, đứng dậy thử thăm dò: "Vậy, con đi ra ngoài nhé?"

Lúc Hoài Hâm đi ra ngoài, còn nhéo nhéo tay Úc Thừa, coi như cổ vũ.

Hoài Diệu Khánh đang lén đánh giá con gái: "..."

Sau khi Hoài Hâm đi ra ngoài, phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Úc Thừa ngồi vào chiếc ghế gần Hoài Diệu Khánh, ôn hòa hỏi: "Chú có gì muốn nói với cháu ạ?"

Hoài Diệu Khánh do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: "Tiểu Thừa, thật ra chú đã biết đại khái trước đó xảy ra chuyện gì. Mặc dù con gái không nói với chú nhưng chú có thể đoán ra vài

phần từ trạng thái của nó."

Trong nháy mắt, Úc Thừa khựng lại, sau đó mím môi, nghiêm túc nói: "Cháu xin lỗi chú, chuyện này thật sự là do cháu không tốt."

Hoài Diệu Khánh tựa vào giường thấy rõ sự tự trách của anh.

"Chú chỉ muốn hỏi, chuyện nhà cháu đã giải quyết xong cả chưa? Có ảnh hưởng lớn đến cháu không?" Hoài Diệu Khánh thở dài: "Trẻ tuổi mà phải gánh vác trọng trách nặng nề như vậy, chú nghĩ cháu rất vất vả."

Úc Thừa giật mình, ngón tay hơi gập lại, thấp giọng đáp: "Đều đã giải quyết thuận lợi, chú đừng lo lắng."

"Vậy là tốt rồi."

Trong phòng bệnh bỗng im ắng, Hoài Diệu Khánh dường như không có ý định hỏi tiếp nữa.

Mắt Úc Thừa khẽ động, ngước lên nói: "Chú, cháu và Tiểu Hâm."

"Hai đứa thế nào cũng được." Hoài Diệu Khánh cắt ngang lời anh, lẳng lặng lắc đầu: "Chú không phản đối."

Ông đã nhìn thấy nhẫn trên tay Hoài Hâm từ sáng sớm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tràn đầy ý cười, như vậy có ý gì ông còn có thể không rõ ràng sao.

Hoài Diệu Khánh đã đến tuổi này rồi, ông cũng không phải bố mẹ bảo thủ. Nếu là lựa chọn của con gái, người làm bố là ông cũng không thể ngăn cản.

Huống hồ ngoại trừ gia thế không xứng, những mặt còn lại của Úc

Thừa giống như một ngàn dặm mới tìm được một người, thật ra trong lòng Hoài Diệu Khánh rất hài lòng.

Cộng thêm mấy ngày nay Úc Thừa quan tâm săn sóc Hoài Hâm thế nào, ông đều thấy rõ cả.

"Tiểu Thừa, chú bị bệnh này, may mắn có cháu giúp đỡ." Hoài Diệu Khánh nhìn Úc Thừa: "Nếu không có cháu, không biết bây giờ chú còn bình yên vô sự nằm ở đây hay không."

Úc Thừa rũ mắt: "Chú, đây là chuyện cháu nên làm."

Hoài Diệu Khánh bị bệnh nên cũng nhìn thấu rất nhiều thứ, ông mỉm cười: "Nào có chuyện gì nên hay không nên, cho dù là con ruột, người nhà cũng không chắc có thể làm được đến mức này. Cháu hết lòng giúp đỡ như vậy, chú thật sự rất cảm kích."

Ánh nắng mùa đông lại ấm áp khác thường, Úc Thừa rũ mắt, con ngươi khẽ động, không nói nữa.

Bầu không khí trong phòng rất ôn hòa, cho dù vô cùng im lặng nhưng cũng không khiến người khác mất tự nhiên.

Hai người không nói gì, chỉ ngồi yên trong chốc lát, nhìn những áng mây dần trôi lơ lửng qua tòa nhà cao tầng.

"Tiểu Thừa."

"Cháu cũng biết chú chỉ có một cô con gái."

Hoài Diệu Khánh ngồi thẳng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ: "Thật ra trong lòng chú vẫn rất áy náy, bình thường ít quan tâm đ ến con bé."

Ánh mắt ông bình tĩnh, một lúc sau mới mở miệng nói: "Con bé là người tinh tế lại rất nhạy cảm, sau này phải làm phiền cháu chăm sóc con bé nhiều hơn."

Lời này tương đương với giao phó Hoài Hâm cho Úc Thừa, Hoài Diệu Khánh nói chuyện hàm súc, không nói thẳng ra. Yếu hầu Úc Thừa chuyển động, một lúc lâu sau, nghiêm túc gật đầu nói: "Chú yên tâm, cháu sẽ."

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, là Hoài Hâm ở bên ngoài không chịu ngồi yên, cô thò đầu nhỏ vào, đôi mắt đen láy nhìn xung quanh, rất cảnh giác: "Hai người nói chuyện xong chưa? Nói gì mà lâu vậy chứ?"

Hai người đều dời tầm mắt qua, người đàn ông đứng lên, đôi mắt hoa đào khẽ cong lên, dịu dàng nói: "Không nói gì, vừa rồi chú chỉ hỏi thăm anh."

Hoài Hâm chậm rãi rụt đầu về: "À, vậy sao."

Sao Hoài Diệu Khánh có thể không nhìn ra suy nghĩ của cô được.

Hoài Hâm lo lắng ông đứng ở góc độ bố vợ làm gì đó Úc Thừa, cánh tay đều hướng ra ngoài cả rồi. Hoài Diệu Khánh tức giận, khinh bỉ: "Được rồi, bọn bố nói xong rồi, con mau vào đi."

"Vâng."

Trong nháy mắt, Hoài Hâm lập tức mở cửa ra đi vào, cô đứng nghiêm bên cạnh Úc Thừa.

Một bàn tay lặng lẽ túm lấy góc áo người đàn ông, cô mím môi, nhẹ giọng nói: "À, bố, mẹ bảo là mẹ và Tiểu Triệt đến thăm bố, bọn họ đang trong thang máy."

"Ừ."

Hoài Diệu Khánh liếc cô: "Được rồi, con và Tiểu Thừa đã ở đây cả

buổi sáng rồi, hai đứa mau đi ăn trưa đi."

Hoài Hâm đáp vâng, tầm mắt cô lơ đãng xẹt qua chiếc nhẫn trên tay, cô hơi im lặng, sau đó vẫn lấy can đảm nhìn Hoài Diệu Khánh: "Bố, thật ra..."

"Bố biết rồi."

"Chuyện của các con thì tự các con quyết định." Hoài Diệu Khánh ngửa đầu, ra vẻ bình tĩnh nhìn trần nhà, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Bố sẽ cố gắng chăm sóc bảo thân, phải để cơ thể khỏe mạnh."

"Đến lúc đó tham gia hôn lễ mới nở mày nở mặt, có phải không?"

Hoài Hâm nắm chặt tay, chóp mũi có hơi chua xót.

Lúc này tay Úc Thừa nắm lấy tay cô, ấm áp mà mạnh mẽ.

Hốc mắt Hoài Hâm nổi lên một tầng hơi nước, Hoài Hâm nghiêng mặt đi, mím môi cười gật đầu, còn nói giống như là đương nhiên: "Đúng vậy, bố biết là tốt rồi."

"Con nhóc này." Hoài Diệu Khánh cũng cười, không nói nữa.

Lúc Triệu Viện Thanh và Triệu Triệt đến thì đụng mặt Úc Thừa và Hoài Hâm, hai người nắm tay nhau rất chặt. Triệu Viện Thanh kinh ngạc, yên lặng đánh giá, trái lại thì Triệu Triệt nhướng mi, hỏi: "Chị, người này là anh rể à?"

Hoài Hâm ngẩng đầu, đắc ý nói: "Đúng vậy."

Hai bên đơn giản giới thiệu với nhau, đây là lần đầu tiên Triệu Viện Thanh gặp bạn trai của Hoài Hâm, dáng vẻ như sắp lôi kéo Úc Thừa hỏi đông hỏi tây, Hoài Diệu Khánh vội vàng ngăn bà lại: "Thời gian còn nhiều mà."

Triệu Viện Thanh vỗ đầu, cười: "Đúng đúng, sau này nói sau, sau này nói sau."

Triệu Triệt thì nói lảm nhảm, đầu tiên là khen vài câu "Anh rể đẹp trai quá", "Anh rể tuấn tú lịch sự", sau đó cậu như nhớ đến chuyện gì đó, ánh mắt có vẻ nghi hoặc: "Này, chị."

Hoài Hâm thấy biểu cảm đó của cậu thì cảm thấy không ổn: "Sao thế?"

Quả nhiên giây tiếp theo, Triệu Triệt chớp mắt hỏi: "Em nhớ không phải lúc tháng năm tháng sáu gì đó, bạn trai chị là đàn anh ở trường chị à, chị chỉ chơi đùa thôi sao? Chị lại đổi người khác hả?"

Hoài Hâm: "???"

Không phải chứ, trước khi em nói loại chuyện này có thể tránh đương sự đi không?

Mắt cô chuyển động, đúng lúc đụng phải con ngươi đen hơi nheo lại của Úc Thừa.

Bentley màu trắng lái xe khỏi bệnh viện, vững vàng nhập vào làn đường.

Bàn tay thon dài của người đàn ông nắm vô lăng, thờ ơ đánh lái.

Anh càng im lặng, Hoài Hâm lại càng cảm thấy da đầu run lên.

Cô cố gắng làm sáng tỏ: "Em thề là em trai em nói lung tung, không có đàn anh nào cả, từ đầu đến cuối em chỉ có mình anh thôi!"

Nói xong cô lại cảm thấy không đúng.

Câu này nghe thế nào cũng thấy lạ lạ, giống như lý do thoái thác

của tra nam vậy.

"Em em em chỉ là cảm thấy lúc đó hai chúng ta không có khả năng bên nhau dài lâu." Hoài Hâm có hơi chột dạ, giọng nhỏ dần đi: "Em sợ bọn họ hỏi nhiều lại không biết trả lời thế nào nên em đành nói dối như vậy thôi."

Úc Thừa nhàn nhạt liếc nhìn cô, môi khẽ mở: "Thật không?"

Đúng lúc đang dừng đèn đỏ, Hoài Hâm lấy lòng lắc cánh tay anh, làm nũng: "Đương nhiên rồi."

Úc Thừa nheo mắt, thu hồi tầm mắt không rõ cảm xúc, cũng không lên tiếng nữa.

Hoài Hâm cũng không biết mình đã dỗ người thành công chưa, khi xe trở về biệt thự ngoại ô Bắc Kinh, dừng ở gara, cô đang định mở cửa xe thì cổ tay bị người nào đó túm lại.

Hoài Hâm khẽ hô một tiếng, bị Úc Thừa kéo vào lòng.

Người đàn ông ôm lấy cô, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên sau vành tai cô.

"Lần nào cũng nhắc đến đàn anh, thích người trẻ tuổi à?"

"Không có." Hơi thở ấm áp của anh phảng phất bên tai khiến nửa người Hoài Hâm mềm nhũn.

Hoài Hâm lơ đãng nhìn thấy một hộp nhỏ màu tím để ở hộp đựng đồ trong xe, lỗ tai cô lập tức đỏ bừng lên.

Lưu manh!

Vậy mà lại để loại đồ đó trong xe!!!

Bây giờ đã quá giờ trưa, người bên ngoài biệt thự rất thưa thớt, chỉ có hai người làm vườn đang cần cù làm việc ở bên ngoài.

Tuyết rơi hôm qua vẫn chưa được dọn hết, trong biển mờ mịt xe ô tô màu trắng trông cũng không quá thu hút, thế nhưng cẩn thận quan sát, vẫn có thể phát hiện thân xe rung lắc khác thường.

Khoảng một tiếng sau, Úc Thừa ôm Hoài Hâm từ trong xe ra, trên người Hoài Hâm phủ áo bành tô màu xám đen của anh, chỉ có cẳng chân mảnh khảnh lộ ra trong không trung, mắt cá chân xinh đẹp trắng nõn, ngón chân ửng đỏ.

Người làm vườn cách đó không xa đều nhìn qua, Úc Thừa bình tĩnh ôm cô đi lên cầu thang vào nhà.

Hoài Hâm hờn dỗi cả buổi chiều, cô ngồi trong phòng khách xem TV, không để ý đến anh.

Ai ngờ tới giờ cơm tối, một mùi thơm phức bay từ trong phòng bếp ra, rất hấp dẫn người khác.

Bụng không chịu thua kém kêu một tiếng, Hoài Hâm nuốt nước bọt, cô đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp vì dạ dày của mình.

Hoài Hâm gắp một miếng cánh gà rim coca cho vào miệng, cô nói thầm trong lòng.

Người đàn ông xấu xa này thật sự có tài năng.

Chương 87: C87: Hồng kông

Sau khi ăn cơm xong, Hoài Hâm muốn xem một bộ phim truyền hình rất nổi tiếng, Úc Thừa ôm cô ngồi xuống.

Màn hình đang chiếu những cảnh thoải mái vui vẻ, hai người thỉnh thoảng lại trò chuyện với nhau.

Thật ra kể từ sau khi bọn họ bên nhau, rất ít khi mặt đối mặt thổ lộ tình cảm như vậy, Hoài Hâm tắt TV đi, tìm tư thế thoải mái dựa vào ngực Úc Thừa.

Hôm nay là lần đầu tiên Úc Thừa nhìn thấy Triệu Viện Thanh và Triệu Triệt, hai người này không có quan hệ huyết thống gì với cô.

Trước đó lúc ở khách sạn ở Đạo Thành, Hoài Hâm đã từng nhắc đến với anh một lần, Úc Thừa với cô cũng rất ăn ý, không cần nói quá nhiều, anh cũng có thể hiểu được.

Lúc Triệu Viện Thanh mới gả vào nhà, Hoài Hâm đã gọi bà là mẹ, vì thế bị mẹ ruột mắng là bạch nhãn lang.

Ngay lúc đó cô nghĩ rối rắm xưng hô thì có ích lợi gì, cũng không thể có cơm ăn.

Cho dù là người nhà hay người yêu, cô vẫn nguyện ý đồng hành cùng, mấy chục năm thật sự không là gì.

Đều sống chung với nhau, rất nhiều thứ không thể so đo được, nếu sống quá nghiêm túc thì sẽ rất mệt mỏi, cho nên Hoài Hâm giả bộ

không biết rất nhiều chuyện.

Cô kể cho Úc Thừa về mối quan hệ gia đình trong những năm qua. Thật ra cô vẫn luôn biết, Triệu Viện Thanh vĩnh viễn không coi cô như con gái ruột của bà, nhìn đối phương có vẻ giống như chăm sóc mọi thứ, nhưng đối với Hoài Hâm thì đó chỉ là một kiểu hình thức.

"Thế nhưng đó là tình cảm thông thường của con người, em có thể hiểu được." Hoài Hâm cười thản nhiên.

Nếu không để ý đến vấn đề này, thì thật ra hầu hết thời gian đều là vui vẻ. Mỗi cuối tuần cô về nhà, Triệu Viện Thanh đều làm bánh ngọt cho cô ăn, bốn người một nhà hòa thuận vui vẻ.

Về phần Triệu Triệt, thỉnh thoảng cô cãi nhau với cậu cũng rất thú vị.

Bọn họ đều là con của gia đình đi thêm bước nữa, nên càng hiểu được sự khó xử của đối phương.

Người đàn ông thong thả vuốt v e mái tóc đen dài của cô, nghiêm túc lắng nghe những chuyện cô nói.

Thời gian chậm chạp trôi đi, Hoài Hâm nằm trong lòng Úc Thừa, cô nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ theo nhịp của anh, cảm xúc cũng dần bình tĩnh lại.

"Thật ra nghĩ lại thì em thấy mình cũng rất hạnh phúc, vẫn có người nhà làm bạn." Hoài Hâm lạc quan nói, cô ngẩng đầu nhìn Úc Thừa, mắt sáng ngời: "Ừm còn có anh nữa."

Úc Thừa cười dịu dàng, cúi đầu hôn cô.

Mùi thơm dịu nhẹ hổ phách và mùi trúc phảng phất, Úc Thừa cong môi, cố ý trêu cô: "Anh không được coi là người nhà của em sao?"

Hoài Hâm ngẩn ra, tim bỗng đập nhanh hơn.

Thật ra về lý thuyết thì được coi là như vậy.

Việc chuyển đổi thân phận vẫn chưa chính thức, lời này giống như lời tâm tình vậy, tai Hoài Hâm không nhịn được nóng bừng.

Cô cố gắng bình tĩnh, li3m môi, nhỏ giọng nói: "Đương nhiên là có rồi."

"Anh không chỉ là người nhà, mà anh còn là của em nữa."

Hoài Hâm đ ến gần, nói nhỏ bên tai người đàn ông: "Người trong lòng."

Cô thổi khí giống như con mèo nhỏ khiến người khác ngứa ngáy.

Biểu cảm lại ngây thơ trong sáng.

Đôi mắt trong veo long lanh như nước mùa thu nhìn chằm chằm Úc Thừa.

Ba chữ cuối cùng cô nói cực kỳ nhỏ, nhẹ nhàng phát ra, yết hầu Úc Thừa chuyển động, con ngươi sâu thẳm giống như một cái hố.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, Úc Thừa rũ mắt, hơi thở ấm áp của anh tản ra.

Trời không mưa, nhưng lại có cảm giác ẩm ướt trên đất.

Úc Thừa bỗng nở nụ cười, nhỏ giọng hỏi cô: "Vậy em có biết mình là gì của anh không?"

"Là gì?" Bóng tối mờ mịt, Hoài Hâm kề sát vào anh.

Đôi mắt xinh đẹp kia trong bóng tối như phát ra ánh sáng, sáng lấp

lánh giống như ánh trăng vậy.

Hơi thở của Úc Thừa ập đến, anh ôm lấy mặt cô, dịu dàng hôn lên môi cô.

Lúc bọn họ ngắm hoàng hôn ở thung lũng hoa hồng, Hoài Hâm từng nói với anh, có lẽ giữa người với người thật sự tồn tại duyên phận.

Nếu Hoài Hâm không tham gia thực tập dự án kia, không đi printer, hoặc anh không đến Đạo Thành, bọn họ không gặp nhau ở quán bar thì có phải bây giờ sẽ không có khung cảnh tuyệt đẹp này không.

Giả thiết như vậy cũng không thực tế, mà bây giờ Úc Thừa nghĩ thầm, anh có thể trả lời vấn đề này.

Người với người quả thật tồn tại duyên phận, không ai phải cũng có thể, chỉ có cô mà thôi.

Cho dù cô không tham gia dự án kia, hoặc anh không đến Đạo Thành, bọn họ chỉ gặp thoáng qua, cuối cùng chắc chắn vẫn sẽ gặp nhau bằng phương thức nào đó, sẽ không bỏ lỡ lẫn nhau.

Ban đầu anh chỉ cảm thấy Hoài Hâm rất thú vị.

Cuộc đời cô độc, anh muốn tìm thú vui, nhưng anh lại phát hiện ra trò chơi này yêu cầu anh giao nộp sự chân thành của mình.

Úc Thừa lớn hơn Hoài Hâm chín tuổi, anh chiếm ưu thế trong việc khống chế cảm xúc, nhưng không biết từ khi nào, hai đầu cán cân bắt đầu nghiêng về phía cô.

Có lẽ trước khi ở Macao, anh đã không còn muốn tranh thắng thua với cô.

Anh chỉ muốn chăm sóc cô, yêu thương cô, ôm cô, muốn giữ chặt lấy cô.

Dường như anh chưa bao giờ có cảm giác muốn thân thiết với bất kỳ ai như vậy.

Chỉ có cô.

Ngay cả phương diện tình d*c cũng rất phù hợp, tuyệt vời sung sướng, vô cùng ăn ý.

Giống như cái chìa khóa và cái ổ khóa, bọn họ trời sinh một đôi.

Cô là gì của anh?

Là hoa hồng nhỏ của anh, là người anh muốn dùng hết lòng để bảo vệ, là điểm yếu của anh.

Là người độc nhất vô nhị của anh, là linh hồn bầu bạn của anh, là người bạn đời không thể thay thế được.

Tập đoàn Phan thị như một khối máy móc khổng lồ, cũng không dễ dàng quản lý. Úc Thừa nghỉ ngơi hai ngày ngắn ngủi, sau đó phải trở về Hồng Kông chủ trì đại cục.

Úc Thừa vẫn không đến Bác Nguyên làm việc, nhưng cho dù không giữ chức như trước, anh vẫn có mối quan hệ tốt với tầng lớp quản lý cấp cao, bọn họ vẫn để anh góp vốn với tư cách đối tác hữu hạn, đến lúc đó anh cũng được chia tiền hoa hồng.

Chương trình học nghiên cứu sinh không quá căng thẳng, Hoài Hâm đi học ở Bắc Kinh từ thứ hai đến thứ tư, còn thứ năm thì bay thẳng đến Hồng Kông.

Phan Tấn Nhạc đã không đến công ty nữa, văn phòng chủ tịch vẫn được giữ lại, là Úc Thừa giữ lại chút thể diện cuối cùng cho ông ấy.

Văn phòng của Úc Thừa ở ngay bên cạnh, ngoại trừ những quản lý cấp cao có năng lực ở tập đoàn đến trao đổi công việc thì tầng này hầu như không có ai đến.

Đây là lần đầu tiên Hoài Hâm đ ến tòa nhà Phan thị.

Hoài Hâm đứng bên ngoài, nó nằm ở khu vực trung tâm, nắm chắc mạch máu tài chính của Hồng Kông.

Tòa nhà cao như tòa tháp chọc trời, ngẩng lên không nhìn thấy đỉnh, xuyên thẳng vào trong mây, cửa kính xoay tròn làm sạch không khí, vừa đi vào trong liền có lễ tân chào đón.

"Xin hỏi cô đến làm gì ạ?"

Hoài Hâm cười: "À, tôi chờ người."

Cô còn chưa dứt lời thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Trình Tranh quẹt thẻ từ đi ra, anh ấy kính cẩn chào đón cô: "Cô Hoài, bên này."

Hoài Hâm đã từng đi thực tập ở ngân hàng đầu tư ở New York, lúc đó tòa nhà đó cũng rất khí thế, sang trọng, vậy nên lúc này nội tâm cô không dao động quá lớn.

Nhưng khi Hoài Hâm đi thang máy lên trên, nhìn từ cửa kính trong suốt ra bên ngoài, những tòa nhà cao tầng phồn hoa ở Hồng Kông san sát nhau, phố xá náo nhiệt được thu hết vào đáy mắt, cô chợt cảm thấy trong lòng như có điều gì sáng lên.

Người đàn ông cô thích thật sự rất xuất sắc, anh có thể thoát thân an toàn khỏi nguy cơ bốn phía, khí phách, trí tuệ, chí hướng và sự gan dạ sáng suốt của anh khiến cô cảm thấy rất kính nể.

Với đế chế kinh doanh hàng tỷ trong tay, những thứ Úc Thừa sở hữu

còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Hoài Hâm.

Thang máy dừng ở một tầng cao, bầu trời trong xanh, không một áng mây, trung tâm tài chính quốc tế mọc từ dưới đất lên, mọi thứ bên dưới có vẻ rất nhỏ bé.

Úc Thừa vẫn đang có cuộc họp chưa kết thúc, Trình Tranh mời Hoài Hâm vào văn phòng của anh chờ một lát.

Nơi này không giống văn phòng của Úc Thừa ở Bác Nguyên, nó có diện tích rộng, không gian rộng rãi, sáng sủa sạch sẽ, còn có một phòng nghỉ nhỏ ở bên cạnh, bên trong có giường, nhìn giường rất ngay ngắn, có vẻ là Úc Thừa cũng không thường sử dụng.

Trên bàn có trà nóng do thư ký rót, giờ đang là buổi chiều, Hoài Hâm hơi buồn ngủ, cô cũng không khách sáo, cởi áo khoác rồi nằm trên giường nghỉ ngơi một lát trong khi chờ Úc Thừa quay lại.

Ban đầu cô không định ngủ, nhưng thật sự không gian quá yên lặng, cô vô thức ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại trên mặt có cảm giác mềm mại, lông mi Hoài Hâm ướt át, cô cảm giác được hơi thở nóng bỏng của người đàn ông gần trong gang tấc.

"Sao cục cưng lại ngủ ở đây?" Úc Thừa cười khẽ, kề đến khẽ hôn cô: "Anh không thấy em bên ngoài, còn tưởng em trốn đi đâu rồi."

Hoài Hâm tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ngẩng lên cẩn thận đánh giá anh.

Quần áo được cắt may đâu vào đấy, áo sơ mi trắng, thắt lưng, quần tây phẳng phiu, bộ đồ rất hợp nhau, nhưng cố tình áo lại bó chặt ở eo, tôn lên dáng người quyến rũ thu hút, vô cùng cấm dục.

Kính mắt vẫn trên chiếc mũi cao thẳng, cằm sắc bén, góc cạnh.

Úc Thừa cúi xuống hôn vài sợi tóc đen rủ xuống trán, cánh tay anh chống ở mép giường.

Tim Hoài Hâm yên lặng đập nhanh, khóe môi cô cong lên, ôm lấy cổ anh, dán người lại gần anh.

Bọn họ trao nhau một nụ hôn sâu triền miên.

Trên người Úc Thừa vẫn có mùi dễ ngửi như vậy, mùi tuyết tùng mát lạnh nhàn nhạt phảng phất quanh chóp mũi, đầu lưỡi họ quấn lấy nhau, Hoài Hâm từ từ nhắm hai mắt lại, trầm mê trong nụ hôn đó.

Một lát sau, người đàn ông mới chống tay đứng dậy.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng cọ lên đôi môi đỏ mọng ướt át của Hoài Hâm, giọng anh trầm thấp dễ nghe: "Đói bụng không? Anh đưa em đi ăn."

Hoài Hâm thở hổn hển, cố gắng bình tĩnh lại, mím môi gật đầu.

Trình Tranh đã cho cô xem lịch trình của Úc Thừa.

Buổi tối anh có hai cuộc họp trực tuyến quan trọng, thời gian không có nhiều, vì thế hai người đến một nhà hàng được trao sao Michelin ở trong một tòa nhà thương mại gần đó dùng bữa tối.

Không gian nhà hàng yên tĩnh, Úc Thừa nói với Hoài Hâm về tình trạng hiện tại của tập đoàn.

Sau khi Cừu Minh Phàn và Phan Tấn Sùng xuống ngựa, qua điều tra thì phát hiện rất nhiều khuyết điểm và nhiều vấn đề tiềm ẩn. Trước đó Úc Thừa đã bàn bạc với ban quản lý tập đoàn một khoảng thời gian, bây giờ là thời gian cải cách tốt nhất, xóa bỏ những tệ nạn, thiết lập những điều mới.

Cả quá trình không hề thuận buồm xuôi gió, các thế lực bảo thủ vẫn chống đối như trước, thậm chí còn muốn đẩy người nhà lên giành quyền trong khoảng thời gian ngắn.

Mối quan hệ tập đoàn và lợi ích rất rắc rối phức tạp, ngoài bất động sản chiếm chủ yếu, thì còn liên quan đến vận chuyển kho bãi, xây dựng, tài chính ngân hàng, ngành sản xuất, trong khoảng thời gian này các đội ngũ thường có tranh chấp xích mích với nhau.

Úc Thừa thấy vẻ mặt lo lắng của Hoài Hâm thì dịu giọng xuống: "Yên tâm, bọn họ cũng không tạo ra được sóng gió gì lớn."

Nếu như coi vận hành một máy móc khổng lồ như lái một con tàu thì Úc Thừa chính là người đứng đầy ở khoang lái, chỉ cần những thứ mấu chốt như boong tàu, cánh buồm, máy móc đều không có vấn đề gì, thì có thể chắc chắn người lái tàu sẽ lái ổn định.

Úc Thừa cười, xắn tay áo lên, không nhanh không chậm rót trà cho cô: "Những người đó chỉ là đinh ốc trong một cái máy móc, nhổ ra là được rồi."

Sự bày mưu tính kế và sự bình tĩnh này không hiểu sao khiến Hoài Hâm thấy rất thu hút, cô không nhịn được thò qua, hôn lên môi anh một cái, dịu dàng nói: "Anh trai thật lợi hại."

Úc Thừa rũ đôi mắt hoa đào xuống, trong con ngươi chứa ý cười nhạt.

Ghế ngồi to rộng, Úc Thừa kéo cô vào lòng, ôm eo nhỏ nhắn của cô, kề sát vào trán cô nói: "Miệng cục cưng ngọt thế."

Hoài Hâm cũng cười, cô cố ý kề sát vào anh hơn, đuôi mắt nhếch lên: "Đúng vậy, anh muốn nếm thử không?"

"Có."

Úc Thừa nhìn xuống, trằn trọc ngậm lấy môi cô, rồi lại rời đi.

Hoài Hâm kiệt sức hỏi anh: "Thế nào?"

"Ừ, rất ngọt."

Giọng nói từ tính chứa sự lười biếng còn hơi khàn khàn, Úc Thừa nhướng mi, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm cô.

Hoài Hâm nở nụ cười.

Đôi môi căng mọng khẽ mở, đầu lưỡi hơi vươn ra, hỏi: "Em còn có thứ ngọt hơn, anh trai có muốn thử không?"

Giọng người đàn ông có sự biến hóa: "Cái gì?"

Úc Thừa híp mắt lại nhìn thẳng vào mắt cô, khi bầu không khí đang có vẻ giằng co, Hoài Hâm nâng tay lên, ngón trỏ chạm vào ngực anh, như gần như xa vẽ một vòng tròn.

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mở, bỗng đứng dậy: "Buổi tối sẽ nói cho anh biết."

Sau khi ăn xong, Hoài Hâm trở về văn phòng của Úc Thừa chờ anh, người đàn ông đi họp, cô nhàn rỗi không có gì làm, nên lấy máy tính ra viết tiểu thuyết.

Nửa năm nay Hoài Hâm đứt quãng mở không ít hố, hầu như đều chỉ viết một nửa, dạo gần đây biên tập viên liên tục oanh tạc Wechat của cô, yêu cầu cuối năm Hoài Hâm phải nộp một quyển bản thảo. Hoài Hâm chọn một quyển mình có nhiều linh cảm nhất và tiến độ nhanh nhất, múa bút thành văn.

Ngoại trừ các cảnh làm nền khác, thì không thể thiếu cảnh giường

chiếu, cô tập trung tinh thần, quá nhập tâm vào trong đó, thậm chí có người vào cũng không phát hiện.

Có tiếng gõ nhẹ lên bàn gỗ đàn hương, Hoài Hâm ngước mắt lên thì thấy Úc Thừa đang nhàn nhã đứng bên cạnh, hứng thú nhìn cô.

Lúc này Hoài Hâm mới nhận ra đã hai tiếng trôi qua, cô phản xạ có điều kiện gập máy tính lại, phồng má hỏi: "Anh về rồi."

"Ừ."

Úc Thừa đứng bên cạnh giá treo áo cởi áo vest ngoài, một tay anh tùy ý tháo cà vạt ra, anh cụp mắt nhìn cô.

Nhưng anh cũng không hỏi vừa rồi cô đang làm gì, chỉ mỉm cười: "Làm xong việc rồi, chúng ta có thể đi rồi."

Hoài Hâm ngạc nhiên chớp mắt, mắt cô sáng rực lên: "Được, lát nữa chúng ta đi đâu?"

Úc Thừa đến gần hai bước, anh cong môi hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Suy nghĩ của Hoài Hâm vẫn còn dừng lại ở trong tiểu thuyết, chớp mắt mấy cái, sau đó trao quyền quyết định cho anh: "Anh quyết định đi."

Úc Thừa hơi cúi người xuống, tầm mắt của họ ngang nhau.

"Muộn rồi, anh không chuẩn bị hoạt động gì khác." Úc Thừa cười dịu dàng nhã nhặn, đôi mắt hoa đào tuấn tú sâu hoắm rất đẹp mắt.

Hoài Hâm li3m môi, đáp: "À, được."

"Về nhà, hay là khách sạn?" Người đàn ông chậm rãi nói, anh hơi dừng lại rồi nghiêm túc hỏi: "Hay là em muốn ở văn phòng, xung quanh là hoa và cây cảnh, có những con đường nhỏ quanh co?"

Chương 88: C88: Dây chuyền

Thứ sáu, Phó Đình Hựu đã liên hệ Úc Thừa nói rằng mấy người bọn họ dự định tổ chức một party nhỏ vào buổi tối và qua đêm tại công quán Hải Lợi ở Chiếm Sá Chuỗi, vừa khéo Hoài Hâm cũng ở đó nên bảo anh nhớ dẫn người tới để mấy anh em nhận mặt một chút.

"Mặc kệ cậu có chuyện gì thì cũng nhất định phải tới, mấy người Chu Cần và Gia Huy đều ở đây."

Hoài Hâm chưa từng nghe về mấy cái tên mà Phó Đình Hựu vừa nói, không phải đám người lúc ở Macao. Trước khi đi, Úc Thừa đã từng kể cho cô nghe về bối cảnh của từng người một, bọn họ đều là bạn thân thời trung học.

Cuối tháng mười một, cũng không phải đêm giao thừa gì nhưng cái tư thế tiêu tiền như nước này đã khiến Hoài Hâm có hơi líu lưỡi.

Đây chính là công quán Hải Lợi, tiền thân của trụ sở Cảnh sát Hàng hải Hồng Kông. Là một di tích cổ xa hoa, phong tình mê người, từ trên đồi nhỏ rợp bóng cây nhìn ra xa là có thể nhìn thấy cảng Victoria ở tiếp giáp, thế mà cả tòa nhà này đều bị bọn họ thuê lại dùng để tổ chức tiệc tùng cuồng hoan.

Nhưng tất cả chỉ có mười gian phòng theo chủ đề, mấy cái sân thượng khá lớn, rất thích hợp để tổ chức những hoạt động kiểu tụ họp thế này.

Khi Úc Thừa dẫn theo Hoài Hâm đ ến, party đã hừng hực khí thế, tiếng âm nhạc xao động thay nhau nổi lên trong phòng, trên sân

thượng ngoài cửa sổ cũng bày biện mấy bàn để mọi người tụm năm tụm ba uống rượu.

Bên ngoài yên tĩnh hơn một chút, nhưng nhịp điệu sôi động vẫn lan ra ban công mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, bầu không khí bên trong và bên ngoài được khơi gợi lên hết nấc.

Ở trong phòng tràn ngập ánh đèn cũng tạo nên một khung cảnh độc đáo khác, có nam nữ đủ kiểu đang cuồng nhiệt lắc lư trên sàn nhảy, buông thả bản thân để tận hưởng.

Ánh đèn phong tình lay động, cùng với một loạt rượu uống khiến người ta hơi ngà ngà say. Hoài Hâm hơi dựa vào gần Úc Thừa một chút, người đàn ông hơi cụp mắt xuống rồi nhấc cánh tay ôm chặt cô vào trong ngực.

Chỉ chốc lát sau đã tìm được Phó Đình Hựu.

Anh ta ngồi ở chiếc bàn lớn nhất ở giữa, đám người đang đánh bài uống rượu, đều là những gương mặt quen thuộc.

Phó Đình Hựu thản nhiên dựa vào góc ghế sofa, hai chân bắt chéo, bên miệng hững hờ ngậm một điếu thuốc đang thả khói, ánh sáng mơ hồ phản chiếu lên khuôn mặt anh tuấn thâm sâu khiến anh ta có một loại cảm giác nhàn tản như thể mọi việc đều không liên quan đến mình.

Mãi cho đến khi trông thấy Úc Thừa, Phó Đình Hựu mới đột nhiên cười, đứng lên ra hiệu mọi người: "A Thừa tới rồi."

Tất cả bạn bè đều dừng việc trong tay, đổ dồn ánh mắt tới.

Có người đã mười năm không gặp, có người tương đối quen thuộc, cho dù như thế nào thì Hoài Hâm cũng nhìn ra được tình cảm của bọn họ thực sự rất tốt, vỗ nhẹ vai Úc Thừa để chào hỏi.

"A Thừa, sau này chúng tôi đều nghe được chuyện kia của cậu, tất cả mọi người đều rất lo lắng. May mà đã nhanh chóng được giải quyết."

Nói rồi, ánh mắt chuyển đến trên người Hoài Hâm, mấy người nhướng mày: "Ồ, vị này là?"

Chu Cần ở gần nhất, anh ta thấy đây là một cô gái tuổi còn trẻ nhưng dáng dấp thanh thuần xinh đẹp, còn có một đôi mắt sáng trong veo.

Phó Đình Hựu đã dặn trước, nói là có người sẽ dẫn người nhà đến để bọn họ chào hỏi đàng hoàng.

"Đây là bạn gái cậu sao?" Chu Cần cười hỏi.

Úc Thừa cụp mắt nhìn Hoài Hâm chăm chú, môi hơi mím lại, anh không nói gì mà giao quyền lựa chọn lại cho cô.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, không hiểu sao cô lại có chút ngượng ngùng, Hoài Hâm cong môi, khẽ gật đầu một cái như ngầm thừa nhận.

Ai ngờ cô vừa gật đầu thì Úc Thừa đã mỉm cười thành tiếng.

Anh ôm cô vào trong ngực, nắm lấy những ngón tay của cô gái nhỏ đang cố trốn thoát rồi ấn vào tim mình.

Úc Thừa nói chuyện với bọn họ, nhưng lại nhìn Hoài Hâm mà không hề nháy mắt, dịu dàng lên tiếng: "Không chỉ là bạn gái."

Ánh đèn neon của cảng Victoria lóe sáng, ý cười trong mắt người đàn ông cũng rạng rỡ khiến cho người ta mê mấn sa vào: "Tôi cầu hôn cô ấy, cô ấy đồng ý rồi."

Trong nháy mắt nhìn vào mắt Úc Thừa, trái tim Hoài Hâm đột nhiên

đập nhanh thình thịch.

Hết thảy xung quanh đều rất ồn ào, không biết là ai đã nhảy dựng lên reo hò trước, âm thanh mở nút Champagne vang lên.

Lúc này bỗng nhiên có pháo hoa nở rộ trên sân thượng sáng rực lên như những cây hoa lửa.

"A Thừa cũng thật là, chuyện lớn như vậy mà không nói trước với chúng tôi gì cả!"

"Đây là một chuyện vui rất lớn, chúng ta phải chúc mừng đàng hoàng mới được."

Hoài Hâm được ôm vào trong ngực Úc Thừa, ly rượu rót đầy, trước mắt là những khuôn mặt tươi cười, cô cảm thấy trong lòng mình được an ủi rất nhiều. Cô thật sự rất hạnh phúc khi có thể cùng anh cùng nhau trải nghiệm niềm vui trần thế như ngồi bên cạnh bếp thửa đốt than này.

Bọn họ ăn uống linh đình rồi lại đi sàn nhảy nhót, dưới ánh đèn chiếu sáng, tối nay thật sự rất vui.

Những người nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới đến tụ tập, những chiếc ly đế cao cụng nhau vang lên những âm thanh trong trẻo.

Ánh sáng màu tím nhạt ẩn hiện, mọi người đều vui vẻ.

Dàn nhạc được mời đến diễn tấu ngay tại chỗ, bầu không khí dần dần được đẩy lên cao trào. Đám đàn ông uống rượu, hương Vodka vấn vương ở khắp mọi nơi.

Hạnh phúc vỡ òa trong từng nhịp của giai điệu.

Úc Thừa và nhóm bạn cũ câu được câu không nói chuyện với nhau,

Phó Đình Hựu thì ở bên cạnh nói chuyện phiếm với Hoài Hâm.

"Chúc mừng." Anh ta cũng thấy chiếc nhẫn trên tay cô, khi nhận ra đó là cái gì thì có chút than thở, nói: "Hai người đi đoạn đường này không hề dễ dàng."

Trong mũi Hoài Hâm có chút chua xót, cô mấp máy môi, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng phải cảm ơn anh Phó rất nhiều vì đã giúp đỡ."

Phó Đình Hựu nhướng mày, giọng điệu trêu ghẹo: "Còn gọi tôi là anh Phó sao?”

Hoài Hâm nhanh chóng phản ứng lại, cong môi: "Anh Đình Hựu."

"Ừm."

Phó Đình Hựu cũng khẽ cười, anh ta giơ ly rượu lên khẽ chạm với cô: "Về sau cũng coi như là người trong nhà rồi, có chuyện gì thì có thể nói với tôi."

Hoài Hâm nghiêm túc gật đầu, cười: "Được."

Hai người tạm thời không trò chuyện tiếp, trong lúc đó Phó Đình Hựu có điện thoại gọi tới.

Hoài Hâm nhìn thấy anh ta liếc qua rồi đi ra sân thượng trả lời.

Bóng lưng của người đàn ông thẳng tắp ở trong màn đêm, Hoài Hâm không nhịn được nghĩ đã lâu như vậy rồi mà cô không hề thấy bên cạnh Phó Đình Hựu có người phụ nữ nào.

Thậm chí có một lần cô còn tình cờ nói chuyện này với Úc Thừa nhưng ngay cả anh cũng không biết rõ, cho nên chuyện này cũng khiến người ta rất hiếu kì.

Phó Đình Hựu không giống Úc Thừa, từ đầu đến cuối anh ta đều

chìm đắm trong hoàn cảnh tôi lừa cô gạt, lục đục với nhau, cũng hiểu rõ sinh thái bên trong vòng tròn như lòng bàn tay.

Hào môn tranh chấp với nhau rồi bị vây ở bên trong một nơi như vậy, nên có rất nhiều thứ còn tàn khốc hơn.

Thực chất bên trong những người như bọn họ đều lạnh lùng thờ ơ, vì để sống sót mà trong nhiều năm như vậy đã hình thành quán tính từ lâu.

Vĩnh viễn lý trí, tỉnh táo, ung dung không vội, đây là ấn tượng rõ ràng nhất về Phó Đình Hựu của Hoài Hâm.

Trong phạm vi có có thể, anh ta sẽ không tiếc mạng sống vì bạn bè của mình, nhưng về mặt tình yêu thì nhất định phải nắm rõ ràng.

Loại người giống như anh ta liệu sẽ chân chính yêu một người, vì đối phương mà mà mạo hiểm tất cả không?

Trong lòng Hoài Hâm không kìm lòng được dấy lên nghi vấn này.

Nhưng mà rốt cuộc cũng chẳng liên quan gì tới cô, bởi vậy cô chỉ nhìn thêm một cái rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Cô ngồi bên cạnh Úc Thừa, vừa câu được câu không nghe anh nói chuyện phiếm với bạn bè, vừa cầm chiếc ly pha lê có hoa văn phức tạp nhấp từng ngụm rượu nhỏ.

Qua ba lần rượu, trạng thái của mọi người đều rất tự tại buông lỏng, mơ hồ có chút dấu hiệu say rượu, rồi cùng tựa người vào ghế sofa nói chuyện trên trời dưới đất.

Hai người Chu Cần và Tề Gia Huy đều là người nói tương đối nhiều, Hoài Hâm đang tò mò nghe chi tiết, ngẫu nhiên còn chớp mắt bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Úc Thừa.

Cảm giác ám muội bỗng lan tràn, ngừng lại hai giây, lòng bàn tay ấm áp của anh lướt qua chiếc ghế sofa rồi bao phủ lên bàn tay cô.

Bề ngoài anh có vẻ điềm tĩnh, nhưng ở nơi không ai biết lại đang suồng sã mà mập mờ vuốt v e tay cô.

Thủ đoạn tán tỉnh của người đàn ông này quả thực là đỉnh cao, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng m ơn trớn dọc theo cổ tay cô, rồi lưu luyến ở phía sau, năm ngón tay dọc theo khe hở chậm rãi xâm nhập rồi siết chặt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trên khuôn mặt đẹp trai của anh lại là vẻ lạnh nhạt, thậm chí còn giữ một khoảng cách xã giao bình thường với cô.

Một tia tê dại lan dọc theo đầu ngón tay, Hoài Hâm âm thầm liếc anh một cái, sau đó quay đầu đi.

Không biết có phải Chu Cần và Tề Gia Huy đã phát hiện gì không mà cả hai đều nhướng mày trêu ghẹo: "Hình như em dâu ngồi hơi xa thì phải nhỉ?"

"Em có thể nghe thấy chúng tôi nói chuyện không đấy? Mau ngồi gần lại một chút đi."

Hoài Hâm nuốt ngụm nước bọt: "Không sao cả, tôi ở chỗ này rất tốt, bên kia cũng… Cũng không có chỗ trống mà."

"Tại sao lại không có chỗ?"

Tề Gia Huy cười xấu xa nhìn Úc Thừa một chút.

Trong nháy mắt, Hoài Hâm đã hiểu anh ta đang suy nghĩ gì, khiến vành tai giấu ở trong tóc đen của cô hơi đỏ lên.

Cô cũng vô thức nhìn về phía Úc Thừa.

Người đàn ông lười biếng dựa vào ghế sofa bằng da thật, hơi mở hai chân, nhìn cô bằng đôi mắt đào hoa: "Muốn ngồi lên không?"

Khi anh nói chuyện, hầu kết di chuyển rất nhỏ vẽ ra một đường cong lười biếng gợi cảm trên cổ, âm sắc cũng bởi vì uống rượu mà nhiễm một chút khàn khàn êm tai.

Hoài Hâm: "..."

Đồ trứng thối, đáng ghét.

Mặc dù trong hoàn cảnh này, ngồi trên đùi anh cũng không quá quá đáng nhưng Hoài Hâm vẫn có chút xấu hổ trước mặt Úc Thừa và tất cả bạn bè của anh: "Cái đó, em ra sân thượng dạo một chút đây."

Cô còn chưa dứt lời, cánh tay đã bị Úc Thừa nắm lại rồi kéo về phía sau một phát.

Lực của anh nhẹ nhàng, cũng không phải rất nặng, nhưng không hiểu sao Hoài Hâm lại mất cân bằng, không tự chủ được mà ngã nghiêng vào vòng tay anh.

Trong cơn hoảng loạn, cô cố gắng tìm điểm tựa rồi theo phản xạ ôm lấy cổ Úc Thừa, sau đó bộp một tiếng vững vàng ngồi lên đùi anh.

Ánh mắt thoáng thấy mọi người đều tập trung vào mình, đỏ ửng trên mặt cô lập tức lan đến vành tai.

Hoài Hâm: "..."

A a a a a a a a!!!

Tại sao có thể như vậy!!!

Đám người nhốn nháo bắt đầu ồn ào trêu chọc, trên đỉnh đầu cũng truyền tới tiếng cười khẽ của Úc Thừa, ngay cả lồ ng ngực anh cũng khẽ rung động theo.

Anh thân mật ôm cô từ phía sau, rồi chầm chậm nhả chữ, âm cuối còn cao lên: "Babe, em vội vã ôm ấp yêu thương anh đến như vậy sao?"

Hoài Hâm nhắm lại mắt, xấu hổ chết cô rồi.

Cô bám vào cánh tay người đàn ông để ngồi vững lại, sau đó ngoái ra phía sau nguýt anh một cái.

Úc Thừa vẫn ung dung ngồi đó, rũ mắt, đầu ngón tay giống như móc mà không phải câu gãi gãi vào lòng bàn tay cô, cũng không nói gì mà chỉ cười khẽ.

Những ánh đèn đủ mọi màu sắc thỉnh thoảng đảo qua khuôn mặt tinh tế của anh, Hoài Hâm đành phồng má cúi đầu rồi ngồi ngay ngắn ở đó.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra động lòng và tình ý ở giữa hai người, Chu Cần có chút lạc đề: "Con mẹ nó, tôi cũng muốn tìm bạn gái."

Tề Gia Huy cũng cười phụ họa: "Ai mà không muốn chứ."

Nói thì nói như thế, nhưng ẩn ý cũng rất rõ ràng.

Bọn họ không có quyền lựa chọn tự do, thông gia hào môn mới là kết cục cuối cùng.

Không hiểu sao tâm trạng Hoài Hâm lại có chút thổn thức, cô siết chặt ngón tay Úc Thừa.

Hình như người đàn ông của cô nhận ra nên đã nhẹ nhàng nhéo lại tay cô.

Khi tiệc rượu giải tán đã là hai giờ rạng sáng, nhưng ở bên kia bờ Châu Giang vẫn rực sáng với những ánh đèn neon rực rỡ sắc màu, ánh sáng và bóng tối lăn tăn theo gợn sóng trên mặt biển. Ánh đèn du thuyền rực rỡ xuyên qua mặt nước, sóng trên mặt nước giống như ngọn hải đăng trên biển, đây là phồn hoa mà Hoài Hâm yêu nhất.

Ở đây có tổng cộng mười phòng theo chủ đề, nhưng Phó Đình Hựu chỉ sắp xếp cho Úc Thừa và Hoài Hâm một phòng để bọn họ qua đêm ở công quán Hải Lợi.

Hai người đã uống không ít nên có chút không kiềm chế được bản thân, Hoài Hâm hơi say không đi được nên Úc Thừa đã ôm cô vào phòng.

Anh đặt cô lên giường rồi cúi người nhìn cô.

Trong bóng tối, ánh mắt của người đàn ông phản chiếu ra một quầng sáng mơ hồ giống như ngọn đèn dài trên đường trong cơn mưa phùn làm người ta say mê.

Hoài Hâm uống rượu, đôi mắt cô sũng nước nhìn anh.

Đầu cô choáng váng, nghĩ thầm, người này đẹp trai thật.

Người đàn ông thuộc về cô đẹp trai quá.

Suy nghĩ của anh bị sững lại, Úc Thừa đưa tay giữ gáy cô rồi hôn lên.

Không còn nghe được âm thanh dư thừa nào nữa, trong đầu Hoài Hâm trống rỗng, hình như có pháo hoa đang nở rộ.

Môi của anh rất dịu dàng, hơi thở cực nóng phả vào khiến Hoài Hâm chóng mặt ôm cổ anh.

Mái tóc dài đen nhánh chảy dọc theo tấm lưng tr ắng nõn mịn màng, dần dần có chút lộn xộn.

Hoài Hâm đón nhận từng cái hôn của Úc Thừa rồi dần bám chặt vào cánh tay rắn chắc của anh.

Cô thấy may mắn.

May mà bọn họ đều kiên trì không buông tay, may mà bọn họ đều thích lẫn nhau như thế.

Quay đầu nhìn lại, chuyện này quả thật là vô cùng vô cùng khó.

Thế nhưng anh đã làm được, Úc Thừa làm được, trong ánh mắt của những thiếu gia xuất thân hiển hách kia khi nhìn bọn họ đều có ghen tị.

Đúng vậy, là ghen tị.

Không phải ai cũng có dũng khí làm như vậy và không phải ai cũng sẽ dám mạo hiểm tất cả.

Hoài Hâm còn nhớ rất rõ, khi đang ăn đồ nướng trong vườn, Phó Đình Hựu đã vô tình nhắc đến giá trị của sợi dây chuyền hoa hồng kia, nhưng vẻ mặt Úc Thừa vẫn như thường, thậm chí còn xem như hời hợt bỏ qua.

Hôm nay Hoài Hâm lại hỏi Phó Đình Hựu chuyện này, đối phương thấy cô thực sự nghiêm túc thế là đã nói cho cô một con số.

Bây giờ con số đó không là gì đối với Úc Thừa, nhưng vào lúc ấy, nó cũng đã bù đắp được lời hứa hẹn thề non hẹn biển.

Khi đó anh đã muốn cùng cô sống hết đời sao?

Bông hồng nhỏ trên xương quai xanh dập dờn trong không khí, tạo thành những vòng cung tuyệt đẹp. Đuôi mắt Hoài Hâm trào nước mắt, hô hấp dồn dập nhưng vẫn cố kìm nén lên tiếng: "A Thừa."

"Hửm?"

Hơi thở của Úc Thừa nặng nề bên tai cô.

Hoài Hâm nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, bên trong phản chiếu bóng hình của cô lúc này.

Từ đầu đến cuối, anh đều đang nhìn cô.

Chăm chú như vậy, sâu đậm như vậy.

Một chút bất an cuối cùng của cô cứ như vậy lặng yên tan rã, Hoài Hâm nhắm mắt lại, ôm chặt lấy anh: "A Thừa, em…"

Trong mắt Úc Thừa, cô đang ghé vào bên tai anh ngập ngừng nói lời yêu.

Không khí hoàn toàn tĩnh lặng trong giây lát.

Úc Thừa nắm lấy cổ tay cô, khàn giọng cầu xin: "Cục cưng, lặp lại lần nữa."

"Lặp lại lần nữa, có được không?"

Hoài Hâm ngửa mặt ngã vào trên giường mềm mại, mái tóc đen xõa ra tạo thành những gợn sóng cong cong.

Lần này đã khác, trái tim cô tràn đầy và cô biết mình trả lời được.

Bởi vì anh đã dành cho cô nhiều tình yêu như vậy, có nói bao nhiêu lần cô đều bằng lòng.

Từ nay về sau, cô đã giao trọn trái tim mình cho anh.

"Em yêu anh huhuh, em yêu anh."

Hai người bọn họ ôm nhau thiếp đi, rồi lại ôm nhau thức dậy trong ánh nắng ban mai tuyệt đẹp.

Tối hôm qua, Hoài Hâm thực sự không nhịn được phải bật khóc nên lúc buổi sáng mắt còn có chút đỏ, khi bắt gặp ánh mắt thâm sâu của Úc Thừa, cô hơi ngượng ngùng, vội chui vào trong chăn không muốn nhìn anh.

Cô tự quấn mình thành một quả bóng nhỏ rất đáng yêu, giống như là một viên chè trôi nước nho nhỏ, lại giống như động vật nhỏ ngủ đông. Úc Thừa cong khóe miệng, cúi người ôm lấy cô, dịu dàng gọi cô: "Tiểu Hâm."

Chè trôi nước giật giật, phát ra âm thanh không rõ ý nghĩa, giống như là tủi thân làm nũng.

Úc Thừa khẽ vuốt lưng Hoài Hâm, cô lại hừ một tiếng.

Anh vô cùng kiên nhẫn, động tác trấn an trên tay cũng không hề ngừng lại, một lát sau, chăn mền được vén lên, một cái đầu nhỏ mới xuất hiện nép vào ngực anh: "Anh ôm một cái."

Úc Thừa dịu dàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Được, anh ôm một cái."

Bông hồng nhỏ dán trên chiếc cổ tinh tế của cô, Hoài Hâm đưa tay nắm chặt, một hồi sau mới buồn bực nói: "Anh cũng không nói với em là sợi dây chuyền này lại đắt như vậy."

Úc Thừa giật mình một chút, rồi khẽ nói: "A Hựu nói cho em à?"

"Ừm."

Anh cụp mắt xuống, một lát sau mới ôn hòa cười. Lòng bàn tay êm ái của anh cọ đuôi mắt Hoài Hâm, rồi phủ xuống gò má của cô, sau đó dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói: "Anh sợ nếu em biết thì áp lực, không dám đeo nữa."

Hai mươi triệu, đủ để mua một căn nhà rồi, lúc ấy cô mà biết thì đúng là có khả năng không dám đeo thật.

Hoài Hâm rúc vào lòng anh, háo hức hỏi: "Anh mua nó ở đâu?"

"Buổi đấu giá."

Úc Thừa cong môi, nói: "Cũng bị người khác nhắm đến, nhưng anh chỉ muốn tặng em cái này, cho nên đã tăng giá không ít, vốn là nó không đắt như vậy."

Hoài Hâm không lên tiếng, nhưng cánh tay lại rất thành thật ôm chặt lấy anh.

"Lãng phí." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Cặp mắt đào hoa của Úc Thừa hơi cong lên, xích lại gần bên tai Hoài Hâm, suồng sã nói: "Anh chỉ tiêu xài thế với một mình em."

Nhịp tim cô tạm ngừng, sau đó lại thình thịch nhảy nhót.

Hoài Hâm từng đọc một câu nói như vậy ở nơi nào đó, phần lớn thiếu gia trên đời này đều bạc tình bạc nghĩa, đối với bọn họ mà nói, không có cái gì là không thể dùng tiền mua được, vẫy tay là đến phẩy tay là đi, chân tình là thứ có giá rẻ mạt nhất.

Nhưng rõ ràng không phải như vậy.

Khi cô được Úc Thừa ôm vào trong ngực, nhịp tim đập mạnh trong lồ ng ngực anh chính là bằng chứng tốt nhất, không cần bất cứ ngôn ngữ nào khác cả.

Chương 89: C89: Đưa cơm

Hôm nay là cuối tuần, Úc Thừa còn phải về tập đoàn xử lý công việc, trợ lý đưa tới một bộ quần áo sạch sẽ để thay, còn đặc biệt chuẩn bị cho Hoài Hâm một chiếc váy cotton sạch sẽ không còn nhăn mác.

Người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, lái xe đưa Hoài Hâm về nhà trước, sau đó mới để tài xế lái xe đến cao ốc Phan Thị.

Đây là dinh thự trên danh nghĩa của Úc Thừa, do Phan Tấn Nhạc mới chuyển qua cho anh trước đây không lâu.

Bình thường sẽ không có những người khác đến, nhưng vẫn luôn có người hầu quét dọn sạch sẽ, sáng sủa sạch sẽ, không nhuốm bụi trần.

Chương trình học nghiên cứu sinh có một số bài tập cần lập tổ rồi cùng làm báo cáo, Hoài Hâm và các bạn cùng lớp đã thảo luận trực tuyến và nhanh chóng đưa ra một bộ khung đại khái và phương án giải quyết.

Bài tập ở trường không nặng, cô sử dụng máy tính trong phòng làm việc rộng rãi, cả ngày nay học rất hiệu quả.

Biên tập Điền thoải mái nói cho Hoài Hâm rằng sau khi một trong những cuốn sách cũ của cô được tái bản, nó đã được bán hết sạch chỉ trong thời gian ngắn sau khi lên giỏ hàng. Hoài Hâm tính toán sơ qua một lượt, nhưng con số không ngừng nhảy trong tài khoản khiến cô sinh lòng vui mừng, cho dù không được làm công nhân

viên chức toàn thời gian thì cũng có thể làm cá mặn nằm ngửa du sơn ngoạn thủy.

Hoài Hâm cảm thấy mình được cổ vũ, thậm chí bởi vậy mà còn nảy sinh linh cảm, nên đã dành ra không ít thời gian để viết tiểu thuyết.

Ba giờ chiều, Hoài Hâm ấn mở lịch trình mà Trình Tranh đã gửi cho cô ra xem, gần chạng vạng tối, Úc Thừa có một tiếng rảnh rỗi, nhưng từ sáu giờ rưỡi trở đi, tất cả đều bị chiếm đóng bởi các loại hội nghị.

Không ngoài dự định, hẳn là Úc Thừa sẽ ăn cơm tối ở công ty, Hoài Hâm suy

nghĩ một lát, sau đó quyết định cho anh tới một niềm vui bất ngờ.

Cô muốn học theo những bộ phim thần tượng và tiểu thuyết tình cảm đó, tự tay làm hộp cơm tình yêu rồi gửi qua cho anh, hihi.

Hoài Hâm xét thấy khả năng nấu nướng của mình cũng không được giỏi cho lắm nên cô lựa chọn món sườn kho có độ khó hệ số tương đối thấp và món bắp cải xào tỏi.

Biệt thự đã lâu không có người ở nên cũng không có nồi cơm điện, Hoài Hâm quyết định nấu cho cho Úc Thừa một bát mì ngon lành để làm món chính.

Hoài Hâm nhìn thoáng qua, thấy trong bếp có đầy đủ các loại bộ đồ ăn và gia vị, vừa lúc trong nhà còn có người hầu giúp việc nên cô rất tự tin có thể hoàn thành bữa tiệc này.

Nguyên liệu tươi mua trực tuyến đã được giao đến nhanh chóng, cô và dì Triệu cùng nhau tiến hành sơ chế nguyên liệu.

Cô ướp sườn heo với nhiều loại gia vị khác nhau và rửa sạch từng loại rau.

Đồng thời đun sôi nước trong nồi lớn và chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Hoài Hâm có một số kiến thức cơ bản về nấu ăn, đó là nhóm lửa, thêm dầu, thêm tỏi, bỏ rau xuống, xào và trộn, thế là xong.

Nhưng khi nói đến nấu ăn, ai mà biết được rằng lý thuyết và thực hành là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Tốt xấu gì thì cô cũng đã từng thấy nhiều lần Úc Thừa đích thân xuống bếp như vậy, ngay cả động tác có độ khó cao như lật nồi anh cũng đều làm vô cùng tao nhã. Nhưng Hoài Hâm vừa thả tỏi vào đã bị dầu sôi trong nồi nổ lốp bốp dọa đến mức nhảy ra xa ba mét.

"A a a a a a"

Dì Triệu buồn cười không chịu nổi: "Cô chủ à, để dì giúp cháu nhé."

Trên đầu Hoài Hâm ló ra hai cọng tóc ngố, cô nói giọng điệu rất kiên quyết, còn xắn tay áo lên: "Không được, cháu muốn tự mình làm."

Thế là lần đầu tiên bởi vì quá sợ hãi mà bỏ lỡ thời gian thả đồ ăn vào, tỏi và dầu quéo thành một cục.

Dì Triệu tắt lửa, giúp cô lau sạch sẽ vết bẩn rồi thử thêm một ván.

Sang ván thứ hai, Hoài Hâm đã có thể cầm muôi thuận lợi chống trả được tiếng xèo xèo, nhưng đến lúc phải thả sườn vào thì cô lại sợ hãi không dám.

Bởi vì không chống đỡ được trọng lực mà một miếng xương sườn đã anh dũng bỏ trốn mất dạng khỏi bát, thả mình vào trong dầu nóng đang bốc hơi, trong nồi lập tức phát ra tiếng vang càng dữ dội.

Hoài Hâm không dám thả thêm miếng thứ hai hay thứ ba nào nữa,

thế là ván này cô cũng thành công thua thê thảm.

Đại khái cứ rửa nồi lại làm lại tầm bốn năm sáu lần như vậy, đến lần thứ bảy, một đ ĩa sườn đen thui và một đ ĩa rau gì đó mềm oặt chắc là do không cẩn thận bỏ nhiều nước và muối thành "Canh" đã thành công ra lò.

Là một tân thủ, cô thực sự không có đủ thời gian để mua nguyên liệu nấu ăn làm một lần nữa, may mà dưới sự giám sát và chỉ đạo của dì Triệu, nên bề ngoài của tô mì kia không tệ, hương vị cũng vô cùng ngon, ngoại trừ lúc đầu cô muốn làm một quả trứng trần, kết quả không cẩn thận đâm thủng nó luôn, đánh tan thành canh lòng trắng trứng trắng bóng và hoa trứng vàng kim.

Hoài Hâm cất bữa tối mà mình đã tỉ mỉ chuẩn bị vào trong hộp cơm, sau đó thay một bộ quần áo đơn giản nhẹ nhàng, gọi xe đi tới cao ốc Phan Thị.

Bởi vì là bất ngờ nên trước đó cô cũng không nói rõ với Úc Thừa, mà chỉ nói chuyện với Trình Tranh để xác nhận Úc Thừa không có sự sắp xếp nào khác cho bữa tối.

Cuộc họp cuối cùng đã gần kết thúc, Hoài Hâm ngồi trên ghế sofa ở sảnh chờ đợi, lúc này mới nhắn tin cho Úc Thừa.

Hoài Hâm: [Anh trai! Đang bận sao!]

Hoài Hâm: [*Miêu Miêu thăm dò.jpg*]

Hoài Hâm: [*Miêu Miêu cọ ngực anh.jpg*]

Hoài Hâm: [Em đã gọi cho anh một phần thức ăn ngoài ăn siêu ngon, họp xong anh nhớ xuống lấy!!!*Hôn hôn**Hôn hôn**Hôn hôn*]

Cô suy nghĩ một lúc rồi nhắn thêm: [Cụ thể ăn ngon tới trình độ nào

thì em cũng không biết, nhưng nghe bọn họ nói nhà ăn này được tặng ba sao Michelin, rất nhiều người nổi tiếng đều đến đó á ~!]

Hoài Hâm mặt không đỏ tim không đập đánh xong một hàng chữ như thế, đợi hai phút, Úc Thừa nhắn lại: [Được, cảm ơn cục cưng *Trái tim*]

Anh trả lời câu nói sau cùng của cô: [Vậy sao, vậy lát nữa anh phải nếm thử.]

Hoài Hâm mỉm cười ngẩng đầu khỏi màn hình điện thoại, khi đang ngẩn người thì cô bỗng nhìn thấy một bóng người hơi quen mắt từ trong cửa lớn đi tới.

Con gái của chủ tịch khoa học kỹ thuật Trung Minh, Joanne Cao Tĩnh Từ.

Thật ra đã hơn nửa năm rồi cô chưa gặp cô ta, lần cuối cùng gặp là lần đi công tác ở Thượng Hải.

Cũng không biết là duyên phận như thế nào mà trong đại sảnh rất nhiều ghế trống, Joanne tùy ý ngồi xuống lại vừa vặn chọn một chiếc ghế tựa lưng bên cạnh Hoài Hâm.

Cô ta đặt túi xách xuống, sau đó nhận một cuộc điện thoại.

Đầu tiên cô ta chào hỏi đối phương, cuối cùng nói: "Được rồi mà bố, con đã biết. Bố đừng lo lắng, con sẽ bàn bạc thành công lần hợp tác này."

Khoa học kỹ thuật Trung Minh chủ yếu tập trung vào các phương diện nghiệp vụ sợi quang học và lắp đặt cáp quang, mà độ phủ của Phan Thị rất rộng nên có các giao dịch kinh doanh có liên quan khác cũng không có gì lạ.

Cao Ngạn Triết lại dặn dò thêm cái gì đó, Cao Tĩnh Từ trả lời bằng

giọng điệu nhẹ nhàng: "Không sao đâu bố, con và Alvin có quen biết, anh ấy có không tốt đến đâu thì cũng sẽ bán ân tình này cho con."

Thật ra, khi cô ta vừa nghe nói Phan Thị đổi chủ đã rất khiếp sợ.

Cao Tĩnh Từ chưa hề nghĩ tới Úc Thừa lại có thể có bối cảnh như thế, khi chưa cắt đứt liên hệ, đối phương ôn hòa lịch sự, hoàn toàn không nhìn ra là con cháu thế gia.

Thậm chí ông chủ có yêu cầu anh theo cô ta đi ăn cơm, anh cũng không có chút dị nghị nào, khiêm tốn lịch sự đi cùng.

Cho nên trong tiềm thức, trong lòng Cao Tĩnh Từ có chút nhìn anh từ phía trên xuống.

Khi công ty nhà bọn họ được niêm yết trên thị trường, Úc Thừa chỉ là một người làm tài chính trong ngân hàng đầu tư, dù cấp bậc có cao đến đâu thì cũng là phải phục vụ cho bọn họ, bây giờ anh lại lắc mình biến hoá trở thành người cầm quyền một gia tộc lớn ở Hồng Kông.

Cảm giác chênh lệch trong lòng Cao Tĩnh Từ không cần nói cũng biết.

Huống chi Úc Thừa còn là người mà cô ta đã từng mong mà không có được, nhiều lần liếc mắt ra hiệu mời cũng vô dụng, rõ ràng anh hiểu nhưng lại không chấp nhận lời đề nghị âm thầm của cô ta, Cao Tĩnh Từ oán hận trong lòng, tình cảm với anh cũng rất phức tạp.

Úc Thừa không thuộc họ Phan, một tháng nay, các phương tiện truyền thông lớn đã phí bút phí mực đào ra bí ẩn phía sau này, bởi vậy việc Úc Thừa được một đôi vợ chồng nhận nuôi, đến năm mười bốn tuổi mới nhận nhau với bố mẹ ruột cũng bị đem ra công khai.

Cũng bởi thế mà đã từng có đủ loại chuyện cô ta nói không thông.

Nhưng Cao Tĩnh Từ vẫn rất có chấp niệm, bất kể là vì sự nghiệp hay là tình cảm, cô ta đều muốn chinh phục Úc Thừa.

Hôm nay có lẽ là một thời cơ không tệ, Cao Tĩnh Từ có cuộc gặp mặt với các giám đốc vào bảy giờ tối, nhưng cô ta biết lúc này Úc Thừa sẽ rảnh cho nên đặc biệt chờ ở đây, muốn mượn cơ hội hợp tác công việc để hẹn anh ăn một bữa cơm tối, thâm nhập hơn nữa và phát triển thành mối quan hệ khác.

Về phần Úc Thừa có những người phụ nữ khác hay không thì Cao Tĩnh Từ không để ý.

Cô ta không tin Úc Thừa thật sự có thể giữ vững bản tâm, một khi con người có được quyền thế và tài phú thì sẽ sa đọa, trước mặt hấp dẫn cực lớn, tất cả nguyên tắc đều có thể bị đánh vỡ.

Cao Tĩnh Từ gửi một tin nhắn Wechat cho Úc Thừa, nói mình đến đại sảnh rồi kiên nhẫn chờ đợi anh trả lời.

Sau vài phút, tin nhắn chưa thấy đâu, nhưng lại trông thấy người đi ra khỏi thang máy.

Người đàn ông mặc một chiếc áo choàng thắt lưng, vai rộng eo hẹp, mặc đồ Tây thẳng thớm gọn gàng, phác hoạ ra hai chân thẳng tắp thon dài.

Úc Thừa sải bước đi về hướng cô ta đang ngồi.

Cao Tĩnh Từ sững sờ, trái tim bắt đầu tăng tốc đập thình thịch, quả thực là có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô ta biết mặt ngoài Úc Thừa làm vô cùng tốt, nhưng lại không ngờ anh lại cho mình mặt mũi như thế, còn đích thân xuống nghênh đón.

"Tổng giám đốc Alvin." Cao Tĩnh Từ vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Cô ta nhếch đôi môi đỏ duyên dáng cười một tiếng: "Đã lâu không gặp."

Bước chân của Úc Thừa hơi khựng lại một chút, anh dừng lại cách cô ta chừng một mét.

Ánh mắt đụng nhau, anh mỉm cười: "Đã lâu không gặp, Joanne."

Cao Tĩnh Từ khẽ vén tóc, lộ ra cho anh xem khuôn mặt mỹ lệ của mình: "Gần đây tổng giám đốc Thừa đúng là một người nổi tiếng trong giới Hồng Kông, không ít bạn bè của tôi đều đang nói về anh."

"Ồ, là vậy sao." Úc Thừa cong môi dưới, giọng điệu ôn hòa: "Quá khen rồi."

Anh vẫn kín kẽ như vậy, trong lòng Cao Tĩnh Từ hậm hực, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi đã đặt một nhà hàng Michelin, anh Alvin có thể nể mặt cùng đi không?"

Cô ta đến gần hơn một chút, mùi thơm cũng nhẹ nhàng theo tới, dịu dàng nói: "Là một chỗ bên cửa sổ rất khó đặt, phong cách nhà hàng bọn họ rất đẹp, rất yên tĩnh, chúng ta có thể vừa thưởng cảnh đêm, vừa nói chuyện"

Ánh mắt Úc Thừa khẽ nhúc nhích, không biết sao thần sắc anh lại có biến hóa rất nhỏ.

Anh hỏi: "Là nhà hàng nào?"

Cao Tĩnh Từ cho là anh cảm thấy hứng thú, cười yếu ớt nói: "Rose &

Berry, ngay gần trung tâm, vừa vặn có thể nhìn thấy đu quay."

Cô ta dịu giong: "Vậy chúng ta…"

"Cám ơn cô đã đề cử, Joanne." Úc Thừa nói một cách lịch sự: "Vợ tôi mới nhắn là cô ấy đã đặt bữa tối cho tôi ở một nhà hàng Michelin, tôi còn đang suy nghĩ xem có phải cùng một nhà không, kết quả không phải."

Anh dừng một chút rồi nhẹ nhàng nói tiếp: "Nhưng mà lần sau tôi có thể đưa cô ấy đến ăn thử nhà hàng Rose & Berry này xem sao."

Không khí yên tĩnh đến nỗi dường như có thể nghe thấy tiếng một chiếc kim rơi xuống.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy tiếng nói của Cao Tĩnh Từ: "Hả?"

Trong một khoảng thời gian ngắn, biểu cảm trên khuôn mặt cô ta không ngừng thay đổi, đã không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung nữa: "Anh kết hôn khi nào?"

Kết hôn thì tính chất đã khác rồi, dù thế nào đi nữa thì cô ta cũng không thể làm vợ bé của người ta được.

Cao Tĩnh Từ hít sâu một hơi: "Vợ của anh là…"

Úc Thừa mỉm cười, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt Hoài Hâm đang lén lút ngồi trên ghế sofa đang thò đầu ra nghe lén: "Có lẽ cô có thể quay đầu lại nhìn một chút, cô ấy đang ngồi phía sau cô."

Sau khi Cao Tĩnh Từ chạy trối chết, nắm đấm nhỏ của Hoài Hâm điên cuồng nện lên người Úc Thừa, hai gò má cô ửng hồng: "A a a ban ngày ban mặt anh gọi lung tung cái gì đấy!

Ai là cái kia của anh!!!"

Cũng chỉ là đính hôn, còn chưa xác định quan hệ thực chất đâu!

Anh, thế mà anh…

Xưng hô thế này quá có lực sát thương, Hoài Hâm cũng không dám hồi tưởng lại nữa, một hồi lâu sau mới mất tự nhiên hỏi: "Anh phát hiện ra em khi nào?"

Úc Thừa mỉm cười, vuốt v e tóc mai của cô: "Vừa đi ra đã thấy."

Vì giả bộ như đang đưa thức ăn ngoài, Hoài Hâm đã đặc biệt ăn mặc rất giản dị, một bộ hưu nhàn áo dài quần dài, còn đội một chiếc mũ thể thao để che giấu tai mắt, nhưng không ngờ lại bị anh ta phát hiện sớm như vậy.

Úc Thừa ngồi trên chiếc ghế dựa mềm bên cạnh, chống tay xích lại gần cô, đuôi mắt cũng cong cong: "Vợ của anh xinh đẹp như vậy, sao có thể không nhận ra đây."

Anh còn đùa cô đến nghiện rồi.

Úc Thừa thực sự quá mức làm người khác chú ý, hầu như tất cả mọi người trong đại sảnh cố ý hay vô ý đều nhìn về hướng này, thậm chí Hoài Hâm còn thấy rõ hai nhân viên quầy lễ tân đang thì thầm nói chuyện.

Hoài Hâm mở to hai mắt, xù lông: "A a a không cho anh nói nữa!!!"

Úc Thừa che miệng thấp giọng cười lên, sau đó anh chuyển sự chú ý sang hộp cơm, có chút khiêm tốn thỉnh giáo: "Cục cưng mang đồ tốt gì tới cho anh vậy?"

"Là, là đồ ăn do em tự làm."

Úc Thừa có chút ngạc nhiên: "Em làm?"

"Đúng thế." Hoài Hâm liếc anh một cái: "Làm sao? Anh không tin?"

"Tin, anh tin mà."

Người đàn ông lại cười, giọng nói cực kỳ trầm thấp: "Hôm nay anh rất vui, làm việc xong còn có thể ăn cơm bạn gái nấu."

Anh đã quen nói những lời dễ nghe như vậy, khuôn mặt Hoài Hâm đỏ hồng, không lập tức lên tiếng.

Úc Thừa nắm tay của cô, dịu dàng trưng cầu ý kiến: "Vậy chúng ta đi lên nhé?"

"Anh chờ một chút."

Hoài Hâm phồng má, dự định tính sổ chuyện vừa rồi với anh: "Cái cô Joanne kia thường xuyên đến tìm anh sao?"

"Không có, mỗi lần cô ta gặp anh thì em đều đúng lúc ở bên cạnh anh.” Úc Thừa nghiêm mặt: "Mà cô ta gửi tin nhắn Wechat cho anh, anh chỉ trả lời những phần có liên quan đến công việc thôi."

Anh rất thành khẩn đưa di động ra, thao tác rất đến nơi đến chốn: "Em có muốn xem lịch sử trò chuyện không?"

Ánh mắt Hoài Hâm dừng lại trên màn hình một lát, sau đó nhanh chóng thu lại, khóe miệng cong lên: "Quên đi."

Cô mang theo hộp cơm ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào thang máy, Úc Thừa cười theo ở phía sau.

Trên đường đi không gặp thêm ai khác, khi đến phòng nghỉ rộng rãi, Hoài Hâm mở hộp cơm ra đặt lên bàn, cuối cùng món "Ba sao Michelin" cũng có thể xuất hiện trong đôi mắt tươi cười của Úc Thừa.

Trong điện thoại cô nổ rất dễ nghe, nhưng khi nhìn đến miếng xương sườn đen nhánh kia, mí mắt Hoài Hâm vẫn không nhịn được nhảy một cái, hai má vừa mới phai nhạt đã đỏ bừng.

Mắt thấy Úc Thừa ngước mắt lên chuẩn bị nói gì đó, Hoài Hâm đã lên tiếng trước: "Anh, anh đừng đánh giá đồ ăn qua vẻ bề ngoài."

"Ừm, nói không chừng hương vị cũng không tệ lắm đâu."

Lời này của cô có chút yếu ớt, Úc Thừa hứng thú nhìn cô một chút, rồi lấy bộ đồ ăn ra với động tác ưu nhã.

Thấy anh ngẫu nhiên gắp một miếng xương sườn, trong lòng Hoài Hâm thấp thỏm nhảy dựng lên, nhưng mặt Úc Thừa vẫn không đổi sắc, chậm rãi ăn miếng thịt sườn đó.

Nhìn vẻ mặt anh như thể đây thật sự là một bữa tiệc thịnh soạn, một lát sau còn đúng trọng tâm gật đầu: "Ăn rất ngon."

"Thật sao?" Hoài Hâm nghi ngờ.

Cô làm phần cho hai người, nghe anh nói vậy cũng định lấy đũa gắp một miếng nếm thử.

Bởi vì cô để nước sốt quá đậm cho nên chỗ thịt này đen sì chẳng khác nào than đá, nhưng lạ một chỗ là hương vị cũng khá vừa miệng.

Bỏ qua sự thật về những miếng bị cháy thì tổng thể cũng coi như là mức trung bình khá.

Nó còn tốt hơn so với mong đợi của Hoài Hâm, cô đang định nói vài lời để bù đắp cho bản thân thì nghe thấy lời bình luận không nhanh không chậm của người đàn ông: "Thật sự rất ngon." "

"Sườn đặc biệt ngon, thịt mềm, tan chảy trong miệng, màu sắc đẹp và vừa mắt, khiến cho người ta cảnh đẹp ý vui."

"Rau xanh được trình bày mới lạ, nước canh bên trong giàu có vitamin, vị mặn vừa phải. Món mì trứng này càng tinh xảo và mịn màng hơn."

"Cho dù là cái nhìn đầu tiên hay sau khi nếm thử lặp đi lặp lại, thì đều xứng tầm trình độ ba sao Michelin."

Hoài Hâm: "..."

Chương 90: C90: Dính lấy nhau

Đêm đó đến mười giờ Úc Thừa mới kết thúc công việc về đến nhà.

Hoài Hâm vừa mới thoải mái ngăm tắm hoa hồng trong nhà, lúc trùm khăn tắm đi ra cả người đều tràn ngập hơi nước tươi mát, hai gò má trắng hồng, sắc mặt vô cùng tốt.

Cô chỉ thả mình nằm ngang trên ghế sofa, không nói không rằng trốn ở sau lưng ghế bí ẩn thưởng thức dáng vẻ nhã nhặn của người đàn ông đang cởi áo khoác âu phục và áo vest ở cửa ra vào.

Người giúp việc ra nghênh đón nhận lấy áo của Úc Thừa, anh vừa nhìn điện thoại vừa đi vào trong, đầu cầu thang ở ngay mé sau ghế sofa, nếu như Úc Thừa đi lên lầu luôn thì sẽ không trông thấy cô.

Hoài Hâm vội vàng rụt đầu lại, tính toán đợi một hồi nữa, thừa dịp người đàn ông vào phòng tắm, cô sẽ đi theo lên.

Cô nín thở nhìn chằm chằm nửa ngày qua khe hở ghế sofa, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân đi lên lầu, đang định ngẩng đầu lên để tìm hiểu thì một hơi thở chậm rãi thổi vào sau tai cô.

Cảm giác ngứa ngáy tê dại trong nháy mắt kéo dài đến toàn bộ phần gáy, ngay cả da đầu cũng run lên, Hoài Hâm không kịp đề phòng bị giật nảy mình kêu lên thành tiếng.

"Sao anh đi đường mà không có tiếng vậy chứ?"

Úc Thừa chống lên tay vịn ghế sofa, khuôn mặt đẹp trai nở một nụ

cười dịu dàng, nhìn chằm chằm vào cô ở khoảng cách gần: "Vậy còn em? Sao nhìn thấy anh trở về mà không nói không rằng gì cả?"

Chẳng phải cô tính thừa dịp anh tắm rửa để trêu chọc anh một chút thôi sao, ai biết kế hoạch còn chưa được tiến hành đã bị bóp ch ết từ trong trứng nước rồi, Hoài Hâm trở mình, ánh mắt như có như không mà nhìn anh, cũng không chịu nói rõ.

Dường như Úc Thừa cũng hiểu ra điều gì đó, ý cười trong con ngươi đen nhánh của anh càng thêm sâu

Hoài Hâm nằm nghiêng, còn anh thì ngồi xổm ở bên cạnh ghế sofa, lúc trước hai người chưa từng nhìn nhau ở góc độ này.

Ánh mắt cô rơi vào từng cọng lông mi dài và dày của người đàn ông, trong lúc nhất thời Hoài Hâm có chút ngơ ngác.

Rốt cuộc người này lớn lên như thế nào vậy?

Nhìn ở khoảng cách gần mà cũng rất hoàn mỹ.

Đường nét của anh rất ưu việt, sống mũi cao thẳng, xương lông mày có hơi nhô lên làm nổi bật hốc mắt thâm thúy, lông mi thanh mảnh đẹp trai.

Đôi mắt sắc như hồ sâu thăm thẳm, góc trong của mắt hơi chúi xuống dưới còn đuôi mắt lại nâng lên trên, giống như hình dạng cánh hoa đào, hơi nheo lại nhìn rất mê hồn.

Cặp kính gọng bạc giống như một bộ lọc vật lý khiến ánh mắt Úc Thừa càng có cảm giác xa xăm và cấm dục hơn.

"Anh..."

Hoài Hâm vừa mới mở miệng, anh đã cúi người hôn tới.

Anh ngậm m út đôi môi cô, nhẹ nhàng cọ xát giống như đang ăn một viên kẹo.

Hoài Hâm vô thức đưa tay bám vào cánh tay của anh, khi hơi dùng sức, cô chợt cảm nhận được những cơ bắp rắn chắc và căng cứng dưới lớp áo sơ mi trắng.

Tư thế này rất mất sức, Hoài Hâm bèn vịn vào anh rồi ngồi dậy, Úc Thừa cũng cúi người tới, hai tay đặt hai bên người cô rồi nhắm mắt tiếp tục hôn.

Kính mắt hơi vướng víu, Úc Thừa hơi dừng lại, trầm giọng nói trong lúc lấy hơi: "Lấy nó xuống giúp anh."

Hoài Hâm run lên một cái, sau đó đưa tay tháo kính ra và gấp gọng kính lại.

Cô vừa ngước mắt lên đã bắt gặp ánh mắt đen như biển đêm của Úc Thừa.

Anh siết chặt cổ tay còn lại của Hoài Hâm trên ghế sofa và hôn cô ngày càng sâu hơn.

Hoài Hâm ưm một tiếng, cầm kính mắt ôm cổ người đàn ông, cổ tay mềm mại nhiễm phải nhiệt độ của anh, bỏng đến mức giống như sắp bốc cháy.

Môi lưỡi khí thế hung hăng tiến công, Hoài Hâm bị anh ép vào lưng ghế sofa không còn đường trốn thoát.

Từ khóe mắt, cô có thể nhìn thấy bàn tay anh đang giữ chặt mình, đốt ngón tay rõ ràng, màu da trắng lạnh, trên mu bàn tay nổi lên đầy những gân xanh có cảm giác kiểm soát mạnh mẽ, nhìn qua lại vô cùng gợi cảm.

Trong lúc ý loạn tình m3, Hoài Hâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hiện tại hình như…Có vẻ như, không phải chỉ có hai người bọn họ.

Dì Triệu còn đang ở đây a a a a a a a!!!

Hoài Hâm đã quen với việc trải qua thế giới hai người, suýt nữa thì quên mất còn có chuyện này, cô ngượng ngùng đỏ bừng cả chóp tai, chống tay lên ngực Úc Thừa thở hổn hển: "Khoan đã."

Thuận theo ánh mắt của Hoài Hâm, Úc Thừa cũng nhìn thấy dì Triệu giả vờ làm người trong suốt đang quét dọn vệ sinh ở bên cạnh.

Anh cong môi cười như không cười, lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hoài Hâm một chút, chậm rãi hôn trán của cô một cái rồi cười nhẹ: "Anh đi tắm trước nhé, cục cưng."

Nói xong anh đi lên lầu.

Hoài Hâm ngồi tại chỗ ngẩn người, chậm rãi bình phục tâm trạng.

Lúc này cô đã nhìn ra, thuê người giúp việc có lợi cũng có hại, nhưng mà hiển nhiên dì Triệu khá có mắt nhìn, lúc Úc Thừa mới vừa vào cửa, bà ấy không kịp tránh đi, nên hiện tại đang nhanh tay chân lanh lẹ về phòng của mình.

Nhưng mà bọn họ ở tầng một, có người ngoài ở đây nên làm thế nào thì Hoài Hâm cũng không thả lỏng nổi.

Cô mở tivi lên xem bộ phim thần tượng mà cô đang theo dõi để tìm linh cảm viết tiểu thuyết.

Khi Úc Thừa tắm rửa xong bước xuống lầu, nhìn thấy Hoài Hâm đang dùng máy tính gõ chữ.

Mái tóc đen dài của cô được búi lỏng lẻo, một lọn tóc tùy ý được vén bên tai, hàng mi dài rũ xuống khiến cô trông có vẻ lười biếng và

xinh đẹp.

Màn hình TV vẫn sáng, thỉnh thoảng còn lần lượt hiện lên những video có lượng truy cập cao được gợi ý.

Úc Thừa mang dép lê trong nhà thong thả đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Vừa nghe thấy tiếng động, Hoài Hâm rất cảnh giác khép máy tính lại, tiếng lạch cạch vang lên giòn rõ ràng.

Úc Thừa nhìn động tác phản xạ có điều kiện của cô, không nói gì mà chỉ hơi nhướng mày.

Hoài Hâm vội ho một tiếng, ánh mắt giả vờ lướt qua TV rồi cố gắng chuyển chủ đề: "Phim này có vẻ khá hay."

Úc Thừa nhẹ nhàng thuận theo lời cô: "Muốn xem không?"

Lời này đã nói ra, hai người đều không phải kiểu người quen đi ngủ sớm nên vẫn dư dả thời gian xem một bộ phim, Hoài Hâm suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại anh: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên." Úc Thừa khẽ cười một tiếng, anh duỗi cánh tay kéo cô lại, thân mật nói: "Em muốn xem thì chúng ta có thể xem.”

Nếu như là trước đây, Hoài Hâm chắc chắn sẽ chọn một bộ phim tình cảm để hai người cùng xem, nhưng sau khi nghĩ đến chuyện trong nhà đang có thêm một dì Triệu, cô đột nhiên muốn dùng biện pháp khác.

Hoài Hâm đứng dậy và đột nhiên tắt đèn trần trong phòng khách, chỉ để lại một ngọn đèn sàn mơ hồ.

Trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt của cô trông đặc biệt sáng, giống

như là hai ngọn đèn lưu ly xinh đẹp: "Anh trai."

Hoài Hâm li3m môi: "Anh có muốn xem phim kinh dị không?"

Phim kinh dị, trước kia khi hai người cùng xem phim, sao lại không nghĩ tới phương án này nhỉ?

Thật ra lá gan Hoài Hâm không hề lớn, lại rất sợ tối, chỉ cần một cái bóng lạ nhỏ nhất cũng sẽ khiến cô sợ hãi nên gần như bị cách ly khỏi phim kinh dị.

Nhưng bây giờ có Úc Thừa ở bên cạnh, cô đột nhiên muốn thử một chút.

Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trong ánh sáng mơ hồ lộ ra có chút lưu luyến, lòng bàn tay ấm áp của anh chạm đến ngón tay của cô, giọng nói trầm thấp vang lên: "Em có muốn xem không?"

Hoài Hâm tháo giày bò lên trên ghế sofa, rúc vào lòng anh: "Một chút."

"Không sợ à?"

Hoài Hâm ôm lấy eo Úc Thừa, nói giọng ngọt ngào nũng nịu: "Không phải đã có anh bảo vệ em rồi sao?"

Trên đỉnh đầu có tiếng cười nhẹ êm tai dễ nghe của Úc Thừa truyền đến, cùng với giọng nói dịu dàng của anh, anh hơi ôm sát cô lại: "Được."

Sau khi chọn đi chọn lại, cuối cùng hai người đã quyết định chọn “The Conjuring- Ảm ảnh kinh hoàng”, một bộ phim cũ của đạo diễn James Wan vào năm 2013. So với các bộ phim khác của ông, như “Saw-Lưỡi cưa” và “Dead Silence-Sự im lặng chết chóc” thì càng giống phim kinh dị truyền thống hơn, một gia đình chuyển vào sống trong một ngôi nhà ma và không ngừng gặp phải các loại sự kiện ly

kỳ.

Mấu chốt nhất là Hoài Hâm đã lên trên mạng xem thì thấy nói cả bộ phim chỉ chết có một con chó và một con chim, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác kinh hồn táng đảm.

Cô quyết tâm muốn xem thử một lần.

Trong phòng khách tối đến mức không thể tối hơn, chỉ có một màn hình tivi lớn phát ra một chút ánh sáng xanh le lói, Hoài Hâm nằm ở trong ngực Úc Thừa, mới xem phần chuyện xưa của con rối và âm nhạc u ám mở đầu, mà đã bắt đầu nơm nớp lo sợ.

Nhịp tim cô dần dần tăng lên treo lơ lửng giữa không trung, cô biết mình có bao nhiêu cân lượng, nhưng lúc này vừa mới bắt đầu, cho dù có ý định lùi bước thì cũng không lên tiếng, chỉ hơi căng thẳng cơ thể rồi nhìn màn hình không chớp mắt.

Người đàn ông cảm nhận được phản ứng nhỏ xíu của cô, cánh tay ôm càng chặt cô vào trong ngực mình.

"Có thể không?" Úc Thừa chậm rãi nói: "Nếu em sợ thì chúng ta không xem nữa."

Thực ra cô đang bị một chút sức lực không chịu khuất phục từ trong xương quấy phá, Hoài Hâm cố gắng giữ lại một tia quật cường cuối cùng: "Không, em nhất định phải xem hết."

Sự thật chứng minh, Hoài Hâm hoàn toàn đánh giá quá cao bản thân.

Cô là một Tiểu Bạch trong giới phim kinh dị, trong toàn bộ quá trình, cô chỉ nín hơi, ngay cả thở cũng không dám, liên tục bị giật mình bởi những hình ảnh lần lượt nhảy ra trong ngôi nhà ma u ám, tất cả đồng hồ đều dừng ở ba giờ bảy phút, tiếng bước chân chậm rãi xuất

hiện ngoài cửa, bóng dáng trôi nổi trong gương, bàn tay tái nhợt duỗi ra trong tủ quần áo.

Hoài Hâm không nhớ nổi mình đã không kiềm chế hét lên bao nhiêu lần, giống như một con heo nhỏ thơm thơm điên cuồng rúc vào trong ngực Úc Thừa, nước mắt cũng rớt xuống: "Anh trai, em sợ huhuhu…"

Có nhiều lúc cô hoảng sợ trước những vật thể đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn, nó thuộc về một loại căng thẳng, sau khi bình tĩnh lại sẽ không sao, cho nên trong số này cô nửa sợ thật nửa sợ giả, thật ra còn xen lẫn vài phần nũng nịu.

Úc Thừa biết nhưng vẫn vừa dùng giọng nói ấm áp dỗ dành cô, vừa vỗ nhẹ tấm lưng khẽ run lên của cô.

Dường như trong thế giới hắc ám này chỉ có hai người bọn họ đang dựa sát vào nhau lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Mùi hương thoang thoảng của gỗ đàn hương tỏa ra, Hoài Hâm ngửi thấy mùi này rồi vùi đầu vào cổ Úc Thừa không muốn xa rời.

Đúng là bộ phim rất hiểu làm thế nào để khống chế tiết tấu.

Sau một đoạn tình tiết chầm chậm làm nền, đột nhiên một tiếng phần phật vang lên, ngay sau đó là cuồng phong mưa rào, sấm sét vang dội.

Trong âm thanh ầm ầm rung động, tà vật bị thầy trừ tà khóa trong tủ đột nhiên biến mất và xuất hiện trên chiếc ghế bập bênh đang đung đưa tự phát trong nhà cô bé.

Bả vai mảnh khảnh của Hoài Hâm rung lên như cánh bướm rung rinh trong mưa.

Bàn tay thon dài to lớn hạ xuống che kín lỗ tai của cô.

Hoài Hâm nhắm chặt mắt, trái tim giống như như tàu lượn siêu tốc đang lao qua điểm cao nhất, vòng tay rắn chắc và ấm áp của người đàn ông bao bọc lấy cô.

Trong chốc lát, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

"Đừng sợ." Cô chỉ nghe thấy tiếng Úc Thừa dịu dàng nói.

Hoài Hâm không tự chủ được mà run rẩy, anh càng tiến lại gần ôm lấy cô, ôm cả cơ thể cô vào ngực.

Hoài Hâm co hai chân lại, cong gối, nghiêng người ngồi trên đùi Úc Thừa, mắt cá chân cô mảnh đến mức một tay anh cũng có thể nắm trọn, cho nên bây giờ anh ôm chặt cả người cô cũng không thành vấn đề.

Hoài Hâm sợ sấm sét.

Từ lúc còn rất nhỏ.

Bởi vì bố mẹ luôn luôn về muộn nên những lúc mưa to, những cây cao bên ngoài nhà trông càng kỳ lạ hơn, ánh trăng nhợt nhạt và ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ chiếu lên tường, giống như một bóng ma của khu rừng trong phim kinh dị.

Chỉ cần có giông bão, những lá cây, thân cành kia sẽ múa may cuồng loạn trong gió táp, như thể có ai đó nhìn trộm vào nhà trong một thời gian dài và sẵn sàng phá vỡ cửa sổ bất cứ lúc nào.

Mỗi khi có sấm sét, tim Hoài Hâm đều sẽ đập nhanh, nó tương tự như một loại rối loạn căng thẳng sau chấn thương, đó là một bóng ma đã ngủ yên trong tim từ lâu.

Trước kia, nếu có Hoài Diệu Khánh ở bên cạnh, khi ông nhìn thấy cô sợ hãi thì sẽ ôm cô vào trong ngực rồi hát những bài đồng dao đơn

giản để dỗ cô đi ngủ.

Sau này, khi cô trưởng thành, không còn có được sự gần gũi với bố như hồi còn nhỏ, càng nhận ra rằng đây chỉ là nỗi sợ hãi thông thường, cho dù đối mặt một mình cũng không sao cả.

Nhưng Hoài Hâm vẫn còn nhớ cảm giác được ai đó ôm chặt trong vòng tay khi còn nhỏ, cảm giác an tâm mà ỷ lại.

Giống như bây giờ.

Sợi tóc của cô dán vào chiếc cằm góc cạnh của Úc Thừa, má cô chạm vào chiếc áo len cổ lọ mềm mại của anh, mùi hương thoang thoảng của nắng và xà phòng dần làm nhịp tim như đang trên vách đá chậm lại.

Quanh thân ấm áp, được bao bọc trong vòng tay anh và đống chăn bông dày. truyện đam mỹ

Không có âm thanh, bầu không khí kỳ dị dễ dàng bị quét đi như bụi bay trên mặt bàn...Thứ duy nhất mà Hoài Hâm có thể cảm giác được chính là cái chạm nhẹ nhàng rơi vào trên trán mình, một nụ hôn hết sức dịu dàng của người đàn ông.

Bộ phim cuối cùng cũng thăng hoa với chủ đề gia đình ấm áp, trở về với mặt trời và mọi thứ thật đẹp đẽ sau khi những bóng ma tan biến.

Mặc dù toàn bộ quá trình có phần quá k1ch thích, nhưng vẫn là một loại trải nghiệm khác, chỉ là Hoài Hâm đã quyết định sẽ không tiếp xúc với những bộ phim như vậy nữa trong một thời gian ngắn.

Di chứng khi xem hết một bộ phim kinh dị hết sức rõ ràng, đó chính là Úc Thừa có thêm một vật trang sức tuỳ thân.

Con đường từ phòng khách đến phòng ngủ đều do anh ôm đi, Hoài Hâm không dám ngủ một mình, ban đêm lúc nào cũng muốn dính lên người anh, quả thực mềm mại đến muốn mạng.

Cho dù anh có dỗ dành như thế nào cũng đều vô dụng, cô cứ không an phận rúc vào trong ngực Úc Thừa.

Không biết có phải là cố ý hay không, dù sao cũng cảm giác cô hơi có ý mượn chuyện này để mưu đồ chuyện của mình.

Ánh trăng dịu dàng lọt vào căn phòng tối đen như mực, Hoài Hâm lật qua lật lại giống như một bệnh nhân ADHD.

Úc Thừa từ từ nhắm hai mắt lại, dùng cả tay cả chân ôm cô, môi mỏng khẽ cong, để mặc cô tùy hứng làm loạn với mình.

Cánh tay anh đặt trên eo mềm mại của cô, giọng nói tràn ra từ cổ họng vừa từ tính vừa thâm trầm, lại lười biếng và gợi cảm: "Cục cưng, ngủ đi. Đừng làm rộn."

Hoài Hâm đơn giản là bị dọa tinh thần, tinh lực dư thừa không có chỗ giải phóng, tay khẽ kéo góc áo của anh, mềm giọng trả lời: "Em ngủ không được mà."

Úc Thừa vẫn nhắm mắt, chỉ là hơi thở của anh dường như nặng hơn một chút.

"Em nằm một hồi, tự nhiên sẽ buồn ngủ thôi." Anh nói.

Chủ yếu là khi cô nhắm mắt lại thì những hình ảnh kia sẽ tự động chiếu lại tuần hoàn trong đầu, làm thế nào cũng không thoát khỏi chúng được.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi, Hoài Hâm đã lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần, cô vốn đang đối mặt với Úc Thừa, nhưng lại cảm thấy phía sau lưng mình rất trống, thế là cô quay sang bên kia, dán lưng

vào lồ ng ngực anh, lần này thứ lọt vào trong tầm mắt cô đều là một màu đen kịt, khiến cho người ta không khỏi nhớ đến căn phòng tối tăm trong phim.

"Ừm, hay là em dậy viết tiểu thuyết." Hoài Hâm phồng má lên.

Cô còn chưa dứt lời, Úc Thừa đã mở mắt ra, híp mắt nhìn cô.

"Em thật sự không ngủ sao?" Giọng anh hơi khàn khàn, như đang cẩn thận xác nhận với cô.

Hoài Hâm không biết tại sao, gật đầu định bật chiếc đèn ngủ nhỏ bên cạnh, nhưng cổ tay đã bị anh giữ lại.

Lông mi giống như lông quạ tạo ra một cái bóng mê hoặc, người đàn ông ngước lên nhìn chằm chằm vào cô, ngũ quan anh tuấn rõ ràng bị ánh sáng ngoài cửa sổ phác hoạ thành một lập thể thâm thúy, dù trong ánh sáng lờ mờ cũng rất đẹp: "Không thể quên được những hình ảnh kia sao?"

Hoài Hâm nắm chặt ngón tay của anh, dáng vẻ rất khổ não: "Ừm, cho dù ngủ thiếp đi em cũng sợ sẽ gặp ác mộng"

Không khí chững lại trong một cái chớp mắt, Úc Thừa bỗng dưng xoay người đè lên, đôi môi hôn thật sâu lên gò má, trằn trọc m út.

Tay của anh lần xuống tìm kiếm, ánh mắt sâu thẳm quyến rũ, anh khẽ cười nhẹ một tiếng: "Vậy để anh tìm cách khác trị một chút cho cục cưng nhé!"

"Cam đoan quên hết không còn một mống, đêm nay mơ mộng đẹp."

Chương 91: 91: Anh đã có được

Ngày hôm sau Hoài Hâm mơ màng tỉnh lại, vừa mở mắt là thấy nắng ban mai lượn lờ xuyên qua cửa sổ.

Một vài hình ảnh thay nhau thoáng qua trong đầu, mặt cô dần dần đỏ lên.

Quả thật Úc Thừa đã làm được chuyện anh hứa hẹn. Hoài Hâm đã hoàn toàn không quan tâm nửa đoạn sau của bộ phim kinh dị có đáng sợ hay không nữa, tất cả những gì cô nhớ về tối đêm qua chỉ là cảm xúc mãnh liệt mà anh mang lại.

Dĩ nhiên, cái giá phải trả là giờ đây người cô mềm nhũn.

Đàn ông già ngoài ba mươi rồi mà sao thể lực còn tốt như vậy chứ:)

Hoài Hâm vừa lẩm bẩm lầm bầm vừa chống giường bò dậy, xoa bóp bắp chân ê ẩm.

Úc Thừa đã không còn trong phòng, trên tủ đầu giường có để lại một tờ giấy ghi chú màu tím nhạt, trên đó là nét chữ thanh thoát đẹp đẽ của anh: Anh có việc phải đến tập đoàn, bé yêu thức dậy nhớ ăn sáng đúng giờ nhé.

Cô lật mặt sau: Yêu em *Trái tim*

Hoài Hâm từ từ đọc từng chữ trên mảnh giấy, không kìm được mà khẽ liếm đôi môi mềm mại.

Tim đập thình thịch, sự ngọt ngào chậm rãi lan ra theo từng mạch máu, chảy tràn khắp toàn thân, cô thấy mình như biến thành viên kẹo ngọt mềm tan, vô cùng hạnh phúc.

Yêu.

Thì ra đây chính là tình yêu.

Cô cũng rất yêu anh.

Hoài Hâm cười tít mắt rồi gấp tờ giấy ghi chú lại, kẹp vào túi tài liệu mình thường dùng khi đi học.

Dì Triệu đã làm xong bữa ăn sáng, có bánh cuốn nóng hổi cùng tiểu long bao, trông cực kỳ ngon miệng.

Hoài Hâm ăn một bữa thỏa thích. Kế hoạch ban đầu của cô là tiếp tục làm bài tập nhóm, họp online với các bạn học, nào ngờ nửa đường cô lại đón một vị khách không mời mà đến.

Cửa biệt thự mở ra, tiếng giày cao gót bước trên nấc thang cẩm thạch lộc cộc vang dội, dì Triệu hơi giật mình rồi mới nhận ra đó là ai: "Chào bà."

Thời tiết trở lạnh, Hứa Tông mặc áo khoác lông chồn dày, ăn mặc xa hoa cao quý, bước vào với phong thái rất đoan trang.

Bà ấy dửng dưng nhìn chung quanh một vòng, nói cộc lốc với dì Triệu: "Kêu nó xuống đây cho tôi."

Hoài Hâm đang ngồi viết báo cáo trong phòng đọc sách, nghe được tiếng động đi ra thì thấy được cảnh tượng như vậy.

Cô chưa từng gặp Hứa Tông, nhưng với những miêu tả chung chung của Úc Thừa thì cô đã hình dung được phần nào tính cách của bà ấy.

Là một người phụ nữ cực đoan ích kỷ, chẳng màng đến tình thân.

Hứa Tông thẳng lưng ưỡn ngực ngồi trên ghế sa lon, lạnh lùng nhìn Hoài Hâm, bà ấy không hề nói bất kỳ câu hỏi thăm nào. Hoài Hâm vẫn phải mở miệng trước, cô lễ phép nói chuyện: "Cháu đoán bác là bác gái Phan, có đúng không ạ?"

Hứa Tông chợt híp mắt lại, nhưng vẫn không để ý tới cô, bà ấy chỉ bưng chén trà người giúp việc đem tới, lạnh lùng hớp một miếng.

Bà ấy uống rất chậm, cho đến khi uống xong, đặt ly trà xuống rồi mới mở miệng.

Câu nói đầu tiên cũng không phải tự giới thiệu mình, mà là đi thẳng vào vấn đề, giọng điệu rất hùng hổ: "Cô chính là con hồ ly tinh mà Úc Thừa nuôi bên cạnh từ đó tới giờ sao?"

Lúc ấy Úc Thừa bị bắt vào tù, ai nấy trong nhà họ Tạ đều nói ra nói vào muốn hủy bỏ hôn ước, cộng thêm việc Tạ Phương Dục cũng đồng ý, nên hai bên cũng ngầm thừa nhận là nhà họ Tạ đơn phương hủy hôn.

Thế nhưng từ khi Úc Thừa tiếp quản nhà họ Phan, mấy người cô dì chú bác kia lại bắt đầu rục rịch, thuyết phục Tạ Phương Dục đi nói chuyện với Úc Thừa lần nữa, thậm chí còn muốn ông cụ Tạ ra mặt để nối lại tình xưa.

Bọn họ nghĩ là dù sao hai người cũng có cảm tình với nhau, chuyện họ định làm cũng không phải việc khó.

Hứa Tông là một có người rất cứng rắn, hoạn nạn thấy chân tình, lúc Úc Thừa xảy ra chuyện thì không hề thấy bóng dáng nhà họ Tạ đâu, giờ lại muốn sáp vào thì bà ấy cũng phải nghĩ lại.

Không phải vì chuyện gì khác, bà ấy chỉ nuốt không trôi cục tức này.

Lúc còn trẻ Hứa Tông đã bị xem thường rất nhiều, hôm nay con trai ruột thịt đã giành được quyền lực, bà ấy muốn được hãnh diện một lần, không thể để mình thua kém ai nữa.

Bà ấy vừa qua lại với nhà họ Tạ, nhưng cũng chậm chạp chưa chịu trả lời.

Tính toán trong lòng Hứa Tông chính là vẫn sẽ hứa hôn với người ta, chỉ có điều bà ấy sẽ không chọn nhà họ Tạ mà tìm một gia đình khác.

Bây giờ thì bọn họ hoàn toàn có tư cách để chọn bất kỳ cô chủ nhà giàu nào trên khắp đất Hong Kong.

Dạo gần đây Úc Thừa tiếp quản tập đoàn nên bận rộn công việc, Hứa Tông không giỏi xử lý chuyện này, vì vậy bình thường bà ấy cũng không biết anh đang làm những gì. Sau đó bà ấy tìm người hỏi dò nên mới biết, thì ra cô gái lúc trước vẫn đi theo Úc Thừa đến tận bây giờ, lúc nào cũng bên cạnh anh, thậm chí còn đi theo anh tham dự các buổi giao lưu.

Nhìn là biết muốn cậy thế nhà giàu có, còn rất giỏi mánh khóe, thế nhưng Hứa Tông tuyệt đối sẽ không để cho cô được như ý muốn.

Bà ấy còn tưởng rằng Hoài Hâm sẽ xấu hổ vì cách gọi rất khiếm nhã này, không ngờ cô lại trả lời: "Nếu bác muốn nghĩ cháu như vậy, thì hình như là cũng đúng."

Hoài Hâm chớp mắt mấy cái: "Dù sao cháu cũng rất thích quyến rũ anh ấy."

"Cô."

Hứa Tông nổi giận, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng, bà ấy thẹn quá hóa giận nói: "Đúng là không biết xấu hổ."

Bà ấy hít một hơi thật sâu rồi gằn từng chữ: "Cô phải biết, tôi sẽ không bao giờ cho cô bước vào nhà đâu."

Nếu hai người chỉ là tình nhân, Hứa Tông cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở, nhưng nếu Úc Thừa thật sự có ý định rước cô về làm vợ, vậy thì bà ấy sẽ vô cùng cảnh giác.

"Cô cho là nó thật sự yêu cô à? Nó chỉ vui đùa một chút thôi." Hứa Tông thấy chiếc nhẫn bằng bạc trên tay Hoài Hâm, bà giễu cợt: "Ngay cả một chiếc nhẫn kim cương đàng hoàng mà nó cũng không mua cho cô, chỉ đưa một thứ đồ chơi như vậy, cô nên biết mình có sức nặng bao nhiêu trong lòng Úc Thừa đi."

Hoài Hâm liếc nhìn bà ấy một cái rồi bình tĩnh nói: "Vậy thì bác gái thật sự không hiểu anh Thừa một chút nào."

Lúc Hoài Hâm nói câu này, cô hơi nhoẻn miệng cười, Hứa Tông còn thoáng cảm thấy trong đó có sự thương hại, cô đang rất bình thản, thế nhưng chẳng biết tại sao điều đó lại khiến bà ấy giận dữ: "Đứa con gái xuất thân bần hàn như cô mà cũng vọng tưởng gả vào nhà giàu có à? Cô cứ nằm mơ đi!"

"Bác gái à, nếu nói như vậy thì xuất thân của bác chắc chắn vô cùng cao quý nhỉ." Hoài Hâm khẽ mỉm cười.

Sắc mặt Hứa Tông biến đổi, bà ấy đưa tay lên: "Cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ này."

Trong khoảnh khắc bàn tay sắp giáng xuống, lại có người bảo vệ Hoài Hâm. Người đó giơ tay lên đón lấy cái bạt tay, Hứa Tông mất thăng bằng, chật vật ngã về phía sau, vùi trên ghế sô pha.

Lửa giận của bà ấy bốc lên hừng hực, nhưng lúc bực bội quay sang nhìn thì chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn cao ngất đang nhìn mình từ trên cao, vẻ mặt anh lạnh như băng, không có tí cảm xúc nào.

Hứa Tông chợt tỉnh táo lại: "A Thừa."

Bây giờ Úc Thừa không còn giống như trước kia, anh chỉ cần đứng ở đó là khí thế đã đủ dọa người, đến Hứa Tông cũng thấy hơi run sợ: "Mẹ..."

"Ngay bây giờ, bà nói xin lỗi Tiểu Hâm ngay đi." Úc Thừa lườm bà ấy.

"Cái gì?" Hứa Tông còn tưởng là mình nghe lầm: "A Thừa, con..."

Úc Thừa lạnh lùng cắt ngang: "Tôi muốn bà nói xin lỗi."

Hứa Tông tức tối, lồ.ng ngực phập phồng: "Vì một đứa con gái như vậy mà con dám nói những lời đó với mẹ ư?"

"Cô ấy không phải một người phụ nữ chơi bời gì đó, tôi cũng không chỉ vui đùa một chút rồi thôi." Úc Thừa nắm chặt tay Hoài Hâm, bình tĩnh nói: "Nếu như bà còn nói những lời thiếu lịch sự với Tiểu Hâm nữa, thì tôi không bảo đảm sau này bà còn có thể tiếp tục kiêu hãnh làm bà chủ Phan nữa đâu."

Hứa Tông không dám tin: "Úc Thừa, con điên rồi, bây giờ con dám trở mặt như vậy, không sợ mẹ làm khó dễ con trong tập đoàn hay sao."

"Chuyện đã tới nước này rồi mà bà còn ngây thơ thế à."

Úc Thừa thong thả tiến tới vài bước, gần như nhìn bà ấy bằng nửa con mắt, giống như là đang nhìn một chuyện tiếu lâm: "Bà thật sự cho rằng tôi sẽ cho bà cơ hội đó à?"

Vẻ mặt Hứa Tông cứng đờ, bà ấy đột nhiên nghĩ đến cái gì đó rồi vội cầm lấy điện thoại, hoảng loạn ấn một dãy số.

Bên kia nhấc máy rất nhanh, nói mấy câu, sau đó sắc mặt bà ấy tái mét như tro.

Từ khi Phan Tấn Nhạc bị bệnh, rồi đến lượt Cừu Minh Phàm rớt đài, Hứa Tông đã mơ hồ nhận ra rằng mình không thể khống chế Úc Thừa nữa.

Hôm nay những dấu hiệu đó cũng đã trở nên vô cùng rõ ràng, tim bà ấy như bị vứt xuống hố băng.

Úc Thừa đã âm thầm di dời tài sản của bà ấy, lấy hết quyền lực và lợi ích của bà ấy.

Đến hôm nay, bà ấy đã hoàn toàn trở thành một con bù nhìn trong tay anh.

Cái gì mà người thân duy nhất của nhau, nào là môi hở răng lạnh, đều là những lý do hết sức chính đáng.

Từ đầu cho tới bây giờ anh vẫn không phải một con chó săn ngoan ngoãn, đến hôm nay anh đã hoàn toàn xé bỏ lớp ngụy trang.

Hứa Tông nghĩ đến chuyện ví von về việc kinh tế suy thoái lúc trước Úc Thừa nói với mình, ngón tay không ngừng run rẩy: "Con…"

Bà ấy vẫn đề phòng anh quá ít, cho là mình có thể nắm được mọi thứ trong tay, cho rằng đây là thắng lợi cuối cùng của hai mẹ con bọn họ, không ngờ khi quay đầu lại ngay cả bà ấy cũng trở thành một con cờ mà Úc Thừa có thể tùy ý điều khiển trong tay.

"Nếu như bà có thể biết thân biết phận, tôi sẽ để cho bà an hưởng tuổi già, giống như bố vậy."

Phan Tấn Nhạc đã từng hô mưa gọi gió đến mức nào, hôm nay cũng chỉ có thể nằm yên trên chiếc giường nhỏ, chờ đợi Úc Thừa thỉnh thoảng đến thăm, giống như đang bố thí.

Nếu như Úc Thừa không đến, ông ấy cũng sẽ chỉ là một hạt cát nhỏ nằm trong xó, không có ai hỏi han.

Khoảng thời gian này Hứa Tông đã quá thoải mái, khiến bà ấy trở nên đắc ý vênh váo, không ngờ tới chuyện kết cục của Phan Tấn Nhạc cũng rất có thể sẽ là kết cục của mình.

Hứa Tông há miệng nhưng không nói ra lời: "Con, con đúng là thứ lòng lang dạ sói!"

"Vậy thì bà lại đề cao tôi quá rồi." Úc Thừa cười một tiếng: "Nếu nói đến những chuyện mà bà đã làm trước đây, bà có biết nếu bà là người nhà họ Tạ hay nhà họ Phó thì sẽ như thế nào không?”

Hứa Tông nằm xụi lơ trên ghế sô pha, hoàn toàn câm lặng.

Kể cả trước đây bà ấy không nghĩ tới, thì giờ đây cũng thấy lạnh sống lưng, da gà nổi đầy người.

Bà hai của nhà họ Tạ cũng bởi vì "Tinh thần không tốt" nên mới bị đưa đến bệnh viện dưỡng bệnh, lúc nào cũng có người chuyên trông chừng.

Đến bây giờ Hứa Tông mới hiểu rõ, có lẽ kể từ khoảnh khắc bà ấy ra tay với vợ chồng nhà họ Úc, mối quan hệ giữa bà ấy và Úc Thừa đã không còn cứu vãn được nữa.

Cái gọi là mối quan hệ máu mủ cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi.

Giữa anh và bà ấy không có bất kỳ tình cảm mẹ con gì đáng nói.

Bà ấy mấp máy môi, lúc ngước nhìn lên thì thấy thái độ Úc Thừa đã dịu lại, anh hờ hững nói: "Mẹ à, mẹ nói xin lỗi xong là đi được rồi, không cần chịu trách nhiệm tội danh tự tiện xông vào nhà người khác đâu."

Ánh mặt trời êm dịu, thời tiết báo hiệu mùa đông sắp bắt đầu, trong vườn hoa vẫn có nhiều cây cối xanh um tươi tốt.

Úc Thừa ôm Hoài Hâm ngồi trên xích đu phơi nắng, vén những sợi tóc con ra sau tai giúp cô.

"Là do anh sơ ý nên bà ấy mới tìm tới tận nơi, sau này sẽ không có chuyện đó nữa đâu." Anh áy náy hôn ngón tay cô, nhìn chằm chằm vào cô: "Em đừng nên để những lời đó trong lòng."

Dáng vẻ anh giống như đang sợ cô hiểu lầm, hoặc sợ cô tủi thân vì những lời đó, Hoài Hâm thấy lòng mình tan chảy thành một dòng nước ấm, chậm rãi thấm nhuần.

"Em không để ý đâu." Cô ngăn anh giải thích nhiều hơn: "Anh Thừa, em hiểu hết mà."

Thật ra thì cô thấy xót anh nhiều hơn.

Cuộc đụng độ mới vừa rồi đã cho cô thấy được nhân cách kinh tởm nhất mà anh gặp phải trong suốt bao nhiêu năm qua. Lúc Hứa Tông tìm được vợ chồng nhà họ Úc thì Úc Thừa chỉ mới có mười bốn tuổi, Hoài Hâm có thể tưởng tượng ra tình huống lúc ấy là như thế nào.

Bởi vì không đủ mạnh mẽ, cho nên anh buộc phải nhẫn nại.

Bị mẹ ruột lừa dối và lợi dụng, còn vừa ức hiếp vừa chì chiết bố mẹ nuôi của anh.

Anh đã nhịn nhục một thời gian rất dài.

"A Thừa." Hoài Hâm đưa tay, nhẹ nhàng chạm lên lông mày anh, cô khẽ vuốt dọc xuống cằm, nói với giọng điệu thương xót: "Nhiều năm như vậy, anh có mệt hay không?"

Úc Thừa rũ mắt, bóng xế chiều ánh lên trong đôi mắt đen nhánh, ẩn chứa một vẻ tối tăm không thể gọi tên.

Anh dựa vào cô, vùi đầu lên vai cô, khẽ đáp: "Có."

Hoài Hâm khẽ thở dài trong lòng, cô biết.

Cô vẫn luôn biết anh có nỗi khổ.

Anh đã diễn vở kịch này với Hứa Tông và Phan Tấn Nhạc quá lâu, đã đến lúc phải khép màn rồi.

Sắp bắt đầu vào đông, Úc Thừa lo liệu xong mọi chuyện, toàn bộ tập đoàn cũng bước vào nề nếp. Anh chọn một cuối tuần để cùng Hoài Hâm về nhà thăm Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông.

Bên ngoài viện điều dưỡng, cây cối xanh um tươi tốt, dọc theo đường đi có những bụi cây mọc tự nhiên và những tán cây cao to, hoa tử đằng cùng hoa loa kèn leo khắp vách tường, nở hoa dày đặc trong trời thu mát mẻ.

Úc Thừa dắt Hoài Hâm đi lên lầu, khi đến hành lang thì thấy Tiểu Lưu, hộ lý phụ trách chăm sóc Hầu Tố Hinh, đang đứng lóng ngóng ở đó.

Khi thấy cô ấy nắm chặt tay do căng thẳng, Hoài Hâm mở lời chào hỏi trước.

"Cô chủ Hoài." Tiểu Lưu thấy bọn họ thì hơi ngẩn người: "Hai người mới tới à?"

"Dì đang ngủ trưa, chắc cũng không dậy ngay đâu. Dì ấy không thích người khác tùy tiện quấy rầy, cho nên tôi mới đứng đây chờ dì ấy gọi."

Trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng nghe được tiếng động vang lên

trong phòng, Hầu Tố Hinh đã thức dậy.

Úc Thừa gật đầu chào: "Vất vả cho cô rồi, việc ở đây cứ giao cho chúng tôi là được, đợi lát nữa tôi sẽ gọi cô."

"Được rồi!"

Tiểu Lưu đi được hai bước lại quay đầu, nhỏ tiếng nói: "Anh chị, thật xin lỗi, lúc nãy tôi có vô tình làm bẩn một tấm hình của dì ấy. Chắc bây giờ tâm trạng dì ấy không tốt lắm đâu."

Chẳng qua là vô tình làm bay bức ảnh xuống đất, vừa hay nó lại bay vào chén canh trong phần cơm trưa.

Bà ấy không có trách mắng Tiểu Lưu, bà chỉ nhặt tấm ảnh lên, lấy khăn giấy lau đi lau lại, khi thấy vết bẩn màu nâu phía sau vẫn không phai đi, sắc mặt bà ấy trở nên vô cùng khó coi.

Tiểu Lưu đứng một bên không dám lên tiếng, không thể làm gì khác hơn ngoài đi ra khỏi phòng, chừa không gian riêng tư cho Hầu Tố Hinh.

Bây giờ cô ấy vẫn đang mấp máy môi, có vẻ còn muốn nói gì nữa, nhưng Úc Thừa lắc đầu: "Không có sao."

Hoài Hâm đi theo anh vào phòng.

Ngay sau đó.

Bà lão tóc hoa râm trên giường dừng việc đang làm, cứ ngồi nhìn bọn họ giống như một pho tượng vậy.

Ánh mắt họ chạm nhau giữa không trung, Hoài Hâm cảm nhận được những cảm xúc kỳ lạ và trống rỗng, cô thấy nghẹn ngào trong cổ họng, cảm thấy lồng ngực ớn lạnh, nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai.

Chỉ trong nháy mắt, ngay cả bụi bặm trong không khí cũng ngừng lơ lửng, Hầu Tố Hinh bỗng nhiên nở một nụ cười rất tỉnh táo, gọi bọn họ: "Tới đây, mau tới đây."

Hoài Hâm hoảng hốt khi bị kéo đi, cô nghe được tiếng nói vô cùng phấn khích của bà ấy với mình: "Mau tới đây xem báu vật của tôi này."

Bà lấy ra một chồng hình từ tấm chăn dày ấm áp, mu bàn tay đen sạm hằn sâu những nếp nhăn, chúng giãn ra theo từng động tác của bà ấy: "Xem thử đi."

Hoài Hâm nhìn xuống, mọi thứ xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Lá rụng liên miên ngoài cửa sổ, dây tử đằng leo lên, quả banh da rơi xuống sân, hết thảy đều không có thanh âm.

Rõ ràng là hình Úc Thừa lúc trước.

Mấy tháng trước, Hầu Tố Hinh còn hứng thú kéo cô lại cùng xem album ảnh, lúc ấy thứ Hoài Hâm ấn tượng sâu nhất chính là đôi mắt sáng tỏ trong veo, xinh đẹp như hồng ngọc của cậu thiếu niên.

Hầu Tố Hinh nhìn Hoài Hâm, tò mò hỏi: "Cô bé, hai người nhìn rất xứng đôi, cậu ấy có phải người yêu của cô không?"

Cổ tay cô bỗng nhiên bị siết chặt, cô kiềm chế cơn đau lạ lùng đang truyền tới theo từng nhịp thở, cứ thế gật đầu.

"Cái cậu này nhìn cũng đẹp trai lắm đấy." Hầu Tố Hinh khen ngợi từ tận đáy lòng: "Nếu con trai tôi còn ở đây thì chắc bây giờ cũng tầm tuổi cậu ấy nhỉ. Nhìn này, đây là lúc thằng bé mười hai tuổi, có phải nhìn cũng rất bảnh trai hay không?"

Bà ấy tự hào chia sẻ với ai người, trong đôi mắt nâu có ánh sáng ấm

áp giữa mùa đông.

Khi thấy hai người vẫn không lên tiếng, thái độ cực kỳ bình tĩnh, Hầu Tố Hinh nói chậm lại, bà ấy nghi ngờ nên cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ hai người biết con trai tôi sao?"

"Nó tên là Trình, học rất giỏi, vô cùng hiểu chuyện, từ đó tới giờ chưa từng làm cho mẹ nó lo lắng, chạy bộ còn đạt giải nhì toàn trường nữa. Thằng bé thích ăn quả mâm xôi, và cả hamburger bò của McDonald’s nữa."

Trí nhớ của bà ấy đã dần mất hết, chỉ còn lại rất nhiều mảnh ký ức vụn vặt, bà ấy vô cùng cố gắng nhớ lại nhưng vẫn chỉ nhớ được mấy cảnh tượng quen thuộc.

Tay Hoài Hâm bị bóp đau, gần như từ mạch máu kéo dài đến xương cốt và cơ bắp cũng đau âm ỉ, cô không dám nhìn thái độ Úc Thừa mà chỉ thốt lên: "Bác gái."

Vẻ mặt Hầu Tố Hinh ngay lập tức cứng đờ, bà ấy muốn giơ tay lên nhưng lại run lẩy bẩy buông xuống, thật lâu sau mới hỏi: "Cô bé, cô mới gọi tôi là gì?"

Cổ tay cô được những ngón tay khớp xương rõ ràng của Úc Thừa nắm lấy vững vàng, Hoài Hâm nhắm mắt lại, khẽ hỏi: "Bác còn nhớ cháu không?"

Hầu Tố Hinh ngây người, nhưng hiển nhiên bà ấy không nhớ được: "Cháu là…"

Hoài Hâm rút ra một tấm hình từ xấp hình bà ấy cất giấu như kho báu, đó là hình bốn người chụp chung, cô nhẹ nhàng nói: "Bác nhìn thử xem, đây là cái gì?"

Úc Thừa, cô, Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông đang xếp hàng đứng trước cửa nhà, nhờ hàng xóm chụp một bức ảnh.

Mặt Hoài Hâm được khoanh lại, có chú thích tên cô: Tiểu Hâm.

Hầu Tố Hinh lẩm bẩm đọc hai chữ "Tiểu Hâm" kia ra thành tiếng, trong lúc bầu không khí yên tĩnh, bà ấy nói với giọng điệu hơi mê mang: "Cháu là bạn gái của A Trình sao?"

"Là cháu đây, bác gái." Hoài Hâm nắm lấy mu bàn tay ba ấy, thấy vòng tay màu đỏ mình đưa vẫn được Hầu Tố Hinh đeo rất chặt ở cổ tay, cô cố chịu đựng sống mũi cay xè: "Cháu là Tiểu Hâm."

Hầu Tố Hinh nhanh chóng nhận ra cái gì đó, bà ấy quay mặt sang nhìn Úc Thừa: "Vậy thì con…"

Úc Thừa lẳng lặng đứng đó nhìn bà ấy, tròng mắt đen nhánh nhìn như được phủ một lớp sương mù mỏng, khiến cho người khác nhìn không thấu, đoán không ra.

"A Trình, là con sao?"

"Vâng." Anh đáp một tiếng thật nhỏ.

Lại là một đoạn thời gian yên tĩnh thật lâu, Hầu Tố Hinh bỏ tấm hình xuống, nghiêng người tới cẩn thận nhìn anh, con mắt bà ấy mở thật to, từ từ trở nên sợ hãi và bàng hoàng

Những cảm giác mừng rỡ, mong đợi, ngạc nhiên xen lẫn vào nhau, Hầu Tố Hinh ôm đầu, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng buồn bã.

Bà ấy lầm bầm: "Tại sao chứ, tại sao mẹ có thể quên con được."

"Không sao đâu, mẹ." Đến lúc này Úc Thừa mới nhìn lên, anh cố nở một nụ cười với bà ấy: "Không sao đâu."

Hầu Tố Hinh chỉ mới gặp Hoài Hâm một lần, nên bà đã quên mất rất nhiều chi tiết trong lần gặp mặt trước, giờ bà ấy giống như là lần

đầu tiên quen biết cô, hỏi lại không ít vấn đề.

Bà ấy thấy chiếc nhẫn bằng bạc trên ngón giữa Hoài Hâm, đầu tiên là cảm thấy quen mắt, sau đó mới dần nhớ lại đây là nhẫn cưới của mình. Ngay cả người kết hôn với bà giờ đây chỉ còn là một người có mặt mũi hết sức mơ hồ trong đầu, hoàn toàn không nhớ rõ.

Úc Thừa ôm vai Hoài Hâm, nói với Hầu Tố Hinh: "Mẹ, bọn con sắp kết hôn rồi."

Trong nháy mắt, bà ấy cứ như trở lại lúc xưa, mắt Hầu Tố Hinh sáng rực lên, trên mặt toát ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ khó nói nên lời.

"Thật sao?!"

Vẻ mặt bà ấy mong chờ như đứa trẻ, thậm chí còn rưng rưng nước mắt, Hầu Tố Hinh thốt lên: "Kết hôn là tốt, kết hôn được lắm."

"Hơn cả dài lâu, sẽ ở bên nhau một chặng đường thật dài sắp tới."

Mặt trời dần lặn, hai người ở lại đó cho đến tối, bỗng có tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên.

Một lát sau, Úc Vệ Đông xách hộp cơm đi vào.

Hầu Tố Hinh vui sướng ngẩng đầu lên, hiếm khi thấy bà ấy lịch sự như vậy: "Ông là ai thế? Có chuyện gì không?"

Khi Úc Vệ Đông thấy rõ hai người khác bên trong phòng bệnh, ông ấy hơi khựng lại một chút.

Ông lão vốn luôn thẳng lưng ưỡn ngực ngừng bước chân, trả lời theo thói quen: "Tôi là chồng của bà, chạy tới đây mang bữa tối cho bà."

Khi nhìn thấy ánh mắt mông lung của vợ mình, Úc Vệ Đông cũng

không quan tâm, ông ấy vô cùng thong thả lên tiếng: "Chúng ta kết hôn đã được ba mươi năm, bà còn nhớ không?"

Úc Thừa và Hoài Hâm qua loa ăn cơm tối, sau đó trở lại phòng khách sạn.

Dưới ánh đèn đường, người đàn ông ngồi xuống băng ghế dài, móc bật lửa ra, khẽ nói: "Anh muốn hút điếu thuốc."

Đã rất lâu anh không hút thuốc, không khí ảm đạm trong lá phổi và những nỗi niềm đè nén cùng nhau trồi lên, Úc Thừa dùng đầu ngón tay vân vê điếu thuốc, ngồi dạng chân chống cánh tay lên trên đầu gối.

Anh nâng tay, im lặng nắm tay lại để lên trán.

Màn đêm đen chạng vạng nặng trĩu trên vai anh, Hoài Hâm nhìn thấy bóng mình in trên lòng bàn chân, cô tiến về phía trước vài bước, Úc Thừa lại đột nhiên ngước lên.

Mắt anh ướt đẫm, yên lặng chớp lấy dưới ánh đèn lờ mờ, ánh mắt chợt mất hết mọi sắc thái giống như viên bi tối đen.

Anh nhả ra một vòng khói, ngay cả ánh lửa trên đầu ngón tay cũng lập lòe, tựa như sẽ tắt đi bất kỳ lúc nào. Nó cứ chớp tắt, càng lúc càng phản chiếu rõ ràng đôi mắt đẫm lệ của anh.

Ánh mắt này có trọng lượng đáng kể, nó nặng nề đập vào trái tim Hoài Hâm, khiến cô cảm nhận được sự đau đớn đang dâng trào.

Anh đang rất buồn.

Đang rất khổ sở.

Chuyện này khiến lồng ngực cô cũng đau, hít thở khó khăn.

"A Thừa" Hoài Hâm bước tới, Úc Thừa chớp nhoáng nghiêng người tới, ôm lấy cô.

Anh hơi nghiêng mặt, mái tóc đen mượt vừa vặn dán vào bụng cô, vô cùng mềm mại.

Trong cơn gió ảm đạm và tĩnh lặng, Hoài Hâm dừng lại một lúc, giơ hai tay lên, từ từ đặt lên cơ lưng căng cứng của anh mà vuốt ve an ủi.

"A Thừa, anh sẽ không còn đau khổ nữa đâu."

Lúc đó, một giọt nước mắt rơi xuống, lặng lẽ tan vào lớp đất bùn, bóng hai người ôm nhau chiếu thật dài ra ngoài dưới ánh đèn đường, Hoài Hâm nhẹ nhàng thì thầm: "Chúng ta đã chịu hết tất cả gian khổ rồi mà."

Tối hôm đó bọn họ ôm nhau trên chiếc giường vừa hẹp vừa cứng ở khách sạn, ngoài cửa sổ là gió lạnh rống giận điên cuồng, lá rụng bị cuốn lên trên đường phố khô héo lạnh tanh, vô số hình ảnh thoáng qua trong đầu giống như đèn kéo quân vậy.

Úc Thừa ôm lấy thân thể mềm mại của người mình yêu ở trong lòng, anh nhớ lại rất nhiều chuyện.

Ví dụ như lần đầu tiên anh tới nhà họ Úc, lúc đó anh hồi hộp, cẩn thân đến mức không dám kéo ghế ra ngồi, khi thấy Úc Vệ Đông còn sợ sệt không dám lại gần, luôn cảm thấy ông ấy không phải là người bình dị dễ gần như vậy.

Tối hôm đó, Hầu Tố Hinh xào cho anh một đĩa cơm chiên trứng vàng óng, mùi vị rất thơm ngon, Úc Vệ Đông bới cơm cho anh, một chén đầy vun những hạt gạo trắng thơm như ngọc.

Thật ra thì đến bây giờ anh mới phát hiện, thì ra bố mẹ cũng là những người rất dịu dàng, chỉ có điều cách họ thể hiện tình thương

với anh là không giống nhau.

Tình mẹ là dòng nước nhỏ im hơi lặng tiếng mà thấm nhuần, còn tình cha chính là dãy núi âm thầm bao bọc.

Khi Úc Thừa ngủ quên trên chiếc ghế tựa cạnh giường lớn trong phòng ngủ của họ, Hầu Tố Hinh sẽ thức dậy vào lúc nửa đêm để bế anh lên giường, sáng sớm sẽ dậy làm bánh cuốn hoa và cháo ngọt cho anh.

Còn Úc Vệ Đông thì sẽ đeo giúp anh chiếc cặp sách lúc đó có vẻ hơi quá lớn, dẫn anh đi trên con đường quanh co gập ghềnh đầy đá tảng.

Anh nhớ.

Anh nhớ lúc Úc Vệ Đông đón anh tan học rồi mắng những đứa học trò lớp trên dám bắt nạt con trai ông ấy, nhớ Hầu Tố Hinh mỗi ngày sẽ thử cách mới để làm cho anh chiếc áo lông xinh đẹp nhất, nhớ những buổi sáng Úc Vệ Đông dẫn anh đi chợ, chạy thật nhanh dưới ánh mặt trời, nhớ năm đó lúc chia tay, Hầu Tố Hinh đứng bên bờ sông quay đầu nhìn lại, nước mắt rơi lã chã như thác đổ.

Biết bao kỷ niệm quý giá được cất kỹ dưới đáy lòng đã tạo nên anh của hôm nay, giúp anh không bị ô uế bởi sự bẩn thỉu, không chạy theo thế giới ngoài kia mà vẫn là gương sáng trên đài cao, nhìn thế gian một cách chân thành nhất.

Cho nên kể cả bà ấy có quên, vậy thì thế nào?

Anh còn nhớ.

Hơn nữa anh sẽ nhớ mãi.

Anh đã có được hai thứ tình cảm độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Tình cảm này đã kéo anh ra khỏi vũng lầy, tiếp tục bảo vệ anh tỏa sáng rực rỡ trong những thập kỷ tiếp theo của cuộc đời.

Chương 92: Nở rộ

Úc Thừa đã từng hỏi Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông mấy lần rằng họ có muốn theo anh dọn đến Bắc Kinh hoặc là Hồng Kông sống không. So với thành phố này, nơi đó có những đại lộ khang trang, có xe cộ mà có thể cả đời bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Nhưng câu trả lời của bọn họ vẫn luôn là "Không".

Không phải là bảo thủ, mà là do họ đã có quá nhiều ký ức đẹp đẽ tại nơi thành phố nhỏ này.

Chọn một thành phố để sống cả đời, bước đi trên những phiến đá rêu phong, qua những con hẻm mưa rơi rả rích, từng vết nứt, từng họa tiết trên tường đều mang một câu chuyện đẹp.

Úc Thừa đã ở đây từ nhỏ đến lớn, cảm giác thân thuộc với mảnh đất quê hương này là thứ không đâu có thể sánh bằng.

Úc Vệ Đông ở nhà nấu cơm tối cho bọn họ, ba người ngồi quanh một chiếc bàn không lớn không nhỏ, vừa đủ ấm áp.

Hoài Hâm vừa thưởng thức canh bồ câu nóng hổi, vừa nghe Úc Thừa và Úc Vệ Đông nói chuyện nhà giống như một cặp bố con bình thường.

Khi ông ấy biết được cuối cùng bọn họ cũng thành người một nhà, ông thật sự rất vui vẻ.

Ông ấy không thể hiện cảm xúc như Hầu Tố Hinh, niềm vui sướng

của Úc Vệ Đông giấu trong khóe mắt, trong những nếp nhăn hiền hòa chồng lên nhau, ông ấy nói với Hoài Hâm: "Tiểu Hâm, nếu như A Trình mà bắt nạt cháu, cháu cứ tới tìm bác trai, để bác trai xả giận cho."

Hoài Hâm liếc nhìn Úc Thừa theo bản năng, phát hiện đuôi mắt anh giãn ra, cũng đang nở nụ cười, cô nhếch khóe miệng, gật đầu một cái: "Vâng."

Úc Vệ Đông lại bới thêm cho cô một chén cơm, hỏi: "Tiểu Hâm vẫn chưa tốt nghiệp đúng không?"

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đã vờ như mình là đồng nghiệp của anh, là bởi vì khi đó quan hệ giữa cô và Úc Thừa đang trong trạng thái rất tế nhị, cho nên cô mới dùng thân phận Lisa, sau đó khi đã biết được tình cảm của nhau, tất nhiên cô đã kể hết cho ông ấy biết.

"Vâng, cháu vẫn còn đang học nghiên cứu sinh, sắp kết thúc học kỳ đầu tiên rồi ạ."

"Cháu học hai năm đúng không? Sau này định làm công việc gì?"

"Vâng ạ." Hoài Hâm suy nghĩ một chút, cô nói đúng sự thật: "Có thể sẽ dạy trường tư thục, nhưng cháu không biết đến lúc tốt nghiệp có cơ hội hay không."

Hàng năm các trường học tư nhân hàng đầu tuyển dụng rất ít người, hơn nữa còn tùy từng năm, những năm khó khăn có thể sẽ rất ít suất, phụ thuộc vào vận may rất nhiều.

Úc Vệ Đông cười vang: "Vậy thì không cần quá lo lắng, chẳng phải cháu có A Thừa sao."

Hoài Hâm cười híp mắt nhìn Úc Thừa: "Đúng vậy, nếu cháu không tìm được việc làm, cháu sẽ bảo anh ấy giúp."

Úc Thừa khẽ cười một tiếng, anh thấp giọng đáp: "Được, không thành vấn đề."

Cơm nước xong, hai người còn tính ở lại một buổi chiều, Hoài Hâm và Úc Vệ Đông nói chuyện phiếm, ba người canh lúc đầu giờ chiều, ánh mặt trời dịu lại để đi dạo chợ, Hoài Hâm đi xem thử cửa hàng riêng của Úc Vệ Đông.

Đến lúc đi, Úc Vệ Đông đứng ở trạm xe nhìn bọn họ.

Ông ấy chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn kéo tay Hoài Hâm, chân thành tha thiết nói: "Cháu này, bác trai luôn đợi cháu và A Thừa quay lại."

Hoài Hâm nhìn vào mắt ông ấy, thấy lòng ấm áp đến mức tan chảy.

Cô biết Hầu Tố Hinh còn ở đây, tất nhiên là ông ấy sẽ không đi nơi nào khác, nhưng nỗi khổ bị người mình yêu quên mất lúc nào cũng bao phủ ông ấy giống như mây đen vậy

Ở một mình trong nhà, sẽ rất cô đơn hiu quạnh.

"Bác trai, con và anh ấy sẽ thường xuyên về đây thăm bác và bác gái."

Niềm hy vọng và cảm xúc ly biệt khó tả hiện rõ trên gương mặt ông ấy, hai má Hoài Hâm ửng hồng, cô nhìn Úc Thừa, trong đầu hiện lên một dòng suy nghĩ.

Có lẽ đây là thời điểm cô nên thay đổi xưng hô.

Không đợi Úc Thừa nói chuyện, Hoài Hâm đã tự động gọi Úc Vệ Đông: "Bố."

Đôi mắt cô gái trẻ sáng ngời trong trẻo rất đẹp, khi cong lên giống như là trăng sáng nơi chân trời, không ngừng tỏa ra sự ngọt ngào.

Úc Vệ Đông hoàn toàn không ngờ đến, ông ấy nâng tay, sau đó hơi co lại rồi buông xuống, ông ấy mấp máy môi, chốc lát sau khẽ đáp: "Ừm."

Hoài Hâm biết ông đang thấy vui vẻ, chẳng qua là không biết nên thể hiện làm sao.

Úc Thừa nhìn cô, cặp mắt đào hoa sâu như biển cả.

Hoài Hâm thân thiết ôm lấy cánh tay Úc Thừa, nhắc lại một lần nữa: "Bố, bố cứ yên tâm đi, chúng con sẽ nhớ bố, sẽ thường xuyên về thăm bố mẹ."

Đến cuối cùng, Úc Vệ Đông vẫn không thể nói được hơn hai câu, nhưng Hoài Hâm đã nhận được một cái ôm thật chặt của ông.

Hoài Hâm ngồi ở trên xe lửa, cô nhìn khung cảnh chạy vùn vụt ngoài cửa sổ, những cây bách cành lá xum xuê xanh mướt, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ.

Bóng nắng thưa thớt nhảy múa, tựa như kim vàng rơi xuống đất.

Cô nhìn sang bên cạnh, phát hiện Úc Thừa vẫn luôn yên lặng nhìn mình, đôi mắt sâu thẳm vô cùng say đắm.

Hoài Hâm hơi nghiêng người, Úc Thừa bèn ôm mặt cô, cúi đầu, răng môi cọ sát vào nhau, một nụ hôn thần giao cách cảm.

Mùa đông tới, có anh bầu bạn với cô.

Từ nay về sau bọn họ chính là người nhà, thật tốt.

Lần trước là do chuyện của Phan Tấn Nhạc nên phải tạm đi đường vòng từ Thổ Nhĩ Kỳ, lần này Úc Thừa tranh thủ trước khi bước vào mùa đông để dẫn Hoài Hâm đi một chuyến.

Cũng không vì lý do gì, anh muốn thực hiện mong muốn ngồi khinh khí cầu của cô.

Thời tiết hơi trở lạnh, khinh khí cầu cũng dần ít bay, hơn nữa còn phải đợi thời tiết thích hợp, ngày mưa tuyết sẽ không bay được.

Họ vẫn dự định đi theo tuyến du lịch vòng tròn trước đây, từ Istanbul đến Cappadocia, sau đó đến Antalya và Fethiye.

Lần này đi du thuyền quay lại eo biển Bosporus, trong lòng họ đã thấy kiên định và yên bình hơn phần nào.

Những con sóng xanh thẳm gợn lăn tăn trên vịnh, nắng ấm mùa đông chiếu xuống, Hoài Hâm dựa lan can nhìn ra đằng xa, Úc Thừa đứng sau lưng cô, hai cánh tay đặt hai bên người cô, tư thế trông vô cùng chiếm hữu.

Hai người đều có vẻ rất thảnh thơi, một lát sau, có mấy nữ sinh tóc vàng mắt xanh đứng ở cách đó không xa, hình như đang nhìn bọn họ rồi xì xào bàn tán với ánh mắt sáng rực.

Hoài Hâm không cần nghĩ cũng biết các cô ấy đang nhìn Úc Thừa.

Người đàn ông vai rộng eo hẹp, cánh tay cơ bắp, đường cong rõ rành rắn chắc, cặp mắt hoa đào đen nhánh đang nhìn xung quanh, quyến rũ lạ thường.

Sau khi nhóm người đó đi rồi, Hoài Hâm mới xoay người lại, vùi vào lồng ngực Úc Thừa, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười: "Anh cũng hấp dẫn người ta quá đấy."

Úc Thừa rũ mắt xuống, không rõ anh đang nghĩ gì.

Hoài Hâm chạm vào chiếc áo mặc hờ hững của người đàn ông, cô từ từ mò xuống men theo lồng ngực, ngừng lại ở cơ bụng sáu múi rõ ràng.

"Vóc dáng anh cũng đẹp lắm." Cô cười híp mắt, tay nhẹ nhàng nhấn một cái, không hiểu sao mang theo vẻ trêu đùa: "Nhất là chỗ này, rất có cảm giác mạnh mẽ đó."

Úc Thừa bỗng chớp mắt, con ngươi đen nhánh hơi trầm xuống.

Khoảng cách được kéo gần trong nháy mắt, Hoài Hâm nghe anh nói gì đó bên tai mình, sau đó thản nhiên rút lui.

Lúc này du thuyền chậm rãi dừng lại bên bờ, người trên thuyền lục tục bước lên đất liền.

Rõ ràng ánh mặt trời không hề nhức mắt, thế nhưng Hoài Hâm vẫn cảm thấy nóng ran, cô mở nắp chai nước suối ướp lạnh trong tay rồi uống mấy hớp.

Ngay sau đó,, anh đến gần cô rồi cười khẽ, nói bóng nói gió khiêu khích cô: "Anh có sức sống mạnh mẽ lắm mà, chẳng lẽ em yêu không nhớ à?"

Hừ!

Cái tên lưu manh này!

Họ chủ yếu du lịch ở Phố cổ ở phía Nam Istanbul và khu đô thị mới ở phía Tây bắc Châu Âu, nơi có nhiều địa điểm du lịch nổi tiếng như Cung điện Topkapi, Thánh đường Basilica, Quảng trường Taksim và Phố Độc lập.

Họ ở đó khoảng hai ngày, sau đó bay đến Sân bay Serbia, ở trên một ngọn đồi có phong cảnh và quang cảnh đẹp nhất Goreme.

Ngày hôm sau, hai người đặt trước khinh khí cầu, căn cứ vào tin dự báo thời tiết, nếu như mọi thứ thuận lợi thì chắc chắn có thể bay, cho nên buổi tối hai người bỏ qua chuyện vận động kịch liệt, ngoan

ngoãn tu thân dưỡng tính, đúng năm giờ sáng là đã thức dậy.

Sáu giờ đúng thì có xe tới đón, là một chiếc xe mui trần kiểu cổ điển màu tím nhạt, nước sơn bóng loáng rực rỡ.

Xe lái dọc theo con đường quanh co đất đá, chạy về phía đồng cỏ bằng phẳng rộng rãi, tầm mắt dần dần trở nên thông thoáng, đã có thể thấy mấy chiếc khinh khí cầu bay lên không, tô điểm thêm bầu trời xanh trong bao la, là một cảnh tượng hết sức lãng mạn.

Bọn họ dừng lại tại một bình nguyên trên núi ở nơi nào đó giữa Cappadocia, có người đi tới đón tiếp, lúc này Hoài Hâm mới nhìn thấy khinh khí cầu to lớn đang nằm trên mặt đất.

Rất trùng hợp rằng nó cũng là màu tím, màu sắc cô thích nhất. Vì chi tiết nhỏ này mà tâm trạng Hoài Hâm càng vui vẻ, bắt đầu mong đợi chuyến đi sắp tới.

Phi công đã chờ sẵn một bên, anh ấy nói bọn họ rất may mắn, hiện tại tốc độ gió không lớn, vô cùng thích hợp để ngồi khinh khí cầu.

Sau khi đo lường, xác định hướng gió, nhân viên hướng dẫn bắt đầu đốt lửa cho khí cầu của bọn họ, bơm phồng lên, khoảnh khắc ánh lửa phun ra, mọi thứ nhìn rất lộng lẫy phi thường.

Toàn bộ khinh khí cầu từ từ phồng lên, dần nở to rồi bắt đầu bay lơ lửng, nó giống như một đám mây to lớn, còn người đứng ở dưới đáy thì hết sức nhỏ bé.

Úc Thừa nhìn về phía Hoài Hâm, thấy ánh mắt cô sáng lấp lánh, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp dịu dàng, anh tiến tới, hôn lên mặt cô một cái rồi nhẹ nhàng gọi: "Bé yêu."

Hoài Hâm chớp hàng mi cong, quay đầu lại nhìn anh với vẻ mặt vui vẻ: "Anh."

Khinh khí cầu to lớn giống như là một ngọn đèn sáng trên thảo nguyên Karts, ánh lửa bập bùng liên tục, chiếu sáng mặt đất màu nâu vẫn còn bị bóng đêm che khuất chung quanh.

Được chiêm ngưỡng cảnh tượng như vậy, cô thấy rất cảm động.

Sự đồng cảm bẩm sinh của nhà văn lúc này lại trỗi dậy, Hoài Hâm vươn tay ra, đan xen các ngón tay với bàn tay thon dài đẹp đẽ của Úc Thừa.

Đây là một khinh khí cầu có thể chứa tới mười người, nhưng hôm nay cũng chỉ có hai hành khách là bọn họ, đủ để thấy Úc Thừa đã sắp xếp hết, Hoài Hâm không hề nghi ngờ gì mà đi theo anh lên khinh khí cầu.

Không bao lâu sau, khinh khí cầu bắt đầu chậm chạp bay lên không trung, phiêu du phía trên thung lũng theo làn gió nhẹ. Hang động đá vôi và những khoảng đất nham thạch khắp nơi dần dần hiện ra trong tầm mắt, ánh sáng rạng đông xuất hiện nơi chân trời, mặt đất đón mình minh, bao phủ trong ánh sáng chập chờn.

Có cả nhiếp ảnh gia đi theo chụp hình cho bọn họ, để ảnh đẹp hơn, Hoài Hâm đã đặc biệt mặc một chiếc váy nhung dài màu đỏ rượu.

Đây là chiếc váy cô chọn sau khi tham khảo ý kiến Úc Thừa sáng nay, vừa giữ ấm mà vừa rất xinh đẹp, tôn lên được vòng eo thon thả yêu kiều của cô.

Đúng ra thì Úc Thừa còn ăn mặc trang trọng hơn, cũng có lẽ là để phù hợp với cô. Anh mặc một bộ âu phục kiểu dáng hơi cổ điển, áo comple không cổ màu nâu sẫm phối với dây đeo Albert, áo vest khoác ngoài, mạnh mẽ tuấn tú, vô cùng sang trọng.

Trên bầu trời xanh thẳm có không ít khinh khí cầu khác, chúng cũng đang bay đầy trời, hợp lại tạo thành một cảnh tượng rất tráng lệ.

Lần trước ở Thổ Nhĩ Kỳ bọn họ đã cùng nhau ngắm nhìn mặt trời lặn, còn bây giờ thì là mặt trời mọc.

Khoảnh khắc bình minh vĩnh cửu.

Ánh sáng màu đỏ cam rực lên phía chân trời xa xa, gió nhẹ thổi lất phất, làm mái tóc dài đen như mực của Hoài Hâm bay bay, Úc Thừa ôm lấy eo cô, cúi người dùng một cái tay khác vén tóc cho cô.

Ngay lúc này, mặt đất đang sáng tối chập chờn đột nhiên sáng hẳn lên.

Ánh sáng rạng đông xuất hiện nơi chân trời, mặt trời mọc.

Sự hùng vĩ, kỳ diệu của thiên nhiên luôn khó diễn tả bằng lời, chỉ vừa nhìn thấy thôi đã vô cùng ấn tượng và xúc động.

Giống như khung cảnh trên cây ngô đồng cao chót vót trong "Heartbeat", ngoại trừ tầm nhìn rộng hơn, ánh nắng ban mai tuyệt đẹp ẩn chứa những màu sắc vô cùng phong phú, không ngừng nở rộ, báo hiệu sự sôi động của cuộc sống.

Trong lúc Hoài Hâm đang ngây ngẩn, người đàn ông bên cạnh cô bỗng nhiên cử động.

Trong ngọn lửa cháy đượm, tiếng gió vù vù, đôi mắt Úc Thừa sâu thẳm và đen láy, anh quỳ một chân xuống trước mặt cô.

Chiếc hộp đỏ nhung xinh đẹp mở ra, Hoài Hâm lấy tay che miệng, thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương màu tím lấp lánh sáng rực.

"Tiểu Hâm."

Người đàn ông khẽ mỉm cười, anh nói thật chậm rãi: "Anh đã từng hứa với em, rằng sẽ mua cho em hai chiếc nhẫn."

Trong nháy mắt, dường như ngay cả thời gian cũng dừng lại.

Trái tim Hoài Hâm đập thình thịch, cô nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh: "Từ trước đến nay anh chưa từng có cảm xúc mạnh mẽ đến vậy với bất kỳ ai, chưa từng muốn chiếm giữ ai cho riêng mình, cho đến khi anh gặp em."

"Cũng nhờ em, anh mới biết được những cảm xúc mà mình chưa từng có với ai. Anh lo được lo mất, cứ vụng về như một đứa trẻ, khao khát những thứ rất đỗi bình thường."

"Sau khi gặp em, anh đã trở nên rất tham lam, anh muốn đôi mắt em chỉ chăm chú nhìn một mình anh, muốn em thích anh mãi mãi."

"Mọi thứ của anh đều sẽ thuộc về em, anh bằng lòng dâng hiến tất cả mọi thứ cho em."

"Anh yêu em, Hoài Hâm."

Ánh nắng rực rỡ chiếu khắp mặt đất, Úc Thừa chân thành nhìn cô gái đứng trước mặt, dịu dàng lặp lại: "Anh yêu em."

"Em có đồng ý gả cho anh không?"

Chương 93: Đáng yêu

Em có đồng ý gả cho anh không?

Hoài Hâm cảm thấy đây có thể là những từ ngữ êm tai nhất trên đời này.

Trước kia cô từng đọc được một câu: "Mừng đến mức chảy nước mắt", nhưng không biết đó là loại cảm giác gì, hôm nay rốt cuộc cô mới hiểu ra, thì ra khi yêu một người, mỗi cái nhăn mày, mỗi tiếng cười, tất cả hỉ nộ ái ố đều sẽ gắn liền với đối phương.

Nắng ban mai đẹp đẽ, vạn vật xinh tươi, ánh sáng ấm áp rực sáng bầu trời.

Hàng mi Hoài Hâm run lên, cô nhìn đôi mắt sâu của Úc Thừa, khẽ gật đầu một cái.

Úc Thừa mỉm cười, nắm lấy bàn tay trắng trẻo của cô, cẩn thận giúp cô đeo chiếc nhẫn vào. Chiếc nhẫn không lớn không bé, rất vừa vặn, viên kim cương màu tím đẹp rực rỡ, tỏa ra lấp lánh ánh sáng, sức nặng khó mà lơ là được.

Hình như anh muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì cảm giác được Hoài Hâm nắm chặt bàn tay anh.

"A Thừa, em cũng yêu anh."

Giọng nói vô cùng êm dịu, nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, như thể cô đang cố lấy hết dũng khí để nói ra.

Khuôn mặt Hoài Hâm đỏ ửng hẳn lên, cô khẽ cắn môi, nhưng ánh mắt nghiêm túc, cô hơi ngượng ngùng mà cúi đầu nhìn anh.

Gò má nhỏ nhắn trắng nõn được ánh mặt trời chiếu sáng, đôi mắt xinh đẹp giống như đá quý, đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Yết hầu Úc Thừa bỗng nhiên cử động, anh đột nhiên đứng dậy, ôm cô vào lòng thật chặt.

Bọn họ yên lặng bay lơ lửng trên vùng đất lãng mạn bật nhất này, vô số khinh khí cầu màu sắc sặc sỡ lượn lờ trên bầu trời trong veo xanh thẳm, Úc Thừa cúi người, ôm lấy mặt Hoài Hâm, nhẹ nhàng hôn lên.

Anh quá may mắn, dù cho đã từng gặp nhiều lận đận, nhưng vẫn giữ được sơ tâm.

Anh cô độc một mình ba mươi năm, cuối cùng tìm được cô giữa biển người mênh mông.

Cô là độc nhất vô nhị, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy vui vẻ.

Trong phim 'When Harry Met Sally" từng có một câu nói như vậy, nếu như người ta có lòng muốn ở bên một người nào đó trong suốt quãng đời còn lại, thì người đó sẽ hy vọng quãng thời gian đó bắt đầu càng nhanh càng tốt.

Anh đã tràn đầy mong đợi ngay từ lúc ban đầu, mong đợi quãng đời còn lại mau chóng đến.

Hành trình một ngày kết thúc, bọn họ trở lại căn phòng trong hang động đá vôi, cả hai người cũng kìm lòng không đặng mà ôm hôn nhau thắm thiết.

Úc Thừa ôm lấy eo Hoài Hâm, vừa quấn lấy lưỡi cô vừa đẩy cô vào trong nhà, nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm tựa như một trận đuổi bắt, Hoài Hâm vừa thở hổn hển, vừa cười hôn môi anh.

Đến mép giường, mặt đất gập ghềnh không bằng phẳng, Hoài Hâm khẽ hô một tiếng rồi bị Úc Thừa đẩy ngã xuống giường.

Anh hơi dùng sức đè cổ tay nhỏ nhắn của cô lên trên giường, tạo nên từng lớp nếp nhăn.

Úc Thừa chống cánh tay phía trên cô, đôi mắt hoa đào đen nhánh sâu thẳm cong nhẹ, lồng ngực anh khẽ run lên, tiếng cười trầm thấp êm tai.

Hoài Hâm và anh mặt đối mặt trong chốc lát, rồi cô cũng quay đầu đi cười.

Không biết cười cái gì, chỉ là cô rất vui vẻ vì được thấy anh.

Bọn họ lại hôn môi, miệng lưỡi quấn lấy nhau, chìm đắm trong cuộc mây mưa.

Úc Thừa không dùng lực mạnh như lúc vừa vào cửa mà nhẹ nhàng hơn, da thịt quấn quýt lấy nhau, Hoài Hâm cảm giác như anh thật sự định nuốt cô vào trong bụng, vô cùng mạnh bạo.

Khung cảnh triền miên say đắm, Úc Thừa hơi dừng lại trong chớp mắt, rồi anh đột ngột lại cách cô một khoảng, nhìn cô từ trên xuống.

Anh nhẹ nhàng thở dốc, đôi mắt đen sâu thẳm đầy khao khát, từng lời nói ra cũng rất hấp dẫn. Nhưng chỉ chốc lát anh lại cúi người xuống lần nữa, đưa môi sang một bên mặt cô.

Nụ hôn êm ái rơi xuống, Hoài Hâm thoáng có cảm giác vành tai mình ươn ướt.

Cả người cô bỗng run lên, cảm giác như điện giật dọc theo cổ lan khắp tứ chi, Úc Thừa dùng sức rất vừa phải, ung dung thong thả ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô, Hoài Hâm nắm chặt ga trải giường bên dưới, một tiếng rên không nhịn được thoát ra khỏi cổ họng.

Anh biết rất rõ cách thức dần dần tiến lên, bắt được chính xác tiết tấu của cô, Hoài Hâm bị anh làm cho lắc lư nghiêng ngả, eo cong lại, xụi lơ ở trên giường.

Cô gần như vô thức siết chặt ngón tay, cả hai chiếc nhẫn đều được cô đeo trên tay rất chắc chắn.

Úc Thừa dùng lực nắm lấy gáy cô, quấn quýt đôi môi đỏ bừng mềm mại, anh đặt lên đó một nụ hôn sâu.

Cô như một đóa hoa hồng từ từ nở rộ trong lòng bàn tay anh, chỉ cần hơi ấn nhẹ là mùi thơm ngào ngạt tràn ngập khắp nơi.

Chiếc váy màu đỏ rượu kéo cao đến tận hông, Úc Thừa đặt Hoài Hâm ở đầu giường, cô ôm lấy cổ anh, cố gắng lắm mới khống chế được mu bàn tay mình, tránh việc không cẩn thận mà đập chiếc nhẫn kim cương vào vách tường cứng rắn.

Màn đêm dần chìm đắm, căn phòng ngập tràn cảm xúc.

Sáng sớm hôm sau, Hoài Hâm ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào mới mơ màng tỉnh lại.

Dạo gần đây cô rất ít khi ngủ ngon đến như vậy, cô lơ mơ dụi mắt, sờ sang bên cạnh thì chạm được một lồng ngực rắn chắc ấm áp.

Hoài Hâm nhắm hai mắt, khẽ mỉm cười rồi lật người, chui vào trong lòng Úc Thừa.

Người đàn ông nâng cánh tay ôm eo cô, cằm để trên trán cô, hai người vuốt ve ôm nhau chốc lát rồi mới rời giường.

Sau khi gọi điện thoại nhờ khách sạn đưa bữa ăn đến phòng, Úc Thừa còn bảo Hoài Hâm ngủ thêm một lát, vì vậy cô bèn yên tâm thoải mái làm ổ trong chăn của anh, hơi thở hương tuyết tùng trong lành mát lạnh của anh tràn trong mũi.

Hoài Hâm nằm nghỉ một lúc lâu, sau đó bỗng nghe có người gõ cửa, Úc Thừa đi mở cửa.

Bánh pizza cuộn, cà chua nướng và ớt chuông trộn với phô mai Izmir Mianyang khá thơm và ngon, Hoài Hâm nằm trong phòng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm.

Đến lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh táo, cô lười biếng mặc quần áo, đi vào phòng tắm, thấy Úc Thừa đang đứng ở trước gương.

Hoài Hâm để hai chân thon dài trần trụi, chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo sơ mi trắng của nam lên người, cứ như vậy ôm lấy anh từ phía sau.

Úc Thừa đang cạo râu, anh đã phát hiện cô trong gương từ sớm.

Anh hơi dừng động tác, đặt dao cạo xuống.

Hoài Hâm mê muội áp mặt vào tấm lưng rộng và săn chắc của anh, hít một hơi thật sâu để ngửi mùi hương của cây tuyết tùng, cô ngước mắt lên, ngọt ngào nói: "Em đã muốn làm điều này kể từ ngày đầu tiên gặp anh. "

"Trên người anh luôn có một mùi hương rất thơm."

Úc Thừa xoay người lại, cúi đầu nhìn cô.

Lớp áo sơ mi tôn lên những đường cong mảnh khảnh sắc nét, gợn

sóng mơ hồ, nó cũng không thể che hết mọi thứ, thậm chí còn hơi để lộ những chỗ quan trọng.

Đôi chân Hoài Hâm trắng nõn mịn màng, nhìn lên nữa là bầu ngực đẹp mê hồn, khó khăn lắm vạt áo màu trắng mới che kín được.

Đôi mắt của người đàn ông hơi sẫm lại, dường như đang lóe lên ngọn lửa đen tối.

Anh nghiêng người lại gần hơn, thì thầm với giọng điệu trầm thấp: "Vậy sao?"

Ánh mắt nhìn nhau, va chạm giữa không trung trong chốc lát, Hoài Hâm cắn môi dưới, vẫn ngước nhìn anh nhưng không lên tiếng.

Úc Thừa hơi mở miệng, tựa như muốn nói gì, thế nhưng cô đã đưa tay cầm lấy dao cạo râu của anh, cười nói rất tự nhiên: "Để em giúp anh nhé."

Anh quá cao, Hoài Hâm nhón chân mãi cũng không được, nên cô bảo Úc Thừa ngồi ở mép giường.

Cô bước tới ngồi lên đùi anh, hơi nhìn xuống, tỉ mỉ chậm rãi lướt lưỡi đao qua đường xương hàm rõ ràng của anh, cẩn thận cạo sạch mọi thứ.

Hoài Hâm ngồi rất không nghiêm chỉnh, cô lấy một cái tay khác phủ lên cổ Úc Thừa cứ như đang tán tỉnh, anh hơi cử động một cái là đã bị cô ngăn lại: "Đừng cử động."

Đầu ngón tay cô chậm rãi xoa vùng da bên cạnh quả táo Adam, Hoài Hâm giả vờ không hề để tâm, còn ngâm nga một giai điệu. Úc Thừa đặt lòng bàn tay to lớn lên đùi cô, hỏi: "Bé yêu à, em biết trên người em có mùi gì không?"

Giọng anh hơi khàn đặc, đôi mắt tràn đầy cảm xúc khó tả, lòng bàn

tay cũng rất ấm.

Sau khi cạo xong chỗ râu cuối cùng, Hoài Hâm trừng mắt nhìn anh, để tay xuống: "Không biết."

Úc Thừa gật gật đầu rồi híp mắt cười.

"Mùi sữa thơm đó."

Anh nói rồi giơ tay lên bóp cằm cô, đặt một nụ hôn lên đôi môi đó.

Hơi thở người đàn ông nóng bỏng, chiếc lưỡi linh hoạt xâm chiếm vô cùng mạnh bạo, đôi khi còn cắn nhẹ một cái, Hoài Hâm rên rỉ, bị anh ôm eo rồi kéo vào lòng.

"Từ ngày đầu tiên gặp em, anh đã muốn làm chuyện giống như tối hôm qua."

Úc Thừa khàn giọng, cắn vành tai cô: "Làm em thật đã."

Hoài Hâm mơ màng được Úc Thừa ôm đến bên cạnh bàn ăn. Buổi sáng chưa được bổ sung năng lượng mà còn phải vận động, cô sắp xỉu đến nơi rồi, nhưng ai bảo chính cô tự tìm chỗ chết mà đi trêu anh, dù thế nào đi nữa cũng phải tự chịu thôi.

Hai đĩa pizza thơm lừng mùi phô mai đặt cách đó không xa, Hoài Hâm ôm chặt lấy cổ Úc Thừa rên rỉ. Hồi lâu sau anh mới buông cô ra, Úc Thừa ôm cô đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi mặc cho cô một bộ quần áo mềm mại ấm áp.

Hoài Hâm nhìn vào chiếc gương mù sương trong phòng tắm, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy những dấu vết rõ ràng trên cổ mình.

Úc Thừa tiến lại gần từ phía sau, Hoài Hâm trừng anh một cái, không thèm để ý đến anh. Người đàn ông cong môi, mặt mũi có vẻ thoải mái hài lòng hiếm thấy, anh nghiêng đầu quay lại, hôn một cái

chụt lên mặt cô.

"Bé yêu, tới đây ăn sáng nào."

May mà thức ăn ngon đủ để an ủi tâm trạng, Hoài Hâm quyết định phát lòng từ bi, không tính toán với anh nữa.

Cô ngồi xuống bên cạnh Úc Thừa, hưởng thụ sự phục vụ tỉ mỉ, tích cực chuyên tâm đút đồ ăn của anh.

Cô vô tình liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương màu tím nhạt trên tay, trong ánh sáng nhè nhẹ của buổi sớm mai, nó trong trẻo và xinh đẹp đến khó tin, một chút ngọt ngào từ từ chảy ra từ trái tim cô.

Hoài Hâm ngâm nga hai tiếng, híp mắt tiến tới hôn Úc Thừa.

Đi du lịch tự do hay ở chỗ này, không ai hối thúc, sắp xếp thời gian cũng tương đối rộng rãi, đủ cho hai người dính lấy nhau.

Trong vài ngày tiếp theo, họ tiếp tục đi về phía Nam theo tuyến đường trước đó, đồng thời đi đến những khu vực xung quanh mà lần trước họ chưa có dịp ghé thăm.

Úc Thừa mang theo chiếc máy ảnh Leica mà Hoài Hâm mua cho, mỗi lần đến địa điểm đẹp anh đều chụp ảnh cho cô, bố cục tinh tế, ảnh đẹp đến nỗi Hoài Tâm muốn chọn được một tấm để đăng lên vòng bạn bè của mình cũng khó.

Qua hết mười ngày du lịch Thổ Nhĩ Kỳ lãng mạn vui tươi, sau khi trở về Hồng Kông, Hoài Hâm còn vui vẻ kể lại cho những người bạn thân của mình.

Đã sắp hết học kỳ, cô tập trung tinh thần học tập, tạm xa Úc Thừa một thời gian ngắn. Nhưng họ vẫn gọi video cho nhau mỗi buổi tối, tán gẫu đủ thứ trên đời.

Úc Thừa cũng bàn bạc với cô những chuyện liên quan tới hôn lễ, để cho Hoài Hâm yên tâm hoàn thành việc học, anh sẽ toàn quyền phụ trách chuẩn bị.

Còn chuyện đi đăng ký kết hôn, đợi năm sau họ sẽ chọn một ngày tốt rồi cùng đi đến cục Dân Chính.

Thật ra thì Hoài Hâm biết, bây giờ Úc Thừa thật sự không thể nào rời tập đoàn được. Anh đã tiêu phí mười ngày để đi cùng cô, trong lúc du lịch cũng cố gắng không đụng đến máy vi tính, cho nên bây giờ nhất định phải tận dụng nhiều thời gian hơn để xử lý đống công việc chất chồng.

Lúc cô không ở bên cạnh, Úc Thừa thường xuyên làm việc quên cả thời gian, thậm chí không có lúc nào ngơi nghỉ, Hoài Hâm phải nhờ Trình Tranh canh giờ nhắc nhở anh.

Mỗi lần cô thấy anh đầy ắp lịch trình trong ngày cũng sẽ đau lòng. Đến bây giờ cô cũng đã trải qua nhiều hình thức thực tập trong ngành tài chính, đã biết được kha khá kỹ năng dành cho ngành này. Một ý nghĩ dần hình thành trong đầu cô, Hoài Hâm bắt đầu nghiêm túc suy tính kế hoạch sau khi tốt nghiệp của mình.

Đến khoảng đầu tháng một, cuối cùng cũng đã thi xong tất cả kỳ thi cuối học kỳ. Điểm tốt của đại học Bắc Kinh là kỳ nghỉ đông rất dài, có đến gần năm mươi ngày nghỉ, vừa nghĩ tới chuyện mình có thể ở bên Úc Thừa sau hơn một tháng, trong lòng Hoài Hâm luôn vui vẻ tung tăng.

Bây giờ Hoài Diệu Khánh thường xuyên phải vào bệnh viện kiểm tra lại, biết thân thể ông không chịu đựng nổi sự giày vò, Triệu Viên Thanh cũng chăm sóc ông cẩn thận hơn. Triệu Triệt cũng dường như đã trưởng thành trong một đêm, trở nên chín chắn hơn rất nhiều.

Trước khi ăn tết, Hoài Hâm định bay đến Hồng Kông ở một thời gian ngắn, Úc Thừa cử hai người tới đón cô, sau đó đưa cô về thẳng nhà

họ Phan.

Để đón cô, anh cố ý xử lý hầu hết chuyện còn tồn đọng từ mấy ngày trước, giữ lại đầy đủ thời gian hôm nay để ở bên cô.

Ngoài cửa chính căn biệt thự, Úc Thừa cúi người ôm lấy Hoài Hâm, hai người trao nhau một nụ hôn kiểu pháp ngọt ngào mà nóng bỏng.

Khó khăn lắm Úc Thừa mới chịu buông cô ra, Hoài Hâm khẽ thở hổn hển, nhưng ánh mắt rất sáng, cô kéo cổ áo choàng dài của anh, nhón chân rồi hôn môi anh thêm một cái.

Hứa Tông rất biết thân biết phận, đã dọn đến một căn nhà khác để ở. Nơi đó cách nhà chính không xa, cũng ở cùng khu vực, nhưng bình thường sẽ không quấy rầy bọn họ.

Bây giờ trong biệt thự cũng chỉ có Phan Diệu.

Úc Thừa lên kế hoạch cho Hoài Hâm gặp gỡ người nhà anh. Chiều nay Phan Tuyển sẽ dẫn theo cả nhà tới, còn có cả chú và chị dâu, anh cũng đã gọi cả Phan Tấn Nhạc đang ở bệnh viện.

Thật ra Hoài Hâm cũng khá hồi hộp, cô không chắc bọn họ có ghét cô giống như Hứa Tông hay không.

Đương nhiên là cô hy vọng người nhà của Úc Thừa đều thích mình, ngoại trừ Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông, tuy nói những người khác không có quá nhiều tình cảm với Úc Thừa, nhưng dẫu sao họ cũng là mối quan hệ máu mủ ruột rà.

Ánh mặt trời tạo thành một dãy sáng rực rỡ trong vườn, Úc Thừa nắm chặt tay Hoài Hâm, dẫn cô vào cửa.

Sự giàu có của nhà họ Phan thật sự vượt xa tưởng tượng của Hoài Hâm, trong vườn có đủ loại hoa tỏa hương thơm ngát, khoe màu

đua sắc, ngoài cửa là hai tượng sư tử bằng đồng uy phong lẫm liệt có lịch sử lâu đời, chạy dọc theo bậc thang là ngọc thạch được chạm khắc tinh tế, nguy nga lộng lẫy, trên mái nhà hình tròn xa hoa được trang trí đèn treo thủy tinh vô cùng chi tiết.

Người giúp việc vừa nghe tiếng là tới giúp bọn họ treo quần áo, cầm sẵn dép sạch, cung kính hỏi thăm sức khỏe.

Phan Diệu nghe nói Hoài Hâm tới nên đã chờ sẵn trong phòng khách từ sớm, bây giờ nghe tiếng động, cô bé chạy vụt tới như một làn khói: "Chị ơi!"

"Ừm!"

Hoài Hâm cúi người, cười ôm Phan Diệu vào trong lòng.

Cô bé này được di truyền gen tốt của nhà họ Phan, xinh đẹp hồng hào, rất là đáng yêu, Hoài Hâm sờ đầu cô bé, cười híp mắt nói: "Tiểu Diệu nhà chúng ta xinh đẹp thật đấy."

Hai má Phan Diệu hồng hào, cô bé rúc vào trong ngực Hoài Hâm như một chú cá heo nhỏ, ra vẻ nũng nịu trắng trợn: "Chị, chị thật xinh đẹp!"

Lần đầu tiên được gặp Hoài Hâm, Phan Diệu vô cùng hưng phấn, tung tăng không hề đứng yên một giây phút nào.

Cô dẫn Hoài Hâm đi thăm phòng ngủ công chúa của mình, còn dẫn cô đi chơi xích đu trong vườn hoa.

Nhân lúc Úc Thừa đang gọi điện thoại, Phan Diệu kéo Hoài Hâm lại len lén hỏi: "Chị à, chị có thích anh ấy hay không?"

Câu hỏi này khiến cho Hoài Hâm bỗng nhiên khựng lại một lát.

Cô nhìn sang, thấy một người đàn ông dáng người gọn ghẽ đang

đứng bên cửa sổ, ánh sáng dịu nhẹ lướt qua đôi má tuấn tú của anh, khí chất trầm tĩnh chững chạc, trong sáng dịu dàng khiến người ta không thể rời mắt.

Cũng chỉ mới liếc mắt nhìn mà dường như nhịp tim trong lồng ngực đã tăng nhanh như trống dồn, Hoài Hâm gật đầu một cái, thừa nhận rất thẳng thắn: "Rất thích."

Phan Diệu cười híp mắt: "Anh ấy cũng rất thích chị đó."

"Hôm trước em có nghe anh ấy nhắn tin cho người khác, nói quỹ tiết kiệm của gia tộc phải thêm tên chị vào đấy."

Phan Diệu nói năng còn non nớt, nhưng cô bé vẫn giải thích rõ ràng mạch lạc với cô: "Em không rành văn hóa ở Đại Lục, nhưng ở chỗ chúng em thì không phải con dâu con rể nào trong gia đình cũng được hưởng quyền này."

Cho nên Úc Thừa nhất định đã ra sức dẹp bỏ lời bàn tán của mọi người, cố gắng dành những quyền lợi tốt nhất cho cô.

"Trong lòng anh ấy chỉ có chị thôi, ánh mắt anh ấy nhìn chị và nhìn người ngoài không hề giống nhau."

Hoài Hâm cảm thấy cô bé này thật quá biết dỗ người, lời nói giống như đường mật, rót thẳng vào trong lòng cô.

Úc Thừa cảm thấy cô là người thế nào?

Hoài Hâm theo bản năng nhìn anh, vừa đúng lúc này người đàn ông cũng quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, vương vấn trong một chớp mắt.

Anh còn đang nghe điện thoại, đôi mắt đen láy điềm tĩnh, nhưng lại có một sự dịu dàng rõ ràng, giống như gió xuân hoa tuyết, sao đêm lấp lánh.

Ánh sáng tựa như cầu vồng, những ô cửa kính phản chiếu bóng hoa hồng mộng mơ.

Trái tim của Hoài Hâm lỡ nhịp, rồi đột nhiên đập mạnh.

Trong khoảnh khắc, Úc Thừa để điện thoại di động xuống, bước từng bước một đến gần cô.

Phan Diệu đã rất biết ý biết tứ chạy lên lầu, lúc này trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ. Úc Thừa ngừng lại trước mặt Hoài Hâm, rất tự nhiên nắm lấy eo, ôm trọn cô vào trong ngực.

"Lúc nãy em đang nhìn gì vậy?" Giọng anh trầm ấm.

Hoài Hâm vẫn nhìn anh không chớp mắt, cô nói đầy ẩn ý: "Nhìn anh."

Úc Thừa bật cười, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng của cô một cái, đôi mắt hoa đào quyến rũ, mặt mũi giãn ra.

Bầu không khí vui vẻ tràn đầy tình yêu, Hoài Hâm ưỡn người lên ôm cổ anh, bỗng nhiên cô rất muốn hỏi một câu.

"Anh."

"Hửm?"

"Anh thích em vì điều gì vậy?"

Úc Thừa hơi dừng lại, anh chớp mắt, ánh mắt trong veo: "Anh thích em vì em kiêu hãnh, rực rỡ, tỏa sáng động lòng người."

Anh cười một tiếng, thân mật đưa trán lại gần: "Còn thích em vì em vừa tự do phóng khoáng, vừa yếu mềm, khiến người ta thương xót."

Người này đúng là, những lời khen sến súa đều bị anh nói hết.

Hoài Hâm hơi ngượng ngùng, gương mặt đỏ ửng, Úc Thừa nhìn cô trong chốc lát rồi nâng tay nhéo gương mặt mềm mại của cô một cái, khẽ cười lên.

"Em thật đáng yêu."

"Nếu không phải lát nữa anh chị ghé sang đây, anh rất muốn ôm em trở về phòng ngủ hôn thêm chút nữa.”

Chương 94: Tình yêu

Sau buổi trưa, Phan Tuyển đưa vợ và con gái đến đúng giờ.

Hoài Hâm biết đối phương đã giúp đỡ Úc Thừa lúc anh khó khăn nhất, nhưng cô cũng không quên được những tổn thương kia, có thể Úc Thừa không quan tâm, nhưng mỗi lần nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay anh, cô đều cảm thấy đau lòng, thế nên thái độ khi đối xử với Phan Tuyển cũng khá lạnh lùng, khách sáo, không thiên vị.

May mà họ đều là người thông minh lanh lợi, có nhiều thứ không vạch trần thì cũng không nói rõ, đều đeo mặt nạ ngụy trang, hơn nữa còn nói năng rất lưu loát và khéo léo, mọi người ngồi trong vườn hoa tán gẫu, bầu không khí cũng xem như hòa hợp.

Tình yêu đích thực khó tìm thấy trong những gia đình giàu có, có một buổi trà chiều hòa hợp thế này đã không dễ rồi.

Mọi người đánh tan hiềm khích lúc trước, lật sang một trang mới. Cả một buổi chiều, nhà họ Phan vô cùng náo nhiệt, anh em họ hàng cũng lần lượt đến, trước đây những người này đều chẳng thèm nhìn Úc Thừa, thế mà hôm nay lại nịnh nọt thấy rõ, chỉ cần liên quan tới Hoài Hâm đều hết lời khen ngợi.

Bây giờ có quyền có thế nhưng sau này có thể ngã quỵ, một người chỉ khi chuẩn bị sẵn sàng cho nguy hiểm ngay cả trong thời bình thì mới có thể đứng vững bất bại.

Úc Thừa và Hoài Hâm đều hiểu rõ đạo lý này.

Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, bọn họ cũng chỉ mỉm cười đáp lại thôi.

Sau khi dành thời gian buổi tiệc gia đình, tài xế đưa hai người đến bệnh viện.

Cơ thể của Phan Tấn Nhạc thật sự không quá khỏe mạnh, vẫn luôn ở bệnh viện dưỡng bệnh lâu dài, mệt mỏi nằm liệt giường, hệt như hai tai chẳng nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ.

Trước khi bước vào phòng bệnh, Hoài Hâm có hơi lo lắng, không phải cô sợ Phan Tấn Nhạc, chỉ là sau khi nghe những chuyện đã xảy ra, cảm thấy ở đây tình người phức tạp, khiến cô có cảm giác vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

Úc Thừa vuốt nhẹ đầu vai an ủi cô, ôm cô đi vào phòng.

Phan Tấn Nhạc tựa lưng vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, sau khi nhìn thấy Hoài Hâm, ánh mắt thay đổi rõ ràng nhưng vẫn không thể nói chuyện gì.

Nếu bỏ qua quan hệ huyết thống, Úc Thừa cũng không có gì muốn nói với ông ấy.

Lần này anh đưa Hoài Hâm tới đây, chỉ muốn nói cho Phan Tấn Nhạc biết sự lựa chọn của mình.

Cho dù người ngoài thấy thế nào, anh cũng sẽ chọn cô.

Sẽ luôn kiên định lựa chọn cô.

Lúc hai người sắp rời khỏi phòng bệnh, Phan Tấn Nhạc ho khan mấy tiếng, cuối cùng cũng nói với giọng điệu khàn đặc: "A Thừa."

Úc Thừa quay đầu lại, lẳng lặng nhìn ông ấy với vẻ mặt lạnh nhạt.

Ánh mắt Phan Tấn Nhạc nhìn hai tay đang nắm nhau thật chặt của anh và Hoài Hâm, thở dài lên tiếng: "Chúc hai con mãi mãi hạnh phúc, vạn sự như ý."

Úc Thừa gật đầu, dịu dàng đáp lại: "Cảm ơn bố."

Hai người họ là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại, từ nay về sau cũng không còn tiếp xúc với nhau nhiều nữa.

Phan Tấn Nhạc ngẩn người, tựa như đang nhìn thấy cuộc sống đầy hăng hái của mình thông qua anh, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khao khát rồi nhanh chóng biến mất.

Thế nhưng cũng chỉ một cái chớp mắt thôi, đời người nhân quả tương hợp, không có cơ hội quay lại.

Con trai nhỏ nắm tay người yêu rời đi, tiếng bước chân cũng xa dần, lời nói muộn màng ẩn sau cánh cửa, câu chuyện cuối cùng kết thúc buồn bã.

"A Thừa, xin lỗi."

Gần khu trung tâm cao ốc mọc lên như nấm, cuối tuần Úc Thừa đưa Hoài Hâm đến trung tâm thương mại đi dạo. hai người đi tới đi lui một chút, tâm trạng vô cùng ung dung, thoải mái.

Thật ra hai người cũng không muốn mua gì, nhưng mà những buổi hẹn hò bình thường thế này không thường có đối với hai người bọn họ. Mỗi khi Hoài Hâm thích bộ quần áo hoặc một món trang sức nào đó, Úc Thừa sẽ để cô đi thử hoặc đeo thử, nếu cảm thấy hợp với cô sẽ không hề do dự mà trả tiền, ngay cả nhân viên bán hàng đứng bên cạnh cũng thầm lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Hoài Hâm cũng chẳng có ham muốn về vật chất nhiều, cũng không có quá nhiều nhu cầu đối với những món đồ xa xỉ, nhưng nếu là quà

do Úc Thừa mua cho cô, cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Anh biết rất rõ sở thích và khiếu thẩm mỹ của cô, luôn có thể nhanh chóng xác định được món đồ cô thích trong số những sản phẩm có ở đó, sắp xếp mua cho cô. Chỉ chốc lát sau, trên tay Úc Thừa đã xách đầy túi lớn túi nhỏ, Hoài Hâm thân mật kéo cánh tay anh, nhón chân hôn lên má anh một cái, dịu dàng nói: "Được rồi, nhiều lắm rồi, cảm ơn anh."

Úc Thừa cong môi, cụp mắt nhìn cô: "Không muốn đi xem một chút nữa sao?"

"Không cần nữa đâu." Với những thứ đã mua ngày hôm nay cũng đủ để cô dùng một thời gian dài rồi, Hoài Hâm nói với đôi mắt sáng rực: "Anh xách những món này cũng rất mệt, chúng ta cất đồ rồi tìm một chỗ nào đó dùng cơm nhé."

Úc Thừa chậm chạp đáp lời: "Được."

Trong lúc hai người đang sóng vai nhau đi tới chỗ thang máy, đột nhiên nghe thấy một âm thanh trong trẻo vang lên.

"Úc Thừa?"

Hoài Hâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ trông hơi quen mắt.

Cô hơi sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại.

Đây chính là con gái của nhà họ Tạ, Tạ Phương Dục.

Chuyện Úc Thừa đính hôn được lan truyền nhanh chóng, đương nhiên nhà họ Tạ cũng đã nghe ngóng được rồi.

Tuy hôn nhân đổ vỡ thế nhưng dù sao vẫn còn tình nghĩa giữa hai gia đình, cũng sẽ không thật sự bất hòa hay hay rạn nứt không thể

hàn gắn được, việc hợp tác kinh doanh giữa hai gia đình vẫn được tiến hành chặt chẽ dưới những cái tên khác nhau.

Nói thật thì Tạ Phương Dục không chỉ tò mò đôi chút về Hoài Hâm mà cô ta rất muốn biết, một người đàn ông như Úc Thừa sẽ động lòng với kiểu con gái thế nào.

Trong mắt Tạ Phương Dục, Úc Thừa quá mạnh mẽ, bày mưu lập kế, đối với chuyện tình cảm vẫn luôn co duỗi thoải mái tự nhiên, cho nên khi anh rơi vào trạng thái mất khống chế hiếm thấy lại càng khiến đối phương rung động.

Mới vừa rồi, lúc nhìn thấy hai người họ ở bên nhau, suy nghĩ trong lòng kia mới rơi xuống đất.

Đúng là một cô bé, Tạ Phương Dục vẫn còn nhớ những lời Úc Thừa nói với mình lúc đó.

Anh nói, lúc cô cười lên rất đẹp, ngây thơ hồn nhiên, trong sáng, thân thiện.

Có lúc giống như một đứa trẻ, thích khóc, sợ bóng tối, còn thích làm nũng với anh, trông khá tinh nghịch.

Lúc Úc Thừa nhìn Hoài Hâm, nụ cười trên mặt là thật lòng, sự dịu dàng và tình yêu trong ánh mắt cũng là thật, Tạ Phương Dục cũng chú ý tới.

"Cho hỏi, đây là cô Tạ sao?" Lúc này cô bé ở bên cạnh trừng mắt nhìn, lên tiếng trước cô ta một bước.

"Ừ." Tạ Phương Dục không nhịn hỏi: "Sao cô biết?"

Hoài Hâm nói thật: "Tôi đã nhìn thấy hình chị rồi."

Tạ Phương Dục sợ run lên, còn chưa kịp lên tiếng, lại nghe thấy

giọng nói dịu dàng của Hoài Hâm vang lên: "Vẫn chưa có cơ hội gặp mặt chị, thật ra tôi vẫn luôn muốn nói một tiếng cảm ơn với chị, vì đã giúp đỡ A Thừa trong lúc chúng tôi khó khăn nhất."

Tạ Phương Dục quả thật hơi giật mình.

Cô ta đã từng tưởng tượng ra tình huống khi mình và vị hôn thê của Úc Thừa gặp nhau.

Đoán chừng có thể sẽ có bất hòa, dù sao trên danh nghĩa cô ta cũng đã từng đính hôn với Úc Thừa, cô ta cũng nghĩ tới việc cô bé này sẽ tức giận và xem mình như kẻ thù, nhưng lại không ngờ Hoài Hâm sẽ nói với cô ta những lời này.

Cô cả nhà họ Tạ là người luôn kiêu căng, lúc này cũng hơi ngượng ngùng: "Đều nằm trong phạm vi cho phép của tôi."

Hoài Hâm lắc đầu một cái, nghiêm túc trả lời: "Chuyện này không phải chỉ là một cái nhấc tay đâu, nó vô cùng quan trọng đối với tôi và A Thừa. Chị Tạ, tôi sẽ nhớ mãi ân tình của chị."

Nếu không có cuộc hôn nhân giả đó, sẽ không thể nào bắt được con cá lớn như Cửu Minh Phàm, anh ta vẫn sẽ luôn là quả bom hẹn giờ làm rung chuyển trái tim thiếu nữ, hành động này của Tạ Phương Dục chính là dùng danh dự của mình làm trọng lượng, trở thành hòn đá lót đường cho Úc Thừa trên ván cờ.

Tuy nói Úc Thừa cũng trả cho cô ta một khoản thù lao tương xứng, nhưng với tình hình lúc đó đúng là đang giúp người gặp nạn.

Đến bây giờ Tạ Phương Dục cũng không có ý định sẽ nói cho người nhà biết sự thật về việc đính hôn đó, đã xem như tận tình tận lực với bọn họ rồi.

Từ nãy tới giờ, Úc Thừa vẫn luôn im lặng không nói tiếng nào, đang yên lặng nghe hai người nói chuyện, Hoài Hâm thầm nghi ngờ

không biết có phải anh đang tránh nghi ngờ hay không, đôi mắt trong veo liếc sang, kéo ống tay áo anh một cái: "Anh còn muốn bổ sung gì không?"

Úc Thừa cười, cong môi đưa mắt nhìn cô một lúc, lúc này mới nhìn về phía Tạ Phương Dục, vuốt cằm nói: "Ý kiến của cô ấy là ý kiến của tôi, vô cùng cảm ơn."

Tạ Phương Dục ngẩn ra một hồi, sau đó lắc đầu một cái, cảm thán khẽ cười với Úc Thừa một tiếng.

"Tôi biết vì sao anh lại có cùng suy nghĩ với cô ấy."

Từ nhỏ, Tạ Phương Dục đã được nuôi dưỡng trong một gia đình giàu có, cũng đã thấy quá nhiều cuộc trao đổi lợi ích, lục đục với nhau, cô ta là một cô cả ngậm thìa vàng, nhưng vẫn luôn phải đoan trang, vĩnh viễn không mắc sai lầm.

Người như bọn họ, lạnh lùng từ tận trong xương tủy, cũng lý trí vô tình hơn.

Úc Thừa cũng giống như thế.

Anh cũng bị cuốn vào làn sóng, không thể không trưng ra vẻ mặt hờ hững nhất của mình để đối phó với những thị phị, lâu dần cũng mất đi sự ấm áp trong những cuộc tranh giành quyền lực.

Thế nhưng Hoài Hâm lại không giống như thế.

Có lẽ bối cảnh gia đình của cô không đơn giản như những gia đình bình thường, thế nhưng từ những chuyện đã trải qua có thể xác định được cô là một cô gái hiền lành, cô hiểu tình yêu là gì, cũng có thể mang đến sự ấm áp và thấu hiểu.

Ngay cả một người đàn ông như Úc Thừa mà Hoài Hâm cũng có thể khiến anh trở nên tràn đầy pháo hoa, nhiệt tình với tất cả mọi thứ

trên thế gian này, không bị quyền lực trói buộc cũng không quên tình cảm chân thành.

Cô có thể sưởi ấm trái tim anh một lần nữa.

Giống như trong bộ phim tình cảm kinh điển đó, Edwards Scissorhands đã nói với Kim: "Anh yêu em không phải bởi vì em là ai, mà là ở trước mặt em, anh có thể là người thế nào."

Ở trước mặt Hoài Hâm, Úc Thừa mãi mãi là người dịu dàng.

Úc Thừa đưa túi mua hàng cho tài xế và trợ lý, để bọn họ bỏ lên xe, hai người lại thoải mái tùy ý chọn một nhà hàng Tây đắt tiền để dùng cơm.

Lúc Úc Thừa nhận được một cú điện thoại, đi sang bên cạnh trò chuyện cùng đối phương, thế là Hoài Hâm ngồi bên cạnh cửa sổ mở điện thoại lướt weibo.

Mặc dù chương trình nghiên cứu sinh đã bắt đầu được một học kỳ, thế nhưng khi đó mối quan hệ giữa các bạn cùng ký túc xá thuộc khoa chính quy vẫn rất thân thiết, nhóm nhỏ bốn người luôn hoạt động rất tích cực, ngày nào cũng có người lên tiếng.

Lúc này, Chử Thi Nhiên vừa chuyển tiếp một trang web vào nhóm: [Mau vào xem này! Mẹ kiếp!]

[Mẹ nó anh ấy đẹp trai quá! *Mlem* *Mlem*]

Hoài Hâm còn tưởng là ảnh của người nổi tiếng nào đó, cuối cùng mở ra lại thấy bức ảnh với độ phân giải cao của bạn trai nhà mình.

Đây là hình báo chí từ một diễn đàn hội nghị thượng đỉnh về kinh tế mà anh vừa được mời tham dự gần đây, khách mời đến tham gia đều là những ông lớn trong giới tài chính và công nghiệp, bên cạnh đó cũng có không ít các cơ quan truyền thông cũng có mặt, thế nên

góc chụp nào cũng có.

Trong bức ảnh, Úc Thừa mặc bộ âu phục màu đen, trông như một kiệt tác, tao nhã lịch sự ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa.

Hai chân anh bắt chéo lại, giọng kính màu bạc toát ra vẻ cấm dục gác trên sống mũi cao của anh, khiến anh trông càng đẹp trai tuấn tú hơn.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ này của anh, Hoài Hâm đều cảm thấy rất rung động, mặc dù ngồi chung với mấy vị khách quý khác nhưng cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy anh, vừa lịch sự lại vừa quyến rũ.

Chử Thi Nhiên vẫn còn đang kích động: [Ôi mẹ ơi! Chuyện này là thật sao? Nằm trên bảng xếp hạng Forbes của Trung Quốc, khối tài sản nghìn tỷ, mới ba mươi tuổi! Quan trọng nhất là còn đẹp trai như thế, đẹp trai tới mức tim tớ đập thình thịch đây này! Aaaaaaaa!]

Chử Thi Nhiên cũng không chỉ rõ bản thân đang nói ai trong một nhóm người, thế nhưng Hoài Hâm biết cô ấy và mình giống nhau, trong mắt chỉ thấy Úc Thừa.

Vừa nhắc tới trai đẹp, Lữ Du và Khương Khả Khiết cũng nhanh chóng xuất hiện.

Khương Khả Khiết: [Có thật không?]

Khương Khả Khiết: [Chử Chử, mỗi lần như thế tớ đều rất mong chờ, cuối cùng khi bấm vào phát hiện thẩm mỹ của chúng ta hoàn toàn trái ngược *trách móc*.]

Khương Khả Khiết: [Bây giờ tớ cũng chẳng còn dám bấm vào.]

Chử Thi Nhiên: [Mẹ kiếp! Không lừa cậu đâu! Người này đẹp trai thật! Tớ khóc thật này!]

Lữ Du: [Tớ xem rồi đây *khóc lóc*]

Lữ Du: [Thật sự rất đẹp trai 55555]

Khương Khả Khiết: [!?]

Khương Khả Khiết: [Không phải chứ, ngay cả Tiểu Ngư cũng nói đẹp trai đấy.]

Chử Thi Nhiên: [Tớ nói rồi mà, tớ không lừa cậu!]

Người Trung Quốc không lừa gạt người Trung Quốc!

Mấy giây sau.

Khương Khả Khiết: [Mẹ kiếp! Tuyệt phẩm! Giấc mộng của nhân gian! Nhan sắc này, vóc dáng này, cơ bắp này, đôi chân dài này!!!]

Khương Khả Khiết: [@Cục cưng Hoài, Hâm Hâm mau vào xem đi!!! Kiểu đàn ông trưởng thành, trông lịch sự mà cậu thích nhất đây này!]

Chử Thi Nhiên: [Hít hà, hít hà *Mlem*]

Khương Khả Nhiên: [Hít hà *Mlem* *Mlem*]

Lữ Du: [Hít hà *Mlem* *Mlem*+10086]

Hoài Hâm nhìn tin nhắn đang không ngừng nhảy lên trên màn hình, tâm trạng có hơi phức tạp.

Hoài Hâm: [Tớ có chuyện này muốn nói, nhưng không biết các cậu có đánh tớ không.]

Lữ Du: [?]

Chử Thi Nhiên: [??]

Khương Khả Khiết: [???]

Hoài Hâm: [Anh ấy là bạn trai tớ.]

Câu thứ hai "Bọn tớ sắp kết hôn rồi" còn chưa kịp gửi đi, khung chat nhanh chóng hiện thông báo.

Chử Thi Nhiên: [Ha ha ha, có mơ thì cũng phải mơ lớn một chút.]

Chử Thi Nhiên: [Tớ muốn gả cho anh ấy!]

Khương Khả Khiết: [Nói hay nhỉ, cứ như anh ấy không phải là bạn trai tớ vậy.]

Khương Khả Khiết: [Tớ cũng muốn làm vợ anh ấy!]

Khương Khả Khiết: [Bây giờ anh ấy đang nằm trong chăn của tớ!]

Lữ Du: [Tớ cũng vậy + 10086!]

Hoài Hâm: …

Cô lặng lẽ nhìn sang đối diện một chút, người đàn ông đẹp trai thờ ơ ngồi tựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo, trả lời ngắn gọn, giọng điệu trầm thấp, mấy sợi tóc đen phủ trước trán, lông mi dài như lông quạ, vừa đen dài lại còn dày, vô cùng đẹp mắt.

Hoài Hâm quyết định không giáng một đòn chí mạng vào ba người đang điên cuồng kia, chờ bọn họ lại "aaaaa" một hồi, sau khi trong nhóm im lặng trở lại, lúc này cô mới nhẹ nhàng bắt đầu: [À…]

Hoài Hâm: [Tớ có chuyện muốn báo với mọi người.]

Chử Thi Nhiên: [Chuyện gì?]

Hoài Hâm: [Tớ sắp kết hôn rồi *xấu hổ*!]

Khương Khả Khiết: [Cậu vẫn còn đang ở đề tài này sao ha ha ha?]

Chử Thi Nhiên: [Nếu như cậu nói chú rể là ông chủ Forbes, vậy thì tớ sẽ không còn buồn ngủ nữa, lập tức đứng dậy mạnh mẽ hưởng ứng với cậu *trách móc*]

Hoài Hâm: […]

Mấy câu này khiến cho đối phương không thể tiếp lời.:)

Hoài Hâm: [Tớ thật sự sắp kết hôn rồi.]

Hoài Hâm: [Hết năm nay tớ sẽ đi đăng ký kết hôn *xấu hổ*]

Chử Thi Nhiên: [Ôi vãi! Hoài Hâm, cậu nghiêm túc đấy à?]

Chử Thi Nhiên: [Không phải cậu đang nói đùa với tớ đó chứ? Tớ vừa bắn khỏi bồn cầu luôn đấy!!!]

Trước đây, lúc bốn người cùng tâm sự đêm khuya đã thảo luận xem trong số họ người đầu tiên kết hôn sẽ là ai.

Mặc dù nói chuyện tới tận hai giờ sáng cũng không đưa ra được kết luận, thế nhưng mọi người đều nhất trí chắc chắn rằng Hoài Hâm sẽ là người yên bề gia thất cuối cùng.

Khương Khả Khiết: [???]

Khương Khả Khiết: [Đừng nói là cậu thua trò thật và thách đó đấy?]

Khương Khả Khiết: [Cậu thật sự kết hôn à?]

Đối tượng là ai thế?

Lữ Du: [Đúng thế!!! Cậu không thèm nói gì với bọn tớ!]

Hoài Hâm có hơi chột dạ, chuyện này đúng là lỗi của cô.

Quá trình chung sống với Úc Thừa tương đối phức tạp, sau khi ổn định cuộc sống lại xảy ra rất nhiều chuyện, Hoài Hâm vẫn luôn chưa kịp nói quan hệ của hai người với bạn cùng phòng.

Bây giờ mấy người biết chuyện, chắc chắn sẽ cảm thấy khá đột ngột.

Cô đang định gửi gì đó vào trong tin nhắn nhóm, điện thoại di động lại nhảy ra thông báo.

Chủ Thi Nhiên: [Ôi trời! Tớ còn chưa tỉnh táo lại đây này!]

Chử Thi Nhiên: [Hoài Hâm, đồ ngốc nhà cậu, chuyện lớn như thế sao bây giờ mới nói hả?]

Hoài Hâm: [Tớ sai rồi *khóc lóc, khóc lóc*]

Hoài Hâm: [Chuyện này, chỉ một chốc không thể nói rõ ràng được.]

Chử Thi Nhiên: [Chết tiệt, tớ đã tin vào lời nói dối của cậu!]

Khương Khả Khiết: [Nói đi, bao lâu rồi? *mỉm cười*]

Hoài Hâm: [Nói chính xác là hơn nửa năm rồi, thế nhưng nói một cách mơ hồ thì hơn một năm, he he.]

Hoài Hâm: [Cười lúng túng mà không mất lịch sự.jpg]

Bỗng nhiên trong nhóm không một ai lên tiếng nữa,

Hoài Hâm định gửi tin nhắn riêng cho bọn họ, nhưng khung chat của

mấy người bọn họ không hẹn mà cùng hiện lên thông báo màu xám tro.

[Tin nhắn đã được gửi, nhưng đối phương từ chối.]

Hoài Hâm: […]

Toang rồi.

Lúc này, Úc Thừa kết thúc cuộc gọi, Hoài Hâm nghĩ trong chốc lát mấy tổ tông này sẽ không hết giận nhanh như thế, thế nên đặt điện thoại xuống, ngước mắt nhìn vào ánh mắt anh.

Người phục vụ bưng rượu bồ đào cao cấp lên, Hoài Hâm đi sang bên phía đối diện ngồi, dựa vào trong lòng Úc Thừa, cong mắt cụng ly với anh.

"Anh à." Cô cố gắng nhích tới gần nhìn anh, một ánh mắt trong suốt, xinh đẹp như hồ nước, giọng điệu mềm mại ngọt ngào: "Anh xem cho kỹ nhé."

Úc Thừa rũ mắt, im lặng cười một cái.

Anh kéo gần khoảng cách, chạm nhẹ vào môi cô, chớp mắt một cái.

Hơi thở chậm rãi thở ra, hơi ấm áp, Hoài Hâm theo bản năng liếm môi một cái, nếm được một chút ngọt ngào của rượu bồ đào.

Cô buông chiếc ly cao cổ xuống, ôm cổ anh, len lén hôn lên khóe miệng anh một cái, xem như đáp lễ.

Một bữa cơm vô cùng lãng mạn, lưu luyến, Hoài Hâm uống không ít rượu ngọt nên thấy hơi choáng váng.

Hai người đi ra khỏi cửa hàng, tay trong tay đi dạo đến bờ sông.

Màu vàng của đèn đường chiếu xuống, hiện lên bóng người của Hoài Hâm, Úc Thừa nhích tới gần, trong khoảnh khắc đó, bóng của anh cũng hòa cùng một chỗ với bóng cô.

Hai mắt Hoài Hâm sáng ngời, lại nhích sát tới cạnh anh, hai bóng người lại thân mật rúc vào một chỗ.

Cô giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, dáng vẻ thích thú tung tăng.

Vừa ngước mắt đã chạm vào ánh mắt dịu dàng của người đàn ông, Hoài Hâm duỗi tay ra, nũng nịu ôm anh một cái.

Đôi mắt đen nhanh của Úc Thừa chầm chậm nhìn cô, sâu hút như bóng đêm.

Trong nháy mắt, anh nhích người qua, khuỵu gối ngồi xổm xuống: "Bé yêu, em lên đi."

Từ trước đến nay anh chưa từng cõng cô!

Hoài Hâm vội vàng cúi người nằm lên, đầu tựa sát bên cổ anh.

Dáng người một mét sáu mươi lăm của cô, ở trước mặt Úc Thừa vẫn như một cô bé xinh xắn lanh lợi, cô nhẹ tới mức anh cõng cô chẳng có cảm giác gì, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, nhịp bước vô cùng trầm ổn.

Mùi hương gỗ nhàn nhạt tỏa ra từ trên quần áo, Hoài Hâm ôm chặt cổ Úc Thừa, thân mật kề sát vào gò má anh.

Tiếng nói của cô mềm mại, giống hệt như một con cá nhỏ thổi bong bóng: "Anh à, em có nặng không?"

"Không nặng." Tiếng sóng bên bờ sông vẫn thế, ánh đèn mông lung

ấm áp dần dần kéo dài bóng của hai người, Úc Thừa rũ mắt, cong môi cười: "Nhẹ hệt như cây bông gòn vậy."

Chương 95: Xấu hổ chết mất

Sáng sớm Hoài Hâm thức dậy, vừa mở điện thoại ra xem, nhóm chat đã nổ tung.

Lúc này cô mới phát hiện tối qua, sau khi uống say cũng quên mất mấy cô bạn thân vẫn còn đang tức giận, vừa nằm xuống giường đã ngủ mất.

Chử Thi Nhiên: [Đồ xấu xa! Lừa gạt tình cảm của tớ! Chẳng buồn cho tớ còn chờ cậu gọi điện thoại dỗ tớ!]

Khương Khả Khiết: [Đúng thế! Tớ còn đang nghĩ cách ngắt cuộc gọi của cậu!]

Lữ Du: [*Mỉm cười*]

Hoài Hâm: [Các cục cưng, tớ sai rồi *khóc lóc, khóc lóc, khóc lóc*]

Hoài Hâm: [Tớ không cố ý *khóc lóc, khóc lóc, khóc lóc*]

Chử Thi Nhiên: [Tốt nhất cậu nên đưa ra một lời giải thích hợp lý đi *mim cười, mỉm cười, mỉm cười*]

Khương Khả Khiết: [+1!!!]

Lữ Du: [10086]

Hoài Hâm: [Nuốt nước bọt.jpg]

Hoài hâm: [Ban đầu tớ cũng muốn liên lạc với các cậu! Các cậu phải tin tưởng tớ hu hu hu!]

Hoài Hâm: [Thế nhưng tối hôm qua tớ vô cùng uống say *cười lúng túng nhưng không mất sợ lễ phép.jpg*]

Sau một lát, Chử Thi Nhiên trả lời: [Cậu và người kia ở chung à? *trách móc*]

Cô ấy trông có vẻ bình tĩnh, thế nhưng lại ẩn giấu cơn sóng mãnh liệt dưới trời trong nắng ấm.

Hoài Hâm nghĩ tới nghĩ lui, lựa chọn một nhãn dán con mèo trông vô cùng đáng yêu: [Ngoan ngoãn gật đầu.jpg]

Vì để phòng ngừa mấy người này lại giận dỗi, Hoài Hâm bày tỏ thái độ rất thành khẩn, nhanh chóng gửi một đoạn tin nhắn thoại vào nhóm, giải thích sơ về bối cảnh của Úc Thừa một chút, nói rằng anh là ông chủ ở MGS trong lúc cô thực tập, cũng biết nhau khi cô học năm ba đại học.

Hai người có kế hoạch đi đăng kí kết hôn, khi nào tổ chức lễ cưới chắc chắn sẽ mời các cô ấy đến hôn lễ.

Hoài Hâm cũng không gửi ảnh, cũng không nói ra thân phận của Úc Thừa vì vị trí và hoàn cảnh hiện giờ của anh khác trước đây, nơi nào cũng có những phương tiện truyền thông săn tin, nếu có bất kỳ lời nói bóng nói gió nào đều sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của tập đoàn, thế nên phải cẩn thận một chút.

Thế nhưng qua miêu tả của Hoài Hâm, ba người cũng biết được tình hình đại khái.

Chị em thân thiết với nhau, lúc đùa giỡn thì đùa giỡn, nhưng họ cũng nhận ra Hoài Hâm đang nghiêm túc, chỉ là bây giờ chuyện vẫn chưa lắng xuống, bọn họ cũng có thể hiểu sự lo lắng của Hoài Hâm

khi không kể toàn bộ câu chuyện.

Chử Thi Nhiên: [Chết tiệt, đến tận bây giờ tớ vẫn chưa tiêu hóa được chuyện này *tâm trạng phức tạp.jpg*.]

Chử Thi Nhiên: [Khi nào hai người tổ chức hôn lễ?]

Hoài Hâm: [Đều do anh ấy sắp xếp, chắc là vào mấy tháng sau? *xấu hổ*]

Khương Khả Khiết: [Đến bây giờ tớ vẫn chưa tiêu hóa hết.]

Khương Khả Khiết: [Aaaaaaa đúng là có cảm giác con gái lớn không thể giữ được!]

Sau khi tốt nghiệp, mỗi người đều có con đường của riêng mình, ngoại trừ Chử Thi Nhiên là người Bắc Kinh, đến đại học Thanh Hoa tiếp tục nghiên cứu, Lữ Du lại đến Thượng Hải, Khương Khả Khiết thì lựa chọn đến Hồng Kông làm việc, làm tại một ngân hàng đầu tư quốc tế, mỗi ngày đều thức khuya đến sắp hư gan.

Vòng bạn bè bên ngoài đặc biệt nhỏ, trên cơ bản đều chỉ chơi cùng với nhóm bạn học cũ, Khương Khả Khiết biết trước đây Hoài Hâm thực tập ở tập đoàn tiêu dùng MGS, bên trên có mấy ông chủ, chỉ cần hỏi một chút là biết ngay thôi.

Thế nhưng tò mò là một chuyện, thứ khiến Khương Khả Khiết thật sự lo lắng chính là rốt cuộc đối phương có đáng tin hay không.

Khi nghe ý của Hoài Hâm, tuổi tác của hai người chênh lệch không ít, cũng không hề nói đã yêu nhau rồi tiến tới hôn nhân, dường như điều kiện của đối phương rất tốt, cô ấy luôn cảm thấy khá vi diệu.

Bạn bè thân thiết đã cùng chung chăn gối với nhau suốt bốn năm, Khương Khả Khiết có ý kiến gì cũng không giấu diếm, hỏi thẳng Hoài Hâm về nghi ngờ của mình.

Hoài Hâm nhìn những từ ngữ uyển chuyển trên màn hình, cô híp mắt, nhẹ nhàng mỉm cười.

Có lẽ không ai tình yêu từ cái nhìn đầu tiên thật sự xảy ra.

Nhưng sự thật chính là như thế, cô và Úc Thừa, gặp nhau đúng thời điểm.

Không sớm cũng không muộn, không nhiều hơn cũng không thiếu chút nào, không cần người ngoài nói gì, Hoài Hâm biết ở trong biển người mênh mông, ai thuộc về cô.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, không đơn giản chỉ là trúng mục tiêu đã định trước.

Bởi vì bọn họ thật sự đã cùng nhau cùng tiến cùng lùi, cho dù có chật vật thế nào đi nữa cũng không buông nhau ra, bây giờ họ đã chờ được cho đến lúc mọi cực khổ đều đã qua.

"Yên tâm đi." Hoài Hâm mỉm cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, đầu ngón tay không nhịn được vuốt ve sợi dây chuyền hoa hồng đỏ đeo trên cổ, cô nói: "Bọn tớ yêu nhau thật lòng."

Mấy tháng trước, khi cô và Úc Thừa tách nhau ra, Hoài Hâm cũng hoàn toàn rơi vào trạng thái bất ổn, biên tập viên Điền Sảng luôn lo lắng cho cô, cũng may Hoài Hâm đã trở lại bình thường, bắt đầu mày mò, bây giờ lại bị mắc kẹt ở thời hạn cuối tháng giêng.

Vừa khéo quyển "Thất Trọng" mà cô viết trước đây nói về vấn đề quan hệ trước rồi yêu, từ bạn giường trở thành người yêu chuẩn bị mở buổi ký tặng sách, ý của Hoài Hâm là nhân lúc còn đang hăng hái thì hoàn thành cho xong, sắp xếp tất cả mọi chuyện vào đầu năm, sau đó sẽ thoải mái hơn một chút.

Điền Sảng cũng có ý này.

Địa điểm ký tặng sách sẽ là ở Bắc Kinh, Hoài Hâm ngoan ngoãn báo cáo với Úc Thừa, nói muốn trở về một chuyến.

Thật ra trong lòng cô vẫn thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong tiềm thức vẫn còn thấy xấu hổ khi bị Úc Thừa nhìn thấy tác phẩm của mình. Như bây giờ là vừa vặn, có thể không cần để anh biết rốt cuộc cô đang viết gì.

Người đàn ông không nói gì về chuyện này, chỉ từ tốn dặn dò cô đi sớm về.

Buổi ký tặng sách diễn ra vào ngày làm việc, còn chưa tới giờ mọi người đã xếp một hàng dài, Hoài Hâm bất ngờ với sự hùng hậu này, Điền Sảng đứng bên cạnh vô cùng xúc động: "Cục cưng à, em còn chưa biết thân phận của mình sao? Một quyển sách bảy con số, lại có thêm mấy chữ số nữa cũng không quá đáng đấy."

Có nhiều người thích tác phẩm của cô như thế, dĩ nhiên Hoài Hâm rất cảm động.

Ban đầu cô viết quyển sách này đều là vì hứng thú, nhưng đến sau cùng cũng bỏ ra rất nhiều tâm huyết, bây giờ nhìn thấy quyển sách được người khác ôm vào lòng như báu vật, trong lòng có cảm giác xúc động khó diễn tả bằng lời.

Ký suốt một buổi chiều, Hoài Hâm bận tới mức chân không chạm đất, cổ tay vô cùng đau nhức.

Điền Sảng mua cho cô hai chai sữa chua đặt ở bên cạnh, khi thấy người xếp hàng bên dưới đang ít dần, cũng gần kết thúc rồi, lúc này cô mới mở nắp chai sữa chua ra uống ừng ực.

Trong thời gian này, cô không hề để ý đến tin nhắn trên điện thoại di động, cũng không biết bây giờ bạn trai thân yêu của cô đang làm gì. Lúc Hoài Hâm vừa cúi đầu đóng nắp bút lại, chuẩn bị mở khóa màn

hình điện thoại thì một giọng nói trầm thấp trong trẻo vang lên trên đỉnh đầu cô.

"Cho hỏi bây giờ còn có thể bắt kịp buổi ký tặng không?"

Anh ngừng một lúc rồi lịch sự hỏi: "Có thể nhờ cô Phỉ Ngộ ký tên cho tôi được không?"

Phỉ Ngộ là bút danh của cô, đầu ngón tay lệch đi một cái, nắp bút suýt nữa đã kẹp vào tay cô, còn Điền Sảng lại không rõ tình hình, nhìn thấy người này đẹp trai, cô ấy khẽ kêu lên một tiếng, đồng thời trưng ra vẻ mặt tươi cười, liên tục gật đầu: "Được, được chứ, buổi ký tặng vẫn chưa kết thúc!"

Khi nhìn thấy Điền Sảng chuẩn bị đưa sách của mình ra, mí mắt Hoài Hâm giật giật, vội vàng nhảy khỏi ghế như gà mẹ đang bảo vệ con của mình, kéo cổ tay Điền Sảng: "Này này, chờ một chút!"

"Sao thế?" Điền Sảng nhìn xuống bàn: "Em sợ không đủ để lại cho em sao?"

Lần nào, Hoài Hâm cũng sẽ để lại cho mình một vài quyển sách, buổi ký tặng hôm nay hot một cách bất ngờ, lượng sách tồn trong kho cũng còn không tới hai bản, có lẽ bởi vì nguyên nhân này, nhưng Điền Sảng cảm thấy vẫn nên cố gắng thỏa mãn yêu cầu của độc giả, tránh để lại ấn tượng xấu cho đối phương.

Bìa sách hướng lên trên, hai chữ "Thất Trọng" to lớn như rồng bay phượng múa đang mỉm cười hướng thẳng về phía người đàn ông, người này đã thấy rõ tựa đề từ lâu, Hoài Hâm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cô bảo Điền Sảng đi sang bên cạnh trước: "Anh ấy là người quen của em."

Điền Sảng sửng sốt liếc mắt nhìn Úc Thừa, đối phương khẽ gật đầu với cô ấy một cái, dáng vẻ phong độ biết lắng nghe.

Trong đầu cô ấy bắt đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ, kiềm chế sự tò mò đang cao trong lòng mình, nhanh chóng lùi xuống.

Điền Sảng đặt quyển sách mình cầm vừa nãy lên bàn, cũng không đưa cho Úc Thừa, Hoài Hâm quật cường đưa tay che bìa sách lại, trưng ra nụ cười chột dạ: "Anh… sao anh lại tới đây?"

Úc Thừa cong môi, hai tay đặt lên mặt bàn, ung dung thong thả cúi người xuống, kéo gần khoảng cách với cô: "Dường như bé yêu không hoan nghênh anh lắm thì phải."

"Điều này thật sự khiến anh cảm thấy tổn thương đó."

Nói là đau lòng nhưng đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia lại khẽ híp lại, đuôi mắt cong lên, thêm vào đó là nụ cười trông khá quyến rũ.

Hoài Hâm không khỏi liếm môi, cũng biết nhà sách có nhiều người nên kìm nén sự xúc động muốn hôn anh, cô mím môi nhỏ tiếng nói: "Đâu có."

Quả thật cô không ngờ anh sẽ tới đây, cũng không ngờ việc đã che giấu bao lâu nay cuối cùng lại bại lộ như thế, tim cô đập thình thịch, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hoài Hâm vẫn luôn giống như một con đà điểu vậy, không muốn để anh đọc tác phẩm của mình, nhưng nếu nói hoàn toàn bài xích thì cũng không phải.

Bởi vì cô thật sự đã dành hết tâm huyết cho quyển sách này, nếu như Úc Thừa đọc xong thì có thể hiểu hơn về thế giới tinh thần của cô, dù sao có một số thứ chỉ có thể biểu đạt qua chữ viết.

Vừa nghĩ như vậy, thậm chí cô còn cảm thấy khá mong đợi, nhưng khi nghĩ đến những suy nghĩ "ngang ngược" của mình trong sách, Hoài Hâm lại cảm thấy rụt rè.

Có trời mới biết cô đã viết gì trong đó.

Chỉ cần Úc Thừa vừa mở ra, ngay chương đầu tiên đã… khụ khụ.

Úc Thừa nhìn chằm chằm vào cô, mặc dù rất lịch sự không hề chạm vào quyển sách kia, nhưng Hoài Hâm vẫn vô cùng xấu hổ.

Xung quanh còn có vài nhân viên công tác, cô đứng dậy dọn dẹp đồ đạc, nhìn trái nhìn phải rồi nói với anh: "À, buổi ký tặng cũng sắp kết thúc rồi, em cũng sắp về rồi, mình đi chung nhé."

Nếu bỏ qua giọng điệu nghiêm túc và khách sáo của cô nhóc này, vành tai lộ ra từ mái tóc đều đang đỏ ửng.

Úc Thừa nhàn nhạt cong môi cười, đứng dậy: "Được."

Lúc này, Điền Sảng đi tới từ phía sau, ánh mắt buôn chuyện chuyển qua chuyển lại giữa Úc Thừa và Hoài Hâm, cô ấy cũng không hỏi gì nhiều mà giúp một tay thu dọn mấy quyển sách đang nằm tán loạn, bày ra vẻ mặt "chị hiểu mà", cô ấy vô cùng thân thiết nói: "Chỗ này cứ giao cho chị đi, em bận thì cứ đi trước đi."

Hoài Hâm ho khan một tiếng, cô chần chừ một lúc cũng không kiểu cách nữa, nhanh chóng đi theo Úc Thừa rời khỏi đó.

Tại hiện trường còn một số phóng viên được mời tới vẫn chưa ra về, Hoài Hâm và Úc Thừa giữ khoảng cách với nhau, lần lượt đi đến hầm giữ xe.

Hôm nay Úc Thừa lái chiếc Bentley màu trắng, anh mở cửa ghế lái phụ cho Hoài Hâm, sau đó lên xe từ bên khác, rồi lại thắt dây an toàn cho cô.

Lúc đến gần cũng tự nhiên hôn một cái, Úc Thừa cụp mắt, nhìn vào gò má cô, sau đó lại hôn xuống, dịu dàng mút lấy bờ môi của cô.

Một hồi lâu sau, anh nói với giọng điệu trầm thấp.

"Tối hôm qua không có em, anh nhớ em cho nên tới đây."

Bên trong buồng xe nhỏ hẹp, mờ tối, giọng nói quyến rũ êm tai của người đàn ông tràn vào như sóng biển.

Anh đang giải thích nguyên nhân vì sao mình đột nhiên đến đây, không phải vì muốn theo dõi hay trêu chọc bí mật của cô, hàng mi Hoài Hâm khẽ run rẩy, lòng cô mềm nhũn, đưa tay ôm lấy cổ anh, nhắm mắt chìm đắm cùng nụ hôn của anh.

Chỉ mới tách nhau ra hai ngày mà thôi, nhưng mà: "Em cũng nhớ anh."

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến giao thừa rồi, Úc Thừa vẫn luôn khua chiêng gõ trống xử lý công việc ở tập đoàn là vì có thể thoải mái ăn Tết cùng với Hoài Hâm.

Kế hoạch ban đầu là Hoài Hâm sẽ đứng mấy người Hoài Diệu Khánh trở về Hồng Kông, bây giờ cũng vừa khéo anh đã tới Bắc Kinh, hai người dự định sẽ tổ chức một bữa cơm đoàn viên để chúc mừng năm mới.

Hôm nay ở nhà vô cùng nhộn nhịp.

Triệu Viên Thanh vừa nghe thấy Úc Thừa sẽ về bèn vội vàng mời một đầu bếp tới, chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn.

Hoài Diệu Khánh ăn uống thanh đạm nên ông có một phần riêng còn những người khác có đầy đủ thịt cá thơm ngon, nếu không phải Hoài Hâm về đúng lúc vội vàng ngăn cản, thế thì Triệu Viên Thanh sẽ còn làm thêm mấy món nữa.

Hoài Hâm và Úc Thừa muốn giúp một tay nhưng Triệu Viên Thanh không cho, bảo cô đưa anh đi thăm quanh nhà.

Đây thật sự là lần đầu tiên anh tới đây, Triệu Triệt thân thiết chào hỏi Úc Thừa, cứ gọi "anh rể" mãi, cậu đang ở trong bếp phụ người giúp việc bưng thức ăn, do bát đũa.

Úc Thừa bị Hoài Hâm ôm lấy cánh tay, theo cô đi vào phòng ngủ.

Đợi đến khi tiếng mọi người bị ngăn cách ở sau cửa phòng, anh mới chậm rãi lên tiếng, thản nhiên cười nói: "Cậu em trai này của em đúng là khiến người khác yêu thích."

Trong lòng Hoài Hâm biết anh đang nói đến điều gì, mím môi liếc anh một cái, khóe môi còn chưa kịp nhếch lên, tay đã bị người đàn ông nắm lấy.

Mười ngón tay đan vào nhau, một cảm giác vui sướng tràn ngập trong lòng, Úc Thừa híp mắt, nhích lại gần cô nói: "Không dẫn anh đi tham quan một vòng sao?"

Phòng ngủ của cô được sửa sang lại theo phong cách công chúa, khắp nơi đều được trang trí bằng những phụ kiện màu tím nhạt, ngay cả kệ sách cũng được sơn bằng đủ sắc thái của màu tím từ đậm đến nhạt.

Úc Thừa nhấc chân bước tới, thích thú nhìn chằm chằm mấy quyển sách trên kệ.

Hoài Hâm cũng nhìn theo ánh mắt người đàn ông, lúc nhìn thấy nơi nào đó, hai mắt cô sáng lên: "Này, đây là album ảnh hồi còn nhỏ của em."

Có một khoảng thời gian Hoài Diệu Khánh rất thích chụp ảnh, tuy cả nhà ít khi ra ngoài chơi, thế nhưng lần nào ông cũng sẽ chụp lại để làm kỉ niệm.

Úc Thừa nghe thấy thế bèn rút lấy quyển album ảnh rất dày từ

trong đống sách ra,

Anh cũng không lật xem từ trước ra sau, anh bắt đầu xem từ phía sau trước, thứ đầu tiên đập vào mắt anh chính là ảnh Hoài Hâm và Triệu Triệt chụp chung ở đỉnh núi Hương Sơn.

Bóng cây cam vàng, bầu trời trong xanh, mí mắt người thiếu nữ trong suốt, trông có vẻ trẻ trung, thế nhưng vẫn thuần khiết động lòng người. Cô mặc một chiếc đầm dài, vòng eo nhỏ nhắn, nghiêng đầu nhìn vào ống kính.

Còn cậu em trai mười ba tuổi ngồi bên cạnh đang cầm chai thổi bong bóng, chơi vô cùng vui vẻ.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua những chiếc bong bóng lớn nhỏ khác nhau, phản chiếu ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc, hình ảnh dừng lại ở khung cảnh thanh tao và mờ ảo này.

Úc Thừa cụp mắt nhìn tấm hình này, lại nhướng mắt, cong môi cười khẽ: "Bé yêu nhà anh thật xinh đẹp."

Anh đứng quá gần Hoài Hâm, ánh mắt nhìn cô rất chăm chú, trong lòng cô khẽ rung động, mím môi không lên tiếng.

Cô dẫn Úc Thừa đến sân thượng xem một chút, sau đó trở vào nhà.

Ở đầu giường bên cạnh tủ quần áo có một khung ảnh, đó chính là bức ảnh nghệ thuật Hoài Hâm chụp cách đây không lâu.

Ban nãy Úc Thừa đã liếc thấy, lúc này đi thẳng tới đó, cúi người xem cẩn thận.

Trong tấm ảnh, cô gái mặc chiếc váy dài nằm sấp trên ghế, màu tóc đen được buộc lên một cách tùy ý, bắp chân mảnh khảnh mềm mại đong đưa không trung, chống cằm cong mắt cười với ống kính.

Môi đỏ răng trắng, trông vô cùng sinh động và đẹp mắt.

Ngón tay Úc Thừa chạm vào mặt kính, vuốt ve một hồi lâu.

Đôi mắt người đàn ông đen láy, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng, một lát sau, ánh mắt lại nhìn vào một bức chân dung khác trên bàn, cô mặc một bộ sườn xám thời dân quốc, người tựa vào cửa sổ, cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy, dáng vẻ yêu kiều, phong thái duyên dáng khiến người khác suy nghĩ xa xôi.

Trong khoảnh khắc, Úc Thừa lên tiếng hỏi: "Nhiếp ảnh gia là nam hay nữ?"

Tuy giọng nói của anh dịu dàng, thế nhưng giọng điệu trầm thấp, Hoài Hâm nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn trả lời: "Nam."

Tuy nói người đó là gay, thế nhưng cũng là bạn nam thân thiết của cô, hai người đã hợp tác rất nhiều lần, quan hệ rất tốt.

Hoài Hâm còn chưa kịp nói rõ đã nghe thấy tiếng Triệu Viên Thanh đang kêu gọi mọi người xuống lầu ăn cơm, cả hai nhìn nhau, Úc Thừa nắm tay cô, khẽ cười nói: "Xuống lầu trước đi."

Lần trước chạm mặt ở bệnh viện, Triệu Viên Thanh có một loạt câu hỏi muốn hỏi Úc Thừa nhưng lại bị Hoài Diệu Khánh dằn lại, kiềm chế đến buổi cơm hôm nay, một loạt câu hỏi nổ ra.

Nhưng có lẽ đã bị Hoài Diệu Khánh âm thầm dặn trước, bà hỏi rất chừng mực, đều hỏi chuyện gia đình.

Ví dụ như Úc Thừa và Hoài Hâm quen nhau thế nào, anh làm công việc gì, kế hoạch tương lai dự định sẽ dừng chân ở đâu.

Úc Thừa vô cùng kiên nhẫn trả lời từng câu một, anh nhìn Hoài Hâm một cái, lại cười nói: "Còn phải xem sau này Tiểu Hâm sẽ làm việc ở đâu nữa ạ, cháu chắc chắn sẽ nghe theo em ấy."

Hoài Hâm kinh ngạc, lúc ăn cơm cũng không nói gì, sau khi ăn cơm xong, cô tìm cơ hội nhỏ tiếng hỏi anh: "Có thể rời khỏi Hồng Kông hả anh?"

Úc Thừa biết cô đang lo lắng điều gì, Hồng Kông là sân nhà, nếu anh rời đi vì cô, chuyện bên phía gia tộc sẽ không dễ xử lý.

Úc Thừa dịu dàng xoa đầu cô: "Mọi chuyện sẽ luôn có cách giải quyết, nếu như em thật sự muốn ở lại Bắc Kinh, anh có thể nghĩ cách để vẹn cả đôi đường."

Hoài Hâm biết anh đang muốn nói gì.

Vẹn cả đôi đường chính là anh sẽ phải chịu khổ hơn một chút, bôn ba tới lui, cô cắn môi, tựa vào ngực Úc Thừa, nũng nịu cọ vào ngực anh.

Hai người đều không ai nói tiếng nào.

Triệu Viên Thanh bảo bà vú đi dọn phòng khách ở lầu ba cho Úc Thừa, cách phòng ngủ chính trên tầng hai một khoảng, chờ những người lớn ngồi xuống xem tivi trong phòng khách, Hoài Hâm định lên lầu tìm anh.

Lúc đi ngang qua phòng của Triệu Triệt, không biết ma xui quỷ khiến gì mà cô lại gõ cửa.

Bởi vì đang vào kì nghỉ đông, Triệu Triệt đang tập trung tinh thần cày game, Hoài Hâm bước vào, khẽ ho một tiếng: "Có chuyện."

Là trò chơi trên máy chơi game rời, Triệu Triệt bấm nút tạm dừng, tháo tai nghe xuống: "Chuyện gì ạ?"

Hoài Hâm nhìn cậu một hồi lâu, sau đó mới nói.

“Cho chị mượn bao cao su.”

Triệu Triệt bỗng dưng nhướng mày, vẻ mặt hơi phức tạp, giống như không nghe rõ câu vừa nãy: “Cái gì cơ?”

Hoài Hâm: “…”

Chỉ là, khó mà mở miệng được.

Ánh mắt Triệu Triệt hiện vẻ vô tội, hai tay giơ ra: “Chị à, mặc dù chúng ta rất thân nhau, nhưng nếu chị không nói tiếng nào, vậy thì em thật sự không đoán được chị muốn làm gì đâu.”

Giọng điệu này rõ ràng có ý nghĩa sâu xa.

Hoài Hâm không nhịn được nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, mỉm cười gằn từng chữ: “Cho chị mượn bao cao su.”

Tên nhóc này không đơn giản, lần trước cô đã thấy bao cao su màu tím trong phòng cậu, Hoài Hâm không ở nhà thường nên cũng không có thứ này, hôm nay còn lưu lạc tới mượn em trai. Chết tiệt, cô mất hết mặt mũi rồi.

Triệu Triệt bĩu môi, không biết có phải cảm thấy buồn cười không, dù sao vẻ mặt cũng vô cùng tuyệt vời.

Nếu sớm biết như thế cô đã không đến tìm cậu, Hoài Hâm sắp lên huyết áp, đang suy nghĩ nên nói gì đó để cứu vãn tình huống này lại thấy Triệu Triệt cúi đầu kéo ngăn tủ: “Để em tìm một chút.”

Tầm mắt Hoài Hâm cũng lướt xuống, hơi mất tự nhiên cụp mắt.

Có lẽ hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của cô, Triệu Triệt lại ngẩng đầu, mới mẻ hỏi: “Chị, chị cần dùng nó sao?”

Hoài Hâm nghẹn lời: “Nói nhảm, không thì ai dùng?”

“Tối nay à?”

“Chị không biết.” Ban đầu Hoài Hâm muốn cầm một cái để đề phòng, hai tai cô đỏ bừng, giả vờ tức giận: “Em xong chưa? Mượn có món đồ mà mất thời gian.”

Triệu Triệt vừa cười vừa lục lọi trong ngăn kéo: “Được, được, được, không quấy rầy chị và anh rể nữa.”

Lúc Hoài Hâm đang đứng chờ thì chợt nghe thấy ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân, cô căng thẳng đi ra ngoài cửa liếc nhìn một cái, vừa khéo nhìn thấy đôi mắt đen láy và sâu thẳm của Úc Thừa.

Còn Triệu Triệt lại không để ý, khi đó cuối cùng cũng tìm được đồ.

“Nhìn dáng vẻ của anh rể, chắc hẳn một cái không đủ nhỉ?” Cậu rút ra một dây, giơ lên vui vẻ nói: “Sáu cái có đủ không? Nếu không đủ thì em vẫn còn, cứ lấy đi, đừng khách sáo!”

Chương 96: Kế hoạch

Úc Thừa đứng ở trước cửa ra vào, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong không khí tràn ngập sự ngượng ngùng, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Hoài Hâm cứng đờ, Triệu Triệt chợt buông tay ra, bao cao su lập tức bị ném vào ngăn kéo.

Ba người nhìn nhau, cuối cùng Úc Thừa vẫn phải mở miệng nói trước, bình tĩnh giải thích với Triệu Triệt: "Tôi xuống tìm Tiểu Hâm."

Triệu Triệt ở trước mặt anh cũng trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, chỉ ngạc nhiên vẻn vẹn trong một giây, sau đó nhanh chóng hắng giọng một cái, bình tĩnh lên tiếng: "Anh rể, chị em chỉ đang trò chuyện tâm sự với em thôi."

Khi nghe thấy vậy, ánh mắt của Úc Thừa liếc sang Hoài Hâm, một cặp mắt đào hoa sâu thẳm và tĩnh mịch, làm cho người khác không biết anh có ý gì.

Trái tim nhỏ bé của Hoài Hâm đập liên hồi, gương mặt lập tức nóng bừng lên, anh ấy nghe thấy rồi àaaa!

Trong đầu cô nhanh chóng nhớ lại, lúc nãy khi Triệu Triệt nói chuyện anh vẫn còn chưa đi tới cửa, chắc là, chắc là không nghe thấy gì đâu nhỉ.

Hoài Hâm nuốt một ngụm nước bọt, lén lút quan sát sắc mặt của Úc Thừa, lại chắc chắn về suy nghĩ của mình khi thấy vẻ mặt bình tĩnh,

không có tí cảm xúc dư thừa nào của người đàn ông.

Sau khi quan sát xong, cô cũng bình tĩnh hơn một chút, dịu dàng nói: "À, em và Tiểu Triệt đúng là muốn nói vài chuyện, anh cứ đi lên trước đi, một lát nữa em sẽ đi tìm anh."

Úc Thừa nhìn cô chăm chú vài giây, sau đó gật đầu: "Được."

Đúng lúc Úc Thừa chuẩn bị quay người đi lên tầng, Triệu Viên Thanh tình cờ đi tới.

Khi thấy ba người ở bên ngoài căn phòng, bà nghi ngờ hỏi: "Mọi người đứng ở đây làm gì vậy?"

Hoài Hâm liếm môi một cái: "Không có gì đâu mẹ."

"À." Triệu Viên Thanh cũng không quá để ý, cười nói: "Mẹ định lên gọi bọn con tới xuống dưới ăn trái cây."

Triệu Triệt phản ứng rất nhanh, lập tức đứng lên đi ra ngoài cửa: "Vâng ạ."

Thế là tất cả mọi người cứ như vậy xuống lầu.

Người giúp việc chuẩn bị một đĩa trái cây cắt nhỏ như nho xanh, xoài, dâu tây, dứa,… Trong phòng khách mọi người vừa nói chuyện vừa trêu đùa nhau.

Khó khăn lắm cả nhà mới tụ họp đầy đủ, thế là dứt khoát ngồi ở trên ghế sa lon cùng xem bộ phim năm 2004《 The Notebook 》.

Là bộ phim tình cảm.

Phòng khách rất yên tĩnh, Hoài Diệu Khánh giả vờ tập trung xem phim, Triệu Triệt đơn giản chỉ ngồi xem cho đủ số lượng, không yên lòng ngồi ở nơi ít ai để ý đến, Triệu Viên Thanh lại xem rất nhập

tâm, cả người hơi nghiêng về phía trước, tập trung tinh thần.

Hoài Hâm thì dựa vào khuỷu tay của Úc Thừa, gần sát lồ.ng ngực của anh, vừa xem phim vừa nghe tiếng tim đập bình tĩnh và mạnh mẽ của anh.

Lúc đầu nhịp phim khá bình yên, càng xem lại càng cảm thấy tình cảm của Allie và Noah khiến mọi người cảm động.

Lời kịch viết bên trong cũng rất hay, Hoài Hâm cảm thấy mình chỉ cần nghe qua một lần cũng khó có thể quên được.

"Tình yêu không có nhiều lý do như vậy, nếu như cuối cùng không thể ở cùng một chỗ, chỉ có thể là tình yêu không đủ lớn."

"Cả đời ít nhất nên có một lần vì người nào đó mà quên mình, không mong có kết quả, không mong được đồng hành, không mong đã từng có được gì, thậm chí không mong họ yêu mình. Chỉ mong ở độ tuổi đẹp nhất của mình sẽ gặp được họ."

Tình yêu đích thực là thẳng tiến không lùi, dù có đối địch với thời gian và cả thế giới.

Nó sẽ cho ta dũng khí, để cho người ta tin tưởng chỉ cần nắm chặt tay của người này, khó khăn gì đều có thể vượt qua.

Gần đây Hoài Diệu Khánh làm việc và nghỉ ngơi rất điều độ, ngủ sớm dậy sớm, chỉ lát sau đã trở về phòng nghỉ ngơi. Sau đó Triệu Viên Thanh cũng lên tầng cùng với ông lên lầu, trước khi lên còn căn dặn người giúp việc chuẩn bị vật dụng sinh hoạt hằng ngày cho Úc Thừa, đồng thời trải thêm chăn đệm vì ban đêm trời sẽ trở rét.

Lúc Hoài Hâm vừa đi vào phòng khách trên tầng ba, người đàn ông kia cũng vừa mới tắm xong ra ngoài.

Anh đổi lại áo choàng tắm, hơi mở chân ngồi bên giường, cầm khăn

mặt tùy ý lau tóc, khi thấy cô đi vào, đuôi mắt lập tức ánh lên nụ cười.

"Bé yêu, dì bảo chúng ta chia phòng ngủ, tại sao em lại sang đây?"

Triệu Viên Thanh là kiểu người lớn khá tuân theo truyền thống, bà cảm thấy trước khi kết hôn vẫn nên chia phòng ngủ thì tốt hơn.

Hoài Hâm vừa mới ở trước mặt người khác vâng vâng dạ dạ, nhưng lúc ở trong phòng lại không nhịn được, lén lút đến tìm anh.

Cô nhích lại gần anh, đôi lông mi chớp chớp, đôi mắt trong veo chứa vài ánh nước long lanh: "Vừa nghĩ tới việc anh ở đây, em lại không ngủ được."

Đó là sự thật, nhưng khi nói không biết cô lại cố gắng thì thầm không biết là vô tình hay là cố ý muốn trêu chọc anh.

Úc Thừa nhìn cô với ánh mắt thâm trầm như một hồ nước sâu không thấy đáy, anh im lặng một lúc, sau đó nói: "Lại đây."

Ánh mắt của Hoài Hâm loé sáng, cô xoay người đóng cửa lại và lập tức chạy tới, còn chưa đi đến bên giường đã bị anh kéo eo ôm chặt trong lồ.ng ngực.

Úc Thừa cười một tiếng, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, anh thấy cô ngồi chắc trên đùi mình thì mới bắt đầu ôm cô rồi bế lên.

Nụ hôn rơi dọc theo gò má, hai người đều vừa mới tắm xong, trên cơ thể vẫn còn ngập tràn mùi hương tươi mát, Hoài Hâm ngửa cổ, nhịp tim càng thêm dồn dập hơn.

Cô muốn nói thêm cái gì đó, nhưng ngón tay thon dài của Úc Thừa lại luồn qua tóc cô, nhấn lấy cái ót chặn môi của cô lại.

Hoài Hâm ngửa cổ, từ từ nhắm hai mắt lại, không lâu sau đã cảm

thấy say mê và hưởng thụ.

Cô thích hành động mạnh mẽ của anh, thích được thân mật cùng anh, cô không kìm lòng được mà giơ cánh tay lên, ôm sát cái cổ của người đàn ông.

Úc Thừa vuốt ve an ủi một hồi lâu rồi dừng lại, nhẹ nhàng thở ra: "Bé yêu."

"Hửm?"

Anh cụng vào trán cô, hô hấp của hai người giao hòa thành một.

Cả hai nhìn nhau, đôi mắt đào hoa sâu thẳm chuyên chú, Úc Thừa cụp mắt mỉm cười, kéo cô vào trong lòng: "Cảm giác được ở cùng em thật tốt."

Anh nói không chỉ là thời điểm hiện tại, mà là cho tới nay, từ lúc bắt đầu gặp nhau, cảm giác được ở với cô rất tuyệt.

Đó là loại cảm giác như thế nào?

Đại khái chính là sinh mệnh cháy bỏng nhiệt liệt thiêu đốt, nhưng lại không phải là pháo hoa nở rộ trên bầu trời như phù dung sớm nở tối tàn, mà là giống như Noah và Allie, vượt qua thời gian cùng không gian, yêu thương vĩnh hằng.

365 lá thư vượt qua bao nhiêu gió táp, mưa sa. Tình yêu dẫu đã bảy năm tròn thì vẫn cuồng nhiệt, lãng mạn và cháy bỏng.

Họ là một nửa linh hồn của nhau.

Hoài Hâm và Úc Thừa ôm nhau thật mặn nồng. Cô tựa cằm trên vai anh, thả lỏng toàn thân, chỉ biết cười một cách ngây ngốc và thỏ thẻ: "Em cũng thấy thế này thật tốt."

Thật ra từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ rằng hóa ra hiện thực cũng giống với tiểu thuyết.

Hóa ra cũng có một ngày mà tình yêu thủy chung, định mệnh cô mong mỏi không còn chỉ là những từ ngữ vô thực, lênh đênh trên trang giấy nữa.

Khi chính thức ở bên nhau, có lẽ ngồi không thôi cũng làm họ hạnh phúc lắm rồi. Úc Thừa ôm cô cười khẽ, một lúc sau lại hôn má cô tiếp.

Hoài Hâm dụi vào lòng anh như một chú mèo con, đẩy luôn cả Úc Thừa ngả ra, nằm lên chiếc giường nhỏ đằng sau.

Theo quán tính, Hoài Hâm nằm trên ***.g ngực ấm áp, vững vàng của người đàn ông, dây áo ngủ trắng tinh khôi trượt xuống một đoạn.

Cô cười tít mắt, nằm nhoài luôn trên người anh, bắp chân quơ đi quơ về giữa không trung.

Ở góc độ đặc biệt này, Úc Thừa tình cờ nhìn thấy bức ảnh nghệ thuật của Hoài Hâm được treo trên đầu giường. Đó là bức ảnh cùng bộ sưu tập với tấm hình mà cô đặt trên đầu giường.

Người con gái trong hình xinh đẹp, duyên dáng, toát lên vẻ đẹp trong sáng, nhưng người đang nằm trong lòng anh càng làm anh rung động hơn nữa.

"Bé yêu."

Giọng nói trầm ấm, hơi khàn cất lên bên tai làm con tim cô nhảy nhót. Úc Thừa trở mình, chống tay lên phía trên Hoài Hâm.

Anh vừa cúi người để hôn vành tai cô, vừa nói với giọng điệu trầm thấp: "Trừ nhiếp ảnh nam kia ra, còn ai xem ảnh nghệ thuật của em

nữa không?”

Cảm giác nhồn nhột trên má làm hàng mi Hoài Hâm khẽ run. Cô chưa kịp phản ứng anh vừa hỏi gì: “Sao?”

Gò má cô đỏ ửng, bờ môi căng mọng óng ánh.

Úc Thừa đặt đầu ngón tay lên môi dưới của cô và ấn xuống, yết hầu khẽ chuyển động: “Ngoài bức ảnh treo trên đầu giường, em có gửi cho ai xem không?”

Hoài Hâm hơi ngước mắt, cắn nhẹ đôi môi đỏ bừng, yêu kiều nhưng cũng mang theo vẻ vô tội. Nên giải thích thế nào đây nhỉ? Cô quả thật rất thích chụp hình! Cô bắt đầu chụp ảnh nghệ thuật từ thời cấp ba rồi, đương nhiên từng gửi cho người khác xem. Hoài Hâm biết Úc Thừa đang hỏi đến người khác giới, khổ nỗi cô thật sự không nhớ được.

Trong đó có cả Printer. Bởi vì anh ta cứ tỏ ra thờ ơ với cô mãi, cũng không chịu trả lời cô mỗi khi cô hỏi. Hoài Hâm còn cố ý đổi hình nền máy tính của anh ta thành ảnh chân dung của mình, chắc chắn những ai qua lại đều nhìn thấy.

Trong lúc cuống quýt lựa lời giải thích, Hoài Hâm thấy Úc Thừa híp mắt. Cô chưa kịp phản ứng thì đầu gối đã chạm phải vai.

Ánh đèn chiếu xuống từ trên đỉnh đầu, tạo thành những gợn sóng lăn tăn. Hoài Hâm đang ngây người thì bỗng thấy anh lấy thứ gì từ đầu giường: “Đeo cho anh.”

Khi nhìn thấy màu sắc quen thuộc kia, một hồi chuông cảnh báo thình lình kêu lên trong lòng Hoài Hâm. Cô chợt trợn to mắt: “Sao, sao anh lại có nó?”

Úc Thừa nhếch mép với vẻ ẩn ý: “Làm như anh không nghe thấy chắc?”

Hoài Hâm: "..."

Cô chẳng thể ngờ được đứa em Triệu Triệt chuyên hại chị nó còn hiến kế cho Úc Thừa, trong khi lúc nãy nó còn chẳng bắt chuyện được với anh!

Ngón tay Úc Thừa thon dài với đường nét rõ ràng. Hoài Hâm bị anh ôm lấy bèn vùng vẫy: "Chưa khóa cửa mà!"

Người đàn ông đáp lại một tiếng rồi ôm cô lên, đẩy cửa hai lần rồi đáp, hơi thở ấm nóng của anh chạm đến làn da cô: "Xong rồi."

"Họ sẽ nghe thấy mất!"

Đôi mắt đào hoa của Úc Thừa cụp xuống, tóc mái còn ươn ướt lòa xòa trên trán, biểu cảm cười như không cười của anh trông hết sức quyến rũ: "Thế thì phải nhờ bé yêu kiềm chế thôi."

Hoài Hâm vẫn muốn lý sự với anh: "Không thể dùng hết được, nhiều lắm hu hu hu!"

Về đêm, khung cảnh ngoài cửa sổ lấp lánh ánh đèn sặc sỡ. Cô nghe thấy chất giọng trầm ấm của Úc Thừa cất lên bên tai mình: "Dù sao cũng không thể phụ lòng em trai được."

Lúc thay quần áo sạch sẽ, nằm trong chiếc chăn mềm mại, Hoài Hâm nằm co người lại, quay lưng về phía người đàn ông như không muốn để ý tới anh nữa.

Giữa lúc đó cô mới nhận ra mình giải thích chuyện nam nhiếp ảnh gia quá muộn. Người ta là gay! Là gay mà!!! Nhưng cho dù xin tha thế nào thì cũng vô ích, cuối cùng chẳng thể làm gì khác ngoài việc khóc lóc ỉ ôi.

Tại sao đàn ông ba mươi tuổi có thể đáng sợ như vậy chứ? Hoài

Hâm chẳng tài nào hiểu nổi!

Nhưng có muốn giận lâu cũng không được, bởi vì Úc Thừa không thể rời khỏi Hồng Kông quá lâu. Anh bắt buộc phải quay về ngay trong tối nay.

May mà ban ngày vẫn còn thời gian rảnh để hai người ở bên nhau thêm chốc nữa.

Trình Tranh đặt cho Úc Thừa chuyến bay về Hồng Kông muộn nhất. Sau lần tạm biệt này, phải đến tận giao thừa họ mới có thể gặp lại nhau. Thật ra đáng lẽ thông gia nên gặp nhau trước khi cưới, có điều do vai vế trong nhà họ Phan khá phức tạp, tất cả đều do Úc Thừa tự quyết định nên điều đó không cần thiết.

Sau khi đón giao thừa tại Bắc Kinh, Hoài Diệu Khánh đã thông suốt và rộng lượng cho Hoài Hâm đến Hồng Kông để đón năm mới với Úc Thừa.

Buổi sáng cô dậy khá muộn, lúc đó đã sắp mười một giờ. Khi xuống nhà, Hoài Hâm tình cờ bắt gặp Triệu Triệt. Ranh con chết bầm này còn dám nháy mắt với cô, cô mặc kệ. Còn Hoài Diệu Khánh thì quan sát cô một lát rồi ôn tồn hỏi hôm nay cô có kế hoạch gì không.

Hoài Hâm cũng chưa có kế hoạch gì, miễn là ở với Úc Thừa thì mặc thời gian trôi cũng chẳng sao.

Lúc lơ đễnh trông ra cửa sổ, cô thấy ngoài kia đã bị bao trùm bởi sắc trắng xóa. Bây giờ đang là mùa đông, lại có tuyết rơi lãng mạn, đôi mắt Hoài Hâm sáng bừng: "Anh à, anh thích trượt tuyết mà đúng không? Giờ là lúc khu trượt tuyết đông vui nhất, chúng ta đi trượt tuyết đi!"

"Được thôi." Úc Thừa cũng cười tít mắt, anh lấy điện thoại ra: "Để anh đặt chỗ trước."

Bước sang mùa đông, đáng lẽ ra khu trượt tuyết phải nườm nượp lắm, nhưng do hôm nay là ngày làm việc nên sân bãi khá trống trải.

Hai người cầm ván trượt tuyết, kính và dụng cụ bảo hộ ra khỏi phòng, đón lấy ánh mặt trời chói chang chiếu từ trên cao xuống.

Trình độ trượt tuyết của Hoài Hâm cũng có thể xem như ngang mức trung cấp. Vì sợ làm cục tạ của Úc Thừa, cô bảo anh tới khu vực dành cho dân chuyên nghiệp để trượt hai vòng trước, không cần lo cho mình. Nhưng Úc Thừa lại lắc đầu, nắm chặt tay cô, đôi mắt đào hoa của anh chứa chan nét cười trong veo: "Anh đi với em."

Hai người xếp hàng, sóng vai nhau theo vài ba người lác đác đến đây trượt tuyết lên cáp treo.

Hoài Hâm cũng thích trượt tuyết nhưng luôn sợ mỗi lần leo lên và xuống cáp treo. Bởi vì ván trượt đã buộc vào chân rất nặng, cáp treo lại di chuyển trên không rất nhanh nên cô cứ lo mình không giữ được thăng bằng.

Có một lần do buộc tấm bảo vệ hình mai rùa sau mông để chống va đập khi ngã, lúc cáp treo đến nơi, cô không ngồi lên được làm hại nhân viên phải nhấn nút tạm dừng khẩn cấp.

"Đã đi ván trượt tuyết đôi rồi mà còn vác theo tấm bảo vệ mai rùa làm gì nữa!" Khi đó, huấn luyện viên cười nắc nẻ: "Dù có ngã thì cô cũng ngã về phía trước chứ không ngã dập mông đâu mà lo!"

Lần này Hoài Hâm ngoan hơn, không đeo dụng cụ bảo hộ làm màu mà con gái thường dùng để tỏ ra đáng yêu nữa, chỉ cầm mỗi gậy trượt tuyết theo thôi.

Chuyến cáp treo này chỉ có Hoài Hâm và Úc Thừa. Lúc cáp treo di chuyển về phía họ với tốc độ khá nhanh, Úc Thừa nắm chặt tay cô, khẽ lên tiếng: "Chuẩn bị xong chưa?"

Hoài Hâm thầm thấp thỏm, nghe anh đếm: "Một, hai, ba, giờ đi lên thôi."

Làn gió lành lạnh phất qua gò má, Úc Thừa dẫn cô ngồi trên băng ghế dài một cách ổn định. Anh thành thạo hạ rào chắn phòng hộ xuống, ra hiệu cô đạp ván lên: "Nào, đưa gậy cho anh, anh cầm cho."

Đường trượt tuyết dành cho người chuyên nghiệp ở phía dưới càng lúc càng xa, họ cũng ngày một lên cao hơn theo độ dốc của núi. Hoài Hâm rón rén đưa gậy trượt tuyết cho Úc Thừa. Anh nhận lấy, buộc vào cổ tay của mình.

Lúc này, mặt trời hiện ra trước mắt họ.

Đó là cả một khoảng trời mênh mông vô bờ với biển cam rực rỡ. Nó lấp ló sau những rặng mây, tỏa ánh sáng chói lọi cho tất thảy những gì xung quanh nó.

Vầng sáng liên tục chuyển màu qua từng khoảnh khắc ngóng nhìn, càng dõi về phương xa, ánh mặt trời càng thêm lộng lẫy hơn bao giờ hết.

Úc Thừa tháo kính bảo hộ xuống và treo trước cổ, đút tay vào túi dây kéo rồi khẽ cười: "Bé yêu, em ngồi đó đi, anh chụp cho em một bức."

Lúc mới đầu Hoài Hâm còn hơi lo lắng anh phải cầm nhiều đồ quá, nhưng thấy anh giữ điện thoại rất vững nên cũng yên tâm.

Cô cũng tháo kính bảo hộ xuống, đưa lưng về phía khoảng trời rợp nắng lung linh, nhoẻn môi cười với camera.

"Tách", ảnh đã được lấy nét xong.

Úc Thừa vừa chụp được là mở cho cô xem ngay. Hoài Hâm thò đầu

qua, chính cô cũng không thể không trầm trồ trước bức ảnh đẹp đẽ này: "Chà, anh chụp đẹp quá!"

Trong ảnh, cô đội chiếc mũ lông cừu màu tím nhạt, chóp mũ là một cục nhúm lại rất đáng yêu, đôi mắt trong veo vô ngần, mái tóc đen dài, thẳng xõa trên hai đầu vai, phất phơ theo làn gió se se lạnh.

Bên dưới là thung lũng với rừng cây xanh rì được điểm xuyết bằng những cụm tuyết trắng phau, cùng với ánh mặt trời mang sắc cam tráng lệ, tỏa ánh hào quang xán lạn, rung động lòng người.

Cho dù mặc đồ đi trượt tuyết dày cộp, nặng trịch rất bất tiện, Hoài Hâm vẫn nhào tới và hôn má anh cái chóc.

Úc Thừa khẽ bật cười, nhìn cô bằng đôi mắt chứa chan sự dịu dàng và cưng chiều.

Tay anh khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc bay lượn trên gò má cô ra sau tai, thế rồi cài bức hình vừa chụp được thành hình nền điện thoại.

Bầu không khí nơi đây hết sức yên ắng, trong nắng trưa lưu luyến, biển mây sặc sỡ, với cáp treo giữa không trung trống trải, họ cùng nhau bước lên đường trượt mức trung cấp trên đỉnh núi.

Úc Thừa cất điện thoại vào túi khóa kéo, trả gậy trượt tuyết lại cho Hoài Hâm.

Ánh mặt trời chiếu đến, làm đôi mắt đào hoa của anh ánh màu hổ phách đẹp đẽ: "Cùng đi chứ?"

Họ đi xuống dọc theo dốc núi cao, biến thành hai chấm nhỏ trên con đường tuyết. Cơn gió lạnh cắt da cắt thịt ập đến dữ dội, tiếng trống ngực dồn dập như đến tận trời, Hoài Hâm không kiềm được hét lên: "A!"

Đây không phải lần đầu tiên cô cảm nhận được sự sảng khoái và tự do đến từ thẳm sâu trong linh hồn thế này. Dường như Úc Thừa luôn ở bên cô vào mỗi khoảnh khắc như vậy.

Và anh sẽ luôn như thế đến suốt đời.

Lúc Hoài Hâm nhìn sang, tình cờ anh cũng nhìn cô, nhìn thật sâu vào mắt cô.

Cô cũng nhìn anh một cách chăm chú: Đường nét khuôn mặt điển trai, góc cạnh, đôi mắt biết cười đầy thu hút. Chàng Noah của cô đã làm rung động trái tim cô không biết bao nhiêu lần.

Ván trượt in đậm một đường dài ngoằn trên nền tuyết, hai hàng cây đẩy đưa xào xạc, tóc bay phấp phới. Đây là một chuyến hành trình không trọng lực thú vị đến khiến người ta mê mẩn, thỏa sức buông xõa, quên đi mọi âu lo.

Vì chơi hơi quá đà, suýt chút nữa Hoài Hâm đã quên mất mình chỉ là một tay mơ. Lúc lao xuống chân núi, rõ ràng cô không thể dừng ván trượt lại được, Hoài Hâm sợ tới mức hét toáng lên.

"Đừng sợ." Úc Thừa vừa điềm tĩnh nói vừa quay người qua, lùi về rồi dang rộng hai tay ra đón cô.

Không thể không công nhận rằng kỹ thuật trượt tuyết của anh rất giỏi, chỉ trong chốc lát đã kiềm lại được thế lao thẳng xuống của cô. Có điều do quán tính nên Hoài Hâm luống cuống nhào vào lòng anh, Úc Thừa cũng không cố tình thắng gấp, hai người thoe đà rơi vào đống tuyết rơi ào ạt.

Hoài Hâm đè trên người anh, một sợi tóc ngốc nghếch chổng lên trên đầu.

"Á á á!" Mặc dù không hề đau chút nào nhưng cô vẫn hơi rầu rĩ.

Tư thế này thật sự rất khó xem!

Cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì có tiếng cười khẽ cất lên, lồ.ng ngực nơi cô đang tựa vào cũng hơi run.

Úc Thừa đặt bàn tay với khớp xương rõ ràng lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Chà, cục cưng của anh."

"Sao?" Cô bĩu môi.

Anh giơ tay lên xem đồng hồ, mặt đồng hồ hơi lóe sáng: "Còn chưa tới năm giờ rưỡi nữa."

"Hả?" Hoài Hâm không hiểu anh đang nói gì, chớp mắt.

"1 tiếng 53 phút, bây giờ đi vẫn còn kịp." Vốn dĩ tim cô vẫn còn đập bình bịch không ngừng, giọng nói trầm ấm du dương trên đỉnh đầu lại khiến trái tim của cô hẫng một nhịp: "Em có muốn về nhà lấy sổ hộ khẩu không? Giờ chúng ta đi đăng ký kết hôn luôn."

Chương 97: Kết hôn

Chỉ còn lại 1 tiếng 53 phút, hôm nay không kịp thì đành dời qua năm sau thôi.

1 tiếng 53 phút là khoảng thời gian đủ dài để làm rất nhiều việc, nhưng chưa bao giờ khiến người ta bồn chồn, hồi hộp nhưng cũng rất trông mong, hạnh phúc như lúc này.

Hoài Hâm và Úc Thừa nhanh chóng thay đồ, rời khỏi khu trượt tuyết, về nhà lấy đủ tất cả giấy tờ liên quan rồi đến cục dân chính để làm thủ tục.

Xét về mức độ nào đó, họ cùng một loại người, thích đi du lịch, thích đi tự do, dĩ nhiên cũng thích những sự bất ngờ không nằm trong kế hoạch.

Chiếc xe việt dã lao đi như tên bắn, Hoài Hâm hí ha hí hửng chạy ào lên cầu thang trong biệt thự. Người giúp việc trong nhà đều ngạc nhiên nhìn họ, nhưng cô không còn thời gian để giải thích tại sao, chỉ biết lao lên phòng ngủ tầng hai rồi lật tung căn phòng lên.

Hoài Hâm bội phục sát đất về hành động đến Hồng Kông ở vài ngày nhưng lại đem theo cả giấy tờ tùy thân của Úc Thừa: "Sao anh đem cả sổ hộ khẩu theo thế?"

Người đàn ông trầm giọng trả lời: "Anh từng nảy ra ý này nên nghĩ cứ mang theo bên mình để phòng hờ."

Khi thấy Hoài Hâm ngồi xổm trước tủ sắt, cầm điện thoại lên mạng

tra những thứ cần chuẩn bị, thỉnh thoảng hơi nhíu mày, Úc Thừa đi qua, cười tủm tỉm và bảo: "Anh kiểm tra rồi, đủ cả rồi."

"Vậy sao?" Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt bồ câu sáng ngời.

Hoài Hâm đứng thẳng lên, mím môi nói lí nhí như hơi bẽn lẽn: "Lần đầu tiên kết hôn nên khó tránh khỏi hồi hộp, anh thông cảm cho em nhé."

Hàng mi cong dài của người con gái ấy cụp xuống, đôi mắt như hồ nước trong, bảng lảng bóng những gợn sóng lăn tăn. Đôi mắt đen tuyền của Úc Thừa có phần sâu thẳm, anh cúi người hôn cô: "Đây cũng là lần đầu của anh."

"Anh cũng hồi hộp lắm."

Giọng anh chậm rãi đến lạ lùng: "Mong bé yêu chỉ giáo nhiều hơn."

May mà Úc Thừa dự tính trước nên đã chuẩn bị sẵn mọi giấy tờ liên quan đến công chứng tài sản trước hôn nhân và thành lập quỹ tín thác. Cho dù họ nổi hứng kết hôn thế này thì cũng không hề hấn gì.

Mọi sắp xếp của Úc Thừa đều vì mục đích mang đến lợi ích lớn nhất cho cô, Hoài Hâm không hề lo lắng chút nào.

Lúc đến cục dân chính, họ vừa kịp suất cuối cùng. Úc Thừa bảo thành viên trong nhà họ Phan sống tại Bắc Kinh đi cùng, kiểm soát mọi nguồn thông tin của truyền thông Hồng Kông và tiến hành quan hệ công chúng trước nếu có rò rỉ tin tức.

Khi làm thủ tục, trái tim Hoài Hâm cứ đập liên hồi như trống bỏi, thình thịch, thình thịch không ngừng. Ngoài mặt trông cô rất bình tĩnh, nhưng thật ra lòng bàn tay của cô đã hơi đổ mồ hôi rồi.

Lúc chụp ảnh cưới cũng như thế, Hoài Hâm làm theo hướng dẫn mà tâm trí rối như tơ vò suốt toàn bộ quá trình, cho đến khi được trao

tận tay giấy chứng nhận kết hôn thành công.

Đến tận lúc ra khỏi cục dân chính, Hoài Hâm vẫn còn hoảng hốt, ngỡ mình vẫn còn nằm mơ. Ráng chiều đỏ tía đã tô vẽ cho phía chân trời, làn gió dịu dàng của thời khắc chạng vạng nhẹ nhàng thoảng đưa, vuốt ve gò má.

Đúng lúc này, Úc Thừa dừng bước, quay lại nắm chặt tay Hoài Hâm.

"Tiểu Hâm."

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô một cách chăm chú, anh gọi tên cô với giọng điệu trầm thấp.

Giây phút ấy, bỗng dưng có gì đó đáp xuống, đôi chân chạm đến mặt đất, Hoài Hâm cảm nhận rõ mồn một rằng bao nhiêu hạnh phúc của ngày hôm nay đều là thật.

Không phải mơ, là thật!

Đôi mắt Hoài Hâm ướt át, mấp máy môi muốn nói gì đó. Nhưng trước khi cô kịp thốt ra, Úc Thừa đã cúi người ôm cô vào lòng.

Anh trao cho cô cái ôm thật mạnh mẽ, cũng trao cho cô sự an toàn vững bền.

Dưới ánh chiều tà vô cùng lãng mạn, anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, giọng khàn khàn: "Chúc mừng hai ta đã kết hôn, bé yêu hay khóc nhè của anh."

Người lớn luôn quan niệm phải vạch rõ kế hoạch cho cuộc đời, kết hôn phải theo kế hoạch, tổ chức đám cưới phải theo kế hoạch, ăn Tết phải theo kế hoạch, ngay cả việc mua nguyên liệu cho bữa ăn đêm giao thừa, mua quýt hay hoa thủy tiên, thậm chí câu đối dán trên rèm cửa nên để chữ gì cũng phải theo kế hoạch.

Kết hôn là chuyện trọng đại của đời người, Triệu Viên Thanh đã mời cả thầy bói để tính ngày lành tháng tốt và tìm ra đầu tháng ba sẽ là thời gian lý tưởng để hai người kết hôn.

Cuối cùng, hành động vỗ đầu một phát xong dắt nhau đi đăng ký kết hôn của Hoài Hâm và Úc Thừa đã khiến Hoài Diệu Khánh và Triệu Viên Thanh - hai ông bà không theo kịp thời đại - ngơ ngác, ngỡ ngàng đến bật ngửa.

Lúc ấy, một bầu không khí vô cùng yên lặng bao trùm lấy phòng khách, ngay sau đó Triệu Viên Thanh đứng bật dậy khỏi ghế sô pha, chạy tới bên cửa giở lịch xem ngày.

Rốt cuộc hôm nay có nên đi đăng ký kết hôn hay không?

Hai phút sau, sắc mặt của Triệu Viên Thanh hơi giãn ra, vỗ ngực quay lại.

Hợp cầu phúc, hợp kết hôn, hợp khai trương.

Cũng được, cũng được!

Hoài Diệu Khánh ho khan một tiếng, nhìn biểu cảm mấp máy môi cười của Hoài Hâm, trừng mắt với cô một cái: "Còn cười à? Hôm nay chọn đúng ngày tốt, coi như con may mắn."

Hoài Hâm rụt đầu, trốn vào trong khuỷu tay Úc Thừa: "Vâng."

Úc Thừa ôm lấy vai cô, mỉm cười nói tiếp: "Bố, mẹ, chuyện này là do con đưa ra chủ ý trước, mọi người đừng trách Tiểu Hâm."

Cách xưng hô của anh thay đổi rất tự nhiên, trong nháy mắt trái tim Hoài Hâm trong lồng ngực đập liên hồi, hai bên tai hơi đỏ bừng, giấu đầu lòi đuôi mà lấy một quả quýt trên bàn trà bóc ra để ăn.

Hoài Diệu Khánh cũng nghẹn họng, che miệng ho khan, lấy quả quýt

trên bàn để ăn.

Đối với Hoài Hâm, Hoài Diệu Khánh còn có thể răn dạy một vài câu, nhưng một khi Úc Thừa đã mở miệng thì ông không có cách nào cả.

Hoài Diệu Khánh chỉ có một cô con gái, ở tuổi như vậy mà đã phải lấy chồng, tất nhiên ông không thể cam lòng.

Nhưng còn các điều kiện khác ngoại trừ vụ này, Hoài Diệu Khánh không thể không nói, cậu con rể này khiến ông khá vừa lòng.

Đặc biệt là lúc bị bệnh, khi Úc Thừa sắp xếp người chăm sóc vô cùng chu đáo cẩn thận, càng làm cho ông cảm thấy anh ấy vô cùng đáng tin cậy.

Bây giờ cả hai người cùng nhau làm loạn, ông thật sự không có cách nào khác.

Hoài Hâm không biết những suy nghĩ phức tạp trong lòng bố mình, cô chỉ cảm thấy rằng ông đang vô cùng hưởng thụ cách xưng hô vừa rồi của Úc Thừa.

Quả quýt thơm ngọt khiến cho trái tim Hoài Hâm cũng cảm thấy ngọt ngào, cô không kiềm chế được mà nhìn vào người đàn ông, đôi mắt sáng lấp lánh.

Hoài Hâm bẻ mấy múi quýt bón cho Úc Thừa, người đàn ông há mồm muốn ăn, cô lại tinh nghịch mà rụt tay về, đôi mắt hiện lên nét cười gian xảo, cô ném múi quýt vào trong miệng mình, lúc nhai nuốt cả gương mặt đều phồng lên, vô cùng dễ thương.

Chỉ là đôi mắt trong veo như làn nước kia vẫn liếc nhìn anh.

Như thể đoán rằng ở trước mặt người lớn, dường như anh chẳng thể làm ra chuyện gì kì cục.

Úc Thừa cụp mắt, duỗi tay chọc nhẹ đôi má mềm của cô, ánh mắt sâu xa và mang theo vẻ hứng thú.

Hoài Hâm lại lấy một múi quýt cho anh, Úc Thừa làm ra vẻ muốn ăn như lúc nãy, cô lại đùa cợt muốn rụt tay lại, nào ngờ anh lại nắm lấy cô tay cô, ngay lập tức đưa múi quý cô đang cầm vào trong miệng.

Trong quá trình đó, một phần nước đường của múi quýt chảy xuống, Hoài Hâm bỗng dưng cảm thấy đầu lưỡi của Úc Thừa đang liếm ngón tay cô, cảm giác nóng bỏng bất chợt kéo đến.

Một luồng điện dường như lan khắp toàn thân, ngay cả xương cụt cũng tê dại, Hoài Hâm không kiềm được mà nuốt nước miếng, lại không dám lộ ra.

"Khụ khụ khụ."

Bên kia truyền đến tiếng ho hơi khoa trương của Hoài Diệu Khánh như uyển chuyển nhắc nhở, Hoài Hâm lập tức nhận ra bản thân vẫn còn ở trong phòng khách, mặt hơi đỏ lên.

Hoài Diệu Khánh hỏi: "Tinh Tinh, mấy đứa tối nay định mấy giờ bay?"

Hoài Hâm ho nhẹ một tiếng, vừa liếc trộm Úc Thừa vừa nói: "Con không biết, là anh ấy sắp xếp."

Biểu cảm Hoài Diệu Khánh viết đầy chữ "Không nhìn nổi đôi vợ chồng trẻ mới cưới", Hoài Hâm đưa cho Úc Thừa ánh mắt cầu cứu, anh cười một cái, trả lời: "Là 9 giờ tối."

Tính toán thời gian một chút, có vẻ đã đến giờ xuất phát rồi, hai người đi thu dọn hành lý, Hoài Hâm ngọt ngào ôm Hoài Diệu Khánh, Triệu Viên Thanh và Triệu Triệt theo thứ tự: "Năm sau gặp lại!"

Cô đặc biệt nhấn mạnh nói Hoài Diệu Khánh phải chú ý sức khỏe,

không được làm việc quá vất vả, qua mấy hôm nay thì phải đến bệnh viện kiểm tra lại, cũng nhờ Triệu Viên Thanh: "Mẹ, mẹ phải quản bố thật chặt, bố chắc chắn sẽ không biết tự chăm sóc bản thân đâu."

Triệu Viên Thanh ở một bên nghiêm túc nghe cô nói ba hoa, vô cùng nhiều, đều là thói quen sinh hoạt không lành mạnh thường ngày của ông, Hoài Diệu Khánh bất đắc dĩ xua tay: "Được rồi nhãi ranh, bố biết rồi!"

Ông nhìn sang Úc Thừa đang ở một bên không nói gì, dặn dò: "A Thừa, con thay bố chăm sóc Tinh Tinh."

Úc Thừa nắm lấy tay Hoài Hâm, mỉm cười gật đầu: "Vâng, bố hãy yên tâm."

Đêm hôm ấy, lúc bọn họ đến Hong Kong đã là rạng sáng, vật lộn một ngày cũng đã mệt rồi, vội vàng tắm rửa xong rồi ngủ ngay.

Sáng hôm sau khi Hoài Hâm tỉnh lại, phát hiện bản thân lại gối lên khuỷu tay của người đàn ông như trước.

Úc Thừa nhẹ nhàng hít thở, hàng lông mi cũng theo đó mà run rẩy theo.

Hình thể góc nghiêng của anh vô cũng xuất sắc, sống mũi cao, dáng vẻ nhắm mắt yên tĩnh cũng rất thu hút.

Ánh mặt trời chiếu đến, bọn họ đắm chìm trong ánh nắng vàng rực rỡ mà dịu dàng, Hoài Hâm lật người trong chăn, đếm kỹ lông mi anh.

Ôi chao, thật là đẹp mắt.

Thích quá đi.

Hoài Hâm không kiềm được mà cúi xuống sát lại gần, đôi môi mềm mại hôn lên khuôn mặt của anh.

Úc Thừa không động đậy, Hoài Hâm mấp máy khóe miệng, khẽ ngẩng lên hôn lên môi anh

"Chụt", hôn trộm thành công, đôi mắt cô sáng lên, lúc cô đang định rút lui về chỗ cũ, đột nhiên một lực tác động lên hông cô, bị người dùng sức ôm lấy không cho bỏ trốn.

Hoài Hâm cảm thấy gì đó, nhướng mắt lên thì nhìn thấy một đôi mắt đen láy xinh đẹp đang đối diện với cô.

"Bé yêu." Úc Thừa ôm cô lại, cúi xuống gần tai cô, lười biếng cười khẽ: "Đang làm gì vậy?"

Môi anh cứ như có như không chạm vào tai Hoài Hâm, cảm giác ngứa ngáy cùng tê dại cứ truyền đến, lông mi cô run rẩy, cô không khỏi liếm môi, nâng khuỷu tay chống vào người anh, chột dạ mà trả lời: "Không có gì đâu."

Anh cụp mắt xuống, nhích lại gần và nói với giọng điệu sâu xa: "Vậy à."

Hơi thở ấm áp đan xen, dưỡng khí tựa hồ trở nên loãng, không gian cũng càng thêm chật chội, hai bên tai Hoài Hâm đỏ lên một cách rõ ràng.

"À…" Cô cuống quít muốn nói sang chuyện khác: "Em có một người bạn làm việc đầu tư nước ngoài ở Hồng Kông, vì nghe nói em tới nên Tết này không về, còn muốn em đưa anh tới gặp mặt."

Úc Thừa nhìn cô, cũng không nói lời nào, dường như cho cô cơ hội, lại như là rất có hứng thú mà xem cô giấu đầu lòi đuôi.

Dưới cái nhìn chăm chú cười như không cười ấy, Hoài Hâm nuốt một

ngụm nước bọt, tiếp tục nói: "Nhưng em không biết chuyện này có tốt cho tập đoàn hay không, cho nên chưa đồng ý, em nói với cô ấy công việc của bạn trai em rất bận, đến giờ cô ấy vẫn không biết anh là ai."

Hồi trước Hoài Hâm đều gọi Úc Thừa là bạn trai ở trước mặt người khác nên không kịp đổi cách xưng hô, lúc cô nói ra cũng không nhận ra hôm qua mình đã đi lấy giấy chứng nhận, nhưng ánh mắt của người đàn ông trầm xuống, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

"Cái gì?"

"Hả?" Hoài Hâm chớp mắt.

"Anh là gì của em?" Úc Thừa hỏi.

Hoài Hâm ngẩn ra hai giây, lúc này mới phản ứng lại, trái tim trong lồng ngực không ngừng nhảy nhót.

Không phải cách xưng hô này.

Cô vô cùng nắm chặt tay, đột nhiên trở nên thẹn thùng lạ thường.

Làm sao bây giờ, lúc này cô không từ đó ra ngay được, hai bên tai của Hoài Hâm càng lúc càng đỏ, cô cắn môi rầm rì hai tiếng, nhưng không thể nói ra cái lý do này.

"Anh à." Cô dựa người dụi vào lồng ngực của Úc Thừa, ý muốn làm nũng để cho qua vụ này.

Ngón tay thon dài của Úc Thừa mơn trớn, sờ đến chiếc nhẫn bạc mà Hoài Hâm đang đeo.

Anh khẽ cười một tiếng, vuốt ve lòng bàn tay cô một lát, rồi bỗng dưng nhéo một cái, tỏ vẻ thúc giục: "Hửm?"

Hoài Hâm không trốn nổi, vô cùng ngượng ngùng đưa tay che kín mặt, giọng nói nhỏ nhẹ như xin tha vang lên từ trong lồng ngực anh: "Chồng ơi."

Tiếng nói này như thể đang thì thầm, đến cả bản thân Hoài Hâm cũng nghe không rõ, hơn nửa ngày không thấy người đàn ông có động tĩnh, cô thật cẩn thận mà nâng lông mi: "Em…"

Cô còn chưa nói xong, đôi môi đã bị chặn lại.

Đôi mắt anh tối đen, ngón tay đan lấy tay Hoài Hâm, ấn tay cô lên giường.

Người làm nhà họ Phan bình thường đều rất có trách nhiệm, đến giờ cơm sẽ đến gõ cửa, trừ khi Úc Thừa dặn dò từ trước.

Cách vách là phòng của Phan Diệu, Hoài Hâm không chắc em gái còn thức hay không, lại nghĩ tới chuyện lỡ như ai đó đi tới thì sao, nên chỉ có thể cúi đầu cắn mép chăn.

Chăn bông dập dờn theo quy luật, bàn tay khớp xương rõ ràng của Úc Thừa cầm lấy cổ tay cô, giữ chặt lấy nó.

Anh muốn cô gọi lại một lần nữa, Hoài Hâm nức nở không chịu nói.

Úc Thừa dừng lại một cái, lật cô lại, ôm vào lòng.

"Gọi thêm một tiếng thôi mà, cục cưng." Anh thủ thỉ, khàn giọng dỗ dành cô.

Phong cảnh bên ngoài rất đẹp, nơi này là biệt thự ở lưng chừng núi, ngắm hết cảnh phồn hoa toàn thành phố, Hoài Hâm biết đứng ở chỗ cao sẽ cô đơn biết mấy, nhưng không sao, hiện tại có cô ở bên anh.

Hoài Hâm mặt kề mặt với anh, nụ hôn của Úc Thừa trút xuống như mưa, bọn họ ôm nhau đứng trên đài cao đó.

Hoài Hâm đỏ mặt, không chịu nổi, cuối cùng lại mở miệng, cô nhỏ giọng gọi một tiếng bên tai anh: "Ông xã."

Tết năm nay vô cùng rôm rả.

Tuy kể từ sau khi Úc Thừa cầm quyền đã không tổ chức tiệc gia đình như ngày xưa, nhưng dù sao cũng là cái tết đầu tiên sau khi anh lên chức, đêm 30 vẫn đông như trẩy hội.

Cuộc sống như thế, điều mong muốn nhất chính là ở bên cạnh người thân thiết với mình nhất, Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông không tiện tới, Hoài Hâm và Úc Thừa vào thư phòng video call với hai ông bà.

Bọn họ không rành lắm, nhưng Tiểu Lưu ở bên cạnh cố gắng hỗ trợ, chẳng bao lâu sau, gương mặt cười tươi của Úc Vệ Đông đã xuất hiện trên màn hình.

Úc Thừa tốn một thời gian để khiến Hầu Tố Hinh nhớ lại người trước mặt rốt cuộc là ai, trước nay anh luôn rất kiên nhẫn, Hoài Hâm im lặng đóng cửa lại, để anh và cha mẹ mình được ở riêng nói chuyện.

Một lát sau, Úc Thừa dịu dàng gọi cô vào, Hoài Hâm cũng giơ tay mỉm cười với màn hình để chào hỏi họ.

Tuy thành phố nhỏ kia rất mộc mạc, nhưng cũng không thiếu bầu không khí ăn tết, còn nghe được loáng thoáng tiếng pháo trúc pháo hoa nữa.

Sau khi trò chuyện một lát, hai ông bà phải đi nghỉ ngơi, lúc này bọn họ mới chào tạm biệt ông bà để đi xuống lầu.

Hoài Hâm đã gặp gần hết họ hàng bên Hồng Kông rồi, nhưng lại có thể cảm giác được thái độ của họ dành cho cô đã thay đổi một lần nữa.

Nếu như lần trước vẫn là nửa tin nửa ngờ, vậy thì lần này đã tôn trọng hơn nhiều rồi, ai mà không biết quỹ tín thác của gia độc đã được sang tên cho Hoài Hâm chứ.

Người trẻ tuổi như chị em họ của Úc Thừa đều đến chào hỏi cô, ai cũng nhiệt tình hẹn cô cùng đi dạo phố và xem biểu diễn thời trang.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trên trời bỗng có một tiếng bụp vang lên, ánh sáng rực rỡ bung nở phía chân trời.

"Nhìn kìa!" không biết là ai hô một câu, mọi người đều nhìn ra ngoài, thấy ánh pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời cảng Victoria.

Tiễn cũ đón mới, một năm mới đã đến.

Anh cầm ly rượu đỏ, mặc âu phục giày da đứng nói chuyện với đồng nghiệp ở cửa sổ tầng hai.

Hoài Hâm ngẩng đầu nhìn qua, Úc Thừa như có thần giao cách cảm mà rũ mắt xuống, nhìn vào ánh mắt của cô.

Giữa cả phòng khách khứa đông đúc, tất cả mọi người đều đang lo ngắm pháo hoa, chỉ có bọn họ chân thành nhìn vào mắt nhau.

Hoài Hâm nhếch môi mỉm cười.

Năm tháng luôn vui vẻ, vạn sự như ý, năm nay cô vẫn muốn chúc Úc Thừa như thế.

Cũng mong năm nào họ cũng được như hôm nay, tháng nào cũng được như ngày này.

Chương 98: Gặp gỡ

Nhân dịp năm mới, Úc Thừa có chút thời gian rảnh rỗi, bèn dẫn theo Hoài Hâm tới Hải Nam du lịch.

Bên kia khí hậu nhiệt đới gió mùa, cho dù là mùa đông thì nhiệt độ vẫn rất thoải mái, Hoài Hâm mặc một bộ váy dài mỏng, khoác thêm một chiếc áo lông ngắn nhỏ kiểu nữ, không hề thấy lạnh chút nào.

Đến đêm bọn họ lại đi dạo phố ẩm thực, nơi tràn ngập cảm giác khói lửa phố phường này khiến Hoài Hâm vô cùng hoài niệm. Cô còn nhớ, lúc nhỏ mình thích đi khắp các hàng quán trong ngõ nhỏ với bố mẹ nhất để mua những thứ nho nhỏ kỳ lạ.

Thức ăn ở Tam Á cũng tràn ngập nét độc đáo của vùng nhiệt đới, đủ loại trái cây, gà hầm dừa cũng cực kỳ ngon, Úc Thừa đưa Hoài Hâm lên du thuyền của mình, đêm đó còn được ăn thử món cơm tôm hùm bào ngư cực kỳ đặc sắc.

Đã đến Hải Nam thì không thể không xuống biển, khách sạn của hai người ở gần biển, đến đêm, bãi cát cực kỳ náo nhiệt. Ánh đèn sáng trưng dọc theo đường đi như những vì sao sa. Có người nằm trên mấy chiếc ghế ở bãi cát nghỉ ngơi, có người lớn dắt con cái xuống biển chơi, có người còn tổ chức tiệc và đốt lửa trại dưới hàng dừa ở khách sạn, những ca sĩ nước ngoài vừa đánh đàn vừa hát.

Cảm giác ở đây chính là thời gian trôi qua cực kỳ chậm. Sau khi hưởng thụ cảm giác bình yên, linh cảm viết tiểu thuyết của Hoài Hâm lại tuôn trào như suối.

Buổi chiều Úc Thừa họp, cô bèn ngồi trong phòng viết tiểu thuyết suốt buổi chiều, ý tưởng tuôn trào khiến cô vô cùng hài lòng. Buổi tối nghe nói trên tầng thượng có mở party hồ bơi lộ thiên, Úc Thừa xoa đầu cô, hỏi cô có muốn đi chơi hay không, cô vô cùng hào hứng, cũng gật đầu đồng ý.

Lần này đồ bơi mà Hoài Hâm mang theo chính là đồ mua hôm đi dạo phố gần đây, kiểu liền thân khá là bảo thủ, nhưng phần đùi có điểm xuyết thêm nếp gấp váy xinh xinh, mặc lên người phác họa vô cùng rõ nét đường cong lả lướt, trên dưới toàn thân không có chỗ nào dư thừa, có lồi có lõm.

Hoài Hâm thay quần áo xong đi ra khỏi nhà tắm thì đối diện với tầm mắt của Úc Thừa, đôi mắt sâu của người đàn ông chăm chú nhìn cô một lát, dường như có vẻ sâu xa nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Bản thân cũng đã thay quần áo phủ thêm áo choàng tắm màu trắng… Đương nhiên, anh không quên cúi người xuống, tỉ mỉ giúp Hoài Hâm buộc chặt dây áo choàng.

Bể bơi ngoài trời rất lớn, thậm chí bên ngoài cũng không có tường vây, có thể nhìn thấy dòng xe cộ ở đường phố bên dưới. Bóng đêm rất đẹp, gió đêm thấp thoáng thổi qua, người trong hồ không nhiều cũng không ít, bầu không khí cũng khá náo nhiệt.

Khách sạn chuẩn bị tháp sâm panh, có thể uống ở trong bể bơi, chuẩn bị phục vụ chu đáo nhất cho những người giàu đến đây nghỉ phép.

Hoài Hâm và Úc Thừa cụng ly, uống hai ly cho ấm người, sau đó cô xung phong thể hiện cho anh thấy kỹ thuật bơi lội xuất sắc của mình.

"Em biết cả 4 kiểu bơi lận đấy!" Cô vô cùng tự hào, háo hức muốn thử.

Úc Thừa mỉm cười, nhéo mặt cô, chậm rãi đáp: "Bé nhà anh giỏi

quá.”

Hai người đều cởi áo choàng tắm treo ra ở bên cạnh rồi xuống bể bơi, Úc Thừa đi xuống trước, lúc Hoài Hâm vịn thang muốn xuống thì bị anh ôm vào trong lòng.

“A…” Cô khẽ hô một tiếng, bọt nước cũng văng lên theo tiếng cười vui vẻ.

Úc Thừa chỉ mặc một cái quần bơi ngắn, cơ bụng rõ ràng đè ở trên lưng cô, rất rắn chắc. Hoài Hâm liếm môi, trước khi chuẩn bị bắt đầu bơi thì ánh mắt sáng ngời, mạnh bạo trở tay s.ờ soạng cơ bụng một lúc, sau đó khi anh muốn đưa tay mò tới, cô phản ứng rất nhanh mà trượt đi ngay, còn rất đắc ý mà quay lại nhìn anh.

Úc Thừa nhếch môi cười, lắc đầu như thể bất lực với cô… Tác phong điển hình của Lisa.

Úc Thừa ngồi dựa vào góc hồ tương đối ít người, nhìn Hoài Hâm bơi qua bơi lại. Lúc cô trở về anh vẫn ở đó, đôi mắt hoa đào khẽ cong, chăm chú nhìn cô.

Hoài Tâm liếc mắt nhìn thấy rất nhiều cặp tình nhân có đôi có cặp, bởi vậy cũng không quá câu nệ, nhào tới bám lấy cổ Úc Thừa: “Anh ơi!”

Bọt nước dập dờn ào ào, cô híp mắt cười, gian xảo như hồ ly vậy. Mái tóc ướt dán bên má, xinh đẹp mà lại gợi cảm. Tầm mắt Úc Thừa hạ thấp xuống, chú ý tới cổ áo của bộ đồ liền thân sau khi bị nước làm ướt đã thấp xuống một chút so với vừa rồi anh nhìn thấy.

Người đàn ông cụp mắt, con ngươi đen láy tối sầm, vươn tay ôm người kia vào trong lòng, khẽ véo một cái ở bên hông của Hoài Hâm.

Cô còn chưa nhận ra nguy cơ đang tới, còn cọ cọ trong lòng anh,

nhưng một giây sau, Úc Thừa đã đè gáy cô xuống, bịt miệng chặn lời còn chưa nói ra của cô.

Anh đứng lên cao hơn cô không ít, nơi này là vùng nước sâu, nước vừa vặn không quá ngực Hoài Hâm, chênh lệch hình thể khiến cô ngửa đầu rơi vào trong lòng người đàn ông, trông rất nhỏ bé.

Nụ hôn của Úc Thừa trông khí thế hung hãn nhưng thật ra rất dịu dàng, Hoài Hâm chỉ kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng thuận theo anh, kiễng chân duỗi thẳng hai tay ôm chặt lấy cổ anh, hưởng thụ trong bầu không khí men say này.

Đang lúc vô cùng tập trung, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa: "Aaaaaaaaaaaa!!!"

Giống như có cái gì đó nổ tung chui vào lỗ tai, mí mắt Hoài Hâm bỗng giật một cái, đột nhiên cảm thấy âm thanh này cũng không xa lạ gì.

Cô chậm rãi quay đầu một cách máy móc, sau đó thấy được hai gương mặt quen thuộc đang nhìn chằm chằm vào mình… Là Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt.

Cả người Hoài Hâm cứng ngắc, tầm mắt phóng ra xa, đám người Trương Khả Bân, Lý Thi Văn nằm trên ghế cách đó không xa lọt vào tầm mắt.

Tất cả mọi người của tổ tiêu dùng Bác Nguyên đều ở đây.

Công ty luôn có đãi ngộ rất tốt, có lẽ là đến làm team building. Đầu óc Hoài Hâm rối bời, chỉ cảm thấy hai bên nhìn nhau, không khí yên tĩnh đến kỳ lạ.

Cả người Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt đang run rẩy, chỉ có đôi mắt là còn miễn cưỡng chuyển động được, Hoài Hâm lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới thật sự cảm nhận rõ bọn họ đang đối

diện với tình huống gì.

Tất! Cả! Mọi! Người! Đều! Ở! Đây!

Aaaaa, tất cả mọi người đều ở đây!!! Tổng giám đốc Văn và tổng giám đốc Đào cũng ở đây!!! Aaaa cô không muốn sống nữa, không sống nổi nữa!!!

Tuy rằng lúc trước cô ở Bác Nguyên xem như là thực tập trong kỳ học, vốn không có cơ hội ở lại, không liên quan gì đến xung đột lợi ích, hơn nữa hiện tại Úc Thừa cũng không làm việc ở bên đó, cho dù có hẹn hò cũng không có gì. Nhưng xét thấy hai người đã sớm có mập mờ, giờ phút này Hoài Hâm vẫn cảm thấy xấu hổ đến mức muốn nổ tung.

Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt hiển nhiên đã mất đi hành vi năng lực, vẫn là gừng càng già càng cay, sau khi đã hết sốc, tổng giám đốc Văn ở gần đó vẫn giữ thể diện ho khan một tiếng, rồi thăm dò: "Alv?"

Hoài Hâm nghe thấy vậy thì cảm nhận được Úc Thừa lịch sự buông mình ra, ngay sau đó nhìn thấy anh chậm rãi giơ tay, lau son môi của cô ở trên môi, tao nhã lịch sự mà chào hỏi tổng giám đốc Đào: "Thật trùng hợp."

Hoài Hâm: "..."

Hai ông chủ lớn đều là người hiểu chuyện, họ nhìn qua nhìn lại giữa hai người với ánh mắt sâu xa, cũng không nói gì nữa, chỉ hỏi một lát nữa có muốn ăn khuya với mọi người không.

Sau một trận ồn ào, Hoài Hâm cũng không còn tâm trạng để nghịch nước nữa mà sợ hãi đi theo sau Úc Thừa, cũng không dám nắm tay anh nữa. Ánh mắt Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt ở bên cạnh thật sự khiến người ta không thể ngó lơ.

Vừa rồi khi mới bắt gặp bọn họ tình tứ trong bể bơi, hai người mà bình thường hoạt bát nhất lại giống như bị tắt tiếng, liếc mắt nhìn chằm chằm Hoài Hâm, làm cô sắp nổi cả da gà tới nơi.

Trên đường đi đến nhà hàng, các ông chủ lớn và Úc Thừa ở phía trước nói chuyện phiếm, cuối cùng vẫn là Hoài Hâm thật sự nhịn không được, nuốt một ngụm nước bọt, chủ động nói chuyện với Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt: "Ờ, tớ, chỉ là..."

Cô đang vắt hết óc để nghĩ cách dùng từ, chợt nghe Hồ Vi nói một câu đầy ẩn ý: "Cuối cùng tớ cũng hiểu rồi."

Trái tim Hoài Hâm đập thình thịch: "Hiểu cái gì?"

"Khi đó cậu luôn nói xấu đủ kiểu với chúng tớ về tổng giám đốc Alv, tớ và Hiểu Nguyệt còn tưởng rằng thẩm mỹ của cậu có vấn đề." Hồ Vi mỉm cười: "Bây giờ mới phát hiện, là chỉ số thông minh của chúng tớ có vấn đề."

Hoài Hâm: "..."

Cũng chỉ có thể nở một nụ cười lúng túng mà không mất lịch sự.

Đã lâu không liên hoan với các đồng nghiệp ở Bắc Kinh, Úc Thừa và Hoài Hâm không thể thoát khỏi phân đoạn bị thẩm vấn. Sau khi biết hai người thậm chí đã ổn định, mọi người càng điên cuồng hơn, nhao nhao hỏi đến cùng.

Tổng giám đốc Đào lắc đầu, tặc lưỡi cảm thán: "Không ngờ chỗ chúng ta còn có thể nối tơ hồng đấy."

Hiện giờ Úc Thừa là LP (đối tác có hạn) của Bác Nguyên, tổng giám đốc Đào và tổng giám đốc Văn có chức vụ cao, cho nên biết bối cảnh của anh nhưng cũng không tiết lộ với những người ở dưới, bởi vậy đám người Trương Khả Bân nhìn thấy Úc Thừa thì vẫn giống như lúc đó, xem anh như cấp cao của Bác Nguyên.

Tổng giám đốc Văn là người từng trải, không hỏi Úc Thừa, ngược lại nhướng mày nhìn Hoài Hâm: "Tiểu Hoài nói cho chúng tôi biết đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Ý chế nhạo trong giọng nói của anh ấy đừng quá rõ ràng, trong mắt bao người, Hoài Hâm ra vẻ bình tĩnh, kể lại chuyện hai người họ gặp nhau ở Đạo Thành một lần nữa.

Chẳng qua một số thời gian có hơi mơ hồ, được đặt sau khi kỳ thực tập kết thúc nên không có vẻ kỳ lạ lắm.

"Cho nên, cô thích tổng giám đốc Thừa ở điểm nào?"

Tổng giám đốc Văn vừa hỏi, ánh mắt mọi người đều sáng lên, quả thật có thể nói là lấp lánh có thần. Hoài Hâm mím môi dưới, nhỏ tiếng chỉ ra một ưu điểm: "Anh ấy rất dịu dàng."

"Sao tôi lại cảm thấy, Alv quản cấp dưới rất nghiêm khắc nhỉ." Tổng giám đốc Đào trêu ghẹo, nói xong còn quay đầu hỏi Đặng Trạch và Trương Khả Bân xem có phải không. Hai người thấy thế đều gật đầu lia lịa, khoa trương phụ họa: "Còn không phải sao."

Bầu không khí trong đội rất tốt, không có cảm giác phân chia cấp bậc, Lý Thi Văn nhiều chuyện đặt câu hỏi: "Hâm Hâm, cô nói thật đi, lúc ấy thực tập, giữa cô và anh Alv có phải đã có tia lửa rồi không?"

Không biết có phải bọn họ đã thương lượng trước hay không, tất cả đều tập trung vào cô, vành tai Hoài Hâm đã nóng đến sắp cháy khét, cuối cùng chống đỡ không nổi mà liếc mắt nhìn Úc Thừa.

Người đàn ông vừa vặn cũng đang nhìn cô, trong đôi mắt hoa đào hiện ra ý cười nhẹ nhàng. Hoài Hâm cau mũi, còn chưa phát tín hiệu cầu cứu, chỉ thấy Úc Thừa đã vươn tay tới, thân mật ôm vai cô, nhếch môi: "Được rồi, có vấn đề gì thì hỏi tôi đi."

Anh dừng một chút, cười khẽ bổ sung: "Cô gái nhà tôi dễ xấu hổ lắm."

Hoài Hâm hít sâu một hơi, giương mắt nhìn thấy Hồ Vi và Tần Hiểu Nguyệt đang kích động che môi, vẻ mặt đẩy thuyền điên cuồng đến mức phải vào máy hô hấp..

Aaaaa cô thật sự không sống nổi nữa!

Thật sự, thật sự, không, sống, nổi, nữa!

-

Chuyến đi Hải Nam thật sự khiến người ta khó có thể quên, rất lâu về sau mỗi khi Hoài Hâm nhớ lại vẫn xấu hổ đến mức ngón chân co quắp xuống đất. May mà sinh hoạt mỗi ngày của cô rất phong phú, dần dần giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc nghỉ đông, Hoài Hâm vui mừng vì rảnh rỗi, còn phải qua một khoảng thời gian nữa mới về Bắc Kinh, cô bèn hẹn bạn tốt lúc trước đi ra ngoài dạo phố, đều là những người bạn tài sắc vẹn toàn ở Hồng Kông.

Mấy ngày nay không hiểu sao cô và Tạ Phương Dục quen biết nhau, Hoài Hâm phát hiện đối phương thật ra là một người rất thú vị. Mặc dù tính tình khá tùy hứng, nhưng cũng không ngang ngược, còn có vẻ rất đáng yêu.

Hai người cùng đi xem show thời trang, quan hệ bất giác trở nên gần gũi hơn rất nhiều. Bình thường ở Hồng Kông, Tạ Phương Dục rất cẩn thận trong việc qua lại với người trong giới, nhưng Hoài Hâm thì lại khác, cô khá là đơn thuần, nên đương nhiên Tạ Phương Dục cũng rất gần gũi với cô.

Cả hai xem xong trình diễn thời trang lại đến nhà hàng Michelin ăn cơm, ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng lạn, Tạ Phương Dục nhìn bóng

đêm mà thở dài, nói ra phiền não gần đây của bản thân.

Cô ta cũng đã đến tuổi kết hôn, sau khi kết hôn thông gia với nhà họ Phan thất bại, trưởng bối trong nhà ra sức khuyên can bố, nói phải để cô ta nhanh chóng ổn định. Nào là nhà họ Tề, nhà họ Thành, nhà họ Chu, cho ra được mấy người.

Tạ Phương Dục đau khổ ở chỗ cô ta không thích những người này, sau khi xem ảnh chụp thì cũng không muốn gặp mặt. Trùng hợp cô ta lại là người cuồng nhan sắc, dù có nói thế nào đi nữa cũng không qua được cửa ải trong lòng mình.

Chuyện này dù sao cũng là chuyện đại sự cả đời, cũng không thể qua loa quyết định. Ông cụ Tạ cũng cho cô ta tự do tiếp tục chọn lựa, chẳng qua lần này lại yêu cầu có kỳ hạn, bảo cô ta phải chọn được người trong vòng hai tháng, không thể trì hoãn nữa.

Chuyện này khó khăn biết bao.

Tạ Phương Dục có chứng khó lựa chọn, mỗi ngày xem ảnh chụp vẫn chậm chạp không quyết định được. Khi thấy càng ngày càng gần kỳ hạn, cuối cùng cả người cô ta đều tê dại, thậm chí quyết định tùy tiện chọn, chỉ nhìn lời giới thiệu vắn tắt chứ không nhìn ảnh chụp, kẻo lại không chọn được ai.

Lần này hẹn Hoài Hâm ra ngoài gặp mặt, đúng lúc Tạ Phương Dục cũng đưa danh sách xem mắt cho cô xem: "Bạn yêu dấu, chẳng phải cô viết truyện sao? Cô xem thử tên nào ở trong đây có thể làm nam chính, chọn ra cho tôi là được rồi."

Hoài Hâm suýt chút nữa thì cười điên, có thể thấy cô ta thật sự đã sống mà không còn hy vọng gì.

Cô cầm danh sách nhìn lướt qua: "Cô chắc chứ?"

Tạ Phương Dục phất phất tay: "Đúng, dù sao người có thể được bố

tôi chọn cũng có bối cảnh không tệ được, đều là sống tạm qua ngày, quan hệ hợp tác, là ai cũng chẳng quan trọng."

Cô ta dừng lại, cảm thấy hứng thú mà tiến lại hỏi Hoài Hâm: "Từ góc độ tác giả, cô cảm thấy cái tên nào nghe có vẻ có duyên?"

Hoài Hâm chớp mắt mấy cái, lần nữa nhìn kỹ những cái tên kia, chọn ra ba cái: "Thành Trí Thâm, Bùi Diên và Phong Khải."

"Để tôi xem thử."

Hoài Hâm vốn tưởng rằng Tạ Phương Dục nói đùa, không ngờ cô ta thật sự tùy ý chọn, cuối cùng chọn con trai trưởng của nhà họ Bùi.

Tạ Phương Dục gọi một cuộc điện thoại, nhanh chóng quyết định chọn người với trợ lý riêng của ông cụ Tạ, hơn nữa còn bảo anh ta chuyển lời với ông cụ. Hành động phóng khoáng mạnh mẽ vang dội này đã hoàn toàn chấn động Hoài Hâm, cô thật sự không khỏi vỗ tay cho Tạ Phương Dục.

Cảnh đêm ở Michelin lấp lánh ánh sao, hai người tự rót tự uống một chút rượu, Tạ Phương Dục chống cằm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, vẻ mặt thoải mái lười biếng.

Cô ta là kiểu mỹ nhân Hồng Kông điển hình, tóc xoăn tự nhiên màu đen, môi đỏ mọng mắt sâu, trông vô cùng quyến rũ.

"Tiểu Hâm, thật ra tôi rất hâm mộ cô."

Hoài Hâm nhìn cô ta: "Hâm mộ tôi sao?"

Đèn đuốc thành thị giống như cưỡi ngựa đi ngang qua mắt của Tạ Phương Dục vậy, cô ta hơi ngây người, nhìn cảng Victoria phồn hoa ở xa xa rồi nhẹ nhàng nói: "Cô rất tự do."

Trước kia Hoài Hâm có thể còn chưa hiểu được sức mạnh của tự do,

nhưng sau khi ở bên Úc Thừa thì cô càng nhận ra thứ này nằm trong tầm với đối với người bình thường, nhưng đối với bọn họ mà nói lại cần hao tốn tâm sức mới có thể giành được.

Có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, những thứ này vốn là cái giá mà bọn họ phải chấp nhận.

Tạ Phương Dục tụt mood năm phút rồi lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, lúc này điện thoại vừa vặn vang lên, là ông cụ Tạ gọi đến.

Hoài Hâm loáng thoáng nghe được tiếng chất vấn không thể tin nổi từ trong điện thoại: "Cục cưng chọn xong rồi à? Chẳng phải lúc trước chọn mãi không được sao?"

"Trên danh sách này không phải đều là người bố chọn sao?" Tạ Phương Dục làm nũng: "Con tin tưởng ánh mắt của bố."

"Ôi! Đứa nhỏ này!"

Chỉ chốc lát sau trợ lý đã nhắn tin giới thiệu tình huống cơ bản về con trai của gia đình mà Tạ Phương Dục đã chọn.

Bùi Diên là con trưởng của nhà họ Bùi, tương lai cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Bùi, đã hơn ba mươi tuổi, nghe nói tính cách chững chạc, không thích nhiều lời, nhưng từ nhỏ đã được các trưởng bối coi trọng, cho rằng tương lai có thể làm nên chuyện lớn, từ sớm đã mang trách nhiệm nặng nề.

Hoài Hâm nghe qua cảm giác người đàn ông này giống như kiểu tổng tài bá đạo nhàm chán, ngày nào cũng cắm đầu vào thị trường và báo, ngoại trừ đi bay thì là đi họp. Cô ngại không có nói, Tạ Phương Dục thì lại đề cập trước, tặc lưỡi: "Haiz, tôi còn tưởng có thể bốc được người nào đó thú vị chứ."

Hoài Hâm bật cười, tò mò hỏi: "Hình mẫu lý tưởng của cô như thế nào?"

"Ờ…" Tạ Phương Dục suy tư một lát, trần thuật: "Trông phải chính trực, dáng người đẹp, cơ bụng sáu múi, sờ vào cảm thấy thích, người mạnh mẽ nhưng không có gia trưởng, phải biết chơi, nhưng cũng không thể quần là áo lượt ăn chơi trác táng cả ngày. Trong mắt không thể không có công việc, trong mắt cũng không thể chỉ có công việc. Người thì không được nhạt nhẽo, cứng nhắc, phải có thú vui nhưng cũng không thể quá nhiệt tình, quá bám lấy tôi. Tốt nhất là phải lạnh nhạt gợi cảm. Phải thường xuyên tặng tôi túi xách phiên bản giới hạn, nhưng không thể tặng tôi loại túi tôi đã có rồi. Hi vọng anh ấy không làm mấy chuyện không thực tế như mua ngôi sao trong vũ trụ rồi đặt tên tặng cho tôi, chỉ cần thỉnh thoảng tặng tôi một ít du thuyền, máy bay và đảo nhỏ là được. Ở bên ngoài mạnh mẽ vang dội sát phạt quyết đoán, nhưng ở riêng thì cũng phải thấu hiểu săn sóc. Không thể quá gian xảo đen tối, cũng không thể quá lịch thiệp. Điểm cuối cùng cũng là điểm quan trọng nhất, nhất định phải sống tốt, không tốt thì miễn bàn. "

Hoài Hâm: "..."

Không thể không nói, cậu chủ Bùi này muốn thỏa mãn yêu cầu của cô chủ thì đúng là hơi khó.

Tạ Phương Dục nhận được phương thức liên lạc của Bùi Diên, có lẽ là do ông cụ nói với phía nhà họ Bùi, không lâu sau Bùi Diên đã chủ động kết bạn wechat với cô ta.

Bùi: [Có tiện gọi điện thoại không?]

Tạ Phương Dục trái lại trả lời rất thẳng thắn: [Có thể]

Tiếng chuông vang lên, Tạ Phương Dục cắm tai nghe vào, đưa một cái trong đó cho Hoài Hâm, hai người cùng ngồi lại nghe.

Bất ngờ thay, giọng nói của Bùi Diên vô cùng trẻ trung, trong trẻo mà thu hút.

Lời nói của đối phương rất lịch thiệp, hy vọng được hẹn gặp mặt Tạ Phương Dục tại câu lạc bộ tư nhân vào trưa ngày mai, hỏi cô ta có thuận tiện hay không, hoặc là có cần sắp xếp lại không.

Là kiểu xem mắt phổ biến nhất, đại khái là muốn bàn chuyện hôn sự với cô ta, lúc này Tạ Phương Dục lập tức đồng ý: "Ngày mai gặp."

"Ừ, ngày mai gặp."

Đầu kia dừng lại một lát, giọng nói trầm thấp nói: "Chúc cô Tạ ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm nhé."

Âm cuối mang vẻ kiêu ngạo xẹt qua bên tai, Tạ Phương Dục giật mình, không lâu sau đã lấy lại tinh thần. Sau khi cúp điện thoại, cô ta hừ một tiếng, chậm rãi tháo tai nghe xuống: "Ra vẻ."

Sắc trời cũng không còn sớm, Úc Thừa nói muốn tới đón Hoài Hâm, đầu bên kia điện thoại nói vài câu gì đó, cô bèn vội vã chào tạm biệt Tạ Phương Dục, nói hôm nay chơi rất vui vẻ, lần sau hẹn lại.

Tạ Phương Dục nhướng mày nhìn cô, tấm tắc hai tiếng.

Nếu như cô ta nói cái gì thì Hoài Hâm còn có thể mặt dày đối phó, cô ta lại chẳng nói gì cả, chỉ bày ra biểu cảm sâu xa mà không nói gì, làm vành tai Hoài Hâm đỏ ửng, khẽ ho một tiếng: "Tôi đi đây."

"Chờ một chút." Tạ Phương Dục cầm lấy sâm panh còn chưa uống hết ở bên cạnh lên quơ vài cái, cố ý cười hỏi: "Tôi chuẩn đi nhảy, có muốn đi cùng tôi không?"

"Đi nhảy ư?" Vũ Hoài Hâm tưởng mình nghe lầm, bộ dáng vẻ này của cô ta làm gì có giống đi nhảy, mặc chiếc váy len bó sát, trông thục nữ muốn chết.

Tạ Phương Dục cười tươi: "Trên xe của tài xế nhà tôi có quần áo dự

bị quanh năm.”

Hoài Hâm: “...”

Được rồi, trang bị rất đầy đủ.

Tạ Phương Dục: “Thế nào? Đi cùng tôi không?”

Vẻ mặt Hoài Hâm lóe sáng rồi bỗng chốc úp úp mở mở, Tạ Phương Dục ngửa cổ quan sát cô, âm thầm thở dài: “Xem ra tôi không thể cướp người khỏi tay Úc Thừa được rồi.”

Khi thấy màn hình điện thoại của Hoài Hâm lại sáng lên, là người đàn ông gọi điện thoại tới thúc giục, Tạ Phương Dục nhếch khóe môi: “Được rồi, tranh thủ tận hưởng thế giới hai người đi, không cần tàn sát người độc thân như tôi.”

Hoài Hâm mỉm cười chớp mắt, sau đó nhanh chóng lựa chọn trọng sắc khinh bạn, vẫy tay tạm biệt cô ta.

Lúc đi ra nhìn thấy xe của Úc Thừa dừng ở bên đường, thân xe Rolls Royce đen kịt khiêm tốn xa hoa, anh đang dựa vào một bên đốt thuốc đón gió đêm.

Đốm nhỏ sáng rồi lại tắt, khói vừa chạm đến bên môi, có lẽ vì nhìn thấy Hoài Hâm, Úc Thừa lập tức dập đi.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của người đàn ông giương lên, đôi mắt cô hơi sáng lên, chạy chậm vài bước đến trước mặt anh.

Sau khi cô đứng lại có mấy sợi tóc đen nhỏ phất qua hai má, môi hồng răng trắng, vẻ mặt hết sức xinh đẹp sinh động. Khoảng cách không quá gần, nhưng Úc Thừa ngửi được mùi rượu quanh quẩn trong mũi.

“Uống rượu với Tạ Phương Dục à? “Anh giơ tay vuốt tóc mai của cô,

giọng nói trầm thấp.

"Ừ." Cô nhìn anh với ánh mắt lấp lánh: "Trò chuyện rất vui."

"Vui là tốt rồi."

Úc Thừa sờ đầu cô, đang muốn nói chuyện, Hoài Hâm đã ngửa cổ nhìn anh, cô chớp mắt, mềm mại nói ra một câu.

"Chồng ơi."

"..."

Âm cuối nhẹ nhàng nhếch lên, nhưng lập tức tản đi theo trận gió thổi qua. Người đàn ông cụp mắt chăm chú nhìn cô, đón lấy bóng đêm sâu thẳm, một đôi hoa đào vô cùng sâu thẳm đen kịt.

Hoài Hâm vô tội mở to mắt nhìn anh, giống như vừa rồi chính mình không có gọi gì cả, giang cánh tay làm nũng muốn ôm lấy anh.

"Gọi anh là gì?"

Úc Thừa thuận thế ấn vai cô vào lồ.ng ngực anh, giọng nói khàn đặc mê hoặc lọt vào bên tai cô.

"Cái gì là cái gì?" Hoài Hâm híp mắt cười, dụi đầu vào ngực anh, không trả lời anh. Úc Thừa híp mắt, đột nhiên cúi người xuống, ôm lấy cả người cô nhét vào trong xe, ngay sau đó bản thân cũng đi lên.

Tạ Phương Dục từ cửa sổ thủy tinh của nhà hàng nhìn xuống dưới, nhìn thấy tình hình lờ mờ trong xe, đoán chừng đang hôn kịch liệt. Cô ta hứng thú quan sát trong chốc lát, đáng tiếc cửa xe đã nhanh chóng đóng lại, Rolls-Royce chạy đi như bay.

Khóe môi cô ta khẽ nhếch lên, lắc đầu mỉm cười, tầm mắt nhìn vào

ly rượu.

Thật ra Tạ Phương Dục chưa từng chờ mong cái gọi là tình yêu, thứ này không tồn tại đối với cô ta, lúc trước đưa ra những điều kiện chọn bạn đời cũng chỉ là trạng thái lý tưởng nhất. Loại đối tượng mà cô ta đang tìm kiếm, nên gọi là "bạn đời".

Có thể thỏa mãn các điều kiện khách quan và yêu cầu của gia tộc, hơn nữa bầu bạn với cô ta, thật ra như vậy là đủ rồi.

Tạ Phương Dục không kháng cự hôn nhân, nhưng cũng không khát khao. Cuộc gặp gỡ với Bùi Diên ngày mai sẽ tuyên bố kết thúc sự nghiệp độc thân của cô ta, cũng có nghĩa là cô ta sẽ mất rất nhiều niềm vui và trò tiêu khiển. Cho nên Tạ Phương Dục quyết định, đêm nay phải bù đắp lại tất cả mọi thứ chuẩn bị mất đi.

Cô ta thành thạo thay đổi trang phục đi hộp đêm, lau đôi môi đỏ mọng, đeo một chiếc khuyên tai Bulgari yêu thích nhất của mình, thờ ơ tựa vào ghế xe.

Quản lý của câu lạc bộ cao cấp nhìn thấy cô ta thì cung kính khom lưng, Tạ Phương Dục nói muốn xem strippers, anh ta vội vàng đi sai người sắp xếp, thay đổi tiết mục tối nay.

Ánh đèn đẹp mắt cùng tiếng nhạc chói tai mới chỉ là màn mở đầu của cuộc vui chơi, Tạ Phương Dục đã sớm thành thói quen, ngồi ở khu vực chính giữa, chờ đợi bầu không khí dần dần đạt đến cao trào.

Không ít người đã tìm kiếm đối tượng, tầm mắt liên tiếp quét tới, chỉ là e ngại vệ sĩ ở hai bên người Tạ Phương Dục nên mới không ra tay.

Tạ Phương Dục rất ít khi mập mờ với người khác ở hộp đêm, nhưng hôm nay cô ta muốn nếm thử. Phí vào cửa của câu lạc bộ này rất cao, có thể đi vào thì ít nhất cũng phải là những tên nhà giàu mặc

quần là áo lượt. Cô ta nhìn chung quanh, nhìn thấy hai ba khuôn mặt quen thuộc.

Dưới ánh sáng đan xen làm bộ như không quen biết, dời ánh mắt đi, Tạ Phương Dục thoải mái ung dung mà từng bước tìm kiếm mục tiêu ở trên sân.

Khác với các chị em ngày ngày la hét muốn bao nuôi em trai, thật ra khẩu vị của Tạ Phương Dục rất cố định. Cô ta thích kiểu người trông có cảm giác rất mạnh mẽ, khó chinh phục, chứ dễ dàng thuận lợi quá thì không vui.

Sức hấp dẫn của nam nữ trong cuộc vui là vi diệu nhất, thông thường chỉ dựa vào ánh mắt là có thể truyền được không ít ngôn ngữ. Tạ Phương Dục nhắm thẳng vào một anh chàng đẹp trai chân dài ở phía trước.

Bởi vì đưa lưng về phía nhau, chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng nửa mặt, nhưng dưới ánh đèn những đường nét ưu việt được phác họa ra, trúng hồng tâm của cô ta.

Sống mũi này thật là thẳng, đường nét rõ ràng tuấn tú, thật đẹp trai!!!

Sự tò mò của Tạ Phương Dục đã bị kích thích, cô ta quan sát đồng thời lại phát hiện rất nhiều chi tiết nhỏ cực kỳ hấp dẫn mình. Bên cạnh anh chàng đẹp trai không có ai, biểu cảm lạnh nhạt tự rót tự uống, chỉ là tư thế hai chân đan xen dựa vào lưng vào ghế trông rất gợi cảm, đường cong cơ bắp cánh tay mơ hồ phác họa từ trong áo sơ mi âu phục.

Ngay khi cô ta tỉ mỉ đánh giá anh chàng đẹp trai, đối phương dường như có tâm linh tương thông, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng về phía cô ta.

Người đàn ông tóc đen mắt sâu, gương mặt tuấn tú, ánh mắt rất sắc

bén, quần áo chỉnh tề, vừa nhìn thì trông có vẻ rất dữ dội khiến cô ta không chịu nổi nhưng khi mặc đồ vào lại cực kỳ xa cách và lạnh nhạt.

Trong đời Tạ Phương Dục thích khiêu chiến nhất, càng là chuyện không có khả năng thì cô ta càng hăng hái nóng lòng muốn thử, độ thích hợp này thật sự đã đạt 100.

Cô vén mái tóc xoăn màu đen lên, lấy một ly rượu vang đỏ, thản nhiên đứng dậy, lười nhác đi về phía người đàn ông.

Chiếc váy nhung dài của Tạ Phương Dục được thiết kế lộ lưng, làn da xinh đẹp trắng như tuyết ở trong hộp đêm vô cùng thu hút sự chú ý. Cô ta ngồi xuống bên cạnh anh chàng đẹp trai, lúc này mới nhướng đôi mắt quyến rũ lên nói: "Này, ở đây có ai không?"

Người đàn ông nhìn cô ta một cái, thản nhiên trả lời: "Không có."

Tạ Phương Dục nghiêng mắt nhìn anh ấy, ánh đèn neon rơi vào trong mắt cô ta, ẩm ướt mà hơi sáng. Trong ánh sáng mập mờ, cổ cô ta mềm mại như dương chỉ ngọc, nhưng cũng không lên tiếng nữa, chỉ nhếch khóe miệng, tầm mắt lại hướng lên sân khấu.

Tình cờ buổi biểu diễn mà cô ta yêu cầu đã bắt đầu vào lúc này.

Màn thoát y cuồng nhiệt nhưng không hề thô tục, ngược lại nhảy ra một loại cảm giác tao nhã, vũ công nam hòa mình vào trong mặt nước lăn tăn, tóc đen ướt át, vạt áo càng ngày càng xuyên thấu, tựa như căng dây cung đến cực điểm.

Tạ Phương Dục vừa hứng thú thưởng thức biểu diễn, vừa chậm rãi nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Lúc này vũ công chậm rãi di chuyển bước chân, đi tới quầy rượu ngồi trong bàn, tương tác với những người dưới khán đài, không khí dưới sân khấu vô cùng sôi động.

Trong chốn xa hoa trụy lạc này, người đàn ông chỉ dựa vào sô pha, cúi đầu uống rượu. Anh ấy dường như không hòa nhập với hoàn cảnh như vậy, nhưng cũng không có ý muốn rời đi.

Tạ Phương Dục híp mắt nhìn người bên ngoài nhét tiền vào trong quần áo vũ công, tiền giấy ào ào bay tá lả đầy đất. Vị rượu vang đỏ đậm đà ở trên đầu lưỡi, lúc cô nghiêng mắt nhìn người đàn ông, lại lần nữa tâm linh tương thông với nhau.

Đối phương vừa vặn cũng nhìn cô ta, ánh mắt ở trong bóng tối có vẻ sâu thẳm, mang theo ý nghĩ mơ hồ.

Khi thấy nhìn lén bị bắt gặt, Tạ Phương Dục dứt khoát phóng khoáng tiến gần hơn, khẽ lắc lắc ly rượu vang, nhếch khóe miệng, nở nụ cười: "Anh đẹp trai, uống với tôi một ly không?"

Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông vẫn thản nhiên nhìn cô ta, một lúc lâu sau mới nâng ly, chạm ly với cô ta một cái.

Tiếng vang lanh lảnh nhanh chóng biến mất trong tại cơn sóng ồn ào này, khoảng cách hai người rút lại gần, sau khi Tạ Phương Dục uống hết rượu, đặt chiếc ly xuống.

Đêm nay, cô xịt "Thẳng đến thiên đường" của Kylian, vừa vặn với mùi rượu có vị gỗ cay nồng, mập mờ lười biếng dưới ánh đèn, hô hấp dần dần hòa quyện vào nhau.

Tạ Phương Dục vẫn luôn biết mình xinh đẹp, cũng rất biết lợi dụng ưu thế. Cô ta cong mắt nghiêng đầu nhìn anh ấy, môi khẽ mở, vươn đầu lưỡi nhẹ liếm đi mùi rượu nồng còn sót lại.

Ánh sáng vừa vặn chiếu vào cô ta, chiếu sáng đôi môi đầy đặn trong suốt, Tạ Phương Dục tới gần bên tai người đàn ông, hỏi: "Hôn môi không?"

Giống như chỉ tùy tiện đưa ra một đề nghị khả thi, cô ta nhẹ nhàng mỉm cười, lại kéo dài khoảng cách, chống cằm lười biếng nhìn anh ấy.

Tầm mắt của người đàn ông hạ xuống như híp lại, ánh mắt sâu thẳm.

Tạ Phương Dục chớp mắt, lúc đang muốn nói cái gì đó, bàn tay với khớp xương rõ ràng của đối phương nắm lấy cổ tay cô ta, bỗng dưng kéo cô ta lại gần, ngay sau đó đáp xuống nụ hôn tràn ngập tính xâm lược.

Kỹ thuật của anh ấy cũng khiến người ta hài lòng như trong tưởng tượng, Tạ Phương Dục hoàn toàn đắm chìm vào đó, người đàn ông giữ chặt sau gáy cô ta, không ngừng đẩy, cạy mở hàm răng của cô ta, hôn môi sâu hơn.

Vệ sĩ hai bên như nhắm mắt làm ngơ, tận chức tận trách mà canh giữ ở bên cạnh, Tạ Phương Dục và người đàn ông hôn nhau say đắm, đối phương ôm cô ta ngồi lên đầu gối của mình.

Anh ấy hôn cô ta đến khi son môi không còn, thở không nổi mới buông cô ta ra. Yết hầu nhẹ nhàng di chuyển, cúi đầu nhìn vào đôi mắt như thủy triều chưa bình tĩnh lại của cô ta, ánh mắt anh ấy sâu thẳm khó dò, không hiểu sao có thêm nét dụ.c vọng khó nén.

Con mồi mình nhìn trúng mắc câu, cô chủ Tạ rất thư thái, đưa người tới khách sạn gần đó thuộc sở hữu của nhà mình.

Sau đó chuyện xảy ra rất thuận lợi, hai người đều có một buổi tối tuyệt vời. Trước khi Tạ Phương Dục đi ngủ còn mơ mơ màng màng nghĩ, đã có một lần như này thì nghi thức trước khi cưới cũng xem như viên mãn.

Sáng sớm hôm sau Tạ Phương Dục tỉnh được rất muộn, lúc mở mắt ra phơi mình dưới ánh nắng đã từ mép cửa sổ trượt vào trong.

Tạ Phương Dục nhìn đèn chùm tinh xảo xa hoa, bỗng nhiên nhớ ra, hình như trưa nay cô ta phải gặp mặt Bùi Diên, vỗ đầu một cái: "Xong rồi xong rồi, hẹn người ta mười một giờ mà mình quên mất."

Cô ta gấp gáp vội vàng đứng dậy, người đàn ông ở phía sau lại đưa tay kéo cô ta lại, đè vai cô ta xuống: "Tôi nghĩ ý nghĩa của việc cùng nhau ăn một bữa trưa không còn lớn nữa, cô Tạ à."

Tạ Phương Dục ngây người trong hai giây, bỗng nhiên cảm thấy khóe mắt muốn nứt ra, cô ta nhìn Bùi Diên giam cầm mình trong lồng ngực, thản nhiên nói một cách sâu xa: "Bây giờ chúng ta đã có hiểu biết sâu sắc hơn về nhau rồi."

Chương 99: Thụy Sĩ

Lúc trước Úc Thừa và Hoài Hâm đã bàn xong, hôn lễ do anh toàn quyền lo liệu. Nhưng có rất nhiều phương hướng lựa chọn, vẫn phải căn cứ vào sở thích của cô.

Bọn họ đều không thích quá ồn ào, vì thế sau khi thương lượng, họ sẽ tổ chức một hôn lễ nhỏ ở một địa phương xinh đẹp trước, chỉ mời mấy người bạn bè thân thiết, sau đó lại mở tiệc tối ở Hồng Kông và mời nhân vật nổi tiếng bốn phương đến tham dự.

Nói là hôn lễ nhưng thật ra lại là một cơ hội tốt để biến thành nghỉ phép đi du lịch. Úc Thừa đề nghị đi Bắc Âu, Hoài Hâm cũng rất mong chờ, cô xem trên mạng cả buổi, cảm thấy Thụy Sĩ không tồi nên quyết định chọn Zermatt, một thị trấn xinh đẹp được bao quanh bởi các đỉnh núi Alps làm điểm đến.

Đây là một nơi nghỉ dưỡng rất nhỏ, nhưng phong cảnh lại vô cùng xinh đẹp, còn được du khách gọi là "Thiên đường nhân gian". Khi sông băng chưa tan, nhìn ra xa sẽ thấy tất cả toàn là tuyết trắng tinh khiết như đang gột rửa tâm hồn.

Cuối năm qua đi công việc của tập đoàn vô cùng bận rộn, Úc Thừa lại bận đến mức chân không chạm đất. Hoài Hâm cũng bắt đầu học kỳ nghiên cứu sinh mới, vì thế dự định tổ chức hôn lễ vào dịp Tết năm sau, vừa vặn cũng có đầy đủ thời gian để chuẩn bị.

Học kỳ này hai người vẫn ở nơi đất khách nhưng mỗi tuần Úc Thừa đều bay tới Bắc Kinh thăm cô. Hoài Hâm có lúc đau lòng vì anh quá cực nhọc, cũng sẽ đi Hồng Kông ở cùng anh một thời gian.

Luôn đi tới đi lui như vậy, ý nghĩ sinh động trước đó lại hiện ra trong đầu. Một lần Úc Thừa lại tới thăm cô, sau khi trải qua buổi tối nhiệt tình, Hoài Hâm nằm trong lòng người đàn ông, mặt kề bên cổ anh, đột nhiên hỏi: "Có muốn em qua đó cùng anh không?"

Úc Thừa cụp mắt, vừa nắm tay cô trong lòng bàn tay, vừa nhẹ nhàng hôn tóc mai cô, nói với giọng điệu trầm thấp: "Bé yêu, anh không muốn làm lỡ việc học của em."

"Không, ý em là sau này." Hoài Hâm hơi nhổm dậy, nhìn thẳng vào mắt anh: "Chờ sau khi tốt nghiệp, em muốn đến tập đoàn làm việc, ở ngay bên cạnh anh."

Hoài Hâm không có ý tưởng quá mãnh liệt đối với kế hoạch nghề nghiệp của mình, tài chính vốn là lĩnh vực cô thích, dù là làm môi giới đầu tư, đầu tư tư nhân, hay là hoạt động thị trường ở xí nghiệp thực thể thì đều có thể chạm tới điểm hứng thú của cô.

Nếu so sánh thì một gia nghiệp lớn như Phan thị có thể rèn luyện năng lực của cô, phát huy giá trị ở trình độ lớn nhất, chỉ là những người khác không có cơ hội tốt như vậy mà thôi. Huống chi có Úc Thừa ủng hộ, con đường này cũng có thể vững vàng bước đi, càng có lợi cho sự phát triển của cô.

Úc Thừa nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt hơi sâu, trong khoảng thời gian ngắn không nói gì.

Anh có thể cho cô bất cứ chức vị gì, nhưng vấn đề mấu chốt không phải cái này.

"Anh à, em không muốn xa anh nữa."

Hoài Hâm nằm sấp xuống, dán gò má vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim đập bên trong, nghiêm túc nói: "Em muốn ở bên cạnh anh, lúc muốn gặp mặt thì gặp mặt, không cần mệt mỏi vì khoảng cách

nữa.”

Lúc ở chung với anh, cô thật sự có rất nhiều cảm giác mà lần đầu tiên cảm nhận được, tình yêu ngọt ngào ấm áp nóng bỏng mãnh liệt, cũng bao gồm cả vất vả và nỗi nhớ nhung khi yêu xa, Mỗi một buổi tối đều muốn được anh dịu dàng ôm trong lòng ngủ, đáng tiếc có đôi khi bên gối chỉ là trống rỗng.

Ánh mắt Úc Thừa tối đen, anh vẫn không nói lời nào, tay đè gáy cô lại, dùng sức ôm cô vào lòng.

“Như vậy em sẽ rất vất vả.” Giọng nói của anh trở nên trầm khàn.

Có thể ở bên cạnh cô, sao anh lại không muốn chứ? Chỉ là Hồng Kông là nơi thường trú của anh, làm như vậy là cô nhường bước cho anh. Nếu Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện Thanh vẫn ở Bắc Kinh, vậy thì cơ hội Hoài Hâm ở bên bố mẹ sẽ ít đi rất nhiều.

Hoài Hâm mím môi, giơ cánh tay ôm lấy cổ anh.

“Sức khỏe của bố không tốt, em sẽ đến thăm ông ấy nhiều hơn, đốc thúc ông ấy kiểm tra lại đúng giờ, hoặc là đưa bọn họ cùng đến Hồng Kông với chúng ta, chỉ cần người một nhà ở chung một chỗ, sẽ luôn có biện pháp giải quyết.”

Úc Thừa cụp mắt muốn nói cái gì đó, nhưng cô lại ngắt lời anh, ánh mắt trong veo như nước, thậm chí trong nét mặt có một tia lạc quan: “Hai người ở bên nhau, vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng mà. Luôn luôn có khó khăn, cũng sẽ có vất vả, nhưng em chỉ nghĩ là khi em ở bên anh thì sẽ không sợ những vất vả này nữa.”

Trong bầu không khí vương vấn từng hơi thở, giống như tiếng than thở ấm áp. Hoài Hâm vươn bàn tay mềm mại dán lên ngực anh, ánh mắt xinh đẹp ẩn chứa màu nước, gợn sóng lăn tăn, giống như ánh trăng chiếu rọi mặt biển.

Ánh mắt người đàn ông trầm xuống như bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, hơi thở lướt qua trong chớp mắt, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi cô, sức lực vô cùng dịu dàng.

"Tiểu Hâm."

Anh chỉ khàn khàn thốt ra hai chữ, rồi không nói nữa.

Nhưng Hoài Hâm hiểu ý anh.

Tên.

Mỗi lần gọi đều là một lời tỏ tình không rõ ràng.

Muốn nói với cô rằng anh rất yêu cô, trân trọng cô và vui mừng vì cô luôn được vui vẻ trong từng khoảnh khắc.

-

Chương trình học giữa học kỳ được sắp xếp kín mít, liên tiếp hai học kỳ, Cuối cùng Hoài Hâm nhìn sao nhìn trăng rồi cũng đến được Giáng Sinh.

Lúc này họ đã bắt đầu sắp xếp ngày cưới, Úc Thừa bận rộn suốt một năm, chính là để giành ra hai mươi ngày không dễ dàng này làm hôn lễ, cùng cô hưởng tuần trăng mật.

Khách mời tổng cộng chỉ có hai mươi mấy người, đều là bạn bè thân quen của hai bên.

Hoài Diệu Khánh và Triệu Viện Thanh đã chuẩn bị hành lý từ sáng, Triệu Triệt càng vui mừng khôn xiết, trốn học ra nước ngoài. Mặc dù Hầu Tố Hinh và Úc Vệ Đông đi lại bất tiện, nhưng dù sao cũng là đại sự cả đời chỉ có một lần, thời khắc đáng giá kỷ niệm như thế này, Úc Thừa vẫn rất hy vọng bọn họ có thể ở bên cạnh. Anh đã thuê hộ lý tốt nhất, cẩn thận chăm sóc sức khỏe cho hai ông bà.

Phía nhà họ Phan do Phan Tuyển dẫn Phan Diệu ra mặt, trong giới Hồng Kông còn mời Phó Đình Hựu, Chu Cần và Tề Gia Huy. Phía Hoài Hâm là mấy người bạn đại học của cô, bao gồm ba người bạn cùng phòng hoạt bát.

Nói thật đây thật sự là một tổ hợp hiếm thấy, lúc Khương Khả Khiết nghe nói danh sách khách mời cũng thấy sốc. Là một người làm công ở ngân hàng đầu tư, cô ấy thường xuyên có thể nhìn thấy đủ loại CEO và chủ tịch, nhưng danh tiếng như nhà họ Phó, họ Tạ thì vẫn ở đẳng cấp khác xa cô ấy.

Đây chính là kim tự tháp đỉnh cao nhất, khiến mọi người phải ngước nhìn, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn mà thèm thôi.

Hơn nữa đây còn không phải là buổi ăn chung tập thể, hay bữa tiệc đông đến mức không thể nhớ tên. Bữa tiệc chỉ có ít người tham gia, muốn trao đổi cái gì cũng đều rất thuận tiện.

Còn nhớ rõ có một bài văn có câu là "Mai này giàu sang, chớ quên nhau", mọi người lúc còn đang đi học đều thích dùng những câu như vậy để trêu đùa nhau. Hiện tại Khương Khả Khiết thật sự có cảm giác đắc đạo, gà chó lên trời, kích động đến mức lời nói cũng không lưu loát: "Con à, con thật sự rất có tiền đồ đấy! Mẹ yêu con!"

Nhưng giây phút chấn động nhất vẫn là sau khi Chử Thi Nhiên và hai người kia nhìn thấy Úc Thừa.

Trước đêm hôn lễ Hoài Hâm đã nói khái quát về bối cảnh của anh cho họ nghe, hào môn thế gia Hồng Kông, cho nên họ cũng khá có ấn tượng, đó là điều kiện đặc biệt tốt, rất giàu, có điều không khớp với cuộc phỏng vấn lần trước tại diễn đàn hội nghị thượng đỉnh kinh tế vừa qua.

Cho đến khi Hoài Hâm dẫn ba người họ đi giới thiệu với Úc Thừa, người đàn ông tuấn tú lịch lãm mỉm cười dịu dàng, thong dong lịch

thiệp, hào hoa phong nhã mà chào hỏi bọn họ, bọn họ mới kịp phản ứng.

Chử Thi Nhiên ở bên cạnh mắng thầm một tiếng, phải cố gắng kìm chế lắm mới khống chế được bản thân mình.

Ai còn nhớ lúc trước Hoài Hâm đã nói gì trong nhóm chat?

Cô ấy nói Úc Thừa là bạn trai của cô ấy, sắp kết hôn rồi.

Còn mình đáp như thế nào nhỉ???

Nhớ lại mấy lời tuyên bố lung tung trong nhóm lúc trước, Chử Thi Nhiên nhắm tịt mắt lại, chỉ muốn tự chôn mình ngay tại chỗ mà thôi.

Mẹ nó, ai mà ngờ đây không phải bốc phét mà là thật chứ?!

Ai mà ngờ được chứ!

Chử Thi Nhiên cảm giác mình quay về thì có thể lên Zhihu biết một truyện ngắn "Bạn tôi là người chiến thắng trong cuộc đời."

"Aaaaaaa!" Ba người hoàn toàn phát cuồng đến mức điên rồ, phải thật lâu sau mới bình tĩnh lại được, tất cả đều vây quanh Hoài Hâm bảo cô mau kể lại câu chuyện tình yêu động lòng người của mình.

Đêm trước Giáng Sinh, Zermatt cực kỳ xinh đẹp, giống như xứ sở thần tiên vậy. Tuyết trắng tinh khiết phủ kín trên núi Matterhorn. Gần đó là thị trấn nằm trong lòng dãy Alps, ánh đèn vàng rực chiếu lên từ ngã tư đường, nhìn từ trên xuống hệt như từng đàn đom đóm.

Chỉ có mấy nghìn dân cư, nhưng dân cư trong thị trấn đã bắt đầu nô nức chuẩn bị cho ngày lễ Giáng Sinh, gần như ở cửa mỗi căn nhà đều có cây thông được trang trí sặc sỡ muôn màu, màu xanh đỏ đan xen trông cực kỳ bắt mắt.

Chỗ ở của họ tọa lạc ở bên cạnh nhà thờ kiểu Gothic xinh đẹp, nơi sẽ cử hành hôn lễ theo kế hoạch kia, cuối con đường lớn là dòng suối nhỏ chảy róc rách màu xanh nhạt như băng đăng.

Từ trong nhà nhìn ra có thể thấy đỉnh Matterhorn sừng sững, khi màn đêm bao trùm, có thêm ánh trăng tô điểm sẽ mang theo nét đẹp cực kỳ tĩnh lặng.

Trong nhà có một suối nước nóng nhỏ, mỗi hộ một cái nên khá riêng tư, tầm nhìn cũng vô cùng rộng lớn.

Người lớn đã đi nghỉ ngơi, đám thanh niên thì tụ tập lại chơi bời.

Đây là nhóm người thân quen nhất, chơi với nhau không cần mang theo một lớp mặt nạ. Cả đám cùng uống rượu, nói chuyện trời đất, mùa đông ấm áp như thế ngồi trên sô pha mềm mại, bên cạnh là lò sưởi ấm áp, vừa ung dung lại thoải mái.

Úc Thừa và Hoài Hâm ngồi ở giữa, cánh đàn ông nói về các chủ đề như đầu tư, chính trị, buôn bán và tác phẩm nghệ thuật các thứ, cánh phụ nữ thì lại buôn dưa lê.

Hoài Hâm kể được một nửa thì thôi, không kể tiếp nữa, năm sáu người tụ tập với nhau thảo luận hăng say, sợ chính chủ nghe thấy nên cố gắng nhỏ tiếng hỏi.

Gì mà ai rung động trước, ai chủ động mở miệng trước, ai theo đuổi ai trước, cầu hôn kiểu gì, chuyện để lại ấn tượng sâu sắc nhất, hỏi mãi không biết chán. Sau khi hỏi xong, mọi người đều hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt cứ như hóng chiến hạm cập bến vậy.

"Câu hỏi cuối cùng!"

Khương Khả Khiết hỏi: "Cậu thích điểm nào ở anh ấy?"

"Cái này hả?" Hoài Hâm mỉm cười, rũ mắt nhìn xuống, bàn tay của Úc Thừa đang đặt trên đầu gối cô, người thì nghiêng về bên kia, nói chuyện với mấy người Phó Đình Hựu. Thế là cô kéo bàn tay thon dài của anh lên chơi đùa: "Các cậu muốn nghe phiên bản ngắn gọn hay là phiên bản đầy đủ đây?"

"Đương nhiên là phiên bản đầy đủ rồi!"

Hoài Hâm ồ một tiếng, chớp mắt mấy cái: "Vậy thì phải kể đến sáng mai mất."

Ôi cái mùi tình yêu này nồng quá đi mất, mấy người Chử Thi Nhiên hâm mộ ghen tị trừng mắt, lắc lắc tay cô: "Cậu mau nói đi mà!!"

"Được rồi được rồi, để tớ kể!" Hoài Hâm mím môi, nở một nụ cười ngọt ngào.

"Ừm... Tớ thích sự dịu dàng, chín chắn, luôn chu đáo và quan tâm tớ. Bọn tớ có rất nhiều suy nghĩ giống nhau, anh ấy cũng rất hiểu tớ, cũng biết cách tạo ra sự lãng mạn và bất ngờ. Khi ở bên cạnh anh ấy, mỗi giây mỗi phút tớ đều vô cùng vui vẻ."

"Tớ thường cảm thán tại sao bản thân lại may mắn như thế, gặp được anh ấy giữa biển người mênh mông, dù gặp nhiều chông gai nhưng vẫn bên nhau đi tới hiện tại, nhưng hiển nhiên, đối với tớ, anh ấy là độc nhất vô nhị, là người tuyệt vời nhất trên thế giới này."

Ban đầu còn hóng hớt hỏi thăm, đến sau này mọi người chỉ thấy hâm mộ mà thôi.

"Ôi, ngọt ê hết cả răng!!!"

"Không chịu nổi mất!!!"

Mấy tiếng reo hò bên này cũng thu hút sự chú ý của Úc Thừa, anh nhìn sang Hoài Hâm, mặt cô đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh vô cùng

quyến rũ.

Cô không biết anh có nghe được những lời mình vừa nói hay không, nhưng Úc Thừa không nói gì hết, chỉ im lặng nhìn cô, sau đó nghiêng người qua hôn lên má cô một cái trước mặt mọi người.

Đúng là ngược đãi bọn FA, không chừa cho người ta đường sống, đám người Chử Thi Nhiên đều há hốc mồm, sau đó lại là một tràng tiếng trêu đùa khác còn vang hơn.

Đám Phó Đình Hựu lắc đầu cười, cụng ly một cái, rượu trong ly lấp lánh trong ánh lửa.

Tiếng cười đùa trêu chọc ầm ĩ vang lên khắp không gian ấm áp này. Cảnh tuyết rơi bên ngoài rất đẹp, bọn họ vui chơi tới nửa đêm mới quay về phòng.

Không biết có phải du lịch khiến tâm trạng của người ta tốt hơn hay không, hôm nay Hoài Hâm rất phấn khởi, vất vả lắm mới có thời gian ở riêng với Úc Thừa, nên cô muốn rủ anh đi ngâm nước nóng.

Bể tắm của bọn họ là nơi tuyệt nhất để ngắm cảnh núi tuyết, Úc Thừa hai tay chống bên người Hoài Hâm, ôm cô ở giữa vách bể tắm và lồng ngực của mình.

Trên trời có ánh sao lấp lánh, hô hấp của anh ở ngay bên tai, anh khàn giọng gọi một tiếng: "Bé yêu."

"Hửm?" Trán Hoài Hâm rịn mồ hôi, ngón tay đan xen vào bàn tay anh, thân mật không có kẽ hở.

Lúc này cô cảm giác được Úc Thừa hôn lên vành tai của cô, hơi nước mờ ảo bốc lên xung quanh, Hoài Hâm lại cảm nhận được việc thân mật với người mình yêu là chuyện tuyệt vời tới mức nào.

Quên đi cả thời gian và không gian, chỉ biết về anh mà thôi. Trong

đầu và trong lòng cũng chỉ có mình anh, không thể chứa nổi bất kỳ thứ gì nữa,

Nửa đêm, lúc Hoài Hâm mơ màng thiếp đi, nghe thấy Úc Thừa thở dài một tiếng bên tai cô: "Em cũng là độc nhất vô nhị, tốt nhất trên đời này."

Chương 100: Giáng Sinh

Zermatt là thánh địa trượt tuyết hàng đầu thế giới, đúng lúc Úc Thừa và Hoài Hâm đều thích, nên sáng sớm bọn họ đến khu trượt tuyết với nhóm người Phó Đình Hựu.

Thật ra Hoài Hâm rất thích cảm giác lái xe rong ruổi khắp các ngôi làng nhỏ, xung quanh là những ngôi nhà nhỏ và từng gốc thông ẩn mình trong lớp tuyết trắng phau, nơi xa là núi Alps, trời trong nắng vàng, vòm trời cao vời vợi.

Bọn họ bắt đầu từ đường trượt đỏ trước, một đường trượt xuống tiện thể ngắm cảnh thị trấn xinh đẹp ẩn mình trong từng rặng núi, sau đó lại đến đường trượt xanh dốc hơn.

Mấy anh chàng ở đây ai cũng điêu luyện, để đảm bảo sự an toàn của Hoài Hâm, Úc Thừa còn đặc biệt thuê cả huấn luyện viên nữ cho cô.

Hoài Hâm rất thích cảm giác tự do tự tại lúc xuống dốc, cô nhớ lúc còn ở Bắc Kinh, cùng Hoài Hâm đi trượt tuyết, hai người ôm nhau lăn vào giữa đống tuyết mềm mại, tâm trạng tốt lên hẳn.

Bên cạnh khu trượt tuyết có một con đường nhỏ lót gỗ, trượt tuyết xong có thể thong thả tản bộ trên con đường kia, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu xuống, không hề chói mắt, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

Mọi người từ trên núi xuống, lại qua thị trấn nhỏ kia đi dạo.

Có xe ngựa kéo chạy trên đường, hai chú ngựa cao lớn với bộ lông trắng tinh, tiếng vó ngựa cộp cộp vang dội, người đánh xe ngồi ở phía trước, toa xe phục cổ ở phía sau vô cùng tinh xảo, giống như bước vào Châu Âu của thế kỷ 20 vậy.

Hoài Hâm đương nhiên cũng nổi hứng muốn thử, cô và Úc Thừa đi cùng một chiếc Phó Đình Hựu thì ngồi ở chiếc sau với Tề Gia Huy và Chu Cần, Khương Khả Khiết và Ninh Thi Nhiên thì ở lại thị trấn ăn pizza, không đi cùng bọn họ nữa.

Hôm đó tham quan xong thì hai người quay về khách sạn trước.

Úc Thừa và Trình Tranh lên mạng làm việc online, Hoài Hâm thì đeo tai nghe lên, ngồi dựa bên cạnh anh xem phim.

Cô xem được một lát thì muốn đắp mặt nạ, thế là lục tìm ở trong vali, nhưng lại thấy một bìa sách quen thuộc ở trong vali.

Hoài Hâm sững ra, cô còn tưởng là mình nhìn lầm, kéo khóa lấy ra xem thử, đúng là quyển sách "Thất Trọng"

Má ơi.

Má ơi

Má ơi!!!

Sách của cô!!!

Tại sao lại có trong vali chứ!!!!

Hoài Hâm giật mình hoảng sợ, chừng mười mấy giây sau mới run rẩy vươn tay cầm lấy quyển sách đó ra.

Úc Thừa vẫn đang họp online trong phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, sườn mặt cũng sắc bén đẹp trai như thế, Hoài Hâm

nuốt một ngụm nước bọt, lại nhìn vào quyển sách đã bị người ta đọc mấy lần này.

Cô mở ra thì phát hiện Úc Thừa còn kẹp bookmark nữa, đã đọc hơn nửa quyển, tình tiết ngay đoạn nam nữ chính dây dưa với nhau, hai bên cò cưa không dứt.

Bởi vì nguyên nhân đến từ gia đình, nữ chính trong sách cực kỳ nhạy cảm và tự ti, sau khi nam chính đâm thủng lớp phòng hộ kia, phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là muốn chạy trốn.

[Tôi đã đi về phía cô ấy 99 bước, tại sao cô ấy lại không chịu tiến lên một bước về phía tôi chứ? Trong mắt tôi, lúc nào cô ấy cũng sáng lấp lánh như đá quý.] Đây là những nghi vấn của anh ta.

[Có lẽ, trong mắt anh, em là một viên ngọc, nhưng anh không biết sâu trong tâm hồn em vẫn có vết rạn, nếu như anh nhìn thấy nó, liệu anh có thể thật lòng thích em như ngày xưa không?] Đây là tiếng lòng của cô ấy.

Không ngờ Úc Thừa đã xem tới đoạn này rồi, Hoài Hâm còn tưởng anh không đọc nổi thể loại văn học yêu đương nhảm nhí thế này, cô mím môi nhìn chằm chằm vào những dòng chữ trong sách và ngây người một lát, đột nhiên che miệng mỉm cười.

Bên ngoài, bầu trời sao lung linh huyền ảo vô cùng xinh đẹp, loáng thoáng có tiếng ca hát và cười đùa vọng tới, cảm giác nhân gian phồn hoa vô cùng rõ rệt.

Xưa nay Hoài Hâm luôn cố gắng thể hiện mặt tốt nhất ra với mọi người, dần dần, cô cũng biến mình thành một viên đá quý xinh đẹp, nhưng nội tâm lại vô cùng yếu đuối, cô giấu hết mặt yếu đuối sợ hãi của mình vào trong từng con chữ.

Nhưng anh đã nhìn thấy.

Không biết sao lại khiến cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Hoài Hâm cô đơn, nhạy cảm, rất thèm khát sự tin tưởng, cần rất nhiều rất nhiều yêu thương mới có thể xoa dịu nỗi bất an trong cô.

Lúc trước, khi viết quyển sách này, cô đang ở trong trạng thái do dự trước tình yêu, không có cảm giác an toàn, nên cũng thể hiện nỗi lòng dưới lớp nhân vật trong sách.

Nhưng bây giờ đã khác.

Sau khi ở bên cạnh Úc Thừa, Hoài Hâm đã thay đổi rất nhiều, bởi vì những điều anh đã làm cho cô từ những thứ nhỏ nhặt nhất đều nói cho cô biết, tình yêu chân thành mà cô muốn đang nằm gọn trong tay cô rồi.

Nếu không phải bầu không khí đón Giáng Sinh ở đây quá rõ ràng, Hoài Hâm gần như đã quên mất bây giờ là lễ Giáng Sinh rồi.

Sáng sớm, cô mơ màng tỉnh dậy trong ánh nắng buổi sớm mai, vừa liếc mắt một cái đã thấy bàn ăn bày bát đĩa bằng sứ trắng tinh Úc Thừa đặt ở bên cạnh.

Anh nghe thấy động tĩnh bèn quay sang nhìn cô, mỉm cười nói: "Bé yêu, dậy ăn sáng đi."

Ở đây có nhà bếp riêng cùng các dụng cụ nấu ăn tiện nghi và sạch sẽ, đã lâu rồi Hoài Hâm không ăn món anh nấu, đôi mắt cô sáng ngời, vội chạy đi rửa mặt rồi tò mò đi tới bàn xem thử.

Là bữa sáng đặc biệt anh nấu theo chủ đề Giáng Sinh.

Salad bơ và cá hồi trang trí thành vòng hoa, bên trên được điểm xuyết bằng mảnh cà rốt được cắt thành đủ mọi hình dạng, có vớ Giáng Sinh, có trái tim và cả hình ngôi sao năm cánh nho nhỏ.

Ngoài ra còn có súp tôm măng tây kiểu Pháp, phối hợp hai màu xanh lá và đỏ, rất đáng yêu.

"Wow, đẹp quá đi!" Hoài Hâm rất thích, kìm lòng không được mà chụp một bức ảnh.

Úc Thừa chống tay trên thành ghế sau lưng cô, cười khẽ một tiếng: "Em thích là được rồi."

Hương vị cũng cực kỳ ngon, Hoài Hâm rất hưởng thụ, nheo mắt nhìn anh: "Anh, anh dậy từ sớm để nấu lâu lắm ạ?"

"Cũng không lâu lắm." Anh xoa đầu cô, đuôi mắt nhếch lên: "Tỉa cà rốt hơi lâu một tí thôi."

Sóng mắt Hoài Hâm long lanh, cô xoay người, nửa quỳ trên ghế, nghiêng người ôm lấy eo anh.

"Em thích anh quá đi mất."

Từng tiếng hít thở đều đều vang lên trên đầu cô, Úc Thừa cúi người xuống, hôn lên trán cô, giọng nói xen lẫn tiếng cười rất khẽ: "Anh yêu em."

Vành tai Hoài Hâm đỏ lên, cô từ từ nhích sang, dán lên cổ anh.

Ánh mặt trời xán lạn bên ngoài chiếu vào sân, thời tiết rất đẹp, hai người ăn sáng xong, ôm nhau một lát, Hoài Hâm lơ đễnh liếc mắt ra ngoài thì thấy cửa nhà đối diện có treo một chiếc tất thật to, cô không khỏi reo lên: "Đúng rồi, hôm nay là Giáng Sinh!"

Cô nhìn Úc Thừa một cái, lại cười nói: "Lúc trước bố em sẽ chuẩn bị một món quà cho em, nên lúc còn bé em luôn tin là ông già noel có thật."

Không chỉ như thế, cô còn tò mò không biết ông già Noel leo xuống

từ ống khói đầy tro bụi đó như thế nào.

"Vậy sao?"

Úc Thừa cười khẽ giúp cô vén lọn tóc bên mang thai, mắt hoa đào nheo lại: "Vậy thì để xem năm nay ông già Noel có tặng quà cho chúng ta hay không?"

Cửa phòng của bọn họ cũng có treo tất đỏ lớn, lúc Hoài Hâm vào ở đã chú ý tới, trước kia cô còn tưởng là vật trang trí, không hề nghĩ tới phương diện này.

Hoài Hâm nghiêng đầu cười, bắt đầu tưởng tượng theo lời nói của anh: "Nói không chừng ở Châu Âu thật sự có ông già Noel đi từng nhà tặng quà đấy."

Úc Thừa chỉ nhìn cô cười: "Nói không chừng đúng là như thế đấy."

Hoài Hâm nhướng mày lên, cô đứng dậy, giả bộ đi ra cửa: "Vậy để em đi xem thử."

Cô mở cửa ra, đứng trên bậc thang, đường đi và mái nhà đã bị tuyết trắng phủ kín, dõi mắt nhìn lại chỉ thấy những gốc thông được trang trí thật đẹp ở ven đường, treo đầy những món đồ trang trí sặc sỡ, tràn ngập không khí Giáng Sinh.

Tâm trạng của Hoài Hâm rất tốt, vừa ngắm cảnh tuyết vừa với tay vào chiếc tất đỏ kia xem thử.

Vốn dĩ còn tưởng là không có gì, nào ngờ tay cô lại sờ trúng cái gì đó, cô giật mình, vội lấy thứ ở bên trong ra.

Là một quyển sách bọc da dê.

Rất giống quyển cô đưa cho Úc Thừa, nhưng to hơn một chút.

Hoài Hâm nhìn thoáng qua bìa sách, trái tim bất giác đập rộn lên.

Ngón tay của cô run rẩy, tháo nơ bướm ra, mở trang thứ nhất ra.

[Ông già Noel của em tặng quà cho em đây, Giáng Sinh vui vẻ nhé, bé yêu.]

[Đầu tiên, chúc cô bé của anh Giáng Sinh vui vẻ, rất vui vì được đón Giáng Sinh với em "mặt cười"]

Ngón tay Hoài Hâm hơi cuộn lại, giơ tay che miệng, gần như nín thở.

Tầm mắt cô di chuyển theo từng con chữ, bỗng nhiên như đứng im tại chỗ.

Là dòng chữ lưu loát đẹp mắt của anh ấy, bắt chước lại y hệt món quà cô tặng anh, chẳng qua là diễn tả lại mọi chuyện từ góc độ của anh ấy thôi.

Có cả ảnh chụp lẫn chữ viết.

Ở Printer.

[Vừa bước vào tôi đã chú ý tới cô ấy, sau khi cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, bầu không khí xung quanh như tràn ngập mùi hoa dành dành.]

Lần đầu gặp ở quán bar.

[Lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy bịa ra một thân phận giả, thật ra tôi cũng có cảm giác quen thuộc rất vi diệu, nhưng lại giống như hai người khác hẳn nhau. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng thật sự cảm thấy tò mò về cô ấy.]

Ở nơi gõ chuông.

[Từ trong tiểu thuyết viết ra, tôi đã có vài suy đoán mơ hồ, nhưng không thể chắc chắn nên đã thử cô ấy, phản ứng của cô ấy nhanh hơn tôi nghĩ, tôi lại càng có hứng thú với cô ấy hơn.]

Ở núi tuyết Đạo Thành.

[Núi tuyết ở đây vô cùng gập ghềnh khó đi, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, tôi có một cảm giác duyên phận rất kì diệu.]

[Đến lúc này, tôi đoán cô ấy chính là Lisa, đúng là rất thú vị.]

[Bây giờ nhớ lại, tôi lại cảm thấy may mắn vì có thể gặp được cô ấy ở đó.]

"Coco".

[Chúng tôi khá giống nhau.]

Thị trấn mất điện ở cầu Tân Đô.

[Đối với tôi, hai thân phận trưởng bối và lãnh đạo, hoặc là một người đàn ông có tình cảm khác dành cho cô ấy không ngừng thay đổi.]

Đến Bắc Kinh dọn nhà.

[Cô ấy cùng tôi xem Cô bé Heidi, tôi bắt đầu hiểu ra, đối với tôi, cô ấy thật sự không giống những người khác. Tôi cũng không ghét cảm giác này, bởi vì cô ấy đủ thông minh, biết phải làm sao mới có thể hòa tan khoảng cách.]

Trên đường quay lại quán bar lần thứ hai.

[Có thể hơi nhanh, nhưng tôi muốn có thêm ràng buộc với em ấy.]

[Tôi muốn mình có thể làm dịu những giọt nước mắt của em ấy.]

Đêm diễn "Nghệ sĩ dương cầm trên biển".

[Muốn ôm em ấy.]

Quay về thăm bố mẹ.

[Em ấy chat với tôi, lúc đó chúng tôi cùng nghe One day at a time, lúc đó tôi đã biết, cô ấy thật sự hiểu tôi.]

[Tôi không muốn tiếp tục trò chơi này nữa, tôi muốn gặp mặt em ấy.]

Lần thứ ba gặp nhau ở quán bar.

[Tôi muốn ngả bài với em ấy.]

[Sao em ấy tức giận cũng đáng yêu như thế chứ.]

“Quản lý và người tình - Jerry Maguire”.

[Em ấy đưa tôi một chiếc máy ảnh Leica, đúng là em ấy đã nhìn thấu mọi chuyện.]

[Tôi rất thích món quà của em ấy.]

“Dị nhân Benjamin”.

[Em ấy nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi. Nếu như em ấy biết lời hứa này có ý nghĩa như thế nào với tôi, liệu em ấy có còn chấp nhận không?]

[Tôi sẽ cho em ấy thêm một cơ hội đổi ý.]

Macao.

[Tôi không thể nào nhìn em ấy nói cười cùng người khác được. Tôi muốn em ấy chỉ nhìn tôi mà thôi.]

[Tôi biết tương lai sẽ có rất nhiều giông bão khó khăn, nhưng tôi vẫn ích kỷ muốn giữ em ấy ở lại. Giữ em ấy lại bên cạnh tôi.]

Đưa em ấy về gặp bố mẹ.

[Em ấy chạy khắp nơi giữ uy tín cho tôi, khi đôi mắt lấp lánh của em ấy nhìn về phía tôi, tôi biết mình đã phải lòng em ấy.]

[Tôi không muốn buông tay. Muốn em ấy mãi mãi ở bên cạnh tôi.]

Thung lũng hoa hồng ở Thổ Nhĩ Kỳ.

[Lúc mặt trời lặn, tôi nhìn vào đôi mắt của em ấy, nghe được tiếng tim đập rộn ràng của mình.]

[Tôi nhất định phải thành công, không thể thất bại.]

Quảng trường hải đăng.

[Chúng tôi ôm nhau khiêu vũ giữa biển người, em ấy thật đáng yêu, nhìn nụ cười của em ấy từ xa, tôi đã thấy tim mình rung rinh, xin thời gian hãy dừng lại ngay khoảnh khắc này.]

Pamukkale.

[Tiếc quá, không thể để em ấy được ngồi khí cầu. Sau này tôi sẽ đưa em ấy tới một lần nữa.]

Đêm thất tịch.

[Tôi không muốn kết hôn với người khác, tôi chỉ muốn kết hôn với em ấy.]

[Tôi sẽ dốc hết sức mình vì em ấy.]

Mua hai chiếc nhẫn.

[Lại khiến em ấy khóc rồi.]

[Tôi hối hận vì không thể hôn em ấy lần cuối, nói một tiếng tôi yêu em ấy. Mặc kệ kết cục thế nào, ít nhất cũng phải để em ấy biết rõ.]

Chia xa.

[Tôi rất nhớ em ấy.]

[Tôi muốn về bên cạnh em ấy.]

Gặp lại trong ngày tuyết rơi.

[Tiểu Hâm của anh.]

Hành trình Thổ Nhĩ Kỳ lần hai.

[Em ấy đồng ý rồi!]

[Tôi và em ấy sẽ mãi mãi ở bên nhau.]

Không khí mát lạnh, giọt nước mắt rơi xuống trang giấy, làm chữ viết nhòe đi.

Hoài Hâm nhìn thấy ba hàng chữ cuối cùng Úc Thừa viết cho mình qua màng nước mắt.

[Tôi sẽ không bao giờ buông tay lần nữa.]

[Em ấy là người mà tôi yêu nhất cuộc đời này.]

[Chỉ cần em ấy nhìn về tôi một cái, tôi sẽ nguyện đi hết 100 bước vì em ấy, cả đời này cũng không thay đổi.]

Chương 101: Tiểu Hâm

Hoài Hâm cầm quyển sách, nước mắt làm ướt đẫm khóe mi, trái tim vừa ấm áp lại mềm nhũn.

Trái tim Hoài như bị cảm xúc chua xót và ngọt ngào bao phủ, cô cúi đầu gạt đi nước mắt, một chiếc áo len dày phủ lên bờ vai, mang theo mùi hương quen thuộc.

Anh ôm lấy cô từ sau lưng, cằm cọ vành tai cô, dịu dàng gọi: "Bé yêu."

Hoài Hâm không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe tiếng hít thở đều đều của anh.

Hai người kéo một chiếc ghế tựa ra ngồi ở cửa, Hoài Hâm rúc trong lồng ngực anh, tách cà phê nóng trên bàn tỏa khói nghi ngút.

Bọn họ ngồi bên nhau ngắm cảnh tuyết tươi đẹp giữa vùng đất trắng tinh này, mặc dù hai bên không nói gì, nhưng tâm ý cũng đã tương thông.

Nhớ lại những chuyện xảy ra trong quá khứ, bọn họ cùng nhau nắm tay vượt qua mọi chông gai, Hoài Hâm ôm quyển sách kia vào lòng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cả hai đang hưởng thụ bầu không khí tĩnh lặng yên bình này thì lại có bé con chạy tới từ xa, vừa chạy vừa giơ tay: "Chị ơi!"

Là Phan Diệu.

Lúc trước Phan Tuyển ở chung với cô không lâu, không biết nhóc con kia hoạt bát hiếu động như thế nên bất đắc dĩ chạy ở phía sau, cũng đi về phía này.

Hai đốm nhỏ dần dần tới gần, Hoài Hâm đứng dậy, mỉm cười gọi: "Tiểu Diệu!"

Cô bé nhào vào lòng chị dâu, cọ cọ làm nũng, thỏ thẻ nói: "Chỗ này vui quá đi!"

"Em đi đâu thế?"

"Em theo anh trai lên thị trấn dạo một vòng ạ!"

Hoài Hâm cười khẽ, Phan Diệu lại nhìn Phan Tuyển ở bên cạnh, đắc ý nhỏ tiếng chia sẻ bí mật: "Ban nãy em chơi ném tuyết với anh trai, anh ấy không thắng nổi em!"

Sắc mặt Phan Tuyển cứng ngắc, đứng bên cạnh thở hồng hộc, chống nạnh khom lưng, vừa rồi mới chơi trốn tìm với cô bé xong. Lúc trước anh ấy không biết trông trẻ con lại mệt như thế, bỗng nhiên hiểu ra mợ chủ ở nhà chăm con vất vả như thế nào.

Úc Thừa cũng mỉm cười, giọng nói trầm thấp êm tai lướt qua bên vành tai Hoài Hâm: "Tiểu Diệu chơi có vui không?"

Đôi mắt đen láy to tròn như quả nho của Phan Diệu sáng lấp lánh, gật đầu liên tục: "Vui ạ!!!"

Úc Thừa liếc nhìn Phan Tuyển như sắp hụt hơi ở bên cạnh một cái, mỉm cười dịu dàng hỏi: "Vậy Tiểu Diệu có thích chơi với anh trai không?"

Phan Diệu đảo mắt một cái, không có trả lời ngay, Phan Tuyển rũ mắt nhìn cô, che miệng ho nhẹ một tiếng.

Trước kia cô bé thấy anh ấy luôn tự động tránh cho thật xa, có lẽ là cảm thấy anh ấy không hay nói cười nên hơi sợ, tóm lại là không thân thiết cho lắm.

Đây là lần đầu tiên tích cực tương tác với nhau như thế.

Anh ấy đang định nói gì đó cho qua chủ đề xấu hổ này, đã thấy Phan Diệu gẩy gẩy quả châu màu đỏ treo trên cây thông nhỏ ở cửa, giòn giã đáp: "Thích ạ."

Úc Thừa khẽ bật cười.

Anh quay sang Phan Tuyển: "Anh à, xem ra mấy ngày sắp tới cuộc sống của anh sẽ muôn màu muôn vẻ lắm đây."

Tim của Phan Tuyển hẫng đi một nhịp, lúc này Phan Diệu lại quay đầu lại, ngước lên nhìn anh: "Anh ơi, em muốn chơi ném tuyết nữa."

Đôi mắt của cô bé lấp lánh ngây thơ, thậm chí còn xen lẫn vẻ làm nũng, khóe miệng Phan Tuyển giật giật, mấy lần muốn nói lại thôi.

Một người ba mươi mấy tuổi như anh ấy, cuối cùng đành rũ mắt xuống xem như chấp nhận số phận.

Anh ấy cúi xuống, nghiêm túc vươn tay ra với Phan Diệu: "Đi thôi."

Phan Diệu chớp mắt, vừa nắm tay anh ấy vừa vui vẻ nói với Úc Thừa và Hoài Hâm: "Anh chị ơi, tối nay em sẽ tới tìm anh chị sau."

Một lớn một nhỏ đi xa dần trên mặt đất đầy tuyết, lờ mờ còn nghe thấy tiếng trò chuyện thấp thoáng.

"Buổi tối cũng đừng có qua đây suốt thế. Anh với chị còn nhiều việc bận đấy."

“Bận gì thế?”

“À, không có gì.”

“Vâng!”

“Em biết rồi!”

“Có phải là anh với chị cùng nhau đọc sách không?”

“Hả?”

“Bởi lần trước em đến nhà anh trai ở, lúc ngoài phòng nghe thấy mấy tiếng sách rơi xuống mặt đất.”

“Hơn nữa chị Hâm Hâm là người viết truyện đúng không? Em cảm thấy hẳn là bọn họ cũng giống như anh và chị em, rất thích đọc sách.”

“Cái gì mà tiếng sách rơi xuống mặt đất chứ?”

Phan Tuyển còn chưa kịp hiểu chuyện gì.

“Thì là tiếng bạch bạch ấy. Em cũng không biết nữa.”

Cách một khoảng cũng có thể tưởng tượng ra ánh mắt cạn lời của Phan Tuyển.

Hoài Hâm thu hồi ánh mắt, nghe thấy tiếng cười cố nín của Úc Thừa ở phía sau. Suy nghĩ của cô không biết đã bay đến tận nơi nào rồi, giờ mang tai cũng hơi đỏ bừng lên.

Hơi ấm của đàn ông phả tới, anh nhếch môi, lồ.ng ngực khẽ run lên: “Bé yêu, thế còn muốn cùng đọc sách không?”

Hoài Hâm: “...”

Gần đây sức chống cự của Hoài Hâm đã dần dần tăng lên rồi. Dù sao anh cũng đã đọc truyện ngôn tình do cô viết, chỉ cần anh không "quanh co lòng vòng" để quyến rũ trêu chọc cô thì cô vẫn có thể cố gắng giữ bình tĩnh.

"Không phải tối qua vừa mới đọc sao?"

"Anh nói là sách thật, loại em viết ấy."

Đôi mắt hoa đào của Úc Thừa hơi cong lên ghé vào tai cô, hỏi đầy thân mật: "Bé yêu đang nói đến cái gì vậy?"

Hoài Hâm: "..."

Đáng ghét!

Lại bị trêu chọc rồi!

Cô vội ho một tiếng, bưng tách cà phê nóng và ra vẻ uống một ngụm, cố ý kéo dài thời gian. Khóe miệng Úc Thừa cong lên, nhìn cô không nói gì.

Hoài Hâm buông tách xuống, cô đang muốn mở miệng nói thì cả người bỗng dưng bị anh ấy kéo vào lòng, nắm cổ tay hôn sâu.

Động tác cũng không quá mạnh mẽ, nhưng lại đủ dịu dàng. Hoài Hâm vô thức nhắm mắt lại, tay kia túm áo anh.

Thời tiết xung quanh lạnh lẽo, hơi thở ấm áp đan xen thấp thoáng khiến người ta vô cùng say mê.

Một lúc lâu sau, Úc Thừa buông cô ra. Hoài Hâm vỗ ngực thở khẽ, anh lại nhướng đôi lông mày tuấn tú, ôm cô trong lồ.ng ngực dịu dàng của mình.

Ánh mặt trời dường như đẹp hơn cả lúc sáng thức dậy. Nơi đây mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ ung dung.

Hai người lười biếng dựa vào ghế nằm ra, nhìn ánh sáng biến đổi nhanh chóng trên đỉnh núi tuyết phía xa.

Một lúc sau, Hoài Hâm nghe thấy Úc Thừa nói với giọng điệu trầm thấp: "Thật ra, anh vẫn luôn hy vọng Tiểu Diệu có thể lớn lên không cần lo lắng gì hết."

Hoài Hâm ngẩn ra một chút, sau đó hiểu ngay.

Sự hồn nhiên của Phan Diệu là thứ anh vẫn cố gắng giữ lại.

Cô bé càng có vẻ không biết gì, điều này càng trở nên đáng giá.

"Đến hiện tại nó vẫn không biết tại sao đột nhiên Cừu Minh Phàm không đến đón nó lúc tan học về nữa."

"Anh cũng dặn dò mọi người xung quanh rồi, đừng có nói cho nó biết." Úc Thừa thở dài: "Anh hy vọng con bé có thể biết việc này muộn một chút."

Anh ấy chưa bao giờ chê trách Cừu Minh Phàm câu nào trước mặt Phan Diệu, trước cũng chưa bao giờ dặn cô bé phải đề phòng lòng tốt vô cớ như thế, mà lựa chọn âm thầm cử người bảo vệ, chỉ là bởi vì không muốn phá hủy một phần tình thân có vẻ tốt đẹp trong lòng Phan Diệu này mà thôi.

Tất nhiên, nếu biết điều này thật sớm, cô bé có thể sống sót và bảo vệ bản thân tốt hơn trong môi trường như vậy, nhưng sống quá tỉnh táo sẽ rất đau khổ. Cuộc đời còn rất dài ở phía trước, hiện tại Úc Thừa có thể dựa vào khả năng của mình để bảo vệ những người anh yêu quý, anh không muốn để em gái mình mắc phải sai lầm tương tự một lần nữa.

Anh hy vọng cuộc sống của cô bé lúc nào cũng có ánh mặt trời, còn có người nhà thân thiết.

Hoài Hâm nắm lấy ngón tay thon dài của Úc Thừa, dịu dàng nghiêng người về phía anh, nhẹ nhàng nói: "Sẽ ổn thôi, anh ạ."

"Tiểu Diệu có người thân như anh, nó sẽ vẫn sẽ vui vẻ như vậy."

Hoài Hâm ngừng lại một chút, rồi hôn nhẹ lên khóe anh, ngước đôi mắt đẹp: "Em cũng thế."

Cử hành hôn lễ tại một thị trấn nhỏ xinh đẹp, tinh khiết của Bắc Âu thế này là chuyện lãng mạn nhất mà cô chưa bao giờ từng nghĩ tới.

Không có nhiều tiếng ồn ào, không nhiều người quấy rầy, chỉ có những bạn bè thân thiết nhất.

Úc Thừa đi với Úc Vệ Đông đến lễ đường. Anh đưa mắt nhìn xuống, chứng kiến vẻ tươi cười của người thân và bạn tốt, mà điều khiến trái tim anh mềm mại nhất là đôi mắt sáng rực của mẹ anh đang ngồi đó.

Hầu Tố Hinh ngồi ở hàng đầu, đang ngẩng đầu nhìn anh.

Trong ánh sáng, cặp mắt bà có màu nâu nhạt dịu dàng, mái tóc màu trắng bạc phất phơ theo gió, cuốn theo dòng thời gian.

Trong số nhiều người như vậy, điều mà Úc Thừa khát vọng nhất là để bà thấy mình hạnh phúc.

Ánh mắt chạm nhau giữa không trung khiến anh cảm nhận được, trong khoảnh khắc này mẹ vẫn hoàn toàn nhớ và yêu thương anh.

Úc Thừa hiểu rõ, bà đã hy vọng anh tìm được tình yêu của mình biết bao nhiêu.

Gương mặt Úc Vệ Đông cũng mang theo ý cười khó tả. Ông vỗ vai Úc Thừa, nói nhỏ với anh: "Con trai, tốt lắm."

Úc Thừa đứng đây, bình tĩnh nhìn về cuối tấm thảm đỏ xa xa.

Anh nhìn thấy những bông hoa bay rải rác xuống mặt đất, Phan Diệu đóng vai rải hoa trong đám cưới. Cô bé mặc một chiếc váy xinh xắn đi phía trước, vẻ mặt lộ ra vẻ trẻ con và mới lạ.

Sau đó anh đã nhìn thấy cô.

Hoài Hâm nắm tay bố, xuyên qua biển người đi về phía anh.

Chiếc váy cưới kéo dài đung đưa trên sàn, trang trí phức tạp và đẹp mắt, là kiểu áo nịt ngực và áo ống yêu thích của cô, được khảm 999 viên kim cương, được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế Lowita Hamors. Ông ta hỏi Úc Thừa muốn bày tỏ cảm xúc của mình như thế nào. Anh nhớ đã trả lời rằng cô ấy là bông hồng nhỏ độc nhất vô nhị của tôi, và thế giới của tôi đầy màu sắc và rực rỡ vì cô ấy.

Muốn nói cho cô ấy biết tôi yêu cô ấy, vô cùng vô cùng yêu cô ấy.

Lúc đó nó chỉ là một bản thiết kế, sau khi điều chỉnh tỉ mỉ ngày đêm, không ngờ bây giờ khi mặc trên người Hoài Hâm, nó lại càng cảm động và đẹp đẽ hơn anh tưởng tượng.

Khi anh nhìn cô, giống như thế giới thật sự tỏa sáng vậy.

Cô đẹp tới khó lòng tả xiết, trong nháy mắt, Úc Thừa chỉ thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồ.ng ngực.

Không cần có bao nhiêu người chứng kiến, giây phút này bọn họ chỉ thuộc về nhau.

Hoài Hâm cũng quên đi nhưng người dưới khán đài, nắm tay bố đi

từng bước kiên định về hướng anh, đi về hướng chú rể của chính mình.

Ánh sáng dịu nhẹ từ tấm kính trong suốt chiếu lên bàn thờ trắng tinh, nụ cười dịu dàng trong mắt Úc Thừa vẫn như trong ký ức.

Anh mặc một bộ vest tuxedo sẫm màu, dáng người dong dỏng, đôi lông mày đẹp và ánh mắt sâu thẳm nhìn cô trong giây lát, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên rực sáng và tình yêu vĩnh cửu.

Hoài Diệu Khánh giao Hoài Hâm cho anh, đồng thời nói với Úc Thừa: "A Thừa, bố giao con gái của bố cho con đấy."

Hoài Hâm nhìn ánh mắt như ngấn lệ của bố, chóp mũi hơi cay cay. Cô cảm thấy Úc Thừa nắm chặt tay cô, trầm giọng nói với Hoài Diệu Khánh: "Bố, bố cứ yên tâm."

Bọn họ trao đổi nhẫn, tuyên thệ, hôn môi nhau.

Trong nước mắt ướt át nóng bỏng, Hoài Hâm cảm thấy mình được người đàn ông ôm chặt vào ngực, trái tim đập mạnh không ngừng.

Những nụ hôn của anh rơi lên má, mắt và trán cô với sự quan tâm và chăm sóc hết sức, ngay cả sau khi khách đã giải tán, anh vẫn hôn lên trán cô, thể hiện sự chân thành của mình.

"Hoài Hâm, anh yêu em."

Lúc này, giai điệu bài Lover lúc này từ từ gợn lên trong lòng, Hoài Hâm ôm cổ Úc Thừa, áp môi vào môi anh vừa khóc vừa cười. Tình yêu của cô đã đóng băng trong khoảnh khắc này vĩnh viễn.

So lover/ Người yêu của anh.

Will you carry my heart?

Em có thấy chân tình của anh không?

Will you carry my scars?

Em sẽ vuốt ve vết sẹo của anh chứ?

Will you carry my soul?

Em sẽ bao dung linh hồn anh chứ?

Cô sẽ làm thế. Úc Thừa biết cô sẽ làm. Người trước mắt này là người anh yêu. Ở bất cứ nơi đâu, bất kỳ lúc nào, anh biết chỉ cần cô trông thấy anh là sẽ tình nguyện chạy về phía anh.

Không màng nhân quả, chẳng hỏi tương lai.

Bé hồ ly của hoàng tử nhỏ, hiện tại là bông hồng anh yêu nhất.

Trò chơi lãng mạn, giai đoạn khó quên.

Bạn đồng hành trong linh hồn duy nhất trên đời này.

"Em là âm nhạc mà Chúa mở ra trước mắt anh, là bầu trời, cung điện, dòng sông, bông hồng sâu thẳm, ẩn giấu vô tận."

Anh bằng lòng cùng em đi một chặng đường dài, bằng lòng cùng em đi tìm mùa hoa nở, bằng lòng cùng em ngắm bình minh, bằng lòng cùng em trải qua ngày đêm.

Nguyện làm bến cảng che mưa gió cho em, càng nguyện làm người hầu trung thành không đổi của em.

Anh mãi mãi yêu em.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 101: Tiểu Hâm**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh